

ÎNTRU SLAVA SFINTEI ŞI CELEI DE O FIINŢĂ ŞI DE VIAŢĂ FĂCĂTOAREI ŞI NEDESPĂRŢITEI TREIMI

MINEIUL
PE
NOIEMBRIE

TIPĂRIT ÎN ZILELE PĂSTORIEI
PREA FERICITULUI PĂRINTE

TEOCTIST

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
BUCUREŞTI - 2005

Toate drepturile rezervate:

**EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE**

I.S.B.N. 973-616-045-9

PRECUVÂNTARE

"Cu minte mai înaltă decât cei materialnici arătându-vă, strălucirile cele fără materie ale Duhului aţi luat, înţelepţilor Sfinţi. Pentru aceasta, întunericul bolilor dezlegaţi totdeauna cu dumnezeieştile cercetări, cei ce sunteţi fără de arginţi" (p. 10). Preamărind, precum citim în Mineiul pe noiembrie, *vrednicia şi darurile dumnezeieşti cu care s-au încununat Sfinţii doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, prăznuiţi în ziua întâi a acestei luni, Biserica i-a învăţat pe fiii ei că în încercările cele mai grele ale vieţii acesteia pământeşti – bolile, creştinii dreptmăritori nu se află niciodată singuri sau lipsiţi de sprijin. Prin stăruitoare şi fierbinte rugăciune, ei pot dobândi întotdeauna grabnic şi tare ajutor de la Sfinţi, care au bineplăcut lui Dumnezeu prin vieţuirea lor îngerească şi care s-au făcut astfel "izvoare de tămăduiri şi curgeri ale dumnezeieştilor daruri" (p. 11). Dar, cunoscând că de cele mai multe ori reaua pătimire trupească îşi are pricina în vreo boală ascunsă a sufletului, Biserica se roagă mai întâi "tămăduitorilor celor spre mântuire" (p. 14), Cosma şi Damian, cerându-le "sănătatea sufletească a credincioşilor", şi numai după aceasta se roagă spunând: "vindecaţi şi patimile trupului cele încredinţate puterii voastre" (p. 19).*

În ziua a opta a lunii noiembrie, se prăznuiesc "slujitorii dumnezeieştii slave, povăţuitorii oamenilor şi căpeteniile îngerilor" (p. 127) – Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil, nematerialnicii ajutători şi păzitori ai vieţii noastre. Primul – Arhistrategul care stă "înaintea lui Dumnezeu şi cu strălucirile de acolo este strălucit" (p. 115), păzind neclintită credinţa către Ziditorul, a fost rânduit mai mare peste sfintele, cereştile şi netrupeştile cete înţelegătoare, iar al doilea – dumnezeiescul Arhanghel al bunelor vestiri (p. 120) –, a slujit la iconomia tainei mântuirii noastre, de la Naşterea Domnului până la slăvita Sa Înviere. De aceea, Biserica înalţă la acest luminat praznic cântare de laudă Celui care pe sfintele, preafrumoasele şi smeritele Sale Puteri cereşti le-a aşezat spre slujirea izbăvirii noastre: "Îngeri ai pus păzitori oamenilor ca un milostiv, şi slujitori mântuirii slugilor Tale i-ai arătat, Hristoase" (p. 118).

Ziua a treisprezecea a lunii noiembrie – când Biserica pomeneşte pe "gura cuvântării de Dumnezeu cea cu totul de aur, chezaşul păcătoşilor, al pocăinţei dumnezeiesc propovăduitor, pe luminătorul cel prealuminat, pe cerescul om – fericitul Gură de Aur" (p. 216) – este pricinuitoare şi ea de adâncă şi bogată bucurie duhovnicească.

Tot în această lună, prin împărăteasca sărbătoare a Intrării Maicii Domnului în Biserică (ziua a douăzeci şi una), "strălucit-a zi de bucurie şi praznic preacinstit"

(p. 329), închinat celei ce este "mai sfinţită decât ceata îngerilor cea mai presus de lume" (p. 409). În ziua aceasta "înainte-însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte" (p. 326).

Ceata slăviţilor pătimitori şi mărturisitori pentru Hristos pomeniţi în luna noiembrie – între care se află şi străromânii Claudiu, Castor, Sempronian şi Nicostrat (ziua a noua), ca şi Dasie din Axiopolis (Cernavodă) (ziua a douăzecea) – se adună parcă toată în jurul preaînţeleptei Muceniţe Ecaterina (ziua a douăzeci şi cincea), cea numită "laudă a mucenicilor şi învăţătoare a dreptei credinţe" (p. 408) şi al cărei cinstit nume îl poartă atâtea fiice ale Bisericii noastre. Urmând Domnului şi de bunăvoie venind la patimă, pentru mărturisirea Celui ce este Adevărul, mult-lăudata Muceniţă – ca de altfel toţi sfinţii martiri ai Bisericii – cu harul lui Dumnezeu a biruit pe stăpânitorul întunericului lumii acesteia, zdrobindu-l şi ruşinându-l pe "cel ce a şoptit în urechile Evei ispita asemănării cu Dumnezeirea" (p. 402).

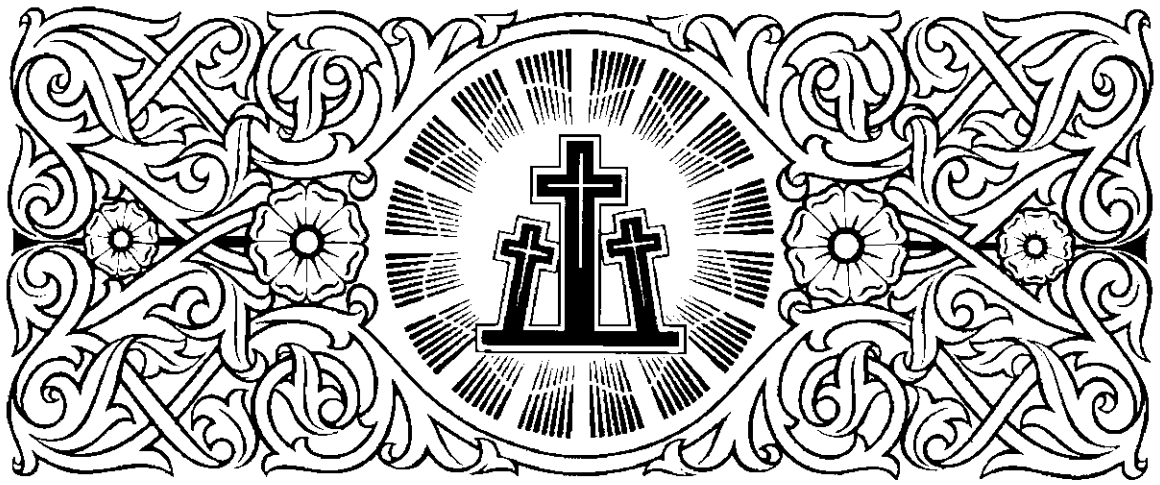
Iar pomenirea în ziua a douăzecea a lunii noiembrie a Sfântului Grigorie Decapolitul aduce şi ea o bucurie lăuntrică şi o mângâiere aparte dreptmăritorilor noştri creştini, căci sfintele sale moaşte se păstrează întregi la mănăstirea Bistriţa-Vâlcea. Aici, "racla unde zace cinsititul şi mult-pătimitorul său trup, har de minuni ne izvorăşte nouă... sfinţind sufletele şi trupurile noastre" (p. 307).

Ultima zi a lunii lui Brumar aducându-ne sărbătoarea Sfântului Apostol Andrei, Ocrotitorul României, ne prilejuieşte totodată aducerea aminte, cu mulţumire înălţată lui Dumnezeu, dar şi cu cutremurare sfântă, despre zorii încreştinării poporului nostru, despre începutul întoarcerii noastre de la întunericul spiritual la lumina cunoştinţei (Fapte 26, 18), *chiar prin cuvântul şi slujirea apostolică ale celui Întâi chemat dintre Sfinţii Ucenici ai Domnului. De aceea, binecredincioşii noştri creştini se roagă mai înadins în această zi: "Pomeneşte-ne, Ucenice al lui Hristos, pe noi, cei ce săvârşim pomenirea ta şi cinstim moaştele tale. Roagă-te pururea stăruitor pentru turma căreia ai fost pus dintru început şi păzitor, şi mântuire" (p. 413).*

Aflând, aşadar, şi în această carte de slujbă un asemenea belşug de dumnezeieşti înţelesuri ale evenimentelor, faptelor şi pilduitoarelor virtuţi ale persoanelor sfinte din istoria mântuirii şi din viaţa Bisericii dreptmăritoare, cu părintească grijă binecuvântăm apariţia acestei noi ediţii a Mineiului pe noiembrie, *aducând, totodată, cuvânt de îndemn slujitorilor sfintelor noastre altare:* "Fiţi tari, neclintiţi, totdeauna sporind în lucrul Domnului, ştiind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul" *(I Cor. 15, 58).*

ARHIEPISCOP AL BUCUREŞTILOR,
MITROPOLIT AL MUNTENIEI ŞI DOBROGEI,
LOCŢIITOR AL CEZAREEI CAPADOCIEI
ŞI
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

LUNA NOIEMBRIE

ARE TREIZECI DE ZILE
ZIUA ARE 10 CEASURI ŞI NOAPTEA 14 CEASURI

ZIUA ÎNTÂI

Sfinţii şi făcătorii de minuni, doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, cei din Asia.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6.

Glasul al 6-lea, însăşi Podobia:

Toată nădejdea punându-şi în ceruri, vistierie nefurată loruşi sfinţii şi-au agonisit. În dar au luat, în dar dau celor bolnavi tămăduiri. Aur şi argint, precum la Evanghelie, n-au agonisit, şi oamenilor şi dobitoacelor faceri de bine au dăruit; ca prin toate fiind ascultători lui Hristos, cu îndrăznire să se roage pentru sufletele noastre (de două ori).

Lucrul cel stricăcios de pe pământ l-au urât, şi locuitori cereşti în trup ca nişte îngeri s-au făcut, dobândind petrecerea cea cu un gând, împreună cu însoţirea cea cu un obicei şi cu un suflet a sfinţilor. Pentru aceasta, tuturor celor ce pătimesc, tămăduiri le dăruiesc, fără de arginţi, dând facerea de bine celor ce au trebuinţă. Pe care, cu aceste prăznuiri de peste an, să-i lăudăm după vrednicie, ca pe cei ce se roagă cu îndrăznire pentru sufletele noastre (de două ori).

Toată Treimea întru sine sălăşluind-o întru însoţirea cea pururea lăudată, Cosma şi Damian de Dumnezeu înţelepţiţii, ca nişte izvoare izvorăsc din izvorul cel de viaţă purtător, ape de tămăduiri. Ale căror moaşte vindecă patimile prin pipăire, şi numai singure numele depărtează bolile de la oameni. Tuturor celor ce aleargă la dânşii limanuri de mântuire întru Hristos fiind, cu îndrăznire se roagă pentru sufletele noastre (de două ori).

Slavă..., glasul al 6-lea:

A lui Anatolie

Fără de sfârşit este harul sfinţilor, pe care de la Hristos l-au luat. Pentru aceasta şi moaştele lor cu dumnezeiască putere neîncetat lucrează minuni. Ale căror nume fiind cu credinţă chemate, izbăvesc de boli netămăduite. Prin care, Doamne, şi pe noi de patimile sufletului şi ale trupului ne mântuieşte, ca un iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu mintea alunecând şi cu amăgire fiind robit de tiranul, Dumnezeiască Mireasă, la milostivirea ta cea prea minunată şi la rugăciunea ta cea caldă, Preacurată Fecioară, alerg eu, mult ticălosul. Pentru aceasta scapă-mă de ispite şi de necazuri şi mă izbăveşte, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, de asuprelile demonice, ca să te măresc şi cu dragoste să mă închin ţie, şi să te laud pe tine, Stăpână, pururea fericită.

A Crucii, a Născătoarei:

Sabie, precum a zis Simeon, prin inima ta a trecut, Preacurată Stăpână, când ai văzut pe Cel ce a strălucit din tine în chip de negrăit. De cei fără de lege, ca un osândit, a fost pe Cruce înălţat, cu oţet şi cu fiere adăpat, în coastă împuns şi pironit la mâini şi la picioare. Şi tânguindu-te ai glăsuit, strigând ca o maică: Ce este această taină nouă, Preadulce Fiule?

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 2-lea, însuşi glasul.

Izvorul tămăduirilor, numai pe unul într-un an tămăduia, iar locaşul celor fără de arginţi toată mulţimea celor bolnavi vindecă. Că neîmpuţinată este şi necheltuită bogăţia sfinţilor. Pentru rugăciunile lor, Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

A lui Teofan.

Stih: **Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Lui, Dumnezeul lui Israel.**

Cu dragoste dumnezeiască şi cu dorirea celor ce vor să fie, cu lucrarea vieţuind, căile cele de mântuire le-aţi îndreptat.

Pentru aceasta puterea sufletului neîntinată păzind-o, de cele materialnice până la sfârşit v-aţi depărtat. Şi cu Duhul cel dumnezeiesc poleindu-vă fără de aur, celor bolnavi tămăduiri daţi: însoţire sfântă, adunare strălucită, împreunare luminată dumnezeiască, cei ce aţi fost fără de arginţi. În necazuri şi în boli cercetaţi-ne pe noi şi neputinţele sufletelor noastre, fără de arginţi, tămăduiţi-le.

A lui Ghermano.

Stih: **Sfinţilor celor din pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.**

De mari daruri învrednicindu-vă, prealăudaţilor, cu smerită viaţă pe pământ aţi vieţuit. Şi umblând pretutindeni, şi în dar patimile bolilor tămăduind, v-aţi arătat împreună-vorbitori cu îngerii, Cosma împreună cu înţeleptul Damian, preafrumoşilor fraţi. Şi patimile noastre cu rugăciunile voastre le vindecaţi.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Totdeauna având pe Hristos lucrând întru voi, sfinţilor cei fără de arginţi, faceţi minuni în lume, pe cei bolnavi vindecând. Pentru că doctoria voastră este izvor neîmpuţinat, căci scoţând din el, mai mult izvorăşte, şi vărsându-se, mai prisositor este. În toate zilele se deşartă, şi mai mult se înmulţeşte. Tuturor dând şi nescăzând; iar cei ce scot se satură de tămăduiri, şi el rămâne mereu neîmpuţinat. Deci, ce vă vom numi pe voi? Doctori ce vindecaţi sufletele şi trupurile, tămăduitori de patimi nevindecate, care în dar tămăduiţi pe toţi, luând darurile de la Mântuitorul Hristos, Cel ce dăruieşte nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii; ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu sfinţii cei fără de arginţi şi cu toţi sfinţii, să miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei:

Pe poporul cel prea fără de lege, cu nedreptate pironindu-Te pe Tine pe lemn, văzându-l Fecioara şi curata Maica Ta, precum Simeon mai înainte a zis, s-a rănit la cele dinlăuntru, Mântuitorule.

TROPARUL, glasul al 8-lea:

Sfinţilor cei fără de arginţi şi de minuni făcători, cercetaţi neputinţele noastre; în dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă.

Sau acesta, glasul 1:

Doctorii cei înţelepţi ai lumii, de la Dumnezeu luând compătimirea, rugaţi-vă şi acum pentru noi cei ce strigăm: Doamne, mântuieşte poporul şi ţara

aceasta, şi slobozeşte sufletele noastre de cumplitele primejdii, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei:

Caută la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul sfântului (de două ori), Slavă... Şi acum..., al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Amândouă din Octoih, fără ale mucenicilor, şi al sfinţilor pe 6.

Iar unde va fi hramul sfinţilor, canonul Născătoarei de Dumnezeu, cu Irmosul pe 6. Şi ale sfinţilor două, pe 8.

Canonul întâi

Alcătuire a lui Ioan Damaschin.

Cântarea I, glasul 1:

Irmosul:

Să cântăm toate popoarele Celui ce a mântuit pe «Israel din robia cea amară a «lui Faraon, şi cu picioare neu«date prin adâncul mării l-a «povăţuit, cântare de biruinţă, «că S-a preaslăvit».

Din harul Treimii celei stăpânitoare, doimea cea minunată şi cinstită luminată fiind, tuturor celor ce vin cu credinţă, tămăduiri le dă pururea izvorând.

În taină învăţaţi fiind cuvintelor celor de viaţă purtătoare, ca nişte luminători în lume aţi strălucit, negura patimilor lesne alungând-o, cu căldura credinţei, preafericiţilor.

Legii Mântuitorului plecându-se, toată dulceaţa patimii trupeşti au lepădat, şi cu faptele bune sufletele mai strălucit luminându-şi, în lume au strălucit cei vrednici de minuni.

A Născătoarei:

Cel ce în pântecele tău S-a sălăşluit, Maica lui Dumnezeu, în tot omul negrăit S-a îmbrăcat, Fiul cel ce a strălucit din Tatăl fără de ani, Dumnezeu cel preaînalt. Aceluia să-I cântăm, că S-a preaslăvit.

Alt Canon al sfinţilor

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: Pe voievozii cei tari...

Însoţire în chipul luminii a înţelepţilor celor fără de arginţi, Treimii celei cinstite, cu toţi cei aleşi stând înainte, roagă-te să se lumineze cei ce săvârşesc pomenirea ta cea de lumină purtătoare, cu dumnezeieştile străluciri ale Duhului.

Cu minte mai înaltă decât cei materialnici arătându-vă, strălucirile cele fără materie ale Duhului aţi luat, înţelepţilor sfinţi. Pentru aceasta, întune-

ricul bolilor dezlegaţi totdeauna cu dumnezeieştile cercetări, cei ce sunteţi fără de arginţi.

Slavă...

Neadormitul ochi al sufletului agonisindu-vă, spre plinirea dumnezeieştilor porunci ale lui Dumnezeu, pe cei ce dorm în neputinţe, mărităţilor, spre bunătate îi deşteptaţi cu harul milostivirilor, de Dumnezeu purtători cei fără de arginţi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Mântuitorul şi Dumnezeu, din curat sângele tău, Curată, L-ai întrupat, Cel ce ne-a arătat nouă doctori patimilor noastre, Preacurată, izbăvitori şi calzi folositori în Duhul, pe cinstiţii cei fără de arginţi.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întăreşte-mă pe mine, Hristoase, pe piatra cea «neclintită a poruncilor Tale, şi «mă luminează cu lumina feţei «Tale; că nu este sfânt, fără nu-«mai Tu, Iubitorule de oameni».

Pe izvoarele cele de tămăduiri şi curgerile dumnezeieştilor daruri, pe locaşurile cele preastrălucite ale luminii celei fără materie, toţi după vrednicie să-i lăudăm.

Ca cei ce vindecaţi patimile sufletelor şi ale trupurilor şi neputinţele celor ce vin la voi, cu osârdie acum, preacinstiţilor, ca nişte făcători de bine le vindecaţi.

Împodobiţi fiind cu fapte bune roditoare, toată dulceaţa vieţii cea stricăcioasă lămurit aţi lepădat-o, privind neîncetat spre frumuseţea lui Dumnezeu.

A Născătoarei:

În chipul nostru cel mai înainte neînchipuit, S-a arătat, Născătoare de Dumnezeu, împreunându-Se Dumnezeirea cu trup în pântecele tău cel preasfânt, Dumnezeiască Mireasă.

Alt Canon

Irmos: Nu întru înţelepciune...

Locaşul vostru cel dumnezeiesc, izvorând cu sfinţenie mir cu bun miros de tămăduiri prin ploile Duhului, patimile cele rău mirositoare le spală totdeauna.

În locaşurile cele cereşti sălăşluindu-vă totdeauna, cortul vostru îl arătaţi pururea izvor de tămăduiri, sfinţilor, cu harul Celui atotputernic.

Slavă...

Patimile trupului cu zăbala înfrânării înfrânându-le, aţi luat razele Duhului cele foarte prisositoare. Pentru aceasta aţi îmbogăţit lumea cu vindecările.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mai frumoasă între femei pe tine Dumnezeu te-a ales, şi din tine trupeşte, Curată, a Se naşte bine a voit Cel ce Se odihneşte între sfinţii Săi.

Irmosul:

Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne «lăudăm; ci întru Tine, Înţelep-«ciunea Tatălui cea ipostatică, «Hristoase. Că nu este sfânt «afară de Tine, Iubitorule de «oameni».

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...**

Din cer luând de la Hristos darul tămăduirilor cu strălucire, toate patimile vindecaţi totdeauna. Că întru voi s-a arătat harul Duhului, lucrând puterea dumnezeieştilor tămăduiri. Pentru aceasta şi bogăţia bunătăţilor celor nestricăcioase prin credinţă aţi dobândit, cu gând neprimitor de argint, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., asemenea:

Dătători de tămăduiri, făcători de minuni şi sfeşnice purtătoare de lumina luminilor, tuturor v-aţi arătat cu harul Duhului. Că văpaia patimilor cu credinţa răcorind-o, gândul credincioşilor în ea încălziţi. Pentru aceasta, doctorie de suflete câştigând dumnezeiască Biserica voastră, la ea scăpăm, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Împărăteasa Maica Ziditorului tuturor, veniţi toţi credincioşii cu glasuri să o mărim şi, lăudând-o, să strigăm: ceea ce eşti pricina bucuriei, Fecioară cu totul lăudată, pe cei ce te cinstesc pe tine miluieşte-i şi-i acoperă cu rugăciunile tale; că ai, ca o Maică a lui Dumnezeu, îndrăznire, a te milostivi şi a da vindecare de boli. Pentru aceasta strigăm către tine: Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu să dăruiască iertare robilor tăi, celor ce cu cuviinţă se închină preacuratei naşterii tale.

A Crucii, a Născătoarei:

Pe Mieluşelul şi Păstorul, pe Cruce dacă L-a văzut spânzurând cea Curată, la cele dinlăuntru se rupea ca o maică, grăind: Vai mie, Lumina lumii, Dumnezeul meu şi Domnul; pentru ce suferi acestea de

bunăvoie acum, vrând pe toţi pământenii să-i mântuieşti şi la dumnezeiasca viaţă să-i muţi, stricat fiind chipul Tău? Slăvesc patimile Tale, Cel ce eşti fără de răutate, Doamne. Că după îndelunga-răbdare ai suferit, pentru milostivirea îndurărilor, durerile tuturor cu rănile Tale vindecându-le.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cunoscut-am, Atotputernice, iconomia Ta, şi cu «frică Te-am preaslăvit pe «Tine, Mântuitorule».

Zicerii dumnezeieşti luminat urmând, nici străluciri de aur, nici argint, dumnezeieştilor, nu aţi agonisit.

Strălucind cu dumnezeieşti minuni, cei fără de arginţi, tuturor le faceţi bine, har dăruindu-le.

Doctori înţelepţi v-aţi arătat la durerile patimilor, mâini fără răutate întinzând.

A Născătoarei:

Să se pălmuiască acum feţele celor ce nu te mărturisesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Preacurată Stăpâna noastră.

Alt Canon

Irmos: **Cel ce şade în mărire...**

Cu lucrări purtătoare de viaţă, şi dând şi de la voi totul, patimile cele de moarte aducătoare oamenilor le vindecaţi, cei ce sunteţi stâlpi luminoşi, turnuri neclătinate, dumnezeieşti viţe ale viei celei adevărate.

Sânii Bisericii, care varsă lapte de tămăduiri, luminaţii cei fără de arginţi, cei ce hrănesc pe toţi cu dumnezeieşti mâncăruri, să fie lăudaţi cu cântări de bucurie.

Slavă...

Tămăduire s-a arătat locaşul vostru, sfinţilor; celor viforâţi liman neviforât şi de mântuire, la care alergând toţi, luăm linişte şi izbăvire de cele rele.

Şi acum..., a Născătoarei:

Învredniceşte-ne, Fecioară, de milostivirea ce este întru tine, ceea ce ai născut pe Cuvântul Unul cu adevărat Cel preaîndurat; Cel ce pe sfinţi milostivi tămăduitori i-a arătat şi de minuni făcători marginilor.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

De noapte mânecând Te lăudăm pe Tine, «Hristoase, Cel ce eşti îm- «preună fără de început cu «Tatăl şi Mântuitorul sufletelor «noastre, pace lumii dăruieşte, «Iubitorule de oameni».

Ca nişte izvoare de Dumnezeu pornite, izvorâţi credincioşilor apele facerii de bine,

tămăduind bolile sufletului şi ale trupului, măriţilor cei fără de arginţi.

Izvorul harului deschizându-l tuturor, cinstiţilor cei fără de arginţi, bună întărire împărţiţi celor ce cu credinţă şi cu dragoste acum aleargă la voi.

Stelele cele prealuminoase şi preaînţelepte, care pământul în chip l-au făcut cer, cu urmarea strălucirii îngereşti, neîncetat ne luminează pe noi.

A Născătoarei:

Mai înaltă te-ai arătat, pe Făcătorul tuturor Cel împreună fără de început cu Tatăl zămislind, Maică Fecioară, şi născând lumii pe Mântuitorul şi Domnul.

Alt Canon

Irmos: **Spăimântatu-s-au toate...**

Cu dumnezeieştile străluciri lămuriţi fiind luminaţi, toată lumea aţi înconjurat, pe toţi oamenii luminând, întunericul patimilor alungând, pe demoni scoţând, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi.

Ca doi luminători luminaţi pământul, fiind mişcaţi de Duhul, purtătorilor de Dumnezeu, toată făptura înconjurând şi pe cei din patul durerilor cercetând, şi din nevoi ridicând.

Slavă...

Celor bolnavi vindecare, dând tămăduire de patimi fără de argint, tuturor v-aţi arătat mari folositori, tuturor ajutători după Dumnezeu, tuturor sprijinitori, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatică ai născut, Preacurată Fecioară de Dumnezeu Născătoare, Ceea ce pe sfinţi preaînţelepţi i-a arătat; prin care întărâtarea celui înţelept în răutate a căzut, şi meşteşugirile lui cele cumplite.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Pe prooroc l-ai mântuit din chit, Iubitorule de oameni, «şi pe mine Te rog scoate-mă «din adâncul păcatelor».

Pe tămăduitorii cei spre mântuire, pe făcătorii de bine cei de Dumnezeu înţeleptiţi, pe dumnezeieştii Cosma şi Damian, cu osârdie să-i cinstim.

Curăţia păzind şi cu mintea împodobindu-se dumnezeieştii Cosma şi Damian, împreună cu Hristos se bucură acum.

Cu un gând vieţuind, cu un suflet pustnicind, împreună vi s-a încredinţat a ne da nouă tămăduiri.

A Născătoarei:

Lumina cea neapropiată ai născut-o cu trup, Preacurată, Care luminează lumea toată cu razele Dumnezeirii.

Alt Canon

Irmos: **Jertfi-voi Ţie cu glas...**

Nu cu meşteşug omenesc, ci cu dumnezeiescul har curăţiţi bolile oamenilor, măriţilor. Pentru aceasta, după datorie lăudându-vă, pe voi vă fericim.

Cu dragostea către Hristos, de Dumnezeu purtătorilor, fiind legaţi, toată răutatea demonilor o dezlegaţi cu dumnezeiescul har. Pentru aceasta săvârşim pomenirea voastră.

Slavă...

Ca cei ce sunteţi odraslele viei celei dumnezeieşti, izvorând vin de tămăduiri nouă celor ce suntem întru mâhnirea bolilor, de veselie ne umpleţi pe noi voi, cei fără de arginţi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Locaş curat te-a lucrat pe tine, Stăpână curată, Cuvântul cel preacurat. Pe acest dumnezeiesc locaş, cei ce tămăduiesc fără de arginţi îl măresc pururea, cu semne şi cu minuni.

Irmosul:

Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă «către Tine Biserica, de sângele «demonilor curăţindu-se, cu «sângele cel curs prin milosti-«vire din coasta Ta».

CONDAC, glasul al 2-lea:

Podobie: **Căutând cele de sus...**

Har de tămăduiri luând, întindeţi sănătate celor ce sunt în nevoi, măriţi doctori făcători de minuni. Dar cu cercetarea lor de către voi, cutezările vrăjmaşilor le-aţi potolit, lumea tămăduind cu minunile.

ICOS

Toată înţelegerea şi înţelepciunea o covârşeşte cuvântul înţelepţilor celor fără de arginţi, şi tuturor ştiinţă le dau. Că harul Celui Preaînalt luând, în chip nevăzut dăruiesc sănătate tuturor. De unde şi mie mi s-a dat har ca să-i laud ca pe nişte purtători de Dumnezeu, bineplăcuţi lui Dumnezeu şi slujitori, care dau mulţimi de tămăduiri; că ei de dureri pe toţi îi izbăvesc, lumea tămăduind cu minunile.

SINAXAR

În această lună, în ziua întâi, pomenirea Sfinţilor şi făcătorilor de minuni fără de arginţi Cosma şi Damian, fiii Teodotei celei din Asia.

Aceşti sfinţi se trăgeau de neam din pământul Asiei, din tată elin şi din maică creştină, al cărei nume era Teodota. Care rămânând văduvă de bărbatul său, cu bunăvoie i-a învăţat pe ei tot felul de virtuţi. Şi

fiind iscusiţi în toată ştiinţa, lăsând altele, au iubit pe cea care dă tămăduire sufletească şi trupească, tămăduind toată boala şi toată slăbiciunea, nu numai oamenilor folosind, ci şi dobitoacelor. Drept aceea nu au vrut să ia ceva de la cineva, ci în dar tămăduiau şi fără de plată. Petrecându-şi aşa bine viaţa lor şi cu dreaptă credinţă în pace săvârşindu-se, s-au aşezat cinstitele lor moaşte la locul numit Fereman.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Muceniţe femei Chiriena şi Iuliana.

Acestea au pătimit pe vremea împăratului Maximian. Şi era Chiriena din Tars, din eparhia Ciliciei, iar Iuliana era din cetatea rosonilor. Deci fiind prinse şi constrânse de guvernatorul Marchian, nu s-au lepădat de Hristos. Pentru aceea Chirienei i-au ras capul şi ostaşii fără de omenie o purtau despuiată prin cetatea Tarsului, înconjurând-o de patru ori. Şi aducând-o la cetatea rosonilor, au aruncat-o în foc cu Sfânta Iuliana. Şi aşa şi-au săvârşit mucenicia lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Chesarie, Dasie şi a altor cinci.

Aceşti sfinţi fiind prinşi la Damasc şi cercetaţi cu felurite chinuri, mai pe urmă şi-au primit moartea prin sabie.

Tot în această zi, Sfinţii sfinţiţii mucenici Ioan episcopul şi Iacov preotul.

Aceştia au fost pe vremea lui Savorie împăratul perşilor, învăţând cuvântul credinţei şi îndemnând pe mulţi la dreapta credinţă. Au fost prinşi de slugile împăratului şi, chinuindu-i cu multe feluri de chinuri, şi-au luat sfârşitul prin sabie, dându-şi sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Ermininghеld.

Acesta s-a născut din tată ce se chema Liuvingheld, regele goţilor celor mai dinlăuntru, care cu tot neamul lui era arian. Deci învăţându-se dreapta credinţă de la Leandru, episcop ortodox, şi mâniindu-se tatăl său pentru aceasta, îl lua şi cu bine şi cu rău în toate zilele, iar sfântul era neschimbat şi nebiruit. Pentru care lucru întâi l-a lipsit tatăl său de moştenirea împărătească şi, legându-i mâinile şi picioarele, l-a închis într-o temniţă întunecată. Deci fiind Praznicul Paştilor, a trimis tatăl său pe popa cel arienesc să-l ispitească să se plece să-l cuminece cu tainele arieneşti; dar el nu s-a plecat, ci, scârbindu-se, l-a gonit. Fiind înştiinţat de aceasta, Liuvingheld, tatăl lui cel mai înrăit decât fiarele, a poruncit să-i taie capul acolo în temniţă, unde se afla legat. Şi după ce i-au tăiat capul, s-au pogorât cântări şi versuri îngereşti împrejurul trupului fericitului, împreună cu făclii, care, minune înfricoşătoare, a pornit pe toţi credincioşii spre frica lui Dumnezeu, iar pe ucigaş l-a înspăimântat şi l-a tulburat şi-l silea să se pocăiască de păgânitatea ce a făcut. Şi nu a trecut multă vreme şi l-a lovit pe ucigaş o boală care îl scotea din minţi. Deci chemând pe Leandru binecinstitorul episcop şi ridicând împărat pe fiul său cel mai mic Rechader, l-a rugat să-l înveţe şi pe acesta aseme-

nea precum învăţase şi pe Mucenicul Ermininghеld. Şi zicând acestea a murit. Iar Rechader, primind sămânţa Ortodoxiei, a întors şi pe cei de sub stăpânirea lui să fie şi ei ortodocşi cu dânsul. Şi iată cum a lucrat Pronia lui Dumnezeu: că a lăsat să fie omorât Ermininghеld pentru evlavie, iar prin mijlocirea morţii lui a adus pe tot neamul la credinţa ortodoxă.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Ciprian şi Iuliani, care prin foc s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului noului Mucenic Iacov cel Nou, împreună cu doi mucenici ai lui, Iacov diaconul şi Dionisie monahul, care prin sugrumare s-au săvârşit la anul o mie cinci sute douăzeci.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Pe tine Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem noi credincioşii. Că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt, şi pe mine, tot omul, în pântecele tău m-a înnoit, Dumnezeul părinţilor Cel lăudat şi preaslăvit».

Toţi v-aţi arătat ai lui Dumnezeu, cu dumnezeiască înţelepţie, toţi larg încăpători pentru Dumnezeu. Că lumea toată pentru Dumnezeu aţi lăsat, urmând urmelor Mântuitorului, preamăriţilor, cu dumnezeiască cuviinţă, pe Dumnezeul părinţilor noştri cinstind.

Doctori preaaleşi, vindecaţi mai presus de fire toate rănile celor neputincioşi, cu meşteşugirile cele de taină ale doctoriei. Scoateţi leacuri de mântuire din vistieriile cele dumnezeieşti, şi lăudaţi pe Dumnezeu cel preaslăvit.

Cu cununa împărăţiei Tale, Stăpâne, şi cu stemă luminată ai împodobit cu bună cuviinţă, pe cei ce au iubit strălucirea cea nemăsurată a frumuseţii Tale, Hristoase. Iar credincioşilor pe aceştia i-ai arătat făcători de bine.

A Născătoarei:

Răsăritul cel de sus arătându-se pe pământ, te-ai arătat, Preacurată, întru totul cuviincioasă şi cu totul luminoasă, luminând lumea cu raze de curăţie şi trimiţând totdeauna credincioşilor luciri de minuni.

Alt Canon

Irmos: **În cuptor tinerii lui Avraam...**

Deschizând sfinţii izvorul cel de Dumnezeu dat, tuturor izvorăsc râuri de curate tămăduiri, spălând întinăciunile patimilor, şi răutatea cea pierzătoare a demonilor.

Doimea cea vrednică de laudă a celor fără de arginţi ai Tăi,

întărită fiind cu harul cel întăritor al Duhului, sănătate celor neputincioşi totdeauna dăruieşte, Cuvântule al lui Dumnezeu, Înţelepciunea şi Puterea.

Slavă...

Singur eşti sfânt, Cel ce preamăreşti pe sfinţii Tăi, că printr-înşii scapi lumea de primejdii, şi luminezi pe cei ce strigă: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toiag din rădăcina lui Iesei ai răsărit, Marie, ceea ce ai odrăslit floare pe Hristos, Cel ce a împodobit ca şi cu nişte flori cu minunile pe slujitorii Săi, cei fără de arginţi.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu po- «doaba dreptei credinţe, mai «curat decât aurul au strălucit, «grăind: Binecuvântaţi toate «lucrurile Domnului pe Dom- «nul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi «întru toţi vecii».

Morţi fiind pentru cele frumoase ale lumii acesteia, şi boala iubirii de arginţi tăind-o, aţi fost numiţi, înţelepţilor, fără de arginţi, de către toţi cei ce strigă: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

V-aţi făcut învederat părtaşi ai vieţii celei veşnice. Că cele frumoase ale vieţii celei stricăcioase le-aţi lăsat, cu un glas strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Stăpâne Hristoase, mântuieşte pe toţi de neputinţele cele cumplite, pentru rugăciunile celor fără de arginţi, şi îi înveredniceşte pururea ca într-un glas să strige către Tine: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei:

Bucurându-ne toţi credincioşii şi cu har întărindu-ne, cei ce suntem mântuiţi prin Cel născut al tău, Maică Fecioară, neîncetat strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon

Irmos: **Mâinile întinzându-şi...**

Goi de toată răutatea vrăjmaşului v-aţi arătat, sfinţilor, prin dumnezeiescul Duh, făcându-vă îmbrăcăminte de mântuire, şi haină de iertare, şi de cele rele schimbare nouă, celor ce strigăm: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Prin credinţă făcându-vă fii ai lui Dumnezeu, Damiane şi Cosma, acum aţi aflat părintească moştenire şi cereasca desfătare, şi cu adevărat luminată lucrarea minunilor, şi strigaţi: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Cu picăturile voastre cele de Dumnezeu lucrătoare, întinăciunea noastră cea sufletească o spălaţi, şi depărtaţi bolile cele cu durere, sfinţilor, împrăştiind pornirile demonilor, ca nişte ocrotitori şi ca nişte tămăduitori ai noştri preamilostivi.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Ca nişte crini, ca nişte flori înţelegătoare, ca nişte trandafiri cu Duhul împodobiţi, v-aţi arătat nouă, sfinţilor, dând bună mireasmă din voi şi depărtând mirosul greu al patimilor de la cei ce strigă: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Omorâtu-s-a moartea întru tine, că ai născut, Preacurată, Viaţa cea ipostatică, pe Hristos Domnul, Cel ce a arătat ocrotitori vieţii noastre pe tămăduitorii cei fără de arginţi, care strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel în groapă, gurile «leilor cele deschise le-a în«cuiat, iar tinerii cei iubitori de «dreaptă credinţă au stins pu«terea focului, încingându-se «cu fapta bună şi strigând: «Binecuvântaţi toate lucrurile «Domnului pe Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine făclia cea luminoasă şi Maica lui Dum«nezeu, mărirea cea prea«strălucită şi mai înaltă decât «toate făpturile, cu cântări te «mărim».

Neîncetat să fericim cu cântări doimea cea înţeleaptă, care străluceşte raza luminii celei înţelegătoare şi dă luminare tuturor.

Întărind sănătatea sufletească a credincioşilor, vindecaţi şi patimile trupului cele încredinţate puterii voastre, ca nişte izbăvitori; pentru aceasta şi sunteţi pururea lăudaţi după vrednicie de toţi credincioşii.

Luminătorii cei de Dumnezeu luminaţi duhovniceşte

luminează cerul cinstitei Biserici, strălucind acum cu revărsarea luminii.

Umplându-se de cinstita Treime, doimea cea de Dumnezeu chemată varsă tuturor, celor ce cu dragoste o fericim, daruri de vindecări.

A Născătoarei:

Pe tine norul luminii şi chivot sfânt, uşa cea cu totul luminată a Soarelui celui înţelegător, ca pe ceea ce eşti Născătoare de Dumnezeu, cu cântări te mărim.

Alt Canon

Irmos: **Eva prin boala neascultării...**

Iată acum ce este bun sau ce este plăcut, precum este scris, fără numai a locui fraţii într-un gând, în locuri luminoase în locaşurile cereşti, în slava cea neveştejită. Pe care acum după vrednicie îi fericim.

Cât este de mare această casă, împodobită fiind în toate zilele cu minuni, unde pururea venind voi, Cosma şi Damian, cei ce sunteţi vrednici de minune, celor ce au nevoie le daţi sănătate. Pentru aceasta după vrednicie vă fericim.

Astăzi împreună se bucură cu noi, fericiţilor, întru pomenirea voastră îngerii, dumnezeieştii apostoli, proorocii, cuvioşii şi toţi drepţii, cu care împreună cu bucurie sălăşluindu-vă, pentru lume rugaţi-vă.

Slavă...

Doime dumnezeiască şi de lumină strălucitoare, cei fără de arginţi, purtători de Dumnezeu preacinstiţi, cereţi iertare de greşeli, îndreptare vieţii şi scăpare de toate cele rele, pentru cei ce vă laudă pe voi totdeauna.

Şi acum..., a Născătoarei:

Te-ai făcut locaş curat luminii Celui ce toate le-a luminat, şi pe sfinţi purtători de lumină i-a arătat, cei ce întunericul patimilor celor stricătoare de suflet acum l-au alungat cu Duhul, Preacurată, una mult-lăudată.

Irmosul:

Eva prin boala neascultării a adus blestem înlăuntru; «iar tu, Fecioară de Dumnezeu «Născătoare, prin Odrasla pur-«tării în pântece ai înflorit «lumii binecuvântarea; pentru «aceasta toţi te mărim».

LUMINÂNDA

Podobie: **Cu Duhul în biserică...**

Aţi luat harul tămăduirilor de la Dumnezeu, fericiţilor cei fără de arginţi, a vindeca bolile şi a tămădui pe toţi cei ce aleargă cu credinţă la dumnezeies-

cul vostru locaş. Pentru aceasta cu un glas fericim după vrednicie, cinstită pomenirea voastră.

A Născătoarei:

Născut-ai, Preacurată, pe Dumnezeu Cuvântul lui Dumnezeu cel de mântuire lumii, Care a săvârşit înţelepţeşte rânduiala cea mai bună. Pentru aceasta pe tine toţi cu cântări te lăudăm după vrednicie, ca pe ceea ce te rogi către Dânsul, să ne mântuiască pe noi de boli şi de primejdiile de tot felul.

A Crucii, a Născătoarei:

Patima ta cea mântuitoare văzând-o, Mântuitorule, ceea ce te-a născut mai presus de fire, tânguindu-se, a strigat: Cum pătimeşti acestea, Fiul meu? Însă laud patimile Tale.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul 1:

Ale lui Anatolie.

Cei a toată lumea fără de arginţi, luând de la Dumnezeu harul tămăduirilor, vindecaţi fără de arginţi patimile sufletelor şi ale trupurilor noastre. Pentru aceasta prin voi Hristos dăruind credincioşilor sănătate, luminători neînşelători v-a arătat pe voi lumii. Pe Acela rugaţi-L să mântuiască sufletele noastre.

De la rânduiala cea de sus luând noianul tămăduirilor, tuturor credincioşilor izvorâţi vindecări, voi cei fără de arginţi. Că mai presus de fire vindecaţi patimile celor bolnavi, cu doctorii, de taină din vistieriile Duhului, punând înaintea celor ce se chinuiesc doctorii de mântuire. Deci făcându-vă locaş cinstit al Treimii celei de viaţă începătoare, Care S-a sălăşluit arătat întru voi, rugaţi-vă Ei să mântuiască sufletele noastre.

Ale lui Ghermano, glasul al 2-lea:

Se bucură ceata sfinţilor în veci, că Împărăţia cerurilor au moştenit; moaştele lor primindu-le pământul, dă bună mireasmă, căci slugi ale lui Hristos s-au făcut, sălăşluindu-se în viaţa cea veşnică.

Doctori ai celor neputincioşi, vistierii de tămăduiri, izbăvitori ai credincioşilor, întru tot măriţilor cei fără de arginţi, pe cei ce strigă din nevoi, şi pe cei ce se chinuiesc tămăduiţi-i, împreună cu Teodota; rugaţi pe Dumnezeu cel preabun să ne izbăvească pe noi de cursele vrăjmaşului.

Slavă..., glasul al 4-lea:

A lui Teofan.

Izvorul tămăduirilor având, sfinţilor cei fără de arginţi, vin-

decări daţi tuturor celor ce au nevoie. Că de prea mari daruri v-aţi învrednicit, de la izvorul cel pururea curgător al Mântuitorului Hristos. Că a zis către voi Domnul, celor ce sunteţi împreună-următori cu Apostolii: Iată, v-am dat vouă putere împotriva duhurilor celor necurate, ca să le scoateţi şi să vindecaţi toată boala şi toată neputinţa. Pentru aceasta întru poruncile Lui bine-vieţuind, în dar aţi luat, în dar daţi, vindecând patimile sufletelor şi ale trupurilor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: **Dat-ai semn...**

Bucură-te, scăparea creştinilor şi puterea; bucură-te scară cerească; bucură-te vistieria fecioriei; bucură-te Născătoare de Dumnezeu, chivotul cel cuvântător al dumnezeieştii slave; bucură-te lauda lumii şi întărirea, chemarea celor căzuţi, cortul cel cu totul luminat, sfânt şi preafrumos.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

Răstignit văzând pe Hristos iubitorul de oameni, şi în coastă împuns cu suliţa, Preacurata a strigat: Ce este aceasta, Fiul meu? Ce Ţi-a răsplătit Ţie poporul cel nemulţumitor, în locul celor bune pe care le-ai făcut, şi Te grăbeşti să mă laşi fără de fiu, Preaiubite? Mă înspăimântez, Îndurate, de răstignirea Ta cea de bunăvoie.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., a sfinţilor, glasul al 8-lea:

Cine nu va admira, cine nu va preamări, cine nu va lăuda cu credinţă minunile înţelepţilor şi mărităilor celor fără de arginţi? Că şi după sfântă mutarea lor, tuturor celor ce aleargă la dânşii le dau din destul tămăduiri. Şi cinstitele şi sfintele lor moaşte izvorăsc har de vindecări. O, doime sfântă! O, capete cinstite! O, înţelepciunea şi slava harului ce s-a dat vouă de la Dumnezeu! Pentru aceasta cu cântări să cântăm lui Dumnezeu, Binefăcătorului, Celui ce a arătat pe aceştia spre vindecarea sufletelor şi trupurilor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

A Crucii, a Născătoarei:

Podobie: **Mucenicii Tăi Doamne...**

Nu pot suferi, Fiule, văzându-Te adormit pe lemn, pe Tine Cel ce dai priveghere tuturor, ca celor ce, de demult, pentru rodul neascultării adormiseră cu somn de pierzare, să le dai

dumnezeiască şi mântuitoare priveghere, a grăit plângând Fecioara, pe care o mărim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile din Octoih, şi din Canonul sfinţilor, Cântarea a 3-a, pe 4. Prochimen glasul al 4-lea: **Sfinţilor celor de pe pământul Lui...** Stih: **Mai înainte am văzut pe Domnul înaintea mea...** Apostolul din Epistola întâi către Corinteni (XII, 27– XIII, 8): **Fraţilor, voi sunteţi trupul lui Hristos şi mădulare în parte...,** Aliluia, glasul 1: **Cât este de bine şi cât este de frumos...** Evanghelia de la Matei (X, 1, 5–8): **În vremea aceea, chemând Iisus pe cei doisprezece ucenici ai Săi...**

CHINONICUL

Bucuraţi-vă dreptilor întru Domnul; celor drepţi se cuvine laudă.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUA

Sfinţii mucenici Achindin, Pigasie, Aftonie, Elpidifor şi Anempodist.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe 6 : 3 din Octoih şi 3 ale sfinţilor pe glasul al 4-lea:

Podobie: **Ca pe un viteaz...**

Ceata cea cu numărul de cinci a mucenicilor să o lăudăm: pe înţeleptul Achindin şi pe Pigasie, Elpidifor şi Aftonie şi pe Anempodist, pe vitejii luptători şi fierbinţii ajutători, care izvorăsc har neoprit, şi dau îndestulare de nădejde fără de primejdie celor ce cer cu dreaptă credinţă.

Nici foamea, nici primejdia, nici viaţa, nici moartea, nici fierberea căldărilor, nici crăpăturile pământului, nici gurile fiarelor nu au putut să despartă vitejia voastră de dragostea lui Hristos, cugetătorilor de răbdare, că uitându-vă neîncetat către Dânsul şi numai după El dorind, aţi biruit pe vrăjmaşi.

Cei ce vă bucuraţi de desfătare, şi sunteţi plini de lumină, şi moşteniţi viaţa cea veşnică, izbăviţi de primejdii pe cei ce scapă către voi, şi de legături, şi de temniţă şi de tot felul de rele, având îndrăznire către Dumnezeu, şi arătând milostivirea cea următoare lui Hristos.

Slavă..., glasul al 6-lea:

A lui Antonie.

Astăzi adunarea mucenicilor cea de cinci lumini, ca o adunare de stele luminoase, luminând pe credincioşi, i-a chemat spre veselie de taină. Că astăzi slugile Soarelui celui înţelegător şi surpătorii dogmelor celor persieneşti, pe cei ce cinsteau

pe soarele cel văzut şi se închinau focului, pe aceia i-au îndreptat către dreapta credinţă. Umplând cu sângele lor paharul cel răbdător de patimi, care s-a vărsat pentru Hristos, s-au încununat, şi ne îndeamnă pe noi, zicând: Cei ce sunteţi iubitori de dreapta credinţă, veniţi de vă ospătaţi din nevoinţele noastre, şi vedeţi cununile şi cinstea; că cel ce va răbda până la sfârşit acela se va mântui, precum a spus Hristos adevărul, ca să vă faceţi părtaşi cununilor noastre şi să ne aveţi pe noi rugători către Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Scoate-mă, Stăpână, din pântecele chitului, al păcatului celui rău, ceea ce ai cuprins în pântece pe Cel neîncăput. Scapă-mă de viforul cel cumplit al ispitelor, răpeşte-mă, Fecioară, din furtuna păcatelor, uscând noianul fărădelegilor mele, şi încetând năvălirile taberei demonice, cu bunătatea ta dumnezeiască, Preacurată, ca neîncetat să te măresc pe tine cea pururea fericită.

A Crucii, a Născătoarei:

Mieluşeaua cea nespurcată şi Stăpâna cea fără de prihană, dacă şi-a văzut Mieluşelul său odinioară înălţându-Se pe Cruce, se văita ca o maică şi mirându-se, striga: Ce vedere nouă este aceasta şi străină, Fiule preadulce? Cum Te-a dat poporul cel nemulţumitor la judecata lui Pilat? Şi Te-a osândit cu moarte, pe Tine, Care eşti viaţa oamenilor? Ci laud pogorârea Ta cea negrăită, Cuvinte.

STIHOAVNA din Octoih.

Apoi această stihiră, glasul 1:

Stih: **Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.**

Strălucit-au razele mucenicilor, celor încincit strălucitoare, întocmai cu numărul fecioarelor. Căci văzând vredniciile lor, strălucim şi noi, împărtăşindu-ne întru pomenirea lor. Pentru aceasta cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, păzeşte sufletele noastre fără de primejdie din partea vrăjmaşului. Şi cu mijlocirile lor întăreşte viaţa noastră nepizmuită, ca Cel ce izvorăşti neîncetat milele Tale cele bogate celor ce Te slăvesc pe Tine, având-şi nădejdea în Tine. Cu rugăciunile lor dăruieşte sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Veniţi să ne veselim în Domnul astăzi, întru pomenirea purtătorilor de lupte, o iubitorilor de prăznuire. Veniţi să-i lăudăm pe ei cu laude în taină,

zicând: Bucură-te Achindine, bucură-te Pigasie, bucură-te Anempodiste, bucură-te Elpidifore, bucură-te Aftonie, care aţi cufundat în prăpastie înşelăciunea idolilor, şi pe Hristos Domnul aţi propovăduit luminat, în privelişte. Pentru aceea, preafericiţilor şi mult-pătimitorilor, nu încetaţi a vă ruga pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

A Crucii, a Născătoarei:

Podobie: **Când de pe lemn...**

Văzându-te cea neispitită de bărbat pe Tine, Iisuse, spânzurat pe lemnul Crucii, plângea şi zicea: Fiule preadulce, pentru ce m-ai lăsat singură pe mine, ceea ce Te-am născut, Cel ce eşti lumina cea neapropiată a Tatălui celui fără de început? Grăbeşte şi Te preamăreşte, ca să câştige dumnezeiasca mărire, cei ce slăvesc dumnezeieştile Tale patimi.

TROPARUL, glasul al 2-lea:

Purtătorilor de lupte ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângele vostru şi sfinte locaşurile care au primit trupurile voastre. Că în privelişte pe vrăjmaşi aţi biruit, şi pe Hristos cu îndrăznire aţi propovăduit, pe Acela ca pe un bun rugaţi-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-l la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...**, se cântă troparul sfântului (de două ori), **Slavă... Şi acum...**, al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Amândouă din Octoih, şi ale sfinţilor pe 4.

Canonul sfinţilor

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Deschide-voi gura mea, şi se va umple de Duh, şi «cuvânt răspunde-voi împără«tesei Maici, şi mă voi arăta lu«minat prăznuind, şi voi cânta «minunile ei, bucurându-mă».

Apărători fericiţi ai Preasfintei Treimi, într-o unire v-aţi arătat închinători cinstitei Treimi, şi staţi înaintea scaunului, cei ce sunteţi sprijinitori celor ce aleargă la voi.

Neîncetat izvorâţi harul fără de primejdie sfinţilor, dându-l tuturor celor ce se apropie de voi cu credinţă, îmblânzind toată primejdia şi toată întristarea şi furtuna şi tulburarea.

Slavă...

Fiind încinşi cu puterea cea nebiruită, sfinţilor, nu aţi socotit slăbiciunea trupului, şi arătându-vă cu cugetul neînspăimântaţi, aţi îndrăznit focului şi chinurilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tu singură, Mireasă a lui Dumnezeu, ai purtat în braţe pe Cel ce S-a făcut trup şi şade întru cele din înălţime. Că tu te-ai arătat, din toate veacurile, locaş vrednic Atotţiitorului.

Cântarea a 3-a:

Irmos: **Nu întru înţelepciune...**

Întărindu-vă cu puterea lui Hristos, preabunilor, şi cu cuget întărit pătimind, aţi trecut prin foc şi prin apă către cele cereşti.

Întărindu-vă cu nădejdea cea neschimbată a celor ce vor să fie, aţi dispreţuit durerile cele de acum, cu cuget bărbătesc, prealăudaţilor mucenici.

Slavă...

Întocmai cugetând cu cei trei tineri, prealăudaţilor, v-aţi arătat stingând focul trufiei celei persieneşti, fiind rouraţi cu roua Duhului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine câştigându-te ocrotitoare singură, Maica lui Dumnezeu, la tine punându-ne nădejdile ne mântuim, şi către tine scăpând, Stăpână, suntem păziţi.

Irmosul:

Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne «lăudăm; ci întru Tine, Înţelep-«ciunea Tatălui cea ipostatică, «Hristoase. Că nu este sfânt «afară de Tine, Iubitorule de «oameni».

CONDACUL, glasul al 2-lea:

Podobie: **Pe propovăduitorii cei tari...**

Pe mucenicii cei binecredincioşi şi de Dumnezeu purtători, ca pe cei ce toate cele de pe pământ le-au dispreţuit, i-ai primit întru desfătarea bunătăţilor Tale şi în odihnă: Pe Achindin, Pigasie, Anempodist, cu ei şi pe Aftonie şi pe Elpidifor, Însuţi Cel ce eşti preabun.

SEDEALNA, glasul al 4-lea:

Podobie: **Spăimântatu-s-a Iosif...**

Spăimântatu-s-a odinioară popoarele cele fără de lege, văzând bărbăţia sufletelor voastre, mucenicilor, şi crezând în Domnul strigau: Slavă Ţie, Hristoase Atotputernice, că Tu eşti Dumnezeu şi afară de Tine nu ştim pe alt Dumnezeu, Cel ce lucrezi minuni preaslăvite întru sfinţii Tăi mucenici. Cu ale lor rugăciuni, Mântuitorul lumii, luminează pe cei ce Te laudă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Fără de primejdii au săvârşit călătoria dreptei credinţe, pătimind în privelişte, cei cu bună laudă, fiind întăriţi cu nădejdea cununilor, că pe cei potrivnici i-au omorât de tot, săvârşindu-şi fără oprire biruinţa lor. Drept aceea, totdeauna izvorăsc din destul mulţime de tămăduiri, celor ce cer cu credinţă. Acestora să strigăm cu credinţă: Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli, tuturor celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislindu-L în chip de negrăit, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cel ce ţine lumea; şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă te măresc, ca să mă izbăvesc eu de greşeli, când voi vrea să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti, că poţi toate câte le voieşti.

A Crucii, a Născătoarei:

Pe Mieluşelul şi Stăpânul şi Mântuitorul, văzându-L Mieluşeaua pe cruce pe nedrept spânzurând, striga tânguindu-se: Lumea se bucură mântuindu-se, iar pântecele meu arde văzând omorârea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Îndelung-răbdătorule Doamne, adâncul milei. Dar înviază din morţi şi apără turma Ta de toată primejdia, ca un Dumnezeu atotputernic.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe «nor uşor a venit, Dumnezeu «cel Preaînalt, prin palmă cu«rată, şi a mântuit pe cei ce «strigă: Slavă, Hristoase, pu«terii Tale!».

Luminându-vă cu frumuseţea pătimirii celei alese, v-aţi arătat luminători, mucenici ai lui Hristos, luminând cu raze prealuminate pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Jertfelnic s-a făcut sângele mucenicilor şi adevărată jertfă cu bun miros lui Dumnezeu, Care dă tuturor neîncetat izvorul tămăduirilor, cel ce izvorăşte fără de primejdie.

Cu rugăciunile voastre cele către Hristos alungaţi năvăli-

rea supărărilor şi a primejdiilor celor de multe feluri, de la cei ce săvârşim cu osârdie preasfinţita şi de toţi prăznuita pomenire a voastră, vrednicilor de laudă.

Slavă...

Surpând necredinţa înşelăciunii idolilor, şi arătând cu fapta lucrarea Dumnezeului tuturor cea făcătoare de viaţă, strigaţi de-a pururea, cinstiţilor: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Şi acum..., a Născătoarei:

Armă preatare te punem înainte împotriva vrăjmaşilor la toată nevoia, şi alungând vătămarea primejdiilor celor cumplite, de viforul eresurilor scăpăm, Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, Hristoase, «dar noi pe Tine Unul-Născut, «strălucirea slavei Dumnezeirii «Tatălui, de noapte mânecând «Te lăudăm pe Tine, Iubitorule «de oameni».

Pe tine te-ai adus lui Dumnezeu Aftonie, înfruntând cu tărie cugetul cel fără de Dumnezeu al tiranilor, mărite, şi astfel ai alergat către lumina credinţei, veselindu-te.

Învăţându-te patima lui Hristos, Aftonie, pentru El ţi s-a tăiat capul, preabunule, şi te-ai sârguit către veselia cea fără de sfârşit şi către desfătarea cea nemuritoare.

Fiind întărit pe nădejdea cea neclintită, şi dispreţuind cele veselitoare de pe pământ, preaînţelepte Elpidifore, te-ai întraripat cu dragostea frumuseţii celei curate.

Slavă...

Învrednicitu-te-ai, mărite mucenice Achindine, de sfârşit fericit şi de desfătare negrăită în corturile cele din ceruri, că neabătut ai alergat pe calea pătimirii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Răsărind din tine Soarele cel înţelegător, către toţi s-au întins razele Dumnezeirii Sale luminat, Născătoare de Dumnezeu Stăpână, pentru aceea toţi te mărim.

Cântarea a 6-a:

Irmos: **Jertfi-voi Ţie cu glas...**

Dispreţuind cele trecătoare şi stricăcioase, v-aţi învrednicit a vedea cele nestricăcioase; ci scăpaţi de supărări şi de nevoi, pe cei ce vă cheamă pe voi în ajutor, nebiruiţilor.

Milostiviţi-vă cu rugăciunile voastre, preamăriţilor mărturisitori ai Treimii celei stăpânitoare, să se dezlege cei legaţi şi cuprinşi în temniţe fără de scăpare.

Slavă...

Dându-se pe sine pentru Tine vitejii la moarte, Mântuitorul meu, au găsit nemurire; şi s-au făcut izbăvitori pentru cei înviforaţi şi pentru cei din primejdii şi din nevoi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Rupe zapisul greşelilor mele, Fecioară, dăruindu-mi scăpare de întristare şi de patimile care m-au cuprins; şi păzeşte-mă totdeauna fără de vătămare, Stăpână.

Irmosul:

Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica «strigă către Tine, de sângele «demonilor curăţindu-se, cu «Sângele cel curs prin milosti-«vire din coasta Ta».

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: **Cel ce Te-ai înălţat...**

Cu podoaba Treimii strălucind, dumnezeiască ceată, cea cu cinci raze a celor pătimitori, năvălirile tiranilor cele cumplite le-au slăbit, fără de pizmă, fără primejdie, fără de sminteală, harul tuturor izvorându-l, cu nădejde, dumnezeieşte, celor ce vin cu dragoste printr-înşii la Ziditorul tuturor, Hristos Dumnezeul nostru.

ICOS

Sufletul meu cel întinat curăţeşte-l cu izvorul milei iubirii Tale de oameni, Îndurate, şi cu lumina ceea ce pururea străluceşte luminează-l, ca să laud ceata cea în cinci numărată, adunarea mucenicilor Tăi, pe Achindin şi pe dumnezeiescul Pigasie, împreună cu Elpidifor şi cu Aftonie, pe viteazul Anempodist, pe cinstiţii purtători de lupte. Care toată asuprirea chinurilor bărbăteşte cu dragostea Ta arătat o au îndurat, Cuvinte, jertfă cuvântătoare aducându-se pe sine Ţie, Ziditorului tuturor, lui Hristos Dumnezeului nostru.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea nevoinţei Sfinţilor mucenici Achindin, Pigasie, Aftonie, Elpidifor şi Anempodist.

Aceşti sfinţi erau din pământul Persiei, fiind mai de frunte şi mai de cinste lângă Sapor, regele perşilor, şi erau întăriţi în dreapta credinţă. Dar fiind prinşi, au fost bătuţi şi chinuiţi. Dar începând regele să hulească pe Hristos, sfinţii l-au făcut mut şi apoi i-au dezlegat din nou gura. Apoi i-au întins pe paturi de fier arse în foc, dar pogorându-se ploaia a stins focul. Iar ei prin rugăciuni au surpat jos idolul lui Die. Pentru aceea i-au supus la felurite chinuri şi din multe ieşind nevătămaţi au pricinuit îmbrăţişarea credinţei în Hristos de către mulţi, care pentru aceasta au fost ucişi.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor celor din adunarea sfatului, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Eudoxie, Agapie şi alţi opt sfinţi.

Aceştia erau ostaşi în Sevastia, pe vremea împăratului Liciniu. Şi fiind cercetaţi de căpetenia oraşului, Auxanie, şi de Marcel ducele, şi de Marcu Agricolau, şi supunându-se la chinuri nebiruite, au fost daţi focului, în care şi-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor muceniţe Chiriachi, Domnina şi Doamna, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Marcian cel de la Cir.

Acest cuvios părinte Marcian era de loc din Cir. Şi lăsându-şi patria şi strălucirea neamului său, s-a dus în mijlocul pustiei şi acolo, făcându-şi o chilioară atât de mică încât să-i acopere numai trupul, s-a închis în ea purtând haine de păr de capră. Iar hrana sa era în toată seara douăzeci şi patru de dramuri de pâine. Bea încă şi apă atât de puţină încât numai să trăiască. Şi după ce a trecut câtva timp, a câştigat doi ucenici: pe Eusebie, care a şi rămas moştenitor al colibei sale, şi pe Agapitos, care această îngerească petrecere a sădit-o de al doilea la Apamia. Căci şi aceşti doi şi-au făcut mici colibe şi se linişteau în ele. Cuviosul Marcian, închis fiind pururea, n-a folosit niciodată sfeşnic, ci lumina dumnezeiască îi strălucea lui în timpul nopţii şi-i arăta alcătuirea literelor, încât vedea şi citea, căci avea cu sine şi o mică Psaltire. Dar odată a ieşit din pustiul din jur un balaur mare, care îngrozea pe sihaştrii cei împreună cu sfântul, că va pricinui moarte şi stricăciune. Iar sfântul cu degetul a însemnat cruce peste balaur, iar cu gura a suflat spre el, şi aşa cum paiele ce rămân în ţarină după seceră sunt topite de foc, asemenea şi balaurul acela degrab în mai multe bucăţi s-a sfărâmat. Odată au venit la el Flavian, episcopul Antiohiei, şi episcopul Cirului şi alţi episcopi şi însemnaţi bărbaţi şi cuvântători care, punându-i lui înainte multe ziceri din dumnezeiasca Scriptură, îl rugau să iasă afară din chilie, pentru folosul fraţilor. Iar sfântul nici a le auzi acestea n-a suferit, ci a rămas în chilie închis. Acesta a întors pe mulţi din felurite eresuri la adevărata credinţă.

Odată, sora sfântului cea după trup, luând în cetatea Cirului unele bucate potrivite pentru acest fel de pustnic, şi luând împreună şi pe fiul ei, s-au dus la cuviosul. Iar el pe sora sa n-a voit să o vadă, iar pe fiul ei şi nepotul său l-a primit cu bucurie, fără să primească de la ea vreun dar. Iar nepotul său cu stăruinţă îl ruga ca să primească cele ce-i adusese maică-sa. Dar cuviosul l-a întrebat: Când aţi venit către mine, câte mânăstiri şi colibe pustniceşti aţi trecut? Şi cărora aţi dat din darurile voastre? Iar nepotul i-a răspuns că nimănui nu au dat nimic. Atunci cuviosul i-a zis: Mergeţi înapoi având cu voi cele ce mi-aţi adus. Căci pentru firească rudenie, şi nu pentru dragostea şi apropierea cea către Dumnezeu aţi adus mie acestea. Minunatul acesta Marcian s-a arătat către toţi mare şi vestit, nu numai la cei de aproape cu locuinţa fiind dorit, ci şi la cei mai de departe. Şi, fiindcă a aflat că mulţi se luptau şi

se certau ca să ia trupul său după moarte şi îşi gătiseră şi lăzi şi sicrie, ca să-l pună pe el şi zidiseră chiar biserici în numele lui, a jurat pe întâiul său ucenic ca să ascundă după moarte trupul său în loc tainic, departe de chilia sa; şi acestea rânduindu-le s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai «ucis pe haldeii care fără drep-«tate vânau pe cei drepţi, Prea-«lăudate Doamne, binecu-«vântat eşti Dumnezeul părin-«ţilor noştri».

Precum ai izbăvit din văpaie pe cei trei tineri cu dreaptă credinţă, aşa şi acum ai păzit în cuptorul focului pe luptătorii care strigau cu un cuget către Tine: Dumnezeul părinţilor, binecuvântat eşti.

Împarţi daruri din destul, şi izvorăşti minuni mucenicilor Tăi, Hristoase, lucrând dimpreună cu ei, şi ajutorându-i ca un milostiv, şi arătându-Te celor ce-Ţi cântă Ţie: Dumnezeul părinţilor, binecuvântat eşti.

Slavă...

Mulţimi de mucenici, adunându-vă cu adevărată credinţă, v-aţi adus lui Hristos, şi faceţi arătare de minuni preamărite, cântând: Dumnezeul părinţilor, binecuvântat eşti.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiind izbăviţi prin tine de blestemul strămoşilor şi mutaţi către desfătarea cea veşnică, strigăm ţie: Bucură-te, preamărită Stăpână, cea care ai născut nouă pe Dumnezeu întrupat.

Cântarea a 8-a:

Irmos: **Pe tinerii cei binecredincioşi...**

Sosit-a praznicul cel sfânt al mucenicilor, lumea cu bucurie luminând, pe toţi veselind şi strălucind, luminează pe cei ce cântă cu credinţă: Pe Domnul lăudaţi lucrurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Fiarelor celor sălbatice şi prăpăstiilor şi chinurilor aţi îndrăznit, fericiţilor, având întru ajutor pe Domnul slavei cel nebiruit, Căruia acum strigăm: Pe Domnul lăudaţi lucrurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Pe voi, vitejilor purtători de lupte, Achindine, Pigasie, Aftonie, Anempodiste şi pururea pomenitule Elpidifore având-vă zid nemişcat, pe Domnul lăudăm neîncetat, şi-l preaînălţăm întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Împodobindu-vă cu cununa biruinţei şi strălucind cu diadema frumuseţii, după fericitul sfârşit aţi luat în ceruri strălucirea cea neînserată, mucenicilor, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu gura şi cu mintea socotindu-te, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine cea fără de prihană. Că ai născut, Preacurată, pe Făcătorul şi Domnul şi Împăratul Hristos îmbrăcat cu trup. Pentru aceea te lăudăm pe tine, Fecioară, şi te preaînălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea «Născătoarei de Dumnezeu i-a «mântuit. Atunci fiind închi-«puită, iar acum săvârşită; pe «toată lumea ridică să-ţi cânte «ţie: Pe Domnul lucrurile lău-«daţi-L şi-L preaînălţaţi întru «toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: **Eva prin boala...**

Ostenelile voastre cele de pe pământ le-a primit veselia cea cerească, unde cetele mucenicilor şi oştile celor fără de trup şi toată adunarea celor întâi-născuţi, se veselesc împreună întru cele cereşti.

Din scârbele cele nesuferite şi din nevoi izbăviţi, preafericiţilor, pe toţi cei ce prăznuiesc cu credinţă sfântă pomenirea voastră, cerându-ne pace şi linişte şi mântuire, preacinstiţilor.

Slavă...

Fiind luminaţi cu lumină din destul, şi strălucind cu harul răbdătorilor de patimi, rugaţi-vă Dătătorului de bine, să dea dezlegare de păcate şi de griji, celor ce s-au îndulcit de ospăţ împreună cu noi, şi care aleargă către voi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Eva a fost izgonită de la lemnul vieţii, fiind oprită de la gustarea lui, iar tu, Născătoare de Dumnezeu, ai născut lumii Viaţa cea mai înainte de veci, dăruindu-ne prin credinţă lucrarea cea purtătoare de viaţă.

Irmosul:

Eva prin boala neascultării, blestem înlăuntru a «adus; iar tu, Fecioară Născă-«toare de Dumnezeu, prin «Odrasla purtării în pântece, ai «înflorit lumii binecuvântare. «Pentru aceasta toţi te mărim, «Stăpână».

LUMINÂNDA

Podobie: **Femei ascultaţi glas...**

Fără de primejdie izvorâţi fără oprire harul tămăduirilor şi cu îndestulare celor ce cu nădejde săvârşesc pomenirea voastră, sfinţilor. Ci şi acum izvorâţi-ne tămăduiri, prealăudaţilor, celor ce cu dragoste vă cinstim pe voi purtătorilor de lupte, cei cu numărul de cinci.

Slavă..., asemenea:

Pe Achindin şi pe Pigasie şi pe Elpidifor, dimpreună cu Aftonie şi pe Anempodist să-i lăudăm cu cântări. Că defăimând înşelăciunea perşilor cea deşartă, şi răni şi bătăi pentru Hristos răbdând, negrăită mărire au câştigat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Înnoit-ai firea strămoşului care era stricată, zămislind mai presus de fire şi născând fără ispită de bărbat pe Ziditorul a toată firea, de Care întărindu-se cetele mucenicilor au pătimit, lăudându-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti începătura mântuirii noastre.

A Crucii, a Născătoarei:

Stând lângă Cruce, Preacurată, şi văzând pe Fiul tău pe lemn întins fără de suflet, tânguindu-te ca o maică te văitai, plângând şi zicând: Ce minune este aceasta? Că Tu, Ziditorul lumii, ai îndurat a Te sui pe Cruce.

STIHOAVNA din Octoih.

Apoi stihira, glasul al 2-lea:

Stih: **Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.**

Cu izvorârea sângiuirilor vopsindu-ţi trupul, fără de primejdii ai trecut pe calea muceniciei, răbdătorule de patimi Achindine. Pentru aceea, încingându-te cu dumnezeiască putere, ai tăiat meşteşugurile vrăjmaşului. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Făclia cea cu cinci lumini a luptătorilor, ca într-o pădure de lemne, precum zice David, cu toporul a tăiat înşelăciunea vrăjmaşului, şi mărturisind pe Hristos înaintea împăraţilor, neîncetat se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: **Ca pe un viteaz...**

Fericimu-te, Preacurată, care ai smuls pe om din adâncul răutăţii şi al deznădăjduirii; te laud pe tine, Mireasă a lui Dumnezeu cea pururea fericită, şi măresc preacurată naşterea ta cea negrăită, că ai

născut pe Mântuitorul lumii, şi ai slobozit omenirea din blestemul cel strămoşesc, Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei:

Dacă Te-a văzut pe Cruce pironit, Doamne, Mieluşeaua şi Maica Ta, se mira şi striga: Ce vedere este aceasta, Preaiubite Fiule? Acestea Ţi-a dat Ţie răsplătire poporul cel necredincios şi fără de lege, care s-a îndestulat de multe minuni ale Tale? Însă slavă pogorârii Tale celei negrăite, Stăpâne.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Prochimen, glasul al 5-lea: **Tu, Doamne vei păzi...,** Stih: **Miluieşte-mă, Doamne, că a lipsit...** Apostolul din Epistola către Evrei (XII, 1–10): **Fraţilor, având împrejurul nostru... Aliluia,** glasul al 4-lea: **Strigaţi Domnului tot pământul...** Stih: **Că ne-ai cercat pe noi...**

Evanghelia de la Matei (X, 16–22): **Zis-a Domnul ucenicilor Săi: iată Eu vă trimit pe voi...**

CHINONICUL

Bucuraţi-vă dreptilor întru Domnul; celor drepţi se cuvine laudă.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ
ZIUA A TREIA

Sfinţii mucenici Achepsima, episcopul, Iosif preotul şi Aitala diaconul. Şi înnoirea bisericii Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, cea din Lida, unde este pus cinstitul lui trup.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe 6 : 3 ale mucenicilor şi 3 ale înnoirii.

Stihirile mucenicilor, glasul al 5-lea

Podobie: **Bucură-te, cămara...**

Bucură-te treime a Treimii, locaşurile cele curate ale virtuţilor, paharele care revarsă vinul dreptei credinţe, care veselesc inimile noastre, sânii care izvorăsc laptele vindecărilor, stelele care luminează lumina adevărului şi marginile lumii le strălucesc cu luminări; mucenicilor cei cu nume mare, cei ce aţi micşorat noaptea necunoştinţei şi aţi luminat cugetele tuturor. Rugaţi-vă lui Hristos să dea sufletelor noastre mare milă.

Bucură-te, sfinţite Achepsima, Aitala şi Iosife, vrednicilor de laudă, cei ce prin cunoştinţă dumnezeiască cu dumnezeiescul foc aţi stins rătăcirea necredincioşilor, prin care cei ce slujesc soarelui şi stelelor, afară din lege s-au înecat de tot şi au încetat isteţimea vrăjitorilor. Mucenici cei pururea cinstiţi voi aţi fost apărători ai Treimii, lumină celor din întunericul necunoştinţei, jertfă a Arhipăstorului celui adevărat, a lui Hristos, Care S-a jertfit şi a dat lumii mare milă.

Toată năvălirea relelor aţi suferit-o cu gând preaviteaz,

fiind puşi, înţelepţilor, pe cai, aţi fost purtaţi ca o povară spre multa încercare a chinurilor. Dar fiind tăiaţi, cu toiege bătuţi şi cu chinuri cumplit munciţi, nu v-aţi supus şi nu v-aţi lepădat de Dumnezeu. De aceea vi s-a adus cununa biruinţei, şi v-aţi numărat în chip vădit în cetele mucenicilor. Cu care dimpreună cereţi să dea sufletelor noastre mare milă.

Alte stihiri, ale Sfântului Gheorghe, glas şi podobie, aceleaşi:

Bucurându-te ai mers la lupte, cu mişcări de sineţi pornite, şi spăimântând tot cugetul cu răbdarea ta, şi semeţiile tiranilor călcându-le, te-ai mutat către petrecerea cea luminată a îngerilor, dănţuind împrejur împreună cu ei şi veselindu-te; şi cu folosirile tale, Preafericite Mucenice Gheorghe, mântuind totdeauna pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă, şi din milostivire plecându-te spre tânguirile săracilor, te rogi lui Hristos, Celui ce dăruieşte lumii mare milă.

Vino către noi cei ce te lăudăm şi suntem scârbiţi, ca să ne fii ajutător: uşurând ostenelile supărărilor celor cumplite şi ridicând greutatea; cârmuindu-ne şi păzindu-ne, şi mântuindu-ne, Gheorghe; şi aducându-ne către Domnul prin credinţă, şi îndreptându-ne către poruncile Celui ce ne-a zidit; ca prin bunătatea Lui vieţuind, toţi să câştigăm dumnezeieştile răsplătiri în ceruri, lăudând pe Hristos, Care dă lumii mare milă.

Mare şi minunată cu adevărat este propovăduită lauda muceniciei tale celei nespuse, mărite mucenice. Căci ca un biruitor luminat, alergi în toată lumea, vrednicule de laudă Gheorghe. Şi fiind împodobit cu dumnezeieştile faceri de minuni, vindeci şi tămăduieşti bolile cu rugăciunile tale pe cei ce pătimesc. Pentru aceea, te cunoaştem ca pe un ajutor fierbinte şi preafericit făcător de bine, şi ca scăpare tuturor celorlalţi. Roagă-te lui Hristos să dea sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea:

După vrednicia numelui ai vieţuit, viteazule Gheorghe. Că luând Crucea lui Hristos pe umeri, ai lucrat bine pământul cel înţelenit de înşelăciunea cea diavolească. Şi credinţa idolilor cea spinoasă dezrădăcinând-o, ai sădit viţa dreptei credinţe. Pentru aceea izvorăşti vindecări credincioşilor celor din toată lumea şi te-ai arătat drept lucrător al Treimii; rugămu-ne ţie: Roagă-te pentru pacea lumii şi pentru mântuirea sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei-Învierii:

Cine nu te va ferici, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda, Preacurată, naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine cea curată a ieşit, în chip de negrăit întrupându-Se. Din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată, cu totul fericită, să miluiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Sfântului Gheorghe, glasul al 4-lea.

Podobie: **Ca pe un viteaz între...**

Răbdătorule de patimi Gheorghe, împreună-vorbitorule cu îngerii şi împreună-locuitorule cu mucenicii, scăparea de totdeauna a celor scârbiţi, fii mie, celui ce sunt în noianul vieţii, liman de mângâiere. Şi te rog îndreptează viaţa mea, ca, fără îndoială, cu credinţă, să fericesc nevoinţele tale cele mai presus de fire.

Stih: **Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul din Liban se va înmulţi.**

Pe mine cel ce înot în mare şi pe cale călătoresc, şi când adorm în noapte păzeşte-mă, priveghind luminează mintea mea, Gheorghe, şi mă îndreptează a face voia Domnului, ca să aflu mântuire la ziua judecăţii, pentru cele ce am făcut în viaţă, alergând la acoperământul tău.

Stih: **Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.**

Cu platoşa credinţei şi cu pavăza harului, şi cu suliţa Crucii fiind îngrădit, te-ai făcut nebiruit de potrivnici, Gheorghe. Şi ca un ostaş dumnezeiesc, biruind taberele demonilor, dănţuieşti împreună cu îngerii; iar pe credincioşi păzindu-i îi sfinţeşti şi mântuieşti pe cei ce te cheamă pe tine.

Altă stihiră, glasul al 6-lea, a lui Efrem Carias.

Stih: **Sfinţilor celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.**

Cei trei tineri, care au fost păziţi în Persida nearşi, s-au făcut închipuire unirii voastre cea cu trei lumini, şi a muceniciei pentru Hristos şi pentru Treimea cea de negrăit, mai presus de fiinţă. Că precum aceia au îndrăznit văpăii, nefăcând necinste lui Dumnezeu, asemenea şi voi aţi ales a muri, nedespărţindu-vă de dragostea lui Hristos. Şi precum pe aceia i-a răcorit în văpaie cel de-al patrulea ce s-a arătat, în acelaşi chip şi pe voi Hristos, Cel ce este unul din Treime, v-a primit

în loc răcoros. Achepsima, dimpreună cu Iosif şi Aitala, de Dumnezeu primitorilor, rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul 1:

Purtătorule de lupte Gheorghe, după mântuitorul cuvânt, ca un grăunte de grâu căzând pe pământ prin sfârşitul cel mucenicesc, şi după însuşi numele tău lucrând pământul cu harul lui Dumnezeu, Cel ce S-a sălăşluit întru tine, astăzi ca un spic frumos, rod mult-roditor ne-ai dat. Haruri izvorând prin mutarea cinstitelor tale moaşte din mormânt, dând tămăduire celor ce se închină lor cu credinţă. Şi pentru noi care te cinstim, cerând pace şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Rugăciunile păcătoşilor primindu-le, nu trece cu vederea suspinele celor scârbiţi, rugând pe Cel din curate sângiurile tale, ca să ne mântuiască pe noi, Preasfântă Fecioară.

Troparul, glasul al 4-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne...

Slavă..., al sfântului, asemenea:

Ca un izbăvitor al celor robiţi, şi celor săraci apărător, neputincioşilor doctor, împăraţilor ajutător; purtătorule de biruinţă, Mare Mucenice Gheorghe, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., troparul Născătoarei-Învierii:

Taina cea din veac ascunsă...

Caută-l la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...,** se cântă troparul sfântului (de două ori), **Slavă... Şi acum...,** al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

După întâia Stihologie,
Sedealna, glasul 1.

Podobie: **Mormântul Tău...**

Dumnezeiescul biruitor şi viteazul diamant, Gheorghe, pe noi împreună ne cheamă, să lăudăm dumnezeiasca lui nevoinţă şi arătarea cea de a doua din mormânt a dumnezeieştilor lui moaşte, din care izvorăşte vindecare tuturor sufletelor şi trupurilor (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Primeşte, Curată, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, pe dumnezeiescul nevoitor şi al nostru apărător, pe măritul Gheorghe, şi amândoi rugaţi-vă Domnului să dea nouă pace şi unire, şi sufletească mântuire şi îndreptare vieţii.

După a doua Stihologie, Sedealna,
glasul al 3-lea:

Podobie: **De frumuseţea fecioriei...**

Iarăşi a răsărit pomenirea ta cea de peste an, Mucenice

Gheorghe mult-nevoitorule, şi veseleşte inimile credincioşilor, prealăudate. Deci, pe tine te rugăm, cei ce săvârşim pomenirea ta, roagă după obicei pe Domnul cel îndurător să ne dea nouă curăţire de greşeli şi mare milă.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Podobie: **Degrab ne întâmpină...**

Pomenirea cea prăznuită pretutindeni, Gheorghe, a cinstitei aşezării moaştelor tale a ajuns la marginile lumii. Deci toţi adunându-ne împreună, cu feţe luminate, cu cântări de Dumnezeu grăitoare, lăudăm pe Mântuitorul, Cel ce te-a dăruit pe tine nouă, folositor preabun.

Şi acum..., a Născătoarei:

Sfântă a lui Dumnezeu mireasă, Maică neispitită de bărbat, neîncetat roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu, să-I fie milă de robii Săi. Căci după Dumnezeu, cu a ta ocrotire ne îmbogăţim, şi pe tine neîncetat, Maică Fecioară, în cântări lăudându-te, cu credinţă te mărim.

Psalmul 50

CANOANELE

Din Octoih unul, cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor 2, pe 8.

CANONUL mucenicilor

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul 1:

Irmos: **Dreapta Ta cea purtătoare...**

Fiind luminaţi, mucenicilor, cu strălucirile Celui în trei lumini, izbăviţi-ne de întunericul păcatului şi de patimi, pe noi cei ce cinstim cu dreaptă credinţă această preasfinţită pomenire a voastră.

Fiindu-vă gândul plecat, preasfinţilor, cu legile Stăpânului şi Dumnezeului, bărbăteşte v-aţi abătut de la legile care poruncesc a face fărădelege. Drept aceea pătimind, după lege, aţi câştigat mărire.

Adusu-v-aţi jertfe preacurate lui Hristos, cu junghiere de bunăvoie, preafericiţilor mucenici, făcându-vă slujitori sfinţiţi şi jertfitori Celui ce cu a Sa junghiere de bunăvoie a înviat lumea.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Dumnezeul cel necuprins, cuprins în trup, făcându-Se trup din multa bunătate, Fecioară, roagă-L să mântuiască din primejdii pe robii tăi.

Alt Canon, al Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: **Celui ce a povăţuit...**

Lipsa şi neputinţa gândului meu, cu cinstită rugăciunea ta cea fierbinte prefă-o,

sfinte, făcând-o puternică, pentru ca să laud preasfântă prăznuirea ta.

Cel ce este înălţat în amândouă bunătăţile, a faptei şi a cuvântului, nu poate să nu laude minunile tale, Gheorghe. Că eşti viteaz prea ales şi ostaş nebiruit.

Slavă...

Lupta ta cea cinstită nu poate fi cuprinsă cu nici un fel de laude, luptătorule. Că mă întunec şi mă tem şi nu mă pricep, şi mă sfiesc a mă atinge cât de puţin de faptele tale, purtătorule de lupte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născând pe Mântuitorul tuturor, ceea ce eşti bună, ai îndreptat căderea vieţii; că ai născut Viaţa care ne priciuieşte nouă tuturor iertare păcatelor, cu rugăciunile tale.

Catavasie: **Deschide-voi gura mea...**

Irmos: **Însuţi Cel ce ştii neputinţa...**

Arzând patimile cu focul strălucirii, Preasfinţite Achepsima, mai înainte de încercarea luptei, ai fost jertfit de cei fără de lege ca un berbec preaales, sfinţind mulţimile credincioşilor cu curgerile sângiurilor.

Fără drept fiind chinuit, înţelepte, şi zdrobit cu toiege, şi cumplit sfâşiat cu chinurile, nu te-ai lepădat de dumnezeiescul nume, n-ai jertfit focului, Iosife preaalesule, fiind înfierbântat cu râvna credinţei.

Bătut fiind pe spate şi pe piept fără de milă, răbdai Aitala, ca şi cum ar fi pătimit altul, căci cu gândul desăvârşit priveai, mucenice, către Dumnezeu, Cel ce poate mântui pe cei ce cred cu tot sufletul în El, prealăudate.

A Născătoarei:

Din tine ne-a răsărit nouă Soarele cel neapus, ceea ce eşti fără prihană, cu străluciri luminătoare luminând lumea, cea biruită de întuneric, care era la pierzare de înşelăciunea vrăjmaşului, Preasfântă Fecioară, mireasa lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: **Cel ce întăreşte tunetul...**

Nesuferind a vedea focul înşelăciunii arzând în vâlvătăi, sfinte, ca râvnitorul Ilie înfruntând pe cel fără de lege, ziceai: Nu este alt Dumnezeu în afară de Dumnezeul nostru.

Focul Cuvântului care a venit să arunce în lume toate, atingându-se de sufletul tău, fericite, nu te lăsa nicicum a răbda, şi cu fierbinţeală strigai: Hristos este întărirea mea.

Slavă...

Arătându-ţi feluri de chinuri tiranul, a socotit că va înfricoşa sufletul tău cel neînfricoşat, gânditorule de Dumnezeu; iar tu strigai cu tărie: Hristos este întărirea mea.

Şi acum..., a Născătoarei:

Văzându-te proorocul munte înalt, având vârful mai înalt decât toţi munţii, decât cetele îngereşti, zicea că Fecioara va naşte mai presus de fire.

CONDAC, glasul al 2-lea:

Podobie: Căutând cele de sus...

Cele dumnezeieşti de taină le-ai învăţat, înţelepte, cu cinste, jertfă primită ai fost, de Dumnezeu fericite. Că paharul lui Hristos ai băut cu mărire, Sfinte Achepsima, cu cei împreună-pătimitori cu tine, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

ICOS

Inima mea cea uscată de multe greşeli, Iisuse atotputernice, cu ploile bunătăţii Tale, arat-o de roadă aducătoare prin fapte bune; şi dă luminare cunoştinţei gândului meu, ca să laud, bucurându-mă, pe ierarhul şi de chinuri purtătorul Achepsima cel mare, împreună cu Aitala viteazul, şi cu Iosif preafericitul. Că întru Tine nădăjduind, spre felurite chinuri bărbăteşte au îndrăznit. Pentru aceasta, dau celor bolnavi tămăduiri, ca cei ce au luat dar, rugându-se neîncetat pentru noi toţi.

SEDEALNA mucenicilor, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi...

Iosif viteazul luptător, Achepsima pierzătorul înşelăciunii şi Aitala strălucitul luptător cel nebiruit, stelele cele luminoase ale credinţei, să fie lăudaţi astăzi în cântări, cu adevărat după vrednicie. Că aceştia au întunecat înşelăciunea perşilor, neslujind soarelui, nici închinându-se focului, către care cu credinţă să strigăm: rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dea iertare de greşeli celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., a Sfântului Gheorghe:

Fiind întrarmat cu semnul Crucii, cu acela ai surpat bărbăteşte toată puterea tiranilor, ca un luptător pentru credinţă, şi cununile biruinţei ai luat de la Dumnezeu. Iar acum prin cinstitele moaştele tale vindeci, de trei ori fericite, toate patimile sufletelor şi ale trupurilor, tuturor celor ce aleargă la tine cu credinţă şi cu dragoste, pururea pomenite luptătorule Gheorghe; roagă-te lui Hristos

Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Laudă de mulţumire după datorie aduc ţie, Stăpână, ca văduva doi bani, pentru toate harurile tale. Că tu te-ai arătat acoperământ şi ajutor, scoţându-mă totdeauna din încercări şi din necazuri. Pentru aceea, ca din mijlocul cuptorului celui cu văpaie izbăvindu-mă de cei ce mă necăjesc, strig către tine din inimă: Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi, rugându-te Fiului tău şi Dumnezeu să mi se dea iertare de greşeli, că pe tine te am nădejde eu, nevrednicul robul tău.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Munte umbrit cu darul...

Cu cuvintele dumnezeieştii cunoştinţe, tare ai biruit pe vrăjmaşii cei biruiţi de întunericul necunoştinţei, înţelepte Achepsima, nespăimântându-te de chinurile la care aceia supuneau sfântul tău trup, fericite.

Prin viclenire te sileau cu foc cei ce se închinau focului, să-i aduci cinste lui. Iar tu, fiind cu gândul înfierbântat de dragostea lui Dumnezeu, te-ai lepădat cu totul a sluji focului, luând mângâierea, care te întărea pe tine, Iosife.

Fiind plin de dumnezeieştile ape ale Duhului, Aitala, ai scăpat de apele cele tulburi şi amare ale necredinţei; şi în curgerile sângiurilor tale cele vărsate, mucenice, ai înecat pe vrăjmaşii cei nevăzuţi.

A Născătoarei:

Podoabă sfinţită te-ai arătat sfinţilor mucenici, Fecioară, cu adevărat, şi scăpare credincioşilor, zid şi întărire, şi izbăvire desăvârşită. Pentru aceea cu mare glas, te mărim.

Alt Canon

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău...

Să dai tuturor celor ce te laudă măritul şi cinstitul tău ajutor şi sprijinul, preafericite Gheorghe, ca unul ce ai îndrăznit către Domnul.

Având putere nebiruită, dăruită ţie de la Hristos Dumnezeu, risipeşte degrab năvălirea vrăjmaşilor, cu rugăciunile tale.

Slavă...

Din toate părţile mă cuprinde noaptea supărărilor, şi neîncetat mă împinge către prăpastia patimilor, Gheorghe. Dar apucând înainte, mântuieşte-mă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Numai tu ai avut în pântecele tău pe Cel ce cuprinde toată lumea. Numai tu ai născut pe Cel ce se înţelege cu necuprindere de minte, Născătoare de Dumnezeu, Preacurată.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cel ce ai luminat...

Fericiţi v-aţi arătat, că aţi propovăduit cu bărbăţie pe Cuvântul cel fericit în privelişte, pururea pomeniţilor, pe Cel ce v-a împreunat cu cetele fericiţilor, căci aţi biruit cu toată lauda.

Turnuri neclătinate v-aţi arătat credinţei, meşteşugirile vrăjmaşului cu totul pierzându-le, Iosife preaminunate, Achepsima, sfinţite tăinuitorule, şi Aitala preasfinţite.

Sfărâmându-se de bătăi trupurile mucenicilor, au sfărâmat puterea cea neputincioasă a necredinţei, arătând foarte bine dragostea sufletului cea tare către Stăpânul şi Domnul.

A Născătoarei:

Cel ce te-a păzit, Fecioară, nestricată ca şi înainte de naştere, pe tine cea fără de prihană, sălăşluindu-Se în pântecele tău mai presus de fire a ieşit Dumnezeu şi om, îndumnezeind firea, pe care a luat-o pentru bunătatea Sa.

Alt Canon

Irmos: Răsari mie, Doamne...

Biruit-ai tabăra cea nemblânzită a demonilor, mucenice, slujindu-te de arma Crucii, ca şi de o dumnezeiască suliţă, cu care ai pătruns şi ai surpat la pământ pe mai-marii oştilor cei întunecaţi.

Cu puterea Atotţiitorului întărindu-te, Gheorghe, şi cu purtarea de grijă, care ocârmuieşte toate povăţuindu-te, ai îndreptat luntrea sufletului, nebiruită de valuri, către limanul vieţii.

Slavă...

Ce nădăjduieşti să mă strămuţi de la dragostea Hristosului meu cu măguliri? ziceai făcătorului de rele, sfinte, ca şi cum ai fierbe o piatră, ca şi cum ai scrie pe apa mării şi ca şi cum ai săgeta cerul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Surpă pe ereticii cei mândri, care fără de milă năvălesc către poporul cel dreptcredincios, ceea ce eşti fără de prihană. Că ai putere întocmai cu voinţa, ca o Maică a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Înconjuratu-ne-au pe noi...

Înălţându-se tare, valurile chinurilor nu au acoperit bărbăţia voastră şi buna tărie, înţelepţilor. Căci cu dumnezeiască cârmuire aţi ajuns la limanul cel lin al mântuirii, veselindu-vă.

Cu picăturile sfinţitelor voastre sângiuri, sfinţilor, roşindu-vă dumnezeiasca haină, fericiţilor, şi cu cuviinţă îmbră-

cându-vă cu ea, împărăţiţi împreună cu Împăratul cel nemuritor.

Frumoşi v-aţi făcut cu podoabele luptelor, şi împreună aţi mers înlăuntru în cămara cea de mire, sfinţilor; îndumnezeindu-vă luminat, v-aţi arătat fii după aşezare cu toată lauda, ai Tatălui luminilor, cei ce sunteţi vrednici de minuni.

A Născătoarei:

Omorâtu-s-a vrăjmaşul cu naşterea ta cea purtătoare de viaţă, Fecioară curată, şi a înviat Adam, fiind omorât de demult din neascultare, gustând din pom. Pentru aceea te laudă şi te fericeşte pe tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon

Irmos: Viforul gândurilor...

Trupul tău dându-l la chinuri, sufletul l-ai păzit fără de vătămare, de Dumnezeu fericite, ajutorul cel de sus având-l pază purtătoare de grijă în războaie, Gheorghe.

Milostiv fă pe Stăpânul totdeauna cu rugăciunile tale, celor ce săvârşesc cu dragoste pomenirea ta, şi păzeşte-i nevătămaţi de viforul vrăjmaşilor celor văzuţi şi celor nevăzuţi.

Slavă...

Minţile cele de sus s-au mirat văzând vitejia ta, în ce chip cu arme de aproape luptându-te, ai biruit pe vrăjmaşul cel fără de trup, pe cel ce odinioară a lovit pe începătorii neamului în Rai.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ţesut-ai haină mohorâtă Împăratului tuturor, cu ţesătura cea negrăită, Preacurată, prin bunăvoirea Tatălui şi a dumnezeiescului Duh, îmbrăcându-L cu trupul tău în chip neschimbat şi neamestecat.

CONDAC, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă...

Către ajutorul tău cel apărător şi cald alergând noi credincioşii, ne rugăm ca să ne izbăvim, nebiruite purtătorule de lupte. Ci ca cel ce ai îndrăznire, izbăveşte-ne pe noi acum de toate primejdiile şi de chinuri, ca să strigăm: Bucură-te, Mucenice Gheorghe.

ICOS

Mare ocrotitor te-ai arătat pe pământ servul Domnului şi prietene! Că pe poporul cel credincios cercetând, îl mântuieşte, pururea mărite. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste strigăm către tine, mult-pătimitorule: Bucură-te, cel prin care se luminează lumea; bucură-te, cel prin care oastea străluceşte; bucură-te, scăparea credincioşilor celor robiţi; bucură-te,

grabnic ajutorare a celor legaţi; bucură-te, înălţimea celor ce din credinţă aleargă la tine cu căldură; bucură-te, bogăţia celor ce te iubesc pe tine şi veselia celor în necaz; bucură-te, că eşti zid Împăratului; bucură-te, că dai biruinţă în războaie; bucură-te, steaua care luminezi pe cei ce umblă pe ape; bucură-te, dezlegătorule a tot răul; bucură-te, cel la care tot credinciosul aleargă; bucură-te, cel prin care este lăudat Ziditorul; bucură-te, Mucenice Gheorghe.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfinţilor mucenici Achepsima, Iosif şi Aitala.

Aceştia au fost pe vremea lui Sapor, împăratul perşilor, şi a lui Constantin cel Mare care împărăţea peste romani. Iar Sfântul Achepsima, episcop în Anita, era bătrân de optzeci de ani când a fost prins şi a stat de faţă la cercetare înaintea lui Andrahoshar, stolnicul cel mare. Şi îndată Sfântul Achepsima a fost bătut cu toiege de trandafir. Iar pe Sfântul Iosif l-au pus de l-au bătut atât de mult, încât i s-a risipit carnea până la oase. Iar pe Sfântul Aitala, legându-l de mâini şi de picioare pe sub genunchi ghemuit, l-au bătut până s-a deznodat de prin încheieturi. După acestea, aducând iarăşi pe Sfântul Achepsima, l-au bătut treizeci de ostaşi până şi-a dat sufletul. Iar pe Iosif, spânzurându-l cu capul în jos, l-au ucis cu pietre. Pe Aitala, întinzându-l şi bătându-l patruzeci de ostaşi, l-au spânzurat şi pe el cu capul în jos şi aşa şi-a dat sfârşitul său în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinţirii bisericii Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, cea din Lida, adică aşezarea sfintelor lui moaşte în ea.

Acest mare mărturisitor al lui Hristos, Gheorghe, era pe vremea lui Diocleţian, din tată capadocian, iar din maică palestiniană; şi dobândind creşterea minunată şi de fire bună fiind şi rădăcină cinstită şi sfântă având, căci părinţii lui din moşi-strămoşi erau împodobiţi cu bun nume şi cu dreapta credinţă, s-a făcut preaviteaz şi preastrălucit în războaie. Pentru care a fost făcut şi de către Diocleţian tribun vestit de trupă, începând atunci să fie în vârstă. Şi după aceea, pentru bărbăţia lui cea covârşitoare, a fost făcut şi comite, tăinuindu-se până atunci şi neştiindu-se că era creştin. Şi împlinind douăzeci de ani ai vârstei sale, a rămas orfan de tatăl său, lăsându-şi acela viaţa sa întru luptele bunei cinstiri. Iar Sfântul, purcezând cu maică-sa din Capadocia, a trecut în Palestina, din care era ea; că acolo avea multe lucruri şi multă moştenire. Deci, fiindcă s-a întâmplat să moară şi maică-sa în acea vreme, i-a rămas multă avuţie şi multă bogăţie de lucruri, dintre care luând avere cu sineşi din destul s-a dus la Diocleţian, poftind să ia mai mare stăpânire decât cea dintâi. Dar văzând pe păgâni având atâta pornire asupra creştinilor şi neputând a vedea acestea, a hotărât întâi să-şi împartă la săraci averile pe care le purta cu sine, apoi să se vestească pe sineşi

înaintea lui Diocleţian şi la tot sfatul şi divanul că este creştin; care lucru l-a şi făcut degrab. Deci împărţind averile ce avea cu sine la săraci şi dând libertate sclavilor săi şi făcând aşezământ şi rânduială pentru averile rămase în Palestina, a treia zi a sfatului (că făcea sfat cu toţi dregătorii de prin toată stăpânirea romanilor, ca să scoată din mijloc pe creştini) a venit singur în mijlocul divanului şi al sfatului, fiindcă se afla atunci acolo şi Diocleţian. Şi propovăduind deschis pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a scos la iveală dreapta sa credinţă. Pentru aceasta a fost prins şi dat la toate felurile de nemăsurate chinuri. Dar fiind păzit nevătămat de toate prin harul lui Hristos, a tras către credinţa cea în Hristos pe împărăteasa Alexandra, soţia lui Diocleţian, şi afară de dânsa şi pe un oarecare Glicherie şi pe altul cu numele Atanasie. Şi făcând multe minuni numai cu chemarea lui Hristos, mulţime de oameni a adus la credinţa lui Hristos Dumnezeu.

Pentru aceasta a fost închis în temniţă din porunca lui Diocleţian şi legat cu lanţuri de fier. Dar în aceeaşi noapte i s-a arătat lui în vedenie Hristos, vestindu-i bunătăţile ce îl aşteptau. Şi deşteptându-se, a mulţumit foarte lui Dumnezeu şi a rugat pe păzitorul temniţei ca să libereze pe slujitorul lui obişnuit ca să vină la dânsul. Şi făcând păzitorul temniţei după voia lui, a intrat robul, căci sta acolo afară din temniţă. Deci, văzând acesta pe stăpânul său în lanţuri şi închinându-se lui, zăcea jos plângând. Iar Sfântul, ridicându-l, îl îndemna să fie cu inimă tare. După aceea, i-a spus lui şi vedenia şi pe lângă acestea i-a poruncit cu deadinsul ca, după moartea sa, să ia trupul lui şi diata pe care o avea făcută mai înainte de a fi prins şi să-l ducă la casa patriei sale, care era în Palestina, şi să se teamă de Dumnezeu şi să nu lase nefăcută vreuna din câte erau scrise în diată. Şi fiindcă el s-a făgăduit şi s-a învoit a face cu lucrul toate cele câte i-a poruncit, a luat binecuvântare şi iertare şi s-a dus de la Sfântul. Iar a doua zi, adus fiind Sfântul iarăşi la întrebare şi neplecându-se a jertfi lui Apolon, ci mai vârtos zdrobind cu rugăciunea şi ca nişte praf sfărâmând pe idolii care erau în capişte, i s-a tăiat capul. Iar robul lui, luând preacinstit trupul sfântului împreună cu diata lui, l-a dus în Palestina; acolo, împreună cu alţi creştini, cu multă cinste şi evlavie au îngropat sfântul mucenicesc trup. Şi a săvârşit toate celelalte câte îi poruncise Sfântul.

După aceasta, n-a trecut multă vreme şi a strălucit dreapta credinţă, şi luând împărăţia de-a pururea pomenitul şi marele împărat şi întocmai cu apostolii Constantin şi, aflând vreme slobodă cei care iubeau buna-cuviinţă şi pe Mucenicul Gheorghe, au zidit biserică preaveselă şi preafrumoasă în numele Sfântului, în Lida. Şi ridicând şi mult-pătimitul şi sfântul lui trup din locul neînsemnat în care zăcea şi aducându-l, l-au pus acolo la arătare. Şi printr-însul a făcut sfinţirea bisericii aceleia din nou zidită de dânşii în trei zile ale lunii lui noiem-

brie. Din biserica aceea izvorăsc izvoare de-a pururea curgătoare şi daruri de minuni celor care se închină în credinţă Sfântului. Că Dumnezeu preamăreşte pe cei care-L preamăresc. Deci, de atunci a luat Biserica lui Dumnezeu ca în fiecare an în aceeaşi zi să prăznuiască aducerea moaştelor Sfântului Mucenic, întru slava şi lauda lui Hristos, adevăratului Dumnezeului nostru şi a însuşi marelui mărturisitor Gheorghe.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Achepsima.

Acesta era pe vremea lui Teodosie cel Mare, la anul trei sute optzeci şi doi şi, închizându-se pe sine într-un loc săpat, acolo a petrecut şaizeci de ani fără să-l vadă cineva şi fără să vorbească cu vreun om. Şi întorcându-şi mintea către inima sa, privea cu gândul la Dumnezeu şi de la El primea toată mângâierea. Iar locul acela nu era săpat drept, ci era alcătuit pieziş şi cu cotituri, precum era înclinarea viei. Mâncarea sa era linte muiată cu apă. Şi ieşea de două ori pe săptămână şi îşi lua apa ce era din destul în izvorul ce era acolo aproape, fără să fie văzut de vreun om. Deci acesta, făcând multe minuni şi vrednicia preoţiei cu sila primind-o, în pace adâncă s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru şi mărturisitorul Teodor, episcopul Arghirei, şi a Sfinţilor mucenici Sever, Androna, Teodot şi Teodota, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Ilie, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, Sfinţii nouă Mucenici, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, Sfinţii douăzeci şi opt de Mucenici, care în foc s-au săvârşit.

Tot în această zi, Sfântul Ahemenid Persul mărturisitorul.

Ahemenid a stat pe vremea lui Izdigherd, fiul lui Gororan, regele perşilor, şi pe vremea lui Teodosie cel Mic, împăratul romanilor, în anii patru sute zece, fiind bărbat minunat şi fiu al domnitorului cetăţii. Acesta, lăsând credinţa tatălui său, a crezut în Hristos. Dar aflând împăratul de aceasta, mult s-a nevoit ca să-l întoarcă la credinţa lui cea dintâi; şi fiindcă n-a putut, l-a golit pe el de bogăţia ce avea, de hainele ce purta şi de cinurile ce-l împodobeau; şi a poruncit ca gol să-l târască cămilele oastei sale, având numai o centură peste mijloc. Iar după ce au trecut multe zile, s-a aplecat împăratul din cămară şi a văzut pe acel preabun bărbat că era ars de soare şi era plin de mult praf. Şi şi-a adus aminte de strălucirea şi slava ce avea de la tatăl său şi a poruncit aceluia să vină să îmbrace cămaşă. Apoi, socotind că s-a muiat din aspra vieţuire cea dinainte şi de ruşinea ce a suferit, i-a zis lui: Acum poate te-ai mai gândit, leapădă pe Fiul teslarului, adică pe Hristos. Iar Sfântul, umplându-se de râvnă, a sfâşiat cămaşa ce îmbrăcase şi, aruncând-o împăratului, a zis: Dacă tu socoteşti că pentru cămaşa aceasta îmi voi lăsa eu evlavia mea, ia-ţi cămaşa împreună cu necredinţa ta. Văzând această îndrăzneală, împăratul l-a alungat gol din palat. Iar

acesta cu temere de Dumnezeu şi cu evlavie petrecându-şi viaţa, în pace a adormit de trei ori fericitul şi a luat cununa mărturisirii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: **Pe tine, Născătoare de Dumnezeu...**

Strălucind din pământul persienesc, ca nişte stele luminoase, Iosif şi Aitala cu strălucirile luptelor au luminat lumea, cu dreaptă credinţă strigând: Dumnezeul cel prealăudat al părinţilor şi preaslăvit.

Cu multe osteneli aţi câştigat viaţă fără de osteneală, mucenici ai lui Hristos. Pentru aceea, cu rugăciunile voastre, uşuraţi toată osteneala şi supărarea totdeauna, de la cei ce strigă, prealăudaţilor: Dumnezeul părinţilor cel lăudat şi preaslăvit.

Pe Achepsima cel acum preasfinţit, şi pe minunatul Iosif şi pe marele Aitala, pe sfinţiţii mucenici, cu cuvinte sfinţite acum să-i lăudăm, strigând: Dumnezeul părinţilor cel lăudat şi preaslăvit.

A Născătoarei:

Dumnezeiască podoabă a ierarhilor, şi cunună pătimitorilor celor cu bună laudă, te-ai făcut cu adevărat, Preacurată, şi întărire celor ce cântă totdeauna: Dumnezeul părinţilor cel lăudat şi preaslăvit.

Alt Canon

Irmos: **Cel ce ai izbăvit pe tineri...**

Dorind numai cele înţelegătoare, fericite, şi veselindu-te numai de bunurile cele nădăjduite, cele de acum le-ai socotit ca un vis, strigând: Prealăudate Dumnezeul părinţilor, binecuvântat eşti.

Făcându-ţi gândul stăpân patimilor, mărite, precum este legea lui Dumnezeu cea preabună la toată zidirea, ca cele mai bune să biruiască mişcările celor mai rele, cu harul cel dumnezeiesc.

Slavă...

O, cât este de fierbinte către Dumnezeu dragostea ta, preafericite! Cum ai socotit avuţia ca o ţărână, strigând: Nu am socotit a fi toată lumea vrednică pe măsura dragostei Stăpânului tuturor, măcar de ar fi aur.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară, Maica lui Dumnezeu, sfărâmă semeţiile vrăjmaşilor, şi sfaturile celor fără de credinţă supune-le celor binecredincioşi; iar fruntea celor dreptcredincioşi tu o înalţă cu laudele vitejiei.

Cântarea a 8-a:

Irmos: **În cuptor tinerii lui Israel...**

Fiind socotiţi înaintea vrăjmaşilor ca nişte urâţi, înţelepţilor, vă mutaţi din loc în loc, pentru ispita multor biciuiri, strigând: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Pe trupul gol luând voi răni, aţi rănit pe vrăjmaşul cel fără de trup, prealăudaţilor, cu suliţa răbdării, cântând: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Fiind ucişi cu pietre, ca odinioară cel întâi între mucenici, nu v-aţi lepădat de Piatra cea cu adevărat nesfărâmată, Hristos, cei ce sunteţi cu nume mare, cântând: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Ca pe o Unime după fire neamestecată, iar după feţe Treime, să slăvim pe Tatăl cel mai înainte de veci fără de început, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, cântând: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei:

Iacob te-a văzut odinioară scară, Fecioară, prin care Cel mai presus de fiinţă S-a pogorât pe pământ, iar pe noi ne-a suit către înălţime. Pe Acesta neîncetat Îl lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, şi-L preaînălţăm întru toţi vecii.

Alt Canon

Irmos: **Pământul şi toate cele...**

Cu toiagul cuvintelor tale celor sfinţite ai înfrânt mulţimea demonilor, şi ai izbăvit turma credincioşilor de stricăciunea lor, care cântau lui Hristos: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Întinzându-ţi ochiul la cer, ţi-a răsărit ţie lumina de dimineaţă, cum a făgăduit Dumnezeu; că încă rugându-te tu, a venit strigându-ţi: Venitu-ţi-am ţie în ajutor, nu te teme, leapădă toată frica, îmbărbătează-te în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Năvălirea ta a arătat-o Hristos înfricoşătoare celor vicleni şi trufaşilor ostaşi, că uneltirile acestora le-ai sfărâmat ca pe o pânză de păieanjen, Gheorghe, strigând: Pe Tine Te binecuvântez, Hristoase, în veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pornirea cea nestatornică şi stricăciunea morţii le-a stricat naşterea ta, Curată, şi a dat tuturor oamenilor viaţă, celor

ce-L laudă pe El ca pe un Dumnezeu al tuturor şi Domn, şi-L preaînalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Chipul naşterii tale...

Ca nişte suişuri şi scări, suindu-vă pe voi către cer, s-au arătat mulţimile pietrelor, fericite Iosife şi Aitala, preamăriţilor, prin care fiind omorâţi, v-aţi învrednicit de nemurire, prealăudaţilor.

Să stăm cinstind cu dreaptă credinţă pe minunatul Sfânt Mucenic Achepsima, pe prealesul lucrător de cele sfinte Iosif, şi pe slujitorul tainelor lui Hristos, pe marele Aitala, pe servii lui Dumnezeu cei cu bună laudă.

Acum fiind sălăşluiţi aproape de Dumnezeu, şi învrednicindu-vă de lumină negrăită, şi unindu-vă cu cetele îngereşti, şi fiind împreună cu oştile mucenicilor, cu aceştia, purtătorilor de lupte, împreună rugaţi-vă totdeauna pentru noi.

A Născătoarei:

Taina cea înfricoşătoare a naşterii tale nu poate nicicum limba să o spună, că ai întrupat pe Domnul cerului şi a toată zidirea, sărăcindu-Se cu trup, Maică Fecioară curată; pentru aceea, cu un glas împreună, te slăvim pe tine.

Alt Canon

Irmos: Naşterea ta nestricată...

În muntele muceniciei te-ai suit, şi cunună ai luat din mâna Domnului, purtătorule de lupte, că acesta este darul mucenicilor, pentru aceea toţi, după vrednicie, te mărim.

Dezlegare de păcate dăruieşti şi bolile trupului le alungi departe, purtătorule de lupte, şi cu totul mă faci deplin, pentru aceea, cu dragoste, îmbrăţişez chipul tău.

Slavă...

Ca unul ce te porţi în ceruri, luptătorule, şi stai înaintea scaunului Împăratului tuturor, trimite către mine raza cea de lumină, care risipeşte norul păcatelor, cel ce cu dragoste am alcătuit ţie cântare.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiul cel întocmai la chip, Care S-a născut mai înainte de veci din Tatăl cel nenăscut, şi iarăşi în vremile cele mai de pe urmă, prin Duhul Sfânt venind din Fecioară, sărăcindu-Se El cu trupul, a îndumnezeit ceea ce este omenesc.

LUMINÂNDA Sfântului Gheorghe:

Podobie: Femei auziţi...

Iată, iarăşi atrage către sine prăznuirea ta cea mărită, purtătorule de nevoinţă, mulţimile iubitorilor de Hristos, vrând a

face bine după obicei, vrednicule de laudă Gheorghe, de Dumnezeu cinstite, viteazule mucenice al Domnului, nimicitorule al demonilor.

Alta

Podobie: Cu ucenicii să...

Ca un soare a strălucit în toate marginile pământului preacinstita aşezare a măritelor tale moaşte, Gheorghe, purtătorule de lupte; pentru aceasta, dezlegare de greşeli dă-ne nouă robilor tăi, ostaşule al Domnului, celor ce săvârşim strălucita şi purtătoarea de lumină pomenirea ta, cu cântări de Dumnezeu primite, preafericite mucenice.

Slavă...

Măritul Achepsima, Iosif viteazul şi Aitala înţeleptul cu puterea lui Hristos au pătimit, şi surpând rătăcirea perşilor, se roagă pentru noi Sfintei Treimi. Pe care lăudându-i cu dreaptă credinţă, ca pe nişte sfinţiţi mucenici, prăznuim luminat strălucita lor pomenire.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca pe o Maică a Cuvântului lui Dumnezeu, te lăudăm pe tine cu dragoste în cântări de Dumnezeu insuflate, Preasfântă Fecioară, cei ce ne-am izbăvit prin tine. Dă-ne deci nouă robilor tăi nevrednici, Născătoare de Dumnezeu, ispăşire, pace şi luminare. Că poţi câte voieşti, Fecioară, cu una ce eşti Stăpână a tuturor şi lauda dreptcredincioşilor.

LA LAUDE

Stihirile Sfântului Gheorghe, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe pământul cel lucrat al lui Hristos, pe viteazul între mucenici, pe înţeleptul Gheorghe să-l lăudăm, pe propovăduitorul adevărului, viţa cea pururea vie a viei, care a odrăslit roada vieţii şi a izvorât mustul dreptei credinţe, şi veseleşte pe cei ce săvârşesc cu credinţă pomenirea lui cea de peste an (de două ori).

Ca pe o stea mult-luminoasă, ca pe un soare ce luminează în întuneric te ştim pe tine, ca pe un mărgăritar de mult preţ, ca pe o piatră luminoasă, ca pe un fiu al zilei, ca pe un ajutor credincioşilor întru primejdii te lăudăm, săvârşindu-ţi pomenirea, purtătorule de biruinţă Gheorghe.

Pe mare înotând, pe cale umblând, noaptea dormind păzeşte-mă, priveghind fereşte-mă, preafericite Gheorghe, şi mă învredniceşte a face voia Domnului, ca să aflu la ziua jude-

căţii dezlegare de cele ce am făcut în viaţă, eu care alerg la acoperământul tău.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Diamantul răbdării cel înţelegător, duhovniceşte să-l lăudăm, fraţilor, pe măritul Mucenic Gheorghe, pe care, ca pe cel aprins cu dragostea pentru Hristos, primejdiile l-au bătut, şi muncile l-au strujit, şi feluri de chinuri i-au topit trupul cel din fire stricăcios. Că a biruit dorul firea prin moarte îndemnând pe cel ce dorea să meargă la doritul Hristos, Dumnezeul şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei...

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Doxologia mare.

Ecteniile, Otpustul, Ceasul întâi şi otpustul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Sfântului Gheorghe, cântarea a 3-a şi a 6-a, pe 8. Prochimen, glasul al 6-lea: **Mântuieşte, Doamne, poporul Tău...** Stih: **Către Tine, Doamne, am strigat...** Apostolul din Epistola către Efeseni (II, 4–10): **Fraţilor, Dumnezeu, bogat fiind... Aliluia,** glasul al 6-lea: **Cel ce locuieşte...** Stih: **Zi către Domnul...** Evanghelia de la Luca (XXI, 12–19): **Zis-a Domnul către ucenicii Săi: păziţi-vă...**

CHINONICUL

Bucuraţi-vă, drepţilor întru Domnul; celor drepţi se cuvine laudă.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A PATRA

Preacuviosul Părintele nostru Ioanichie cel Mare şi Sfinţiţii mucenici Nicandru, episcopul Mirelor, şi Ermeu, preotul.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe 6: 3 ale cuviosului şi 3 ale mucenicilor.

Stihirile cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobie: **Ca pe un viteaz...**

Cu săgeţile postirii ai rănit pe vrăjmaşul şi taberele lui le-ai pierdut. Pentru aceea ai luat darurile biruinţei de la Însuşi Hristos, Care te-a întărit pe tine cu tărie, fericite. Pe Acela roagă-L să izbăvească din stricăciune şi să scape de primejdii pe cei ce săvârşesc cu credinţă pomenirea ta cea pururea cinstită.

Suindu-te la vederea cea mai înaltă, preafericite, toate cele pământeşti şi trecătoare, în trup fiind, le-ai trecut cu vederea; şi ai ales vieţuirea fără de materie pe pământ, pururea fericite; povăţuindu-te cu dum-

nezeiescul Duh, părinte, te-ai făcut povăţuitor şi îndreptător şi pildă sihaştrilor, lăudat întru credinţă.

Luminându-te cu strălucirile cele dumnezeieşti ale harurilor Duhului, gânditorule de Dumnezeu Ioanichie, te-ai arătat luminător marginilor lumii; alungând durerile chinurilor şi întunericul patimilor cu rugăciunile tale; şi tămăduind tot felul de boli, şi scăpând de primejdii pe cei ce săvârşesc cu credinţă pomenirea ta cea pururea fericită.

Alte stihiri, ale sfinţilor, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn...

Din chemarea cea întocmai cu numele îmbogăţindu-te, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu ai întărit-o pe aceasta cu fapte, fericite, şi ai adeverit-o. Căci cu răbdarea ta ai biruit adunarea vrăjmaşilor şi ceata barbarilor. Pentru aceasta, luând cununa biruinţei, cu credinţă ai strigat: Slavă puterii Tale celei nebiruite, Iubitorule de oameni.

Ale tămăduirilor miruri cu bune miresme ne izvorăşti nouă astăzi, Nicandre, întru dumnezeiască pomenirea ta, şi alungi, înţelepte, mirosul urât al necazurilor şi patimile cele trupeşti, şi umpli cu har bogat adunarea tuturor celor ce strigă lui Hristos: Tu eşti mirul cel nedeşertat, care miroase bine celor ce Te laudă pe Tine.

Având îndrăznire către Hristos, Cel ce singur este slăvit între sfinţii Săi, pe Acela roagă-L, Cuvioase Nicandre, pentru cei ce săvârşesc cu dragoste pomenirea ta şi laudă isprăvile tale, ca să ne facem părtaşi bunurilor celor negrăite şi slavei celei nestricăcioase, cu rugăciunile tale.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Săvârşind calea cea sihăstrească cu cuget bărbătesc, ai trecut strâmtorarea virtuţilor cu osârdie, omorând sălbăticirea patimilor, şi ai păzit pe cel după chip nevătămat, şi făcându-te păzitor cămării Duhului, ai văzut mai înainte cele de departe ca şi când ar fi de faţă, şi te-ai arătat făcător de minuni, purtătorule de Dumnezeu părintele nostru Ioanichie, şi stai înaintea tronului celui dumnezeiesc şi te rogi neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Când de pe lemn...

Altă scăpare cu tărie, şi turn de putere, şi zid nebiruit cu adevărat nu avem, fără numai pe tine, Preacurată; şi către tine scăpăm şi ţie strigăm: Stă-

până, ajută-ne să nu pierim; arată către noi harul tău şi bogăţia puterii tale, şi slava milostivirii tale.

A Crucii, a Născătoarei:

Multe dureri suferind întru răstignirea Fiului şi Dumnezeului tău, Preacurată, suspinând lăcrimai şi strigai: Vai mie, dulcele meu Fiu, cum mori pe nedrept, vrând să mântuieşti pe pământenii cei din Adam? Pentru aceea, Preacurată Fecioară, ţie ne rugăm cu credinţă: Fă-ni-L pe Acela milostiv.

STIHOAVNA, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor...

Cu frumuseţea înfrânării împodobindu-ţi sufletul, te-ai logodit cu harul curăţiei înţelepţeşte, şi născând fiu virtuţile, Ioanichie cuvioase, ai intrat în cămara lui Hristos, ca un mire preafrumos.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.

Ridicat fiind în muntele cel gânditor al pustniciei, ca Moise ai intrat în norul dumnezeieştii nepătimiri; şi învăţându-te duhovniceşte cele dumnezeieşti, legiuieşti, înveţi şi povăţuieşti către pământul vieţii cel îmbunătăţit.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul din Liban se va înmulţi.

Stea de Dumnezeu luminată pe tine te cunoaştem, părinte, care luminezi lumea cu razele cele gânditoare, şi pierzi întunericul tuturor relelor tulburări cele demonice. Pentru aceasta cu credinţă prăznuim, fericite, pomenirea ta cea purtătoare de lumină.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Rănindu-ţi cugetul cu dragostea lui Hristos, te-ai suit în munte înalt, Ioanichie, şi ai luat multe feluri de haruri, a tămădui bolile celor ce laudă cu dragoste dumnezeiască adormirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Toată nădejdea...

Cu curăţia gândului de mult a spus Isaia că vei naşte, Fecioară, pe Făcătorul lumii, o, cinstită şi preacurată! Că numai tu te-ai arătat din veac cu totul fără prihană. Pentru aceea mă rog ţie, curăţă inima mea cea întinată, şi mă fă pe mine părtaş dumnezeieştii străluciri a Fiului tău, Fecioară, şi şederii de-a dreapta Lui, când va şedea să judece toată lumea, precum este scris.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

Judecătorii lui Israel, Fiule, cu judecată de moarte aducătoare Te-au osândit, ca pe un vinovat punându-Te înaintea

divanului, pe Tine, Cel ce judeci viii şi morţii, Mântuitorule, şi înaintea lui Pilat Te-au pus, şi spre pierzare Te-au judecat călcătorii de lege, vai! mai înainte de alegerea judecăţii. Şi, văzându-Te, mă rănesc şi împreună mă pedepsesc, Doamne. Pentru aceasta mai bine voiesc a muri decât a fi vie întru suspine, a strigat Născătoarea de Dumnezeu, Unule mult-Milostive.

Troparul cuviosului, glasul al 8-lea:

Cu curgerile lacrimilor tale...

Slavă..., al mucenicilor, glasul al 4-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne...

Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul cuviosului, **Slavă...,** al mucenicilor **Şi acum...,** al Născătoarei, de la glasul troparului mucenicilor.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Din Octoih, unul cu irmos pe 6, şi ale sfinţilor 2, pe 8.

CANONUL cuviosului

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duh, şi «cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta «luminat prăznuind şi voi cânta «minunile ei, bucurându-mă».

Fiind luminat cu lumina harului, cuvioase, luminează pe cei ce prăznuiesc cu credinţă pomenirea ta, şi cu rugăciunile tale izbăveşte-i pe ei din întunericul păcatelor, Ioanichie.

Călătorit-ai neabătut pe calea care duce către cetatea cerească, Ioanichie, că te-a povăţuit Duhul Sfânt, care S-a odihnit în inima ta.

Avut-ai smerenie care înalţă, Ioanichie, pentru aceea ne rugăm ţie: Milostiveşte-te spre smerenia noastră, cuvioase, şi uşurează toate durerile inimilor noastre.

A Născătoarei:

Chemarea celor căzuţi şi întărirea celor ce stau eşti, cea cu totul fără prihană. Pentru aceea mă rog ţie, îndreptează gândul meu cel căzut prin păcat, ca să te slăvesc, stăpână.

Canonul mucenicilor

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: **Cetele israelite...**

Praznic cinstit al cinstiţilor luptători, pomenire sfinţită a sfinţilor mucenici săvârşind astăzi preasfinţită Biserica lui Hristos, cu cântări sfinţite se înfrumuseţează, lăudându-i pe dânşii.

Fiind uns cinstit cu ungerea preoţiei, Ierarhe Nicandre, prin credinţă o ai făcut mai cinstită cu vopselele sângiurilor tale, strigând cu veselie: Să cântăm Dumnezeului nostru că S-a preaslăvit.

Slavă...

Trecând calea muceniciei şi în aceasta aievea arătând veselia cea adevărată, v-aţi îmbogăţit cu harul minunilor, şi cu dăruiri cereşti, mucenicilor, cu un glas strigând: Să cântăm Dumnezeului nostru că S-a preaslăvit.

Şi acum....., a Născătoarei:

Hristos, Cel nemărginit în sânurile Tatălui, Se cuprinde cu trupul în sânurile Maicii Sale, păzind-o pe dânsa după naştere cu adevărat fecioară, mai presus de gând. Căruia cu un glas strigăm: Să cântăm Dumnezeului nostru, că S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea «ce eşti izvor viu şi îndestulat, «care s-au împreunat ceată du-«hovnicească întăreşte-i, şi «întru dumnezeiască slava ta, «cununilor măririi învredni-«ceşte-i».

Cu înţelepciune ai schimbat cele trecătoare cu cele stătătoare, luându-ţi crucea ta, Ioanichie, şi te-ai osebit depărtându-te în munţi neumblaţi, ca marele Ilie.

Doimea de părinţi ţi-a arătat ţie calea cea foarte dorită, pe care o ai aflat fiind retras mulţi ani în munţi, luminându-te cu har proorocesc, fericite.

Fiind clătinaţi de multe feluri de patimi, cu credinţă alergăm la acoperământul tău, Ioanichie, ca să ne cercetezi pe noi pe toţi, cu mijlocirile tale cele sfinte, rugând pe Iubitorul de oameni.

A Născătoarei:

Cu picăturile milei tale, Fecioară, stinge cărbunii păcatelor mele, de Dumnezeu dăruită, şi aprinde sfeşnicul inimii mele cel stins, ceea ce eşti sfeşnic de aur cu totul fără prihană.

Alt Canon

Irmos: **Biserica cea stearpă...**

Întinzând mrejele cuvintelor, ai vânat, făcând minuni, pe cei din rătăcire, aducându-i pe ei dar de mult preţ Celui ce a strălucit din Fecioară, Nicandre.

Viţă foarte bine roditoare te-ai făcut, din grădina lui Tit luminătorul critenilor, care ne

aduce struguri cuvântători, din care ne izvorăşte nouă dulceaţă de mântuire, Nicandre fericite.

Slavă...

Împreună cu Sfântul Ermeu aţi pogorât cu plugul Crucii inimi înţelenite, înţelepţilor, şi le-aţi făcut roditoare, Nicandre, pentru aceea vă fericim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nici mintea îngerească nu poate tâlcui naşterea ta cea mai presus de minte, că ai zămislit în pântece, Preacurată, pe Cuvântul Minţii celei dintâi, Care a întărit toate cu cuvântul.

Irmosul:

Biserica cea stearpă a născut din păgâni, şi adu«narea cea cu mulţi fii a slăbit. «Minunatului Dumnezeului «nostru să-I strigăm: Sfânt eşti, «Doamne».

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: **Cel ce Te-ai înălţat...**

Cu adevărat prin dumnezeiasca ungere a preoţiei şi prin sângele cel cu adevărat sfinţit al muceniciei fiind străluciţi, măriţilor, v-aţi unit cu cetele îngerilor celor netrupeşti, bucurându-vă. Pentru aceasta prăznuim cinstită pomenirea voastră, rugându-vă ca să se dea curăţire tuturor, cu rugăciunile voastre, sfinţilor.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...**

Curăţind întunericul patimilor şi luând lumina poruncilor lui Hristos, cu adevărat ai strălucit cu post, şi omorându-ţi trupul te-ai înviat prin Duh, călcând cursele vrăjmaşilor, fericite. Pentru aceea te-ai făcut părtaş cu îngerii cei fără de trupuri, prin harul Duhului, fericite Ioanichie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Altă Sedealnă, glasul al 3-lea:

Podobie: **De frumuseţea fecioriei tale...**

Veselia lumii cu osârdie ai părăsit-o, şi ai urmat Stăpânului tău, rănindu-ţi-se sufletul de dumnezeiască dragoste, Ioanichie. Pentru aceasta şi cuptorul patimilor l-ai stins cu roua Duhului Sfânt, preafericite. Drept aceea dănţuieşti acum împreună cu îngerii, următor făcându-te vieţii acelora.

Slavă..., a sfântului, asemenea:

Purtând numirea biruinţei, mucenice, ai biruit împotrivirea bărbaţilor celor fără de Dumnezeu, şi închinăciunile lor le-ai stins, Nicandre, având nevoitor împreună cu tine pe măritul Ermeu, şi dimpreună cu el ai răbdat toată chinuirea, feri-

cite; şi acum moşteniţi odihna cea nemuritoare, rugându-vă să ne mântuim noi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toată viaţa mea a trecut în multă lenevire, Preacurată, şi acum m-am apropiat de vremea ieşirii mele, şi mă tem de vrăjmaşii mei. Să nu-mi răpească sufletul meu şi să mă trimită în adâncimea piericiunii. Ci milostiveşte-te spre robul tău, Fecioară, şi mă izbăveşte de osânda lor, Mireasă a lui Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

Moarte de ocară, Îndurate, ai răbdat de bunăvoie prin răstignire; pe Care văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, se rănea. Şi rupându-şi inima se tânguia ca o maică. Cu ale cărei rugăciuni pentru milostivirea milei Tale, îndură-Te şi mântuieşte lumea, Cel ce ai ridicat păcatul lumii.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Dumnezeiescul sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, «al întrupării Tale celei de sus, «celei din Fecioară, proorocul «Avacum înţelegându-l, a «strigat: Slavă puterii Tale, «Doamne».

Cuprinzând munţi preaînalţi cu smerenia ta, ai smerit vârfurile cele înalte ale demonilor, înţeleptule, şi ai făcut vitejie împotriva lor, laudă şi întărire a sihaştrilor.

Întrarmându-te cu frica lui Hristos, ca şi cu o sabie cu două ascuţişuri, ai biruit cu înţelegere şi cu simţire pe balaurul cel lepădat, fericite, lăudându-te cu sfinţită biruinţă.

Înfierbântându-te cu totul de dumnezeiescul Duh, părinte, ai suferit gerul mulţi ani, vieţuind în pustietăţi şi căutând pe Domnul, Care te încălzea pe tine, cu dumnezeiescul har.

De neputinţele noastre cele sufleteşti fiind clătinaţi, părinte, şi cu credinţă chemându-te, acoperă-ne cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, ca să te cinstim cu bună credinţă.

A Născătoarei:

Pe tine, curăţitoarea oamenilor, cu credinţă te rog, şi mă cuceresc, binecuvântată, fă-mi milostiv pe Judecătorul Fiul tău, ca după datorie să te măresc.

Alt Canon

Irmos: Cel ce şade în slavă...

Căruţă v-aţi arătat Cuvântului, purtându-L pe Dânsul cu cugetul. Pentru aceea fiind legaţi de cai şi târâţi cu chinuri fără seamăn, nu v-aţi

lepădat de El, nu v-aţi biruit, grăbindu-vă în chip vădit către cărarea cea cerească.

Fiind închişi în temniţe şi legaţi cu lanţuri, aţi izbăvit cetatea şi poporul din legăturile rătăcirii, şi i-aţi legat cu legătura dragostei, Celui ce S-a legat trupeşte pentru noi din bunătatea Sa.

Slavă...

Fiind închişi mucenicii, slăveau pe Stăpânul împreună cu îngerii, cei pururea lăudaţi, hrănindu-se cu pâine cerească. Pentru aceea nu se îngrijeau de durerile trupului, fiind ei mai tari decât chinurile.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce şade pe scaun înalt şi înfricoşător, făcându-Se prunc şade în braţele Maicii, îndreptând chipul cel căzut şi dăruind îndumnezeire celor din Adam.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască slava ta: «că tu, Fecioară, neispitită de «nuntă, ai avut în pântece pe «Dumnezeu cel peste toate şi ai «născut Fiu pe Cel fără de ani, «pace dăruindu-le tuturor ce«lor ce te laudă pe tine».

Umblat-ai, cuvioase, pe calea cea strâmtă şi de întristare, făcându-ţi lărgimea cu dumnezeieşti suişuri ale inimii, şi cu privirile minţii; şi după har îndumnezeindu-te arătat, locuieşti acum în cetatea cea cerească, bucurându-te.

Curăţind ochiul sufletului, cuvioase, ţi s-a dat ţie har de proorocie, ca să spui cele ce vor să fie, ca şi cum ar fi de faţă, şi să vezi cele de departe, ca şi cum ar fi aproape, o, Ioanichie, cu harul Duhului.

Izbăveşte-mă de durerea păcatelor şi a necazurilor, potoleşte patima inimii mele şi dă-mi dezlegare de greşeli, având pe Dătătorul de bine şi Dumnezeu, Care ascultă cinstitele tale rugăciuni, o, Ioanichie.

A Născătoarei:

Curăţeşte abaterile gândului meu, ceea ce eşti cu totul fără prihană, tămăduieşte patimile sufletului meu, alungă întunericul lenevirii, ca să te laud pe tine cu cântări, pururea fericită Născătoare de Dumnezeu, prealăudată.

Alt Canon

Irmos: **Lumina Ta, Doamne...**

Spre luminarea credinţei ai povăţuit popoarele, care au părăsit întunericul nebuniei idoleşti şi s-au făcut fii ai luminii prin mijlocirea ta, Nicandre.

Strălucind cu luminile cele luminătoare ale Duhului, au trecut întunericul chinurilor fără stricăciune, risipind negura necredinţei, luminătorii cei slăviţi.

Slavă...

Umplându-se Tit de apele lui Pavel, te adapă pe tine arătându-te râu care îneci pâraiele cele tulburi ale necredinţei, Nicandre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Mielul şi Domnul cu trup, Fecioară, cort neîntinat, dumnezeiescule chivot, sfeşnic cinstit, luminează sufletul meu.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest «praznic dumnezeiesc şi cu «totul cinstit al Maicii lui Dum«nezeu, veniţi să plesnim cu «mâinile slăvind pe Hristos, «Cel ce S-a născut dintr-însa».

Veştejind patimile trupului, te-ai arătat ca un pom înalt, care face roade minunile şi isprăvile cele de cinste, preasfinţite Ioanichie.

Vindecatu-te-a pe tine Domnul cu arătarea mucenicului, Evstatie, când ai pătimit bând otrava cea de pierzare, preafericite, din mâna celui nedrept.

Pătimit-ai mii de dureri aflându-ţi-se trupul întru slăbiciune, Ioanichie. Pentru aceea cu credinţă strig ţie: potoleşte durerile bolilor mele.

A Născătoarei:

Ceea ce singură eşti ajutătoare tuturor, ajută-ne nouă care suntem în primejdii şi ne întinde mâna ca să ne scoli. Şi ne îndreptează către limanurile mântuirii, Fecioară, de Dumnezeu cu har dăruită.

Alt Canon

Irmos: **Strigat-a mai înainte...**

Având picioarele pironite cu piroane mucenicii s-au arătat următori patimilor Mântuitorului, Celui ce S-a pironit pe Cruce şi a mântuit toată lumea din stricăciune.

Marea de chinuri aţi trecut-o, mucenicilor, cu cârmuirea Sfântului Duh cel atotputernic, prealăudaţilor, şi aţi ajuns către limanul cel dumnezeiesc, umplându-vă de mărire.

Slavă...

Ca cel ce porţi numele biruinţei, ai biruit toată împotrivirea bărbaţilor celor ucigaşi, Ierarhe Nicandre, pururea pomenite, şi ai luat cununile măririi, stând înaintea lui Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei:

Şters-ai, Fecioară, ocara strămoaşei Eva, născând pe Cel ce

ne încununează pe noi cu binecuvântări, şi ai prefăcut, ceea ce eşti bună, întristarea ei în bucurie.

Irmosul:

Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea Ta «cea de trei zile, proorocul Ionà «în chip rugându-se: Din stri-«căciune mă scapă, Iisuse, Îm-«părate al puterilor».

CONDAC, glasul al 8-lea:

Podobie: **Apărătoare Doamnă...**

Stea prealuminoasă te-ai arătat pe pământ luminând în lume, pe cei ce sunt în negura patimilor strălucindu-i, şi doctor de mare ajutor fiind celor bolnavi; ci ca cel ce ai luat har de tămăduiri, celor ce te rugăm pe tine dă-ne toată vindecarea, ca să strigăm: Bucură-te, Părinte Ioanichie.

ICOS

Strălucit-a în lume de Dumnezeu primita viaţă a isprăvilor tale, preafericite, şi a alungat toată negura patimilor sufleteşti, şi lumină nematerialnică a strălucit celor ce-ţi strigă ţie cu credinţă şi cu dragoste: Bucură-te, lauda cea frumoasă a călugărilor; bucură-te, luminătorule strălucitor al luminii; bucură-te, mângâierea cea grabnică a celor bolnavi; bucură-te, reazimul cel neclintit al celor sănătoşi; bucură-te, că ai alungat oastea cea de pe pământ; bucură-te, că ai schimbat cele stricăcioase cu cele cereşti; bucură-te, păzitorul dumnezeieştilor fapte cu adevărat; bucură-te, însuţi lucrătorule de minuni negrăite; bucură-te, nimicirea tuturor patimilor; bucură-te, ocrotitorul nostru cel prea cald; bucură-te, cel ce totdeauna eşti gata să izbăveşti din patimi; bucură-te, scăparea a toată lumea. Bucură-te, Părinte Ioanichie.

SINAXAR

În această lună, ziua a patra pomenirea Cuviosului părintelui nostru Ioanichie cel mare de la Olimp.

Acest fericit s-a născut la douăzeci şi patru de ani ai tiraniei lui Leon Isaurul, luptătorul împotriva icoanelor, şi s-a născut în provincia Bitinienilor din tată care se numea Miritrichie şi din maică ce se chema Anastasia. Ajungând la măsura vârstei, adică la patruzeci şi trei de ani, şi mergând cu împăratul la oaste împotriva bulgarilor, a făcut vitejie mare şi a tăiat pe mulţi din bulgari, păzind pe cei de un neam cu dânsul, ce stau înaintea împăratului. Deci lăsând cinstea şi mărirea pe care împăratul voia să i-o dea, s-a dus la muntele Olimpului. Auzind un glas dumnezeiesc, a mers şi mai la înălţimea muntelui şi acolo a găsit doi monahi ce se pustniciseră patruzeci de ani, pe care nu-i văzuse nimeni niciodată; erau îmbrăcaţi cu rase de păr şi se hrăneau cu buruieni sălba-

tice; şi a auzit de la ei de toate cele ce avea el în cuget. Luând de la dânşii binecuvântare şi ducându-se de acolo, a ajuns la muntele Trihalicului, după aceea la Mânăstirea Avgarilor, apoi la munţii Cunduriei. Şi învăţând treizeci de psalmi, îi cânta împreună cu acest tropar: "Nădejdea mea este Dumnezeu Tatăl, scăparea mea este Hristos, acoperământul meu este Duhul Sfânt". Acest fericit umblând prin multe locuri şi făcând multe minuni şi cele viitoare arătând, s-a dus la Mânăstirea lui Antidie, unde a răposat întru Domnul la adânci bătrâneţi, căci era de nouăzeci şi patru de ani.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor sfinţiţilor mucenici Nicandru, episcopul Mirelor, şi Ermeu, preotul, care au fost hirotoniţi de Sfântul Apostol Tit.

Aceşti sfinţi, dezlipind pe mulţi de idoli şi apropiindu-i de Hristos, au fost pârâţi la Libaniu, comitele cetăţii, care i-a chinuit în felurite chipuri. Şi încă fiind în viaţă, i-a băgat într-o groapă şi i-a acoperit cu pământ. Şi aşa, cu acea cumplită şi nesuferită silă, şi-au dat sfintele lor suflete lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Porfirie, cel dintre mimi.

Acesta era pe vremea împărăţiei lui Aurelian, din cetatea Efesului şi fusese crescut în teatru împreună cu actorii, care însoţeau pe comitele Alexandriei, cu care împreună a mers şi la Cezareea. Şi odată, închipuind Sfântul Botez creştinesc, s-a botezat de un alt actor mincinos, înfăţişându-se acela ca episcop, pentru că amândoi luau în râs şi-şi băteau joc de tainele noastre. Iar după ce s-a botezat, Porfirie s-a îmbrăcat şi cu haină albă, după obiceiul celor ce se botează. Şi, o minune!, a primit desăvârşit legea creştinească cu harul lui Hristos. Căci după ce s-a botezat, s-au arătat înaintea lui îngerii, care l-au învăţat să se închine spre răsărit şi să însemneze pe frunte şi peste tot trupul lui cinstita Cruce. Pentru aceasta, în urma acestei minuni, mulţi au crezut în Hristos. Şi prin nor fiind botezaţi, au venit la Biserică. Acel comite a poruncit Sfântului Porfirie să lepede credinţa creştinească, dar el n-a voit şi pentru aceasta i-a tăiat capul. Şi aşa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea plângerii proorocului Ieremia pentru Ierusalim şi pentru robirea lui şi pentru uimirea lui Abimeleh.

Acest prooroc mare, Ieremia, era din satul Anatot. A proorocit multe pentru Ierusalim şi Babilon, de asemenea şi pentru iconomia întrupării Fiului lui Dumnezeu. În aceasta se vede toată puterea şi stăpânirea proorociei. Pe acest prooroc tare l-a bătut odată Pashor, fiul lui Emir, purtătorul de grijă al casei Domnului. Şi în groapă l-a băgat, pentru că se tânguia şi era mâhnit din pricina robiei ce avea să pătimească Ierusalimul. Dar fiindcă pronia lui Dumnezeu a scăpat pe prooroc din groapă, acesta a proorocit şi a spus lui Pashor: "Numele tău se va face nemernic şi străin din pământul acesta al Ierusalimului. Şi totodată te va mustra nemernicia ta. Căci blestemat este omul acela care face lucrul Domnului cu lenevire" (Ier. XLVIII, 10).

Iar în zilele regelui Ioachim, Ieremia plângea Ierusalimul, dar proorocii cei mincinoşi îndemnau pe preoţi să-l ucidă pe el. Însă fiul lui Safan Hirachicam, fiind împreună cu Ieremia, îi împiedica de la aceasta. Atunci a zis Domnul către Ieremia: "Fă ţie legături de lemne şi pune-le pe gâtul tău. Şi te voi trimite pe tine la regele Moabului şi al Idumeii şi al Tirului şi al Sidonului". Şi făcând acestea proorocul, le-au pus pe ele pe gâtul său. Atunci Anania, fiul lui Azor, prooroc mincinos, s-a sculat şi, luând legăturile de la gâtul lui Ieremia, le-a zdrobit înaintea poporului, zicând: "Aşa a zis Domnul către mine: voi zdrobi jugul regelui Babilonului de la gâtul tuturor neamurilor". Atunci a zis Ieremia către proorocul mincinos:

"Viclene sunt buzele tale şi inima ta izbucneşte otravă, căci acestea zice adevărul şi Dumnezeu. Ai zdrobit legăturile cele de lemn? În locul acestora voi face legături de fier, zice Domnul Atotţiitorul, şi le voi pune pe gâtul neamurilor. Iar tu, Ananie, degrab îţi vei lepăda sufletul tău". Şi, o, minune! lucrul a urmat îndată după cuvântul proorocesc, căci nu după multe luni a murit acela. Iar în anul al optsprezecelea al domniei lui Sedechia, regele Iudeii, Ieremia se tânguia pentru Ierusalim. Deci pentru pricina aceasta a fost pus în temniţă, când haldeii şi babilonienii erau aproape de Ierusalim. Nu ştiu însă în ce chip proorocul a ieşit afară din temniţă şi s-a dus în pământul lui Veniamin pentru neapărată trebuinţă ce avea. Şi acolo prinzându-l poporul haldeilor şi bătându-l, l-a aruncat în temniţă.

Şi după ce a petrecut acolo multă vreme Ieremia, a trimis regele Sedechia şi, în taină, acesta l-a scos pe el din temniţă. Şi apoi i-a zis lui: "Fiindcă ai văzut bine de la mine, spune-mi ceea ce are să se întâmple în vremea domniei mele". Atunci răspunzând proorocul, i-a zis: "Nu sunt eu care îţi vorbesc ţie, rege, ci este Duhul lui Dumnezeu, care vorbeşte prin mine, şi cele ce am scris, am scris: Adică, cele ce am scris sunt adevărate şi neschimbate". Drept aceea, iarăşi a fost pus proorocul în temniţă şi iarăşi pârâşii lui supărau pe rege, zicând că Ieremia, şi în temniţă aflându-se, rătăceşte inimile ostaşilor, pentru că nu propovăduieşte pace, ci război şi tulburare. Pentru aceasta mai bine este să fie omorât unul pentru scăparea mai multora. Iar regele a zis către dânşii: "Iată el în mâinile voastre se află". Deci atunci a aruncat pe Ieremia în lacul lui Melhie şi în împuţiciunea morţilor.

Fiind înştiinţat de aceasta Abimeleh, a zis către rege: "Pentru ce ai făcut rău, o, rege, lui Ieremia?". Răspuns-a regele: "N-am făcut aceasta cu voia mea, ci de frica poporului. Deci, ia împreună cu tine treizeci de oameni puternici, şi du-te de-l scoate pe el din lac". Şi ducându-se Abimeleh, degrab l-a scos pe Ieremia nevătămat cu puterea lui Dumnezeu. Atunci regele luându-l lângă el i-a zis: "Nu ascunde de mine ceea ce voi să te întreb"; iar Ieremia i-a răspuns: "Pentru ce urăşti adevărul, o, rege? Eu nu sunt propovăduitor

minciunii, deşi vei pune de multe ori să mă omoare". Iar regele s-a jurat, zicând: "Viu este Dumnezeul părinţilor mei: Nu te voi omorî, pentru tot cuvântul ce-mi vei spune, nici te voi da pe tine în mâinile bărbaţilor vărsători de sânge". Aşadar Ieremia a zis regelui: "De vei păzi sfatul meu, o, rege, şi ieşind vei primi pe babilonieni, să ştii că vei scăpa viaţa ta şi cetatea aceasta a Ierusalimului nu se va pierde. Iar de le vei sta împotrivă, să ştii că nu vei scăpa din mâinile lor, ci şi cetatea aceasta se va pierde cu foc". Deci, fiindcă regele a socotit bârfe cuvintele proorocului, pentru aceasta n-a scăpat de război şi de năvălirea babilonienilor. Căci venind ei, au înconjurat cetatea Ierusalimului şi, oprind cele spre hrană ce veneau de afară înăuntru, au pricinuit în cetate mare foamete.

Atunci regele, temându-se să nu fie omorât înăuntrul cetăţii, a fugit noaptea împreună cu oamenii săi, iar haldeii, gonindu-l din urmă, l-au prins şi au omorât pe fiii lui înaintea ochilor lui. Iar regelui Sedechia i-au scos ochii şi legat l-au pogorât la Babilon şi l-au băgat într-o moară, având-l pe el ca o jucărie. Şi în pedeapsa aceasta s-a aflat până la cele mai de pe urmă zile ale vieţii sale. Iar Nabuzardan, întâiul bucătar al lui Nabucodonosor împăratul, intrând în Ierusalim, l-a ars, şi Templul lui Dumnezeu l-a făcut cenuşă, după cuvântul lui Ieremia. Iar după şaptezeci de ani, iarăşi s-a dezlegat robia Ierusalimului, precum înainte se va arăta. Iar cum a stat luarea şi robia Ierusalimului şi care sunt cele vorbite de Domnul către Ieremia, le spunem acum aici:

În zilele acelea, a grăit Domnul către Ieremia zicând: "Ieremie, ieşi afară din cetate împreună cu Baruh; căci vreau să o pierd, pentru mulţimea păcatelor oamenilor ce locuiesc într-însa. Căci rugăciunile voastre sunt ca nişte stâlpi neclintiţi în mijlocul cetăţii acesteia, şi o înconjoară ca un zid de diamant. Pentru aceasta ieşi afară din ea, mai înainte de a o încojura puterea şi oastea haldeilor". Atunci a grăit Ieremia către Dumnezeu, zicând: "Rogu-te, Doamne, iartă-mi mie robul Tău ca să grăiesc înaintea Ta"; şi a zis Domnul: "Grăieşte!". Atunci a zis Ieremia: "Doamne, cetatea aceasta o dai în mâinile haldeilor, ca să se laude ei şi să zică că au biruit-o; Domnul meu, de este voinţa Ta să se piardă cetatea aceasta, pierză-se de mâinile Tale, iar nu de haldei". Şi a zis Dumnezeu: "Tu scoală-te şi ieşi afară din ea, iar haldeii nu se vor lăuda, căci de nu le voi deschide Eu lor porţile Ierusalimului, ei singuri nu pot intra în el. Du-te şi spune lui Baruh acestea ce-ţi zic. Şi la al şaselea ceas din noapte veniţi la zidurile cetăţii şi vedeţi. Că de nu voi deschide Eu haldeilor, singuri ei nu pot intra în Ierusalim". Şi după ce a zis aceastea Domnul, s-a despărţit de Ieremia. Iar Ieremia s-a dus la Baruh şi i-a arătat lui aceasta. Şi mergând amândoi în Templu, şi-au rupt hainele lor, şi şi-au pus cenuşă peste capetele lor, şi plângeau pentru cetatea Ierusalimului. Iar la al şaselea ceas din noapte venind ei la zidurile

cetăţii, au auzit glasuri de trâmbiţe. Căci îngerii din cer au venit ţinând făclii în mâinile lor, şi au stat peste zidurile cetăţii. Şi văzându-i pe ei Ieremia şi Baruh, au plâns şi au zis: "Acum este adevărat cuvântul pe care l-a grăit Dumnezeu". Şi au zis îngerilor: "Rugămu-vă pe voi să nu se strice cetatea, până vom grăi lui Dumnezeu".

Atunci Ieremia a grăit, zicând: "Rogu-mă Ţie, Doamne, porunceşte să grăiesc înaintea Ta". Şi a zis Domnul: "Grăieşte"; şi a zis Ieremia: "Iată ne-am încredinţat că vrei să dai Ierusalimul în mâinile vrăjmaşilor lui, şi poporul Tău Israil va merge rob în Babilon. Deci ce să facem cu sfintele vase ale Templului Tău?". Şi a zis Domnul: "Puneţi-le pe ele în pământ, zicând: Ascultă pământule glasul lui Dumnezeu, Cel ce te-a zidit pe tine peste ape, şi te-a pecetluit cu şapte peceţi şi cu şapte vremi. Şi după acestea voi lua frumuseţea ta. Păzeşte sfintele vase ale slujirii, până ce se va aduna poporul cel iubit". Apoi a grăit iarăşi Ieremia, zicând: "Rogu-te, Doamne, ce voi face lui Abimeleh etiopianul, că multe faceri de bine a făcut mie robului Tău? Căci acesta m-a scos din lacul împuţiciunii, în care mă băgase; şi nu voi să vadă pierzarea cetăţii, ca să nu se sperie şi să moară de frică, fiind fricos şi mic la suflet". Şi a zis Domnul către Ieremia: "Trimite-l pe el la via lui Agrippa; şi-l voi acoperi pe el sub umbra muntelui, până se va întoarce poporul din robie".

Atunci dar Ieremia a luat sfintele vase ale slujirii şi, după porunca lui Dumnezeu, le-a băgat într-o piatră pecetluind-o cu inelul său, în numele lui Dumnezeu: "adică Iehova, care după cei şaptezeci de tâlcuitori se înţelege Domnul". Şi o, minune! Tiparul peceţii s-a făcut atât de adânc, ca şi când ar fi fost săpat cu o unealtă de fier. Iar piatra a acoperit-o un nor, pentru ca să fie anevoie cunoscută oamenilor. Se află însă piatra aceasta în pustiul în care mai întâi Moise a făcut Chivotul lui Dumnezeu. Iar dimineaţa a zis Ieremia lui Abimeleh: "Ia coşniţa aceasta, fiule, şi du-te la via lui Agrippa, pe drumul muntelui, şi adu smochine ca să mănânce bolnavii poporului, că spre tine este veselia lor, şi peste capul tău stă slava lor". Şi îndată a plecat acela la vie.

Şi acesta ducându-se acolo şi soarele apunând ziua, iată puterea haldeilor venind, a înconjurat cetatea Ierusalimului şi a trâmbiţat îngerul cel mare, zicând: "Să intre în cetate toată puterea haldeilor, căci s-au deschis vouă porţile". Atunci Ieremia, luând cheile Templului, a ieşit afară din cetate şi, aruncându-le înaintea soarelui, a zis: "Ia acestea şi le păzeşte până la ziua în care te va cerceta Domnul pentru ele; căci noi n-am fost vrednici să le păzim". Iar Baruh, ieşind afară din cetate, a rămas şezând într-un mormânt. Şi Abimeleh, luând smochine pe arsura soarelui, s-a apropiat de un copac şi a şezut la umbra lui să se odihnească puţin şi, plecându-şi capul lângă coşniţă, a dormit şaptezeci de ani. Şi aceasta s-a făcut, după porunca lui Dumnezeu, pentru cuvântul cel zis lui Ieremia, că "Eu îl voi acoperi pe el".

Şi după ce s-a sculat, a zis: "Dulce am dormit, însă puţin, căci din pricina aceasta este îngreuiat capul meu, că nu s-a îndestulat de somn". Şi descoperind smochinele, a aflat că pica lapte din ele, ca şi când cu puţin înainte le-ar fi cules, şi a zis: "Aş vrea să dorm încă. Dar fiindcă cu grăbire m-a trimis Ieremia, de voi dormi, voi zăbovi; şi pentru aceasta el se va mâhni; că doară nu este osteneală şi arsură toată ziua; să mă duc mai curând, şi acolo voi dormi". Şi luând smochinele a venit la Ierusalim, şi nu cunoştea nici Ierusalimul, şi nu afla nici casa sa, nici pe vreo rudenie sau prieten. Şi a zis: "Bine este cuvântat Domnul, uimire mi s-a făcut mie astăzi. Nu este cetatea aceasta Ierusalimul? S-a înşelat mintea mea, pentru că nu m-am săturat de somn". Şi a ieşit afară din cetate; şi luând seama după semne, zicea: "Aceasta este cetatea, nu m-am înşelat". Şi intrând iarăşi în cetate, şi cercetând, n-a aflat pe cineva dintre rudenii sau din prietenii săi. Şi a zis: "Bine este cuvântat Domnul, mare uimire mi s-a făcut mie". Şi ieşind afară, a rămas mâhnit, neştiind ce să facă. Şi punând jos coşniţa a zis: "Aici am să şed, până când Domnul îmi va ridica uimirea". Şi şezând el, iată din ţarina sa venea un bătrân, către care a zis: "Ţie zic, bătrânule, care cetate este aceasta?". Iar bătrânul i-a răspuns: "Ierusalimul, fiule". Şi a zis Abimeleh: "Unde este Ieremia proorocul şi preotul lui Dumnezeu şi Baruh citeţul şi tot poporul cetăţii? Căci nu i-am aflat pe ei". Şi a răspuns bătrânul: "Nu eşti din cetatea aceasta, dacă astăzi ţi-ai adus aminte de Ieremia şi de popor, şi întrebi de el după atâţia ani. Poporul este în Babilon, fiule, acum de şaptezeci de ani, fiindcă a fost robit de împăratul Nabucodonosor, şi cum tu, tânăr fiind şi nenăscut încă atunci, întrebi acum de cele ce niciodată nu le-ai văzut?". Şi auzind acestea Abimeleh, a zis bătrânului: "De nu ai fi fost bătrân, şi pentru că nu este iertat omului lui Dumnezeu a ocărî pe mai-marele său, aş fi râs de tine şi ţi-aş fi zis că eşti nebun, spunându-mi că poporul a fost rob în Babilon. Căci şi jghiaburile cerului s-ar fi deschis şi îngerii lui Dumnezeu ar fi venit să-i ia pe ei cu putere şi stăpânire, încât nu ar fi putut ajunge aşa degrab la Babilon. Căci puţină vreme este de când m-a trimis părintele meu Ieremia la via lui Agrippa pentru puţine smochine, ca să dăm celor bolnavi din popor; şi ducându-mă sub un copac, din pricina arsurii soarelui am dormit puţin; şi socotind că am zăbovit şi descoperind smochinele, am aflat că pica lapte din ele precum le culesesem, şi tu îmi spui că a fost robit poporul în Babilon? Şi ca să cunoşti şi însuţi că eu nu mint, ia smochinele şi vezi". Şi văzând bătrânul smochinele, a zis: "O fiule, tu eşti fiu de om drept şi n-a voit Dumnezeu să-ţi arate ţie pustiirea cetăţii acesteia, ci a adus spre tine uimirea aceasta. Iată şaptezeci de ani are poporul de când a fost robit în Babilon, şi ca să afli că acestea ce-ţi grăiesc sunt adevărate, caută la ţarini şi vezi, că nu s-a ivit încă creşterea semănăturilor, vezi şi smochinele că nu le este încă vremea, şi cunoaşte şi însuţi, şi te înduplecă mie celui ce-ţi vorbesc adevă-

rul". Atunci Abimeleh, ca din beţie deşteptându-se şi deslușind cu de-amănuntul pământul şi copacii de pe el, a zis: "Bine eşti cuvântat Dumnezeul cerului şi al pământului, odihna sufletelor drepţilor". După aceea a întrebat pe bătrân: "Care lună este aceasta?" Şi i-a spus lui: "A douăsprezecea, fiule" şi luând de la el bătrânul smochine, s-a dus, binecuvântându-l.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului şi binecredinciosului împărat Ioan Duca Vataţis, cel milostiv, care în Magnesia cu pace s-a săvârşit.

Pentru rugăciunile sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, «fără numai Făcătorului. Ci «groaza focului bărbăteşte «călcând-o, se bucurau cân-«tând: Prealăudate, Doamne al «părinţilor noştri şi Dum-«nezeule, binecuvântat eşti».

Făcându-ţi inima ta locaş Treimii, ai zidit trei biserici în care, prin dumnezeiescul har, izvorăşti mirul spre luminarea şi curăţirea celor ce cu credinţă se apropie către tine, Ioanichie.

Sufletul tău fiind luminat pururea cu strălucirile dumnezeiescului Duh, cunoştea sfaturile sufletelor celor ce veneau cu credinţă către tine, fericite, pentru că le luminai cu mai înainte cunoştinţa cea proorocească.

Înviforându-mă pe mine boli sufleteşti şi trupeşti, te rog, izbăveşte-mă cu rugăciunile tale, fericite, şi mă fă a cânta: Prealăudate, Doamne al părinţilor noştri şi Dumnezeule, binecuvântat eşti.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Domnul neschimbat, care eşti dăruită de Dumnezeu, roagă-te, curată, cu dreapta Lui, să-mi schimbe gândul către cele mai bune, că sunt răzvrătit de grijile vieţii.

Alt Canon

Irmos: **Tinerii lui Avraam oarecând...**

Taina ta cea sfinţită vopsind-o, fericite, întru vopsele de sângiuri, ai făcut-o mai luminoasă, Nicandre, strigând pururea: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Vorbind cu foc din dragostea cea fără îndoială către Ziditorul, nu aţi fost arşi, fericiţilor, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Văpaia cuptorului care era gătită vouă spre pedepsire, aţi schimbat-o în rouă, cu Duhul cel ce lucrează toate, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Cuvântul, Cel ce S-a întrupat în chip de negrăit, ai născut, Preacurată Fecioară, Care izbăveşte din moarte pe cei ce strigă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea «Născătoarei de Dumnezeu i-a «mântuit. Atunci fiind închi- «puită, iar acum lucrată; pe «toată lumea ridică să-Ţi cânte «Ţie: Pe Domnul lucrurile lău- «daţi-L şi-L preaînălţaţi întru «toţi vecii».

Stând deasupra muntelui, ca făclia pe sfeşnic, cuvioase, ai luminat cu credinţă cugetele tuturor, arătând foarte bine cărarea vieţii cu cuvintele şi cu faptele, Ioanichie, şi suindu-i pe ei cu dumnezeiescul cuvânt către înălţimea nepătimirii.

Cu Domnul Atotţiitorul vorbeai, cu mintea curăţită de nepătimire. Şi fiind învăţat de la El cele negrăite, cuvioase, ai spus mai înainte prooroceşte, luminând sufletele ca un mare prooroc, preafericite. Pentru aceasta cu un glas te lăudăm pe tine noi credincioşii.

Împresuratu-m-au pe mine rănile cele nesuferite, şi boli de multe feluri mă învăluiesc; scapă-mă de acestea te rog, părinte, ca unul ce ai luat de la Dumnezeu har de a vindeca patimile şi a uşura durerile credincioşilor, Ioanichie.

A Treimii:

Dimpreună cu toate oştile cele de sus, lăudând pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, Treime nedespărţită, Dumnezeire nezidită, să strigăm cu bucurie: Sfânt, Sfânt, Sfânt, o Putere, o Stăpânire şi o Împărăţie.

A Născătoarei:

Arătatu-te-ai mai presus decât îngerii, întrupând pe Dumnezeu în chip de negrăit. Deci pe Acela roagă-L, Stăpână, cea cu totul fără prihană, ca să mă facă pe mine mai presus de patimile cele trupeşti, întru înaltă smerenie a minţii, cântând harul tău cel preamare.

Alt Canon

Irmos: **Mântuitorule al tuturor...**

Ajuns-ai a fi cinstit ierarh nu cu sânge străin, ci cu sângele tău, intrând în Biserica cea de sus, Nicandre, şi cântând: Binecuvântaţi şi lăudaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

În scaunul preoţilor lăudând pe Domnul măritul Ermeu, şi împodobindu-se cu sângele mu-

ceniciei, striga cu tărie: Binecuvântaţi şi lăudaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Cu sfinţenie săvârşind mai înainte cele sfinte, v-aţi arătat jertfe cinstite şi v-aţi adus spre miros de bună mireasmă Domnului, strigând: Binecuvântaţi şi lăudaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Usucă noianul relelor mele, ceea ce ai născut noianul milostivirii, pe Mântuitorul şi Domnul, Fecioară, Căruia strigăm: Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mântuitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce «se ţineau de dreapta credinţă, «în mijlocul văpăii pogorân-«du-Te, i-ai învăţat să cânte: «Toate lucrurile binecuvântaţi «şi lăudaţi pe Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Tot neamul pământesc să salte cu Duhul fiind lu-«minat, şi să prăznuiască firea «minţilor celor fără de trup, «cinstind sfinţita prăznuire a «Maicii lui Dumnezeu, şi să «strige: Bucură-te Preafericită «Născătoare de Dumnezeu cu-«ratã, pururea Fecioară».

Putut-ai birui patimile întărindu-ţi Dumnezeu gândul. Pentru aceea ai ajuns tu, părinte, a fi înger în trup, şi dimpreună cu îngerii locuieşti în ceruri, stând înaintea tronului slavei totdeauna, şi umplându-te de lumină neînserată.

Ca în ceruri ai locuit în munţi şi în peşteri, cuvioase, pentru aceea s-au împăcat cu tine fiarele cele sălbatice că ai supus patimile sufletului, cele ce cu anevoie se opresc, şi te-ai făcut drept. Pentru aceea toţi credincioşii te lăudăm pe tine, Ioanichie.

Cinstitele şi sfinţitele tale moaşte, zăcând în mormânt, vindecă bolile şi ard taberele demonilor totdeauna, prin dumnezeiescul har, înţelepte Ioanichie, şi izvorăsc vindecări tuturor celor ce cu credinţă pururea te fericesc pe tine.

Apropiindu-te acum de Hristos, mai luminat şi mai curat, Ioanichie, adu-ţi aminte de cei ce te pomenesc pe tine cu credinţă, şi cere totdeauna pentru noi iertare de greşeli, vindecare de toate bolile şi unire cu împărăţia lui Dumnezeu.

A Născătoarei:

Luminează ochii sufletului meu, curată, ceea ce ai născut Lumina, ca să nu mă ajungă întunericul cel mai adânc al păcatului, nici să mă acopere adâncimea deznădăjduirii. Ci tu mă izbăveşte şi mă cârmuieşte către limanul dumnezeieştii voiri.

Alt Canon

Irmos: **Eva prin boala...**

Întins fiind pe lemn cu tărie, înţelepte, şi cu făclii fiind ars, ai primit roua cerească prin mână îngerească, Mucenice Nicandre; iar pe cei ce ardeau i-ai dat morţii, cu rugăciunile tale cele purtătoare de viaţă.

Arătatu-v-aţi privelişte înfricoşătoare, fiind dezbrăcaţi, legaţi de cai şi preamult târâţi, v-aţi arătat sănătoşi; şi fiind daţi focului, v-aţi arătat nearşi, fiind păziţi cu dumnezeiescul Duh, purtătorilor de lupte.

Astăzi sfinţita Mitropolie a Mirelor prăznuieşte chemând toată cetatea la ospăţ, întru această pomenire a voastră, prealăudaţilor, în care aţi săvârşit sfinţită nevoinţa voastră, cu cuget viteaz.

Slavă...

Deschisu-s-au vouă cerul, şi îngerii la intrarea voastră au dat glas de bucurie, iar cetele cuvioşilor şi ale dreptilor s-au bucurat. Cu care împreună sălăşluindu-vă, aduceţi-vă aminte de toţi cei care vă pomenesc pe voi sfinţilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Luminează-mă cu lumina ta, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care ai născut Lumina cea neapropiată. Risipeşte norii sufletului meu, şi te rog scoate-mă din întuneric, şi mă învredniceşte de dumnezeiasca mântuire, ca să te laud pe tine, ceea ce eşti pururea lăudată.

Irmosul:

Eva, prin boala neascultării, blestem înăuntru a «adus; iar tu, Fecioară, de «Dumnezeu Născătoare, prin «Odrasla purtării în pântece, «lumii binecuvântare ai înflorit. «Pentru aceasta toţi te mărim».

LUMINÂNDA

Podobie: **Femei ascultaţi...**

Cu bună minte ai supus gândului celui singur stăpânitor patimile trupului, Părinte înţelepte Ioanichie. Pentru aceea ai ajuns la dorirea cea mai înaltă şi ai câştigat dumnezeiasca mărire, rugându-te pentru noi neîncetat, preafericite.

Slavă..., a mucenicilor:

Sad al Preafericitului Tit te-ai arătat, Nicandre, de care ai fost

uns arhiereu de Dumnezeu insuflat al cetăţii Mirelor, cuvioase părinte. Întru care săvârşindu-ţi şi mucenicia pentru Hristos, preaînţelepte, dimpreună cu Ermeu domneşti în ceruri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cum se cuvine dau sărutare şi închinare, cu dragoste, cu credinţă şi cu frică, preacuratei şi dumnezeiştii tale icoane, ceea ce eşti fără prihană, din care izvorăsc vindecări sufletelor şi trupurilor pentru cei ce te laudă pe tine, Stăpână, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei:

Înălţat pe Cruce văzând pe Hristos, ceea ce eşti neispitită de nuntă, tânguindu-te ai zis: Apus-ai Soarele măririi de la ochii mei, luminând pe cei din întuneric.

LA LAUDE

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: **Cel ce de sus eşti chemat...**

Strălucindu-te cu dumnezeiască lumină, când cu curăţia minţii ai privit, şi potrivit ai deslușit din cele trecătoare pe cele veşnic stătătoare; atunci, părinte, primind foc în inima ta, ca un cerb te-ai aprins de dumnezeiasca dragoste; şi uitându-ţi trupul şi sângele te-ai întrarmat cu bucurie către ostenelile pustniciei, prin care patimile trupeşti le-ai supus sufletului tău.

Întru dumnezeieştile suişuri, ai locuit vârfurile munţilor, nesmerindu-te, Părinte Ioanichie, de silnicile nevoi ale acestui trup smerit; şi cu stăruinţele privegherii, şi cu rugăciuni de toată ziua, unindu-te cu binele, ai strălucit şi ai luat darul proorociei, văzând pe cele de departe ca pe cele de aproape, şi mai înainte spunând credincioşilor cele ce vor să fie. Pentru aceasta te mărim pe tine ca pe un prooroc dumnezeiesc.

Arcurile şi săgeţile demonilor cu tărie le-ai zădărnicit prin rugăciunile tale. Şi împotriva lor ai câştigat cu puterea lui Dumnezeu biruinţe, vrednicule de laudă. De aceea ţi-a dăruit ţie, părinte, Cel preabun, răsplătire minunile, odihnindu-Se întru smerenia inimii tale. Pentru aceasta şi cinstitele tale moaşte izvorăsc mir preamirositor, căci te-ai arătat bună mireasmă lui Hristos, Ioanichie.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestea isprăvilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, ta-

berele demonilor ai pierdut, cetele îngerilor ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat, îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: **A treia zi ai înviat...**

Pe mine cel neîndreptat, îndreptează-mă cu rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea creştinilor, şi mă izbăveşte de chinuri şi de toată pedeapsa şi de focul cel veşnic.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

După ce Te-a văzut pe Tine, Hristoase, spânzurat pe lemn, ceea ce Te-a născut striga cu plângere: Fiul meu şi Dumnezeul meu, cum mori acum pe Cruce? Cum şi în mormânt eşti pus?

STIHOAVNA din Octoih

Slavă..., a Cuviosului, glasul al 6-lea:

Pe cel după chip păzindu-l nevătămat, punându-ţi mintea stăpână peste patimile cele păgubitoare pustnicilor, spre Cel după asemănare cât este cu putinţă te-ai suit. Că bărbăteşte firea silindu-ţi, te-ai nevoit pe cel mai rău a-l supune celui mai bun, şi a face trupul rob duhului. Pentru aceasta călugărilor te-ai arătat mai mare, cetăţean pustiei, celor ce bine călătoresc povăţuitor, îndreptător de fapte bune cu adevărat. Şi acum în ceruri, oglinzile dezlegându-se, fericite părinte al nostru Ioanichie, curat vezi Sfânta Treime şi te rogi fără mijlocire pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste te cinstesc pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii. Ţie ne rugăm, roagă-te, Stăpână, cu cuviosul Ioanichie şi cu toţi sfinţii, să se miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei:

Poporul cel prea fără de lege cu nedreptate Te-a pironit pe lemn, Iisuse, şi văzându-Te Fecioara şi Maica Ta, precum mai înainte Simeon a zis, la cele dinlăuntru, Mântuitorule, s-a rănit.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Prochimen, glasul al 7-lea: **Drepţii să se bucure de izbânda lor.** Stih: **Cântaţi Domnului cântare nouă...** Apostolul din Epistola a doua către Corinteni (IX, 6-11): **Fraţilor, cei ce seamănă cu zgârcenie... Aliluia,** glasul al 6-lea: **Fericit bărbatul care se teme de Domnul...** Stih: **Puternică pe pământ va fi sămânţa lui...** Evanghelia de la Matei IV, 25; V, 1-13: **În vremea aceea mergeau după Iisus popoare multe...**

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A CINCEA

Sfinţii Mucenici Galaction şi Epistimia.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe 6: 3 din Octoih şi 3 ale sfântului pe glasul al 8-lea:

Podobie: **O, preaslăvită minune...**

Fiind hrănit cu laptele credinţei, prin multe chinuri şi necazuri te-ai făcut următor lui Hristos, Galactioane, şi te-ai adus jertfă plăcută şi junghiere deplin cu îndrăznire de bunăvoie, fericite. O! cât este de adevărită şi întărită credinţa prin care, îndumnezeindu-te ai aflat pe Dumnezeu mai desăvârşit.

Cu ştiinţă deplină ai căutat izvorul bunătăţilor, care este mai înalt din cele dorite; luminându-ţi-se şi sufletul şi cugetul cu strălucirile lui, de Dumnezeu fericite, şi ai surpat pe balaurul cel înrăit în multe uneltiri, cu împotrivirile tale cele tari, ceea ce eşti dumnezeiască podoabă a sihaştrilor, muceniţă mult-pătimitoare.

Doi luminători preaaleşi ai răsăritului celui înţelegător strălucesc prin har, şi toată făptura o luminează prin dreapta credinţă, cu lumina preaalească a patimilor, şi cu străluciri dumnezeieşti de vindecări. Al căror praznic luminat cinstindu-l, slăvim pe Hristos, Care sfinţeşte pe toţi prin mijlocirea lor.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Vino suflete al meu suspinând, izvorând din inimă pâraie de lacrimi, strigă către Fecioara şi Maica Dumnezeului nostru: Pentru mulţimea îndurărilor tale, Preacurată, izbăveşte-mă de osânda cea groaznică, şi mă sălăşluieşte unde este odihna şi bucuria cea veşnică şi desfătarea!

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

O, preaslăvită minune! O, taină înfricoşătoare! O, lucru de spăimântare!, zicea Fecioara, dacă Te-a văzut spânzurat pe Cruce între doi tâlhari, pe Tine, pe Care Te-a născut fără de durere, şi plângea, zicând: Vai mie, Fiule preaiubit! Cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel fără de lege şi nemulţumitor.

STIHOAVNA din Octoih.

Troparul, glasul al 4-lea: **Mucenicii Tăi, Doamne...**

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei.

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul sfântului (de două ori), **Slavă... Şi acum...,** al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50.

CANOANELE

Amândouă din Octoih, şi al sfinţilor pe 4.

Canonul sfinţilor

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin «adânc, pe prigonitorul Faraon «văzându-l înecat, a strigat: «Lui Dumnezeu cântare de bi-«ruinţă să-I cântăm».

Pe cuvântătorii luminători cei neînseraţi, pe cerurile cele cuvântătoare, care au strălucit mai mult decât soarele pe pământ, pe mucenicii cei dumnezeieşti ai lui Hristos, cu cântări duhovniceşti şi cu credinţă să-i cinstim pururea.

Din rădăcina elinească cea stearpă, ai răsărit odraslă bine înflorită de Dumnezeu dăruită, Galactioane, punând înaintea lumii roadele credinţei celei neschimbate.

Slavă...

Cu ştiinţă desăvârşită căutând credinţa cea către Hristos, ai alergat spre cunoştinţa Lui. Şi aflând dar dumnezeiesc, ca o mireasă te-ai logodit cu El, Epistimia.

Şi acum..., a Născătoarei:

Înecatu-m-am ticălosul în adâncul multelor mele fapte, dar către tine scap, Maica lui Dumnezeu cea bună: Dă-mi mână de ajutor şi mă izbăveşte.

Cântarea a 3-a:

Irmos: **Nu este sfânt precum...**

Cu dorirea de viaţa cea mai bună, şi de desfătarea negrăită, ai dispreţuit cele pieritoare şi toate cele veselitoare ale celor curgătoare, urmând lui Hristos cu bună ascultare, Galactioane, dimpreună cu Epistimia.

Izbăvindu-vă din laţurile cele trupeşti, şi din multe feluri de patimi prin sihăstrie, v-aţi legat de dragostea lui Hristos şi v-aţi adus jertfă curată prin mucenicie.

Slavă...

Lepădându-vă de lume, v-aţi legat mai vârtos de dumnezeiasca dragoste a lui Hristos, luptătorilor cu duhul, şi prin multe chinuri v-aţi învrednicit de dumnezeiasca Împărăţie.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nu este nimeni care să fi năzuit către acoperământul tău, şi să nu fi primit îndurările tale cele multe, Fecioară. Pentru aceea te rog ajută-mă să aflu şi eu ajutorul tău.

Irmosul:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul «meu, Carele ai înălţat fruntea

«credincioşilor Tăi, Bunule, şi «ne-ai întărit pe noi pe piatra «mărturisirii Tale».

SEDEALNA, glasul al 4-lea:

Podobie: **Degrab ne întâmpină...**

Înfrumuseţându-ţi cugetul sufletului tău cu postul, luminezi pe credincioşi cu razele pătimirii, Galactioane fericite. Pentru aceasta săvârşind cu credinţă, sfânta şi de lumină purtătoare prăznuirea ta, strigăm către tine cu credinţă: Ca unul ce ai îndrăznire către Hristos, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară cu totul fără prihană, care ai născut pe Dumnezeu cel mai presus de fiinţă, Aceluia roagă-te neîncetat împreună cu cei fără de trup, să ne dea iertare de greşeli şi îndreptare vieţii mai înainte de sfârşit, nouă celor ce cu credinţă şi cu dragoste te lăudăm pe tine după datorie, una Prealăudată.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

Dacă Te-a văzut pe Tine înălţat pe Cruce Preacurată Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, tânguindu-se ca o maică, zicea: Ce minune nouă şi străină este aceasta, Fiul meu? Cum Te aduni cu moartea, Viaţa tuturor, vrând să înviezi pe cei morţi ca un milostiv?

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, «cinstita Biserică cu dumneze-«iască cuviinţă cântă, strigând: «din cuget curat întru Domnul «prăznuind».

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu te-a arătat pe tine odraslă de virtuţi din pântece sterp, înmulţind roadele şi arătând roditoare prin îndemnuri pe soţia ta.

Pe Hristos L-ai iubit, lumea ai urât, avuţia ai dispreţuit-o, slava, dezmierdarea şi cinstea nu le-ai socotit; schimbând cu adevărat pe cele pieritoare cu cele nepieritoare, preafericite.

Slavă...

Pe urmele lui Hristos ai urmat neabătut, Galactioane, împreună cu cinstita Epistimia, slăvite. Pentru aceea te-ai învrednicit de la Dânsul de slavă şi de cunună.

Şi acum..., a Născătoarei:

Locaşul trupului meu rău l-am întinat, Preasfântă Fecioară. Ceea ce eşti locuinţa cea curată a lui Dumnezeu, curăţeşte-mă de toată spurcăciunea patimilor mele, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufle-«tele celor ce mânecă la Tine cu «dragoste luminează-le, ca să «Te vadă, Cuvinte al lui Dum-«nezeu, pe Tine adevăratul «Dumnezeu, pe Tine Cel ce «chemi din negura greşelilor».

Luminându-te cu dumnezeiască lumină şi strălucind cu podoabele nestricăciunii, Galactioane înţelepte, ai hotărât ca soţia ta să fie curată împreună cu tine, luând jugul cel uşor al lui Hristos.

Înfierbântându-vă cu focul ispitelor, aţi stins focul poftelor, şi focul mulţimii de zei, amândoi unindu-vă cugetele spre cele de folos, întru dureri de multe feluri ale sufletului şi ale trupului.

Slavă...

Plecându-vă legii lui Dumnezeu, şi ridicând Crucea pe umeri, aţi ales viaţa cea fără de prihană şi v-aţi împodobit cu cununi îndoite, strălucind după lege cu nevoinţele sihăstriei.

Şi acum..., a Născătoarei:

Căruţă luminoasă a Soarelui, te rog, curăţeşte şi întinăciunea sufletului meu, a robului tău. Grăbeşte harul milostivirii tale şi mă vindecă pe mine care sunt bolnav, Fecioară, mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Irmos: **Marea vieţii văzând-o...**

De silnicia vieţii scârbindu-vă cu înţelepciune, aţi ales viaţa cea fără prihană, ca nişte apărători asupra firii, şi strălucind întru nevoinţe îndoite, v-aţi împodobit cu cununi îndoite.

Răbdând despărţirea trupurilor cu unirea sufletelor prin credinţă, aţi surpat mai înainte pe vrăjmaşii cei fără de trup. Şi iarăşi arătându-se, i-aţi biruit cu puterea dumnezeiescului Duh.

Slavă...

După lege s-au distins Galaction cel lăudat şi soţia lui cea cugetătoare de Dumnezeu, Epistimia, bărbăteşte şi cu tărie. Pentru rugăciunile lor dăruieşte, Cuvinte, tuturor milele Tale.

Şi acum..., a Născătoarei:

Îmbunătăţeşte, Stăpână, sufletul meu cel înrăutăţit în multe greşeli, şi te roagă lui Dumnezeu, Dătătorului tuturor bunătăţilor, să mă învrednicească de Împărăţia cea de sus.

Irmosul:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul «ispitelor, la limanul Tău cel lin

«alergând, strig către Tine: «Scoate din stricăciune viaţa «mea, mult-Milostive».

CONDACUL, glasul al 2-lea:

Podobie: **Căutând cele de sus...**

Cu adunările mucenicilor lui Hristos împreună v-aţi numărat. Cu tari nevoinţe luminat nevoindu-vă, Galactioane mult-lăudate, cu cinstită soţia ta şi împreună-pătimitoarea Epistimia, nu înceta rugându-te unuia Dumnezeu pentru noi toţi.

ICOS

Pe viteazul între mucenici Galaction, cu cântări de laudă să-l lăudăm, împreună cu prealăudata soţia lui, numita Epistimia. Că aceştia au surpat întărâtarea vrăjmaşului, şi necredinţa idolilor au vădit; iar credinţa lui Hristos au propovăduit. Pentru aceasta luminat luând de la Dânsul cununile nestricăciunii, neîncetat se roagă pentru noi toţi.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia.

Galaction şi Epistimia au fost pe vremea împărăţiei lui Deciu şi a lui Secund guvernatorul. Galaction era feciorul lui Clitofont şi Leuchipei, amândoi fiind elini. Au învăţat ei dreapta credinţă de la oarecare monah cu numele Onufrie, şi s-au botezat. Asemenea şi Epistimia, fiind şi ea din părinţi elini şi măritată după Galaction, a fost botezată de el. Şi păzindu-şi amândoi fecioria nevătămată, s-au călugărit. Şi suferind tot felul de aspră petrecere, şi îndurând patimă rea, au fost prinşi de dregătorul Ursu. Şi fiind aduşi la cercetare, au fost bătuţi rău, şi cu trestii ascuţite pe sub unghii înţepaţi, li s-au tăiat mâinile şi picioarele, şi după aceea şi capetele. Şi era Sfântul Galaction de treizeci de ani, iar Sfânta Epistimia de şaisprezece ani.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Apostoli din cei şaptezeci, Ermeu, Lin, Gaie, Filolog şi Patrova.

Aceştia toţi erau din cei şaptezeci de ucenici ai lui Hristos. Şi Patrova, de care aminteşte şi dumnezeiescul Apostol Pavel în Epistola sa către Romani, a fost făcut episcop la Potiola, pe mulţi a botezat şi i-a adus la Hristos. Iar Ermeu, de care aminteşte, de asemenea, Sfântul Pavel în Epistola către Romani, a fost făcut episcop filipenilor. Iar Lin, după cum spune Apostolul Petru, a ajuns episcop al Romei celei mari. Iar Gaie, de care iarăşi aminteşte Apostolul, a fost episcop al Efesului, după Preasfântul Timotei. Iar Filolog (şi de acesta aminteşte Apostolul) a fost aşezat episcop la Sinopi de Andrei cel întâi chemat. Aceştia fiind episcopi în cetăţile arătate şi multe încercări şi necazuri suferind pentru cuvântul dreptei credinţe şi pe mulţi învăţând şi lui Hristos aducându-i, s-au săvârşit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor: Domnin, care în foc s-a săvârşit; Timotei, Teofil şi Teotim, care s-au săvârşit fiind bătuţi cu pumnii; Doroteu prezbiterul,

care s-a săvârşit fiind dat fiarelor; Eupsihie şi Carterie, care s-au săvârşit tăindu-li-se părţile cele ascunse; Silvan, care s-a săvârşit fiind bătut în temniţă cu pumnii; şi Pamfil, care s-a săvârşit în temniţă strujit.

Aceştia erau pe vremea lui Maximian tiranul şi a lui Urban guvernatorul Palestinei. Deci, mult nevoindu-se Fericitul Domnin, şi mai înainte de săvârşirea muceniciei, a fost osândit încă la multe chinuri şi aproape de sfârşitul său a fost osândit şi la tortura prin foc. Iar pe Timotei şi pe Teotim şi pe Teofil, cei ce erau în floarea tinereţilor, frumoşi şi plăcuţi la feţe, i-a osândit tiranul la bătaia cu pumnii. Iar pe Doroteu, cucernicul şi sfântul bătrân, l-au dat spre mâncare fiarelor. Iar pe Carterie şi Eupsihie, care aveau vârsta bărbăţiei depline, i-au prefăcut în ceata scopiţilor, tăindu-li-se părţile cele ascunse. Iar pe Silvan, l-a osândit la bătăi în locul ce se zice Fanon. Iar pe trei fecioare le-au dat la desfrânare, şi pe altele le-au pus la închisoare. Şi toate acestea într-un singur ceas le-a lucrat tiranul. Iar Pamfil cel împodobit cu toată înţelepciunea şi virtutea, cumplit fiind bătut o dată şi de două ori şi împreună cu alţi mărturisitori fiind aruncat în temniţă, sfârşitul muceniciei a luat, săvârşindu-se în Hristos.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Grigorie, Arhiepiscopul şi mărturisitorul Alexandriei.

Acest între sfinţi Părintele nostru Grigorie din tânără vârstă a iubit pe Hristos şi s-a împodobit pe sine cu toate virtuţile cele după Dumnezeu. Drept aceea, după săvârşirea preasfântului papă al Alexandriei, din dumnezeiască pronie a fost hirotonit arhiepiscop al Alexandriei de către episcopii ce se adunaseră împreună şi de către poporul iubitor de Hristos. Şi s-a făcut preaales dascăl Ortodoxiei, fiind blând, smerit, milostiv, părinte sărmanilor, sprijinitor văduvelor, povăţuitor rătăciţilor, doctor bolnavilor, mângâiere celor scârbiţi. Şi se putea vedea că toţi se bucurau şi se veseleau pentru dânsul. Dar lucrătorul de sminteală diavolul, intrând la împăratul acelei vremi Leon, luptătorul împotriva icoanelor, şi insuflându-i socotinţe preaîntinate, l-a făcut să trimită să aducă pe Sfântul legat de la Alexandria la Constantinopol. Şi aceasta făcându-se şi înfăţişându-se Sfântul înaintea lui, l-a mustrat pe împărat înaintea a tot senatul, numindu-l eretic şi fără de Dumnezeu şi necredincios. Iar tiranul, nesuferind ocările acestea, i-a sfâşiat trupul cu rănile, bătându-l cu vine de bou. Iar Sfântul cu mulţumire suferind bătaia, zicea către cei de faţă: Pentru sfânta icoană a Hristosului meu, gata sunt a suferi tăiere peste toate părţile trupului meu. Acestea auzind, spurcatul împărat a poruncit ca Sfântul să fie surghiunit. Şi mergând fericitul în surghiun, şi petrecând câţiva ani acolo, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Castor şi Agatanghel, care prin sabie s-au săvârşit.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvio-«şilor tineri. Iar pe haldei ar-«zându-i porunca lui Dum-«nezeu, pe chinuitorul l-a ple-«cat a striga: Bine eşti cuvântat «Dumnezeul părinţilor noştri!».

Harul Duhului cel dătător de rouă preaînţelepţeşte vă răcorea pe voi, cei ce eraţi arşi cu focul ispitelor şi al ostenelilor de sihăstrie, ca şi răbdarea chinurilor, pe care cu tărie le-aţi suferit întru mucenicie.

Pentru dragostea curăţiei şi a sihăstriei aţi poftit osebire întru unirea sufletului, şi prin credinţă tare fiind legaţi, iarăşi v-aţi unit la luptele cele de pătimire, cuvioşilor mucenici.

Slavă...

Prealăudatul Galaction, plecându-se la poruncile Împăratului tuturor, poruncile păgânilor le-a socotit ca pe nişte bârfeli. Pentru aceea a luat moştenire Împărăţia cerurilor întru Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mai aleasă ai fost, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, decât puterile cele cugetătoare. Că pe Cel pe care acelea nicidecum nu îndrăznesc a-L vedea, L-ai ţinut în braţele tale. Pentru aceea cu glasuri de mulţumire te slăvim.

Cântarea a 8-a:

Irmos: **Din văpaie cuvioşilor...**

Având dragoste mai fierbinte către Hristos decât către pofta firii, cu tot gândul v-aţi lepădat a nu vă fi aminte de trup şi de sânge; înţelepţeşte depărtându-vă de averea cea materială.

Minunat v-aţi depărtat de dragostea trupului şi dumnezeieşte v-aţi unit cu dragostea curăţiei şi v-aţi potrivit cu dragostea lui Hristos; cei ce sunteţi lauda celor ce vieţuiesc întru însoţire, şi mare minune celor fără soţie.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Vrând să câştigi Împărăţia cea de sus, minunate mucenice, ai cuprins-o cumpărând-o cu sângiurile voastre, Galactioane, dimpreună cu Epistimia, ceea ce bine s-a nevoit cu tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Porţi ca un scaun de foc, ceea ce eşti cu totul fără prihană, pe Cel ce Se odihneşte în sânurile părinteşti; pe Care roagă-L pentru noi, Născătoare de Dumnezeu, ca să ne izbăvim de osânda cea veşnică.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie ai izvorât cuvioşilor rouă şi jertfa «dreptului cu apă ai ars-o; că «toate le faci, Hristoase, cu sin«gură voirea. Pe Tine Te prea«înălţăm întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: **Pe Dumnezeu a-L vedea...**

Fiind întăriţi cu dragostea lui Hristos, răceala vieţii şi a dragostei firii şi legăturile trupului le-aţi rupt pentru Treimea cea întru o Dumnezeire, mucenicilor, biruind amândoi materia trupului.

Dănţuind în ceruri cu cetele mucenicilor şi cu cetele fecioarelor, şi veselindu-te întru lumină dimpreună cu soţia ta Epistimia, dă-ne nouă, Galactioane, dezlegare de rele, biruinţă binecredincioşilor creştini, pace lumii şi mare milă.

Slavă...

Unindu-se întru una prin credinţă foarte cu tărie, prealăudatul, minunatul şi preaînţeleptul Galaction, fiind legat dimpreună cu cinstita Epistimia, s-au nevoit întru o unire de cuget vitejeşte. Cu rugăciunile lor milostiveşte-Te spre noi, ca unul ce eşti preabun, Cuvinte al lui Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu glasuri de mulţumire te lăudăm pe tine cei ce prin mijlocirea ta am dobândit îndumnezeirea cu adevărat, şi strigăm ţie: Bucură-te cea fără de prihană; bucură-te cea binecuvântată; bucură-te palatul Împăratului tuturor şi Dumnezeu; bucură-te Maică Fecioară.

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, «spre Care nu cutează a căuta «oştile îngereşti. Iar prin tine, «Preacurată, S-a arătat oame«nilor Cuvântul întrupat; pe «Care mărindu-L cu oştile ce«reşti, pe tine te fericim».

LUMINÂNDA

Hrănindu-te cu laptele credinţei, Mucenice Galactioane, dimpreună cu cinstita Epistimia, te-ai nevoit până la sfârşit. Rugaţi-vă să ne izbăvim de gheenă, cu rugăciunile voastre cele sfinte.

A Născătoarei:

Cu laude de mulţumire mărindu-te pe tine, Fecioară, împreună cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te Născătoare de Dumnezeu; bucură-te cea fără de mire, Maica Împăratului slavei.

A Crucii şi a Născătoarei:

Din tine, Fecioară, Se naşte Dumnezeu, ca să îndumneze-

iască pe om; şi Se răstigneşte şi gustă moarte prin Cruce, omorând pe cel ce m-a omorât pe mine mai dinainte.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A ŞASEA

Cel între sfinţi Părintele nostru Pavel mărturisitorul, arhiepiscopul Constantinopolului.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...**, se pun stihirile pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: **Dat-ai semn...**

Pavel grăitorul de Dumnezeu te-a ales pe tine următor lui, cel numit într-un nume cu dânsul şi împodobit cu obiceiurile lui, preafericite, şi cu cinstire de Dumnezeu şi cu bărbăţia sufletului şi cu răbdarea primejdiilor şi aprins cu râvnă, apărătorule al Ortodoxiei. Cu care dimpreună şi acum eşti mărit în locaşurile cele cereşti (de două ori).

Pe Arie cel fără de Dumnezeu şi pe Macedonie cel de rea-credinţă i-ai sugrumat cu vinele cele tari ale dogmelor tale. Iar cu cuvântul cel drept al învăţăturii ai întărit mulţimea dreptmăritorilor, sfinţite tăinuitorule fericite. Pentru aceasta, primind mărturisirea ta cea prealuminoasă, Iubitorul de oameni te-a făcut părtaş Împărăţiei Sale (de două ori).

Pe tine cel ce ai săvârşit călătoria şi credinţa ai păzit, fericite ierarhe, Hristos te-a încununat cu cununa cea luminoasă a dreptăţii şi a împodobit mărturisirea ta, vrednicule de minune. Pentru aceea, luând moştenirea cea cerească, roagă pe Mântuitorul pentru cei ce te laudă pe tine.

Pavele preafericite, cel cu numele de mărturisire, făcându-te folositor celor ce cu căldură te laudă pe tine, izbăveşte de toată primejdia şi de tot păcatul şi de furtuna patimilor şi de tiranie, părinte, ca un mucenic nebiruit şi ca un ierarh bine primit, ca cel ce ai câştigat îndrăznire către Hristos, Dumnezeul nostru.

Slavă..., glasul 1:

A lui Ghermano.

Cu veşmânt arhieresc fiind îmbrăcat, cuvioase părinte, ai râvnit lui Pavel cel cu numele tău numit, răbdând prigoniri şi primejdii; şi cu ostenelile tale ai ruşinat dogmele cele hulitoare ale lui Arie. Că, pătimind pentru Treimea cea fără de început

şi de o fiinţă, ai surpat pe Macedonie cel de rea-credinţă, care se lupta împotriva Duhului; iar credinţa cea dreaptă luminând-o tuturor, eşti locuitor împreună cu îngerii cei fără de trup, cu care împreună şi acum roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Veselia cetelor celor cereşti, ocrotirea cea tare a oamenilor celor de pe pământ, Preacurată Fecioară, izbăveşte-ne pe toţi care alergăm la tine; că după Dumnezeu, în tine ne-am pus nădejdea, Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei:

Pentru noi a suferit Fiul tău a pătimi, ca, prin patimă să dea tuturor nepătimire, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceea, roagă-L pe El totdeauna să ne scape de toate patimile trupului şi ale sufletului, ceea ce eşti prealăudată.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., glasul al 2-lea:

A lui Vizantie.

Înotând noianul cel adânc al pustniciei, cu râvna înfrânării ai scăpat de viforul patimilor, cuvioase. Pentru aceea, fiind numit cu numirea dumnezeiescului Pavel, ai răbdat prigoane şi primejdii, pătimind rău de limbile cele hulitoare ale ereticilor. Pentru aceea ai surpat părerile lui Arie şi, biruind eresurile lui Nestorie, te-ai arătat râvnitor Bisericii lui Hristos. Pe Acela roagă-L, ierarhe preafericite, să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Când de pe lemn...

Alergând, ca la un liman, sub sfântul tău acoperământ, Fecioară Maică curată, te rog milostiveşte-te, nu mă lepăda, ci mă izbăveşte pe mine, robul tău, de nevoia care acum a venit asupra mea, ca una ce din fire ai milostivire; Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, te rugăm, totdeauna, izbăveşte pe robii tăi de toată primejdia.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

Ceea ce ai născut Strugurele vieţii, Care nelucrat a răsărit din pântecele tău, dacă L-ai văzut pe El spânzurat pe lemn, tânguindu-te, te văitai şi strigai: Fiul meu, izvorăşte vinul prin care se va ridica toată beţia patimilor, Făcătorule de bine, pentru mine, ceea ce Te-am născut pe Tine, ca un milostiv.

TROPARUL, glasul al 3-lea:

Însăşi Podobia:

Pentru mărturisirea dumnezeieştii credinţe, alt Pavel pe tine Biserica te-a arătat râvni-

tor între preoţi. Strigă împreună cu tine şi Abel către Domnul, şi sângele cel drept al lui Zaharia. Părinte cuvioase, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei.

Caută-l la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul sfântului (de două ori), **Slavă... Şi acum...,** al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Amândouă din Octoih, fără mucenicine, şi al sfântului pe 6.

Canonul sfântului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Deschide-voi gura mea, şi se va umplea de Duh, şi «cuvânt răspunde-voi Împără«tesei Maici, şi mă voi arăta «luminat prăznuind, şi voi cânta «minunile ei bucurându-mă».

Întăritor credinţei, învăţător Bisericii şi stâlp nemişcat al mărturisirii, luminător cu multe lumini ale harului şi gură de foc suflătoare te propovăduim pe tine, Pavele.

Pavel, soarele cel preamare al lumii, te arată pe tine, de trei ori fericite, al doilea Pavel, ca pe un foc ce arde toate eresurile şi ca pe o secure ce taie necredinţa.

Slavă...

După lege te-ai luptat, grăitorule de Dumnezeu, primejdii răbdând pentru dumnezeiasca cuvântare ca un ierarh credincios. Şi cu vinele dogmelor tale ai sugrumat pe Arie cel cu mintea deşartă, ca pe o fiară.

Şi acum..., a Născătoarei:

Veniţi să lăudăm toţi pe Preacurata Maria, care singură a împodobit omenirea, pe cea care a născut pe Dumnezeu întrupat şi a rămas fecioară curată.

Cântarea a 3-a:

Irmos: **Pe ai tăi cântăreţi...**

Făcându-te fiu prin dumnezeiescul har, pe Fiul cel din fire singur, pe Cel dimpreună fără de început cu Tatăl nu L-ai pogorât întru zidire, Pavele, urmând dogmele lui Pavel purtătorul de Dumnezeu.

Cu gura, cu limba şi cu inima ai propovăduit tu pe Hristos: Înţelepciunea şi Puterea lui Dumnezeu, şi Cuvânt ipostatic, Pavele, gânditorule de Dumnezeu cuvioase, defăimând pe Arie cel de rea-credinţă.

Slavă...

Pe Duhul lui Dumnezeu cel Sfânt, al puterii celei mai pre-

sus de fiinţă, prin Care noi ne îndumnezeim, cu dreaptă cugetare, preaînţelepte, L-ai mărturisit Dumnezeu din fire, a toate lucrător şi atotputernic.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cuvântul Tatălui Celui fără de început şi mai presus decât toată începătoria acum a luat început întrupându-Se din tine, curată, şi S-a făcut sub vreme Cel mai presus de toţi anii.

Irmosul:

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea «ce eşti izvor viu şi îndestulat, «care s-au împreunat ceată du-«hovnicească întăreşte-i, şi «întru dumnezeiască mărirea «ta, învredniceşte-i pe ei de «cununile măririi».

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...**

Ca unul ce eşti la nume şi următor vasului celui ales, părinte, ai răbdat primejdii şi prigoniri pentru credinţă, şi ai ajuns la Roma ca şi el, cuvioase, propovăduind pretutindeni cinstea cea întocmai a Treimii. Drept aceea săvârşind călătoria, în Armenia după vrednicie ai luat cununa de la Domnul, ruşinând pe Macedonie şi pe Arie cel fără de Dumnezeu. Pentru aceasta roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., glasul al 3-lea:

Podobie: **Pentru mărturisirea...**

Întărind dogma cea dumnezeiască, ai zdrobit graiul cel fără de Dumnezeu, Pavele de Dumnezeu înţelepţite, ruşinând pe Arie. Că ai propovăduit pe Fiul de o fiinţă cu Tatăl, întărind pe credincioşi. Părinte cuvioase, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nu s-a despărţit de firea cea dumnezeiască întrupându-Se în pântecele tău, ci, făcându-Se om, a rămas Dumnezeu, Cel ce după naştere te-a păzit pe tine Maică fecioară ca mai înainte de naştere, Preacurată, Însuşi Domnul. Roagă-L pe El neîncetat să ne dăruiască nouă mare milă.

A Crucii, a Născătoarei:

Mieluşeaua Cuvântului cea neîntinată, Fecioara maica cea fără de stricăciune, văzând pe Cruce spânzurat pe Cel ce a răsărit dintr-însa fără de dureri, tânguindu-se precum se cădea unei maici, striga: Vai mie, Fiul meu, cum pătimeşti?, vrând să scapi pe om din necinstea patimilor.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Dumnezeiescul sfat cel neurmat al Celui Prea-«înalt, al întrupării Tale celei «din Fecioară, proorocul Ava-«cum înţelegându-l, a strigat: «Slavă puterii Tale, Doamne!».

Cinstea cea nepreţuită, a pus Ziditorul, cu dreapta Sa cea purtătoare de viaţă, pe creştetul tău cununa mărturisirii, ca unui purtător de biruinţă, Pavele, arătătorule de Dumnezeu fericite.

Precum te-ai nevoit pentru dogmele cele de dreaptă credinţă, preaînţelepte, ai luat răsplătirile acum, dobândind lemnul vieţii, fericite Pavele, arătătorule de Dumnezeu minunate.

Slavă...

Învrednicitu-te-ai a dănţui în pământul cel ceresc, unde dănţuiesc picioarele celor blânzi, fiind nevoitor luminat şi apărător al adevărului, preacinstite Pavele.

Şi acum..., a Născătoarei:

De o fiinţă cu Tatăl ca un Fiu văzându-Te, Mântuitorule, întrupându-Te Te-ai născut din Fecioară, de o fiinţă cu noi, vrând să mântuieşti neamul omenesc.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta. «Că tu, Fecioară neispitită de «nuntă, ai avut în pântece pe «Dumnezeu cel peste toate, şi ai «născut Fiu pe Cel fără de ani; «Cel ce dă viaţă tuturor celor «ce te laudă pe tine».

Semănătura şi putrejunea eresului ai încetat, punând doctorie prealucrătoare, de Dumnezeu înţelepţite părinte, mărturisirea ta, lumina dogmelor tale, curăţirea gândului şi râvna cea dumnezeiască.

Cu îndestulare s-a vărsat harul Sfântului Duh pe buzele tale, preafericite, aflându-te cu adevărat apărător tare al Ortodoxiei; de aceea ai luminat adunările cele dumnezeieşti ale dreptmăritorilor.

Slavă...

Necredinţa lui Arie şi hula lui Macedonie azvârlindu-le, Pavele, cu ţesătura dogmelor şi învăţăturilor tale cele de Dumnezeu insuflate, precum David de demult pe cel de alt neam, i-ai sugrumat pe aceştia şi cu tărie i-ai osândit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cuvântul cel fără de început, şi împreună veşnic, acum S-a făcut sub vreme, luând trup în-

sufleţit şi înţelegător din tine, Fecioară curată, neispitită de nuntă, dăruind pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a:

Irmos: **Venit-am întru adâncurile...**

Arie cel ce a grăit către Cel Preaînalt cuvinte de hulă, şi pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu L-a micşorat întru făptură, a fost osândit ticălosul de tine, purtătorule de Dumnezeu.

Macedonie cel fără de minte, fără de Dumnezeu şi fără de pricepere, care a micşorat pe dumnezeiescul Duh, a fost surpat prin împotrivirea ta cea tare, descoperitorule de cele dumnezeieşti părinte.

Slavă...

Şarpele cel amăgitor, înmulţitorul cetei eresurilor, a fost omorât cu cuvintele tale cele înviitoare, arhiereule al lui Dumnezeu preafericite, grăitorule de cele dumnezeieşti, preasfinţite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Lăudăm, Fecioară Maica lui Dumnezeu, naşterea ta cea mai presus de fire şi curăţia ta cea neîntinată. Că întru tine cu minune s-a adunat naşterea şi fecioria cea nestricată.

Irmosul:

Venit-am întru adâncurile mării şi m-a înecat pe «mine viforul păcatelor mele «celor multe. Ci ca un Dum«nezeu, scoate din adânc viaţa «mea, mult-Milostive».

CONDAC, glasul al 2-lea:

Podobie: **Căutând cele de sus...**

Luminând pe pământ, ca o stea din cer luminătoare luminezi acum Biserica cea a toată lumea, pentru care şi pătimind, sufletul tău, Pavele, ţi-ai pus, şi ca al Zahariei şi al lui Abel, lămurit strigă sângele tău către Domnul.

ICOS

Stâlp mărturisirii eşti, şi întocmai la nume cu Pavel luminătorul pământului, întocmai cu obiceiul şi întocmai pătimitor, rănile lui Iisus purtându-le pe trupul tău, Pavele, de sfinţenie tăinuitorule, şi într-însele îndulcindu-te şi bucurându-te totdeauna, înaintea împăraţilor celor rău măritori ai stat, şi îngrozit fiind, mai vârtos te-ai întărit. Pentru aceasta mai arătat strigă sângele tău către Domnul.

SINAXAR

În această lună, în ziua a şasea, pomenirea celui dintre sfinţi Părintele nostru Pavel mărturisitorul, arhiepiscopul Constantinopolului.

Marele mărturisitor Pavel era din Tesalonic, fiind notar şi scriitor al Sfântului Alexandru, patriarhul

Constantinopolului, şi diacon al aceleiaşi biserici. Pe acesta ortodocşii creştini, după moartea lui Alexandru, l-au pus patriarh al Constantinopolului. Împăratul Constantie fiind arian, când s-a întors de la Antiohia, l-a scos din scaun şi a pus în locul lui pe Eusebiu al Nicomidiei. Sfântul, mergând la Roma, a aflat pe marele Atanasie fiind şi el scos din scaunul său de acelaşi Constantie. Deci, cu cărţile împăratului Constans şi a lui Iuliu Papa, şi-au luat amândoi scaunele, dar după sfaturile arienilor au fost scoşi din nou de Constantie. Atunci a scris Constans fratelui său Constantie că de nu vor fi repuşi în scaun, va veni cu putere asupra lui. Deci, şi-a luat dumnezeiescul Pavel scaunul puţin timp, căci după moartea lui Constans a fost izgonit la Cucuzon în Armenia. Şi fiind închis unde era locaşul de făceau slujbă, l-au sugrumat arienii cu omoforul său, şi aşa şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Tot în această zi, pomenirea pulberii ce a căzut cu dumnezeiască iubire de oameni, pe timpul lui Leon cel Mare.

În anul al optsprezecelea al împărăţiei lui Leon cel Mare, care se numea şi Marcel, în şase zile ale lunii lui noiembrie, în ceasul de amiază, tot cerul s-a acoperit de nori. Iar obişnuita întunecare a norilor prefăcându-se în roşeaţă, se părea că are să ardă toată lumea. Atâta a înspăimântat pe toţi oamenii, încât numai privind cerul, toţi socoteau că, de va cădea ploaie din acest fel de nori înroşiţi, negreşit ploaia aceea va fi foc şi pară, care are să ardă ca ploaia de foc care a căzut şi a ars Sodoma. Aşadar pentru aşteptarea aceasta cu îndoială, toţi creştinii năzuiau la sfintele biserici şi se rugau lui Dumnezeu cu rugăciune şi cu plângere. Deci, iubitorul de oameni Dumnezeu, amestecând pedeapsa cu bunătatea Sa, a poruncit norilor şi au plouat o ploaie neobişnuită şi străină, care pricinuia frica între cei păcătoşi. Căci începând ploaie de cu seară, a ţinut până la miezul nopţii.

Iar ploaia ce cădea era o pulbere neagră, şi ardea foarte, asemenea cu cenuşa din cuptorul cel cu foc. Şi atât de multă a căzut, încât s-a aflat pe deasupra pământului şi peste cărămizile caselor mai groasă de o palmă bărbătească. Şi a ars şi a pârjolit toate ierburile pământului şi sadurile şi copacii. Era încă şi foarte greu de spălat. Însemnând cu aceasta atât mânia lui Dumnezeu, cât şi păcatul cel greu de spălat. Căci după aceasta, au căzut multe şi cumplite ploi în multe zile, şi abia au putut spăla pulberea aceea. Aceasta a fost pildă. Că, adică, păcatul se află în noi ca o pulbere înfocată şi neagră ce mănâncă ca focul sadurile bunătăţilor. Pentru aceasta avem trebuinţă, ca de ploaie, de multe lacrimi izbucnite de jos, din adâncul inimii, cu suspin şi amărăciunea sufletului, ca să spălăm prin aceasta cenuşa cea arzătoare a răutăţii, şi să adăpăm pământul cel bun al minţii noastre şi să-l facem roditor de fapte bune. Şi aşa să scăpăm de chinul gheenei, care arde sufletele şi trupurile noastre, şi să dobândim împărăţia cerurilor.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Luca.

Acest fericit Luca era din cetatea Tavromeniei, ce se află în ostrovul Siciliei. Şi când era de optsprezece ani, cu sârguinţă mergea des pe la sfintele biserici. Şi nu numai că asculta dumnezeieştile cuvinte cu trezvie, ci şi le împlinea. Dar fiindcă părinţii lui au voit să-l căsătorească, el a fugit noaptea şi s-a dus la un loc neumblat, unde petrecea împreună cu fiarele. Şi stăruind acolo patruzeci de zile întru postire, s-a învrednicit de dumnezeiască cercetare prin înger. Deci, mergând la o mânăstire, s-a îmbrăcat cu îngereasca schimă a monahilor; şi de atunci şi în urmă, ducea viaţă mai aspră. Pentru că timp de optsprezece luni tot a treia zi şi a patra zi mânca numai pâine şi bea numai apă, fără să dea odihnă trupului.

Şi de acolo ieşind, s-a dus împreună cu un monah la muntele Etna şi acolo avea hrană buruienile muntelui. Dormea puţin, avea numai o haină şi fără încălţăminte, punându-şi hotar şi canon să nu iasă din chilia sa dacă nu citise mai întâi toată psaltirea. Apoi citea ceasul al treilea, şi după acestea îşi lua lucrul său şi lucra până la al şaselea ceas; şi abia după ceasul al şaselea se îngrijea de hrana puţină ce mânca. Asemenea şi pentru cealaltă slujbă. Drept aceea, întru acestea nevoindu-se, s-a învrednicit fericitul să ia preamare har de la Dumnezeu, şi să dezlege cuvintele cele neînţelese ale dumnezeieştilor Scripturi; încât unii, nedumerindu-se, ziceau despre el: "De unde ştie acesta carte neînvăţând?". După acestea s-a dus la un alt loc, povăţuit de dumnezeiască descoperire. Şi acolo adunând doisprezece ucenici, le purta de grijă. După aceea mergând la Vizantia, şi după ce a înconjurat pe la chiliile monahilor şi a descoperit părinţilor de acolo cugetările sale, s-a întors şi s-a dus la Corintul Peloponesului. Acolo, locuind într-un sat ca la şapte luni, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Nicandru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Pavel, cel ce se făcuse nebun pentru Hristos, care cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, «fără numai Făcătorului, ci «groaza focului bărbăteşte căl-«când-o, se bucurau cântând: «Prealăudate Doamne al părin-«ţilor şi Dumnezeule, binecu-«vântat eşti».

Mutatu-te-ai, gânditorule de Dumnezeu Pavele, către locaşurile cele cereşti, şi apropiindu-te către Dumnezeu, fiind îndumnezeit prin împărtăşire, te-ai făcut dumnezeiesc, cântând, cuvioase: Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Luând învăţătură de la cuvintele tale, Pavele prealăudate, ne-am învăţat a cinsti netăiat Dumnezeirea cea în trei

sori nedespărţită, Căreia şi cântăm: Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Slavă...

Cât este de sfinţită, dumnezeiască şi plăcută lui Dumnezeu mărturisirea ta; că lămurindu-te ca aurul, te-ai adus lui Dumnezeu jertfă bine-primită, cuvioase, veselindu-te cu urmarea patimilor Mântuitorului nostru.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tuturor oamenilor una te-ai arătat mijlocitoare a dumnezeieştii mântuiri, născând, ceea ce eşti cu totul fără prihană, pe Mântuitorul tuturor, Căruia toţi strigăm: Prealăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi...

Izvoarele dogmelor tale curg şi adapă toată Biserica, iar cu cinstitul tău sânge, părinte, ai sfinţit pe cei ce ţi-au urmat ţie cu credinţă dreptmăritoare, şi strigă: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

La limanul cel lin ai ajuns acum, lepădându-te de întreitele valuri ale vieţii, că ai avut cârmuitor pe Domnul, Care îndrepta toată călătoria ta, Pavele preafericite, pe Cel ce cu semnul toate le face; pe Care Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Sălăşluindu-se întru tine lumina cea cu trei străluciri a dumnezeieştii Treimi, te-a făcut pe tine lumină a doua, care luminezi adunarea dreptcredincioşilor, iar ceata ereticilor o întuneci, părinte, şi strigi: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei:

Urmând graiurilor proorocilor, Fecioară, te vestim pe tine Născătoare de Dumnezeu, că ai născut prunc mai vechi decât toţi, Care s-a chemat Emmanuel, Căruia şi strigăm: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea «Născătoarei de Dumnezeu i-a «mântuit. Atunci fiind închi- «puită, iar acum săvârşită, pe «toată lumea ridică să-Ţi cânte «Ţie. Pe Domnul lucrurile «lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi «întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Tot neamul pământesc...

Cu totul mă aduc pe mine, dumnezeiescule, la dumnezeiescul tău acoperământ.

Că tu ca un sfinţit mucenic, luând de la Hristos putere a dezlega greşelile, rupând lanţul greşelilor mele, mântuieşte-mă cu rugăciunile tale, şi mă luminează cu lumina cea dumnezeiască.

Aprinzându-te cu râvnă, Pavele preaalesule, te-ai arătat minte, făcându-te acum ascultător cuvintelor celor negrăite, şi ca un părtaş obiceiurilor, în Rai te-ai făcut părtaş şi izbăvirii, luând cununa Împărăţiei lui Hristos cea preafrumoasă.

Slavă...

Ca un viteaz ostaş, te-ai arătat acuzator a tot eresul, dumnezeiesc apărător al Ortodoxiei, sfinţite mucenice, fiind luminat arătat cu razele harului, pururea lăudate Pavele, şi strălucit cu lumina Treimii celei nezidite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Îmbrăcându-Se Cuvântul cu trup din tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi întrupându-Se, a vieţuit în lume ca un milostiv, rămânând nu mai puţin decât întâi fără de trup. Şi pe cel ce odinioară a chinuit pe toţi l-a surpat cu dumnezeiască putere.

Irmosul:

Tot neamul pământesc să salte cu Duhul fiind «luminat, şi să prăznuiască fi-«rea minţilor celor fără de trup, «cinstind sfinţita prăznuire a «Maicii lui Dumnezeu, şi să «strige: Bucură-te, preafericită «Născătoare de Dumnezeu cu-«rată, pururea Fecioară».

LUMINÂNDA

Podobie: Femei auziţi...

Urmând lui Pavel propovăduitorul credinţei, şi semănând dogmele înţelepciunii celei de sus, toate eresurile le-ai slăbit, cel ce eşti podoaba ierarhilor, Pavele preafericite. Pentru aceea te-ai şi arătat stâlp al mărturisirii, gânditorule de Dumnezeu.

A Născătoarei:

Pe Dumnezeu pe Care L-ai născut cu trup, roagă-L, Marie mireasă a lui Dumnezeu, pentru noi cei ce te cinstim cu dragoste pe tine, şi lăudăm icoana ta şi a Fiului tău, Preacurată, să ne izbăvească de osândă şi de nevoile cele veşnice, pe noi, cei care ne rugăm ţie cu căldură.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

Văzându-Te Maica Ta, ceea ce nu ştie de nuntă, Cuvinte, înălţat pe Cruce şi împuns cu suliţa, striga: Vai mie, Fiul meu Cel mai înainte fără de început, cum rabzi acum fără dreptate, Preadreptule, de la poporul cel nemulţumitor, nerecunoscător şi făcător de rele?

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă... glasul al 7-lea:

A lui Anatolie.

Uitându-te la adâncurile Duhului şi vieţuind pe pământ ca un fără de trup, de acolo ai scos avuţia dumnezeiştii cunoştinţe şi ai îmbogăţit pe oameni cu Ortodoxia, prin învăţăturile tale, cuvioase părinte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stăpână, care ai născut după trup pe Stăpânul meu, scapă-mă de stăpânirea şi de robia celui străin.

A Crucii, a Născătoarei:

Dacă Te-a văzut cea fără prihană pironit pe Cruce de bunăvoie, tânguindu-se ca o maică, lăuda puterea Ta.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile Octoihului şi ale Sfântului. Cântarea a 3-a, pe 4. Prochimen, glasul al 7-lea: Scumpă este înaintea Domnului... Stih: Ce voi răsplăti Domnului... Apostolul din Epistola către Evrei (VIII, 1-6): Fraţilor, noi avem un Arhiereu... Aliluia, glasul al 2-lea: Preoţii Tăi se vor îmbrăca cu dreptatea... Evanghelia de la Luca (XII, 8-12): Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Oricine va mărturisi pentru Mine...

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A ŞAPTEA

Sfinţii 33 de Mucenici din Meletina şi Preacuviosul Părintele nostru şi făcătorul de minuni, Lazăr, cel ce s-a nevoit în muntele Galisiului.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 6: ale mucenicilor 3 şi ale cuviosului 3.

Stihirile mucenicilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Ceata cea de Dumnezeu adunată, sfinţită oştire, adunare dumnezeiască, popor sfinţit. Ceata mucenicilor cea de Dumnezeu încununată, adunare frumoasă, legământ nerupt, v-aţi arătat cu adevărat, vrednicilor de laudă şi vieţuitori ai Mitropoliei celei de sus după vrednicie; pentru aceasta după datorie vă fericim.

Dimpreună cu Nicandru, pe Isihie, pe Atanasie, pe Mamant, pe dumnezeiescul Varahie, pe Calinic, pe Teaghen, pe Nicon, pe Longhin, pe Teodor, pe Valerie împreună şi pe Xantia, pe Teodot, pe Calimah şi pe Evghenie dimpreună cu dumnezeiescul Teodul, şi cu Ostrihie, adunându-ne cu toţi să-i cinstim.

Pe viteazul Ieron, pe măritul Epifanie, pe Maximian, dimpreună cu Dulchitie, Claudian şi Teofil, pe dumnezeiescul Ghigantie şi pe Doroteu cu credinţă, pe Diodot, pe Castrichie şi pe Anichit, împreună cu Temelie şi Evtihie, cu un glas să-i lăudăm, ca pe mărturisitorii adevărului.

Stihirile cuviosului, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-şi...

Lepădând toată nebunia patimilor şi trupul supunându-l Duhului, te-ai făcut canon virtuţilor, sprijin sihaştrilor, chip pustnicilor, podoaba cuvioşilor. Şi acum privind frumuseţea cea negrăită a Ziditorului tău, te desfătezi pururea cu duhul întru frumuseţile cele cereşti. Pentru aceasta, adunându-ne cu cântările cântărilor celor dulci, lăudăm pomenirea ta cea cinstită şi prăznuită.

Lepădând toată povara cea grea a materiei, şi toată dorinţa legăturii pământeşti, ai umblat pe cărarea vieţuirii celei înalte, suindu-te uşor şi înălţându-te la vârful a toată virtutea şi biruind pe potrivnicul vrăjmaş cel fără de materie, cu materia trupului. Pentru aceea te-ai sălăşluit împreună cu cetele îngerilor celor fără materie; Părinte Lazăr, roagă-te pentru sufletele noastre.

Lepădându-te de lume şi de trup şi urând patimile împreună cu chipurile lor, cuvioase, te-ai făcut bun păzitor, Lazăre, poruncilor Domnului şi următor preaales. Pentru aceea a făcut locaş întru tine dimpreună cu Tatăl şi cu Duhul şi din destul dă ţie harurile cele mai presus de fire, făcându-te însuţi lucrător de minuni preaales şi izbăvitor preafierbinte celor din nevoi.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Cuvioase părinte, nu ai dat somn ochilor tăi, nici genelor tale dormitare, până ce ţi-ai slobozit sufletul şi trupul de patimi şi pe tine însuţi te-ai gătit locaş Duhului; că venind Hristos cu Tatăl, sălăşluire întru tine a făcut. Şi Treimii celei de o fiinţă slugă făcându-te, vestitorule de lucruri mari, Lazăre, părintele nostru, roagă-te acum pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Bucură-te cămara...

Străluceşte-mi lumina ta mie, care mă aflu în întunericul relelor, ceea ce ai zămislit Lumina adevărului şi ai născut pe Dumnezeu cu trup, Maică Fecioară; scoate-mă degrab din adâncimea deznădăjduirii, şi pe piatra vieţuirii celei neclintite întăreşte paşii sufletului

meu, pe piatră de viaţă, fără de greşeli. Judecă pe demonii ce mă necăjesc neîncetat. Conteneşte degrab durerea ticăloasei mele inimi, ceea ce eşti nădejdea marginilor pământului, care dăruieşti lumii mare milă.

A Crucii, a Născătoarei:

Stând lângă Cruce, ceea ce Te-a născut pe Tine, Iisuse, tânguindu-se, se văita, strigând: Nu sufăr, Fiule, a Te vedea răstignit pe lemn, pe Tine, pe Cel ce Te-am născut eu, şi am scăpat de dureri, ca una ce sunt fără de bărbat; şi cum acum sunt cuprinsă de întristare, şi mă rănesc la inimă, eu cea care sunt fără de prihană? Că acum s-a împlinit cuvântul, pe care l-a zis Simeon, că va intra în inima mea sabie. Ci, o, Fiul meu, scoală-Te acum şi mântuieşte pe cei ce Te laudă.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestirea isprăvilor tale, pentru aceea în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale. Taberele demonice le-ai făcut să piară, cetele îngereşti le-ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat; având îndrăznire către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Ochiul inimii mele întind către tine, Stăpână, nu trece puţina mea suspinare; în ceasul când va judeca Fiul tău lumea, fii mie acoperământ şi ajutor.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

Pironit am fost ca un om pe lemn şi am fost omorât, şi în mormânt am fost pus ca un muritor. Iar ca Dumnezeu, o, Maică, voi învia pe cei morţi şi cu Învierea Mea te voi slăvi pe tine.

Troparul, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne...

Slavă..., al cuviosului, glasul al 8-lea:

Cu rugăciunile cele cu privegheri, întru curgerile lacrimilor stâlpul ţi-ai udat şi cu suspinurile cele din adâncuri, spre însutite osteneli l-ai făcut roditor. Şi ai fost păstor, tuturor dând iertare, Cuvioase Lazăre, părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., al Născătoarei:

Caută la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul mucenicilor, **Slavă...**, al cuviosului, **Şi acum...**, al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Din Octoih unul, cu irmosul pe 6, şi ale sfinţilor 2, pe 8.

CANONUL mucenicilor.

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos «Dumnezeu, Celui ce a despăr-«ţit marea şi a trecut pe po-«porul pe care l-a scăpat din «robia egiptenilor, că S-a prea-«slăvit».

Veniţi toţi credincioşii cu mâinile să plesnim, şi cu cântări de Dumnezeu grăitoare să prăznuim patimile mucenicilor, slăvind pe Hristos că S-a preaslăvit.

Armă dumnezeiască şi laudă s-a dat nouă biruinţa Mântuitorului, toată întrarmarea Crucii cea nespusă, prin care purtătorii de biruinţă mucenicii Tăi s-au încununat.

Sabie şi foc şi groapă şi cruce şi moarte au adus pururea pomeniţilor mucenici prigonitorii de Dumnezeu, la viaţă mai bună trimiţându-i pe dânşii.

A Născătoarei:

Pâinea vieţii cea cerească ai născut pe Cuvântul Tatălui cel cu un Ipostas, Care S-a întrupat, Preacurată. Pe Care adunările mucenicilor Îl slăvesc.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: Deschide-voi gura mea...

Luminătorule de Dumnezeu, luminate, cel cu chipul de lumină, Lazăre, alungă întunericul cugetului meu, luminându-l cu razele dumnezeieştii lumini, ca să laud isprăvile tale.

Strălucind ca soarele, luminezi pe cei de sub soare, fiind locaş al luminii, Lazăre, răsărind şi apunând. Şi făcându-te tu dumnezeiască lumină cu minunea naşterii tale şi a adormirii.

Slavă...

Dorind de viaţa cea veşnică şi mai bună, cu dreptate, nu ai băgat în seamă viaţa cea trecătoare, depărtându-te de rudenia cea trupească, şi omorându-te împreună cu Hristos şi vieţuind dimpreună cu El.

Şi acum..., a Născătoarei:

Aflându-te curat Stăpâna cea preacurată, preacuvioase Lazăre, venind către tine ca şi către o slugă mulţumitoare te-a mângâiat. Cu care dimpreună îmblânzeşte nouă pe Iubitorul de oameni.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea «asupra vrăjmaşilor mei, că s-a «veselit duhul meu a cânta: Nu «este sfânt ca Dumnezeul nos«tru şi nu este drept afară de «Tine, Doamne».

Surpat-au bunii biruitori ostaşi necredinţa înşelăciunii mulţimii zeilor, întărindu-se cu dumnezeiască patima Ta, Mântuitorule, cu credinţă strigând: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Cu picăturile dumnezeiescului sânge curăţindu-vă şi cu sângiurile voastre săvârşindu-vă, nu v-aţi spurcat cu jertfe demonice, purtătorilor de chinuri, strigând: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Pe tine tot câştigându-Te, locuind în inimile sale purtătorii de lupte, au lărgit creştinătatea, strigând: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

A Născătoarei:

Pe tine, numai una fecioară fiind şi după naştere, te cinstim cu credinţă dumnezeiască, Fiului tău Celui ce S-a născut, strigând: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Alt Canon

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi...

Întărindu-te cu puterea Stăpânului, uneltirile vrăjmaşului cele împotrivă le-ai arătat ca nişte săgetături de prunci, înţelepte, ale cărui meşteşugiri întăreşte-ne şi pe noi să le biruim, cu rugăciunile tale.

Slavă...

Înger în trup te-ai arătat, slujind lui Dumnezeu, dimpreună cu îngerii, fiind mai presus de greutatea trupului şi de fire, Lazăre, luminându-te dumnezeieşte şi mărindu-te minunat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fii mie mijlocitoare, acoperământ şi ocrotire, Născătoare de Dumnezeu, îndreptându-mi cele ce sunt ale vieţii, pe vrăjmaşi oprindu-i, şi cu milostivirea mântuindu-mă şi cu Fiul tău împăcându-mă.

Irmosul:

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea «ce eşti izvor viu şi îndestulat, «care s-au împreunat ceată «duhovnicească întăreşte-i, şi «întru dumnezeiască slava ta, «cununilor măririi învredni«ceşte-i».

CONDACUL mucenicilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat...

Ceata mucenicilor cea strălucită şi purtătoare de lumină, răsărind după înţelegere, a luminat Biserica astăzi cu razele minunilor. Pentru aceasta, prăznuind cinstită pomenirea lor, cerem cu rugăciunile lor, Mântuitorul nostru, să ne mântuieşti pe noi din nevoi, ca un milostiv Dumnezeu şi de oameni iubitor.

SEDEALNA mucenicilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Ieron măritul, şi dimpreună cu el ceata mucenicilor cea dumnezeiască, stingând focul necredinţei cu sângiurile, moştenesc desfătările cele veşnice şi vindecă durerile celor bolnavi cu rugăciunile lor; Hristoase, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi...

Pe luminătorul cel mare şi luminat, pe cel preablând şi milos, pe cel ce şi-a biruit firea şi şi-a înfrânt toate mişcările trupului, pe pururea pomenitul Lazăr, care a slujit lui Hristos cu dragoste nemărginită şi care s-a făcut moştenitor Împărăţiei Sale împreună cu El, toţi credincioşii să-l lăudăm, că se roagă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea lui.

Şi acum..., a Născătoarei:

Laudă de mulţumire după datorie aduc ţie, Stăpână, ca văduva aceea doi bani, pentru toate harurile tale. Că tu te-ai arătat acoperământ şi ajutor, scoţându-mă totdeauna din încercări şi din necazuri. Pentru aceea, ca din mijlocul cuptorului celui cu văpaie izbăvindu-mă de cei ce mă necăjesc, strig către tine din inimă: Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi, rugându-te Fiului tău şi Dumnezeu să-mi dea iertare de greşeli, că pe tine te am nădejde eu nevrednicul, robul tău.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea:

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Răscumpărătorul, Mieluşeaua văzându-L pe Cruce, a suspinat din inimă lăcrimând, şi a zis: Lumea se bucură primind izbăvirea, iar cele dinăuntru ale mele se aprind văzând răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Dumnezeule preabunule, Cel ce eşti fără de păcat şi mie preadorit, Doamne. Care voieşti ca un Dumnezeu să mântuieşti făptura Ta din stricăciune; slavă îndelung-răbdării Tale, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, preaslăvită iconomia Ta, şi «am slăvit, Iubitorule de oa«meni, necuprinsă puterea Ta».

Doamne, urmat-au patimii Tale celei dumnezeieşti, cu osârdie la moarte dându-se pe sine, purtătorii Tăi de lupte.

Doamne, primeşte pe cei ce pătimesc şi se roagă; şi pentru rugăciunile lor dezlegare de greşeli şi de ispite dă-ne nouă.

Tăcut-a toată înşelăciunea demonilor, Doamne. Că mucenicii Te-au mărturisit pe Tine după adevăr, Dumnezeu adevărat.

A Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu te-au cinstit pe tine luptătorii, pe Fiul tău întrupat, Stăpână, vestindu-L.

Alt Canon

Irmos: Cel ce şade în slavă...

Ai scăpat din robia care ţi se gătea ţie cu vicleşug, şi Celui ce te-a scăpat I-ai slujit ca o slugă mulţumitoare, cu nevoinţă neîncetat, izbăvindu-ţi sufletul din robia patimilor, dumnezeiescule Lazăre.

Este aruncat în iad, lovindu-se de surpături pietroase, cel ce nu asculta învăţăturile tale, Lazăre. Şi pentru dulceaţă de miere, culege amărăciune de moarte preaticăloasă, ticălosul.

Slavă...

Suitu-te-ai la vârful cel preaînalt al virtuţilor, apropiindu-te de Dumnezeu în munte neumblat, părinte, ca Moise şi ca Ilie, a căror mărire ai câştigat-o, ca unul ce ai râvnit viaţa acelora.

Şi acum..., a Născătoarei:

Arată-te, Născătoare de Dumnezeu, izbăvind turma ta de toată asuprirea şi de atacul cel cumplit al celor ce nu propovăduiesc adevărul şi fă să biruiască moştenirea ta cea dreptcredincioasă.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Dătătorule de lumină, şi Făcătorul veacurilor, «Doamne, întru lumina porun«cilor Tale povăţuieşte-ne pe «noi, că afară de Tine pe alt «Dumnezeu nu ştim».

Cu veşmânt preafrumos roşit prin dreaptă credinţă cu sângele mucenicesc şi ţesut cu harul Tău, acum, Hristoase, ai Tăi purtători de lupte s-au îmbrăcat.

Harul şi mila Atotputernicului Dumnezeu încununează pe luptători, care cu dragoste şi-au dat tărie unul altuia, prin care purtătorii de biruinţă s-au arătat mucenici.

Toiag de putere ai dat Crucea Ta purtătorule de biruinţă, şi i-ai făcut pe ei să stăpânească peste vrăjmaşi. Pentru aceasta lăudăm, Hristoase, Dumnezeirea Ta.

A Născătoarei:

Trăgându-te din David, ai născut pe Hristos purtătorul de sfinţenie. Pentru aceasta, curată, preoţia mutându-se, trebuia şi Legii să se facă mutare.

Alt Canon

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Ce este mai rău l-ai supus la ce este mai bun, Lazăre, cu lucrările cele de fapte bune ajungând la culmea privelişti. Drept aceea, îndumnezeindu-te prin luare de parte, te-ai arătat însuţi făcând minuni alese.

Urmând pe căile Botezătorului, ai locuit în pustie neumblată, cugetătorule de Dumnezeu, şi iar te-ai arătat la ai tăi, părinte, ca acela odinioară la Israel cel nemulţumitor, îndreptându-i spre pocăinţă.

Slavă...

Înţelepciunea lui Dumnezeu cea înfiinţată şi vie te-a întărit pe tine, Părinte Lazăre, a fi casă cu şapte stâlpi, cu şapte suflări ale Duhului, întru care s-a odihnit împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiind strâmtorat de asupriri şi cuprins de patimi, pe tine cea mai întinsă decât cerurile, te rog, Maică a Dumnezeului celui viu, dă-mi lungime de viaţă paşnică şi înălţime de nepătimire, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Adâncul cel mult al păcatelor m-a înconjurat şi «strig ţie, urmând proorocu-«lui: din stricăciune, Doamne, «scoate-mă».

Cu glas de trâmbiţă să strige inima cea duhovnicească, după vrednicie, din buze cuvântătoare laudă înălţând şi cântând luptele mucenicilor.

Să se rănească inimile necredincioşilor şi ale vrăjmaşilor. Că Hristos, întinzându-Şi Crucea ca un arc, a slobozit pe mucenici ca pe nişte săgeţi ascuţite.

Cu armele credinţei şi ale dreptăţii, vitejii s-au întrarmat preabine, spre lupta vrăjmaşilor celor fără de trup, şi desăvârşit i-au pierdut pe ei.

A Născătoarei:

Purtătorii de lupte ştiindu-te că eşti Maica lui Dumnezeu, pe Dumnezeu Cel ce S-a răstignit lumii L-au propovăduit, dându-şi sufletele la moarte.

Alt Canon

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu...

Izbăvit-ai pe fecioară şi ai mântuit pe iubitorul curăţiei fără de stricăciune ca şi nerobit. Pentru aceea izbăveşte-mă pe mine, care sunt primejduit de robie silnică şi de necazuri.

Pe doi învăţători de cele sfinte i-ai mântuit de împresurările femeilor celor neruşinate. Pe unul, părinte, cu strigarea ridicându-l de la faptă, şi pe celălalt cu socoteală adevărat înţeleaptă.

Slavă..

Cel ce a pus hotare apelor, Cel ce a hrănit prin îngeri pe slugi, te-a adăpat pe tine prin minune cu apă, prin înger hrănindu-te El cu mărire preamultă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cetele îngereşti te laudă pe tine şi te măresc adunările oamenilor, Născătoare de Dumnezeu, ca pe una ce ai stârpit pe demoni, şi la toată lumea ai dat mântuire.

Irmosul:

Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest «praznic dumnezeiesc şi cu «totul cinstit al Maicii lui Dum«nezeu, veniţi să plesnim cu «mâinile, slăvind pe Hristos, «Cel ce S-a născut dintr-însa».

CONDACUL cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă...

Cele mai presus de fire ale tale dureri, înţelepte, şi nevoinţele înşişi îngerii văzându-le s-au spăimântat, prin care ai luat de la Dumnezeu şi cunună. Ci, ca cel ce ai îndrăznire către Domnul, de toate primejdiile izbăveşte-ne, ca să strigăm: Bucură-te, cuivoase părinte, păstorul nostru.

ICOS

Înger din oameni, de Dumnezeu purtătorule, te-ai făcut, de pe pământ la cele cereşti ajungând. Pentru aceasta împreună cu cetele cele fără de trup, pe tine, cuvioase, văzându-te vorbind, mă spăimântez, şi cu frică strig către tine cu dragoste: Bucură-te, canonule nerătăcit cel de un chip; bucură-te, grădina faptei bune cea de suflete hrănitoare; bucură-te, rugătorul sufletelor cel neruşinat; bucură-te, cetaşul îngerilor, cel împreună-locuitor; bucură-te, că tu ai înmulţit adunarea turmelor; bucură-te, că tu ai păzit-o pe aceea înăuntrul Edenului; bucură-te, că tu ai dat cu Dumnezeu pâinea îndestulării; bucură-te, alungătorul semeţiei demonilor; bucură-te, izvorul minunilor cel pururea curgător; bucură-te,

garantul desfătării ce va să fie; bucură-te, strălucitorul a toată Asia; bucură-te, luminătorul povăţuitor al monahilor. Bucură-te, părinte, păstorul nostru.

SINAXAR

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea celor treizeci şi trei de mucenici din Melitina, Ieron şi cu ceilalţi.

Aceşti sfinţi s-au nevoit pe vremea împăraţilor Diocleţian şi Maximian. Şi era acest Ieron viteaz şi puternic la trup şi blând la suflet. Şi fiind el plugar, l-au găsit într-un loc slujitorii idolilor şi, vrând să-l ucidă ca nişte tâlhari, nu au putut. Că scoţând sfântul fierul plugului, a luat grindeiul în loc de armă şi s-a pornit asupra lor de i-a gonit pe toţi, scăpând ei cu sudori şi cu sânge. Deci, s-a dus sfântul de bunăvoia sa la domn şi stând la cercetare, i s-a tăiat mâna dreaptă din cot. Iar pe ceilalţi sfinţi punându-i pe jos, i-au bătut cu vine de bou. Şi dimineaţa iarăşi bătându-le trupurile câteva ceasuri, le-au tăiat capetele afară din cetatea Melitinei.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Lazăr, făcătorul de minuni, cel ce a postit în muntele Galisiului.

Acest de trei ori fericit părinte al nostru Lazăr era din pământul Asiei dintr-un sat ce era aproape de Magnesia, în anul 1030, numit cu numele Născătoarei de Dumnezeu, şi avea părinţi preaevlavioşi: Nichita şi Irina cu numele. Iar când era să se nască el, a făcut Dumnezeu să se arate din cer o dumnezeiască lumină, care a umplut toată casa sa părintească. Din a cărei strălucire de lumină spâimântându-se femeile cele adunate, au ieşit afară şi a rămas singură maică-sa. Iar după ce s-a născut pruncul, o, minune, a stat îndată drept şi s-a închinat spre răsărit, avându-şi mâinile cu bună rânduială strânse la piept, mai înainte arătând Dumnezeu prin aceasta curăţenia cuviosului şi sârguinţa prin care sufletul lui avea să primească dumnezeiasca strălucire. Şi când s-a făcut de cinci ani, l-au dat la un dascăl ca să înveţe Sfintele Scripturi. Şi în puţină vreme a covârşit pe toţi copiii. Drept aceea, şi de toţi era lăudată ascuţimea minţii sale, şi când a ajuns în vârstă a luat dumnezeiesc dor în sufletul său ca să meargă la Ierusalim şi să vadă Sfintele Locuri unde a pătimit Hristos; dar mergea pe ascuns de toţi în dorita lui călătorie şi călătorea cu oarecare monahi amestecându-se. Iar când a ajuns la sate, s-a unit cu alt monah ce se ducea la Ierusalim. Şi ajungând la Atalia, pomenitul monah a pus vicleşug în mintea sa împotrivă-i, ca să-l vândă pe el. Iar cu Pronia lui Dumnezeu, unul din călători a făcut cunoscut tânărului şi acesta aflând a fugit călătorind pe calea sa ca mai înainte. Şi ajungând la Sfintele locaşuri şi înconjurându-le pe toate şi închinându-se, s-a întors la Biserica Sfintei Învieri, şi a fost găzduit de arhidiaconul ei, prin care a fost aşezat în Mânăstirea Sfântului Sava. Deci, văzându-l pe acesta, proiestosul, că este împodobit cu toată înţelepciunea şi fapta bună (căci mai pe toţi cei de acolo îi întrecuse slujind bine şi purtând jugul ascultării), l-a trimis

la patriarhul Ierusalimului, care l-a hirotonit preot. Şi după aceea a zăbovit în mănăstire mai mulţi ani, până la ridicarea agarenilor, care au stricat toată Palestina şi sfânta mânăstire de acolo, având ei povăţuitor pe spurcatul Aziz, care a surpat înfrumuseţata biserică a Sfintei Învieri şi crucea cea din turlă a sfărâmat-o şi a aruncat-o la pământ şi multe a hulit împotriva lui Dumnezeu. Acestea văzându-le cuviosul cu ochii săi, împreună şi cu ceilalţi părinţi, au hotărât să meargă la Roma; dar ajungând la Efes şi închinându-se iubitului de Dumnezeu cuvântător şi evanghelist, a auzit sfântul glas de sus, care îi arăta lui învederat să se suie la muntele cel din preajma Efesului, care se chema Galisiul, fiind neumblat de mulţi pentru asprime şi îndemânatic pentru liniştea dorită de cuvios.

Deci, suindu-se într-însul şi mai presus de puterile omeneşti nevoindu-se, suferind ispite nenumărate de la demonii care năvăleau asupra simţurilor şi gândurilor lui ziua şi noaptea, cu puterea lui Dumnezeu i-a surpat. Iar oarecând, săvârşindu-şi el rugăciunea pe la miezul nopţii, i s-a arătat stâlp de foc întins de la pământ la cer, şi a văzut mulţime de îngeri, care cu dulceaţă cântau: "Să învieze Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui". Drept aceea, a zidit biserica Învierii acolo, unde a văzut temelia stâlpului celui de foc, pentru care şi biserica se cheamă Sfânta Înviere, ridicată fiind de împăratul Constantin Monomahul, care a trimis de la sine atunci mulţi bani, împreună cu două scrisori ale sale şi sfinte odoare şi cinstitul lemn şi Sfânta Evanghelie împodobită cu aur şi dumnezeieşti icoane şi a afierosit destule metocuri şi sate la mânăstirea aceasta, cu scrisori împărăteşti; căci multă credinţă şi evlavie avea împăratul către Părintele Lazăr. Pentru că în vremea când împăratul era surghiunit la ostrovul Lisveei, mai înainte cu trei ani, prin oarecare ucenici ai săi, cuviosul, i-a vestit şi scăparea din surghiun şi chemarea a doua oară la împărăţie.

Deci, fericitul săvârşea şi minuni preamari. Şi ajungând la culmea virtuţii şi învrednicindu-se darului proorociei şi-a cunoscut mai înainte sfârşitul său; dar fiii săi cei duhovniceşti cu lacrimi îl rugau şi cereau ca să mai rămână încă în viaţă pentru mai-marele folos şi sporire a lor. Atunci el a cerut de la Născătoarea de Dumnezeu adăugire vieţii sale cincisprezece ani, şi câştigând cererea a vieţuit până la şaptezeci şi doi de ani; a ajuns numărul ucenicilor săi peste nouă sute.

Şi de vreme ce se săvârşise şi anul al cinsprezecelea ce i s-a dat lui de Născătoarea de Dumnezeu, s-a mutat către Domnul. Iar sfintele lui moaşte cele vrednice, cinstindu-le ucenicii lui cu cântări de laude şi cu miruri şi cu făclii, le-au aşezat în sicriul de mult preţ aproape de stâlpul pe care şedea fericitul în dreapta bisericii Sfânta Înviere. Şi a făcut Sfântul şi după moarte tot felul de minuni, întru slava adevăratului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine cinstea şi lauda în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Melasipp, Casina şi Antonie.

Aceşti sfinţi au mărturisit pe vremea lui Iulian Paravatul, în anii 361, în cetatea Ancira, creştini fiind ei din strămoşii lor. Sfântul Antonie a fost pus în închisoare. Iar Melasipp şi Casina, spânzuraţi fiind, au fost strujiţi şi cu foc pârjoliţi, iar după aceea Sfântului Melasipp i-au tăiat picioarele din genunchi; iar Sfintei Casina i-au tăiat sânii. Iar pe Sfântul Antonie spânzurându-l, l-au sfâşiat, pentru că el a scuipat în faţa lui Iulian şi îşi fericea părinţii săi. Sfântul Melasipp şi Sfânta Casina, spânzuraţi fiind de lemnul cel de chin, şi-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu. După aceasta au chinuit pe Sfântul Antonie în neînchipuite feluri, din care nevătămat fiind păzit, pe mulţi i-a tras la credinţa lui Hristos. Şi, în sfârşit, i s-a tăiat capul, şi a luat pururea pomenitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Auct, Tavrion şi Tesalonichi.

Aceştia s-au nevoit în Amfipoli a Macedoniei. Şi Tesalonichi era fiică a unui popă idolesc, ce se numea Cleon, bărbat vestit pentru bogăţia lui; dar bogăţiile acestea pe tânără nu au împuţinat-o, nici n-au despărţit-o de credinţa creştinească. Căci mult rugând-o pe ea tatăl său, nimic n-a reuşit. Pentru aceasta dezbrăcând-o, au bătut-o patru oameni cu vine de bou crude şi i-au zdrobit coastele, şi, lipsită fiind de toate ale ei, a fost surghiunită departe de către însuşi tatăl său. Dar şi aşa, necontenind a mărturisi pe Hristos, în acel surghiun şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Iar Auct şi Tavrion multe vorbind împotriva barbarului şi crudului aceluia, au fost pârâţi de el către Torivie Ipatul că sunt creştini; şi îndată au fost dezbrăcaţi şi bătuţi cu toiege şi în multe feluri au fost chinuiţi. Şi ieşind nevătămaţi, au fost săgetaţi cu mai multe săgeţi. Dar cu voinţa lui Dumnezeu au scăpat nevătămaţi. Drept aceea, umplându-se tiranul de nedumerire, a poruncit să li se taie capetele cu sabia, ceea ce făcându-se au aflat sfârşitul nevoinţei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Atinodor.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Grigorie, frate al Sfântului Grigorie făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Alexandru cel din Tesalonic, care de sabie s-a săvârşit.

Acesta a fost în zilele împăratului Maximian, trăgându-se din cetatea Tesalonicului. Deci, stând înaintea lui în divan şi lovind jertfelnicul cu piciorul şi răsturnând jertfele ce erau deasupra lui, şi-a luat sfârşitul prin sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei «tineri au nesocotit porunca «cea prea fără de Dumnezeu, şi «fiind aruncaţi în mijlocul fo«cului, răcorindu-se, au cântat: «Binecuvântat eşti Dumnezeul «părinţilor noştri».

Trupul lui Daniel nu l-au biruit oarecând gurile leilor, aşa nici moartea pe ucenicii Tăi. Că în mâna Ta, Doamne, viază sufletele drepţilor, bucurându-se şi cântând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Văpaia a rourat celor trei tineri în Babilon oarecând; iar purtătorilor de chinuri cuptorul mulţimii zeilor l-a stins. Pentru aceasta înşelăciunea idolească văzând-o întoarsă în cenuşă, a strigat: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Spre dragostea Ta, Hristoase, fiind îndemnaţi ai Tăi purtători de lupte, ca şi cu o îmbrăcăminte trupească fără de durere îmbrăcându-se, nu au băgat în seamă durerile chinurilor, întru Tine bucurându-se, şi strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cât era de bine ţesută şi înfrumuseţată ceata purtătorilor Tăi de lupte, şi mult-cinstită, şi de Dumnezeu aleasă adunarea aleşilor Tăi, care întru Duhul Tău saltă şi cu Bună-cuviinţă dănţuieşte, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei:

Se biruieşte întru tine tot hotarul firii, şi legea laudelor, Fecioară neispitită de nuntă. Căci tu mai presus de fire ai zămislit şi ai născut fără de stricăciune pe Cuvântul Tatălui cel pururea veşnic. Pe Care lăudându-L cu bună-cuviinţă, pe tine te fericim.

Alt Canon

Irmos: **N-au slujit făpturii...**

Veseleşte-te cerule împreună cu oamenii, să se bucure cu ei astăzi şi oştile îngerilor, că acum se prăznuieşte om ceresc, înger pământesc, cugetătorul de Dumnezeu Lazăr, întru cinstea Dumnezeului tuturor.

La înălţime ridicându-te prin virtuţi şi mai presus de cer, preaînţelepte Lazăre, cu vieţuirea ai fost cu cuget smerit mai mult decât toţi. Pentru aceea şi Dumnezeu te-a înălţat mai mult decât pe toţi, preaminunate.

Slavă...

După ispita cea de faţă, şi după biruinţa cea arătată cu isteţime, se ispitea cu înşelăciune să te amăgească prin cele de-a dreapta preavicleanul Satana, în chip de înger. Dar şi aşa ai ruşinat uneltirile lui, Lazăre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pornirea morţii cea nesătulă ai oprit-o, Curată, cu naşterea ta. Iar pe oameni i-ai înălţat, Fecioară, către viaţă, cântând

Ziditorului: Preaînălţate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon şi-a des-
«părţit lucrările prin dum-
«nezeiasca poruncă; pe haldei
«arzând, iar pe credincioşi ră-
«corind, pe cei ce cântau: Bine-
«cuvântaţi toate lucrurile Dom-
«nului pe Domnul».

Iuţimea cea cu anevoie de oprit a tiranilor celor cumpliţi, purtătorii de lupte au surpat-o, cu bună cuviinţă cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Treziţi-vă, înşelătorilor, şi cunoaşteţi pe Dumnezeu după adevăr, măriţii purtători de chinuri au strigat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

A grăi împodobit nicicum nu s-au învăţat mucenicii lui Hristos; ci umplându-se de dumnezeiescul Duh, au strigat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei:

Pe Dumnezeu Cuvântul, Cel ce S-a născut din Tatăl cel fără de început mai înainte de veci, şi mai pe urmă a răsărit din Fecioară, binecuvântaţi-L neîncetat toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alt Canon

Irmos: Ascultă pruncă, Fecioară...

Şarpele a izgonit odinioară pe începătorul neamului, pe Adam, din Eden, cu înşelăciunea Evei. Iar de tine, înţelepte, lovindu-se cu viclenie prin năvălirea luptei celei de ocară s-a ruşinat, şi s-a biruit cu împotrivirea ta cea tare. Pentru aceea acum bucurându-te, strigi: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Materia care pururea iubeşte a se porni în jos, ca fiind pământească, trecând-o tu la ceruri ai înălţat-o dimpreună cu tine pe stâlp, ducând-o pe sus, înţelepte, şi mijlocind pentru lume cu căldură către Stăpânul tău, şi strigând împreună cu îngerii: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe părtinitorul întunericului l-ai surpat, Părinte, cu lumina dumnezeieştilor porunci ale Stăpânului tău. Că tu, păzindu-le pe ele, cu adevărat ai umblat pe calea cea strâmtă; cu bună-cuviinţă luminându-te cu razele Duhului şi cântând totdeauna: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Primeşte, Fecioară, glasurile celor din legături, pentru că nu au spurcat credinţa cea curată cu spurcăciunile ereticilor, şi dă biruinţă dreptcredincioşilor ce se roagă ţie împreună cu robul tău, prietenul Lazăr, pentru noi cei ce cu bună credinţă strigăm: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Ascultă pruncă, Fecioară curată, să zică Gavriil «sfatul Celui Preaînalt, cel de «demult adevărat, fii gata spre «primirea lui Dumnezeu; că «prin tine Cel necuprins cu «oamenii va să petreacă. Pentru «aceasta şi bucurându-mă strig: «Binecuvântaţi toate lucrurile «Domnului pe Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, Care cu «negrăită înţelepciune a venit «să înnoiască pe Adam cel căzut «rău prin mâncare întru strică«ciune, din Sfânta Fecioară în «chip de negrăit întrupându-Se «pentru noi credincioşii, cu un «gând întru laude Îl slăvim».

Înşelăciunea idolească, ceea ce crescuse ca o pădure de demult în inimile oamenilor, Hristoase, Tu cu focul Dumnezeirii ai ars-o, cetele mărturisitorilor dreptei credinţe adunându-le; care după vrednicie cu cântări neîncetat Te slăvesc pe Tine.

Mărirea cea curgătoare şi bogăţia cea nestătătoare mucenicii lăsând-o pe pământ, Hristoase, pe Tine strălucirea slavei şi bogăţia cea nemişcată aflându-Te, moştenesc veşnicele bunătăţi, după vrednicie cu cântări fără de tăcere slăvindu-Te pe Tine.

Firea omenească cea slobodă, ce se supusese de demult sub jugul înşelăciunii, după ce Te-a născut cea curată mai presus de fire pe Tine, Stăpânul tuturor, pe mucenici i-a arătat ca pe nişte pământeşti propovăduitori ai mântuirii noastre.

A Născătoarei:

Mireasă şi Maică fecioară, primeşte adunările sfinţilor ce se roagă Fiului tău, ceea ce eşti singură nădejdea credincioşilor, şi dă pace lumii şi biruinţă iubitorilor de Hristos, şi mântuire nouă, celor ce te lăudăm pe tine.

Alt Canon

Irmos: Ca de un sicriu însufleţit...

Binecuvântând aria, spicul cel neroditor îl face dătător de roadă. Fiara care a în-

drăznit a mânca asinul ucenicilor tăi ai omorât-o. Drept aceea, mântuieşte-mă de nerodire, omorând cu rugăciunile tale fiarele care se pornesc asupra mea.

Blânzi ca mieii se apropiau de tine şi leii, şi urşii, Lazăre, temelia şi podoaba cuvioşilor. Pentru aceea ne rugăm ţie noi, fiii tăi, înfrânează toată pornirea tuturor celor ce ne împresoară pe noi ca nişte lei.

Slavă...

Încredinţatu-ne-ai că nu ai murit, ci şi mort trăieşti în viaţa cea ascunsă, încredinţându-ne nouă, şi după sfârşit, poruncile cele însemnate cu înseşi mâinile tale, Lazăre cel dintâi al părinţilor. Pentru aceea, mântuieşte-ne şi pe noi, fiii tăi, de moarte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stricatu-s-a de mulţi păstori via turmei tale, Preacurată Fecioară, ceea ce ai născut pe Păstorul cel bun; răpeşte-o pe ea din stricăciunea lor, fiind tu, Preacurată, dimpreună cu păstorul Lazăr, pentru dânsa rugătoare şi apărătoare.

Irmosul:

Ca de un sicriu însufleţit al «lui Dumnezeu, nicide-«cum să nu se atingă mâna ne-«credincioşilor, iar buzele cre-«dincioşilor, fără tăcere glasul «îngerului cântând, cu bucurie «să strige Născătoarei de Dum-«nezeu: Bucură-te, ceea ce eşti «plină de har, Domnul este cu «tine».

LUMINÂNDA mucenicilor:

Podobie: Femei auziţi...

Cei ce staţi înaintea scaunului lui Hristos, Celui cu totul îndurător, treizeci şi trei de turnuri ale Bisericii celei nesurpate; cu rugăciunile voastre, sfinţilor, păziţi toată lumea şi pe cei ce vă cinstesc pe voi şi săvârşesc luminată pomenirea voastră, purtătorilor de lupte.

Slavă..., a cuviosului:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

Din pântecele maicii tale te-a sfinţit pe tine Ziditorul şi te-a făcut locaş Duhului Sfânt. Pentru aceea te-a arătat, gânditorule de Dumnezeu, luminător sihaştrilor, pe care i-ai îndreptat din întunericul greşelilor către lumina poruncilor lui Dumnezeu, Lazăre, şi i-ai adus către Hristos; Căruia roagă-te, să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Munte te-a văzut odinioară proorocul, Fecioară, din care s-a tăiat fără de mâini omeneşti piatra care a sfărâmat capiştile idolilor şi stâlpii demonilor, dumnezeiască Mireasă. Pe

aceea roag-o să sfărâme şi pe idolii cei tulburători ai minţii mele, şi să ridice cu înţelegere în inima mea chipul ei.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe cei ce se închină cu neîndoită inimă patimilor Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, şi cu toată cucernicia se umilesc, părtaşi măririi şi locuitori raiului îi arată.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: **Cel ce de sus eşti chemat...**

Cel ce este încins pe trupul său cu moartea cea vie a Domnului, cea cu miros de mir, ca un alt Lazăr şi preaiubit, şi îmbrăcat cu haina, care încă miroase de sudorile şi de ostenelile sale, acum este pus înaintea noastră spre ospăţ fără cheltuială şi spre laudă. Veniţi mulţimea sihaştrilor şi adunările iubitorilor de praznice să-l cinstim pe el cu un glas toţi, ca pe un chivernisitor şi slugă a Domnului şi Dumnezeului nostru (de două ori).

Ca într-o cămară plină de lumină ai stat pe stâlp, o, preasfinţite, şi împrejurul lui ai pus ca nişte slugi întrarmate faptele tale, cuvioase, ca să oprească pornirile patimilor; şi ai intrat în cămara de mire cea dumnezeiască, fericite, stând acum cu îndrăznire înaintea Mirelui tău şi Dumnezeului nostru, îndulcindu-te de frumuseţea Lui. Pe Care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Cuviosul Lazăr, cel sfinţit din pântecele maicii sale, care s-a făcut jertfă şi jertfitor curat lui Hristos, acum a chemat la ospăţul pomenirii lui, pe toţi bine miresmuindu-i duhovniceşte. Veniţi dar să ne adunăm şi să ne împărtăşim de binecuvântarea cea din dumnezeieştile lui moaşte şi să slăvim pe Hristos, Dumnezeul nostru, Care cu adevărat Se minunează întru sfinţii Săi şi odihneşte întru dânşii.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestea isprăvilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele demonice le-ai făcut să piară, şi ai ajuns cetele îngereşti, a căror viaţă fără prihană ai urmat; având îndrăznire către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti schimbare celor scârbiţi, şi liberare celor neputincioşi, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, izbăveşte cetatea şi poporul dreptcredincios,

pacea celor din războaie, liniştea celor înviforaţi, singura ocrotitoare a credincioşilor.

A Crucii şi a Născătoarei:

Podobie: **A treia zi ai înviat, Hristoase...**

Preacurata dacă Te-a văzut pe Cruce spânzurat, tânguindu-se striga ca o maică: Fiul meu şi Dumnezeul meu, preadulcele meu Fiu! Cum suferi patimă de ocară?

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 8-lea:

Mulţimile călugărilor, pe tine, îndreptătorule, te cinstim, Lazăre, părintele nostru; că prin tine am învăţat a umbla pe cărarea cea dreaptă. Fericit eşti, că lui Hristos ai slujit şi ai biruit puterea vrăjmaşului. Cel ce eşti cu îngerii împreună-vorbitor, cu dreptii şi cu cuvioşii împreună-locuitor, cu care roagă-te Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Acoperământul tău, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, doctorie sufletească este, că întru dânsul scăpând, de neputinţele sufleteşti, ne vindecăm.

A Crucii şi a Născătoarei:

Nu pot răbda, Fiule, văzându-Te pe Tine adormit pe lemn, Cel ce dai tuturor deşteptare. Pentru ca să dăruieşti dumnezeiască şi mântuitoare deşteptare celor de demult, pentru neascultarea cea pentru roadă, celor ce au adormit cu somnul cel pierzător, grăia tânguindu-se Fecioara, pe care o mărim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Prochimen, glasul al 5-lea: **Tu, Doamne, ne vei păzi şi ne vei feri...** Stih: **Miluieşte-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios.** Apostolul mucenicilor: Din Epistola către Evrei (12, 1-10): **Fraţilor, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii...** şi Apostolul cuviosului: Din Epistola către Efeseni (4, 7-13): **Fraţilor, fiecăruia dintre noi... Aliluia,** glasul al 6-lea: **Milele Tale, Doamne...,** Stih: **Că ai zis: În veac mila...** Evanghelia de la Matei (4, 25; 5, 1-13): **În vremea aceea, mergeau după Iisus popoare multe...**

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A OPTA

Soborul mai-marilor Arhistrategi Mihail şi Gavriil şi al tuturor Puterilor cereşti, celor fără de trup.

De este hramul, sau de va voi cel mai mare, se face priveghere.

LA VECERNIA MICĂ

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe 4, glasul 1.

Podobie: Prealăudaţilor mucenici...

Îngeri fără de trup, cei ce staţi înaintea tronului lui Dumnezeu, şi cu toată lumina străluciţi fiind, strălucind de lumina cea veşnică şi petrecând cu lumina cea de a doua, lui Hristos rugaţi-vă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă (de două ori).

Îngeri nemuritori, viaţă cu adevărat fără de moarte luând din viaţa cea dintâi, fericiţilor, curatei slave celei pururea fiitoare pe voi totdeauna văzători arătându-vă, vă umpleţi de lumină; şi lumini cu închipuirea şi cu unirea numindu-vă; lui Hristos rugaţi-vă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Începătorule Mihaile cel mai înainte-stătător, stând înaintea tronului, cu ceilalţi fără de trup arhangheli şi îngeri, începătorii şi scaune, domnii şi serafimii cei cu câte şase aripi, şi dumnezeieştii heruvimi cei cu ochi mulţi, vase ale înţelepciunii, puteri şi dumnezeieşti stăpâniri, lui Hristos rugaţi-vă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Începătorul rânduielilor şi cetelor îngereşti, în ceruri stând înaintea scaunului Dumnezeirii celei cu trei străluciri, şi bogat strălucindu-te cu lumina Dumnezeirii, şi de acolo neîncetat slobozindu-te, pe noi cei ce suntem pe pământ, care cu bucurie cântăm cântarea cea întreit-sfântă, izbăveşte-ne de patimile cele întunecate, Mihaile, mai-marele îngerilor, rugătorule pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mai presus de fire ai zămislit şi în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a surpat pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi, şi a ridicat fruntea credincioşilor Săi, a celor ce slăvesc Crucea şi îngroparea şi slăvita Înviere a lui Hristos. Pentru aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ca pe pricinuitoarea atâtor bunătăţi, cu neîncetate cântări te fericim, pe tine care pururea te rogi să se mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Puterile îngereşti stând înaintea scaunului Tău, rugându-se pentru neamul omenesc, pentru ale lor rugăciuni, surpă întărâtarea neamurilor, dăruind pace tuturor credincioşilor.

Stih: Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc.

Împrejurul scaunului Împăratului tuturor, pururea dănţuind cetele îngerilor, păziţi-ne pe noi, cei ce cu credinţă vă chemăm pe voi, şi ne scăpaţi de chinuri.

Stih: Lăudaţi pe El toţi îngerii Lui, lăudaţi pe El toate puterile Lui.

Tatăl, Care este peste toate Dumnezeu, minţile şi puterile cereşti gânditoare şi nemateriale le-a adus cântăreţi slavei Sale celei în trei strălucire, şi o fiinţă a Cuvântului şi a Duhului.

Slavă..., glasul 1:

Mai-marilor voievozi ai puterilor îngereşti, cei ce staţi neîncetat înaintea scaunului stăpânesc, rugaţi-vă Domnului, pace lumii să dăruiască şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Prealăudaţilor mucenici...

Pe păcătoasa şi pe desfrânatul, pe tâlharul şi pe vameşul, i-am întrecut eu cu păcatele, iar pe niniviteni i-am covârşit. Vai mie, ce mă voi face? Cum voi fugi de pedepse eu, ticălosul? Deci către tine cad, Preacurată, întoarce spre mine mila ta, precum Fiul tău spre aceia, şi mă mântuieşte.

TROPARUL, glasul al 4-lea:

Mai-marilor voievozi ai oştilor cereşti, rugămu-vă pe voi noi, nevrednicii; cu rugăciunile voastre să ne acoperiţi pe noi, cu acoperământul aripilor slavei voastre celei netrupeşti păzindu-ne pe noi, cei ce cădem cu deadinsul şi strigăm: Izbăviţi-ne din nevoi, ca nişte mai-mari peste cetele puterilor celor de sus.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Taina cea din veac ascunsă...

Caută la sfârşitul cărţii.

LA VECERNIA MARE

După obişnuitul Psalm, se citeşte: Fericit bărbatul... Starea întâi.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 8, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Al Dumnezeirii celei întreit-luminătoare, înainte-stătător prealuminat, Mihaile mai-marele voievod, arătându-te, cu puterile cele de sus strigi, bucurându-te: Sfânt eşti Părinte; Sfânt eşti Cuvinte cel împreună fără de început; Sfânt eşti şi Duhule Sfinte. O slavă, o împărăţie, o fire, o Dumnezeire şi o putere (de două ori).

Lăudăm chipul tău de foc şi frumuseţea minunată, Mihaile, întâiule înger, că străbaţi marginile cu firea cea fără materie, împlinind poruncile Făcătorului tuturor. Puternic în tăria ta

cunoscut fiind, şi făcând izvor de tămăduiri Biserica ta care cu chemarea ta cea sfântă se cinsteşte.

Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri, precum este scris, şi pe cei ce slujesc Ţie pară de foc, în mijlocul cetelor Tale celor îngereşti, mai întâi a fi ai arătat, Doamne, pe Mihail, mai-marele voievod, cel ce se supune voilor Tale, Cuvinte, şi cântare întreit-sfântă cu frică strigă slavei Tale.

Alte stihiri, glasul al 4-lea:

Podobie: **Dat-ai semn celor ce...**

Mintea cea mai înainte de veci, a doua lumină te-a aşezat pe tine, Gavriile, care cu împărtăşiri dumnezeieşti luminezi toată lumea şi ne descoperi nouă taina cea din veac dumnezeiască şi mare cu adevărat, pe Cel ce S-a întrupat în pântecele fecioresc, Cel care a fost fără de trup şi s-a făcut om, ca să mântuiască pe om (de două ori).

Înaintea tronului Dumnezeirii celei întreit-luminătoare stând, şi din destul fiind strălucit cu dumnezeieştile străluciri, cele ce ies neîncetat de acolo, pe cei ce dănţuiesc pe pământ cu bucurie şi te laudă pe tine, de negura patimilor izbăveşte-i, şi cu luminare îi străluceşte, Gavriile, mai-marele voievod, cel ce te rogi pentru sufletele noastre.

Sfărâmă întărâtările celor din Agar, care asupra turmei tale adesea năvălesc. Potoleşte despărţirile Bisericii; potoleşte viforul ispitelor, cel fără de măsură. Izbăveşte de nevoi şi de primejdii pe cei ce cu dragoste te cinstesc pe tine şi aleargă sub acoperământul tău, Gavriile, mai-marele voievod, cel ce te rogi pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Vizantie.

Bucuraţi-vă împreună cu noi, toate căpeteniile cetelor îngereşti. Că cel mai înainte-stătător al vostru şi al nostru ocrotitor, marele Arhistrateg, în ziua de astăzi, cu preamărire arătându-se în cinstită biserica lui, sfinţeşte. Pentru aceasta după datorie cântându-i lui, să-i strigăm: Acoperă-ne pe noi cu acoperământul aripilor tale, mai-mare Mihaile, arhanghele.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucuraţi-vă împreună cu noi toate cetele fecioarelor; că ocrotitoarea noastră şi mijlocitoarea, acoperământul şi scăparea cea mare, în ziua de astăzi, cu preamărire arătându-se în cinstită biserica ei, sfinţeşte. Pentru aceasta după datorie cântându-i ei, să-i strigăm: Acoperă-ne pe noi cu acoperământul aripilor tale, Preacurată de Dumnezeu Născătoare, Stăpână.

V O H O D: **Lumină lină...**

Prochimenul zilei şi

P A R E M I I L E

De la Iosua, citire:

(V, 13-15).

Aflându-se Iosua aproape de Ierihon, a căutat cu ochii săi şi iată stătea înaintea lui un om; acela avea în mână o sabie goală. Şi apropiindu-se Iosua de dânsul, i-a zis: "De-ai noştri eşti sau eşti dintre duşmanii noştri?" Iar acela a răspuns: "Eu sunt căpetenia oştirii Domnului şi am venit acum!". Atunci Iosua a căzut cu faţa la pământ, s-a închinat şi a zis către acela: "Stăpâne, ce porunceşti slugii tale?" Zis-a către Iosua căpetenia oştirii Domnului: "Scoate-ţi încălţămintea din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt!". Şi a făcut Iosua aşa.

De la Judecători, citire:

(VI, 11-24)

Fost-a în zilele acelea; întăritu-s-a Madiam asupra fiilor lui Israel. Şi aceia strigau către Dumnezeu. Atunci a venit îngerul Domnului şi a şezut în Ofra sub un stejar, care era al lui Ioaş, tatăl lui Abiezer; şi fiul său Ghedeon treiera atunci grâul în arie, ca să-l ascundă de madianiţi. Şi i s-a arătat îngerul Domnului şi i-a zis: "Domnul este cu tine, voinicule!" iar Ghedeon i-a zis: "Domnul meu, dacă Domnul e cu noi, pentru ce ne-au ajuns pe noi toate necazurile acestea? Şi unde sunt oare toate minunile Lui de care ne-au istorisit nouă părinţii noştri când ne spuneau: Din Egipt ne-a scos pe noi Domnul. Acum însă ne-a părăsit Domnul şi ne-a dat în mâinile madianiţilor". Şi căutând Domnul spre el, a zis: "Mergi cu această putere a ta şi izbăveşte pe Israel din mâinile madianiţilor. Iată, Eu te trimit!". Atunci Ghedeon a zis: "Doamne, cum să izbăvesc eu pe Israel? Iată neamul meu este cel mai sărac din seminţia lui Manase, iar eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu". Domnul însă i-a zis: "Eu voi fi cu tine şi tu vei bate pe madianiţi, ca pe un singur om". A zis Ghedeon către Dânsul: "De am aflat eu trecere în ochii Tăi, arată-mi un semn, ca să-mi dovedeşti cele ce-mi vorbeşti: Să nu Te duci de aici, până nu mă voi întoarce la Tine şi-mi voi aduce darul meu şi Ţi-l voi da". Şi Domnul a zis: "Voi sta până te vei întoarce". Şi s-a dus Ghedeon şi a gătit un ied şi azime din o efă de făină; carnea a pus-o într-un coş, iar zeama a turnat-o într-o oală şi a dus-o la El sub stejar şi I-a pus-o înainte. Şi a zis către dânsul îngerul Domnului: "Ia carnea şi azimile şi pune-le pe piatra aceasta şi toarnă zeama peste ele". Şi a făcut Ghedeon aşa. Atunci îngerul Domnului, întinzându-şi vârful toiagului ce-l avea în mâna sa, s-a atins de carne şi de azime; şi a ieşit foc din piatră şi a mistuit carnea şi azimile; şi îngerul Domnului s-a făcut nevăzut de la ochii lui. Şi a cunoscut Ghedeon că acesta este îngerul Domnului, şi a zis Ghedeon: "Vai de mine, Stăpâne Doamne, că am văzut pe îngerul Domnului faţă către faţă!". Zis-a Domnul: "Pace ţie. Nu te teme, căci nu vei muri!". Şi a făcut acolo Ghedeon un jertfelnic Domnului şi l-a numit "Iahve-Şalom". Şi se află acesta şi astăzi în Ofra lui Abiezer.

Din Proorocia lui Isaia, citire:

(XIV, 7-20)

Tot pământul este în pace şi se odihneşte; toţi izbucnesc în cântece de veselie. Până şi chiparoşii împreună cu cedrii cei din Liban se bucură de căderea ta: "De când tu te-ai prăbuşit, nimeni nu se mai suie la noi ca să ne doboare!". Şeolul (iadul) se mişcă în adâncurile sale, ca să iasă întru întâmpinarea ta. Pentru tine el deşteaptă umbrele, pe toţi stăpânitorii pământului; el ridică de pe jilţurile lor pe toţi împăraţii pământului. Toţi iau cuvântul şi îţi zic: "Şi tu eşti slab ca noi şi te asemeni nouă". În iad s-a pogorât mărirea ta în cântecul harfelor tale. Sub tine se vor aşterne viermii şi viermii vor fi acoperământul tău. Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineţii! Cum ai fost aruncat la pământ, tu biruitor de neamuri! Tu care ziceai în cugetul tău: "Ridica-mă-voi în ceruri şi mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi aşeza jilţul meu. În muntele cel sfânt voi pune sălaşul meu, în fundurile laturii celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor şi asemenea cu Cel Preaînalt voi fi". Şi acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului! Cei ce te văd îşi întorc privirea înspre tine şi se uită cu luare-aminte, zicând: "Oare acesta este omul de care tremura pământul şi împărăţiile se cutremurau? Oare acesta este cel ce prefăcea lumea în pustiu şi cetăţile le dobora şi nu da drumul robilor săi?". Toţi împăraţii popoarelor se odihnesc cu cinste, fiecare în locaşul său. Şi numai tu eşti azvârlit departe de mormântul tău, ca o ramură fără de preţ, ca rămăşiţele celor care au fost ucişi cu lovituri de sabie, zvârliţi pe pietre de mormânt, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu te vei pogorî în mormânt, căci tu ai pustiit pământul tău şi pe poporul tău l-ai ucis! Niciodată nu se va mai vorbi despre neamul celor răi.

LA LITIE

Stihirile, glasul 1:

A lui Ciprian.

Mai-marilor voievozi ai Puterilor celor înţelegătoare, stând neîncetat înaintea tronului stăpânesc, rugaţi-vă către Domnul, pace lumii să dăruiască şi sufletelor noastre mare milă.

A lui Arsenie.

Mai-marele cetelor Puterilor celor de sus, Mihail cel mai întâistătător al dumnezeieştilor cete, astăzi pe noi la prăznuire împreună ne-a chemat, cel ce totdeauna cu noi umblă şi ne păzeşte pe toţi de toată asuprirea diavolului. Veniţi dar, iubitorilor de praznice şi iubitorilor de Hristos, flori de fapte bune luând, cu curate gânduri şi cu ştiinţă bine-statornicită, soborul Arhanghelului să-l cinstim, că acesta neîncetat înaintea lui Dumnezeu stând, şi întreită cântare sfântă cântând, se roagă să se mântuiască sufletele noastre.

Glasul al 2-lea:

A lui Studit.

Fiinţei celei fără materie a Puterilor celor înţelegătoare căpetenii fiind, şi prin străluci-rile Slavei celei întreit-lumină-toare luminând lumii, mai-ma-rilor voievozi, cu neîncetat glas întreit-sfântă cântare cântaţi. Pentru aceasta, rugaţi-vă pu-rurea să se mântuiască sufletele noastre.

A lui Arsenie.

Scaunul cel fără materie în-conjurând, fiinţe înţelegătoare, dumnezeieşti fără de trup, în-treită-cântare lui Dumnezeu Domnului cu buze de văpaie cântaţi: Sfinte Dumnezeule, Părinte cel fără de început; Sfinte tare, Fiule cel ce eşti îm-preună fără de început; Sfinte fără de moarte, Duhule cel îm-preună de o fiinţă; Cel împreu-nă cu Tatăl şi cu Fiul preaslăvit.

A lui Anatolie.

Cu buze fără de trup şi cu guri înţelegătoare, cetele înge-reşti neîncetat cântare aduc Dumnezeirii Tale celei neapro-piate, Doamne; şi minţile cele curate şi slujitorii slavei Tale Te laudă pe Tine, Stăpâne. Cu care împreună Mihail cel fără de trup, şi Gavriil cel preacu-vios şi mai întâistătător al Pu-terilor celor de sus, mai-marii voievozi ai îngerilor; ospătători ai noştri astăzi sunt; cântările cântărilor poruncindu-ne nouă să cântăm slavei Tale celei nea-propiate, Iubitorule de oameni, căreia se roagă neîncetat pentru mântuirea sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea:

A lui Efrem Carias.

Cu razele cele fără de ma-terie ale dumnezeieştii lumini, fiind luminaţi, mai-marilor vo-ievozi, luminaţi căpetenii ai cetelor celor fără de materie, ca o lumină la chip luminaţi fiind întru cei de sus, cu focul Dum-nezeirii celei neapropiate stră-luciţi în lume. Pentru aceasta şi întreit-sfântă cântare, cu buze de văpaie neîncetat cântaţi: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dum-nezeul nostru, slavă Ţie.

Glasul al 6-lea:

Îngerii Tăi, Hristoase, înain-tea scaunului slavei cu frică stând, şi cu a Ta revărsare de lumină pururea străluciţi fiind, cântăreţii întru cele preaînalte şi slujitorii voii Tale, de la Tine fiind trimişi, dau luminare su-fletelor noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Cu buze de foc Te laudă pe Tine Heruvimii, Hristoase Dum-nezeule, şi cu guri netrupeşti fără încetare Te slăveşte pe Tine ceata arhanghelilor; şi Mihail,

mai-marele voievod al Puterilor celor de sus, cântare de biruinţă neîncetat aduce slavei Tale, că acesta ne-a luminat pe noi astăzi spre strălucită prăznuire, a striga după vrednicie ca psalmistul lauda cea întreit-sfântă, cu buze de tină. Că toate de lauda Ta s-au umplut, şi dăruieşti lumii printr-însul mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Astăzi locaşul cel ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, în locaşul Domnului se aduce, şi Zaharia o primeşte pe dânsa. Astăzi Sfânta Sfintelor se bucură, şi ceata îngerilor cu taină prăznuieşte. Cu care împreună şi noi prăznuind astăzi, cu Gavriil să strigăm: Bucură-te ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Îngereşte cei din lume prăznuind, lui Dumnezeu celui ce şade pe scaunul slavei să-I strigăm cântare: Sfânt eşti Părinte ceresc, Sfânt eşti Cuvinte cel împreună-veşnic, şi Duhule Preasfinte.

Stih: **Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc.**

Celor cereşti mai mare, fiind întru îndrăznire multă, şi stând înaintea scaunului celui înfricoşător întru slavă, însuţi văzătorule al celor negrăite, te rugăm, Mihaile, mai-marele voievod, mântuieşte-ne pe noi cei ce suntem în nevoile primejdiilor şi ale ispitelor, cu rugăciunile tale.

Stih: **Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul; Doamne Dumnezeul meu măritu-Te-ai foarte.**

Îngerilor celor fără de trup mai întâi eşti cu adevărat şi slujitor acelei dumnezeieşti vărsări de lumină şi însuţi văzător şi tăinuitor, Mihaile, mai-marele voievod; mântuieşte-ne pe noi, cei ce te cinstim în toţi anii cu cuviinţă, şi cu credinţă lăudăm Treimea.

Slavă... Şi acum..., glasul al 8-lea:

A lui Ioan Monahul.

Ca cel ce eşti mai-mare cetelor şi apărător şi îngerilor îndreptător şi mai-mare Voievod, mântuieşte din toată nevoia şi necazul, din boli şi din cumplitele păcate, pe cei ce te laudă cu tot adevărul şi te roagă pe tine, mărite; ca cel ce fără de materie fiind, cu adevărat vezi pe Cel fără materie, şi cu lumina cea neapropiată a slavei Stăpânului eşti strălucit. Că Acela, cu iubirea de oameni, trup pentru noi din Fecioară a luat, vrând să mântuiască pe om.

La binecuvântarea pâinilor: troparul sfinţilor îngeri: Mai-marilor voievozi... (de două ori). (Caută-l la Vecernia mică) şi Născătoare de Dumnezeu Fecioară... (o dată). Şi citire a Cuvântului.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul sfinţilor îngeri de două ori.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Mai-marele voievod al slujitorilor celor fără de trup, care stai înaintea lui Dumnezeu şi cu strălucirile cele de acolo eşti strălucit, luminează, sfinţeşte pe cei ce te laudă pe tine cu credinţă, şi izbăveşte de toată tirania vrăjmaşului, şi viaţă paşnică cere nouă şi tuturor popoarelor (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a lăuda cu mulţumire din inimă milele tale, Stăpână, noi robii tăi, strigând şi zicând: Preasfântă Fecioară, grăbeşte şi ne izbăveşte de vrăjmaşii cei nevăzuţi şi văzuţi, şi de toată primejdia, că tu, Curată, izbăveşti pururea pe robii tăi de toate cele cumplite.

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Heruvimii şi Serafimii cei cu ochi mulţi, oştile Arhanghelilor celor slujitori cu Stăpâniile, Scaunele, Domniile, Îngerii, Puterile şi căpeteniile Te roagă pe Tine, Făcătorul nostru şi Dumnezeul şi Stăpânul, să nu treci cu vederea rugăciunea poporului care a greşit Hristoase, mult-Îndurate (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte, până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptcredincioşilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni, mântuieşte-ne pe noi.

După Polieleu, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Povăţuitorii celor cereşti şi mai întâistătători ai înaltelor şi înfricoşătoarelor scaune ale dumnezeieştii slave, Mihaile şi Gavriile, mai-marilor voievozi, căpeteniile cetelor îngereşti, împreună cu toţi cei fără de trup, şi slujitori ai Stăpânului, pentru lume totdeauna rugându-vă, cereţi pentru noi iertare de greşeli, şi să aflăm milă şi har în ziua judecăţii (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti de Dumnezeu cu har dăruită, Curată binecuvân-

tată, pe Cel ce S-a născut din tine pentru milostivirea îndurărilor, cu puterile cele de sus şi cu Arhanghelii şi cu toţi cei fără de trup, roagă-L pentru noi neîncetat, să ne dăruiască nouă mai înainte de sfârşit iertare şi curăţire de păcate şi îndreptare vieţii, ca să aflăm milă.

Apoi Antifonul cel dintâi al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc.

Stih: **Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul; Doamne Dumnezeul meu măritu-Te-ai foarte.**

Toată suflarea... Evanghelia de la Matei: **Zis-a Domnul: căutaţi să nu defăimaţi pe vreunul dintre aceştia mai mici...**

După Psalmul 50, **Slavă...**, glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile celor fără de trup, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: **Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.**

Şi stihira, glasul al 6-lea:

Îngerii Tăi, Hristoase, înaintea scaunului slavei cu frică stând, şi cu a Ta vărsare de lumină pururea străluciţi fiind, cântăreţii întru cele preaînalte şi slujitorii voii Tale, de la Tine fiind trimişi, dau luminare sufletelor noastre.

CANOANELE

De va fi Duminică, se cântă al Învierii cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 şi ale Sfinţilor Îngeri, două Canoane pe 8. Iar de va fi în celelalte zile, se cântă al Născătoarei de Dumnezeu cu irmosul pe 6 şi al Sfinţilor Îngeri pe 8.

CANONUL Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Fa«raon puterea cea preaîntrar«mată, iar întrupându-Se Cu«vântul, a pierdut păcatul cel «rău Domnul cel Preaslăvit, «căci cu slavă S-a preaslăvit».

Ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită toată, ca pe cea fără prihană între femei, Dumnezeu pe tine alegându-te, în pântecele tău cel fără prihană S-a sălăşluit. Pe acela roagă-L, ceea ce eşti cu totul fără prihană, de prihana greşelilor să mântuiască pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Precum zice psalmistul, curată, de-a dreapta ca o împărăteasă a Împăratului celui ce a răsărit din pântecele tău, ai stat. Pe Acela roagă-L, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca

stătător de-a dreapta să mă arate în ziua răsplătirii, dumnezeiască mireasă.

Firea cea uscată a oamenilor, prin toate cele netrebnice, ceea ce ai născut ploaia cea cerească, toată ai înnoit-o. Dar mă rog şi brazda sufletului meu cea uscată arat-o aducătoare de roadă, dumnezeiască Mireasă.

CANOANELE Sfinţilor Îngeri

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: **Să cântăm Domnului...**

Toţi credincioşii să lăudăm pe Ceea ce cârmuieşte toate căpeteniile cele fără de trup, ale cetelor celor de sus, pe Treimea cea nezidită, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Dumnezeule, atotţiitorule!

Pus-ai începătură făpturilor, fiinţa cea fără de trup a îngerilor, Făcătorule, care preacurat scaunul Tău înconjoară, strigând către Tine: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule, atotţiitorule!

Bucură-te, Gavriile, de tainã vestitorule al întrupării lui Dumnezeu; bucură-te, Mihail, mai-marele cetelor celor fără de trup, care neîncetat strigaţi: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule, atotţiitorule!

A Născătoarei:

Strămoaşa Eva oarecând, prin călcarea poruncii, a supus blestemului tot neamul omenesc; iar tu, Fecioară, Mireasă a lui Dumnezeu, născând pe Ziditorul, l-ai întors către binecuvântare.

Alt Canon

Alcătuire a aceluiaşi.

Iar în ale Născătoarei, a lui Clement

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: **Pe Faraon cel ce se purta...**

Pe cetele cele înţelegătoare ale rânduielilor celor fără de trup, cu cântări, ca pe nişte slujitori dumnezeieşti, veniţi să-i lăudăm, ceată împreunându-ne; pe cei ce pentru pocăinţa noastră împreună se bucură.

Voievozii îngerilor şi cei mai aleşi şi căpeteniile cetelor, cei luminaţi, minţile cele fără de trup, astăzi le ridică spre săvârşirea de praznic a pomenirii lor celei strălucite; cu care împreună se bucură oamenii, cântare Treimii aducând.

Slavă...

Să ne veselim împreună cu îngerii noi, oamenii, duhovniceşte întru bucurie; că Gavriil iarăşi binevesteşte acum unirea Bisericilor şi surparea a tot eresul celui potrivnic, întru venirea pomenirii lor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născut-ai pe Cuvântul Tatălui cel mai presus de fire, Preacurată, Care întru tine S-a sălăşluit, în Duhul Sfânt, pe Cel ce este adică cu două firi şi cu două voinţe într-un Ipostas neschimbat; al Cărui chip îl sărutăm.

Catavasie: **Deschide-voi gura mea...**

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica pă-
«gânilor cea stearpă prin veni-
«rea Ta, întru care s-a întărit «inima mea».

Îmbrăcându-se întru mine, omul, din pântecele tău a ieşit Făcătorul, ceea ce eşti cu totul fără prihană; haina nestricăciunii dăruind celor ce s-au golit prin multe lucrări netrebnice.

Pe Cuvântul lui Dumnezeu cel preacinstit L-ai născut, Stăpână, pe Care cu osârdie roagă-L să se milostivească spre smeritul meu suflet, cel mâhnit pentru ocările dulceţilor.

Rănile sufletului meu vindecă-le, Preacurată, şi smerită inima mea cea otrăvită cu veninul şarpelui, cu doctoria ta cea lucrătoare o vindecă.

Alt Canon

Irmos: **Frica Ta Doamne o sădeşte...**

Cu tărie ai aşezat, Nemuritorule, pe cei puternici, care săvârşesc întru tot sfântă voia Ta întru cele de sus, înaintea Ta pururea stând.

Pe tăinuitorii întrupării Tale şi ai cinstitei învieri, pe mai-marii îngerilor, Hristoase, care se roagă pentru noi, primeşte-i.

Îngeri ai pus păzitori oamenilor ca un milostiv, şi slujitori mântuirii slugilor Tale i-ai arătat, Hristoase.

A Născătoarei:

Negrăit ai zămislit pe Domnul şi Mântuitorul, dumnezeiască Mireasă, pe Cel ce ne scapă din stricăciune pe noi, cei ce întru adevăr pe tine te chemăm.

Alt Canon

Irmos: **Tu eşti întărirea...**

Îngerilor mai întâi, şi de la Treime a doua lumină te-ai arătat, Mihaile voievodule, nouă celor ce cu credinţă te lăudăm pe tine.

Cu raza dumnezeiescului har, Gavriil prin credinţă a umplut tot pământul, propovăduind pogorârea cea în trup a lui Dumnezeu.

Slavă...

Împreunare pururea pomenită şi însoţire luminoasă fără de materie, lumini dumnezeieşti, pe cei ce săvârşesc cu credinţă pomenirea voastră, mântuiţi-i.

Şi acum..., a Născătoarei:

Lăudat-a Isaia naşterea ta cea mai presus de minte, Curată; laud şi eu ca să dobândesc curăţirea aceluia.

Catavasie: **Pe ai tăi cântăreţi...**

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Podobie: **Arătatu-Te-ai astăzi...**

Sfintelor cete ale celor fără de trup, care cântaţi lui Dumnezeu, cu gânditoare limbile voastre neîncetat, laudă, rugaţi-vă pentru noi cei greşiţi.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Podobie: **Porunca cea cu taină...**

Cetele celor fără de trup dorind a le lăuda noi cei de pe pământ, să urmăm cât se poate a lor sfinţenie, omorându-ne toate mădularele trupului, rugându-i, ca pe nişte apărători şi păzitori, să ne izbăvească de toată înşelăciunea nevăzutului vrăjmaş pe noi, cei ce îi lăudăm pe dânşii, ca să aflăm milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mulţumim ţie pururea, Născătoare de Dumnezeu, şi te mărim pe tine, Curată, şi ne închinăm ţie, lăudând pe Cel născut al tău, ceea ce eşti plină de har, strigând neîncetat: Mântuieşte-ne pe noi, Fecioară preamilostivă, ca o bună, şi de la demoni ne scoate şi din răspunsul cel înfricoşător la ceasul întrebării, ca să nu ne ruşinăm noi, robii tăi.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu în-«suţi Domnul Te-ai întrupat, şi «m-ai mântuit pe mine, tot «omul. Pentru aceasta strig Ţie: «Slavă puterii Tale, Doamne».

Picătură de umilinţă roureză-mi mie, Stăpână, scoţând toată arderea inimii mele, şi adăogirile cele înşelătoare potolind.

Pe mine cel vătămat cu arma desfătării şi care zac rănit, Preacurată, nu mă trece cu vederea, ci mă vindecă cu sulița şi cu sângele Fiului tău şi Dumnezeului nostru, Celui ce S-a răstignit pentru noi.

Ceea ce te-ai îmbogăţit cu stăpânia a toată făptura, pe mine cel rău sărăcit de dumnezeiescul har mă învredniceşte, ca să te slăvesc pe tine ca pe ocrotitoarea mea cea bună, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon

Irmos: Şezut-ai pe cai...

Şezut-ai pe îngeri ca pe nişte cai, Iubitorule de oameni, şi ai apucat cu mâinile Tale frâul lor, şi mântuire s-a făcut călătoria Ta celor ce strigă neîncetat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Acoperă pe îngeri vârtutea Ta, Iubitorule de oameni, şi s-au umplut marginile pământului de slăvită dumnezeiască lauda Ta, Cel ce eşti fără de început; mântuieşte-ne pe noi, care împreună cu dânşii strigăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Ieşit-ai, Îndurate, spre mântuirea poporului Tău, Hristoase, şi împreună chemi pe prietenele puterile Tale, şi veselie s-a făcut venirea Ta celor ce cu credinţă strigă Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

A Născătoarei:

Fecioară şi Maică, mai presus de fire te-ai arătat, Preacurată, ca ceea ce pe Hristos Dumnezeu şi om, L-ai născut, Căruia cu frică strigă cetele îngereşti: Slavă puterii Tale, Doamne.

Alt Canon

Irmos: Tu eşti tăria mea Doamne...

În Ierihon s-a arătat mai-marele voievod al puterii, oştindu-se demult Iosua al lui Navi, biruinţă făcând şi izbândind, Mihaile, mai-marele voievod al celor fără de trup; de la care luând putere sluga Domnului, prin armă robi a luat pe cei potrivnici.

Mai-marele puterilor celor fără de trup oarecând s-a arătat, aducând bunele vestiri pe faţă preotului Zaharia, marele Gavriil şi dumnezeiescul cu adevărat arhanghel. Pentru aceasta născându-se Ioan, glasul Cuvântului, părintelui său a dat iarăşi glas.

Slavă...

Bucură-se cu bucurie toate marginile astăzi, prăznuind sfântă pomenirea Arhanghelilor Tăi, Dumnezeule, a dumnezeiescului Mihail şi a lui Gavriil de Dumnezeu înţelepţitul. Împreună se bucură şi toată ceata îngerească, căci se mântuieşte lumea prin acoperământul lor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Numai tu una curată ai fost şi după naştere, numai tu te-ai arătat fără de bărbat alăptând pe Cuvântul cel adevărat al Tatălui, Care prin Duhul Sfânt a luat chip de rob precum suntem noi, Fecioară Născătoare de Dumnezeu. Pe Care Îl lăudăm, cinstind dumnezeiasca asemănare a chipului Lui.

Catavasie: **Sfatul cel neurmat...**

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Mijlocitor te-ai făcut lui Dumnezeu şi oameni-«lor, Hristoase Dumnezeule. Că «prin Tine, Stăpâne, am aflat «întoarcere din noaptea necu-«noştinţei către Părintele Tău, «Cel ce este Începătorul luminii».

Ceea ce ai născut calea vieţii, Preacurată, povăţuieşte-mă la cale dreaptă pe mine, cel surpat acum fără pricepere în calea greşită şi în prăpastia cumplitelor căderi.

Înstrăinându-mă nebuneşte de la Dumnezeu, Fecioară, fără pricepere, desfrânat am vieţuit, rătăcind în latura patimilor cea depărtată. Ci mă întoarce şi mă izbăveşte cu mângâierile tale.

Cu apele tale cele de viaţă curgătoare adapă pe robul tău, pe cel aprins de văpaia păcatelor şi ars de năvălirile demonilor, Fecioară Maică preacurată.

Alt Canon

Irmos: **De noapte mânec...**

Cu dragoste nemutată, pu-rurea spre tine, Hristoase, purtându-se spre înălţimea cea mai presus de toate doririle, Puterile îngereşti neîncetat pe Tine Te slăvesc, Dumnezeule.

Tu, Cel ce eşti necuprins, pe îngerii Tăi cei după fiinţă înţelegători i-ai făcut cu harul Tău, Hristoase, nestricaţi după chip, aşezându-i cântăreţi ai slavei Tale.

Tu ai păzit, Hristoase, pe slujitorii Tăi neplecaţi spre ce este mai rău, prin apropierea cea către Tine. Că izvorul bunătăţii fiind, faci bine celor ce slujesc Ţie după vrednicie.

A Născătoarei:

Ceea ce după naştere eşti fecioară, numai tu care nu ştii de nuntă, curată Marie preacinstită, la limanul tău îndreptează-ne pe noi din nevoi, povăţuindu-ne la mântuirea cea veşnică.

Alt Canon

Irmos: **Pentru ce m-ai lepădat...**

Neplecându-se Valaam vrăjitorul de demult cuvintelor lui Dumnezeu celor negrăite şi dumnezeieşti, s-a arătat asinului îngerul la răspântii şi, mustrându-l cu asprime şi făcând cuvântător pe dobitoc, a schimbat lui Valaam cunoştinţa firii.

Prins fiind Petru şi în temniţă rămânând, i s-a arătat îngerul lui Dumnezeu, scăpându-l din mâinile lui Irod, din legături şi din moarte. Pentru aceasta veniţi toţi ca pe nişte dum-

nezeieşti păzitori ai sufletelor şi ai trupurilor, pe înţelepţii arhangheli să-i cinstim.

Slavă...

Îngeri, arhangheli dumnezeieşti, puteri ale lui Dumnezeu, stricaţi cu rugăciunile voastre cele de-a pururea către Dumnezeu tulburările războaielor, eresurile Bisericii şi toate smintelile, şi pe noi în pace ne păziţi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Tine Te ştim singurul Dumnezeu al făpturii, în două firi, în amândouă lucrările şi voile fiind neamestecat, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai luat trup din Fecioara, al cărei chip pe icoane îl cinstim.

Catavasie: **Spăimântatu-s-au toate...**

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem «adâncul milostivirii Tale cel «neurmat; din stricăciune, «Dumnezeule, scoate-mă».

Să nu mă arăţi demonilor spre bucurie, la judecata ce va să fie, Stăpână; ci cu bună voinţă să cauţi spre mine, nevrednicul, pe Judecătorul şi Fiul tău rugându-L.

Cu gândurile Te-am mâniat, Doamne, şi cu faptele mele cele viclene şi fără de lege; iar acum spre rugăciune aduc pe Maica Ta, îndurându-Te Tu, Mântuitorule.

Ceea ce ai născut pe Ziditorul şi Dumnezeul tuturor, cu totul lăudată Stăpână, scapă-mă de osândă pe mine, cel ce însumi m-am osândit cu greşelile mele.

Alt Canon

Irmos: **Ca Iona din chit, Doamne...**

Cu dumnezeiască cuviinţă din cele ce n-au fost, Doamne, cu Cuvântul Tău ai adus fiinţele cereştilor şi nemuritoarelor oştiri, luminoase făcându-le pe ele.

Tăinuitori cinstiţi ai laudei lui Dumnezeu v-aţi făcut voi, cei ce sunteţi fără de trup, cetăţeni după adevăr cerescului şi dumnezeiescului cort, Făcătorului după vrednicie slujind.

Înţelegătoare cete ale celor fără de trup, pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, Cel fără de început, Te laudă neîncetat şi Te preaslăvesc ca pe Făcătorul şi Ziditorul a toate.

A Născătoarei:

Pe Cel ce şade împreună cu Tatăl fără de început întru cele preaînalte, Preacurată, în braţele tale a-L purta te-ai învrednicit. Pe Care, Curată, milostiv fă-L nouă, robilor tăi.

Alt Canon

Irmos: **Curăţeşte-mă, Mântuitorule...**

Cu frică în cântări să cinstim cu buze de lut pe cei fără materie, din stricăciunea cea trupească ridicându-ne mintea la cei fără de trup, care sunt ca focul, ca văpaia şi ca lumina.

Încetaţi viforele patimilor, Arhangheli, şi potoliţi împreună cu acelea toate smintelile de credinţă, Sfinţilor mai-marilor voievozi ai Treimii, cei ce sunteţi în chipul focului.

Slavă...

Arhanghelii lui Dumnezeu, căpeteniile celor fără de trup, cu îndrăznirea voastră de tot eresul izbăviţi-ne pe noi, Mihaile voievodule şi Gavriile, mai-marii Puterilor îngereşti.

Şi acum..., a Născătoarei:

Din pântecele celei ce nu ştie de bărbat, Te-ai arătat de bunăvoie întrupat, Cel ce eşti fără de trup ca Dumnezeu, Hristoase, şi purtător de trup, ca un om ai fost; a cărui asemănare credincioşii o cinstim.

Catavasie: **Înţelepţii lui Dumnezeu...**

C O N D A C, glasul al 2-lea:

Mai-marilor voievozi ai lui Dumnezeu, slujitorilor dumnezeieştii slave, povăţuitorii oamenilor şi căpeteniile îngerilor, cereţi pentru noi ceea ce este de folos şi mare milă, ca nişte mai-mari voievozi ai celor fără de trup.

I C O S

Zis-ai, Iubitorule de oameni, în Scripturile Tale, că mulţimea îngerilor se bucură în cer pentru un om ce se pocăieşte, Cel ce eşti fără de moarte. Pentru aceasta noi cei ce suntem întru fărădelegi, Unule Ştiutorule de inimi, Cel ce eşti fără de păcat, pe Tine, ca pe un milostiv, pururea îndrăznim a Te ruga să Te înduri şi să ne trimiţi nouă celor nevrednici umilinţă, Stăpâne, dându-ne nouă iertare; că pentru noi toţi se roagă Ţie mai-marii voievozi ai celor fără de trup.

S I N A X A R

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Soborului Mai-marilor Arhistrategi Mihail şi Gavriil şi al tuturor cereştilor celor fără de trup puteri.

La adunarea celor nouă cete, Serafimii, Heruvimii, Scaunele, Domniile, Stăpâniile, Începătoriile, Puterile, Arhanghelii şi Îngerii.

Mihail, preaîncuviinţatul mai-marele peste cetele puterilor celor fără de trup, şi în Legea Veche şi în cea Nouă a arătat ce este harul Evangheliei şi arată multe faceri de bine neamului omenesc. Că de vreme ce pizmaşul şi luptătorul mântuirii noastre, înălţându-se, s-a mândrit împotriva Ziditorului său şi a zis: "Pune-voi scaunul meu deasupra norilor" şi lăudându-se că "voi fi

asemenea cu Cel Înalt", a căzut din cinstea de arhanghel, precum grăieşte Domnul ("Văzut-am, zice, pe satana, ca fulgerul din cer căzând"). Asemenea cu el şi ceata ce era sub el, înălţându-se, a căzut. Acest de-a-pururea-lăudat, păzind ca o slugă credincioasă credinţa către Stăpânul şi arătând multă nevoinţă spre neamul nostru, a fost rânduit de Atotputernicul Dumnezeu ca să fie mai mare peste cetele înţelegătoare. Că văzând că a căzut vicleanul, strâns-a cetele îngereşti şi a zis: "Să luăm aminte: Lăudat-au cu glas pe Domnul tuturor", ca şi cum ar fi zis: Să luăm aminte noi cei ce suntem zidiţi ce au pătimit cei ce erau cu noi, care până acum au fost lumină şi acum s-au făcut întuneric. Pentru aceasta o adunare ca aceasta s-a numit Soborul îngerilor, adică luarea-aminte şi înţelegere şi unire. Acesta dar, marele folositor şi de binefăcător mântuirii noastre, înmulţind şi întinzând spre mulţi multe faceri de bine mântuirii, s-a arătat la mulţi văzându-se. Că s-a arătat lui Avraam şi lui Lot la pustiirea şi pierderea Sodomei. Arătatu-s-a lui Iacov când fugea de fratele său. Mers-a înaintea taberei fiilor lui Israel, când se izbăveau şi au scăpat de robie şi de chinul egiptenilor. Arătatu-s-a lui Valaam, când mergea să blesteme pe Israel. Şi către Iosua al lui Navi a zis, când l-a întrebat: "Eu, Arhistrategul puterilor Domnului, acum am venit". Acesta a cufundat de tot şi râurile ce se revărsaseră de păgâni asupra aghiazmei şi a locaşului de închinare. Se află şi altele multe ce se spun despre el în Sfânta Scriptură. Pentru aceasta şi noi, având pe acesta ajutor şi păzitor vieţii noastre, prăznuim astăzi preacinstitul lui praznic. Împreună cu Sfântul Arhanghel Mihail, prăznuim astăzi şi pe preafrumosul şi preaveselitorul Arhanghel Gavriil. Pentru că şi acesta multe faceri de bine a făcut neamului omenesc, atât în Legea Veche, cât şi în cea Nouă. Căci în proorocia lui Daniil se pomeneşte însuşi numele lui, când tâlcuieşte Daniil visul ce a văzut pentru împărăţii mezilor şi ai perşilor şi ai elinilor: "Gavriile, zice, fă-l pe acela (adică pe Daniil) să înţeleagă vedenia". (Daniil VIII, 16). Şi iarăşi acelaşi Gavriil a arătat aceluiaşi Daniil că după şaptezeci de săptămâni de ani, adică după patru sute nouăzeci şi şapte de ani, are să vină Hristos. "Şi iată, zice Gavriil, bărbatul pe care l-am fost văzut la începutul vedeniei zburând s-a atins de mine ca în ceasul jertfei de seară. Şi m-a făcut să înţeleg şi celelalte" (Daniil IX, 21). Acesta este cel care a binevestit femeii lui Manoe că are să nască pe Samson. Acesta este cel care a binevestit lui Ioachim şi Anei că au să nască pe Doamna şi Stăpâna de Dumnezeu Născătoare.

Iar în Legea Nouă, acesta a binevestit lui Zaharia, stând de-a dreapta altarului tămâierii, că va naşte pe marele Ioan Înaintemergătorul. Acesta a hrănit şi pe pururea Fecioara Maria doisprezece ani înăuntru în Sfânta Sfintelor cu hrană cerească. Acesta însuşi, şi cine se îndoieşte?, a binevestit Născătoarei de Dumnezeu că va naşte de la Duhul Sfânt pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta s-a arătat lui Iosif în vis, precum zic

mulţi, şi i-a zis să nu se teamă, ci să ia pe Mariam, femeia sa, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Acesta s-a arătat şi păstorilor şi le-a binevestit că S-a născut Hristos Mântuitorul lumii. Acesta şi în vis a zis lui Iosif să ia pruncul şi pe Mama lui şi să fugă în Egipt. Şi iarăşi acesta însuşi i-a zis să se întoarcă în pământul lui Israel. Mulţi însă din sfinţii învăţători şi din scriitorii de cântări socotesc că dumnezeiescul Gavriil a fost şi îngerul cel îmbrăcat în veşmânt alb, care, pogorându-se din cer, a răsturnat piatra de pe uşa mormântului lui Iisus, Dătătorului de viaţă, şi a şezut deasupra ei. Şi el a fost cel care a binevestit mironosiţelor învierea Domnului. Şi ca să spunem mai cuprinzător, dumnezeiescul Gavriil a slujit la iconomia tainei întrupării Cuvântului lui Dumnezeu din început până în sfârşit. Pentru aceasta şi Biserica lui Hristos îl prăznuieşte pe el, împreună cu Arhanghelul Mihail, şi cheamă harul şi ajutorul lui, rugându-i ca prin ajutorul şi rugăciunile lor, şi în veacul de acum să aflăm scăpare de rele, şi în cel ce va să fie să ne învrednicim de bucuria cerească şi de Împărăţie. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu a tiranului ce-«lui călcător de lege înaltă vă-«paie a ridicat; iar Hristos a în-«tins cinstitorilor de Dumnezeu «tineri roua Duhului, Cel ce este «binecuvântat şi preaslăvit».

Tăria şi lauda mea, şi mântuire şi ocrotitoare, şi zid nebiruit fiind, Stăpână, pe demonii cei ce se oştesc asupra mea bate-i, că totdeauna caută să mă omoare pe mine.

Pe Dumnezeu întrupându-L din feciorescul tău sânge, ai îndumnezeit, Fecioară, omenirea. Pentru aceasta mă rog ţie, pe mine, cel spurcat cu patimile şi stricat cu uneltirile vrăjmaşului, izbăveşte-mă cu rugăciunile tale.

Cuptorul mai înainte a închipuit naşterea ta, ceea ce eşti cu totul fără prihană; că pe tineri nu i-ai ars, precum nici pântecele tău, Focul cel de neîndurat. Pentru aceasta mă rog ţie, scapă de focul cel veşnic pe robul tău.

Alt Canon

Irmos: **Tinerii evrei în cuptor...**

Neputând să vadă chipul feţei Celui înaintea Căruia stau neîncetat, mulţimile îngerilor cele slujitoare strigă: Binecuvântat eşti, Dumnezeule, în veci.

Lumină ai arătat, Îndurate, fiinţa cea fără de materie a îngerilor Tăi care, plini fiind de lumina cea negrăită, neîncetat strigă: Binecuvântat eşti, Dumnezeule, în veci.

Cu Cuvântul Tău cel ipostatic, mulţimea îngerilor ai făcut

şi sfinţind-o cu dumnezeiescul Duh ai învăţat-o, Dumnezeu să numească Treimea, Dumnezeule, în veci.

A Treimii:

Trei feţe cunoscând, slăvim fiinţa cea de nescris: pe Tatăl şi pe Fiul şi împreună pe Duhul, strigând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Alt Canon

Irmos: **Din Iudeea venind tinerii...**

Cu cetele celor fără de trup şi neamul omenesc veniţi să ne veselim în această vestită zi, săvârşind pomenirea Arhanghelilor lui Hristos, cântând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca nişte iubitori de străini de demult, Avraam de Dumnezeu văzătorul, şi Lot măritul, a ospătat pe îngeri, şi au aflat împărtăşire cu îngerii, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Lui Manoe viteazului şi lui Tovit preaînţeleptului s-au arătat îngerii, răsplătindu-le nevoinţele vieţii după vrednicie; iar tinerilor celor ce erau în cuptorul cel cu foc, îngerul oarecând le-a stins văpaia.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toată firea noastră din Fecioară ai purtat-o fără schimbare, Iisuse, cu firile îndoit, dar Unul în Ipostas, ca părinţii pe Tine Te mărturisim. Al cărui şi chipul cu credinţă îl cinstim, zugrăvindu-Te.

Catavasie: **N-au slujit făpturii...**

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon lucrările «şi-a despărţit cu dumnezeias- «ca poruncă, pe haldei arzând, «iar pe credincioşi răcorind, pe «cei ce cântau: binecuvântaţi «toate lucrurile Domnului pe «Domnul».

Suflete al meu râvneşte cele bune, prin purtarea ta de grijă de lucruri dumnezeieşti, depărtându-te de la cele rele; căci ai pe Maica lui Dumnezeu care se roagă pentru tine, şi folositoarea tuturor cea neînfricată, ca pe o milostivă şi de oameni iubitoare.

Dezlegat-ai de legătura osândirii celei de demult omenirea, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta mă rog ţie, dezleagă toată legătura inimii mele, Preacurată, legându-mă în schimb cu dumnezeiasca dragoste a Ziditorului.

Raza slavei Tatălui născând-o, Născătoare de Dumnezeu, luminează inima mea cea care se mâhneşte pentru ocara greşe-

lilor şi slavei celei pururea veşnice mă arată părtaş, ca să te măresc cu credinţă.

Alt Canon

Irmos: **Pe Domnul Cel ce în munte...**

Vieţii îngereşti să râvnim şi gândurile să le ridicăm la înălţime, şi cu dânşii netrupeşte să cântăm, pe Domnul lăudându-L întru toţi vecii.

Dănţuitorii dănţuirii cereşti, care înconjoară tronul slavei şi pururea se întorc împrejurul lui Dumnezeu, îngerii Îl laudă şi-L preaînalţă întru toţi vecii.

Treimii, Celei ce a făcut pară de foc fără materie pe cei ce slujesc întru înălţime neîncetat, să ne închinăm şi să O preamărim întru toţi vecii.

A Născătoarei:

Cel Căruia în cer Îi stau cu cutremur mulţimi de îngeri şi de arhangheli, pe Acela în braţe te-ai învrednicit a-L purta, pe Care, de Dumnezeu Născătoare, roagă-L să mântuiască pe cei ce-L preaslăvesc pe El întru toţi vecii.

Alt Canon

Irmos: **De şapte ori cuptorul...**

Mai-mare al îngerilor este Mihail arhanghelul. Dar se preamăreşte după vrednicie împreună cu dânsul prealuminatul Gavriil, tăinuitorul harului, şi vestitorul cel cinstit al Fecioarei, voievodul celor fără de trup, mai înainte bucurie vestind celor ce strigă: Popoare preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Cetele îngerilor în multe feluri de chipuri văzându-le Iezechiel, mai înainte grăind, a propovăduit. Întru care Serafimii cei cu câte şase aripi stau înainte, şi Heruvimii cei cu ochi mulţi înconjurau, cu care împreună a văzut pe arhanghelii cei prealuminaţi pe Hristos preaînălţându-L întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Cum că înfricoşătoare va să fie venirea judecăţii Tale, arătată făcând-o Daniil, mai înainte a grăit: Că scaunele s-au pus şi Cel vechi de zile a şezut şi mii de îngeri a adus, care stau înainte cu frică, şi cu glasuri fără încetare strigau Treimii întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cuvântul, Cel de o fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul, de bunăvoie S-a arătat din Fecioară, şi cu noi de un chip, neamestecând una întru alta cele ce sunt ale înfricoşătoarei uniri: că Unul Acelaşi întru amândoi se arată.

În două firi şi într-un Ipostas, chipului asemănării Căruia ne închinăm acum.

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Catavasie: **Pe tinerii cei binecredincioşi...**

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi «Domnul, întrupându-Se din «Fecioară S-a arătat nouă, ca «să lumineze cele întunecate şi «să adune cele risipite. Pentru «aceasta pe Născătoarea de «Dumnezeu cea prealăudată o «mărim».

Gustând mâncare necuvenită Adam, moarte din pom cu amărăciune a cules. Iar Fiul tău, pe lemn pironindu-Se, a izvorât dulceaţa nemuririi, Preacurată. Pentru aceasta pe tine te cinstim.

Împărătească eşti a Împăratului şi Domnului, mai presus de cuvânt născând pe Cel ce a stricat împărăţiile iadului. Pe Care, Fecioară, cu osârdie roagă-L să învrednicească de Împărăţia de sus pe toţi cei ce te cinstesc pe tine.

Îmbunătăţeşte, Stăpână, smerită inima mea, cea înrăutăţită prin potopul desfătărilor, ca ceea ce ai născut pe Cel bun. Şi ca o preabună mă trece prin uşile cele bune ale pocăinţei.

Alt Canon

Irmos: **Pe tine, Maica lui Dumnezeu...**

Pe Tine, Cel ce ai împreunat în chip de negrăit, Hristoase, cu cele cereşti cele pământeşti, şi o Biserică ai făcut pentru îngeri şi pentru oameni, neîncetat Te slăvim.

Îngeri şi Arhangheli, Scaune, Stăpânii şi Domnii, Căpetenii şi Puteri, Heruvimi şi Serafimi, cu Născătoarea de Dumnezeu, pentru lume rugaţi-vă.

Ocrotitori tuturor arătându-vă, Mihaile şi Gavriile, cercetaţi pe cei ce din dragoste cinstesc întru tot prăznuită pomenirea voastră şi pe cei ce cântă cu credinţă izbăviţi-i de toată nenorocirea, mai-marilor voievozi.

A Născătoarei:

Pe Cuvântul cel fără de început, Cel ce a voit să înnoiască firea mea, pe Acesta L-ai primit şi în trup L-ai născut, Fecioară. Pentru aceasta pe tine, de Dumnezeu Născătoare, neîncetat te mărim.

Alt Canon

Irmos: **Cu adevărat de Dumnezeu...**

Celor ce sunt bolnavi şi celor ce umblă pe apă, şi celor din nevoi, ajutători spre mântuire v-aţi arătat, mai-marii celor fără de trup, Mihaile şi Gavriile.

Împreună cu cetele Heruvimilor şi ale Scaunelor dănţuind, ca un voievod al îngerilor şi tăinuitor al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi Mântuitorului, Mihaile.

Slavă...

Ca nişte păzitori ai lumii şi ai Bisericii şi mai-marii cetelor puterilor celor de sus, rugaţi-vă pentru noi Mântuitorului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu un glas, de Dumnezeu Născătoare, pe tine te preamărim: că din patimi şi din primejdii ne izbăveşti pe noi, şi rugăciunile noastre spre cele bune le plineşti.

Catavasie: **Tot neamul pământesc...**

LUMINÂNDA

Podobie: **Cu Duhul în Biserică...**

Ca pe un apărător şi conducător al neamului omenesc şi preabun povăţuitor, dumnezeiescule Voievod, te-a arătat pe tine Făcătorul şi Dumnezeu, şi cu slavă în taină pe tine, Mihaile, te-a cinstit, spre a striga neîncetat cântarea de biruinţă, cea întreit-sfântă şi dumnezeiască.

Altă Luminândă

Podobie: **Femei auziţi...**

Negrăit fiind luminat cu dumnezeieştile străluciri, ale prealuminatei Treimi, închipuri toată făptura ca un fulger, Arhanghele, plinind dumnezeiasca poruncă, Mihaile, cel ce eşti în chipul fulgerului, apărând, păzind şi acoperind pe cei ce cu bucurie te laudă pe tine.

Slavă...

Podobie: **Cu ucenicii să ne suim...**

Stăpâniilor, Puterilor, Arhanghelilor, Îngerilor, Domniilor, Scaunelor şi Căpeteniilor de la Dumnezeu eşti pus maimare, dumnezeiescule voievod, Mihaile preastrălucite. Deci, stând înaintea scaunului celui de neîndurat, acoperă, apără, păzeşte, mântuieşte pe toţi cei ce cu credinţă te cinstesc pe tine, ocrotitorul lumii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mai cinstită eşti decât măriţii Heruvimi şi înfricoşătorii Serafimi, Prealăudată, şi fără de asemănare mai slăvită, şi decât toţi sfinţii îngeri mai sfântă, Preacurată; că pe Ziditorul tuturor în chip de negrăit cu trup L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu. Pe Acela roagă-L să dăruiască robilor tăi mântuire.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: **Ceea ce eşti bucuria cetelor...**

Ca pe un povăţuitor al cetelor cereşti, şi al oamenilor celor de pe pământ ocrotitor tare, păzitor şi izbăvitor, pe tine te

lăudăm cu credinţă, Mihaile, mai-marele voievod, rugându-ne, de toată durerea de stricăciune făcătoare să ne izbăveşti pe noi (de două ori).

Mai-marele cetelor dumnezeieştilor puteri celor de sus astăzi împreună cheamă cetele omeneşti să facă împreună cu îngerii o prăznuire luminată soborului lor celui dumnezeiesc, şi împreună să cânte lui Dumnezeu cântarea cea întreit-sfântă.

Sub acoperământul dumnezeieştilor tale aripi, păzeşte-ne pe noi cei ce cu credinţă alergăm, Mihaile, dumnezeiască minte, şi ne acoperă în toată viaţa; şi în ceasul morţii, Arhanghele, tu ne fii ajutor milostiv nouă tuturor.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Unde umbreşte harul tău, Arhanghele, de acolo este alungată puterea diavolului. Că nu poate să rabde lumina ta luceafărul cel ce a căzut. Pentru aceasta te rugăm, săgeţile lui cele de foc purtătoare pornite asupra noastră, stinge-le cu mijlocirea ta, apărându-ne pe noi de smintelile lui, vrednicule de laudă, Mihaile Arhanghele.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi te mărim credincioşii după datorie, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, ocrotitoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

Doxologia mare, ecteniile şi otpustul.

Ceasul întâi şi otpustul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul cel dintâi. Cântarea a 3-a pe 4. Şi din al doilea, Cântarea a 6-a pe 4. Prochimen, glasul al 4-lea: **Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri...** Stih: **Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul...** Apostolul din epistola către Evrei: **Fraţilor, dacă s-a adeverit cuvântul grăit prin îngeri... Aliluia...,** glasul al 2-lea: **Lăudaţi pe Domnul toţi îngerii Lui...** Stih: **El a zis şi s-a făcut...** Evanghelia de la Luca (10, 16-21): **Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Cine vă ascultă pe voi Mă ascultă pe Mine...**

CHINONICUL

Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A NOUA

Sfinţii Mucenici Onisifor şi Porfirie, Cuvioasa Maica noastră Matroana şi Cuvioasa Teoctista cea din Lesvi. Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Claudiu, Castor, Sempronian şi Nicostrat.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...** se pun stihirile pe 6; ale mucenicilor 3 şi ale cuvioasei 3.

Stihirile mucenicilor, glasul al 8-lea:

Podobie: **O, preaslăvită minune...**

Fericite mucenice luptătorule Onisifore, mărturisit-ai pe Hristos Dumnezeu, pătimind foarte tare înaintea divanului celui fără de lege, şi ai suferit răni de biciuiri şi arsuri peste tot trupul. Pentru aceasta te-ai încununat cu cununa biruinţei, cu mâna cea începătoare de viaţă, prealăudate.

Mucenice luptătorule Porfirie, cu vopselele sângiurilor tale ţi-ai vopsit porfiră prin harul şi puterea Duhului. Cu care îmbrăcându-te te-ai arătat prealuminat, împărăţind în veci, mărite, împreună cu Însuşi Împăratul, Dumnezeul nostru, pe Care neîncetat roagă-L să ne mântuim noi toţi.

Mucenicilor vrednici de laudă, pentru viaţa tuturor fiind omorâţi în chip sfinţit v-aţi întins pe grătar ars, bucurându-vă, şi fiind târâţi de cai, aţi primit dumnezeiesc sfârşit. Pentru aceasta sunteţi măriţi şi fericiţi, rugându-vă pentru noi totdeauna, fericiţilor.

Alte stihiri, ale cuvioasei, glasul al 4-lea:

Podobie: **Ca pe un viteaz...**

Săltările trupului le-ai supus sufletului, înţeleaptă Matroana, prin ostenelile pustniciei, şi ai urmat lui Hristos, locuind în mijlocul pustnicilor cu toată cucernicia, o, cuvioasă, stingând aprinderile plăcerilor şi aprinzând mai tare dorirea cea către Ziditorul nostru.

Zidit-ai lui Dumnezeu locaş sfinţit, spre folosul tuturor, făcându-te locaş Duhului, preaînţeleaptă Matroana, prin curăţia sufletului, şi ai povăţuit suflete către nevoinţele cele pustniceşti, şi le-ai adus pe ele mântuite, ca o zestre Stăpânului; cu acestea dimpreună cu credinţă te cinstim pe tine.

Fecioarele au iubit pe Mirele şi Domnul, ascultând de învăţătura ta şi, lepădând neputinţa trupului prin Duhul, au biruit patimile cu osârdie în dreapta credinţă, şi au intrat dimpreună cu tine, Matroana, în cămara cea cerească a Mirelui, bucurându-se totdeauna.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Dumnezeu cel neîncăput, Care S-a făcut om pentru iubirea de oameni şi a luat din tine frământătura noastră şi cu adevărat ne-a îndumnezeit, nu mă trece cu vederea, Preacurată, acum pe mine cel scârbit, ci milostiveşte-te degrab şi mă izbăveşte de toată vrăjmăşia şi vătămarea vicleanului.

A Crucii şi a Născătoarei:

Dacă Te-a văzut pe Tine, Doamne, pironit pe Cruce, Mieluşeaua şi Maica Ta mirându-se a strigat: Ce vedere este aceasta, Fiule preadorit? Acestea a răsplătit Ţie poporul cel necredincios şi călcător de lege, care s-a îndestulat de multele Tale minuni? Dar, slavă pogorârii Tale celei de negrăit, Stăpâne.

STIHOAVNA din Octoih.

Troparul mucenicilor , glasul al 4-lea:
Mucenicii tăi, Doamne...

Slavă..., al cuvioasei, glasul al 8-lea:
Întru tine maică cu osârdie...

Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul mucenicilor (de două ori), **Slavă...,** al cuviosului, **Şi acum...,** al Născătoarei, de la glasul troparului mucenicilor.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Din Octoih, unul cu irmosul pe 6, şi ale sfinţilor 2, pe 8.

Canonul mucenicilor

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai «scos pe popor din robia Egip-«tului şi ai acoperit pe Faraon «cu căruţele lui şi puterea lui».

Sosit-a pomenirea ta cea cinstită, aducând celor ce te laudă cu credinţă folosire dumnezeiască, întru care te rugăm, adu-ţi aminte de noi toţi, fericite.

Având cugetul tău cel viteaz plin de îndrăznire, de Dumnezeu insuflate, nu ai luat în seamă porunca cea fără de socoteală, căci bucurându-te ai pătimit, fericite.

Întărindu-te cu putere cerească, Onisifore, ai mers către chinuri cumplite, şi ai biruit toată puterea potrivnicului.

A Născătoarei:

Încetat-a tirania morţii, născând Viaţa cea nemuritoare lumii, pe Hristos Ziditorul şi Mântuitorul nostru, Fecioară neispitită de nuntă.

Alt Canon, al cuvioasei

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: **Să cântăm Domnului toate...**

Fiind totdeauna îndumnezeită cu cetele îngereşti, prin împărtăşirea cea dumnezeiască Matroana, mântuieşte cu rugăciunile tale pe cei ce te cinstesc pe tine.

Aprinzându-te cu totul de dumnezeiasca dragoste, cu ploile înfrânării ai stins văpaia plăcerilor celor pierzătoare de suflet.

Slavă...

Arătatu-te-ai vas cinstit al Stăpânului, Matroana, curăţindu-ţi inima de patimile trupului prin nevoinţe.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai născut lumii dumnezeiască mântuire şi chemare din nou, mântuieşte cu rugăciunile tale pe cei ce aleargă cu credinţă către tine, Preacurată.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Arcul celor puternici a slăbit, şi cei neputincioşi «s-au încins cu putere. Pentru «aceasta s-a întărit întru Dom-«nul inima mea».

Mărturisind mucenicii pe Cuvântul cel întocmai cu Tatăl şi cu Duhul, bărbăteşte au înfrânt întreitele valuri ale chinurilor.

Întărindu-ţi, mucenice, picioarele tale fără de greşeală, pe piatra credinţei şi a mărturisirii, nu te-ai clătinat, Onisifore, de vânturile celor fără de lege.

Cu tot gândul mergând către Hristos cel dorit, fericite mucenice, nu simţeai durerile cele din bătăi, preafericite.

A Născătoarei:

Caută, Preacurată, să mă mântuiesc, că prin dumnezeiască voire ai întrupat mai presus de cuvânt şi de cuget pe Cel ce face toate, pe Dumnezeu Cuvântul.

Alt canon

Irmos: **Tu eşti întărirea celor...**

Cu toiagul dumnezeieştii credinţe ai tăiat marea patimilor, dumnezeieşte, arătând sufletelor, sfinte, calea trecerii celei drepte.

Arătatu-te-ai înfrumuseţare sihaştrilor, cu adevărat preacinstită, dobândind viaţa sihaştrilor cea curată şi fără de prihană.

Slavă...

Dezbrăcatu-te-ai de omorârea patimilor celor făcătoare de stricăciune, mărită Matroana, şi prin vieţuirea cea cu dreaptă credinţă ai dezbrăcat pe vrăjmaş.

Şi acum..., a Născătoarei:

Împreunatu-s-a în pântecele tău Ziditorul trupului, Preacurată, rămânând Cel ce a fost şi mai înainte, ca să dăruiască oamenilor cele bune.

Irmosul:

Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; «Tu eşti lumina celor întune-«caţi, şi pe Tine Te laudă duhul «meu».

CONDAC, glasul al 2-lea:

Podobie: **Căutând cele de sus...**

Doimea cea de mucenici cu mare tărie luptând, mândria vrăjmaşului la pământ a aruncat-o, luminându-se cu harul Treimii celei nezidite; mărităilor Onisifore şi Porfirie, rugaţi-vă neîncetat pentru noi toţi.

ICOS

Întăritu-s-au cu dumnezeiasca putere, împuternicitu-s-au ostaşii lui Hristos a surpa sfaturile cele viclene ale vrăjmaşilor, împreună fiind legaţi de cai neînvăţaţi, cer de la Dumnezeu iertare de greşeli şi dezlegare de ispitele cele viitoare şi mântuire de cele cumplite. Pentru aceasta îi lăudăm totdeauna, ca pe nişte plăcuţi lui Dumnezeu, care neîncetat se roagă pentru noi toţi.

SEDEALNA mucenicilor, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău...**

Aprinzându-vă cu focul doririi celei dumnezeieşti, nicidecum nu v-aţi ars, fericiţilor, de atingerea focului celui simţitor; iar înşelăciunea aţi ars-o. Şi fiind târâţi fără de milă, purtătorilor de chinuri, aţi luat sfârşitul cel pururea pomenit şi aţi dobândit mărire.

Slavă..., a cuvioasei, glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...**

Împiedicând cu cuget bărbătesc cugetele vrăjmaşului, Matroana, ai alergat către viaţa cea duhovnicească, bucurându-te cu adevărat, şi, neabătut săvârşind călătoria, ai luat de la Hristos harul Duhului, ceea ce eşti gânditoare de Dumnezeu. Drept aceea verşi râurile vindecărilor celor ce cu dragoste cinstesc pomenirea ta, pururea pomenită, lauda sihaştrilor. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Laudă de mulţumire după datorie aduc ţie, Stăpână, ca văduva aceea doi bani, pentru toate harurile tale. Că tu te-ai arătat acoperământ şi ajutor, scoţându-mă totdeauna din ispite şi din scârbe. Pentru aceea, ca din mijlocul cuptorului celui cu văpaie, izbăvindu-mă de cei ce mă necăjesc, strig către tine din inimă: Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi, rugându-te Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să mi se dea, căci pe tine te am nădejde eu, nevrednicul robul tău.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, Mieluşeaua văzându-L pe Cruce, a glăsuit lăcrimând şi cu amar a strigat: Lumea se bucură luând mân-

tuire, iar pântecele meu se aprinde văzând răstignirea pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Dumnezeule preabunule, îndelung-Răbdătorule Doamne, către care să strigăm cu credinţă: Milostiveşte-te spre noi, Fecioară, şi ne dăruieşte iertare de greşeli nouă, celor ce ne închinăm cu credinţă patimilor Lui.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Milostive, pentru dragostea chipului Tău, ai stat «pe Crucea Ta, şi s-au topit nea«murile; că Tu eşti, Iubitorule «de oameni, tăria şi lauda mea».

Lumina cea strălucitoare a ostenelilor tale, Mucenice Onisifore, a atras cu dragoste pe dumnezeiescul Porfirie să pătimească împreună cu tine pentru credinţă.

Punându-i pe grătar ars, tiranii au întins pe mucenicii lui Hristos, care s-au bucurat arzând cu duhul.

Ca o junghiere săvârşită şi ca o jertfă curată, bucurându-vă, v-aţi adus Stăpânului tuturor, răbdătorilor de patimi, pentru aceasta sunteţi fericiţi.

Pe tine, cel ce te-ai plecat cu cugetul Stăpânului, nicidecum nu au putut să te înşele graiurile cele viclene, Porfirie, gânditorule de Dumnezeu, preafericite.

A Născătoarei:

Întrupat ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, Fecioară, binevoind ca să Se asemene cu toţi, pentru milostivirea milei, Stăpână cu totul fără prihană.

Alt Canon

Irmos: **Auzit-am, Doamne, taina...**

Cu picăturile lacrimilor tale ai adăpat inima ta, şi prin dumnezeiescul har ai crescut spic însutit al faptelor celor bune, o, Matroana.

Întărindu-ţi armele cugetului către Hristos, nu te-ai clătinat de supărările demonilor celor vicleni, vrednico de laudă.

Slavă...

Cu cuget viteaz lăsându-ţi soţul şi tulburarea vieţii, ai poftit jugul lui Hristos şi ai mers în urma Lui.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nepărăsind cele cereşti, Dumnezeu se smereşte în pântecele tău, şi Se măsoară Cel nemăsurat, Preacurată, risipind greşelile lumii celei nemăsurate.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina «cea sfântă care întorci din în«tunericul necunoştinţei pe cei «ce Te laudă pe Tine cu cre«dinţă».

Stâlpii Bisericii lui Hristos cei neclintiţi s-au arătat nestrămutaţi de clătinarea chinurilor cu puterea Duhului.

Chipurile zeilor celor spurcaţi le-aţi subţiat şi v-aţi arătat chip de dreaptă credinţă şi de bărbăţie, cinstiţilor mari mucenici.

Cu armă adevărată v-aţi încins de la Dumnezeu, lepădându-vă cu credinţă de vrednicia cea vremelnică; şi bucurându-vă aţi luptat.

A Născătoarei:

Sălăşluitu-S-a întru tine, încăpând Cel neîncăput, şi te-a arătat mai desfătată decât cerurile, pe tine, Fecioară; pentru aceasta te fericim.

Alt Canon

Irmos: **Mânecând strig către...**

Purtând veşmântul cel sfânt, o, Matroana, pe vrăjmaşul cel făcător de rău l-ai îmbrăcat cu ruşine.

Pe cele trecătoare le-ai schimbat cu cele ce vor să fie, şi în locul soţului ai dobândit pe Logodnicul cel fără de moarte, pe Luminătorul sufletelor noastre.

Slavă...

Aducând rugăciune de toată noaptea Stăpânului, Matroana, ai adormit dezmierdările trupului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Stăpânul celor morţi şi al celor vii, omoară patimile inimii mele, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Venit-am întru adâncurile mării, şi m-a înecat pe «mine viforul păcatelor mele «celor multe; dar ca un Dum«nezeu scoate din adânc viaţa «mea, mult-Milostive».

Răbdând durerile chinurilor, Mucenice Onisifore, ai săvârşit călătoria muceniciei şi, făcându-te biruitor, ai luat răsplătire cele cereşti.

Fiind legaţi cu credinţă unul de altul, legaţi împreună şi târâţi, aţi răbdat dezlegarea de trup, ca nişte tari luptători unindu-vă cu Domnul.

Fiind legaţi de cai şi târâţi în silă de la judecătorul cel cu obicei prea rău, măriţi mucenici ai Domnului, v-aţi învrednicit de dumnezeiescul sfârşit.

A Născătoarei:

Ai născut, Fecioară, pe Dătătorul de lege, pe Cel mai presus de legile firii, Care a înnoit firea noastră cea sfărâmată, pe Care roagă-L să mă mântuiască pe mine cel sfărâmat de păcate mari.

Alt Canon

Irmos: **Rugăciunea mea voi vărsa...**

Ca o pasăre de bun viers, cântând cu dulceaţă în crângul nevoinţelor, ca pe nişte păsări înţelegătoare, ai atras adunare de sfinţite femei, scăpând cu duhul de mrejele vrăjmaşului, Matroana.

Trupul stăpânind cu iubirea de înţelepciune, şi înfrânând patimile, preacuvioasă, iar frumuseţea sufletului vădit pregătind-o lui Hristos, te-ai arătat frumoasă şi bineîmpodobită, Matroana, de Dumnezeu înţelepţită.

Slavă...

Viaţa cea îngerească ai poftit pe pământ, lăudând neîncetat pe Cel ce S-a întrupat pentru noi din Preacurata Fecioară, pentru mulţimea bunătăţii, şi firea femeiască a întărit asupra vrăjmaşului celui viclean.

Şi acum..., a Născătoarei:

Robită era firea oamenilor păcatului; dar ai slobozit-o din acea robie tu, Născătoare de Dumnezeu, născând pe Stăpânul tuturor, Care ne-a arătat nouă uşile vieţii, ceea ce eşti cu totul fără de prihană.

Irmosul:

Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul, şi Lui voi «spune necazurile mele, că s-a «umplut sufletul meu de rău-«tăţi, şi viaţa mea s-a apropiat «de iad, şi ca Ionà mă rog: «Dumnezeule, din stricăciune «scoate-mă!».

CONDAC, glasul al 2-lea:

Podobie: **Căutând cele de sus...**

Trupul tău cu postul ţi-ai topit, în mijlocul bărbaţilor locuind, Matroana, în rugăciune ai zăbovit, Stăpânului dumnezeieşte slujind. Pentru Care toate le-ai lăsat, cu cuvioşie viaţa săvârşindu-ţi.

ICOS

Deschide-mi gura mea, Hristoase al meu, ca să laud şi să spun bine nevoinţele cuvioasei Tale, Iubitorule de oameni. Că toate lăsându-le şi iubindu-Te pe Tine, singurul său Mire, cele de pe pământ toate, ca nişte stricăcioase le-a socotit. Şi chipul Crucii celei de-viaţă-purtătoare întru sine închipuindu-l, îndrăznelile demonilor a surpat şi până în sfârşit i-a nimicit, cu cuvioşie viaţa săvârşindu-şi.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfinţilor Mucenici Onisifor şi Porfirie.

Aceşti sfinţi Onisifor şi Porfirie, fiind prigoană asupra creştinilor, au fost pârâţi că sunt creştini şi, fiind aduşi înaintea judecăţii, au stat tare şi fără de frică, mărturisind pe

Hristos Dumnezeu adevărat, Făcător al cerului şi al pământului. Pentru această mărturisire au suferit multe răni de bătăi şi arsuri peste tot trupul. De aceea i-au pus pe un grătar de fier ars, şi întru toate chinurile acestea privind la câştigarea binelui celui veşnic, măcar că pătimeau din partea celor fără de Dumnezeu, dar erau uşuraţi de către Dumnezeu. Iar păgânii aceia şi nemilostivii, văzând că nu pot pricinui sfinţilor nici o vătămare, spre mai multă tulburare s-au aţâţat şi, legându-le cinstitele picioare de cai sălbatici, i-au gonit slujitorii, târându-i multe ceasuri peste spini şi ciulini şi peste locuri colţuroase de le rupeau carnea. Şi aşa şi-au dat sufletele lui Dumnezeu. Atunci nişte creştini, luând pe ascuns sfintele lor moaşte, le-au aşezat în satul pangheanilor, slăvind şi binecuvântând pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Matroana.

Aceasta a fost în zilele împăratului Leon cel Mare, din Perga Pamfiliei. Şi măritându-se a dobândit o fiică, şi s-a dus la Constantinopol cu bărbatul ei, fiind de cincisprezece ani, şi cunoscând pe o fecioară cu numele Evghenia şi râvnind nevoinţa ei, nu lipsea de la biserici şi petrecea toată noaptea îndeletnicindu-se cu postiri şi privegheri. Aprinzându-şi mai cu căldură dragostea credinţei spre Dumnezeu, a lăsat pe fiica sa pe seama unei femei cu numele Suzana. Şi ea, îmbrăcându-se în port bărbătesc, s-a dus la Mânăstirea Sfântului Vasian; şi, prefăcându-se că este eunuc, a fost primită de monahi. După aceea, aflând preacuviosul Vasian despre ea din dumnezeiască arătare, a trimis-o la cetatea ce se cheamă Emesa, la o mânăstire de femei. Şi de acolo a trecut la Ierusalim. După aceea la Muntele Sinai, şi apoi la Berit, unde prin rugăciune a scos izvor de apă într-un loc sec şi uscat. După ce a răbdat multe ispite de la demoni, în urma unei arătări şi vedenii s-a dus iarăşi la Constantinopol. Şi văzând-o Sfântul Vasian, a rânduit-o să şadă la mânăstirea ce s-a numit, de la dânsa până astăzi, Mânăstirea Matroanei. Şi trăind până la o sută de ani, cu pace către Domnul a răposat.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Teoctista Lesvianca.

Aceasta era din cetatea Matimna. Fiind dată de copilă la casa de fecioare, s-a făcut călugăriţă. Deci, ajungând în vârstă de optsprezece ani, s-a dus la satul ce era acolo aproape, ca să vadă pe sora sa. Tot în acea noapte s-a întâmplat să vină la Mitilina tâlhari cretani, al căror căpitan era vestitul Nisiris. Aceştia luând robi pe toţi ceilalţi cetăţeni, au luat împreună şi pe cuvioasa şi s-au dus. Iar a doua zi s-au oprit la insula Paros, şi, după ce au scos robii la uscat afară, şedeau şi socoteau cu câte cât să vândă pe fiecare. Cuvioasa Teoctista, găsind bun prilej, a fugit pe ascuns în pădure, scăpând cu aceasta din mâinile lor. Deci, de atunci rămânând acolo, a petrecut fericita treizeci de ani, cu rea pătimire, luptându-se cu foamea, cu gerul, cu arsura, hrănindu-se cu ier-

buri şi cu verdeţuri sălbatice, nefiind văzută de nimeni în vremea aceasta, ci numai cu Dumnezeu şi cu Preacurata Născătoare de Dumnezeu (pentru care şi vieţuia) vorbea prin rugăciune.

Iar după ce s-au împlinit treizeci şi cinci de ani, după dumnezeiască iconomie, s-au dus la Paros oarecare vânători, ca să vâneze în locul acela pustiu, unde petrecea cuvioasa; iar unul dintre ei despărţindu-se şi urmărind locul ca să afle vânat, a intrat într-o biserică a Născătoarei de Dumnezeu ce se afla acolo, ca să vadă cele ce erau în ea. Şi după ce a văzut cele din biserică şi s-a închinat, a ridicat în sus ochii săi, şi iată a văzut în partea dreaptă a sfintei mese, ca o ţesătură de pânză de păianjeni, ce se clătina de vânt; şi fiindcă a voit să meargă mai înainte ca să cunoască bine ceea ce se vedea, a auzit un glas ce-i zicea: Stai omule şi nu te apropia, căci mă ruşinez a mă arăta ţie femeie fiind goală. Iar vânătorul, înspăimântându-se de năpraznicul glas şi temându-se, căuta să fugă, căci se ridicaseră perii capului său, şi stăteau drepţi ca spinii. Iar după ce abia cu greu şi-a venit în sineşi, a întrebat pe ceea ce strigase, cine şi de unde este. Iar sfânta i-a răspuns: Aruncă haina ta ca să mă acopăr cu ea, şi apoi îţi voi povesti cele despre mine. Şi vânătorul a făcut îndată după poruncă. Iar cuvioasa, luând haina şi îmbrăcându-se, s-a pecetluit pe sine cu semnul crucii, şi aşa s-a arătat vânătorului: vedere minunată şi înspăimântătoare. Căci perii capului ei erau albi, iar faţa ei negricioasă, cărnuri însă cu totul nu se vedeau la ea, ci numai o piele, care ţinea şi cuprindea legătura vinelor şi a oaselor. Şi în scurt zicând, tot trupul ei nu se vedea trup, ci umbră de trup. Deci, după ce a povestit sfânta toate cele despre ea, s-a rugat de vânător ca, întorcându-se iarăşi în insulă ca să vâneze, să-i aducă o parte din Sfântul trup al lui Hristos. Deci, când s-a întors vânătorul, a adus cu sine dumnezeieştile Taine; pe care luându-le cuvioasa şi făcând rugăciune, s-a împărtăşit, mulţumind lui Dumnezeu. Iar vânătorul, ducându-se la vânat, degrabă s-a întors iarăşi la cuvioasa, pe care a aflat-o zăcând moartă. Deci, săpând în pământ, precum a putut, şi mult rugându-se sfintei ca să mijlocească pentru el către Domnul, a îngropat-o în locul acela, unde o aflase, slăvind şi binecuvântând pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Simeon Metafrast, care cu pace s-a săvârşit.

Cuviosul Simeon era născut în Constantinopol, fiind pe vremea evlaviosului împărat Leon cel înţelept în anii 886. Pentru faptele cele bune şi pentru înţelepciunea sa, a fost înălţat la vrednicia de magistru şi logofăt, şi avea multă cinste la împărat. Deci, oarecând au mers arabii în Creta cu armată, şi au prădat oarecare sate şi cetăţi. Atunci împăratul a ales voievod pe marele şi viteazul Imerie, cu care împreună a trimis şi pe Cuviosul acesta Simeon Metafrast, să meargă soli către arabii care stăpâneau Creta, dându-le

acestora amândurora puterea ca, sau, cu bine, să supună pe arabi împărăţiei (Constantinopolului), sau să-i piardă cu arme prin război. Precum de aceasta povesteşte acelaşi Metafrast, scriind viaţa mai sus-pomenitei cuvioasei maicii noastre Teoctista Lesvianca, care se prăznuieşte întru această zi. Împăratul îl iubea pe cuviosul şi-l cinstea, atât pentru înţelepciunea şi fapta bună a lui, cât şi pentru firească lui bărbăţie, priceperea şi socotinţa ce avea în războaie. Însă cu toate acestea, pururea pomenitul Simeon nu avea aplecare spre aceste lucruri amăgitoare. Ci cugeta foarte mult să părăsească lucrurile lumii acesteia şi să se facă monah. De aceea a zis către împăratul că, dacă se va întoarce biruitor de la Creta, să-i facă un dar pe care îl va cere atunci, iar împăratul i-a făgăduit că fără de grăire împotrivă îi va plini cererea. Deci, mergând la Creta împreună cu Imerie, au vorbit ca nişte soli înaintea stăpânitorilor arabilor, şi atâta i-au îmblânzit pe ei cu cuvintele lor cele înţelepte, încât fără de război i-au biruit şi i-au supus să plătească bir împăratului.

Întorcându-se biruitori la Constantinopol, s-au închinat împăratului, iar pururea pomenitul Simeon l-a rugat ca să-i dea darul ce i l-a făgăduit. Iar împăratul, neştiind ce are a cere, a dat lui Simeon mâna şi acesta a sărutat-o, socotind că are a cere aur sau altă oarecare cinste mai mare, precum poftesc iubitorii de lume. Dar Simeon iubitorul de Hristos, mai vârtos decât iubitorul de avuţie, n-a cerut altă dăruire de la împăratul, decât ca să-l lase a se face monah. Atunci împăratul s-a mâhnit, pentru că urma să se lipsească de un aşa de înţelept bărbat şi viteaz ostaş. Însă, neputând a-şi călca făgăduinţa, a îmbrăţişat cu lacrimi pe dumnezeiescul Simeon şi l-a sărutat, zicându-i: "Mergi fiule cu mila lui Dumnezeu, Căruia roagă-te şi pentru păcatele mele". Apoi, cuviosul, după ce s-a făcut monah şi a scăpat de tulburarea lumii, a scris vieţile sfinţilor câte le-a aflat. După aceea, ca unul ce era bogat şi avea putere şi închipuire, a trimis oameni în felurite cetăţi şi locuri; şi i-au adus câte vieţi de sfinţi au aflat, pe care el iarăşi le-a tâlcuit cu preadulci ziceri. Pentru care lucru din pricina aceasta s-a numit Metafrast (adică tâlcuitor). Şi toate câte a scris sunt adevărate şi fără greşeală. Pe care şi învăţaţii italienilor le-au tâlcuit în limba italienească, şi-l au pe Cuviosul Simeon şi în sinaxarele lor, şi-l prăznuiesc ca pe un sfânt. Fiindcă mult s-a ostenit atât pentru Domnul, cât şi pentru sfinţii Lui.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor femei Eustolia şi Sopatra.

Sfânta Eustolia era pe vremea lui Mavrichie împăratul, fiică de părinţi evlavioşi care locuiau în Roma. Şi din cruda vârstă, dându-se pe sine cucerniciei, zăbovea în postiri şi privegheri. Fiind aprinsă de dumnezeiasca dorinţă şi lăsând Roma, s-a dus la Constantinopol, unde, cercetând dumnezeieştile cinstite locaşuri şi plinindu-şi dorinţa, s-a întâlnit cu Sopatra, fiica împăratului

Mavrichie, care mergea la biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Vlaherne. Şi fiindcă fapta bună nu se poate ascunde, Sopatra ruga pe fericita Eustolia, ca să o aibă pe ea maică duhovnicească şi păzitoare trupului şi sufletului. Şi lăsând pururea pomenita Sopatra împărăţia şi îmbrăcându-se cu schima călugărească, a sporit întru nevoinţe şi osteneli duhovniceşti. A cerut de la tatăl său împăratul un loc potrivit şi acolo a zidit casă de rugăciuni, petrecând împreună cu Sfânta Eustolia. Pentru aceasta multe fecioare şi femei evlavioase mergând către ele, petreceau împreună viaţa cea aspră şi plină de osteneli. Iar fericita Eustolia nevoindu-se mulţi ani, şi multora făcându-se pricină de mântuire, s-a dus către Domnul cu pace, lăsând în locul său pe fericita Sopatra, care, asemenea ca duhovnicească ei maică, nevoindu-se şi la vârful faptelor bune ajungând, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Antonie.

Acesta era din satul Siron, cu meşteşugul tăietor de pietre. Deci, văzând pe elini că mergeau la capiştea idolilor şi jertfeau, i-a sfătuit pe ei să se depărteze de aceia, şi nefiind ascultat, mâhnindu-se, s-a dus în pustietate, şi acolo a aflat pe un rob al lui Dumnezeu, care iarăşi fugise din lume, Timotei cu numele, şi împreună cu el petrecând trei ani, şi luând de la el bunele cuvântări, s-a pogorât iarăşi către poporul rătăcit din satul său. Şi aflându-i pe ei că săvârşeau serbare demonilor, intrând în capiştea lor, a zdrobit toţi idolii. Deci, fiind prins de ei, a fost bătut cumplit. După aceasta s-a dus la Apamia Siriei şi, rugându-se cuviosului episcop ca să-i dea voie să zidească o biserică în cinstea Sfintei Treimi, a început a o zidi. Aflând de aceasta cei din satul lui au năvălit noaptea cu săbii şi cu ciomege şi fără de milă l-au omorât pe el. Şi aşa şi-a dat duhul său lui Dumnezeu.

În această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Claudiu, Castor, Sempronian şi Nicostrat.

Aceşti sfinţi martiri, străromâni, au pătimit pe vremea împăratului păgân Diocleţian, din a cărui poruncă, dregătorul său Lampadie a pornit prigoană împotriva sfinţilor.

Aceşti sfinţi martiri ai lui Hristos au primit botezul creştin din mâinile episcopului Chiril din Antiohia, surghiunit în ţinutul Iliricului, în cetatea Sirmium.

Toţi aceştia erau renumiţi meşteri în arta sculpturii. Faima lor a ajuns până la cunoştinţa împăratului Diocleţian.

Fiind denunţaţi de păgânii din preajma lor, s-a pornit o adevărată prigoană împotriva creştinilor, care erau în număr foarte mare, printre care se aflau şi Claudiu, Castor, Sempronian şi Nicostrat. Aceştia îndemnau pe cei împreună-lucrători cu ei să-şi facă semnul Sfintei Cruci la începutul şi sfârşitul lucrului, fapt care a atras descoperirea lor ca adevăraţi creştini. Sfinţii socoteau că numai prin ajutorul şi puterea lui Dumnezeu au putut realiza desăvârşirea în acest meşteşug. Datorită

smereniei şi comportării vieţii lor, de buni creştini, mulţi se converteau la credinţa în Hristos. Pe lângă alte învinuiri, sfinţii erau acuzaţi că evită cinstirea statuilor zeului Asclepios – socotit zeul medicinei, făcătorul de minuni. Sfinţii mărturiseau că singur Dumnezeu este făcător de minuni.

Învinuirea că nu vor să aducă jertfe zeilor, a atras după sine aruncarea lor în temniţă, bătăi, schingiuiri de tot felul, toate cu gândul de a-i determina să-L nege pe Hristos. Nici acestea nu au putut să-i determine să se lepede de credinţa în Iisus Hristos ba, mai mult, însuşi chinuitorul Lampadie a murit în chip neaşteptat, socotindu-se de locuitorii cetăţii ca pedeapsă pentru faptele sale de chinuitor al sfinţilor.

Împăratul, văzând că toate încercările au fost zadarnice, în cele din urmă a hotărât să termine cu aceştia închizându-i de vii în sicrie de plumb şi aruncându-i în apa râului Sava.

La scurt timp, în închisoare, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu şi episcopul Chiril, cel care i-a botezat pe aceşti mărturisitori ai lui Hristos.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Cristofor şi Mavra, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Ioan Colovul, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Eladie, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Narsi şi Artemon.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioşilor şi de Dumnezeu purtători Părinţilor noştri Evtimie şi Neofit, ctitorii Mânăstirii Dohiariului, care cu pace s-au săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

TROPARUL, glasul 1:

Bucură-te, ceată a mucenicilor de la Sirmium, Claudiu, Castor, Sempronian şi Nicostrat, cei de Dumnezeu înţelepţiţi. Strălucind în arta modelării pietrei, pricepuţi v-aţi arătat în cunoaşterea chipului cel adevărat al lui Hristos. Pe acesta lumii l-aţi descoperit, pe Supliciu şi pe cei din Sirmium i-aţi convertit. Pentru aceasta cu cetele Arhanghelilor împreună vă bucuraţi. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

CONDACUL, glasul al 3-lea:

Veniţi, cetele credincioşilor, să lăudăm pe mucenicii lui Hristos: Claudiu, Castor, Sempronian şi Nicostrat, care pe Galeriu şi pe Lampadie i-au înfruntat. Mărturisind Crucea lui Hristos, în râul Sava au pătimit; iar cinstitele lor moaşte, mai strălucitoare ca diamantele s-au arătat. Pe aceştia împreună cu cetele îngerilor având-i, să-i rugăm a mijloci la Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon văpaia «cuptorului au călcat, cu laude «strigând: Dumnezeul părinţi-«lor noştri, binecuvântat eşti!».

Arătându-ţi obiceiurile sufletului tău celui binevoitor, ai mărturisit înaintea tiranilor pe Dumnezeu întrupat, Mucenice Onisifore.

Dorind de libertatea cea dumnezeiască şi veşnică, te-ai luptat asemenea ca şi Stăpânul tău, ca o slugă bineascultătoare. Şi cu Dânsul dimpreună dănţuieşti, Porfirie preafericite.

Cu dumnezeieştile voastre sângiuri stingând văpaia cea arzătoare a necredinţei, strigaţi, prealăudaţilor: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Ca să vă învredniciţi de slava cea fericită şi nemuritoare, aţi răbdat fericită moarte, cei ce sunteţi stele luminate de Dumnezeu ale Soarelui celui înţelegător.

A Născătoarei:

Născut-ai, Fecioară, pe Cuvântul întrupat din sângiurile tale, Care a binevoit să îndumnezeiască pe muritorii cei ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Alt Canon

Irmos: **Tinerii evrei în cuptor...**

Ca o turturea preafrumoasă ţi-ai păzit lui Dumnezeu buna feciorie a întregii înţelepciuni, prin nerodirea patimilor, fericită, îmbogăţind cu adevărat pe cei ce s-au mântuit prin tine.

Slavă...

Lăsând lumea şi cele cinstite ale lumii, cu încredinţarea cea întru Dumnezeu ţi-ai împodobit acum moştenirea cea mai presus de lume, ca ceea ce ai fost cu adevărat podoaba sihaştrilor, Matroana.

Şi acum..., a Născătoarei:

Dezlegând blestemul Evei, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, ai născut, Fecioară, pe Dumnezeul tuturor, în chip de negrăit zămislindu-L, şi mai presus de minte născând pe Cel ce este mântuirea oamenilor.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce S-a pironit cu trupul pe Cruce şi ne-a «arătat nouă armă de mântuire, «tineri preaînălţaţi pe Hristos «Dumnezeul nostru în veci».

Dându-vă mădularele spre rupere, aţi rupt inima vrăjmaşului cea fără de minte, rămânând cu gândul neclintiţi, purtătorilor de cununi cei cu nume mare.

Cu sângiurile voastre s-a stins focul necredinţei luptătorilor. Iar tuturor credincioşilor aţi adăpat inimile şi sufletele, odrăslind cunoştinţă de Dumnezeu.

Valuri de chinuri cumplite aţi trecut, cu cârmuirea lui Hristos, şi v-aţi odihnit la limanul dumnezeieştii Împărăţii a cerurilor, întru nestricăciune.

Jeratice aprinse lămurite de focul Mângâietorului s-au arătat mucenicii, arzând înşelăciunea vrăjmaşului şi luminând toată lumea.

A Născătoarei:

Trandafirul cel ales aflându-te, Fecioară, în văile vieţii, a iubit frumuseţea ta Cuvântul lui Dumnezeu, şi întrupându-Se a umplut lumea de bun miros.

Alt Canon

Irmos: **Cei ce s-au făcut cu harul...**

Înfrumuseţându-ţi sufletul cu obiceiurile dreptei credinţe, Matroana, cu har dumnezeiesc ai adus lui Dumnezeu ceată de fecioare, care cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Ploile sudorilor tale, prin dumnezeiescul har, usucă ploile patimilor cele tulburi, Matroana, şi adapă totdeauna inimile celor ce aleargă cu credinţă către tine: Pentru aceasta te cinstim pe tine întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Întrarmându-te cu armele credinţei şi ale înfrânării, nu ai fost rănită de săgeţile dezmierdării, petrecând în mijlocul bărbaţilor; iar pe cel ce a rănit odinioară pe Eva l-ai rănit cu suliţa înţelepciunii, fericită Matroana.

Şi acum..., a Născătoarei:

Iată Fecioara, precum zice Isaia cu Duhul, a luat în pântece pe Cel ce ne-a mântuit pe noi din pântecele iadului, care strigăm cu dreaptă credinţă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cei ce s-au făcut cu harul Tău biruitori ai tiranului «şi ai văpăii, tinerii cei ce au «păzit foarte poruncile Tale au «strigat: Binecuvântaţi toate «lucrurile Domnului pe Dom«nul şi-L preaînălţaţi întru toţi «vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Eva prin boala neascultării blestem înăuntru a adus; «iar tu, Fecioară de Dumnezeu «Născătoare, prin Odrasla pur- «tării în pântece, lumii bine- «cuvântare ai înflorit. Pentru «aceasta toţi te mărim».

Întărindu-se cu puterea lui Hristos au putut birui cu trupul pe cel fără de trup, diamantele cele viteze, stâlpii credinţei, şi acum se veselesc în ceruri, împreună cu cei ce au luptat din veac.

Fiind ca o căruţă sfinţită a Cuvântului, aţi fost legaţi de cele necuvântătoare şi aţi ajuns către ţinta cea cerească, bucurându-vă, şi luând darurile biruinţei. Pentru aceea după vrednicie sunteţi fericiţi, dumnezeieştilor mucenici.

Oraşul cel mărit Pangheanon, având acum trupurile voastre, dumnezeieştilor mucenici, s-a îmbogăţit prin voi, ocrotitori şi doctori care tămăduiţi bolile trupurilor şi ale sufletelor, celor ce aleargă totdeauna către voi cu credinţă.

Doimea cea sfântă şi vărsătoare de lumină, purtătorule de lupte, Porfirie pururea pomenite, şi Onisifore cel cu cuget viteaz, rugaţi-vă Preasfintei Treimi să dăruiască sufletelor noastre pace şi izbăvire de cele rele.

A Născătoarei:

Îmbrăcându-Se cu totul întru mine omul, prin a Sa voie, Stăpânul iese ca un Mire din pântecele tău cel dumnezeiesc şi cu totul fără prihană, şi se hrăneşte cu lapte Cel ce hrăneşte toată zidirea cu voirea Sa, binecuvântată pururea Fecioară.

Alt Canon

Irmos: **Înfricoşatu-s-a tot auzul...**

Tu ca o porumbiţă dumnezeiască, cu aripi poleite de virtuţi, mărită Matroana, ai zburat în sus. Şi acum te odihneşti acolo unde sunt cetele preacuvioşilor, adunarea dreptilor, veselia cea veşnică şi bucuria cea nespusă.

Dorind de Soarele cel neapus, Care a strălucit din femeie, pentru milostivirea îndurărilor, lesne ai trecut, curată, calea nevoinţei cea cu greu de trecut, arzând pe demoni, şi patimile trupului uscându-le.

Slavă...

Sfânta pomenire a ta ne-a răsărit nouă, mai luminat decât soarele, luminând inimile şi cugetele noastre. Întru care adu-ţi aminte de noi cei ce o săvârşim

cu credinţă, preacinstită Matroana, ca una ce ai cu adevărat îndrăznire către Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară, ceea ce porţi în mâini pe Cel ce cu un semn poartă toate, scapă-mă de mâna celui străin cu a ta mijlocire, şi cu lumina ta luminează gândul meu, şi-l înstrăinează de patimile cele ce în chip neruşinat se luptă cu mine neîncetat.

Irmosul:

Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu po-«gorâre; căci Cel Preaînalt de «voie S-a pogorât până şi la «trup, din pântece fecioresc «făcându-Se om. Pentru aceea «pe Preacurata Născătoare de «Dumnezeu credincioşii o «mărim».

LUMINÂNDA mucenicilor:

Să cinstim pe mucenicii care au strălucit în luptă şi au luminat lumea cu luminările muceniciei, pe marele Onisifor, şi dimpreună cu dânsul pe respectatul Porfirie, că se roagă pentru noi, cei ce cu dragoste săvârşim pomenirea lor.

Slavă..., a cuvioasei:

Înălţându-ţi tot gândul tău de la starea celor pământeşti, Matroana, ai umblat pe calea poruncilor Mântuitorului, fără întoarcere înapoi. Drept aceea, roagă-te pentru noi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu glasuri preasfinţite te-au vestit pe tine cinstiţii prooroci, Fecioară, că ai să fii Maică a lui Dumnezeu. Pentru aceea, ştiindu-te Născătoare de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste te cinstim.

A Crucii şi a Născătoarei:

Văzând Stăpâna Viaţa noastră pe Cruce pironită, ca o maică plângând a strigat: Cum rabzi de bunăvoie patimă de ocară, vrând să mântuieşti pe pământenii cei din Adam, prin patima Ta?

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A ZECEA

Sfinţii Apostoli Olimpas, Rodion, Sosipatru, Terţiu, Erast, Cvart şi Sfântul Mucenic Orest.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...**, se pun stihirile pe 6: ale apostolilor 3 şi ale mucenicului 3.

Stihirile apostolilor, glasul 1:

Podobie: **Prealăudaţilor mucenici...**

Ca nişte vulturi întraripaţi, trecând învederat plinirea lumii, sfinţiţi propovăduitori, pe cei ce erau vânaţi de vrăjmaşul i-aţi atras la cre-

dinţa cea fără prihană. Pentru aceasta rugaţi-vă să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Pe măritul Terţiu şi Sosipatru să-i cinstim cu glasuri sfinţite, pe Olimpas şi Rodion, împreună cu dânşii, pe Erast tăinuitorul celor sfinte, şi pe dumnezeiescul Cvart, slăvind pe Hristos Dumnezeul nostru şi rugându-L pe Dânsul să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Neamurile aţi adus către Hristos Dumnezeu, fericiţilor, mântuite cu sângele Celui ce a binevoit a Se naşte pe pământ şi cu voie să rabde Cruce şi moarte, Căruia rugaţi-vă acum, preaînţelepţilor, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Alte stihiri, ale mucenicului:

Oreste preafericite, cu vopselele sângelui tău ţi-ai vopsit ţie porfira, cu care împodobindu-te şi cu cununa biruinţei încununându-te, stai înaintea lui Hristos celui nemuritor, pe Care roagă-L să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Cu focul pătimirilor tale, înţelepte, ai ars rătăcirea; şi cu picăturile sângelui ai înecat toate taberele vrăjmaşilor, şi ai adăpat inimile credincioşilor, care odrăslesc dreapta credinţă. Şi acum roagă-te să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Zori ai răsărit strălucind toată lumea, cu razele luptelor tale, Oreste mărite, lauda mucenicilor, şi cu harul alungând întunericul necredinţei. Pentru aceea roagă-te să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, auzire străină, Preacurată. Bucură-te, lemn sfânt al Raiului sădit de Dumnezeu. Bucură-te, pierzarea demonilor celor vicleni. Bucură-te, sabie cu două tăişuri, care tai capul vrăjmaşului cu naşterea ta cea minunată. Preasfântă cu totul fără prihană, cheamă-ne pe noi din nou, pe cei înstrăinaţi.

A Crucii şi a Născătoarei, asemenea:

Dacă a văzut mieluşeaua şi Stăpâna cea fără prihană pe Mieluşelul său pe Cruce, neavând chip nici frumuseţe, zicea tânguindu-se: Vai mie! Unde Ţi-a apus frumuseţea Ta preadulce? Unde este cuviinţa? Unde-Ţi este harul chipului Tău care strălucea, Fiul meu preaiubite?

STIHOAVNA din Octoih.

Troparul apostolilor, glasul al 3-lea: **Sfinţilor Apostoli... Slavă...**, al mucenicului, glasul al 4-lea: **Mucenicul Tău, Doamne, Orest...**

Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul apostolilor (de două ori), **Slavă...** al mucenicului, **Şi acum...,** al Născătoarei, de la glasul troparului apostolilor.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Din Octoih unul, cu irmosul pe 6, şi ale sfinţilor, 2, pe 8.

CANONUL Sfinţilor Apostoli

Alcătuire a lui Iosif

Cântarea I, glasul 1:

Irmosul:

Dreapta ta cea purtătoare de biruinţă, cu dum-
«nezeiască cuviinţă, întru tărie «s-a preamărit. Că aceasta ne-«muritoare, ca o puternică a «toate, pe potrivnici a zdrobit, «israelitenilor prin adânc cale «nouă făcându-le».

Fiind ucenici dumnezeieşti ai Dumnezeului nostru, Care S-a întrupat pentru milostivire, rugaţi-L pe El să dăruiască iertare de greşeli celor ce săvârşesc pomenirea voastră, fericiţilor.

Oglinzi ale lui Dumnezeu, arătătoare de lumină, încăpătoare darurilor Lui v-aţi arătat, fericiţilor, cu bună dare împărtind tuturor credincioşilor luminile cele de mântuire, văzătorilor de Dumnezeu apostoli.

Scoţând izvorul strălucirii, au vărsat tuturor lumină mărităii Terţiu, Erast şi Olimpas, Rodion şi Sosipatru, împreună cu Cvart, pe care cu dreaptă credinţă să-i fericim.

A Născătoarei:

Neamul omenesc ai înnoit cu naşterea ta, Fecioară, că ai născut pe Cuvântul Tatălui, Cel ce S-a îmbrăcat cu trup stricăcios şi ne-a arătat nouă căile nemuririi.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmos: **Veniţi popoarelor să cântăm...**

Fiind strălucit totdeauna cu dumnezeieştile raze, prealăudate, luminează pe cei ce cinstesc prăznuirea ta cea purtătoare de lumină; şi-i izbăveşte de întunericul relelor.

Dumnezeiasca dragoste a lui Hristos te-a aprins şi te-a făcut puternic, arzând materia cea lesne arzătoare a nebuniei idoleşti, mucenice preaalesule.

Slavă...

Cu răbdare şi cu tărie ai înfruntat pe cei fără de lege, care te sileau să cinsteşti lucruri de mâini omeneşti, idoli fără de suflet, purtătorule de chinuri Oreste.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, locaşul lui Dumnezeu cel prea curat, pe ceea ce eşti fără prihană, te rog curăţeşte cu mijlocirea ta inima mea cea spurcată cu dezmierdări necurate.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Însuţi Cel ce ştii neputinţa firii omeneşti, şi după milos-«tivire Te-ai închipuit într-însa, «încinge-mă cu putere de sus, «ca să strig Ţie: Sfântă este Bi-«serica cea însufleţită a slavei «Tale celei nepovestite, Iubito-«rule de oameni».

Pe Cuvântul ca pe un luminător purtând, apostolilor, aţi trecut toată zidirea, plecându-vă lui Dumnezeu, risipind întunericul aceleia, şi arătând fii luminii prin har pe cei ce dormeau în noaptea necunoştinţei.

Vestirea cea de mântuire a cuvintelor voastre a ieşit în toată lumea, precum zice proorocul, şi arătarea cea luminată a lucrurilor a înconjurat tot pământul, luminând sufletele, grăitorilor de Dumnezeu şi apostoli ai Domnului.

Sălăşluind în sufletele voastre, înţelepţilor, Preasfântul Duh le-a făcut cu totul în chip dumnezeiesc. Pentru aceasta trecând prin toată lumea, aţi surpat capiştile idolilor cu harul şi aţi zidit lui Dumnezeu Biserici.

A Născătoarei:

Pe Fiul cel singur născut al Tatălui, Care mai înainte a fost fără de maică, cunoscându-L că S-a născut din tine fără de tată, te mărturisim pe tine Maică a lui Dumnezeu, care ai născut fără stricăciune şi ai rămas fecioară mai presus de cuvânt, Marie, mireasă a lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: **Pe piatra credinţei...**

Întărindu-te cu puterea Mângâietorului, ai stat înaintea judecătorului celui fără de lege, şi l-ai ruşinat pe el cu puterea cuvintelor tale, preafericite, şi cântând, ziceai: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Cuvântul tău fiind luminat cu viaţa şi viaţa ta fiind strălucită cu cuvântul, pe mulţi ai mutat către lumina dreptei credinţe, mucenice, mult-luptătorule; cu care dimpreună cântai: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Slavă...

Înălţându-se nelegiuirea din trufie, ai surpat-o cu bărbăţie şi cu răbdare, şi te-ai înălţat către Domnul, purtătorule de

lupte, Oreste strălucite, şi cântând, ziceai: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei:

Zămislit-ai în pântecele tău, Maica lui Dumnezeu, pe Ziditorul tău şi Domnul tuturor, şi L-ai născut pe El mai presus de cuvânt, făcându-Se trup. Pentru aceasta strigăm către tine: Nu este curată afară de tine, Stăpână.

Irmosul:

Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea «asupra vrăjmaşilor mei, că s-a «veselit duhul meu a cânta: Nu «este sfânt ca Dumnezeul nos«tru şi nu este drept afară de «Tine, Doamne».

CONDACUL Sfinţilor Apostoli, glasul al 4-lea:

Podobie: **Arătatu-Te-ai astăzi lumii...**

Arătatu-s-a astăzi cinstită prăznuirea apostolilor, dând în chip vădit iertare de greşeli tuturor celor ce săvârşesc pomenirea lor.

SEDEALNA, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău, Mântuitorule...**

Cu un glas să cinstim pomenirea lui Erast, a lui Olimpas, a lui Terţiu şi Sosipatru, împreună şi a lui Rodion şi a lui Cvart, strigând către dânşii: Dumnezeieştilor propovăduitori şi slugi ale Cuvântului, izbăviţi sufletele noastre din chinul cel veşnic, cu rugăciunile voastre.

Slavă..., a mucenicului, glasul al 4-lea:

Podobie: **Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...**

Tăierea mădularelor şi chinul focului cel cumplit suferind, mucenicește te-ai nevoit şi ţi-ai împletit cununa nestricăciunii, preafericite, stând înaintea scaunului Sfintei Treimi. Pe Care roag-O să ne izbăvim de rele cei ce cu credinţă te lăudăm pe tine, Mucenice Oreste.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mulţimea cugetelor mele celor necurate şi întunericul gândurilor celor fără de cale, cine le va putea spune, Preacurată? Şi pornirile vrăjmaşilor mei celor fără de trup şi răutatea lor, cine le va putea povesti? Ci cu a ta rugăciune, ceea ce eşti bună, dăruieşte-mi scăpare de acestea toate.

A Crucii şi a Născătoarei:

Văzându-Te, Hristoase, ceea ce Te-a născut cu trup, spânzurat pe Cruce pe Tine, Care Te-ai născut din Tatăl fără de început, striga: Vai mie, preadorite Iisuse! Cum Tu, Cel ce eşti slăvit de îngeri ca un Dumnezeu, eşti răstignit acum, Fiule, de oameni fără de lege? Te laud pe Tine, Îndelung-răbdătorule.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, pri-«vindu-te Avacum, cu ochii cei «de departe văzători, mai îna-«inte a vestit pe Sfântul lui Is-«rael, ce vrea să iasă din tine, «spre mântuirea şi înnoirea «noastră».

Făcându-vă întărire celor de demult, cu învăţăturile voastre cele date de Dumnezeu, aţi surpat întărâtările vrăjmaşilor cele de multe feluri, şi le-aţi dat pustiirii, apostoli ai Mântuitorului, văzătorilor de Dumnezeu.

Cu mărime propovăduind măririle lui Hristos, marilor propovăduitori, şi luminând îndestul pe oamenii ce se depărtaseră cu totul, i-aţi făcut arătaţi cu mărimea harului, dumnezeiştilor apostoli.

Lăudat să fie cu cântări dumnezeieşti Olimpas, şi Rodion împreună cu el să fie mărit cu dreaptă credinţă, că şi-au săvârşit călătoria mucenicește, dimpreună cu Petru, propovăduitorul lui Dumnezeu, tăindu-li-se capetele la Roma.

A Născătoarei:

Minunea nouă, care s-a făcut întru tine, s-a arătat de faţă mai presus decât toate minunile, ceea ce eşti cu totul fără de prihană; că ai născut pe Dumnezeu cu trup, Care pentru milostivire S-a unit cu oamenii întru unime neamestecată, mireasă a lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: **Venit-ai din Fecioară...**

Nu au mişcat turnul sufletului tău râurile chinurilor celor pornite, Mucenice Oreste fericite; că ai fost întărit pe piatra dragostei Domnului, vrednicule de laudă.

Nu a putut tiranul să se uite drept la lumina graiurilor tale, pentru că umbla în noaptea necunoştinţei; pentru aceea chinuindu-te te-a făcut fiu luminii şi al zilei.

Slavă...

Te întărea pe tine Iisus Hristos cu dumnezeiescul har, când te necăjeai cu chinurile şi te topeai de răni, şi când te întindeau fără de milă, purtătorule de lupte, pururea pomenite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, Curată, te numeşte Avacum munte umbros din care a venit însuşi Domnul Cuvântul, întrupându-Se şi făcându-Se om, din prisosirea milostivirii, Iubitorul de oameni.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cel ce ai luminat cu lumina-rea venirii Tale, Hristoase, «şi ai făcut să strălucească cu «Crucea Ta marginile lumii, lu-«minează cu lumina cunoştin-«ţei Dumnezeirii Tale inimile «tuturor celor ce Te laudă cu «dreaptă credinţă».

Înţelepciunea Tatălui, Care a zidit toată lumea, v-a trimis pe voi învăţători în lume, întru în-ţelepciunea Duhului şi întru arătarea adevărului, care aţi luminat dumnezeieşte pe toţi.

Aruncând undiţa cuvântului, preaînţelepţilor, aţi scos din adâncul necunoştinţei, cu ha-rul, pe cei ce erau mai fără de glas decât peştii, şi pe toţi cei ce au crezut i-aţi adus Domnului.

Să lăudăm pe Olimpas şi pe marele Rodion, pe Terţiu şi pe Sosipatru, dimpreună cu dân-sul şi pe Erast şi pe dumneze-iescul Cvart, pe propovăduitorii lui Hristos şi tuturor celor drept-credincioşi ajutători.

A Născătoarei:

Zămislit-ai prin cuvânt pe Cuvântul, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi ai născut mai presus de gând şi de cuvânt, Mireasă a lui Dumnezeu, pe Dum-nezeu şi Omul. Pentru aceasta, cu cuvinte de Dumnezeu insu-flate, pururea pe tine te fericim.

Alt Canon

Irmos: **Lumina celor din întuneric...**

Sfărâmându-ţi-se tot trupul cu toiege, fericite, ai stat ca un diamant, arătând răbdare cu credinţă preatare, Oreste mărite, şi strigând: Pe alt Dum-nezeu afară de Tine nu ştiu.

Trimiţând pe zeii elinilor la pierdere cu preasfinţitele tale ru-găciuni către Ziditorul, Oreste, ai răbdat torturi foarte mari, fiindu-ţi jupuită pielea trupului.

Slavă..., a Treimii:

Propovăduind o strălucire în trei ipostasuri şi cinstind o fiinţă, o domnie a Treimii celei mai presus de zei şi nezidită, ai sfărâmat pe zeii cei cu nume mincinos şi ai surpat până la pământ locaşurile idolilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Maică te-ai arătat a răsăritu-lui Soarelui slavei, Care S-a născut cu îmbrăcămintea fiin-ţei omeneşti cea lepădată şi Care luminează pe toţi, scoţân-du-i din noaptea răutăţilor.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt, «şi nu avem scăpare; socoti-«tu-ne-am ca oile de junghiere; «mântuieşte pe poporul Tău, «Dumnezeul nostru, că Tu eşti «celor neputincioşi tărie şi în-«dreptare».

Fiind aruncaţi, preacinstiţilor, ca nişte pietre la pământ, aţi adunat către dreapta credinţă pe cei ce cu obicei înşelător au slujit pietrelor nesimţitoare, văzătorilor de Dumnezeu şi tăinuitorii Cuvântului, preafericiţilor.

Propovăduind o Unime în trei Feţe nedespărţită, neamestecată, aţi surpat de pe pământ înşelăciunea mulţimii zeilor, adevăraţi apostoli ai lui Hristos; şi pe cei care erau rătăciţi de tot i-aţi îndreptat către lumina cunoştinţei de Dumnezeu.

Cu cugetele împodobite aţi surpat neînţelegerea celor nepricepuţi, preaînţelepţilor apostoli, şi i-aţi întărit a crede lui Dumnezeu, singurului Împărat al tuturor, Cel ce înfrumuseţează toată făptura cu vărsările dumnezeieştii lumini.

A Născătoarei:

Ca alt cer mai înalt decât cel dintâi, arătându-te, Stăpână, te slăvim pe tine, din care ne-a răsărit nouă Soarele dreptăţii, Care a alungat adâncimea întunericului necunoştinţei.

Alt Canon

Irmos: **De adâncul greşelilor...**

Cu stropirea preacinstitelor tale sângiuri a încetat sângele cel spurcat, care din vătămarea minţii se aducea prinos demonilor, purtătorule de lupte al lui Hristos, preaviteazule.

Avându-te pe tine, mucenice, bun doctor sufletelor şi trupurilor, ne izbăvim de patimi, de încercări şi de necazuri, cu rugăciunile tale cele bineprimite şi dumnezeieşti.

Slavă...

Cu dezbrăcarea trupului luând îmbrăcăminte ţesută din harul cel de sus, ai putut să goleşti taberele vrăjmaşilor, fericite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Învredniceşte-mă dumnezeieştii iertări pe mine cel nemilostiv şi biruit de răutate, care zac în desfătări, Preasfântă Fecioară, Mireasă a lui Dumnezeu.

Irmosul:

De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adân-«cul milostivirii Tale cel neur-«mat: din stricăciune, Dum-«nezeule, scoate-mă».

CONDACUL apostolilor, glasul al 2-lea:

Podobie: **Cele de sus căutând...**

Cu dumnezeiască lumină mintea luminându-vă, împletiturile ritorilor cu înţelepciune le-aţi risipit, şi toate limbile vânând, mărităilor apostoli, Stăpânului le-aţi adus, învăţându-le să slăvească dumnezeiasca Treime.

ICOS

Ca nişte ucenici ai Stăpânului a toate, cu mrejele rugăciunilor voastre cele văzătoare de Dumnezeu, scoateţi smeritul meu suflet din adâncul greşelilor, care este prins cu laţurile viclenilor demoni; ca binepetrecând cealaltă vreme a vieţii mele, să vă laud pe voi cu dragoste şi să preamăresc viaţa voastră cea fără prihană, pe care aţi petrecut-o pe pământ, luminând pe cei cumplit întunecaţi, şi învăţându-i să slăvească dumnezeiasca Treime.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfinţilor Apostoli din cei şaptezeci: Olimpas, Rodion, Sosipatru, Erast şi Cvart.

Aceştia au fost din cei şaptezeci. Olimpas şi Rodion, urmând Sfântului Apostol Petru, amândurora li s-au tăiat capetele, în cetatea Romei, de către Nero. Iar Sosipatru, de care pomeneşte Sfântul Pavel în Epistola către Romani, fiind episcop la Iconiu, cu pace s-a săvârşit. Şi poate fiecine să afle că Apostolul Pavel pomeneşte de dânsul în multe locuri în Epistolele sale. Asemenea şi Erast, de care pomeneşte în Epistolă fericitul Pavel, fiind iconom al Bisericii din Ierusalim şi apoi episcop al Paneadei, cu pace s-a săvârşit. Iar Cvart, fiind episcop al Beritului şi multe pătimind pentru dreapta credinţă şi pe mulţi elini spre Domnul întorcându-i, s-a săvârşit şi el cu pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Orest.

Acest sfânt a fost din cetatea Tiana, din ţara Capadociei, doctor cu meşteşugul. Deci mărturisind pe Hristos, a fost prins de Maximin guvernatorul, pe vremea împărăţiei lui Diocleţian. Şi nesupunându-se a jertfi la idoli, ci mărturisind cu îndrăzneală pe Hristos Dumnezeu, a fost bătut cu toiege atât de rău, încât i se sparse pântecele de i se vedeau maţele. Deci, l-a dus la capiştea idolilor, şi suflând el asupra idolilor, s-au făcut aceia ca praful. Apoi a fost închis în temniţă şi după şapte zile stând înaintea judecăţii lui Maximin, şi iarăşi fiind silit ca să jertfească, şi nesupunându-se, i-au pătruns gleznele cu piroane lungi. Şi legându-l cu lanţuri de un cal sălbatic, l-au gonit repede şi târându-l douăzeci şi patru de mile, afară din cetatea Tiana, şi-a dat sufletul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teostirict, cel din Simvola.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Nonnos, care a botezat pe Sfânta Pelaghia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului Mucenic Mil episcopul, şi cu doi ucenici ai săi.

Acest Sfânt Părinte al nostru Mil s-a născut într-o cetate persană; şi după ce s-a botezat, a învăţat Sfintele Scripturi. Vrând el să ostăşească împăratului perşilor, după ce a ajuns în vârstă, a fost oprit de la acest gând de o înfricoşătoare vedenie de noapte şi de atunci petrecea în feciorie şi în nevoinţe, rugându-se

lui Dumnezeu şi pentru sine şi pentru tot neamul său. Iar după câţiva ani, lăsându-şi cetatea, s-a făcut monah şi a locuit în locul în care proorocul Daniil a văzut vedeniile. Şi s-a învrednicit el a fi hirotonit episcop al preasfintei Biserici, prin mâna lui Ghenadie episcopul, care s-a făcut mărturisitor şi mucenic. Şi mult ostenindu-se acolo Sfântul, mustra şi cu faptele şi cu cuvintele pe cei ce făceau călcări de lege; mai în urmă, bătut fiind de ei şi izgonit, după ce şi-a dat seama că ei rămân neîndreptaţi, mai înainte vestindu-le urgia ce avea să vină asupra lor de la Dumnezeu, s-a dus. Iar după ce au trecut trei luni de zile, mai-marii cetăţii aceleia din greşeala lor au căzut sub urgia împăratului. Şi trimiţând împăratul ostaşi, împreună cu trei sute de elefanţi, au sfărâmat cetatea cu totul, iar pe locuitorii ei i-au omorât cu sabia. Atunci Sfântul s-a dus la Ierusalim şi a aflat pe Amonie, ucenicul marelui Antonie, lângă care zăbovind doi ani, s-a întors iarăşi în Persia.

Ducându-se Sfântul la eparhia sa, a zidit acolo o biserică, spre iertarea păcatelor poporului său celui nesupus, pe care împăratul îl pierduse cu amară moarte. Şi după ce a petrecut acolo multă vreme, s-a dus la cetatea Ctesifon, în care a aflat adunare de episcopi, şi stând în mijlocul lor, a mustrat pe episcopul împotriva căruia se făcuse acel sinod. Iar episcopul acela umilea şi-şi bătea joc de Sfântul mândrindu-se cu răspunsurile şi înţelepciunea sa. Iar Sfântul i-a răspuns: Fiindcă stai neîndreptat, trufindu-te împotriva arhiereilor Domnului meu, pe care i-a adunat Duhul Sfânt, pentru aceasta te-a ajuns acum urgia lui Dumnezeu, Care iată te face acum pe jumătate uscat pentru mulţi ani, pentru ca prin pătimirea ta aceasta să se înţelepţească şi să se îndrepteze ceilalţi. Şi, o, minune!, odată cu cuvântul Sfântului a căzut fulger din cer şi l-a făcut pe acela jumătate uscat, şi în această stare a petrecut doisprezece ani întregi şi în urmă s-a săvârşit.

Iar Sfântul, ieşind de acolo s-a dus la o altă cetate al cărei ocârmuitor pătimea de doi ani de o cumplită boală. Aflând el de venirea Sfântului, a trimis la el şi l-a rugat să meargă să-l cerceteze ca pe un bolnav şi să-i dea binecuvântarea sa. Deci, fiindcă omul trimis stăruia către Sfântul să meargă cu grăbire, Sfântul a răspuns către dânsul aşa: Du-te şi spune cu mare glas bolnavului ce te-a trimis: "Acestea îţi zice episcopul, întru numele lui Iisus Hristos, pe Care Îl propovăduiesc eu prostul şi nevrednicul: Leapădă de la tine toată boala ce te supără, şi încingând mijlocul tău, vino umblând cu înseşi picioarele tale, ca să te văd". Iar trimisul întorcându-se, îndată ce a zis cuvintele acestea, o, minune!, s-a însănătoşit stăpânul său şi atât s-a întărit, încât n-a mai rămas în el vreo rămăşiţă sau semn de boală. Deci, s-a sculat şi s-a dus la Sfântul umblând cu picioarele sale şi aruncându-se la cinstitele picioare ale Sfântului şi apucându-le cu amândouă mâinile, le săruta pe ele tăvălindu-se pe pământ. Şi mulţumind, slăvea pe Dumnezeu, Cel ce

l-a mărit pe el în acest chip. Această preamărită minune a Sfântului, pe mulţi a adus la credinţa lui Hristos.

Acolo aflându-se Sfântul, a alungat mulţi demoni din cei care pătimeau. Şi pe o femeie ce zăcea în pat şi era slăbănoagă de nouă ani, apucând-o de o mână, a ridicat-o sănătoasă. Şi pe un om care cu nedreptate silnicea pe altul şi cu nebăgare în seamă încredinţa nedreptatea prin jurământ, fiindcă defăima şi nu asculta cuvintele Sfântului, l-a făcut prin rugăciunea sa ca să ia lepra lui Ghiezi peste tot trupul său, spre îndreptarea multora, încât din aceasta, mulţime nu puţină din acel oraş a venit la Sfântul şi a cerut ca să primească credinţa creştinească. Şi alte încă multe minuni în feluri de locuri a făcut Sfântul acesta, despre care răspândindu-se vestea, a ajuns la dregătorul Vasilisc. Fiind chemat Sfântul şi stând el înaintea lui împreună cu doi ucenici ai săi, după ce a văzut credinţa lor cea în Hristos, curată şi neclintită, multe pedepse şi chinuri le-a pricinuit lor neomenosul acela, care, aprinzându-se de mânie, a scos însuşi sabia şi a lovit pe Sfântul în piept. Asemenea şi fratele lui Vasilisc în unire cu el a lovit şi acela pe Sfântul în inimă. Iar episcopul Domnului şi nevoitorul, viu încă fiind, a zis către ei: "Fiindcă voi amândoi v-aţi unit ca să mă omorâţi pe mine, nevinovatul, pentru aceasta mâine chiar în ceasul acesta se va vărsa sângele amândurora chiar de mâinile voastre, adică vă veţi ucide unul pe altul, şi maica voastră va rămâne fără fii". Şi aceasta zicând, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar pe cei doi ucenici ai Sfântului suindu-i păgânul Vasilisc deasupra a doi munţi, acolo i-a ucis cu pietre.

A doua zi necredinciosul Vasilisc a ieşit împreună cu fratele său la vânat, fără să dea în vreun fel crezare proorociei Sfântului, pe care o socotea ca o bârfire. Şi aflând un cerb singur ei, amândoi fraţii, au stat unul în dreptul celuilalt, adică, unul de o parte de cerb şi celălalt de cealaltă, şi au slobozit amândoi suliţele ca să omoare cerbul. Iar ele purtându-se cu repeziciune s-au înfipt în inimile amândurora, şi aşa în chinuri şi-au lepădat sufletele, ucigându-se unul pe altul. Iar moaştele Sfântului Mil şi ale ucenicilor lui au fost îngropate de către creştini. Şi vieţuiesc ei pururea viaţa cea nesfârşită şi veşnică şi se roagă pentru noi către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Caliopie, Nir şi Orion.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţele-«gător te cunoaştem credin-«cioşii; că precum a mântuit pe «cei trei tineri Cel Preaînalt, şi «pe mine tot omul, în pântecele «tău m-a înnoit Dumnezeul «părinţilor, Cel lăudat şi prea-«slăvit».

Pe tine, Eraste, scriind Pavel Apostolul, te-a vestit şi te-a sfin-

ţit ierarh al Bisericii lui Hristos din Ierusalim; cu care dimpreună cinstindu-te, cântăm: Dumnezeul părinţilor noştri, Cel lăudat şi preaslăvit.

Cu răbdarea încercărilor şi a prigoanelor şi a necazurilor fiind încercat, şi înfrumuseţându-te cu rănile lui Hristos, Eraste preafericite, cu glas mare strigai: Dumnezeul părinţilor, Cel lăudat şi preaslăvit.

Legii celei noi te-ai arătat vestitor Cvarte, depărtând de nelegiuirea cea veche pe cei cu cugetele străine, şi aducând către înnoirea vieţii pe cei ce strigau: Dumnezeul părinţilor, Cel lăudat şi preaslăvit.

A Născătoarei:

Pe Cuvântul Tatălui cel pururea înfiinţat, Care S-a arătat oamenilor, L-ai întrupat, Fecioară, şi L-ai născut cu trup făcându-Se om, ca să mântuiască pe om: Dumnezeul părinţilor noştri, Cel lăudat şi preaslăvit.

Alt Canon

Irmos: **Chipul celui de aur...**

Cu izvoarele sângiurilor stingând focul necredinţei, totdeauna răcoreşti, vrednicule de minune, cu ploile minunilor pe cei topiţi de patimi, care strigă şi cu credinţă cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Adânc de minuni, râu de vindecări, izvor revărsător de toată sănătatea, de toată iertarea, de întristări s-au arătat, purtătorule de chinuri Mucenice Oreste, racla moaştelor tale, la care închinându-ne cu dreaptă credinţă, pe tine te fericim.

Slavă...

Dezlegându-te de patimile trupului, înţelepte, prin chinuri, te-au legat de animal mare ca să te ducă şi cu cruzime să te târască; pentru aceasta de trup te-ai dezlegat pe sineţi, mucenice, şi de Dumnezeu te-ai legat în chip mai curat şi mai desăvârşit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel din fire Dumnezeu, luând fire omenească din tine, curată, S-a arătat cu trup mai presus de gând, pentru multa bunătate vrând să mântuiască pe oameni; pe Care lăudându-L, strigăm: Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu po-«doaba dreptei credinţe mai «curat decât aurul au strălucit, «grăind: Binecuvântaţi toate «lucrurile Domnului pe Dom-«nul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi «întru toţi vecii».

Arătându-vă ca nişte stâlpi neclintiţi ai Bisericii lui Hristos, aţi surpat de tot zidurile credinţei celei rele, iar pe credincioşi ca nişte pietre i-aţi întărit pe piatra credinţei, pe cei ce strigă: Toate lucrurile pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Dătători de lege v-aţi arătat voi, scriind în inimile credincioşilor legea Duhului, preafericiţilor, prin care luminându-se strigau: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Înfrumuseţatu-te-ai, fericite Olimpas, în ziua în care a luat sfârşit marele Petru, săvârşindu-te cu adevărat, împreună cu Rodion, prin sabie din porunca lui Nero; împăratul cel fără de lege, şi v-aţi împreunat cu cetele cele cereşti.

A Născătoarei:

Năstrapa care purta odinioară mana pe tine te însemna, Curată, că ai purtat în pântece pe Hristos dulceaţa noastră, şi L-ai născut cu trup; Care ne-a mântuit de toată amărăciunea greşelilor celor necuvioase, pe noi cei ce-L înălţăm pe El în veci.

Alt Canon

Irmos: **Pe Dumnezeu, Care S-a pogorât...**

Mai mult decât viaţa cea vremelnică iubind pe cea veşnică, înţelepte, nicicum n-ai părtinit trupul cel muritor şi pieritor, preafericite Oreste. Pentru aceea ai răbdat vitejeşte toate chinurile.

Pe tine, mielul lui Hristos, înjunghiindu-te vicleanul ca un lup, cu chinurile prigonitorul te-a făcut sfântă jertfă primită, şi înjunghiere dumnezeiască vrednică de masa Împărăţiei celei de sus.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Făcându-te căruţă Cuvântului, L-ai avut pe El purtat de tine, preafericite. Pentru aceea fiind legat de cai, cu ducere rea şi cu târâre silnică, ţi-ai dat duhul, şi ai ajuns la locul cel neîmbătrânitor, bucurându-te.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu glasuri preasfinţite te-au vestit pe tine mai înainte cinstiţii prooroci ai lui Dumnezeu, că ai să fii Maică, cu naştere neobişnuită, Celui ce stăpâneşte toate zidirile. Pentru aceea te lăudăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, Care S-a pogorât în cuptorul cel cu «foc la tinerii evrei şi văpaia «lui a prefăcut-o în răcoreală, «ca pe Domnul, lucrurile lău- «daţi-L şi-L preaînălţaţi întru «toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Chipul naşterii tale celei curate, l-a arătat rugul «cel ce ardea nears. Şi acum te «rugăm ca să stingi cuptorul «ispitelor, cel sălbăticit asupra «noastră, ca să te mărim pe tine, «Născătoare de Dumnezeu, fără «încetare».

Întocmai săvârşind călătoria, întocmai îmbogăţindu-vă de cuvântul Stăpânului, întocmai învrednicindu-vă de darurile Duhului, şi daruri aţi primit întocmai, apostoli ai Domnului, cei ce sunteţi luminători ai inimilor noastre.

Ca nişte stele cereşti aţi luminat tot pământul cu semne dumnezeieşti, alungând întunericul cel adânc al necunoştinţei, şi pe cei robiţi de demult, cu uneltirile vrăjmaşului, i-aţi arătat fii ai zilei.

Voi aţi pierdut adunarea celor cu gând rău, care de demult a aruncat în adânc popoarele şi limbile, iar mulţimea celor mântuiţi aţi adus-o către Dumnezeu, fiind împreunaţi cu cetele puterilor celor fără de trup, prealeşi înţelepţi apostoli.

Au ajuns către cele mai presus de lume marele Olimpas şi Sosipatru, dimpreună şi cu prealăudatul Rodion, Terţiu şi Cvart şi Erast preasfinţitul. Şi acum se roagă Mântuitorului pentru lume.

A Născătoarei:

Îndură-Te de poporul Tău, Doamne, izbăvindu-ne pe noi de năvălirea vrăjmaşilor şi de păcate, de năpaste şi de chinul cel veşnic, prin rugăciunile Preacuratei Fecioare, cea care Te-a născut pe Tine, şi ale măriţilor Tăi apostoli.

Alt Canon

Irmos: **Pe Dumnezeu Cuvântul...**

Biruind pe tirani, după multe chinuri te-ai mutat către Dumnezeu cu bucurie primind darurile biruinţei, ca un întrarmat viteaz, ca un biruitor mare, ca un ostaş ales al lui Hristos, Oreste preafericite.

În ceruri dănţuieşti împreună cu îngerii, preafericite, şi cânţi împreună cu ei bucurându-te: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Tatăl Atotţiitorul şi Fiul cel de o fiinţă cu Tatăl şi Sfântul Duh, Treimea cea atotputernică.

Slavă...

Fiind împreună cu cetele apostolilor, cu ale mucenicilor, cu ale cuvioşilor, cu ale prooroocilor, cu ale ierarhilor, roagă-te împreună cu ei să dea iertare de păcate şi scăpare de toate primejdiile celor ce cu dragoste te cinstesc, Mucenice Oreste.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca pe o Maică a lui Dumnezeu, mai aleasă decât Heruvimii, Preacurată Fecioară, te rog, tămăduieşte patimile cele cu durere ale ticăloasei mele inimi, şi mă scapă de foc, la ziua cea grea a judecăţii, pe mine, cel vrednic de osândire.

Irmosul:

Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, Care cu «negrăită înţelepciune a venit «să înnoiască pe Adam cel că-«zut rău prin mâncare în stri-«căciune, din Sfânta Fecioară «în chip de negrăit întrupân-«du-Se pentru noi credincioşii, «cu un gând în laude Îl slăvim».

LUMINÂNDA

Podobie: **Femei auziţi glas...**

Rodion, Sosipatru şi Olimpas şi Terţiu şi Erast, dimpreună cu Cvart, să fie lăudaţi acum cu strălucire după datorie, ca nişte apostoli şi ucenici ai lui Hristos, rugându-se pentru noi, cei ce săvârşim sfinţita pomenire a lor.

A Născătoarei:

Marie preacurată, Cădelniţă de aur, ceea ce ai fost încăperea Dumnezeirii celei neîncăpute, întru care Tatăl a binevoit şi Fiul S-a sălăşluit, iar Duhul cel Preasfânt umbrindu-te pe tine, Fecioară, te-a arătat de Dumnezeu Născătoare.

A Crucii şi a Născătoarei:

Văzându-Te pe Tine Fecioara şi Maica Ta, Iisuse, răstignit pe lemn, lăcrimând suspina; pentru ale cărei rugăciuni, mântuieşte-ne de toate necazurile cele rele.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A UNSPREZECEA

Sfinţii Mucenici Mina, Victor şi Vichentie, pomenirea Sfintei Muceniţe Ştefanida şi Cuviosul Părintele nostru şi Mărturisitorul Teodor Studitul.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...**, se pun stihirile pe 6: ale mucenicilor 3 şi ale cuviosului 3.

Stihirile mucenicilor, glasul al 8-lea:

Podobie: **O, preaslăvită minune...**

Râvnind patimii Celui fără de patimă, te-ai dat pe tine ca un miel spre junghiere de bunăvoie, purtătorule de lupte, prealăudate Mina. De mânia tiranului nu te-ai spăimântat; de chinurile trupului nu te-ai slăbit. O, luptele tale, cele de tare împotrivire, prin care ai surpat la pământ pe cel mândru, mucenice!

Rănit fiind din bătăi, şi fiind întins pe lemn, ca mai înainte Stăpânul, şi strujindu-ţi-se coastele în toate părţile cu fier, nu te-ai lepădat de numele lui Hristos, fiindu-ţi ochii sufletului către El. Către Care uitându-te neîncetat, sfinte, ai suferit durerile trupului, Mina fericite.

Mucenice Mina pururea pomenite, tu pentru dragostea lui Hristos ai părăsit negura lumii şi oştirea cea pieritoare şi întunericul idolilor şi adunările păgânilor, numărându-te împreună cu oştirea celor aleşi ai Lui. Pentru aceasta te-ai şi arătat foarte cu adevărat nebiruit, mucenice, pătimind pentru Dânsul.

Alte stihiri, ale cuviosului, asemenea:

Părinte Teodore, luând daruri cereşti mai presus de gând, potrivite în adevăr cu numele tău, cu bună credinţă le-ai împărţit celor ce te iubesc pe tine. Şi înmulţind talantul, fericite, ai auzit dumnezeiescul glas, care te chema pe tine înăuntrul cămării, unde acum vieţuieşti lângă tronul Împăratului tuturor, vrednicule de minune.

Părinte al părinţilor Teodore, tu ai adus lui Hristos mulţime de sihaştri, făcându-te următor lui Hristos, pricinuitor de mântuire, strălucit cu învăţătura şi împodobit cu ocrotirile sufletelor, şi ca un prooroc preaînţelept arătându-te gură a Domnului; Căruia acum stând înainte, adu-ţi aminte de noi.

Harul cel îndestulat al Duhului s-a vărsat prin buzele tale, sfinţite tăinuitorule înţelept, izvorând izvoare de învăţături, Teodore, şi arătându-te apărător al dreptei credinţe şi tare ajutător adevărului, stâlp şi întărire credinţei ortodoxe, şi îndreptător desăvârşit al vieţii monahiceşti, pe tine, preaînţelepte.

Slavă..., glasul al 6-lea:

A lui Vizantie

Iarăşi ne-a răsărit nouă pomenirea cea de peste ani a luminătorilor lumii, a lui Mina, a lui Victor şi a lui Vichentie, luminând inimile credincioşilor, care s-au luptat pentru Hristos şi pentru Crucea Lui. Pentru aceasta pe Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce i-a încununat pe ei cu slavă şi cu cinste, să-L slăvim în cântări.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: **A treia zi ai înviat...**

De mari haruri te-ai învrednicit, curată Fecioară, singură maica lui Dumnezeu că ai născut cu trup pe Unul din Treime, pe Hristos dătătorul de viaţă, spre mântuirea sufletelor noastre.

A Crucii, a Născătoarei:

Fecioara şi Maica Ta Curată, văzând pe poporul cel fără de lege că Te pironeşte pe Cruce pe nedrept, i se rănea inima, Mântuitorule, precum a zis mai înainte Simeon.

STIHOAVNA din Octoih.

Iar de voieşti, zi şi pe cele de faţă, glasul al 4-lea:

Podobie: **Ca pe un viteaz...**

Împuns fiind cu spini, bătut fiind cu vine de bou, topindu-ţi-se trupul de foc, nu te-ai lepădat de numele lui Hristos cel mântuitor, nu ai fost biruit la minte, nu ai jertfit idolilor, ci te-ai făcut de bunăvoie junghiere şi jertfă curată şi desăvârşită, Stăpânului tău, Mucenice Mina.

Stih: **Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.**

Împunşi fiindu-ţi ochii, şi pe lemn fiind spânzurat, şi de toate părţile ars cu făclii, şi din cruzimea judecătorului tăindu-ţi-se venele şi tăindu-ţi-se capul cu sabia, te bucurai slăvite Victore, luptătorule al Mântuitorului, care ai biruit taberele vrăjmaşului cu ajutorul Duhului.

Stih: **Sfinţilor celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.**

Încununatu-te-a Domnul cu cununa harurilor, Ştefanida mult-luptătoare; de voia ta te-ai dat la chinuri, cu vitejia sufletului; că fiind legată de doi finici, te-ai despicat în două părţi şi ai zburat către Domnul ca o pasăre, lăsându-ţi trupul în mâinile vânătorilor, ceea ce eşti vrednică de minune.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestirea minunilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele demonice le-ai nimicit, cetele îngereşti le-ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Având îndrăznire către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: **A treia zi ai înviat...**

Ochiul inimii mele către tine îl întind, Stăpână, nu trece cu vederea amărâta mea suspinare. În ceasul când va judeca Fiul tău lumea, fii mie acoperământ şi ajutor.

A Crucii şi a Născătoarei:

Văzându-Te răstignit, Hristoase, ceea ce Te-a născut striga: Ce taină străină este aceasta pe care o văd, Fiul meu? Cum mori spânzurat pe lemn cu trupul, Dătătorule de viaţă?

Troparul mucenicilor, glasul al 4-lea:
Mucenicii Tăi, Doamne...

Sau acesta, asemenea:

Ca pe cel ce eşti împreună-vorbitor cu cei fără de trup şi cu

purtătorii de nevoinţă împreună-petrecător, adunându-ne cu credinţă, te lăudăm pe tine, Mina, cerând pace lumii, şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., al cuviosului, glasul al 8-lea: **Al dreptei credinţe îndreptătorule...**

Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul mucenicilor (o dată), **Slavă...,** al cuviosului, **Şi acum...,** al Născătoarei.

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău, Mântuitorule...**

Frumuseţea mucenicilor şi lauda cuvioşilor, minunatul Mina, cu sfinţenie să fie lăudat, căci ca un soare a strălucit cu razele minunilor, şi a luminat cugetele credincioşilor. Acesta, astăzi, îndeamnă pe toţi iubitorii de prăznuire spre lauda Ziditorului.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Curată cu totul fără prihană, Fecioară preasfântă, roagă-te lui Hristos Stăpânului tuturor, căci pe El L-ai născut şi ca pe un prunc cu lapte L-ai hrănit, ca să ne izbăvească pe toţi, din nevoia de acum, şi să ne învrednicească de starea celor aleşi pe noi, cei ce cu credinţă te lăudăm pe tine.

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: **Porunca cea cu taină...**

Să se lepede de sine, învederat zice Fiul cel Unul-Născut şi Cuvântul lui Dumnezeu, cel ce voieşte să urmeze Lui. Marele între nevoitori, Mucenicul Mina, mai întâi săvârşind aceasta prin pustnicie şi apoi prin nevoinţe, a strălucit ca o stea, luminând lumea cu strălucirile minunilor.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce S-a născut din Tatăl, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Cel împreună -veşnic în chip de negrăit, purtător de trup, din tine Născătoare de Dumnezeu S-a născut, în timp, ca să mântuiască lumea ca un bun, de răutatea înşelătorului. Deci, cu multă cinstire, pe tine cunoscându-te pricina acestor haruri, te lăudăm, Preacurată Fecioară, Preasfântă Mireasă a lui Dumnezeu.

Psalmul 50.

CANOANELE

Din Octoih unul, cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor 2, pe 8.

CANONUL mucenicilor

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Deschide-voi gura mea, şi se va umplea de Duhul, «şi cuvânt răspunde-voi Împă-

«rătesei Maici, şi mă voi arăta «luminat prăznuind şi voi cânta «minunile ei, bucurându-mă».

Celui ce cinstesc pomenirea ta şi vitezele tale lupte, roagă-te să mi se trimită de sus strălucire de lumină dătătoare, ca să alunge norul necunoştinţei mele.

Dorind a vedea nemurirea ce va să fie, ai voit a muri osândit, mucenice, râvnind patimilor Celui ce cu moartea a surpat moartea, Mina fericite.

Nesuferind, pururea-pomenite, a vedea cum era ocărât Dumnezeu, te-ai depărtat petrecând în munţi, gătindu-te pe tine spre luptă şi spre războire, pe care le-ai săvârşit cu gând întărit.

A Născătoarei:

Ca o masă însufleţită ai încăput întru tine Pâinea vieţii noastre, ca un rug nu te-ai ars, purtând focul, şi ca o vie neadăpată odrăsleşti Strugurele cel nelucrat, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon, al cuviosului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: **Pe călăreţii lui Faraon...**

Luminându-te cu strălucirile Duhului Sfânt, cele dătătoare de lumină, părinte, te-ai făcut stâlp cu totul luminos, de Dumnezeu-grăitorule, povăţuind către pământul făgăduinţei pe cei ce se sârguiesc către el, tăinuitorule al celor negrăite, Teodore.

Cu toată bucuria mergând către Dumnezeu, prin semnele cele neîncetate, mai înainte de sfârşit, te-ai arătat îmbrăcat cu moarte purtătoare de viaţă, cuvioase, şi acum după vrednicie ai luat viaţa cea neîmbătrânită, părinte purtătorule de Dumnezeu, Teodore.

Biruind săltările patimilor tinereşte, fericite, ai dispreţuit toate pornirile tiranilor arătând bărbăţie, de Dumnezeu primitorule, învăţându-i să cinstească, Teodore, icoana lui Hristos şi chipurile sfinţilor.

Slavă...

Cu cuget curat îndeletnicindu-te, preaînţelepte, cu Scripturile cele de Dumnezeu insuflate ai adunat bogăţie de virtuţi şi dogme de dreaptă credinţă, îmbogăţindu-te cu ştiinţa şi cu strălucirea vieţii, strălucind întru amândouă, cuvioase.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născut-ai pe Cuvântul lui Dumnezeu, când S-a întrupat Cel mai înainte neîntrupat, pe Cel ce a vieţuit în lume ca un Dumnezeu şi Om, mai presus de fire, ceea ce eşti fără de pri-

hană, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Pentru aceea, toţi te cinstim ca pe ceea ce eşti după Dumnezeu ocrotitoarea noastră.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne «lăudăm; ci întru Tine, Înţelep-«ciunea Tatălui cea ipostatică, «Hristoase. Că nu este sfânt «afară de Tine, Iubitorule de «oameni».

Întărâtându-se tiranul de cuvintele tale cele preaînţelepte, te chinuia pe tine fără de milă cu vine de bou crude, socotind că te va pleca cu acelea, Mina fericite.

Uitându-te cu ochii gândului către Domnul, ai suferit greutăţile cele apăsătoare ale chinurilor trupului, cu vitejia gândului, Mina preaminunate.

Nespăimântându-te de durerea cea mare a chinurilor, având râvnă dumnezeiască, ai mers către lupte, strigând: Necăutându-mă nimeni, am venit mânat de mine însumi.

A Născătoarei:

Din porţile iadului m-a scos Cel ce S-a întrupat din tine, primind moarte de bunăvoie pentru mine cel omorât de mâncarea cea rea a lemnului, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon

Irmos: **Cel ce ai întărit din...**

Întrarmându-te cu toată întrarmarea lui Hristos, preafericite, ai suferit durerile bătăilor, chinuit fiind cumplit şi închis în temniţă, şi ca un părtaş al pătimirii Lui, te-ai împărtăşit şi împărăţiei Lui.

Fiind cu adevărat purtat de Dumnezeu şi aprins de râvnă, ai risipit întinatele învăţături ale celor fără de minte, cu învăţăturile tale, preaînţelepte; că te-ai îmbogăţit cu harul de la Dumnezeu, Teodore.

Slavă...

Întru ştiinţă lucrător, în fapte teolog ai fost nouă, de Dumnezeu grăitorule, sihastru, învăţător slăvit, sfinţit mucenic, stâlp al Ortodoxiei şi întărire a Bisericii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Dumnezeu Cuvântul Cel de o fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul, vrând să înnoiască pe începătorul neamului, l-a luat pe el după ipostas din tine, aflându-te pe tine mai sfântă decât pe toţi, Maica lui Dumnezeu.

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile întru pricepere, «şi pământul pe ape l-ai înte-«meiat, pe piatra poruncilor

«Tale, Hristoase, mă întăreşte;
«că nu este sfânt afară de Tine,
«Unule, Iubitorule de oameni».

CONDACUL cuviosului,
glasul al 2-lea:

Podobie: **Cele de sus căutând...**

Viaţa ta cea singuratică şi întocmai cu îngerii, cu vitejeşti lupte ai luminat-o, şi împreună cu îngerii locuitor, de Dumnezeu fericite Teodore, te-ai făcut, cu care împreună lui Hristos Dumnezeu roagă-te neîncetat pentru noi toţi.

Alt Condac al cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: **Apărătoare Doamnă...**

Luminătorul Bisericii cel prealuminat, şi povăţuitorul monahilor cel de Dumnezeu preainsuflat, să se încununeze acum cu flori de cântări, alăuta Mângâietorului cea dumnezeieşte glăsuitoare, turnul cel neclintit al Ortodoxiei, şi să audă: Bucură-te, Părinte Teodore!

ICOS

Om de cele cereşti gânditor, de la Dumnezeu dăruit fiind nouă celor pământeni, de Dumnezeu purtătorule. Căci cu învăţăturile tale noi cei muritori am ajuns gânditori la cele cereşti. Pentru aceasta noi, fiii tăi, strigăm către tine cu credinţă: Bucură-te, cel prin care ne închinăm Treimii. Bucură-te, cel prin care Dumnezeu este lăudat. Bucură-te, canonul cel drept al călugărilor. Bucură-te, cel ce mustri pe cei fără de lege preatare. Bucură-te, înălţimea umilinţei, cea cu anevoie de suit pentru mulţi. Bucură-te, adâncul chibzuirii cel cu anevoie de aflat pentru mulţi. Bucură-te, că te-ai făcut lui Dumnezeu dumnezeiesc jertfitor. Bucură-te, că aduci la Dumnezeu pe cei ce se mântuiesc. Bucură-te, împreună-locuitorule cu mucenicii lui Dumnezeu. Bucură-te, împreună-vorbitorule cu cinstiţii cuvioşi. Bucură-te, cel prin care cei rău-credincioşi se pierd. Bucură-te, cel prin care credincioşii se întăresc. Bucură-te, Părinte Teodore!

SEDEALNA mucenicului,
glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...**

Egiptul care mai înainte era biruit de cumplitul întuneric al necunoştinţei de Dumnezeu, înţelepţite Mucenice Mina, pe tine te-a răsărit luminător a toată lumea, care goneşti cu tot dinadinsul noaptea necredinţei, fericite, cu razele dumnezeieştilor tale pătimiri. Pentru aceea luminat prăznuind ziua ta cea purtătoare de lumină şi cinstită, cu osârdie strigăm ţie, podoaba pătimitorilor: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu credinţă prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Îmbogăţindu-te cu dogmele cele dumnezeieşti, ai păzit credinţa Ortodoxă. În primejdii fiind pentru ea, Teodore, luptând în surghiun şi în bătăi, în temniţă răbdând cu rea pătimire, părinte cuvioase, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, ceea ce eşti una Preacurată Fecioară Maică, întrecând cu curăţia pe îngeri; curăţeşte-mă cu apele cele dumnezeieşti ale rugăciunilor tale pe mine cel ce sunt ţărână, care m-am întinat cu păcate trupeşti mai mult decât toţi, dându-mi Curată, mare milă.

A Crucii şi a Născătoarei:

Mieluşeaua Cuvântului cea nespurcată, Maica cea neîntinată, văzând spânzurat pe Cruce pe Cel ce a odrăslit dintr-însa fără de durere, tânguindu-se striga ca o maică: Vai mie, Fiul meu! Cum pătimeşti vrând să izbăveşti din patimile necinstei pe om?

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe «nor uşor a venit Iisus, Cel mai «presus de Dumnezeire, prin «palmă curată, şi a mântuit pe «cei ce strigă: Slavă, Hristoase, «puterii Tale!».

Cu stropirea sângiurilor tale ai stins jeraticul mulţimii de zei, tabăra demonilor s-a cufundat, iar Biserica lui Dumnezeu s-a adăpat, Mucenice preafericite Mina, lăudându-te pe tine.

Cu spânzurarea pe lemn închipuieşti patima Crucii, care a omorât pe şarpele cel amar, mucenice; iar răbdarea jupuirilor ţi-a pricinuit ţie desfătările cele din cer, preaviteazule.

Luat-ai ispită de dureri peste fire, luptătorule, căci cu dragostea cea dumnezeiască biruindu-ţi firea ta, nu-ţi făceai uitare, Mina, îndemnându-te a sârgui către chinuri, bucurându-te.

A Născătoarei:

Născut-ai pe Dumnezeu, Care S-a întrupat în chip de negrăit, zidindu-Şi casă din sângiurile tale; pe Cel ce este cunoscut în două firi şi în două voinţe, după cuviinţă dumnezeiască, ceea ce eşti neispitită de nuntă.

Alt Canon

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne...

Dar al lui Dumnezeu eşti dat lumii, ca unul ce porţi numele harului, luminându-te cu daruri bogate, ca unul ce ai cu adevărat izvorul

strălucirilor, fericite Teodore. Pentru aceea te-ai învrednicit a dănţui cu mulţimile dascălilor, cu ale sihaştrilor şi cu ale tuturor mărturisitorilor.

O, cât este de tare şi de răbdătoare împotrivirea ta, cu care ai călcat semeţia tiranilor, prin care de faţă tu ai ajuns fericirea cea mai de pe urmă, mai presus de gând, a culmii binelui, de Dumnezeu înţeleptite, cântând împreună cu cei fără de trup: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni!

Slavă...

Sălăşluindu-Se întru tine preastrălucit Cuvântul lui Dumnezeu, izvorăşte din destul râurile dogmelor, preaînţelepte Teodore, cu care acum îndulcindu-ne noi, ucenicii tăi, de Dumnezeu insuflate, strigăm cu glasuri de mulţumire neîncetat: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni!

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu totul înnoieşte pe om întru tine, Preacurată, unindu-Se tot cu totul, Cel ce n-a părăsit sânurile cele părinteşti; şi a primit să locuiască în pântecele tău, Cel ce pentru bogăţia milostivirii S-a sărăcit de bunăvoie, şi cu Dumnezeirea a îmbogăţit lumea.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, Hristoase, «dar noi de noapte mânecând, «Te lăudăm pe Tine, Unule-Năs-«cut, strălucirea slavei Dum-«nezeirii Tatălui, Iubitorule de «oameni».

Strălucit-ai cu razele cele luminoase ale muceniciei, întunecând necredinţa cea întunecată, preaînţelepte, şi ai luminat mulţimea credincioşilor, pătimitorule Mina prealăudate.

Pierit-a toată gândirea vrăjmaşilor cu răbdarea ta cea tare; că nici foamea, mărite, nici biciuirea, nici arsura, nici răul spinilor n-au slăbit osârdia ta.

A Născătoarei:

Născându-Se mai presus de fire din tine, Mântuitorul mă înnoieşte pe mine cel stricat, izbăvindu-mă din blestemul cel de demult, Maică a lui Dumnezeu Preacurată; pe Acela roagă-L ca să ne mântuim noi.

Alt Canon

Irmos: **Pentru ce m-ai lepădat...**

Curăţindu-ţi gândul şi sufletul şi trupul cu Cuvântul, te-ai făcut locaş cinstit, viu şi însufleţit Dumnezeului tuturor, aducându-te pe tine lui

Hristos, părinte, cu totul jertfă de bun miros, făcându-te jertfitor şi jertfă.

Luminându-te, fericite, cu razele Duhului, tuturor ai luminat lumina cea curată a Treimii, cu limbă bine-grăitoare de Dumnezeu, şi taina cea negrăită a întrupării celei mai presus de gând a lui Dumnezeu-Cuvântul, părinte preaînţelepte.

Slavă...

Petrecând împreună cu îngerii acum cu gândul, roagă-te lui Hristos, să mântuiască de pătimiri şi de primejdii pe cei ce te fericesc pe tine şi cinstesc preacinstită şi întru tot mărită şi dumnezeiască pomenirea ta, preafericite Părinte Teodore.

Şi acum..., a Născătoarei:

În chip de negrăit Fiul lui Dumnezeu sălăşluindu-Se întru tine, Fecioară, Se face om Cel ce mai înainte de veci a strălucit din Tatăl, mântuind pe om din stricăciune şi scoţându-l către viaţa cea nestricăcioasă ca un milostiv.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-a, mai înainte, închipuind îngroparea ta «cea de trei zile, proorocul Ionà «în chit rugându-se: Din stri-«căciune mă scapă pe mine, «Iisuse, Împărate al Puterilor».

Fără de dureri ai rămas când ai fost ars în foc, şi când ţi s-au frecat coastele cu târsâni de păr; că fiind împreună cu tine harul cel dumnezeiesc, te întărea pe tine, Mina.

Ai stat înaintea divanurilor tiranilor când ai fost judecat, dar văzând înşelăciunea lor, Mina, pururea-pomenite, pe tine te-ai dat a fi stâlp de dreaptă credinţă credincioşilor.

Cu sudorile pătimirilor tale, ai uscat înşelăciunea idolilor, şi pe tine te-ai făcut locaş cinstitei Treimi, luptătorule, vrednicule de minune, Mina.

A Născătoarei:

Vindecă patimile cele nevindecate ale sufletului meu, Preacurată, cu doctoria bunătăţii tale, ceea ce ai născut celor ce sunt în lume pe bunul Mântuitor Hristos.

Alt Canon

Irmos: **Curăţeşte-mă, Mântuitorule...**

Cu curăţie ţi-ai săvârşit viaţa, fericite Teodore, cu dreptatea şi cu bărbăţia şi cu înţelepciunea înfrumuseţându-te, pe tine însuţi căruţă veselitoare încărcată de virtuţi te-ai arătat, gânditorule de Dumnezeu, preacuvioase.

Cu bună-cuviinţă miresmuiesc dumnezeieştile tale cuvinte, ale dogmelor, scoţând din

adâncul cunoştinţei eresurilor pe toţi, către săvârşirea cea înaltă a Ortodoxiei, preaînţelepte.

Slavă...

Răsăritu-ţi-a ţie, părinte, acum lumină, şi însoţirea ei veselia cea luminată de faţă; că ai înflorit ca un finic, Preafericite Teodore, şi ca un cedru te-ai înmulţit, vrednicule de minune.

Şi acum..., a Născătoarei:

Să ne izbăvim de cumplitele greşeli cu rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu Preacurată, şi să dobândim cu adevărat dumnezeiasca strălucire a Fiului lui Dumnezeu, Care S-a întrupat din tine în chip de negrăit, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fără-«delegile mele şi te rog ridică-mă «din adâncul răutăţilor, căci «către Tine am strigat: Auzi-mă «Dumnezeul mântuirii mele».

CONDACUL Sfântului Mucenic Mina, glasul al 4-lea:

Podobie: **Arătatu-Te-ai astăzi...**

Din oastea cea vremelnică te-a răpit şi părtaş celei nestricăcioase te-a arătat pe tine, purtătorule de chinuri Mina, Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce este pentru toţi mucenicii cunună nestricăcioasă.

ICOS

De mare veselie solitoare este nouă pomenirea mucenicilor, împotriva patimilor, vitejie şi biruinţă asupra vrăjmaşilor arătându-ne, întru luminat şi cuvios harul mărturisirii. Veniţi dar întru aceasta, iubitorilor de praznic, toţi să ne veselim, cea mai bună decât veselia cea vremelnică, şi mai desăvârşit pomenirea lui Mina luptătorului săvârşind, şi luând harul dezlegării de pătimiri. Că dătătorul acestora Hristos Dumnezeu este, Cel ce este mucenicilor cunună nestricăcioasă.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Mina cel din Cotiani.

Acesta a trăit pe vremea împărăţiei lui Maximian şi era din Egipt, oştindu-se în cohorta ce se chema Rutalia sub Arghirisc în Cotianiul Frigiei Salutariei. Nesuferind ca să vadă cinstirea cea rătăcită a idolilor, s-a suit în munte şi s-a curăţit pe sine cu postiri şi cu rugăciuni. Şi întărindu-se de ajuns şi aprinzându-i-se sufletul cu dumnezeiescul dor către Hristos, s-a pogorât din munte şi, stând în mijlocul închinătorilor la idoli, a propovăduit pe Hristos. Pentru aceea a fost dat la chinuri: i s-a frecat trupul cu târsâni şi a fost ars de foc şi târât fără milă peste ciulini, de i-au spart trupul, în urma cărora şi-a primit sfârşitul prin sabie.

Din minunile Sfântului Mina

Mergând odată un creştin ca să se închine în biserica acestui Sfânt Mina, a găzduit la o casă de străini; iar stăpânul acelei case, cunoscând că găzduitul avea bani în sânul său, s-a sculat în miezul nopţii şi l-a omorât. Apoi tăindu-l bucăţi le-a pus într-o coşniţă şi a ascuns-o în cămara sa cea mai dinăuntru, aşteptând ca să se facă ziuă. În vreme ce ucigaşul se afla în nevoinţă şi în îngrijorare, cum şi unde şi când să se ducă să ascundă părţile celui ucis, ca să nu-l înţeleagă cineva, iată i s-a arătat lui Sfântul Mina, călare în chip de ostaş şi cercetându-l ce s-a făcut cu străinul care găzduise acolo; iar ucigaşul adeverea că nu ştie nimic. Atunci Sfântul, pogorându-se de pe cal, a intrat înăuntrul casei celei mai ascunse şi, aflând coşniţa şi scoţând-o, s-a uitat la ucigaş cu o căutătură grozavă şi sălbatică şi i-a zis: Cine este acesta? Iar ucigaşul de frică, fără de glas şi ca un uluit făcându-se, s-a aruncat pe sineşi jalnică cădere la picioarele Sfântului. Iar Sfântul, punând la loc toate membrele ucisului şi făcând rugăciune, a înviat mortul şi i-a zis lui: Dă laudă lui Dumnezeu! Iar mortul, ridicându-se ca din somn şi cugetând cele ce a pătimit de la cel ce-l găzduise şi cum a câştigat viaţa a doua oară, a slăvit pe Dumnezeu; iar mulţimea se închina ostaşului ce se arătase şi care-l înviase. Şi după ce s-a ridicat de jos ucigaşul, a luat Sfântul banii de la el şi i-a dat omului pe care-l înviase, zicându-i: Du-te frate în calea ta! Şi întorcându-se către ucigaş, l-a bătut precum i se cădea, apoi, sfătuindu-l, şi pe lângă acestea iertând greşeala lui şi făcând rugăciune pentru dânsul, a încălecat calul şi s-a făcut nevăzut.

Alt creştin bogat s-a făgăduit să facă Sfântului un disc de argint. Deci, mergând la argintar, i-a zis să facă două discuri şi pe unul să scrie numele Sfântului, iar pe celălalt numele său. Şi după ce le-a făcut pe amândouă, fiindcă discul Sfântului i se părea mai strălucitor şi mai plăcut, creştinul acela a oprit discul Sfântului pentru sine, uitând de scrierea numelui Sfântului. Şi s-a întâmplat să facă călătorie pe mare. Deci, pe când cina, a adus sluga la masă discul Sfântului plin de bucate, iar acel nesimţit şi neevlavios creştin mânca din bucatele cele de pe disc fără sfială şi fără cucernicie. Deci, după ce s-a ridicat masa, a luat sluga discul ca să-l spele în mare, dar discul, alunecând din mâinile slugii, a căzut în adâncul mării. După aceea sluga înspăimântându-se şi mult temându-se, încă şi cu totul amorţind şi buimăcindu-se, a căzut şi el în mare. Stăpânul său, văzând acestea, se tânguia, zicând: Vai mie, ticălosul! Căci dorind discul sfântului, pe lângă disc mi-am pierdut şi sluga. Ci Ţie, Doamne, dau făgăduinţa aceasta, că de voi afla numai trupul slugii mele, voi da mucenicului Tău, Sfântului Mina, împreună cu celălalt disc şi preţul discului Sfântului, ce s-a cufundat în mare. Deci, ieşind din caic, se uita pe ţărmurile mării, aşteptând şi nădăjduind să vadă mort trupul slugii ce-l căuta. Aşadar, acolo unde privea el cu sârguinţă, o, minune!, a văzut pe sluga sa vie ieşind din mare şi ţinând în mâinile sale discul Sfân-

tului. Deci, văzându-l pe el s-a spăimântat stăpânul şi a strigat cu mare glas propovăduind minunea Sfântului. Iar cei ce erau în caic au ieşit toţi afară şi, văzând pe slugă că ţinea în mâini discul, s-au minunat mult şi au slăvit pe Dumnezeu. Şi-l întrebau cum a scăpat din mare. Iar sluga le povestea, zicând: Îndată ce am căzut în mare, a venit un om frumos şi alţi doi împreună şi m-au apucat şi, umblând împreună cu mine, ieri şi astăzi am venit până aici.

Şi o femeie oarecare, silită fiind de către oarecine spre amestecare de ruşine, s-a dus la Sfântul şi a cerut ajutorul Sfântului, care nu a trecut-o cu vederea, căci, pilduind pe cel ce o silnicea, nevătămată a păzit femeia: acela, legându-şi calul de piciorul său, silea pe femeie. Iar calul, sălbăticindu-se împotriva stăpânului său, nu numai l-a împiedicat pe el de la nelegiuita faptă, ci şi l-a târât pe el pe pământ, neoprindu-se până ce nu a ajuns la biserica Sfântului. Şi acolo cu mare glas necheza, încât pe mulţi oameni i-a făcut să iasă afară şi să vadă. Căci sărbătoare fiind atunci, mulţime de oameni se adunaseră la biserică. Deci cel ce a pătimit aceasta, văzând adunarea poporului şi calul său care şi mai mult se sălbăticea, şi simţindu-se fără nici un ajutor de la nimeni, temându-se ca nu cumva să sufere ceva mai rău de la calul său, fără să se ruşineze şi-a mărturisit înaintea tuturor păcatul şi îndată calul s-a liniştit şi a stat îmblânzit. Iar călăreţul dezlegându-se a intrat în biserica Sfântului şi căzând la pământ se ruga lui ca să nu fie încă mai mult pedepsit.

Un şchiop oarecând şi o femeie mută stăruind în biserica Sfântului împreună cu alţi mulţi spre a se vindeca, la miezul nopţii toţi fiind cuprinşi de somn, s-a arătat Sfântul şi a zis şchiopului: Du-te acum când este linişte şi apucă-te de haina femeii mute şi te vei vindeca; iar el ducându-se şi apucând-o de haină, aceea tulburându-se a strigat, bătându-şi joc oarecum de şchiop şi s-a vindecat dezlegându-i-se limba, iar şchiopul, ruşinându-se, îndată s-a sculat şi a început să fugă. Şi înţelegând amândoi minunea ce s-a făcut, au slăvit pe Dumnezeu.

Un evreu oarecare, având prieten pe un creştin, când pleca în călătorie undeva departe, de multe ori lăsa la creştin mulţi bani. Lăsând acestuia oarecând o pungă cu cinci sute de monede, cugeta creştinul în inima sa ca să tăgăduiască amanetul, ceea ce a şi făcut prin faptă. Căci venind evreul şi cerându-şi banii după obiceiul lor, creştinul n-a voit să-i dea, zicându-i: Tu, de această dată n-ai lăsat nimic la mine; de ce ceri de la mine? Iar evreul, auzind aceasta fără de nădejde, s-a tulburat cu totul; iar mai pe urmă, venindu-şi întru sine, a zis către creştin: Fiindcă nimeni n-a văzut când ţi-am dat banii, jurământul să dezlege pricina noastră, şi cerea ca prin Sfântul să se vădească care este mincinosul. Deci, cu învoire s-au dus amândoi la biserica Sfântului Mina, şi îndată creştinul a făcut jurământ şi susţinea tăgăduirea amanetului. Şi după jurământ, au ieşit amândoi din biserică şi şi-au încălecat caii. Iar calul creştinului mergea cu neorânduială şi se sălbăticea împotriva stăpânului său şi,

muşcând zăbala, îngrozea că va pricinui amară moarte călăreţului; şi deodată l-a aruncat jos la pământ, însă nu i-a vătămat trupul, ci şi-a pierdut numai basmaua, împreună cu o cheie şi cu pecetea lui cea de aur. Apoi iarăşi încălecând, mergea împreună cu evreul, care nesuferind paguba se întrista foarte pe cale şi ofta din adâncul inimii. Atunci creştinul zice către evreu: O, prietene, fiindcă locul acesta este potrivit, să ne pogorâm de pe cai şi să mâncăm pâine. Iar după ce a început să mănânce, iată, după puţin timp vede creştinul pe sluga sa venind şi ţinând cu o mână punga evreului şi cu cealaltă cheia împreună cu basmaua sa; pe care văzându-le s-a înspăimântat. Şi a zis către slugă: Ce este aceasta? Iar sluga a răspuns: Un ins oarecare înfricoşător a venit la stăpâna mea şi, dându-i ei cheia împreună cu basmaua ta, a zis către dânsa: Cu mare grăbire trimite punga evreului ca să nu se primejduiască bărbatul tău. Şi iată luând-o am venit către tine după poruncă. Atunci evreul s-a umplut de bucurie şi s-a întors împreună cu creştinul la Sfântul. Şi evreul se ruga ca să fie botezat ca cel ce a fost însuşi văzător la acest fel de minune. Iar creştinul cerea să ia iertare pentru că a mâniat pe Dumnezeu prin jurământ mincinos. Deci, amândoi primind precum au cerut, unul botez şi celălalt iertare, s-au întors la ale lor bucurându-se.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Victor.

Acesta s-a nevoit pe vremea lui Antonin împăratul romanilor şi a lui Sevastian guvernatorul Italiei. Că silindu-l ca să se lepede de Hristos şi nevrând ca să se supună, mai întâi i-au sfărâmat degetele, apoi l-au chinuit în multe şi neînchipuite feluri, dar rămânând nevătămat, prin puterea lui Dumnezeu, l-au despuiat de piele şi atunci şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vichentie diaconul.

Acest Sfânt Vichentie aflându-se în Augustopoli, cetate în Ispania, şi învăţând poporul împreună cu Valerie episcopul, diacon fiind Vichentie, au fost prinşi şi aduşi la divanul dregătorului Datiat; care, îndată băgându-i în obezi, a poruncit să fie duşi în oraşul ce se cheamă Valencia, unde au fost băgaţi într-o temniţă urât mirositoare şi întunecată; şi peste puţine zile scoţând pe Vichentie, a poruncit să fie frecat cu ţesala şi l-au răstignit pe o cruce şi l-au supus la nenumărate chinuri şi torturi. Dar rămânând nevătămat, l-au băgat în temniţă, unde aflându-se Sfântul, s-a învrednicit de dumnezeiescul şi îngerescul ajutor şi îndată şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Ştefanida.

Aceasta era soţie a unui ostaş şi credea în Hristos din început de la strămoşii săi, însă, murindu-i bărbatul, a rămas văduvă. Văzând ea pe Sfântul Victor că pătimea mai presus de puterile omeneşti, îl fericea pe el şi pentru bărbăţia sa şi pentru cununile ce avea să ia de la Dumnezeu. Pentru aceasta a fost adusă şi ea la guvernator; şi fiindcă a mărturisit în privelişte pe Hristos Dumnezeu mai înainte de veci, i-au

legat mâinile ei de doi copaci de finic, care fuseră îndoiţi. Iar în urmă dându-le drumul şi întorcându-se cu repejune la starea lor cea dintâi, au spintecat pe sfânta în două bucăţi. Şi aşa fericita şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Teodor mărturisitorul, egumenul studiţilor.

Acesta a trăit pe când împărăţea Constantin Copronim şi era din părinţi evlavioşi, anume Fotino şi Teoctista. Alegându-şi el de mic viaţa cea bună şi învăţând carte, a ajuns la înălţimea cunoştinţei. Deci, călugărindu-se şi plinind tot felul de fapte bune, s-a învrednicit harului preoţesc de la Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului. Şi fiind atunci egumen la Mânăstirea Studitului Preacuviosului Platon şi lăsând acela egumenia, a primit egumenia fericitul acesta, care a povăţuit bine şi cu plăcere dumnezeiască turma cea încredinţată lui, păstorind-o la păşunea mântuirii. Dar fiindcă a mustrat cu îndrăzneală împreună cu Sfântul Tarasie pe împăratul Constantin, feciorul Irinei, că şi-a lepădat pe legiuita sa femeie şi a luat pe alta, Sfântul Tarasie a fost scos din scaunul său, iar pe marele Teodor bătându-l, l-a izgonit la Tesalonic. Apoi, Constantin fiind orbit a fost lipsit şi de împărăţie. Atunci a fost chemat Teodor din surghiun.

Însă când s-a făcut împărat Nichifor Patrichie, care se numea şi Stavrachie, iarăşi a fost izgonit Sfântul la Tesalonic. Iar când a împărăţit Leon Armeanul şi căuta să înlăture sfintele icoane, mustrând cu îndrăzneală fericitul Teodor pe împăratul pentru această faptă, a fost izgonit de către dânsul la ezerul Apoloniadei şi de acolo iarăşi a fost trimis spre partea răsăritenilor, unde a primit vreo sută de toiege pe spinare, pe care le-a suferit cu vitejie. Şi iarăşi a fost chinuit de mai-marele oştii cu grele bătăi. Şi de acolo a fost trimis la Smirna şi închis într-o temniţă, unde i s-au pus picioarele în butuci pentru chinuri. După aceea, dacă a luat Mihail Gângavul împărăţia, a fost scos din legături marele Teodor şi chemat din surghiun. Şi având puţină odihnă, s-a aflat cu prietenii săi şi cu bună nădejde a răposat întru Domnul. Era om uscăţiv, palid la faţă, cu păr cărunt şi cam pleşuv la cap.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam, şi ai «ucis pe haldei, care fără drep-«tate vânau pe cei drepţi, prea-«lăudate Doamne, binecuvân-«tat eşti Dumnezeul părinţilor «noştri».

Cu rănile împreună ai lepădat hainele cele de piele ale păcatului, şi te-ai îmbrăcat cu podoaba care nu mai primeşte învechire, fericite, pe care a ţesut-o harul cel ce s-a arătat.

Cu aprinderea luptelor tale celor tari şi cinstite, s-a făcut cenuşă necredinţa cea spinoasă

şi vicleană, şi cu curgerile sângiurilor tale, se stinge văpaia necunoştinţei celei înălţate, preafericite.

Având daruri îndestulătoare, izvorăşti şi faceri de minuni pentru cei ce săvârşesc cinstitul tău praznic, Mina vrednicule de minune, şi dimpreună lucrezi cu toţi cei care cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

A Născătoarei:

Binecuvântat este Rodul cel binecuvântat al pântecelui tău, pe care bine-L cuvintează toate puterile cereşti şi adunările pământenilor; Cel care ne-a mântuit pe noi din blestemul cel de demult, binecuvântată.

Alt Canon

Irmos: **De pogorârea lui Dumnezeu...**

Cel ce te cunoaşte dinainte, văzându-ţi curăţia gândului, te-a pus pe tine povăţuitor oilor celor cuvântătoare, preafericite Părinte Teodore, Căruia îi strigi acum: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Închipuirii chipului celui dumnezeiesc, al omenirii lui Hristos te închinai, de trei ori fericite, împotrivindu-te celor ce luptă contra lui Dumnezeu, până la moarte, şi cântând, Teodore: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Cuvântul tău s-a arătat dres cu sare, preafericite, şi viaţa ta, părinte, luminată cu raza Duhului, Căruia acum strălucind strigi, veselindu-te: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Iată acum s-a împlinit dumnezeiasca proorocire a dumnezeiescului David; căci cu adevărat se închină feţei tale, Născătoare de Dumnezeu curată, cei ce au câştigat bogăţia harului, şi acum binecuvintează pe Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea «Născătoarei de Dumnezeu i-a «mântuit; atunci fiind închi- «puită, iar acum săvârşită, pe «toată lumea ridică să-ţi cânte «ţie: Pe Domnul lucrurile lău- «daţi-L şi-L preaînălţaţi întru «toţi vecii».

Arătatu-te-ai ca o pâine cocându-te în mijlocul focului celui aprins, ca o jertfă fără prihană, ca o junghiere deplin arzându-te, ca o jertfire însufleţită, şi dând buna mireasmă dumnezeiască pe care Dumnezeu a mirosit-o, Mina, slugă a lui Dumnezeu.

Târât fiind, mucenice, şi cu spini ghimpoşi împuns, ai sfărâmat boldurile vrăjmaşului şi, cu sabia fiind tăiat ca într-o uimire, cu armele credinţei ai tăiat capetele celor fără de lege, cântând: Binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Dezlegat fiind de trup cu tăierea sabiei, mai desăvârşit te-ai legat, mucenice, cu dragostea Stăpânului tău şi, îndumnezeindu-te acum, Îl vezi faţă către faţă, Mina, şi Lui Îi cânţi: Pe Domnul lăudaţi-L făpturile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei:

În pântecele tău sălăşluieşte, mai presus de cuvânt, Cel ce cu cuvântul a zidit toată lumea; şi se vede prunc, născându-Se din tine, Preacurată, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci; pe Care toată lumea-L binecuvintează şi-L preamăreşte întru toţi vecii, Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: **De şapte ori cuptorul...**

Arătat-ai risipiţi pe scornitorii eresurilor celor cu rea credinţă, purtătorule de Dumnezeu Teodore, învăţând a cinsti preacuratul chip al lui Hristos, şi a i se închina cu cinste gânditoare de Dumnezeu, şi a cânta Stăpânului: Preoţi binecuvântaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

În toată viaţa ta, de Dumnezeu purtătorule Teodore, ai fost povăţuitor al Ortodoxiei, luminător prealuminat, învăţător de cunoştinţa lui Dumnezeu, chip al călugărilor, lămurit scriitor de lege, învăţând a cânta: Preoţi, binecuvântaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Pe pământ ai luptat, preafericite, făcându-te apărător al dreptei credinţe şi nemincinos acuzator al nedreptăţii, şi în ceruri te-ai încununat cu cununa dreptăţii prin harul lui Dumnezeu, săvârşind călătoria şi păzind credinţa, slăvind pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Cu cunoştinţa ţi-ai luminat gândul, cu curăţia pofta, şi cu bărbăţia te-ai încins, Teodore preaînţelepte, îndreptându-ţi puterile sufletului cu dreptate, precum se cade sfinţeniei, cântând cu glas: Preoţi, binecuvântaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Binecuvântată Stăpână, curăţeşte rănile sufletului meu, şi ale păcatelor mele, ceea ce ai

născut din pântece fecioresc pe Dumnezeu, Cel ce este peste toţi, Fecioară curată, neispitită de nuntă; pe Care tinerii-L binecuvintează, preoţii Îl laudă, popoarele Îl preaînalţă întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, tiranul haldeilor l-a ars «nebuneşte pentru cinstitorii «de Dumnezeu. Iar văzându-i «pe aceştia cu putere mai bună «mântuiţi, Făcătorului şi Mân«tuitorului a strigat: Tineri, «binecuvântaţi-L, preoţi, lău«daţi-L, popoare, preaînălţaţi-L «întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Eva, prin boala neascultării, blestem înăuntru a «adus; iar tu, Fecioară de «Dumnezeu Născătoare, prin «Odrasla purtării în pântece, ai «înflorit lumii binecuvântare. «Pentru aceasta toţi te mărim».

Pământul a acoperit acum trupul tău cel tare, care s-a luptat, fericite. Iar cerul îţi poartă duhul, veselindu-se cu duhurile mucenicilor şi luminându-se cu mărire luminată. Pentru aceasta cu toţii te fericim pe tine, Mina.

Împreună cu îngerii locuieşti întru lumină, că ai iubit vieţuirea întocmai cu îngerii, Mina, şi cu gând curăţit vezi veselia Domnului luminându-te din destul cu revărsările de lumină cele de acolo, vrednicule de laudă.

Văzând pe Hristos, de Care ai dorit, prealăudate, te îndumnezeieşti, şi, ajungând la dorirea cea mai înaltă, ai încetat de a mai dori, Mina. Adu-ţi dar aminte de noi, cei ce săvârşim cu dragoste pomenirea ta cea preasfântă.

A Născătoarei:

Născut-ai nouă, Maică Fecioară, pe Dumnezeu-Cuvântul cu trup după ipostasul nostru; pentru aceea te propovăduim cu inima şi cu limba cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, şi grăim către tine glasul lui Gavriil, strigând: Bucură-te Stăpâna tuturor.

Alt Canon

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Cu curgerile lacrimilor tale ca un sihastru şi cu izvoarele sângiurilor, ca un mucenic al lui Hristos luminându-te, străluceşti de amândouă părţile luminat; fiind îmbrăcat cu dreptate, ca un preot, cuvioase, în cetele cele dumnezeieşti petreci acum în chip luminat, de trei ori fericite Părinte Teodore.

Cu sfinţenie petrecându-ţi viaţa, acum în locaşurile cele sfinte ale sfinţilor vieţuieşti, luând cununa cea înfrumuseţată şi îmbrăcămintea Împărăţiei cea de mare cuviinţă şi sfinţită; întru care fiind luminat, Teodore, stai înaintea Stăpânului tău, îndulcindu-te de Dumnezeire.

Învrednicitu-te-ai a vedea izvorul bunătăţilor, purtătorule de Dumnezeu Teodore, ca unul ce ai petrecut viaţă cu adevărat îndumnezeită şi, lepădând grijile lumeşti prin viaţa cea curată, te-ai făcut mucenic purtător de coroană, sfinţite.

Slavă...

Vestirea cuvintelor tale, cea din darul lui Dumnezeu, auzită s-a făcut nouă, prealăudate, la marginile lumii ca un tunet, şi ca nişte izvoare izvorăsc învăţăturile scrierilor tale, Teodore. Pentru aceea ca pe un dumnezeiesc grăitor de Dumnezeu acum după vrednicie te fericim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Arătatu-te-ai, o, Fecioară, Maica lui Dumnezeu, născând mai presus de fire în trup pe bunul Cuvânt, pe Care Tatăl L-a scos din inima Sa mai înainte de toţi vecii ca un bun; pe Care acum Îl înţelegem mai presus de trup, deşi în trup S-a îmbrăcat.

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pă«mântului s-au minunat, că «Dumnezeu S-a arătat oame«nilor trupeşte, şi pântecele tău «s-a făcut mai desfătat decât «cerurile. Pentru aceea pe tine, «Născătoare de Dumnezeu, în«cepătoriile cetelor îngereşti şi «omeneşti te mărim».

LUMINÂNDA mucenicilor.

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Pe ceruri le împodobesc stelele, Iisuse îndurate; iar Biserica o împodobesc: Mina, Victor, Vichentie şi Ştefanida. Pentru rugăciunile cărora mântuieşte-ne pe noi cei ce Te lăudăm.

Slavă..., a cuviosului, asemenea:

Pentru dumnezeieştile icoane ai răbdat tot necazul, chinuri şi surghiun. Pentru aceea ai luat îndoită cunună din dreapta Celui Preaînalt, cuvioase părinte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Întru tine, Preacurată Fecioară, s-au văzut cu adevărat căile Domnului, care povăţuiesc pe oameni spre locul unde sunt cetele îngerilor şi adunările tuturor sfinţilor.

A Crucii şi a Născătoarei:

Ceea ce eşti fără de prihană, Născătoare de Dumnezeu, prunc nou ai născut pe Cel ce este de-

săvârşit, pe Cel ce a plătit cu Crucea şi cu bunătatea toate câte sunt.

LA LAUDE

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Ca un trandafir neveştejit, cu mirosurile bunului miros al darurilor tale, mărite, umplând marginile le luminezi cu dumnezeiască cuviinţă, Mina purtătorule de nevoinţă; şi cu fulgerele minunilor luminezi toată lumea. Pentru aceasta săvârşim preamărită pomenirea ta, lăudând pe Mântuitorul, Cel ce cu strălucire te-a mărit pe tine.

Focul şi tot chinul de la vrăjmaşi, preafericite, ca un nimic socotindu-le, rănit fiind de dragostea Stăpânului, preaminunatule Mina, viteazule cugetător, pentru Care te-ai nevoit cu tărie, surpând pe mult-uneltitorul. Drept aceea, te fericim pe tine ca pe un luptător preaviteaz şi apărător preacald, săvârşind pomenirea ta.

Arătatu-te-ai locaş dumnezeiescului Duh, preamărite, cu strălucirile virtuţilor înţelepţindu-te, pururea pomenite, trecând cu vederea pe cele de aici, Mina de Dumnezeu cuvântătorule, ai dobândit cele cereşti, prealuminate mucenice, unindu-te cu Ziditorul tău. Pentru aceasta prăznuim lupta ta cea mai presus de lumină, slăvind pe Mântuitorul, ca pe un Dumnezeu atotputernic.

Pe voi cei ce aţi săvârşit călătoria şi aţi păzit credinţa, Mina, Victore, Vichentie, Hristos v-a încununat cu strălucitele cununi ale dreptăţii şi a înfrumuseţat mărturisirea voastră, măriţilor mucenici. Pentru aceasta, primind cereasca moştenire, rugaţi-vă Domnului pentru cei ce vă laudă pe voi.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Cel împreună fără de început şi împreună veşnic, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, precum prin Evanghelie mai înainte a zis: Cel ce Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor şi Eu îl voi mărturisi pe el înaintea Tatălui Meu celui ceresc, asemenea prealăudaţii purtători de lupte, Mina cu cei împreună cu el nevoitori, înfierbântându-se, au propovăduit înaintea împăraţilor şi a tiranilor mântuitorul nume al Stăpânului. Pentru Care şi nevoindu-se, cu cununi neveştejite au fost încununaţi de El; şi acum în ceruri se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi te mărim credincioşii după da-

torie, ceea ce eşti cetate neclintită, zid nebiruit, folositoarea cea tare şi pururea scăpare a sufletelor noastre.

STIHOAVNA din Octoih.

Apoi se zice:

Stih: Sfinţilor celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Şi se cântă această stihiră, glasul al 2-lea:

Veniţi, iubitorilor de luptători, să cinstim ceata cea cu trei lumini a mucenicilor, pe Mina, pe Victor şi pe Vichentie, că au dat sângiuri şi au cumpărat viaţa cea veşnică. Pentru aceea şi răspundeau împotrivă cu tărie către aflătorii de rele: Nu alegem ca mai de cinste pe cele stricăcioase, decât pe cele nestricăcioase. Nu ne vom face ostaşi împăratului celui muritor şi pământesc, ci ne vom ostăşi Împăratului celui viu, Care pururea spune credincioşilor: Cel ce crede în Mine, de va şi muri, viu va fi.

Slavă..., glasul 1:

A lui Anatolie.

Pe viteazul lui Hristos, pe Mina cel pururea pomenit, adunându-ne credincioşii, să-l lăudăm cu laude mucenicеşti şi cu cântări duhovniceşti. Că acesta, purcezând la războiul împotriva vrăjmaşilor cei nevăzuţi şi luptându-se după lege, ca un vrednic, a luat harul biruinţei; şi acum dănţuieşte împreună cu îngerii în ceruri, întru dănţuirea cea nestricată, cerând lumii pace şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Prealăudaţilor mucenici...

Singură tu, Curată, te-ai învrednicit a fi locaş Luminii care a strălucit din Tatăl. Pentru aceea strig ţie: Luminează cu lumina virtuţilor sufletul meu cel întunecat de patimi, şi-l sălăşluieşte în locaşurile cele luminoase, la ziua judecăţii, Preacurată.

A Crucii şi a Născătoarei:

Văzând Preacurata Fecioară înjunghierea Ta cea fără dreptate, Hristoase, tânguindu-se striga Ţie: Fiul meu preadulce, cum de pătimeşti pe nedrept? Cum eşti spânzurat pe lemn, Tu, Cel ce ai spânzurat tot pământul pe ape? Nu mă lăsa singură, Făcătorule de bine mult-Milostive, pe mine Maica şi roaba Ta, rogu-mă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Prochimen, glasul al 5-lea: Tu, Doamne, ne vei păzi şi ne vei feri... Stih: Mântuieşte-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios. Apostolul mucenicilor: Din Epistola către Evrei (12, 1-10): Fraţilor, având împreju-

rul nostru atâta nor de mărturii... şi Apostolul părintelui: Din Epistola către Efeseni (4, 7-13): **Fraţilor, fiecăruia dintre noi... Aliluia, glasul al 6-lea: Milele Tale, Doamne...** Stih: **Că ai zis: În veac mila...** Evanghelia mucenicilor de la Matei (10, 32-36; 11, 1): **Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Oricine Mă va mărturisi pe Mine...** şi Evanghelia părintelui tot de la Matei (4, 25; 5, 1-13): **În vremea aceea au mers după Iisus mulţimi nenumărate...**

CHINONICUL

Bucuraţi-vă dreptilor întru Domnul, celor drepţi se cuvine laudă.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂSPREZECEA

Cel între sfinţi Părintele nostru Ioan cel milostiv, patriarhul Alexandriei, şi Cuviosul Părintele nostru Nil pustnicul.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...**, se pun stihirile pe 6: ale ierarhului 3, şi ale cuviosului 3.

Stihirile ierarhului, glasul al 4-lea:

Podobie: **Dat-ai semn...**

Risipit-ai şi ai dat celor lipsiţi pâinea ta, Ioane minunate, râvnind la mila Stăpânului cel preamilostiv, preacuvioase. Pentru aceea rămâne cu adevărat în veci pomenirea ta, sfinte; iar pe cei ce o prăznuiesc cu credinţă, păzeşte-i, cu rugăciunile tale, de încercări şi de necazuri, ierarhe pururea fericite.

Curăţia şi dreptatea gândului tău şi obiceiul îndumnezeit văzându-le, Cel ce vede cele ascunse te înalţă pe scaun preaînalt, ungându-te şi săvârşindu-te pe tine, înţelepte, cu mir, şi de faţă dându-ţi în mână cârmele turmei, pe care ai îndreptat-o către limanurile voii celei dumnezeieşti, de Dumnezeu grăitorule Ioane.

Toate cererile inimii tale ţi le-a dat Domnul, vrednicule de minune, că ai păzit toate aşezările de lege cele mântuitoare, pentru că desăvârşit ai iubit pe Dumnezeu, şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi, de Dumnezeu fericite. Şi pe cei ce au avut trebuinţă i-ai ajutat; pentru aceea astăzi te cinstim, Ioane.

Alte stihiri ale cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: **Ce vă vom numi pe voi...**

Ce te vom chema acum, sfinte? Râu care ieşi din Edenul cel înţelegător; pârâul darurilor, care se dau de la Dumnezeu; revărsare de învăţăturile harului? Paharul înţelepciunii şi al ştiinţei; orânduitor puternic, învăţător preaharnic? Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Ce te vom numi, cuvioase? Lucrător de pământ al sadurilor celor nemuritoare, preafericite; săditor de pomii cei cre-

dincioşi ai raiului celui înţelegător; preaiscusit în legile cele date de Dumnezeu? Ştiutor de dogmele cele insuflate de Dumnezeu, tâlcuitor preaiscusit şi învăţător preaîndestulat? Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Ce te vom numi acum, încă, minunate? Făcător de aşezământul însoţirii, îndreptător curăţiei, învăţător călugărilor, povăţuitor fecioriei? Dreaptă cumpănă a amândurora, ca unul ce amândouă cu cercare le-ai petrecut? Multe sunt vredniciile tale şi nevoinţa ta cea dumnezeiască. Pentru aceea roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 2-lea:

A lui Anatolie.

Izvorul milei varsă îndurări de milostiviri celor ce au trebuinţă, Ioan următorul lui Hristos, păstorul şi luminătorul cel mare al alexandrinilor. Veniţi să ne săturăm cei săraci cu duhul, urmând blândeţilor lui; căci cu dragoste iubitoare de milostivire, primind ca pe un om străin pe Hristos, prin mijlocirea săracilor s-a învrednicit de fericire, ca Avraam odinioară. Şi cu îndrăznire se roagă să se miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Când de pe lemn...

Ce-ţi voi aduce eu ticălosul, Stăpână a lumii? Fără numai izvoare de lacrimi şi mărturisire de cele ce am făcut. Dar cu ochiul tău cel milostiv, Fecioară, caută spre slăbiciunea smeritului meu suflet, şi te rog risipeşte norii patimilor mele, şi mă mântuieşte de negura care m-a cuprins, pe mine, robul tău.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe lemnul crucii văzându-Te, Iisuse, pironit, cea neispitită de nuntă plângea şi zicea: Fiule preadulce! Pentru ce m-ai lăsat singură pe mine, ceea ce Te-am născut? Cel ce eşti lumina cea neapropiată a Tatălui celui mai înainte fără de început, grăbeşte de Te preamăreşte, ca să dobândească dumnezeiasca slavă cei ce laudă dumnezeieştile Tale patimi.

STIHOAVNA, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Bucură-te, luminătorul Bisericii, lauda lumii cea văzută de toţi, fala Alexandriei, temelia Ortodoxiei, cumpăna ajunării, îndreptarea sihăstriei, limanul celor înviforaţi, scăparea celor din primejdii, turn de tărie şi apărător de greşeli, împlinitorul legii, noianul facerii de bine, dătător preablând care dai tu-

turor cele trebuincioase din destul, celor ce aleargă către tine cu credinţă; roagă-te lui Hristos să dea sufletelor noastre mare milă.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

Bucură-te, hrănitorul celor flămânzi, dătător bogat celor ce au trebuinţă, izvor al milostivirii, fântâna milei, sprijinirea celor căzuţi, ocrotitorul văduvelor, cercetătorul bolnavilor, îmbrăcămintea celor goi, părintele sărmanilor, îndreptare celor căzuţi, acoperământ mântuitor celor străini, mângâietorul celor ce plâng, apărătorul celor nedreptăţiţi, izbăvitorul celor neştiutori. Roagă-te lui Hristos să dea sufletelor noastre mare milă.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate cele ce ne-a dat nouă.

Bucură-te, cel ce eşti povaţa orbilor, învăţătorul celor tineri, mărite, toiagul bătrâneţilor, păstorul celor rătăciţi, îndreptarea păcătoşilor, grădină foarte bine mirositoare, vas de mir al Duhului, râu pururea curgător, sălăşluire cinstită a Sfintei Treimi. Adu-ţi aminte de cei ce te lăudă, izbăvindu-i de necazuri şi de primejdii, de boli şi de iadul cel veşnic, rugându-te lui Hristos, Cel ce dă lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestirea isprăvilor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele demonilor le-ai făcut să piară, ai ajuns cetele îngereşti, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Având îndrăznire către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii; ţie ne rugăm: roagă-te, Stăpână, cu cuviosul Ioan şi cu toţi sfinţii, să se miluiască sufletele noastre.

A Crucii şi a Născătoarei:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Văzându-Te răstignit, Hristoase, ceea ce Te-a născut, tânguindu-se, striga ca o maică: Fiul meu şi Dumnezeul meu, preadulcele meu Fiu, cum suferi patimă de ocară?

TROPARUL ierarhului, glasul al 8-lea:

Întru răbdarea ta ţi-ai agonisit plata ta, părinte cuvioase, întru rugăciuni neîncetat răbdând, pe săraci iubind şi pe aceia îndestulând. Dar, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, Ioane milostive fericite, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., al cuviosului, asemenea: Cu curgerile lacrimilor tale...

Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul sfântului (de două ori), Slavă... al cuviosului, Şi acum..., al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Din Octoih, unul cu irmosul pe 6, şi ale sfinţilor 2, pe 8.

CANONUL ierarhului

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Cel tăiat pe cea netăiată a tăiat-o, şi a văzut Soarele «pământul, pe care nu-l văzuse. «Pe pierzătorul vrăjmaş apa l-a «înecat şi pe cea neumblată a «trecut-o Israel, şi cântare s-a «cântat: Domnului să-I cântăm, «căci cu slavă S-a preaslăvit».

Luminându-ţi-se gândul cu milostivire, şi umblând întru dragostea lui Hristos, părinte, strălucind cu luminile milelor, te-ai făcut locaş preacurat al Însuşi Milostivului Dumnezeu, Ioane, pentru aceea te fericim.

Privind cu înţeleaptă gândire la cele veşnice, părinte preasfinţite, ai schimbat cele stricăcioase în chip luminat pe cele nestricăcioase; şi acum petreci în ceruri cu cetele celor fără de trup, strigând: Domnului să cântăm, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Dătătorul milei umplându-ţi de har cugetul cel milostiv, cuvioase, a miluit pe mulţi cu dumnezeiască mijlocirea ta; că te-ai făcut mângâiere sufletelor, şi purtare de grijă săracilor, Ioane preaînţelepte, cugetătorule de Dumnezeu preasfinţite.

A Născătoarei:

Ca să unească pe cei de jos cu cei de sus, Însuşi Dumnezeul tuturor S-a sălăşluit în pântece neispitit de nuntă, şi arătându-Se întru asemănare de trup, ridicând peretele cel din mijloc al vrajbei, a mijlocit pace şi a dat viaţă şi dumnezeiască mântuire.

Alt Canon, al cuviosului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat...

Cu adăpările tale cele de taină, fericite, adăpând din destul cugetul meu cel uscat, învredniceşte-mă cu rugăciunile tale, să-ţi aduc ţie spicul de laude.

Curgerile cuvintelor tale, preafericite Nile, ieşind ca din Eden, aievea adapă toată faţa Bisericii neîncetat.

Slavă...

Râul dogmelor şi al cuvintelor tale, grăitorule de cele dumnezeieşti, revărsându-se, adapă inimile dreptcredincioşilor; iar adunările celor nelegiuiţi le îneacă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Vărsat-a vrăjmaşul şi pierzătorul veninul cel pierzător de suflete în urechile Evei; iar tu, Maica lui Dumnezeu, născând pe Hristos, ai tămăduit stricăciunea aceluia.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra sferei «cereşti şi ai zidit Biserica, Tu «pe mine mă întăreşte întru «dragostea Ta, că Tu eşti mar-«ginea doririlor şi credincio-«şilor întărire, Unule, Iubito-«rule de oameni».

Ca o fecioară cu bună cuviinţă purtând cunună de măslin, s-a arătat ţie, vrednicule de laudă, harul Milostivului cel cu îndurare, trăgându-te pe tine către dumnezeiasca milă.

Şezând pe scaunul cel sfinţit din voia lui Dumnezeu, mărite Părinte Ioane, ai vieţuit ca un înger, aducând jertfe sfinţite de pace Celui cu totul îndurător.

Cu milostivirea cea multă, părinte, urmând Milostivului Dumnezeu, Care pentru milostivire a sărăcit cu trupul, ai îndestulat pe săraci, ai adunat pe cei străini şi fără de acoperământ, făcându-te împlinitor al poruncilor celor dumnezeişti.

A Născătoarei:

Întru tine, Preasfântă, voind S-a sălăşluit Pricinuitorul a toată lumea, pentru mulţimea milostivirii, şi a sfinţit firea oamenilor, care era alunecată mai dinainte pentru călcarea poruncii.

Alt Canon

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce...

Gândul tău, părinte, purtând harurile Duhului, a alungat gândurile cele viclene.

Insuflatu-ne-ai nouă mir, cu miros foarte bun al rugăciunii, lucrătorule de cele sfinte, alcătuindu-l cu ştiinţa şi cu fapta.

Slavă...

Izvorât-ai învăţături cereşti, preaînţelepte, ca dintr-un izvor, şi ai adăpat pe fiii Bisericii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Omoară cugetul trupului nostru, Preacurată, cea care ai izvorât oamenilor Izvorul nemuririi.

Irmosul:

Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; «Tu eşti lumina celor întunecaţi «şi pe Tine Te laudă duhul meu».

CONDACUL cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă...

Zburdările cele aprinzătoare de patimi de la trup despărţindu-le, Nile fericite, cu veghetoare rugăciunea ta le-ai tăiat. Ci ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul, scapă-mă din toate primejdiile, ca să strig ţie: Bucură-te, părinte a toată lumea!

ICOS

Cine dintre pământeni va putea, Nile, să spună nevoinţele trăirii, şi roadele cele nemăsurate ale vieţii tale, şi multele tale osteneli pe care pe pământ ca fiind fără de trup le-ai săvârşit? Pentru aceasta strig ţie: Bucură-te râul darurilor lui Dumnezeu; bucură-te izvorul învăţăturilor lui Hristos. Bucură-te, paharul înţelepciunii şi al cunoştinţei; bucură-te, lucrarea nemuritoarelor saduri. Bucură-te, învăţătura cea prealucrătoare a cuvintelor celor de Dumnezeu insuflate; bucură-te, preaiscusite tâlcuitor al Legii celei de Dumnezeu date. Bucură-te, săditorule al raiului celui înţelegător; bucură-te, al fecioriei mare păzitor. Bucură-te, frumoasă alăută a Duhului; bucură-te, sabie tăietoare de rădăcinile patimilor. Bucură-te, reazemul bărbaţilor celor drepţi; bucură-te, al credincioşilor pământeni ocrotitor. Bucură-te, părinte a toată lumea.

SEDEALNA ierarhului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Luând gând de milostivire te-ai arătat milosârd, ajutând pe săracii cei lipsiţi, Ioane de Dumnezeu insuflate. Pentru aceasta te-ai numit cu numirea asemenea lucrării, mai mult decât toţi sfinţii, fericite. De aceea, Dătătorul milei mult te-a îmbogăţit, de Dumnezeu înţelepţite, şi luminat te-a făcut să străluceşti, ierarhe preafericite. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Înfrumuseţându-ţi mintea cu gândirea, izvorăşti râuri de teologie, adăpând inimile celor ce cu credinţă primesc băutura cea curată şi limpede, a învăţăturilor tale, şi cinstesc pomenirea ta cea luminoasă şi cinstită, Nile purtătorule de Dumnezeu, frumuseţea cuvioşilor şi lauda părinţilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu rugăciunea ta cea curată şi limpede către Ziditorul, Maică a lui Dumnezeu, izbăveşte de

toată nevoia şi nenorocirea pe cei ce cinstesc cu credinţă preasfântă naşterea ta; şi arată către Fiul tău îndrăznire, ca una ce eşti maică a Lui, să-L îndupleci pe El, ca să avem noi iertare de păcatele ce am făcut în viaţă.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe Cel întrupat din curate sângiurile tale şi mai presus de gând născut din tine, Curată, văzându-L spânzurat pe lemn, în mijlocul a doi tâlhari, te răneai la inimă şi, ca o maică tânguindu-te, strigai: Vai mie, Fiul meu! Ce rânduială dumnezeiască şi de negrăit este aceasta, prin care ai înviat zidirea Ta? Laud milostivirea Ta.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am «lucrurile Tale şi am preaslăvit «Dumnezeirea Ta».

Locaş curat te-ai arătat Sfintei Treimi, preacuvioase, şi odor dumnezeiesc al Bisericii şi parte aleasă a arhiereilor.

Luând aminte Domnul cel preamilostiv la multa milostivire a ta, a sfinţit sufletul tău, Părinte Ioane preasfinţite.

Făcutu-te-ai lucrător de neruşinat al poruncilor Atotînduratului, şi te-ai umplut de binele Lui, petrecând în locaşurile sfinţilor.

A Născătoarei:

Vindecă, Curată, rănile inimii mele şi îndreptează mişcările sufletului meu, Fecioară, către voile lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos acelaşi:

Scoate-mă, preaînţelepte, din robia patimilor, ca răscumpărare şi preţ aducând lui Dumnezeu rugăciunile tale.

Întoarce, preaînţelepte, robia patimilor mele, ca un folositor vrednic, aducându-mă lui Dumnezeu, cu rugăciunile tale.

Vrând ca să aşezi, sfinte, dogmele înţelepciunii celei în Hristos, te-ai curăţit pe tine mai înainte cu postirea, preafericite.

Slavă...

Toată înălţimea cugetelor care s-a ridicat, părinte, ai smerit-o cu multa ta înţelepciune, pierzând pomenirea lor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel pururea fiitor împreună cu Tatăl, şi ca un Dumnezeu Cuvânt neîntrupat mai înainte, în vremurile cele de pe urmă S-a întrupat din curate sângiurile tale, Prealăudată.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pe mine, cel ce de-a pururea mă rătăcesc de noaptea «necunoştinţei, spre calea cea «pierzătoare de suflet, cu lumi-«na cunoştinţei Tale, Doamne, «povăţuieşte-mă, ducându-mă «la cărarea poruncilor Tale».

Urmând morţii celei de bună voie a Celui ce a fost omorât pentru milostivire, te-ai şi răstignit lumii şi patimilor, te-ai învrednicit de viaţa cea mai presus de lume, vrednicule de laudă, părinte înţelepte.

Învrednicitu-te-ai de fericire, făcându-te blând, iertător şi paşnic, şi celor flămânzi dătător de pâine neîmpuţinată, şi împărţitor de îmbrăcăminte săracilor şi celor goi.

Împodobindu-te, părinte, cu dumnezeieştile împărtăşiri, ca un înger ai slujit cu sfinţenie lui Dumnezeu fără de prihană, luminând pe credincioşi cu învăţăturile tale cele sfinţite.

A Născătoarei:

Luminează sufletul meu cel întunecat cu dezmierdările vieţii, curată fără prihană, cu lumina ta, ceea ce ai născut pe Hristos-Lumina, risipindu-mi întunericul necunoştinţei.

Alt Canon

Irmos: Mânecând strig către tine...

Poftind curăţirea întregii înţelepciuni celei dumnezeieşti, preaînţelepte, degrab ai părăsit toată desfătarea vieţii.

Tu, cele de gând înţelegătoare, care sunt mai presus de ştiinţă, de Dumnezeu arătătorule, cu înţelepciune le-ai câştigat, fiind împărtăşit cu învăţătura cea dumnezeiască.

Slavă...

Nor care cu ploile cunoştinţei îneci toată necunoştinţa, te ştim pe tine, purtătorule de Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca pe un crin ce străluceşti în mijlocul spinilor aflându-te pe tine Mirele, Maică Fecioară, te-a iubit.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul, şi Lui voi «spune necazurile mele, că s-a «umplut sufletul meu de rău-«tăţi, şi viaţa mea s-a apropiat «de Iad, şi ca Ionà mă rog: «Dumnezeule, din stricăciune «scoate-mă».

Îndeletnicindu-te cu rugăciuni şi cu postiri, şi rugând pe Dumnezeu cu priveghere, te-ai învrednicit de arătările şi vede-

niile dumnezeieşti, de Dumnezeu înţelepţite, învăţându-te cele mai presus de gând, prin curăţia cugetului, înţelepte.

Ca un înger cu trup ai vieţuit pe pământ, părinte, jertfe paşnice fără de sânge, cu credinţă, cu inimă şi cu duh zdrobit aducând Făcătorului, te veseleşti, fericite Ioane.

Viaţa ta strălucind mai mult decât soarele a dat raze de milostivire, care au alungat norul cel întunecos al sărăciei, celor ce aveau trebuinţă, preafericite, şi încălzind pe cei biruiţi de iuţimea gerului, de Dumnezeu insuflate.

A Născătoarei:

Pricepând de Dumnezeu-grăitorii prooroci adâncimea tainei tale, Fecioară, prooroceşte au vestit-o mai înainte, luminându-se cu dumnezeiescul Duh, şi acum noi, văzând arătat săvârşirile, credem.

Alt Canon

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Fiind împodobit cu duhul înţelepciunii, şi viaţa luminând-o cu traiul cel ales, te-ai făcut dumnezeiesc slujitor de cele sfinte, mijlocind între Ziditorul şi între zidire, şi te-ai făcut învăţător prealăudat şi preamărit, părinte.

Apropiatu-te-ai de muntele virtuţilor, şi, fiind acoperit cu dumnezeiescul nor, fericite, ai primit de la Dumnezeu tablele dogmelor, cele scrise de Dumnezeu, preafericite, şi te-ai arătat nouă al doilea Moise, dătător de lege a harului.

Slavă...

Jertfitu-te-ai pe tine tăinuit de bunăvoie, ca o jertfă junghiată de voie, stând înaintea Ziditorului, Nile, împodobit cu ştiinţa şi cu fapta; adu-ţi aminte de noi, cei ce cu credinţă săvârşim pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Văzând grăitorii de Dumnezeu prooroci, cu chipuri cu înţeles, adâncimea înfricoşătoarei tale taine, au vestit mai înainte că Dumnezeu Se va sălăşlui în pântecele tău, Preacurată. Şi acum, văzând noi împlinirea, te slăvim.

Irmosul:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi Te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor. Căci către Tine am strigat, auzi-mă, Dumnezeul mântuirii mele.

CONDACUL ierarhului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând...

Bogăţia ta o ai împărţit săracilor, şi cerească bogăţie acum

ai luat, Ioane, preaînţelepte. Pentru aceasta toţi pe tine te cinstim, săvârşind pomenirea ta, o, cel asemenea cu milostenia numite.

ICOS

A ta frumuseţe punând în sufletul tău, dragostea cea curată şi milostivirea cea frumoasă, Fecioară frumos împodobită cu stâlpări de măslin, milostenia noaptea în chip nemincinos ai văzut-o, Ioane, care lin a grăit către tine: De mă vei agonisi pe mine prietenă şi împreună-locuitoare, te voi duce pe tine înaintea Împăratului Hristos; şi supunându-te cu gândul nu ai rătăcit, o, cel asemenea cu milostenia numite.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea celui dintre sfinţi Părintele nostru Ioan Milostivul, arhiepiscopul Alexandriei.

Acesta a fost cipriot de neam, fiu al lui Epifanie, domnul ţării, şi s-a însurat cu voia tatălui său şi s-a făcut tată de copii. Apoi murindu-i şi femeia şi copiii, s-a întors cu toată dorirea spre adaosul virtuţii şi spre buna plăcere a lui Dumnezeu. Şi pentru strălucirea vieţii sale, a fost făcut arhiepiscop al Alexandriei, fiind cerut de poporul alexandrinilor de la împăratul Iraclie. Şi, după cuvântul Evangheliei fiind pus ca o făclie în sfeşnic, a strălucit ca o lumină de foc în lume. Şi a petrecut mulţi ani în scaunul arhieriei sale, şi multe minuni a făcut şi a miluit pe săraci cu cele ce le trebuiau. Drept aceea, şi dintru această faptă luând numele milostivului, şi având toţi spre dânsul evlavie, nu numai credincioşii, ci şi necredincioşii, precum arată istoria ce scrie de dânsul, către Domnul s-a mutat.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nil pustnicul.

Acesta avea multă putere în cuvinte, fiind eparh al Constantinopolului, pe vremea împărăţiei lui Mavrichie, şi s-a căsătorit cu o femeie cinstită, care i-a născut doi copii, unul parte bărbătească şi altul parte femeiască; după aceea şi-a înduplecat femeia cu cuvintele şi a făcut-o ca să lase Constantinopolul, şi să meargă să locuiască la mânăstirile Egiptului, împărţind copiii: să ia el pe fiul său Teodul, şi ea pe fiică-sa. Şi făcând aşa, s-au despărţit unii de alţii. Deci, aflându-se Sfântul Nil cu părinţii şi cu fiul său la Muntele Sinai, nişte barbari i-au lovit fără de veste ca nişte fiare, şi au luat rob, împreună şi cu alţi mulţi, pe fiul său Teodul, pe care îl plângeau fără de seamă ca pe un rob, precum se vede în cartea ce este făcută de dânsul. Deci, învrednicindu-se după aceasta de dumnezeiasca preoţie, a alcătuit cuvinte pustniceşti pline de toată înţelepciunea şi înţelegerea şi folosul, care cu puterea cuvântului şi cu harul Sfântului Duh îndeamnă spre nevoinţă. Şi tocmind multe cărţi prin care aducea pe mulţi către Hristos cu dragoste dumnezeiască, cu pace s-a săvârşit. Şi zace cu fiul său Teo-

dul împreună şi cu alţi pustnici, precum zic unii în sfânta Biserică a Sfinţilor Apostoli, la Orfanotrofion dedesubtul jertfelnicului, puşi acolo de Iustin împăratul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Martin, făcătorul de minuni, episcopul Franciei.

Acest Martin era pe vremea împăratului Traian în Roma, comis cu rangul; şi aşezându-se voievod de împăratul, a fost trimis la război împotriva barbarilor, unde văzând mulţimea vrăjmaşilor s-a temut, precum se cădea a se teme. Însă luând îndrăzneală dintr-o dumnezeiască vedenie ce i s-a arătat în vis, i-a făgăduit că va birui pe vrăjmaşi. Pentru aceasta, dând război, i-a biruit pe ei; pentru care biruinţă, a luat de la împăratul mare mulţumire şi cinste. Însă Sfântul mulţumea mai mult Împăratului cerului, Domnului, fiindcă-i dăruise lui biruinţa peste toată nădejdea, pentru o mică facere de bine ce făcuse. Căci, mai înainte de începerea războiului, veni la el un sărac tânguindu-şi nevoia şi cerând milostenie; iar Sfântul, milostivindu-se asupra întâmplării lui, a rupt o bucată din hlamida sa şi l-a îmbrăcat pe el, asemenea l-a şi hrănit pe el, căci era flămând şi l-a adăpat fiind însetat. Drept aceea, i s-a arătat că a văzut pe Domnul în visul său, faţă stând şi zicându-i: Fiindcă M-ai hrănit găsindu-Mă flămând, şi M-ai adăpat, însetat fiind, şi, gol fiind, M-ai îmbrăcat, pentru aceasta voi fi cu tine şi te voi întări şi-ţi voi dărui biruinţă asupra vrăjmaşilor. Atunci Sfântul, mulţumind lui Dumnezeu, s-a lepădat de lume şi de ale lumii, şi a ales mai mult petrecerea monahicească. Şi după ce s-a îndeletnicit în sihăstrie şapte ani şi s-a deprins în dumnezeieştile Scripturi, atunci a fost hirotonit episcop al cetăţii Constantinei, care se afla în Galia, şi care acum se numeşte Francia. Acesta cu harul lui Hristos a înviat morţi, a omorât balauri, şi alte încă multe minuni făcând, în pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Ahia.

Acesta era din Şilom, din cetatea lui Eli, preotul, unde a fost mai înainte cortul lui Moise. Acesta a proorocit despre Solomon că va greşi Domnului, şi că femeile îl vor depărta de Dumnezeu. Şi a mustrat pe Ieroboam, pentru că cu vicleşug se purta cu Domnul. A văzut şi o pereche de boi călcând în templu şi alergând asupra preoţilor, templu care a fost dărâmat, când au năvălit babilonienii, iar sfântul, răposând cu pace, a fost îngropat aproape de copacul Şilomului.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Martin, episcopul Tarachinului.

Acesta era din Saboria Tafoniei, strălucit cu neamul şi mare fiind socotit de către ilirici. Şi fiind împodobit cu vrednicii apostoleşti, a fost vrăjmăşit de arieni. Şi în multe rânduri fiind bătut de ei, înaintea poporului, a fost izgonit. După care, mergând la Mediolanum, a pătimit asemenea de la episcopul de acolo Auxentie, arian fiind şi el. Deci,

fiind silit fericitul, a fugit şi s-a dus la ostrovul Talarie cel pustiu şi nelocuit, care este aproape de marea Tirinichiei, şi acolo liniştindu-se, se hrănea numai cu rădăcini de verdeţuri. Iar mai pe urmă a fost făcut episcop al bisericii din Tarachin. Şi atâta a strălucit şi a sporit fericitul în iubirea de săraci, încât mai întâi a împărţit toată averea sa săracilor, apoi, dacă se întâmpla să poarte numai o singură haină şi vedea vreun sărac că tremură de frig, tăia haina aceea de la genunchi şi o da săracului. Acest sfânt, văzând odată un mort pe care-l ducea la îngropare, şi pe un năpăstuitor că nu îngăduia să fie îngropat, spunând că este dator cu atâţia bani, a înviat pe mortul acela, iar pe năpăstuitor dovedindu-l mincinos a poruncit să moară în locul celui mort. Deci, în acest chip vieţuind, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Antonie şi cei împreună cu dânsul: Zevina, Ghermanos, Nichifor şi Marato fecioara.

Aceştia erau pe vremea lui Maximian, dintre care Antonie era bătrân cu vârsta; iar Nichifor şi Zevina şi Ghermanos, tineri încă şi în floare. Fiind prinşi în Cezareea, şi mărturisind pe Hristos în privelişte, li s-au tăiat capetele de sabie. Iar Marato fecioara, din Schitopoli fiind, şi prin toată cetatea fiind purtată goală, a fost aruncată în foc şi s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Nil izvorâtorul de mir, care s-a nevoit în munţii marii Lavre din Atos, şi s-a săvârşit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Arsachie, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Leon, patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Sava Nigdeli, care în Constantinopol a mărturisit, iar în Cuciuc-Caraman a fost îngropat, la anul 1732, şi care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Nicolae Constantinopolitul, care în Constantinopol a mărturisit, la anul 1732.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăz-«neală, şi focul în rouă l-au «schimbat, strigând: Binecu-«vântat eşti Doamne Dum-«nezeule în veci!».

Cu fapte ai adeverit cuvintele Mântuitorului şi te-ai împreunat în ceata celor ce se fericesc, fiind milostiv şi curat cu Duhul, Ioane, purtătorule de Dumnezeu.

Gustarea cea mai dulce decât mierea s-a prefăcut ţie în aur lămurit; că luând aminte Făcătorul la învoirea ta cea îndestulată, răsplătirile cele bogate ţi-a dat.

Luminându-te cu lumina Treimii cea neînserată, slugă a Treimii, acum luminezi pe cei ce te cinstesc şi cântă: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci!

A Născătoarei:

Tu singură, Fecioară, ai născut pe unul din Treime în două firi, pe Cel ce se vede într-un ipostas, Căruia cântăm: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci!

Alt Canon

Irmos: Tinerii cei din Iudeea...

Adăpându-te, părinte, cu ploi cereşti, te-ai arătat mult-roditor, aducând Stăpânului roade preafrumoase pe cei ce strigă cu credinţă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Limba ta, preafericite, descoperind jgheaburile dogmelor, degrab îneacă rătăcirea eresurilor, învăţând pe credincioşi a cânta: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Slavă...

Vieţuire îngerească ai vieţuit, părinte, în trup pe pământ, şi cu dumnezeieştile gândiri te îndulceai de vederile cele de sus şi cântai: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Şi acum..., a Născătoarei:

Din pântece fecioresc întrupându-Te, Te-ai arătat spre mântuirea noastră. Pentru aceasta, pe Maica Ta ştiind-o Născătoare de Dumnezeu, cu mulţumire strigăm: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cei ce s-au făcut cu harul tău biruitori tiranului şi «văpăii, tinerii cei ce au păzit «cu tărie poruncile tale au stri«gat: Binecuvântaţi, toate lucru«rile Domnului, pe Domnul».

Stea luminoasă arătându-te pe tine Hristos, întru înălţimea Bisericii, părinte, prin tine luminează pe cei ce cântă cu credinţă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Milostiv te-ai arătat, blând, lesne iertător şi fără de răutate, părinte, bogăţie săracilor, şi podoabă, şi îmbrăcăminte celor goi, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Împodobit-ai sfinţit scaunul lui Marcu, cu fapte dumnezeieşti, părinte, iar mai ales cu milostenia şi cu iertăciunea. Pentru aceea ai fost numit milostiv mai mult decât toţi sfinţii, care au strălucit întru milostenie.

A Născătoarei:

Arătatu-te-ai preasfinţit locaş al Izvorului celui viu, din

care bând noi cei omorâţi, câştigăm viaţă strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon

Irmos: Muziceştile organe...

Ţinutu-te-ai de virtutea cea desăvârşită, iubind bunătatea cea dintâi, şi acum, luminându-te cu strălucirile ei, strigi: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Fiind îmbogăţit de ştiinţă cunoscătoare, te-ai suit spre bunăvoirea cea de fapte, trimiţând razele harului celor ce strigă: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Fugind de larmele cele lumeşti, te-ai aşezat la limanul liniştii şi năpădirile patimilor le-ai omorât, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ştiind adevărat, Fecioară, că Cel ce S-a născut din tine este Dumnezeu Cuvântul, te lăudăm cu toată dreapta credinţă noi, credincioşii, cântând: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Muziceştile organe împreună glăsuind, şi po-«poare fără de număr închi-«nându-se chipului celui din «Deira, trei tineri neplecân-«du-se, pe Domnul au lăudat şi «L-au preaînălţat întru toţi «vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărtu-«risim pe tine, Fecioară curată, «cei mântuiţi prin tine, cu ce-«tele celor fără de trup mărin-«du-te pe tine».

Iată, după sfârşit, că te-au primit în mijloc doi sfinţi părinţi în mormânt, dându-ţi, părinte preasfinţite, cinste.

Ca zorile, ca ziua a strălucit luminată adormirea ta, Părinte Ioane, luminând pe cei ce cu credinţă te fericesc pe tine.

Unitu-te-ai cu cetele arhiereilor, cu ale proorocilor, cu ale apostolilor şi cu ale mucenicilor; cu care împreună, adu-ţi aminte, părinte, de cei ce te laudă.

Racla în care zac cinstitele şi sfintele tale moaşte, Părinte Ioane, este izvor de minuni pentru cei ce aleargă către tine.

A Născătoarei:

Fecioară, ceea ce te-ai arătat mai desfătată decât cerurile, desfătează cugetul meu cel strâmtorat, făcându-l primitor de darurile cele dumnezeieşti.

Alt Canon

Irmos: Spăimântatu-s-a cerul...

Văzându-te vrăjmaşul, părinte, că rupi legăturile străduinţei celei lumeşti şi te apropii către Dumnezeu, a pornit asupra ta întreite valuri barbare, socotind să slăbească tăria ta, iar cu purtarea de grijă cea dumnezeiască ai lepădat departe uneltirile lui, pururea fericite.

Strălucind cu razele bogate ale învăţăturilor, ai luminat în multe feluri sufletele celor ce se apropie către tine cu dreaptă credinţă. Că, apropiindu-ţi buzele de paharul cel curat al înţelepciunii, preaînţelepte Nil, ai scos şi ai dat din destul celor ce pofteau.

Slavă...

Jertfitu-te-ai pe tine însuţi, cu osârdie, părinte, în chip tăinuit, ca o junghiere fără prihană, Ziditorului tău, iubindu-L pe El curat, Nile, Căruia înaintea scaunului şezând, înţelepte, roagă-L neîncetat pentru cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta, ca să câştige strălucirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Îndreptat-ai, Fecioară, alunecarea Evei, născând pe Cuvântul cel ce îndreptează pe cei lepădaţi, ca un Bun şi Atotputernic, pe Cel ce din multa milostivire S-a întrupat din tine şi a mântuit lumea cu patimile Sale, cele omorâtoare de patimi.

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul, şi marginile pă-«mântului s-au minunat, că «Dumnezeu S-a arătat oame-«nilor trupeşte, şi pântecele tău «s-a făcut mai desfătat decât «cerurile. Pentru aceea, pe tine, «Născătoare de Dumnezeu, în-«cepătoriile cetelor îngereşti şi «omeneşti te slăvim».

LUMINÂNDA

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Să lăudăm pe Ioan cel ce s-a arătat următor lui Dumnezeu cel iubitor de milostivire, ca printr-însul să dobândim toţi dezlegare de datorii şi iertare de greşeli.

Slavă..., a cuviosului, asemenea:

Cu vărsările lacrimilor îngrăşându-ţi sufletul, Nile gânditorule de Dumnezeu, roagă-te Lui să spele de necurăţie sufletele noastre, ale celor ce cu dragoste şi cu căldură te lăudăm pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti îndulcirea îngerilor, bucuria celor necăjiţi, ocrotitoarea creştinilor, Fecioară Maica Domnului, apără-ne pe noi şi ne izbăveşte de chinurile cele veşnice.

A Crucii şi a Născătoarei:

Din pântecele tău cel fecioresc, Preacurată, a răsărit Făcătorul soarelui şi al lumii, pe Care văzându-L ridicat pe lemn, toată făptura s-a clătinat.

LA LAUDE

Stihirile Sfântului Ioan cel milostiv, glasul 1:

Podobie: **Ceea ce eşti bucuria...**

Pe ierarhul lui Hristos şi pe slujitorul, credincioşii să-l cinstim după vrednicie, pe dumnezeiescul Ioan, hrănitorul săracilor şi sprijinitor totdeauna gata al văduvelor, pe înduratul părinte al sărmanilor şi apărător al credinţei.

Harul cel îndurător al Celui milostiv, venind la tine, Ioane, noaptea, ca o tânără încununată cu ramuri de măslin, striga ţie: De mă vei câştiga pe mine prietenă, te voi duce să te arăt pe tine lui Hristos cel milostiv.

Urmând lui Avraam tu, înţelepte, întru obiceiurile iubirii de străini, ai adunat pe cei fără de acoperământ şi străini, pe cei goi i-ai îmbrăcat, şi săracilor îndestulător te-ai făcut, Ioane; drept aceea, ca şi Ioan cel de demult, te-ai învrednicit de fericire, pururea pomenite.

Stând acum, înţelepte Ioane, înaintea Împăratului veacurilor, roagă-te pentru robii tăi, ca să fie izbăviţi de toată vătămarea şi de încercări, şi de primejdii, şi de necazuri, şi de tot felul de boli, şi-i povăţuieşte la viaţa cea neînserată.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Bine, slugă bună şi credincioasă, bine, lucrătorule al viei lui Hristos, tu şi greutatea zilei ai purtat, tu şi talantul cel dat ţie l-ai înmulţit; şi pe cei ce au venit după tine nu i-ai pizmuit. Pentru aceasta s-a deschis ţie uşa cerurilor; intră întru bucuria Domnului tău şi te roagă pentru noi, Ioane, fericite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii; ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu Ioan cuviosul şi cu toţi sfinţii, să se miluiască sufletele noastre.

A Crucii şi a Născătoarei:

După ce Te-a văzut pe Tine spânzurat pe lemn, cea care Te-a născut, Hristoase, striga cu plângere: Fiul meu şi Dumnezeul meu, cum mori acum pe Cruce? Cum şi în mormânt eşti pus?

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestirea faptelor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale. Taberele demonice le-ai făcut să se piardă, şi ai ajuns cetele îngereşti a căror viaţă fără prihană ai urmat. Având îndrăznire către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Fecioară curată, roagă pe Cel pe care L-ai născut să mântuiască tot neamul omenesc; că pe tine, Maică Fecioară, te mărturisim cu limba şi cu inima, Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii şi a Născătoarei, asemenea:

Dacă Te-a văzut cea fără de prihană spânzurat pe Cruce, tânguindu-se, striga ca o maică: Fiul meu şi Dumnezeul meu, Fiul meu cel preadulce, nu mă părăsi pe mine, roaba Ta.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile Octoihului şi ale ierarhului, Cântarea a 3-a pe 4. Prochimen, glasul al 7-lea: Scumpă este înaintea Domnului... Stih: Ce voi răsplăti Domnului... Apostolul din Epistola a doua către Corinteni (9, 6-7): Fraţilor, cel ce seamănă cu zgârcenie... Aliluia, glasul 1: Lumină a răsărit dreptului... Stih: Împarte, dă la săraci... Evanghelia de la Luca (6, 17-23): În vremea aceea a stat Iisus la loc şes...

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A TREISPREZECEA

Cel dintre sfinţi Părintele nostru Ioan Gură de Aur, Arhiepiscopul Constantinopolului.

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Pe Botezătorul asemenea cu numele l-ai urmat bine cu înfrânarea, părinte, şi pe marele Ilie, cu postul şi cu curăţia. Cu râvna amândurora fiind rănit, Gură de Aur, asupra slavei împărăteşti îndrăznind, ca un păstor al Bisericii lui Hristos (de două ori).

Cu dumnezeiasca insuflare a Cuvântului, înconjurând precum scrie în tot pământul vestirea învăţăturilor tale, părinte, ai luminat lumea. Deschisu-ne-ai nouă intrarea pocăinţei, cu purtarea de grijă de săraci, închipuind Evanghelia lui Hristos.

Cu curăţia sufletului tău şi cu strălucirea cea neîntinată a luminii soarelui strălucind lumii dogmele bunei cinstiri, înţelepte Părinte Ioane Gură de Aur, goneşti negura cea păcloasă şi arăţi lumii lumina dreptei credinţe.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Fost-ai Gură de Aur, de Dumnezeu insuflat organ, prin care nouă Duhul Sfânt ne-a glăsuit, căci cu strălucită glăsuire a încurajat marginile vestirea învăţăturii tale. Şi următor fiind Apostolilor, cuvioase, ai ajuns la ceata aceea, de care ai dorit. Roagă-te Domnului, preafericite, să împace lumea şi să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Izbăveşte-ne pe noi de nevoile noastre, Maica lui Hristos Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Făcătorul tuturor, ca toţi să strigăm ţie: Bucură-te singura ocrotitoare a sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Trâmbiţă în chipul aurului, luminat glăsuind dumnezeieştile măriri, te-ai arătat, Ioane, la marginile lumii.

Stih: Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere.

Legea, ca şi Moise, ai luat de la Domnul, Gură de Aur, lumea înţelepţind şi luminând cu dumnezeieştile tale învăţături.

Stih: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate, şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Propovăduitor cu adevărat al dumnezeiştii Împărăţii ai fost, cel cu cuvinte de aur, strigând: Pocăiţi-vă, cufundând deznădăjduirea.

Slavă...

Podobie aceeaşi:

Întru o stăpânie a cinstitei Treimi ai învăţat a crede în Tatăl, în Cuvântul şi în Duhul, Gură de Aur, părintele nostru.

Şi acum..., a Născătoarei, asemenea:

Fecioară, pe Cel ce S-a născut din tine, Dumnezeu-Cuvântul, roagă-L, de Dumnezeu Născătoare, împreună cu Gură de Aur, să mântuiască sufletele noastre.

TROPARUL, glasul al 8-lea:

Din gura ta ca o lumină de foc strălucind harul, lumea a luminat. Vistieriile neiubirii de argint lumii a câştigat. Înălţimea gândului smerit nouă ne-a arătat. Dar cu cuvintele tale învăţându-ne, Părinte Ioane Gură de Aur, roagă pe Cuvântul Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Cel ce pentru noi Te-ai născut...

Caută la sfârşitul cărţii.

Ectenia mică şi otpustul.

LA VECERNIA MARE

După obişnuitul psalm, citim: Fericit bărbatul... starea întâi.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 8, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Trâmbiţa cea cu aur ferecată, organul cel de Dumnezeu insuflat, noianul dogmelor cel nedeşertat, întărirea Bisericii, mintea cea cerească, adâncul înţelepciunii, paharul cel cu totul de aur, care varsă din sine râuri de învăţături cu miere curgătoare şi adapă făptura, cu dulce cântare să-l lăudăm (de două ori).

Steaua cea neapusă, care cu razele învăţăturilor luminează toată partea cea de sub soare, pe propovăduitorul pocăinţei, buretele cel cu totul de aur, care şterge umezeala relei deznădăjduiri şi rourează inimile cele topite de păcate, pe Ioan Gură de Aur, după vrednicie să-l cinstim (de două ori).

Îngerul cel pământesc şi omul cel ceresc, rânduneaua cea binegrăitoare şi multglăsuitoare, vistieria bunătăţilor, piatra cea nezdrobită, pilda credincioşilor, cel cu mucenicii asemenea, întocmai-stătător cu sfinţii îngeri, cel asemenea la obicei cu Apostolii, întru cântări Gură de Aur să fie mărit (de două ori).

Ca pe o trâmbiţă de aur ferecată avându-te pe tine, Ioane Gură de Aur, cinstita Biserică trimite luminat glas marginilor, şi pe toţi oamenii îndeamnă să se împărtăşească de învăţăturile tale cele aurite. Pentru aceasta roagă-te, să se mântuiască din stricăciune şi din primejdii cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta cea pururea cinstită (de două ori).

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase de trei ori fericite, preasfinte părinte, păstorule cel bun, şi ucenice al lui Hristos, mai-Marelui Păstor, cel ce ţi-ai pus sufletul pentru oi, însuţi şi acum, prealăudate Ioane Gură de Aur, cere cu rugăciunile tale să se dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda preacurata naştere a ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine cea Curată a ieşit, în chip de negrăit întrupându-Se. Din fire Dumnezeu fiind, şi cu firea om

făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecat fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

V O H O D: Lumină lină...

Prochimenul zilei şi

P A R E M I I L E

De la Pilde, citire:

(X, 7; III, 13-16; VIII, 1-20, 33)

Pomenirea dreptului cu laude şi binecuvântarea Domnului pe capul lui. Fericit este omul care a aflat înţelepciunea şi bărbatul care ştie priceperea. Că mai bună este dobândirea acesteia decât vistieria aurului şi argintului. Şi este mai scumpă decât pietrele cele de mult preţ; şi tot ce este scump nu este asemenea ei. Pentru că lungimea zilelor şi anii vieţii sunt în dreapta ei, şi în stânga ei, bogăţie şi mărire. Că din gura ei iese dreptatea, legea şi mila pe limbă le poartă. Deci ascultaţi-mă pe mine, o, fiilor, că lucruri măreţe voi spune; şi fericit este omul care căile mele va păzi. Pentru aceasta vă rog pe voi şi pun înainte glasul meu fiilor omeneşti. Că eu, înţelepciunea, am tocmit sfatul şi ştiinţa şi gândul eu le-am chemat. Al meu este sfatul şi buna chibzuială, a mea este priceperea şi a mea este puterea. Eu pe cei ce mă iubesc pe mine îi iubesc; şi cei ce mă caută mă găsesc. Înţelegeţi dar cei fără de răutate chibzuiala şi cei neînvăţaţi, lipiţi-vă inima. Ascultaţi-mă pe mine iarăşi, că lucruri măreţe voi spune. Şi voi scoate din buzele mele cele drepte, şi adevărul va învăţa glasul meu. Şi urâte sunt înaintea mea buzele mincinoase. Cu dreptate sunt toate graiurile gurii mele, nimic nu este într-însele strâmb, nici fără rost. Toate sunt drepte celor ce înţeleg şi netede celor ce au aflat ştiinţa. Ascultaţi învăţătura şi nu o lepădaţi, ca să ajungeţi înţelepţi.

De la Înţelepciunea lui Solomon, citire:

(culegere de versete alese)

Din gura dreptului picură înţelepciune, iar limba celui nedrept va pieri. Din buzele oamenilor drepţi picură daruri. Gura celor înţelepţi grăieşte înţelepciune. Iar dreptatea îi izbăveşte pe ei din moarte. Săvârşindu-se bărbatul drept, nu-i piere nădejdea; că fiu drept se naşte spre viaţă şi întru bunătăţile lui va culege roada dreptăţii. Lumina drepţilor este pururea şi de la Domnul vor afla har şi mărire. Limba înţelepţilor picură cele bune şi în inima lor odihneşte înţelepciunea. Domnul iubeşte inimile cuvioase şi sunt primiţi de El toţi cei fără prihană în cale. Înţelepciunea Domnului luminează faţa celui priceput; că întâmpină pe cei ce o doresc, mai înainte de a o fi cunoscut pe dânsa. Cel ce mânecă la dânsa nu va obosi şi degrab fără de grijă va fi. Că celor vrednici de ea singură le umblă împrejur căutându-i, şi în cărări se arată lor cu bunăvoinţă. Pe înţelepciune niciodată nu o va birui răutatea; pentru aceasta am îndrăgit frumuseţea ei şi am iubit-o şi am căutat-o din tinereţile mele, şi am încercat să mi-o aduc mireasă. Că Stăpânul tuturor a iubit-o pe ea. Căci ea este îndrumătoarea tainică a ştiinţei lui Dumnezeu şi alegătoare a lucrurilor Lui. Ostenelile ei sunt faptele bune; ea

învaţă cumpătarea şi cumineţenia, dreptatea şi bărbăţia, de care nimic nu este mai de trebuinţă în viaţa oamenilor. Şi de doreşte cineva multă cunoştinţă, ea ştie cele trecute şi pe cele viitoare le închipuie; ea pătrunde întorsăturile cuvintelor şi dezlegările tainelor; cunoaşte de mai înainte semnele şi minunile şi întâmplările vremurilor şi ale anilor. Şi tuturor este sfetnic bun; că nemurire este într-însa şi mărire în împărtăşirea cu cuvintele ei. Pentru aceasta m-am rugat Domnului şi m-am umilit înaintea Lui, şi am zis din toată inima mea: Dumnezeule al părinţilor şi Doamne al milei, Cel ce toate le-ai făcut cu Cuvântul Tău şi cu înţelepciunea Ta ai orânduit pe om ca să stăpânească peste toate făpturile cele făcute de Tine şi să cârmuiască lumea cu cuviinţă şi dreptate, dă-mi înţelepciunea care stă alături de scaunul Tău şi nu mă despărţi pe mine de robii Tăi; că robul Tău sunt eu şi fiul roabei Tale. Trimite-o pe ea din locaşul Tău cel sfânt, şi de la scaunul slavei Tale; ca fiind cu mine să mă înveţe ce este plăcut înaintea Ta; şi să mă călăuzească în cunoaştere şi să mă păzească întru slava sa. Că gândurile celor muritori toate sunt şovăielnice şi cugetele lor sunt pline de greşeală.

De la Înţelepciunea lui Solomon, citire:

(culegere de versete alese)

Lăudându-se dreptul, se vor veseli popoarele că pomenirea lui este fără de moarte. Pentru că de la Dumnezeu se cunoaşte şi de la oameni şi place Domnului sufletul lui. Iubiţi dar, oamenilor, înţelepciunea, poftiţi-o pe ea şi vă veţi învăţa, că începerea ei este dragostea şi paza legilor. Cinstiţi înţelepciunea ca să împărăţiţi în veci. Spune-voi vouă şi nu voi ascunde de voi tainele lui Dumnezeu. Că Acela este conducător înţelepciunii şi îndreptător înţelepţilor şi ştiutor a tot cugetul şi lucrul şi toate gândurile le învaţă înţelepciunea; că este într-însa duh înţelegător şi sfânt şi strălucirea luminii celei ce este de-a pururea şi chipul bunătăţii lui Dumnezeu. Aceea aşază prieteni lui Dumnezeu şi prooroci şi mai frumoasă este decât soarele şi decât toată facerea luminii stelelor. Aceea pe cei ce slujesc ei i-a scăpat de dureri şi i-a îndreptat pe cărări drepte. Datu-le-a lor cunoştinţă sfântă şi i-a păzit pe ei de vrăjmaşi, datu-le-a lor şi biruinţă tare; ca să înţeleagă toţi că mai puternică este decât toată cucernicia. Şi nu va birui răutatea niciodată pe înţelepciune; nici va trece judecata pe cei răi, fără certare. Că au zis întru sine, gândind cu nedreptate: Să facem silă dreptului, să nu ne fie milă de sfinţenia lui, nici să ne ruşinăm de cărunteţele bătrâneţelor celor de mulţi ani. Că ne va fi tăria noastră lege şi să vânăm pe cel drept, că nu ne este nouă de nici o treabă şi stă împotriva lucrurilor noastre şi ne impută nouă greşelile legii şi ne defăimează nouă păcatele învăţăturii noastre. Şi ne spune nouă că are cunoştinţa lui Dumnezeu şi fiu lui Dumnezeu pe sine se numeşte. Şi ne-a fost nouă spre vădirea cugetelor noastre. Greu ne este nouă să vedem că nu este asemenea altora viaţa lui şi s-au schimbat cărările lui. Întru batjocură ne-am socotit înaintea lui şi se depărtează de căile noastre ca de nişte necurăţii şi feri-

ceşte cele mai de pe urmă ale dreptilor. Să vedem dar de sunt cuvintele lui adevărate şi să ispitim cele ce vor să i se întâmple lui. Cu ocară şi cu chin să-l întrebăm pe dânsul, ca să cunoaştem blândeţile lui şi să ispitim nerăutatea lui; spre moarte de ocară să-l judecăm pe dânsul. Că va fi luare de seamă din cuvintele lui. Acestea a gândit şi a rătăcit; că i-a orbit pe dânşii răutatea lor. Şi nu au cunoscut tainele lui Dumnezeu şi n-au socotit că Tu eşti Dumnezeu Însuţi, Care ai stăpânire peste viaţă şi peste moarte. Şi mântuieşti în vreme de necaz şi mântuieşti de toată răutatea, îndurat şi milostiv şi dai sfinţilor Tăi har şi cu braţul Tău stai mândrilor împotrivă.

LA LITIE

Stihira hramului şi ale sfântului, singur glasul 1:

A lui Anatolie.

Luminătorule Ioane, gura cea în chipul aurului, podoaba virtuţilor celor dumnezeieşti lucrate, locaşul Scripturilor celor de taină mari. Tu a Preacuratului şi Sfântului Duh nestricăcioasă vistierie ai fost. Drept aceea ai veselit toată Biserica, cu cuvântul tău cel ce este de mântuire. Deci, îndrăznire aflând către Dumnezeu, întru desfătarea moştenirii celei de sus, roagă-te pentru noi, părinte preasfinte.

A aceluiaşi.

Vărsatu-s-a har în buzele tale, cuvioase Părinte Ioane Gură de Aur. Pentru aceasta te-a uns pe tine Dumnezeu arhiereu poporului Său, ca să paşti turma Lui întru cuviinţă şi dreptate. Pentru aceasta, încins fiind cu arma Celui puternic, ai tăiat limba cea vătămătoare a eresurilor. Şi acum nu înceta rugându-te, ca să împace lumea şi să mântuiască sufletele noastre.

Glasul al 2-lea. A lui Studitul.

Pe tine, arhiereul cel mare şi păstorul cel fără de răutate şi cuvios, propovăduitor al pocăinţei, gura cea cu cuvinte de aur a harului, lăudându-te cu dragoste, te rugăm: Dă-ne nouă rugăciunile tale, părinte, spre mântuirea sufletelor noastre.

A lui Gheorghe din Nicomidia.

Cu cuvintele tale cele de aur, Biserica, ca şi cu o podoabă de aur împodobindu-se, Ioane Gură de Aur, ca o mireasă bucurându-se, strigă către tine: Săturatu-m-am de apele tale cele cu aur curgătoare, veselindu-mă cu învăţăturile cele în chipul aurului, şi cu must de aur. Că din lucrare la privirea cea de sus mă ridic, prin învăţăturile tale cele blânde, şi cu Hristos Mirele cel sufletesc mă unesc, împreună împărăţind cu Dânsul. Pentru aceasta şi noi, adunându-ne întru pomenirea ta, strigăm: Nu înceta

rugându-te pentru noi către Domnul, ca să mântuiască sufletele noastre.

Luat-ai, ierarhe, filosofia cea mai de sus, şi afară de lume ai fost, vieţuind mai presus decât cele ce se văd, şi oglindă neîntinată dumnezeiască te-ai arătat lui Dumnezeu. Deci, fiind pururea împreună cu lumina, lumină ai luat; şi mai luminat ai dobândit fericitul sfârşit. Roagă-te, Ioane Gură de Aur, pentru sufletele noastre.

Glasul al 4-lea:

Cu cuvintele tale cele de aur, strălucite, pământul luminat l-ai adăpat, de aur izvorâtor avându-ţi sufletul şi trupul, preafericite; şi toate poleindu-le cu cuvintele tale, lucrătorule în aur al învăţăturilor tale, şi scriind cărţi cu aur, ai zburat la ceruri. Pentru aceasta strigăm către tine: De aur izvorâtorule şi cel cu gura de aur, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea:

A lui Ghermanos.

Cu cuviinţă era împărătesei cetăţilor pe Ioan a-l avea arhiereu, ca pe o podoabă oarecare împărătească, şi trâmbiţă de aur vărsată care, glăsuind, vesteşte în toate marginile învăţăturile cele de mântuire; şi pe toţi împreună îi ridică, spre râvna cântărilor celor cuvioase lui Dumnezeu, către care să strigăm: Cel ce eşti cu cuvintele de aur şi cu gura de aur, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine zid te-am câştigat, Născătoare de Dumnezeu preacurată, şi liman cu bună linişte şi întărire. Pentru aceasta te rugăm, cei ce suntem în lume, îndreptează-ne şi ne izbăveşte pe noi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara...

Bucură-te cel ce eşti strălucit ca aurul şi frumos, organul cel de Dumnezeu insuflat al Bisericii. Limba care, cu iubirea de oameni, chipuri de pocăinţă în multe feluri ne-ai scris nouă. Mintea cea în chipul aurului, rânduneaua cea cu gura de aur, porumbiţa (precum la psalmi) cea cu raze de aur între umeri, întru strălucirea virtuţilor, izvorul cel în chipul aurului, care varsă din sine ape. Gura cea dumnezeiască şi al dumnezeieştii iubiri de oameni chezaş, pe Hristos roagă-L să trimită sufletelor noastre mare milă.

Stih: Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere.

Bucură-te, părintele săracilor, ajutorul cel grabnic al năpăstuiţilor, dăruirea pentru cei săraci, hrana celor flămânzi, îndreptarea celor ce greşesc, doctorul sufletelor cel bineştiut şi preacinstit, adeverirea teologiei celei înalte, luminarea Scripturilor celor duhovniceşti, legea cea prealucrătoare, canonul cel preadrept, privirea la cele de sus şi lucrarea înălţimilor înţelepciunii. Pe Hristos roagă-L să trimită sufletelor noastre mare milă.

Stih: Gura dreptului grăieşte înţelepciune şi limba lui rosteşte dreptate.

Făcutu-te-ai casă sfinţită a virtuţilor celor sfinţite; că întru tine şi-au pus locaşul, părinte, ca într-o Biserică sfântă şi preacurată. Că ocârmuindu-ţi arătat simţirile trupului, ţi-ai păzit ca într-o vistierie nefurată înţelegerea curăţită de patimi. Pentru aceasta făcându-te cu totul îndumnezeit, fericite, ai fost cap Bisericii, împodobindu-te cu ierarhia şi rugându-te lui Hristos, Care dă lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Trâmbiţă cu glas de aur te-ai arătat, cel cu cuvinte de aur, Hrisostoame, aurind inimile credincioşilor cu învăţăturile tale cele cu osteneli ca aurul. Că după proorocie a ieşit vestirea dogmelor tale, cuvioase părinte, şi marginile a toată lumea ai luminat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Făcătorul şi Răscumpărătorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam a slobozit. Pentru aceasta ţie, Preacurată, toţi, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te, bucură-te Stăpână ocrotitoare şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

La binecuvântarea pâinilor:

Troparul, glasul al 8-lea: Din gura ta ca o lumină de foc strălucind harul... (de două ori).

Caută-l la Vecernia mică.

Şi Născătoare de Dumnezeu..., o dată.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Ierarhului de două ori. Slavă... Şi acum..., al Născătoarei-Învierii.

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Înţelepciunea de sus învăţând şi harul cuvintelor de la Dumnezeu, ai strălucit tuturor ca aurul în topitoare, şi pe Sfânta Treime, Unime ai propovăduit-o, înşelăciunea iubirii

de argint săgetând-o cu cuvintele tale. Pentru aceasta şi cu râvnă pe împărăteasa mustrând, ai ruşinat trufia lui Arie cea străină, Ioane Gură de Aur. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Sufletul meu cel smerit, Fecioară, care în viforul ispitelor lumeşti acum este înecat, ca şi cum ar fi o corabie fără de cârmuitor, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi de sarcina păcatelor se arată nedeşertat, şi este silit să cadă în fundul Iadului, întâmpină-l, Născătoare de Dumnezeu, cu călduroasă rugăciunea ta şi-l izbăveşte, dându-i limanul tău cel cu bună linişte, ca să strig cu credinţă către tine: Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să-mi dea mie, că pe tine te am nădejde eu, nevrednicul robul tău.

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Vas dumnezeiesc al Bisericii, bogăţie nefurată a dreptei credinţe te-ai arătat, Ierarhe Gură de Aur, întru nepătimire luminându-ţi viaţa ta, celor ce se rugau le-ai turnat milă, părinte cuvioase; pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Grădina cuvintelor Scripturilor, cele de Dumnezeu insuflate, pe cel ce ne-a povăţuit pe noi la pocăinţă, care multe ispite a răbdat, pe Ioan Gură de Aur, credincioşii, ca cei ce ne-am învăţat de la dânsul, să-l cinstim după datorie; căci se roagă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Înfricoşătoarea minune a zămislirii, şi chipul cel de negrăit al naşterii, întru tine s-a cunoscut, Curată, pururea Fecioară. Îmi spăimântează mintea şi-mi înfricoşează gândul slava ta, Născătoare de Dumnezeu, cea întinsă tuturor spre mântuirea sufletelor noastre.

După Polieleu, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Cu cuvintele tale cele de aur Biserica adăpându-se, pe toţi îi adapă cu apă de aur, şi vindecă bolile inimilor, lăudându-te pe tine, Eufratul cel de aur, preafericite Gură de Aur.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Nici duşmănia sinodului cel împotriva legii, nici pizma împărătesei celei fără minte nu au putut stinge, părinte, virtuţile din tine. Ci ca aurul în foc lă-

murindu-te de ispite, te rogi neîncetat către Preasfânta Treime, pentru Care te-ai nevoit, arzând cu duhul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Grabnicul tău acoperământ şi ajutorul şi mila arată-le spre robii tăi, şi valurile gândurilor celor deşarte, Curată, potoleşte-le, şi sufletul meu cel căzut ridică-l, Născătoare de Dumnezeu, că ştiu, Fecioară, că poţi toate câte le voieşti.

Apoi Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere.

Stih: Auziţi acestea toate neamurile, ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Ioan X, 1.

După Psalmul 50, Slavă..., glasul al 2-lea:

Astăzi saltă întru Duhul adunările arhiereilor împreună cu noi, cinstind pomenirea ta, Ierarhe Gură de Aur, cuvioase, luminătorule al Bisericii.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegile noastre.

Şi stihira, glasul al 6-lea:

Vărsatu-s-a har pe buzele tale, cuvioase părinte, şi ai fost păstor Bisericii lui Hristos, învăţând oile cele cuvântătoare să creadă în Treimea cea de o fiinţă, întru o Dumnezeire.

CANOANELE

Întâi al Născătoarei de Dumnezeu cu irmosul pe 6, şi apoi al sfântului, pe 8.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Apa trecând-o ca pe uscat, şi din răutatea Egiptului «scăpând, israeliteanul striga: «Mântuitorului şi Dumnezeu-«lui nostru să-I cântăm».

De multe încercări fiind cuprins, alerg către tine căutând mântuire, Maica Cuvântului şi Fecioară, izbăveşte-mă de greutăţi şi de primejdii.

Asupririle patimilor mă tulbură, şi de multă întristare se umple sufletul meu; împacă-le, Fecioară, ceea ce eşti cu totul fără prihană, cu liniştea Fiului şi Dumnezeului tău.

Pe tine, Fecioară, care ai născut pe Mântuitorul Dumnezeu, te rog scapă-mă din nevoi, că la tine alerg acum, întinzând înaintea ta sufletul şi gândul meu.

Fiind bolnav cu trupul şi cu sufletul, învredniceşte-mă de cercetarea cea dumnezeiască şi

de purtarea ta de grijă, Maica lui Dumnezeu, ca ceea ce eşti singura bună şi Născătoare a Celui bun.

Alt Canon, al Ierarhului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Pe Faraon ce se purta...

Al pocăinţei propovăduitor preacălduros fiind, Gură de Aur, ajută-mă să mă pocăiesc şi eu din toată inima mea, părinte, rugându-te lui Dumnezeu să-mi vindece, cu milostivirea ta, rănile greşelilor celor de demult.

Toată strălucirea Sfântului Duh, părinte, luând, cu totul luminat stâlp te-ai arătat, înainte povăţuitor Bisericii, cuvioase, şi nor luminat, preafericite, umbrind adunările dreptcredincioşilor.

Slavă...

De Hristos fiind pus învăţător, dumnezeieşti învăţături cu limba cea în chipul aurului, şi cu mintea cea înţelepţită de Dumnezeu, tu din destul ai izvorât. Că râu al lui Dumnezeu plin de apele Duhului te-ai arătat, de Dumnezeu grăitorule, Gură de Aur.

Şi acum..., a Născătoarei:

Împodobită fiind cu multe feluri de haruri, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, pe Cuvântul Tatălui, Care trup S-a făcut, pentru milostivirea cea negrăită şi mai presus de minte şi de cuvânt, binecuvântată, L-ai născut, rămânând Fecioară neîntinată.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra bolţii «cerului şi ai zidit Biserica, «Tu pe mine mă întăreşte întru «dragostea Ta, că Tu eşti cul«mea doririlor, şi credincioşilor «întărire, Unule, Iubitorule de «oameni».

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, te pun ocrotitoare şi acoperământ vieţii mele; tu pe mine mă îndreptează către limanul tău, ceea ce eşti pricina bunătăţilor, şi credincioşilor întărire, însăţi întru tot cântată.

Te rog, Fecioară, risipeşte viforul mâhnirii mele şi tulburarea sufletului meu. Că tu, mireasă dumnezeiască, eşti singură întru-tot-cântată, şi ai născut pe Hristos începătorul liniştii.

Ceea ce ai născut pe Dătătorul de bine, Care este pricina celor bune, izvorăşte tuturor bogăţia facerii de bine. Că toa-

te le poţi, ca ceea ce ai născut pe Hristos cel puternic întru tărie, de Dumnezeu fericită.

Cu boli cumplite şi cu chinuri pline de dureri fiind strâns, ajută-mi, Fecioară, că ştiu că eşti comoară de tămăduiri neîmpuţinată şi necheltuită, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile...

Cu gândul lui Hristos tu îmbogăţindu-te, prin viaţa ta cea curată, mântuirii oamenilor te-ai făcut ajutător şi învăţător, şi lucrător, Gură de Aur, învăţături de mântuire izvorând, de Dumnezeu insuflate.

Din vistieriile cele necălcate ale Duhului tu, îmbogăţindu-te din izvoarele mântuirii, ai luat izvorul învăţăturilor cel pururea curgător şi ai adăpat, cuvioase părinte, toată faţa Bisericii.

Slavă...

Ţarinile sufletelor celor stufoase, Gură de Aur, cu prea înţeleapta lucrare de pământ a cuvintelor tale le-ai curăţit cu adevărat, şi aducătoare de roadă le-ai arătat, cu cereşti ploi acelea adăpându-le, de Dumnezeu primite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Prihană întru tine şi întinăciune nu este nicidecum, Fecioară, ci locaş mai vârtos te-ai arătat cereştilor bunuri. Că întru tine S-a sălăşluit toată sfinţenia virtuţilor, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreţi...

S E D E A L N A, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Din înţelepciunea cea negrăită, prin dumnezeiască vedere luând bogăţia cea tainică, tuturor ai adunat apele Ortodoxiei, cele ce veselesc dumnezeieşte inimile credincioşilor; iar învăţăturile necredincioşilor, precum li se cuvine le-ai cufundat. Pentru aceasta din amândouă, cu sudori evlavioase, te-ai arătat nebiruit al Treimii apărător, Ioane Gură de Aur. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

De văpaia gheenei şi de arderi, de plângerea şi de tânguirea cea de acolo, de despărţirea cea mult ticăloasă şi preaamară, de moştenirea şi adunarea sfinţilor, aducându-ţi aminte, înfricoşează-te suflete al meu şi suspină, şi zapisele datoriilor tale celor cu miile, nevoieşte-te a le şterge cu lacrimile umilinţei. Ajutătoare nerușinată având pe Preacurata Maică a lui Dumnezeu, că pentru dânsa se dă

iertare de greşeli celor ce cu bunăcredinţă o slăvesc, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am «lucrurile Tale şi am preaslăvit «Dumnezeirea Ta».

Îmblânzeşte tulburarea chinurilor şi viforul păcatelor mele, Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Domnul îndreptătorul.

Chemând eu adâncul milostivirii tale dă-mi-l mie, ceea ce ai născut pe Cel milostiv, pe Mântuitorul tuturor celor ce te laudă pe tine.

Nădejde şi întărire şi zid de mântuire nemişcat câştigându-te pe tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, scăpăm de toate nevoile cele cumplite.

Îndulcindu-ne, Preacurată, cu darurile tale, ţie cântare de mulţumire cântăm, ştiindu-te pe tine Maica lui Dumnezeu.

Celui ce zac în patul neputinţei şi al durerilor mele, ajută-mi, ca o iubitoare de oameni, Născătoare de Dumnezeu, una pururea Fecioară.

Alt Canon

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne...

Alt apostol cu acelaşi obicei, Cel ce cu purtare de grijă de toţi grijeşte, Hristos, ca un bun, te-a dat nouă pe tine propovăduitor cereştii învăţături celei de taină, şi tâlcuitor dumnezeiesc al tainelor celor de sus, Ioane, preafericite Gură de Aur.

Pe cel cu raze de aur şi cu cuvinte de aur, pe Ioan Gură de Aur să-l cinstim, care pe toţi cu aur i-a poleit, cu strălucirile învăţăturii celei în chipul aurului, şi lumea a luminat cu limba cea mai strălucită decât aurul, şi mai plină decât lumina, care a izvorât har dumnezeiesc.

Tot ai fost locaş dumnezeiesc, tot te-ai arătat organ al Duhului, glăsuind cântare insuflată de Dumnezeu a toată bunătatea şi pricina mântuirii, şi arătând frumuseţea Împărăţiei cerurilor, Ioane Gură de Aur, preafericite.

Slavă...

Tu ai propovăduit milostivirea lui Dumnezeu, chipurile pocăinţei tâlcuind, şi fugirea de la cele rele învăţând preabine, şi preadesăvârşit, preafericite, şi învăţăturile lucrurilor celor preaalese arătând, preacinstite părinte Gură de Aur.

Şi acum..., a Născătoarei:

După Dumnezeu folositoare pe tine te-am agonisit. Că tu, Maica lui Dumnezeu Făcătorului şi Ziditorului te-ai făcut, a Celui ce a luat chipul nostru,

ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi pe acesta l-a mântuit din stricăciune şi din moarte, şi cu dumnezeiască slavă l-a preaslăvit.

Catavasie: Sfatul cel neurmat...

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile «Tale, şi cu braţul Tău cel înalt, «pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubi-«torule de oameni».

Preacurată umple de veselie inima mea, dăruindu-mi bucuria ta, care ai născut Cauza veseliei.

Izbăveşte-ne pe noi din nevoi, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, care ai născut Mântuirea cea veşnică, şi pe Cel ce întrece toată mintea lumii.

Risipeşte întunericul păcatelor mele, Maica lui Dumnezeu, cu strălucirea luminii tale, care ai născut Lumina cea dumnezeiască şi veşnică.

Tămăduieşte, Preacurată, neputinţa sufletului meu, învrednicindu-mă de cercetarea ta, şi-mi dăruieşte sănătate cu rugăciunile tale.

Alt Canon

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Bisericii luminător prealuminat toţi pe tine te ştim, şi sufletelor mântuitor, care le răpeşti pe ele din gâtlejul cel de moarte aducător, şi la viaţa veşnică le povăţuieşti, părinte pururea fericite.

Risipeşti taberele ereticilor, tu îngrădindu-te cu armele dreptei credinţe şi cu bărbăţia sufletului, preasfinţite, şi aduni, bucurându-te prealuminat, cetele dreptcredincioşilor, cu legătura Duhului.

Slavă...

Pline sunt, ca nişte pahare, de dumnezeieştile miresme buzele tale, care veselesc lumea cu bune mirosuri înţelegătoare, cu ungerea învăţăturii celei de taină a înţelegerilor, şi cu frumuseţea cuvintelor tale, preaînţelepte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca pe ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu Făcătorul şi Ziditorul şi Domnul, pe tine neamurile omeneşti toate, Curată, te fericesc, şi căpeteniile cetelor celor fără de trup, cele înţelegătoare, ca pe Maica lui Dumnezeu, pe tine te slăvesc.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate...

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul, şi Lui voi «spune necazurile mele, că s-a «umplut sufletul meu de rele, şi «viaţa mea s-a apropiat de Iad, «şi ca Ionà mă rog: Dumnezeule, «din stricăciune scoate-mă».

Cum a mântuit de moarte şi de stricăciune firea mea care era ţinută de moarte şi de stricăciune, Însuşi pe Sine dându-Se spre moarte, Fecioară, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, să mă scape de răutăţile vrăjmaşilor.

Pe tine te ştiu ocrotitoare şi păzitoare preatare a vieţii mele, Fecioară, care risipeşti tulburarea încercărilor şi alungi înfricoşările demonilor. Ţie mă rog totdeauna, scapă-mă de pătimirile mele.

Pe tine, Fecioară, te-am dobândit ca pe un zid de scăpare, sufletelor mântuire desăvârşită şi uşurare în necazuri, şi de lumina ta pururea ne bucurăm. O, Stăpână, scapă-ne şi acum din pătimiri şi din primejdii.

Acum zac în patul durerilor, şi nu este tămăduire trupului meu; dar mă rog ţie celei bune, care ai născut pe Dumnezeu şi Mântuitorul lumii şi Tămăduitorul bolilor, ridică-mă din stricăciunea suferinţelor.

Alt Canon

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Cu înţelepciune duhovnicească lumea toată ai îmbogăţit, bogat împărţitor de cuvânt fiind; că harul cel bogat, Ierarhe, de sus s-a revărsat pe buzele tale.

În tot pământul ca un fulger a ieşit vestirea ta, şi puterea cuvintelor, Gură de Aur, ca o trâmbiţă preabine glăsuitoare, toate marginile lumii de glas le-a umplut.

Slavă...

În haina cea de sus ţesută a virtuţilor îmbrăcându-te, preafericite, şi cu strălucirea cuvintelor împodobindu-te, adevărului te-ai arătat văzută întărire.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce cu puterea cea atotstăpânitoare le poartă toate, în trup neputincios din tine S-a îmbrăcat, Fecioară cu totul fără prihană, spre facerea de bine a oamenilor, Iubitorule de oameni.

Catavasie: Înţelepţii lui Dumnezeu...

CONDAC, glasul al 6-lea:

Podobie: Plinind rânduiala...

Din ceruri ai luat dumnezeiescul har, şi cu buzele tale pe toţi înveţi să se închine în Treime Unuia Dumnezeu, Ioane Gură de Aur, preafericite cuvioase, după vrednicie te lăudăm pe tine, că eşti îndreptător ca cel ce arăţi cele dumnezeieşti.

ICOS

Făcătorului tuturor îmi plec genunchiul, către Cuvântul cel mai înainte de veci mâinile îmi întind, cerând dăruire de cuvânt ca să laud pe cuviosul, pe

care Însuşi l-a slăvit, că zice prin proorocul, cel ce viază în veci: Preamări-voi pe cei ce cu credinţă Mă preamăresc pe Mine. Pentru că Cel ce întru cei de demult pe Samuil a înălţat, a preamărit acum pe Ierarhul. Că bună negustorie făcând cu talantul care i s-a încredinţat, Împăratului l-a adus. Pentru aceasta l-a şi înălţat pe el, Cel mai presus de fiinţă. Harul Acestuia cer eu nevrednicul, ca să iau cuvânt, ca să pot cu dreaptă credinţă să-L laud pe El. Că marginilor lumii este îndreptător, ca Cel ce arată cele dumnezeieşti.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea celui între sfinţi, Părintelui nostru Ioan Gură de Aur, Arhiepiscopul Constantinopolului.

Acest mare şi vestit luminător dascăl al lumii a fost din marea cetate Antiohia, din părinţi credincioşi ortodocşi, amândoi; tatăl lui era Secund stratilatul şi maică-sa, Antuza. Chiar de la începutul vieţii sale a avut mare dragoste pentru ştiinţa cuvintelor şi cu nevoinţa ce pusese la învăţătură şi cu ascuţirea firii ce avea a învăţat toată învăţătura elinească, făcându-se ucenic lui Libaniu şi Andragatie, sofiştilor din Antiohia, iar după aceea al celor ce se aflau în Atena. Şi deprinzând toată înţelepciunea elinească şi creştineştile Scripturi, la a căror desăvârşită cunoştinţă ajungând şi împodobindu-şi viaţa cu curăţie a fost înălţat la rânduiala de cleric de către Sfântul Meletie, patriarhul Antiohiei, iar de către Flavian a fost făcut diacon şi preot. A alcătuit foarte multe cuvinte de învăţătură sfătuitoare pentru pocăinţă şi pentru buna podoabă a obiceiurilor omeneşti, tâlcuind toată dumnezeiasca Scriptură. Deci, întâmplându-se a părăsi viaţa aceasta Nectarie, patriarhul Constantinopolului, a fost chemat Ioan de la Antiohia, cu votul episcopilor şi cu porunca împăratului Arcadie, şi a fost făcut patriarh al Constantinopolului, primind canoniceşte hirotonia. Deci mai mult a sporit întru nevoinţa tâlcuirii dumnezeieştilor Scripturi şi la dăscălia întrebărilor, prin care pe mulţi a atras la cunoştinţă dumnezeiască şi la pocăinţă. Şi atâta s-a dedat spre nevoinţă şi răbdare, încât mâncarea lui era numai puţină zeamă de orz; şi dormea puţin, însă nu pe pat, ci stând şi ţinându-se de nişte funii. Iar de se muia vreodată de somn, atunci şedea; aşa încât în prisosirea iubirii de oameni, a fost pildă şi altora mulţi. Pentru aceasta şi în cuvintele sale învăţa pe creştini ca să se dea cu totul spre această faptă bună şi să se lase de lăcomie. Pentru care s-a şi certat întâi cu Eudoxia, împărăteasa, care s-a şi făcut vrăjmaşă, că aceea luase cu răpire o vie a unei văduve sărace, ce se numea Calitropia, care striga cerând ce era al ei. Iar Sfântul sfătuia pe împărăteasă să nu ţină lucrul străin în silă. Şi nevrând să-i asculte cuvintele, Sfântul o mustra, şi cu pilda Izabelei o vădea. Iar ea s-a făcut cu totul fiară ţinând cu tărie via. Şi a fost Sfântul alungat din scaun întâi de dânsa, şi în al doilea rând, prin răutatea episcopilor, care se purtau mai mult

silniceşte decât creştineşte. După aceea s-a întors iarăşi la scaunul său. Şi în cele din urmă, Sfântul a fost izgonit la Cucuson al Armeniei şi, petrecând multe nedreptăţi, şi-a dat cinstitul său suflet lui Dumnezeu.

Precum se vede din istoria lui, după scoaterea lui din scaun şi după izgonire, cei ce fuseseră îndemnători spre aceasta, căzând în multe feluri de boli, rea moarte au luat. Pătimind aceasta întâi Eudoxia, căci a fost ea întâi întru fărădelege şi a fost pricina pierzării episcopilor. Şi zic că după moartea ei, spre semnul strâmbătăţii ce a făcut Hrisostomului, mormântul în care era îngropată a tremurat treizeci şi doi de ani. Iar dacă s-au adus sfintele moaşte ale Hrisostomului şi s-au pus acolo unde şi acum se află, a încetat acel cutremur.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului şi noului Mucenic Damaschin, cel din cetatea împărătească, care iarăşi acolo a mărturisit la anul 1681.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Babilon oa-
«recând, cu credinţa Treimii
«văpaia cuptorului au călcat,
«cântând: Dumnezeul părinţi-
«lor noştri, binecuvântat eşti!».

Când ai vrut să orânduieşti mântuirea noastră, Mântuitorule, Te-ai sălăşluit în pântecele Fecioarei, pe care ai arătat-o folositoare lumii: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Maică preacurată, roagă pe Voitorul milei pe Care L-ai născut, să mântuiască de păcate şi de întinăciunea sufletească pe cei ce strigă cu credinţă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Comoară de mântuire şi izvor de curăţie, şi turn de tărie şi uşă de pocăinţă, pe ceea ce Te-a născut pe Tine o ai arătat celor ce strigă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

De neputinţele trupeşti şi de păcatele sufleteşti, pe cei ce vin cu dragoste către acoperământul tău cel dumnezeiesc, învredniceşte-i să se tămăduiască, Născătoare de Dumnezeu, care ai născut nouă pe Mântuitorul Hristos.

Alt Canon

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu...

Adâncul bunătăţii şi al milostivirii lui Dumnezeu cunoscând, chezaş te-ai arătat mântuirii celor ce se pocăiesc cu căldură şi cu tot sufletul strigă Domnului: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Îndreptat-ai, Hrisostoame, cu învăţăturile tale mintea, şi vindeci neputinţele sufletelor ca un milosârd şi împreună cu cei ce umblă bine cânţi veselindu-te: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Înălţatu-te-ai bucurându-te fiind ales, cuvioase, fără de răutate, preot Celui Preaînalt, cu dreptate îmbrăcat fiind luminat şi cu veselie strigând, preafericite: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Şi acum..., a Născătoarei:

Zămislit-ai, Preacurată, pe Dumnezeu şi Domnul, Cel ce este peste toate, Care a binevoit a mântui neamul omenesc din stricăciunea morţii, pe Care după vrednicie lăudându-L strigăm: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Catavasie: N-au slujit făpturii...

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Împăratul ceresc, pe Care Îl laudă oştile înge-«reşti, lăudaţi-L şi-L preaînăl-«ţaţi întru toţi vecii».

Nu trece cu vederea pe cei cărora le trebuie ajutor de la tine, Fecioară, şi te cântă şi te înalţă întru toţi vecii.

Tămăduieşte neputinţa sufletului meu, şi durerile chinurilor mele, Fecioară curată, ca să te slăvesc în veci.

Bogăţie de tămăduiri verşi, Fecioară, celor ce te laudă cu credinţă şi te preaînalţă întru toţi vecii.

Tu alungi asupririle ispitelor şi năvala patimilor, Fecioară. Pentru aceea te lăudăm întru toţi vecii.

Alt Canon

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Noi, care cu înţelegerea ne împărtăşim de cuvintele tale, Gură de Aur, ne învăţăm cinstita cuvântare de Dumnezeu, rodim tot felul de bunătăţi şi de vătămarea răutăţii scăpăm. Că de obşte purtător de grijă de mântuire te-ai făcut, strigând: Preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Pentru noi roagă-te Stăpânului, Gură de Aur, cu miloasa îndrăznire pe care o ai, şi cu milostiva şi de oameni iubitoare dragoste a ta, părinte. Că pe tine către Mântuitorul te punem înainte credincioşii, mijlocitor şi folositor şi preacald rugător, de Dumnezeu înţelepţite Ierarhe, preafericite Ioane.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Copilăreasca împotrivire şi neplecatul gând şi nedreptatea împăraţilor o ai vădit, cu căldură folosind celor năpăstuiţi, cuvioase; şi sărmanilor şi văduvelor şi săracilor părinte ai fost, cu iubitoare voinţă strigând: Preaînălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu trupeşti chipuri şi cu felurite vorbe tainice, cu însemnă-

toare şi închipuitoare arătări, mai înainte au vestit grăitorii de Dumnezeu naşterea ta cea mai presus de fire şi minunată, Fecioară. Pentru aceasta veselindu-ne, cu dreaptă credinţă, pe tine te lăudăm, pe Hristos preaînălţându-L întru toţi vecii.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Stih: Pe tinerii cei binecredincioşi...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărtu-«risim pe tine, Fecioară curată, «cei mântuiţi prin tine, cu ce-«tele celor fără de trup mărin-«du-te pe tine».

Să nu te întorci de la izvorul lacrimilor mele, Fecioară, care ai născut pe Hristos, Cel ce a luat toată lacrima de la toată faţa.

Umple de bucurie inima mea, Fecioară, ceea ce ai primit plinirea bucuriei şi ai pierdut grija păcatului.

Cu strălucirea luminii tale luminează, Fecioară, negura neştiinţei şi o alungă de la cei ce cu credinţă te mărturisesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Adăpostire şi ocrotire fii, Fecioară, celor ce scapă la tine, şi zid nemişcat, scăpare şi acoperământ şi veselie.

Pe mine, care zac de boală în locul cel de răutate, tămăduieşte-mă, Fecioară, şi mă întoarce din boală la sănătate.

Alt Canon

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Cu viaţa cea adevărată îndulcindu-te, părinte, pentru care te-ai nevoit după putinţă pe pământ, cu viaţă îngerească strălucind, şi a lui Hristos limbă dobândind şi gură lină, roagă-te, grăitorule de Dumnezeu, să se mântuiască cei ce cu credinţă, mai ales, pe tine te fericesc.

Cuvintele tale, de trei ori fericite, sunt cuvintele vieţii, care solesc viaţă nesfârşită; că pe tine izvor curgător te-a arătat Hristos şi râu care verşi din tine izvoare de învăţături dumnezeieşti, şi pârâu de dulceaţă cu adevărat, şi curgere de iertare şi luminat propovăduitor al pocăinţei.

Slavă...

Mijlocitor prealuminat şi preastrălucit te-ai arătat, arhiereule, între Dumnezeu şi oameni. Că tu te-ai arătat luminător luminat al dreptei credinţe şi dumnezeieştii cunoştinţe, şi de milostenie învăţător. Pentru aceasta, cel ce eşti cu cuvinte de aur, pe tine cu dragostea inimii acum după vrednicie te mărim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Curată preamărită Maica lui Dumnezeu, pe cei ce te laudă cu dragoste mântuieşte-i, risipind tulburarea ispitelor şi a patimilor. Căci, ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu, poţi şi săvârşeşti toate câte le voieşti şi le isprăveşti neoprit, Fecioară. Pentru aceasta toţi pe tine te mărim.

Catavasie: Tot neamul pământesc...

LUMINÂNDA

Podobie: Cu Duhul stând în biserică...

Cu cuvintele tale cele cu raze de aur Biserica lui Hristos se luminează şi străluceşte, o părinte Gură de Aur. Şi sufletele credincioşilor se veselesc, cinstind preasfânta pomenire a ta. Că tu, tuturor, te-ai arătat povăţuitor al pocăinţei şi îndreptător al mântuirii.

Slavă..., altă Luminândă:

Podobie: Femei, auziţi glas...

Pe propovăduitorul cel preamare şi glăsuitorul de pocăinţă, vistieria săracilor, gura Bisericii cea de aur şi binegrăitoare, luminarea Scripturilor, pe Ioan cel preaînţelept să-l lăudăm toţi, ca cei ce ne-am întărit de la dânsul.

Şi acum..., a Născătoarei, asemenea:

Fecioară ceea ce eşti cu totul fără prihană, Doamna mea şi Stăpâna, pe Fiul tău roagă-L împreună cu măritul Gură de Aur, ca să se mântuiască de toate ispitele cei ce te laudă pe tine, şi să dobândească cereştile bunătăţi, Preasfântă, că poţi câte voieşti.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Sfinte, învăţăturile tale cele mai strălucite decât aurul vărsându-le, preaînţelepte, îmbogăţeşti, Gură de Aur, inimile săracilor şi goneşti negura patimilor şi iarna cea cumplită a iubirii de argint. Pentru aceasta pe tine te fericim după datorie, şi rămăşiţa moaştelor tale o cinstim, ca pe un izvor de sfinţenie.

Stâlpul cel de foc, râul cel plin de apele învăţăturilor, mintea cea cerească, gura cuvântării de Dumnezeu cea cu totul de aur, chezaşul păcătoşilor, al pocăinţei dumnezeiesc propovăduitor, luminătorul cel prealuminat, cerescul om, fericitul Gură de Aur, astăzi să fie lăudat.

Soare mult-luminat ai fost, lumea cu cuvintele tale luminând, stea prealuminoasă, făclie preastrălucită, rază care pe cei viforâţi în marea lumească, totdeauna îi aduci la limanul cel prealin, cu harul mântuirii cel cu cuvinte de aur, Hrisostoame, rugătorule pentru sufletele noastre.

Fără dreptate alungat fiind de la turma ta, părinte cuvioase, ai împărtăşit necazurile şi amarele izgoniri, întru care te-ai învrednicit de fericitul sfârşit, ca un viteaz nevoitor, biruind pe cel mult viclean, şi cu cunună de biruinţă pe tine Hristos te-a încununat, Ioane Gură de Aur, rugătorule pentru sufletele noastre.

A lui Anatolie.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cu cuvinte de aur şi cu învăţături de Dumnezeu grăite, împodobind Biserica lui Dumnezeu, bogăţie duhovnicească ai adunat într-însa, cuvintele tale cele de Dumnezeu date. Pentru aceasta, cunună din flori nestricăcioase împletind cu cântări, aduce sfintei pomenirii tale, cel ce eşti cu totul de aur, cu sufletul şi cu limba, Ioane, de Dumnezeu înţeleptite. Dar ca cel ce ai îndrăznire, cuvioase, roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Doxologia mare. Ecteniile şi otpustul.

Ceasul întâi şi otpustul desăvârşit.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul sfântului, Cântarea a 3-a şi a 6-a pe 8. Prochimen, glasul 1: Gura mea va grăi înţelepciune... Stih: Auziţi acestea toate neamurile... Apostolul din Epistola către Evrei (VII, 26-VIII, 2): Fraţilor, un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem... Aliluia, glasul 1: Gura dreptului grăieşte înţelepciune... Evanghelia de la Ioan (X, 9-16): Zis-a Domnul: Eu sunt uşa...

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A PAISPREZECEA

Sfântul şi întrutotlăudatul Apostol Filip.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-şi...

Lucrarea cu păşirea la privirea adevărată, iar sfârşitul iubitoarei de Dumnezeu lucrări, punând, fericite, privirea, pe Hristos ai rugat slava Tatălui cea de negrăit să-ţi arate ţie, pentru că doreşte toată firea cea cuvântătoare, mărite, pe Dumnezeu a-L cunoaşte, şi tu pe cel dorit ai dobândit. A Aceluiaşi pecete luând îndată, pe Fiul; pe Care cu îndrăznire roagă-L pentru sufletele noastre (de două ori).

De dumnezeieştile înălţări totdeauna dorind ca Moise, mai întâi pe Dumnezeu a vedea ai poftit. Şi gândind L-ai văzut, chipul Lui primindu-l spre asemănare. Pentru că grabnică cunoştinţa Tatălui este Fiul şi arătarea. Şi a Fiului şi a Părintelui o fiinţă se cunoaşte, şi de toţi o întocmire se înalţă cu cinste, şi o împărăţie şi o putere, o mărire şi o închinare (de două ori).

Organ răsunând cu dumnezeieştile insuflări şi cu învăţăturile Duhului Sfânt ai fost, şi cea mai presus de lume a Mântuitorului Evanghelie, dulce glăsuind în lume cu limba ta cea de foc, toată înşelăciunea ai ars, ca pe o materie care lesne se arde şi ca nişte iarbă veştejită a pământului. Şi pe Stăpânul Cel ce este peste toate, Domnul Hristos, lumii L-ai propovăduit, Filipe, divinule (de două ori).

Slavă..., glasul a 6-lea:

A lui Vizantie.

Cu strălucirile luminii celei mari, Filipe, aprinzându-te, ai strălucit toată lumea, luminătorule. Şi pe Părintele luminilor în Fiul căutându-L L-ai aflat, că întru lumină luminat Se află. Pentru că Acela este pecete întocmai la chip, arătând chipul cel dintâi. Pe Care roagă-L, Apostole, să se mântuiască cei pecetluiţi cu dumnezeiescul sânge.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda Preacurată naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine cea curată a ieşit, negrăit întrupându-Se. Din fire Dumnezeu fiind, şi cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecat fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

O, preaslăvită minune! Peşti oarecând vânând Apostolul, de oameni vânător, de la Dumnezeu arătat s-a făcut. Cu mreaja cuvintelor pe păgâni a vânat; cu undiţa Crucii lumea a tras. O, ce vânătoare lui Hristos a adus dumnezeiescul lucrător, a cărui pomenire acum prăznuim.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea Lui şi la marginile lumii cuvintele Lui.

O, preaslăvită minune! Fiind trimis de Dumnezeu Apostolul Filip, oaie în mijlocul lupi-

lor, fără de temere a umblat; pe fiare, miei cu credinţă le-a arătat. Lumea dumnezeieşte o a prefăcut. O, lucrurile credinţei! O, puteri negrăite! Pentru ale cărui rugăciuni, Hristoase, mântuieşte sufletele noastre, ca un milostiv.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.

O, preaslăvită minune! Fântână ce izvorăşte viaţă, cu luare de înţelepciune, celor din lume a fost Apostolul Filip. De la care curgerile învăţăturilor au ieşit; din care bem izvoarele minunilor. O, câte minuni înfricoşătoare a lucrat dumnezeiescul lucrător, a cărui pomenire cu credinţă o mărim!

Slavă..., glasul al 2-lea:

A lui Vizantie.

Lăsând cele de pe pământ, ai urmat lui Hristos, şi pecetluit fiind cu insuflarea Sfântului Duh, ai fost trimis de la Dânsul la neamurile cele pierdute, ca să întorci pe oameni la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, Filipe Apostole. Şi săvârşindu-ţi nevoinţa dumnezeiescului tău dor, prin chinuri de multe feluri, sufletul tău lui Dumnezeu ţi-ai dat. Pe Acela roagă-L, preafericite, să ne dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Troparul, glasul al 3-lea:

Apostole Sfinte Filipe, roagă pe Dumnezeu...

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Pe tine ceea ce ai mijlocit...

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul apostolului de două ori. Slavă... Şi acum..., troparul Născătoarei-Învierii.

După întâia stihologie, Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Dumnezeiasca strălucire a Mângâietorului, fericite Filipe, primind-o întru tine, pe cei întunecaţi cu necunoştinţa i-ai luminat, şi capiştile idolilor le-ai surpat, şi cununile nevoinţei pentru răbdarea ta ai luat. Pe Hristos Dumnezeu roagă-L să dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Apostole al lui Hristos, şi însuţi văzătorule, şi Mucenice Filipe preaînţelepte, prietene al Domnului preafericite, pe cei ce cu credinţă prăznuiesc cinstită pomenirea ta, scapă-i cu rugăciunile tale de greşelile cele

ce-i cuprind şi-i învredniceşte să dobândească cereasca moştenire.

Şi acum..., a Născătoarei:

Rugul pe care Moise nears l-a văzut, muntele lui Dumnezeu, norul cel sfânt, cortul cel neîntinat, masa cea de Dumnezeu primitoare, cămara preaînaltului Împărat, uşa cea cu totul luminată şi neumblată, Fecioară, pe tine te lăudăm.

După a doua stihologie, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Înşelăciunea idolilor surpând, şi de patimile Mântuitorului dorind, Filipe mărite, pe toţi cei din lume cereşti i-ai arătat, izvorând minuni, şi ai fost Apostol al neamurilor, preafericite. Pentru aceasta pomenirea ta după vrednicie o cinstim, cu cântări mărindu-te pe tine, Apostolul Domnului, şi cu credinţă strigăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Ucenic Cuvântului, propovăduitor al adevărului, ca o săgeată ai fost trimis, luminând pe cei ce erau în întunericul cel cumplit, Sfinte Apostole, şi negura necredinţei alungând de pe pământ, pe toţi cei ce bine au crezut fii ai zilei i-ai arătat, de Hristos văzătorule Sfinte Filipe.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe noi care avem nădejde neclintită spre tine, Fecioară preacurată, ceea ce eşti acoperământ, din felurite ispite şi primejdii, şi din cumplite nevoi ne izbăveşte, rugând pe Fiul tău, cu Apostolii Lui, să mântuiască pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Psalmul 50.

CANOANELE

Întâi al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul, pe 6, şi al apostolului, pe 6.

CANONUL Născătoarei de Dumnezeu

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Mântuitorului Dumnezeu, Celui ce a povăţuit po«porul prin mare, cu picioare «neudate, şi pe Faraon cu toată «oastea l-a înecat, Aceluia «Unuia să-I cântăm, că S-a «preaslăvit».

Ceea ce eşti Uşa luminii celei neapropiate cu totul fără prihană, uşile pocăinţei deschide-le sufletului meu, şi-i dă intrarea bucuriei celei de acolo şi a frumuseţii.

Având-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare nebiruită, zid nesurpat şi aco-

perământ nestricat, m-am izbăvit de şarpele cel amăgitor, care căuta cumplit de demult să mă înghită pe mine.

Să nu mă dezgoleşti pe mine de dumnezeiescul Tău acoperământ, nici să mă arăţi deşert de harul Tău, Doamne, nici să mă lepezi ruşinat, ci îmi dă mie mila Ta.

Potoleşte durerea cea nesuferită a inimii mele, a celei dosădite şi necăjite, Născătoare de Dumnezeu, şi-mi dăruieşte, Maica lui Dumnezeu, strălucirea mântuirii celei dumnezeieşti şi izbăvirea.

Alt Canon al apostolului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat umblând...

Cu razele cele prealuminate ale dumnezeieştii străluciri, lui Hristos îndulcindu-te luminat, de Dumnezeu propovăduitorule Filip, cu strălucirile tale cele după împărtăşire, luminează-ne pe noi.

Cel ce ţie ţi-a arătat mărirea Părintelui prin Sine, Filipe, Hristos cu ceata ucenicilor pe tine te-a rânduit, a ta faptă bună mai înainte cunoscând, de Dumnezeu fericite.

Slavă...

Acum nu în închipuiri întunecate, nici în umbre, nici în oglinzi vezi, preaînţelepte, pe izvorul bunătăţilor Hristos, marginea doririlor, ci faţă către faţă Îl vezi lămurit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Lipsind căpeteniile din seminţia Iudei, Preacurată, Fiul tău şi Dumnezeu, venind povăţuitor marginilor pământului, cu adevărat acum a împărăţit.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Inima mea cea care se clatină de valurile vieţii, întăreşte-o, Doamne, la liman lin povăţuind-o, ca un Dumnezeu».

Scăparea lumii tu eşti, Preacurată, şi tot cel ce aleargă la tine cu gând călduros scapă de nevoi; pentru aceasta pe mine, cel ce alerg la acoperământul tău, scapă-mă de toată mâhnirea cea cumplită.

Ceea ce singură eşti sprijinul tuturor pământenilor, tu mă sprijină după mila ta, Stăpâna lumii cea bună, şi mă păzeşte cu dumnezeiască cercetarea puterii tale, că ai putere nebiruită.

Cu puterea ta din mâna luptătorului şi din tirania lui mă apucă, Stăpâna lumii cea bună, ca biruindu-mă, să nu mă apuce şi să mă soarbă şi la pierderea vieţii veşnice să mă aducă.

Cu frică şi cu cutremur căzând, strig către tine, Născătoare de Dumnezeu, tu fii mie ajutătoare, Stăpâna lumii cea bună, în ceasul morţii, când va trebui să dau răspuns de cele ce am făcut în viaţă.

Alt Canon

Irmos: Nu este sfânt precum Tu...

Tu fiind plin de lumina privirii la cele de sus, prin lucrare, lui Hristos, Luminii celei mari ce a fost cu noi, te-ai învrednicit a sluji, dumnezeiscule Filipe.

Temei dogmelor celor creştineşti a ta învăţătură de taină creştineşte s-a arătat, că printr-însa cu dreaptă credinţă am cunoscut pe Fiul unit fiind cu Părintele.

Slavă...

Sfeşnic de aur ai fost, strălucind oamenilor lumina cea pururea veşnică, şi luminând printr-însul lumea ai lămurit cu cunoştinţa, Filipe preaalesule.

Şi acum..., a Născătoarei:

Spre tine, Preasfântă curată, nădăjduindu-mă, să nu cad din nădejdea cea întru tine. Ci ca o maică milostivă a Iubitorului de oameni Dumnezeu, din cursele vrăjmaşului mă mântuieşte.

S E D E A L N A, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Izgonitor de demoni arătându-te şi luminător celor din întuneric văzându-te, ai arătat pe Soarele care a strălucit din Fecioara. Şi capiştile idoleşti sfărâmând, ai ridicat Biserici, fericite, spre slava Dumnezeului nostru. Pentru aceasta pe tine te cinstim, şi dumnezeiască pomenirea ta strălucit o prăznuim, şi cu un glas strigăm către tine, Apostole Filip: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., altă Sedealnă, asemenea:

Nor purtător de ploaie duhovnicească, cu adevărat te-ai arătat celor de pe pământ, adăpând inimile, ca pe o ţarină în taină; că înconjurând cu cuvântul, ai adăpat marginile, şi ca nişte ploi verşi miruri din sicriu. Pentru aceasta, suflând în inimile cele credincioase, mireasma Duhului ai adunat într-însele, Apostole Filip. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Sufletul meu cel smerit, Fecioară, din pruncie întinân-

du-l eu păcătosul, şi cu cuvinte şi cu fapte înnoroindu-mă, nu am ce face, sau unde să scap, dar nici altă nădejde nu ştiu, fără numai pe tine, Curată. Vai mie, netrebnicul! Pentru aceasta acum năzuiesc rugător către tine, cea cu totul fără prihană, şi mă rog, mărturisindu-mă ţie că am greşit. Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să mi se dea, că spre tine mi-am pus nădejdea eu netrebnicul, robul tău.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, în-«ţeles-am iconomia Ta şi Te-am «preaslăvit pe Tine, Unule, Iu-«bitorule de oameni».

Ceea ce covârşeşti pe toţi cei născuţi, ca ceea ce ai purtat în pântecele tău pe Stăpânul şi Dumnezeu, pe Cel ce este mai presus decât toţi oamenii, milostiveşte-te spre mine cel ce am greşit.

Mişcările trupului meu şi poftele, stinge-le cu ploile rugăciunilor tale, şi făclia sufletului meu cea stinsă aprinde-o cu focul dragostei celei dumnezeieşti, Preacurată.

Ceea ce eşti tăria celor neputincioşi, Fecioară, cu totul fără prihană, nădejdea celor deznădăjduiţi, mângâierea celor ce plâng, dă-mi plângere binepri-mită, prin care să aflu iertare.

Pe tine pururea agonisindu-te, Stăpână, zid şi întărire, folositoare nemincinoasă şi turn nebiruit al credincioşilor, nădăjduiesc ca prin tine să dobândesc mântuire.

Alt Canon

Irmos: Hristos este puterea mea...

Locaş Soarelui Hristos, al adevăratei Lumini, şi Biserică ce ai încăput strălucirea Lui te-ai arătat, şi cer care ai spus slava lui Dumnezeu oamenilor.

Întru omenirea cea stricată prin patimi, fiind pus tu de Hristos ca dumnezeiască sare, ai uscat putrezimea ei cea cumplită, de Dumnezeu grăitorule, cel ce eşti vrednic de minune.

Slavă...

Cu puterea lui Hristos, Filipe, fiind întărit, decât tabăra demonilor şi a celor răucredincioşi, te-ai arătat mai tare pe pământ, strigând bunăvestirea dumnezeieştii Vieţi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Liman cu bună linişte Hristos te-a arătat celor ce cu credinţă şi cu dragoste adevărată pe tine, Stăpâna cea cu totul fără prihană, din cuget curat de Dumnezeu Născătoare te vestesc.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Mânecând strigăm Ţie, Doamne, mântuieşte-ne «pe noi, că Tu eşti Dumnezeul «nostru, afară de Tine pe altul «nu ştim».

Cine va rupe mie zapisul greşelilor şi al păcatelor celor nemăsurate, Curată, de nu vei apuca tu înainte, şi nu-mi vei da mântuire?

Venit-am întru deznădăjduire din nepricepere multă, socotind mulţimea răutăţilor mele, Fecioară; pentru aceasta strig către tine: Miluieşte-mă şi mă mântuieşte cu rugăciunile tale.

Maica lui Dumnezeu cea fără stricăciune, a lui Dumnezeu Născătoare, a lui Dumnezeu Cel ce a săvârşit toate numai cu vrerea, izbăveşte-mă de pedeapsa cea veşnică, pe mine, robul tău.

Având luminată lauda fecioriei, ca o Maică a lui Dumnezeu, neîncetat eşti lăudată de cetele îngerilor celor mai presus de gând, Preacurată; pentru aceasta împreună cu Gavriil, «bucură-te» aducem ţie.

Alt Canon

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Veninul vrăjmaşului cel de suflet stricător, cu palmele tale cele tămăduitoare, de Dumnezeu grăitorule, l-ai uscat, mântuind pe cei ţinuţi întru mânia cea de moarte aducătoare, a cumplitei dureri.

Cu foc insuflat arătându-te, cu venirea Mângâietorului şi cu harul, Filipe, pe cei amorţiţi de frigul necredinţei, cu căldura credinţei i-ai înviat.

Slavă...

Aproape de Hristos ai fost, strălucirile cele date ţie luându-le fără mijlocire, şi luminând şi povăţuind pe cei ce aleargă la tine, i-ai dus la Ziditorul tău.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce cu cuvântul toate le zideşte, şi cu înţeleaptă purtare de grijă le iconomiseşte, Însuşi Domnul precum voieşte, pentru milostivire S-a zidit de tine, Preacurată, şi în chip negrăit trup S-a făcut.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Marea patimilor cea sălbăticită cu viforul cel «stricător de suflet, potoleşte-o, «Stăpâne Hristoase, şi din «stricăciune mă scoate, ca un «milostiv».

Ceea ce ai născut Viaţa cea de-viaţă-făcătoare, Stăpână curată, apucă-mă din moartea cea înţelegătoare şi vieţii celei veşnice mă învredniceşte.

Pe tine cea într-adevăr neasemănată în frumuseţe cu toţi cei născuţi, te rog, Stăpână mireasă dumnezeiască, izbăveşte-mă de toată răutatea cea grozavă.

Nu am sprijinitoare în lume afară de tine, ceea ce eşti bună; pentru aceasta cad către tine, şi strig ţie: Nu te depărta de la robul tău, Preacurată.

Amăgitorul, făcătorul de rele, mintea mea cu desfătări pururea o tulbură; Stăpână, ajută-mi, scoţându-mă pe mine din vicleşugul lui.

Alt Canon

Irmos: Prins a fost, dar nu s-a ţinut...

Văzând că înşelăciunea vrăjmaşului mânca şi pierdea neamul omenesc, ai încordat săgeţile Tale cele ascuţite, adică pe Apostoli, şi slobozindu-le ai desfăcut încheietura pieptului balaurului, Hristoase, vindecând pe toţi de vătămarea şi stricăciunea lui, Mântuitorule.

Cu lumină de sus strălucind, te-ai arătat ca un fulger lumii luminând, şi ca un munte ce picură dulceaţă, ca nişte rouă dumnezeiască ce cade din cer, ca un Apostol ales, ce ai plinit ceata numărului al doisprezecelea a ucenicilor lui Hristos, preafericite.

Slavă...

Învăţându-se din adâncul tainei Tale dumnezeiescul ucenic, Te-a propovăduit cu mare glas pe Tine, ca pe un râu al păcii ce izvorăşte izvor de dulceaţă, ca pe un val ce îneacă mărirea păgânilor, Bunule, şi a binevestit a Ta mărită pogorâre, cea pentru noi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe toţi oamenii cei ucişi şi pierduţi prin moarte, tu i-ai chemat la viaţa cea veşnică, născând pe Hristos, nemurirea cea nestricăcioasă; şi ai luminat şi ai slobozit pe cei întunecaţi, dezlegând legăturile izgonirii noastre, ceea ce eşti prealăudată.

C O N D A C, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca pe o pârgă a firii...

Ucenicul şi prietenul Tău şi următorul patimii Tale, de Dumnezeu grăitorul Filip, lumii pe Tine Te-a propovăduit. Pentru ale cărui rugăciuni, păzeşte de vrăjmaşii cei prea fără de lege Biserica Ta şi cetatea Ta, pentru Născătoarea de Dumnezeu, mult-Milostive.

I C O S

Curgere de cuvânt dă-mi mie, Doamne, Cel ce ai zidit firea apelor; întăreşte-mi inima, Stăpâne, Cel ce ai întărit pământul cu cuvântul Tău. Şi luminează gândul meu, Cel ce cu

lumina ca şi cu o haină Te îmbraci, ca să cânt şi să grăiesc cele ce se cuvin, şi după vrednicie să laud pe ucenicul Tău, mult-Milostive.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului slăvitului şi întru tot lăudatului Apostol Filip, unul din ceata dintâi, a celor doisprezece.

Acest Apostol era din Betsaida Galileii, împreună-cetăţean cu Andrei şi cu Petru, Apostolii, şi multă înţelepciune avea acest dumnezeiesc Apostol, îndeletnicindu-se cu cărţile proorocilor şi feciorelnic în toată viaţa sa cunoscându-se; pe acesta aflându-l Domnul după Botezul său în Galileea, l-a chemat ca să-I urmeze Lui. Iar el, întâlnind pe Natanael, i-a zis: «Am aflat pe Cel despre Care a scris Moise în Lege şi proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif cel din Nazaret». Şi alte încă multe ziceri se află în Sfânta Evanghelie arătătoare pentru acest Apostol. Deci acesta, luând după sorţi pământul Asiei, avea pe Apostolul Vartolomeu următor lui şi ajutător la propovăduirea Evangheliei. Mai avea încă şi pe sora sa cea după trup, Mariamni, care urma şi le slujea lor. Deci trecând Apostolii aceştia prin cetăţile Lidiei şi Misiei şi propovăduind în ele Evanghelia lui Hristos, multe încercări şi necazuri au suferit de la cei necredincioşi, fiind bătuţi, zdrobiţi cu toiegele, prin închisori închişi şi cu pietre împroşcaţi. După aceea a aflat pe iubitul ucenic şi de Dumnezeu cuvântătorul Ioan, care propovăduia pe Hristos în Asia. În aceeaşi vreme şi femeia lui Nicanor proconsulul a crezut în Hristos. Deci mergând dumnezeiescul Filip la Ierapoli, acolo a fost târât pe pământ de elini, prin mijlocul uliţelor cetăţii; după aceasta sfredelindu-i-se gleznele picioarelor, a fost pironit pe un lemn cu capul în jos, şi aşa făcând rugăciune, şi-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Îndată ce şi-a dat duhul Sfântul Apostol, pământul s-a înfricoşat ca şi când ar fi fost însufleţit, şi a scos înfricoşător glas şi geamăt, şi s-a despicat şi a înghiţit pe mulţi din cei necredincioşi. Iar ceilalţi temându-se au îngenuncheat la dumnezeiescul Vartolomeu şi la Sfânta Mariamni, care erau spânzuraţi. Şi dezlegându-i pe ei de pe lemn, au venit la adevărata credinţă a lui Hristos; iar moaştele Apostolului le-au îngropat. Sfântul Vartolomeu aşezând pe Stahie episcop în Bizanţ, a ieşit şi s-a dus împreună cu Mariamni în Licaonia.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi, a Părintelui nostru Grigorie, arhiepiscopul Tesalonicului, făcătorul de minuni, căruia îi zic şi Palama, care a strălucit la anii 1340.

Tot în această zi, Sfântul noul Mucenic Constantin cel ce din Idra a odrăslit, iar în Rodos a mărturisit, la anii 1800 şi care prin sugrumare s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei cuvân-«tători prin cântare i-ai mân-«tuit, binecuvântat eşti Dum-«nezeul părinţilor noştri».

O, de Dumnezeu fericită Născătoare de Dumnezeu, Preacurată, vindecă necazul sufletului meu şi-i dăruieşte liniştea mântuirii şi veselia vieţii.

Ceea ce eşti uşă neumblată, cu cuvintele deşertăciunii uşile mi-am închis, prin care mi-au venit mie moartea şi pierzarea pentru păcat.

Izvorât-a Cel născut al tău râurile nestricăciunii, dar cu rugăciunile tale găteşte-mi şi mie bogăţia şi curgerea milostivirii Lui cea nemăsurată.

Mântuieşte-mă, Preacurată, pe mine de tot necazul şi de asupririle vieţii, de necazuri şi de nevoi, de boli şi de primejdii şi de clevetirea cea cumplită.

Alt Canon

Irmos: Tinerii în Babilon...

Ca o lumină ai fost trimis în chip de săgeată, Apostole, cu luminoase raze luminând pe cei ce cu credinţă strigă: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu bogate revărsări de lumină ale dumnezeieştii propovăduiri, fericite, strălucind luminat, pe cei din întuneric dulce a cânta i-ai luminat: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Bârfirea ritorilor şi toată măiestria vorbelor, cu puternicul cuvânt al credinţei biruind-o ai cântat: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

În două firi mai presus de fire împreunate, Fecioară curată, ai născut neamestecat pe Hristos, Căruia strigăm: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Ţie, Făcătorului a toate, tinerii în cuptor danţ a «toată lumea împreunând cân-«tau: Toate lucrurile pe Dom-«nul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi «întru toţi vecii».

În ispite să te aflu pe tine ocrotitoare, în necazuri apărătoare, în nevoi ajutătoare, în primejdie liman de mântuire, şi în toată întristarea mângâiere, Curată.

Vezi credinţa mea, Fecioară curată, vezi şi dorul meu pe care-l am către tine, vezi dragostea sufletului meu cea dumnezeiască, şi dă-mi înmulţit harul tău.

Lumina cea înţelegătoare tu în pântece ai zămislit-o; lumi-

neazã ochii inimii mele, dezleagã întunericul datoriilor mele şi negura patimilor o risipeşte.

Ceea ce ai născut Mântuirea cea mai presus de minte, şi tuturor oamenilor ai dăruit mântuire, Fecioară, dă-mi dumnezeiască mântuire, necazul cel din păcate potolindu-mi.

Alt Canon

Irmos: Pentru legile pământeşti...

Lumină lumii pe tine te-a săvârşit, Lumina cea părintească, Cuvântul cel ipostatic, alegându-te din lume, Apostole de trei ori fericite. Şi întrarmându-te cu dumnezeiască puterea Sa, te-a trimis ca pe un ostaş întrarmat şi nebiruit, care ai strigat: Pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cu putere dumnezeiască întărit fiind, cetele cele împotrivă luptătoare le-ai biruit, surpând cumplita lor oştire; că pacea soartă nebiruită luând, ai răsădit lumii paşnică aşezare, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Cu toată dragostea te-ai alipit de Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat, Apostole, ucenic Lui făcându-te, şi dumnezeiască slugă, şi de taine grăitor. Pentru aceasta de Dânsul fiind trimis la păgâni, ai propovăduit venirea Lui, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

S-a unit întreg, mai presus de cuget, fără schimbare cu toată omenirea, Dumnezeu cel Preaînalt, în pântecele tău, Preasfântă Fecioară. Pentru aceasta în două firi este cunoscut Hristos, Unul fiind după amândouă, Căruia cântând, strigăm: Pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Isaie, dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut «fiu pe Emmanuel, pe Dum«nezeu şi omul. Răsăritul este «numele Lui, pe Care mărin«du-L, pe Fecioara o fericim».

Cu dureri multe fiind înconjurat, genunchii îmi plec către tine, Curată, cu faţa la pământ cad ca un ticălos şi, lăcrimând, strig către tine, cerând ca să mă mântuiesc, ceea ce eşti bună, şi să mi se arate răsăritul mângâierii.

Puterea deznădăjduirii cea din mine se întăreşte; ce cân-

tare să-ţi aduc din buze spurcate şi ce privire de la cei ce au inimă însângerată? Ci, milele tale să minuneze pe cei ticăloşi.

Schimbatu-m-am de necazuri, întunecatu-mi-s-a mintea şi ochiul; dureri cumplite înconjurat-au viaţa mea. Pentru aceasta, mă usucă îngrozirile cele de acolo, Curată, de care izbăveşte-mă, schimbându-mi durerile.

Traiul vieţii mele cel scurt se cheltuieşte în răutăţi şi în mulţimea necazurilor. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut bucuria tuturor, cu rugăciunile tale cele bineprimite uşurează greutăţile acestea.

Alt Canon

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Acum învrednicindu-te de slava cea negrăită şi de lumina cea neînserată, unde este veselia cea nespusă, unde este bucuria cea neîncetată, în biserica celor întâi-născuţi, unde sunt locaşurile dreptţilor, roagă-te pentru toţi creştinii, Filipe preaînţelepte.

Împodobit fiind cu podoaba bunei-cuviinţe celei înţelegătoare, şi încununat fiind cu cununa împărăţiei, de Dumnezeu înţelepţite, şi cu îndestulate dări de lumină, Filipe, fiind înconjurat, şi cu razele luminii celei mai presus de fiinţă bucurându-te, înaintea scaunului Stăpânului tău stai, fericite.

Slavă...

Cu toţi cinstiţii Apostoli şi cu proorocii şi cu purtătorii de chinuri, Filipe, cu cuvioşii, cu ierarhii şi cu dreptţii, cu Născătoarea de Dumnezeu roagă-te, să dăruiască dezlegare de greşeli şi curăţire de multe păcate, celor ce cu credinţă săvârşesc de lumină purtătoare şi dumnezeiască pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Cuvântul întrupat, Cel ce mai înainte fără de trup a fost, Fecioară Maică, L-ai născut; pentru aceasta după adevăr, toţi pe tine cu dreaptă credinţă te propovăduim, mai adevărată numire ţie aducând, Curată, că tu rădăcină mântuirii credincioşilor rămâi.

LUMINÂNDA

Podobie: Cu Duhul stând în Biserică...

Mersul frumoaselor tale picioare, Filipe, întorcându-l către călătorie cerească, acolo te-ai suit bucurându-te. Şi stând înaintea Treimii, în Tatăl vezi pe Fiul şi pe Duhul cel dumnezeiesc. Pentru aceasta cu dragoste, preasfinţită şi dumnezeiască pomenirea ta cinstim.

Slavă..., altă Luminândă

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Raza dumnezeiescului Duh luând, fericite, şi lumea luminând cu vestirea cuvintelor tale, pentru noi acum te roagă Domnului să ne mântuiască pe noi.

Şi acum..., a Născătoarei, asemenea:

Preasfântă Fecioară, rugăciune pentru noi aducând acum către Fiul tău, împreună cu Filip dumnezeiescul şi de Dumnezeu grăitorul, de toate răutăţile izbăveşte-ne pe noi.

LA LAUDE

Stihirile pe 6, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Glasurile cereştilor tale vestiri, preafericite, au răsunat pe pământ şi l-au umplut de învăţături. Prin care pe Fiul împreună cu Tatăl şi cu Duhul, de o fiinţă Dumnezeu a fi vestindu-L, Apostole, cu taină Îl slăvim.

Ca pe un purtător de lumină din toţi Apostolii lui Hristos şi luminător al cinstitei Biserici, Filipe, de trei ori fericite, având-te, acum la suflete ne luminăm şi din primejdii cumplite scăpăm cu rugăciunile tale, întru-tot-lăudate.

Prin Cruce lupta nevoinţei sfârşindu-ţi, cu cunună de biruinţă te-ai încununat, Filipe, după vrednicie. Cu care intrând în Împărăţia cea de sus, stai înaintea lui Hristos, Apostole, şi te rogi să ne mântuim noi.

Glasul al 2-lea, însuşi glasul:

Pahare de miresme în lume s-au arătat buzele tale, înţelepte Apostole Filipe, revărsând credincioşilor băutura cea de viaţă dătătoare. Căci, având lucrarea cu suirea la privire, ai stat următor lui Hristos. Şi Biserica neamurilor, cea stearpă şi neroditoare, bine roditoare întru Dânsul îmbogăţind-o cu învăţăturile. Pentru care şi acum te roagă să fie izbăvită de primejdii şi de nevoi; căci poţi la Dumnezeu, fiind foarte aproape de El.

Năstrapă cerească de înţelepciune te-ai arătat. Căci ai fost desfătat locaş Duhului, şi ai dezvăluit revărsările bunătăţilor, vânând pe oameni cu undiţa cea gânditoare a înţelepciunii lui Dumnezeu. Pentru aceasta te rugăm pe tine, Apostole Filipe, roagă-te pentru sufletele noastre.

Glasul al 3-lea:

A lui Ghermanos.

Vânătoarea peştilor ai schimbat-o cu vânătoarea de oameni, pe cei ce erau întru adâncul înşelăciunii trăgându-i cu năvodul cel de taină, Filipe Apostole, şi aşa toată lumea ai vânat-o şi ai adus-o Învăţătorului tău

Hristos. Pentru aceasta te rugăm pe tine, roagă-te neîncetat să se mântuiască sufletele noastre, ale celor ce cu credinţă alergăm la acoperământul tău.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Apostole al Mântuitorului, Filipe prealăudate, locaşul credinţei, dascălul neamurilor şi următorul patimii lui Hristos, îndrăznire având tu, roagă-te neîncetat întru prăznuirea ta, ca să fie păzite cu pace sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Doxologia mare. Ecteniile şi otpustul.

Ceasul întâi. Şi otpustul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul apostolului, Cântarea a 3-a şi a 6-a pe 8. Prochimen, glasul al 8-lea: **În tot pământul a ieşit vestirea lor...** Stih: **Cerurile spun...** Apostolul din Epistola întâi către Corinteni (IV, 9-16): **Fraţilor, socotesc că Dumnezeu pe noi, apostolii, ne-a arătat... Aliluia,** glasul al 2-lea: **Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne...** Evanghelia de la Ioan (XIV, 1-11): **Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Să nu se tulbure...**

CHINONICUL

În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Se cuvine a şti că:

A doua zi dimineaţă, adică în 15 zile ale acestei luni, se începe postul Naşterii lui Hristos. Şi de se va întâmpla începutul acestui post sâmbăta, vineri seara, **la Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile sfinţilor pe 6. Iar de va fi duminică, sâmbătă seara se pun mai întâi stihirile Învierii şi ale sfinţilor, 3, **Slavă...,** a sfinţilor, **Şi acum...,** a Născătoarei-Învierii. Stihoavna Octoihului, **Slavă...,** a sfinţilor, **Şi acum...,** a Născătoarei. Seara şi dimineaţa la Utrenie la **Dumnezeu este Domnul...** se pune troparul sfinţilor de două ori, **Slavă... Şi acum...,** al Născătoarei; iar de va fi duminică se pun: Troparul Învierii de două ori, **Slavă...,** al sfinţilor, **Şi acum...,** al Născătoarei-Învierii.

Iar în celelalte zile, de luni până vineri se cântă **Aliluia,** pentru cinstea începutului Sfântului Post. La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile: mai înainte ale Născătoarei de Dumnezeu 3 (Caută-le la Octoih la glasul de rând, şi ale sfinţilor 3); **Slavă... Şi acum...,** a Născătoarei, sau a Crucii. După **Învredniceşte-ne Doamne,** se fac trei metanii mari. Stihoavna Octoihului, **Slavă... Şi acum...,** a Născătoarei sau a Crucii. După **Sfinte Dumnezeule...,** se zic troparele cele de post: **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...,** şi se fac trei metanii mari şi otpustul.

Iar la Utrenie în loc de **Dumnezeu este Domnul...,** se cântă **Aliluia,** şi Treimicile glasului. Iar după Cântarea a 6-a, Condacul sfinţilor. Aşa se face în toate lunile, miercurile şi vinerile Postului acestuia când scrie **Aliluia;** şi se cântă toată slujba cu metanii, precum se cântă în Postul Sfintelor Paşti; iar ceasurile se cântă cu jumătăţile de ceasuri.

Să se ţină seamă că:

De se va întâmpla luni, miercuri sau vineri, în Postul acesta (sau al Sfinţilor Apostoli), să aibă sfinţii **Slavă...,** la Vecernie, şi la Liturghie Apostol şi Evanghelie, nu se cântă: **Aliluia,** în afară de începutul Postului, în orice zi se va întâmpla de luni până vineri, şi măcar şi **Slavă...,** şi Apostol şi Evanghelie de vor avea sfinţii (afară de Doxologie), tot se cântă: **Aliluia,** pentru cinstea începutului Sfântului Post.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A CINCISPREZECEA

Sfinţii mucenici şi mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Aviv cel preaînţelept, Samona cel minunat şi Gurie cel mărit, adunând ceată de obşte credincioşilor, acum dănţuiesc şi ei, luptătorii, împreună cu noi întru veselie. Că sufletelor mucenicilor s-a dat de la Dumnezeu ca să privească cu gândul cele ce sunt aici pe pământ.

Răbdând durerile osândelor celor de nesuferit, şi nevoindu-vă vitejeşte, cei ce sunteţi întocmai cu numărul Treimii, Samona, Gurie şi Aviv, de Dumnezeu înţelepţiţilor, acum vă veseliţi de îndulcirea cea veşnică şi veselitoare, dându-vă vouă Hristos răsplătire ostenelilor; pe Care fierbinte rugaţi-L să mântuiască sufletele noastre.

Mărturisind Unimea cea întreit numărată, sfinţilor, aţi risipit învăţătura păgânilor cea cu mulţi zei şi înţelepciunea cea nebună cu puterea Crucii, pe care ei o socotesc nebunie, preafericiţilor. Prin care fiind întăriţi, aţi şi răbdat bătăile cele amare ale osândelor, cu cuget îndrăzneţ.

Ajungând, purtătorilor de lupte, către limanul cel fără de valuri şi către luciul cel lin, acum aţi luat în schimb răsplătirea cea veşnică şi stătătoare a statorniciei celei fără pătimire şi aţi primit de la Dumnezeu şi darurile pentru osteneli, după vrednicie, fericiţilor.

Slavă..., glasul al 2-lea:

A Casiei monahia.

Edesa se veseleşte că s-a îmbogăţit cu racla Sfinţilor Gurie, Samona şi Aviv şi, chemând turma cea iubitoare de Hristos, strigă: Veniţi, iubitorilor de mucenici, de vă luminaţi întru pomenirea cea luminată. Veniţi, iubitorilor de praznic, de vă veseliţi. Veniţi de vedeţi luminători cereşti petrecând pe pământ. Veniţi de auziţi ce moarte amară au răbdat diamantele cele viteze, pentru viaţa cea fără de sfârşit. Care, fiind chezaşi ai adevărului, au izbăvit pe o tânără care era aruncată în mormânt de vie, iar pe nelegiuitul acela, care nu i-a băgat în seamă pe ei, l-au dat pierzării ca

pe un ucigaş şi nemilostiv. Şi neîncetat se roagă Preasfintei Treimi să fie izbăviţi de stricăciune şi de încercări şi de toate primejdiile cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea lor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Când de pe lemn...

Ce-ţi voi aduce eu ticălosul, Stăpână a lumii, în afară de izvoare de lacrimi şi de mărturisirea celor ce am făcut? Dar cu ochiul tău cel milostiv, Fecioară, caută spre slăbiciunea sufletului meu suflet, şi te rog risipeşte norii patimilor mele şi mă scapă de întunericul care m-a cuprins pe mine robul tău.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe lemnul Crucii văzându-Te, Iisuse, pironit, cea neispitită de nuntă plângea şi zicea: Fiule preadulce! Pentru ce m-ai lăsat singură pe mine, cea care Te-am născut? Cel ce eşti lumina cea neapropiată a Tatălui celui mai înainte de veci, fără de început, grăbeşte de Te proslăveşte, ca să dobândească dumnezeiasca mărire cei ce slăvesc dumnezeieştile Tale patimi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Minune mai minunată decât alte minuni, după vrednicie s-a arătat lumii minunea voastră, mucenici ai Domnului, cei de la Apus; că pe tânăra, care odinioară fusese dată pe nedrept îngropării, aţi mântuit-o voi, dând-o în braţele mamei sale.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Muceniceşte luptându-vă, de Dumnezeu fericiţilor, cu osârdie aţi primit chinurile vrăjmaşilor ca pe un har bogat; neluând în seamă osândele, nu v-aţi plecat, vrând să dobândiţi împlinirea doririlor voastre cele dumnezeieşti.

Stih: Sfinţilor celor ce sunteţi pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Astăzi să lăudăm toţi cu cântări în credinţă pe marele şi preaviteazul Gurie, dimpreună cu divinul Samona şi pe Aviv cel mult lăudat, care este şi între preoţi, că sunt ajutători mai fierbinţi decât toţi în necazuri.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Veniţi toţi, iubitorilor de mucenici, să cinstim cu laude pe vitejii lui Hristos: Pe Gurie, pe Aviv şi pe Samona, că în chip preamărit lucrează minuni. Că n-au lăsat în nebăgare de seamă jurământul pentru mutarea fecioarei, ci împlinind cererea au izbăvit pe tânără, făcându-se apărare împotriva gotului celui fără de lege. Prin care, Hristoase

Dumnezeule, ca un bun şi iubitor de oameni, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Când de pe lemn...

Numai tu singură ai zămislit în pântece fără chin pe Dumnezeu cel neîncăput, Care S-a făcut om pentru bunătate, Preasfântă mireasă a lui Dumnezeu. Pentru aceea te rog scapă-mă de patimile ce mă supără, ca, trecând pe cărarea cea strâmtă şi dreaptă, să ajung la calea ce duce către viaţă, Fecioară.

A Crucii şi a Născătoarei:

Văzând, Preacurată, pe Făcătorul a toată lumea că rabdă ocări şi este înălţat pe Cruce, suspinai zicând: Preaslăvite Doamne, Fiul meu şi Dumnezeul meu, cum suferi necinste, Stăpâne, vrând să cinsteşti zidirea Ta? Slavă milostivirii Tale celei multe şi pogorârii Tale, Iubitorule de oameni.

TROPAR, glasul al 4-lea:

Ocrotitorii şi apărătorii Edesei, cei ce săvârşiţi minuni mari în lume, cei ce pe tânără aţi dat-o iarăşi în braţele maicii sale, şi pe călcătorul de lege got l-aţi arătat osândit cu dreaptă judecată, cereţi pentru noi neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Sau acesta, glasul al 5-lea:

Minunile sfinţilor Tăi mucenici zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, sfaturile păgânilor le risipeşte, sceptrele împărăţiei le întăreşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Caută la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul sfântului (de două ori), Slavă... Şi acum..., al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Din Octoih, şi canonul sfinţilor pe 4.

CANONUL sfinţilor.

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Adâncul Mării Roşii cu urme neudate pedestru «trecându-l Israel cel de demult, «cu mâinile lui Moise în chipul «Crucii, puterea lui Amalec în «pustie a biruit».

Cu cinste teologhisind o începătorie a Treimii, sfinţilor, cu uşurinţă aţi risipit negura cea nestatornică a multor începătorii, răsărind de la răsărit ca nişte stele mult-luminoase.

Cei trei mărturisitori luminaţi fiind cu harul Treimii celei stăpânitoare, îndată au făcut să înceteze rătăcirea mulţimii zeilor, care arăta tare împotrivire.

Slavă...

Fiul cel din fire, făcându-vă pe voi fii după har, slăviţilor, ca un milostiv v-a arătat pe voi dimpreună moştenitori ai moştenirii şi părtaşi ai împărăţiei ce I s-a dat Lui acum de la Tatăl.

Şi acum..., a Născătoarei:

Făcutu-te-ai cort al Înţelepciunii celei mai presus de înţelepciune, ceea ce eşti fără prihană. Că a binevoit a-şi găti casă, din preacurate sângiurile tale, Curată, spre mântuirea sufletelor noastre.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Mărturisitorii şi slugile lui Hristos de bunăvoie şi-au dat trupurile durerilor şi bătăilor celor cumplite.

Rugaţi-vă, sfinţilor, să fie izbăviţi de cugetele cele cumplite ale păcatului cei ce cu credinţă cinstesc lupta voastră.

Slavă...

Spânzuraţi fiind cinstiţii mucenici pe lemn, cu răbdare, prin toată dreapta credinţă, au păzit mărturisirea nevătămată.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce a încăput în pântecele tău te-a arătat pe tine izvor de tămăduiri, Maica lui Dumnezeu; iar tu, Preacurată, tămăduieşte sufletul meu.

Irmosul:

Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: «Tu eşti puterea mea, Doamne, «şi scăparea şi întărirea».

SEDEALNA, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Vestind credinţa cinstitei Treimi, cu bărbăţie aţi surpat înşelăciunea idolilor cea de mulţi zei, înţelepţiţilor, ca nişte apărărtori ai credinţei. Şi pe tânăra cea închisă în mormânt de vie, care pe voi vă fericea, aţi mântuit-o de primejdia morţii.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Întrarmându-vă cu Crucea lui Hristos, printr-însa aţi surpat toată puterea tiranilor cu bărbăţie, şi ca păzitori ai dreptei credinţe aţi vădit nesfinţenia idolilor, cu osârdie propovăduind Treimea, sfinţilor. Pentru aceasta după vrednicie aţi luat de la Dânsa cununile biruinţei, ca cei ce aţi luptat după lege, luptători prealăudaţi. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu,

iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea voastră.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Înţelepciunea şi cuvântul în pântecele tău zămislindu-L fără ardere, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cel ce ţine lumea şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă strig către tine, ca să fiu slobozit eu de greşeli, când va trebui să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti, că poţi toate câte le voieşti, Preacurată.

A Crucii şi a Născătoarei:

Văzându-Te Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Ta cea preacurată, Hristoase, răbdând patimi de bunăvoie pe Cruce, i se rănea inima şi grăia către Tine, Cuvinte, glasuri izvorâtoare de lacrimi: Vai mie, dumnezeiescul Fiu şi lumina ochilor mei! Cum Te-a osândit la moarte poporul cel fără de lege? Dar acestea le suferi acum ca să mântuieşti firea oamenilor cea căzută mai înainte. Laud milostivirea Ta şi puterea Ta cea negrăită, o, Preabunule Dumnezeu! Lesne iertătorule Doamne, Cel ce voieşti mântuirea poporului Tău, Cel ce Te pleci spre îndurarea milostivirilor Tale.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, «Soarele dreptăţii, a stat în a sa «rânduială, precum se cuvine, «strigând: Slavă puterii Tale, «Doamne!».

Purtătorii de lupte fără de milă fiind chinuiţi cu multe feluri de chinuri, au arătat la toţi răbdare întăritâ, strigând cu un glas: Slavă puterii Tale, Doamne!

Mucenicii cei încununaţi, care sunt întocmai cu numărul Treimii, luminează cu lumina cea în trei lumini pe cei ce săvârşesc acum pomenirea lor cea sfântă şi dăruiesc tuturor tămăduiri.

Cu evlavie să alergăm la racla cea luminată a mucenicilor, celor de Dumnezeu înţelepţiţi; că aceea izvorăşte vindecări celor ce strigă cu credinţă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Slavă...

Mărturisind taina cea mai presus de gând a dumnezeieştii râduieli, cu limbi de Dumnezeu

grăitoare, toată necredinţa tiranilor au surpat-o dumnezeieştii şi preaînţelepţiţi mărturisitori.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mai presus de gând ai născut, o, Fecioară! Şi după naştere te-ai arătat iarăşi fecioară. Mare este taina zămislirii tale, Maică pururea Fecioară, preacurată.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Tu, Doamne, lumina mea în lume ai venit, Lumina «cea sfântă care întorci din întu-«nericul necunoştinţei pe cei ce «Te laudă pe Tine cu credinţă».

Păzitorii credinţei, strălucind în chip vădit cu strălucirile nevoinţelor, au defăimat semeţia tiranilor cea neputincioasă.

La toate marginile lumii s-au propovăduit pe faţă minunile mucenicilor, şi pe toţi i-au întărit cu credinţa.

Slavă...

Ca un pământ bun, primind seminţele harului întru credinţă, dumnezeieştii mucenici, prin dragostea ostenelii, au sporit lucrarea pământului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce singur este bun şi cu noianul bunătăţii toate le ţine, Maica lui Dumnezeu, a primit să fie ţinut în braţele tale.

Cântarea 6-a:

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Ca nişte ostaşi buni, înţelepţiţilor de Dumnezeu, ţinând toate după Lege şi păzind lămurit credinţa, aţi luat cununile dumnezeieştii dreptăţi.

Mai înainte s-a ridicat la înălţime Avacum cu porunca Stăpânului. Iar prin voi, grăitorilor de Dumnezeu, a fost dată iarăşi în braţele maicii sale, care o hrănise, fiica cea chinuită de tiranul.

Slavă...

Străluceşte racla mucenicilor cu minunile, şi izvorăşte râuri de vindecări tuturor celor ce vin către dânşii şi celor ce cinstesc cu credinţă răbdarea lor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine singură aflându-te ca un crin curat în mijlocul spinilor şi ca o floare din văi, o, Maică a lui Dumnezeu, Mirele cel înţelegător S-a sălăşluit întru tine.

Irmosul:

Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica «strigă către Tine, de sângele «demonilor curăţindu-se cu «sângele cel curs prin milosti-«vire din coasta Ta».

C O N D A C, glasul al 2-lea:

Podobie: Căutând cele de sus...

De sus luând harul, înţelepţilor, celor din ispite le ajutaţi,

prealăudaţilor. Pentru aceasta, sfinţilor, pe tânără din amară moarte o aţi scăpat. Că voi sunteţi cu adevărat mărirea Edesei şi bucurie a lumii.

ICOS

Izbăveşte-mă de robia vrăjmaşului, Iisuse dătătorule de viaţă, plecându-Te la rugăciunile luptătorilor Tăi, ca având-mi sufletul şi trupul nerobit patimilor să laud ajutorul lor cel grabnic; că, apucând ei înainte, au scăpat din mormânt şi din moarte pe tânăra, pe care au pus-o înaintea maicii sale, care striga către mucenici: Voi sunteţi mărirea Edesei şi bucurie a lumii.

SINAXAR

În această lună, ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfinţilor Mucenici şi Mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv.

Dintre aceşti Sfinţi Mucenici, Samona şi Gurie s-au nevoit în zilele împăratului Diocleţian şi a guvernatorului Antonie. Gurie se trăgea din satul Sargochitia, iar Samona, din Ganad. Fiind pârâţi că sfătuiesc pe oameni să nu jertfească la idoli, îndată i-au spânzurat şi pe unul şi pe altul de câte o mână, îngreuindu-le picioarele cu pietre, şi au stat spânzuraţi de la al treilea ceas, până la al şaselea. Apoi coborându-i, i-au băgat într-o temniţă întunecoasă, cu picioarele strânse în butuci, şi au zăcut patru luni, chinuiţi de foame şi de sete, în legături. Apoi scoţându-i iarăşi, au spânzurat pe Sfântul Samona de un picior şi, deznodându-i-se genunchiul, l-au spânzurat cu capul în jos, de la al doilea ceas, până la al cincilea. Iar pe Sfântul Gurie, lăsându-l mai mult mort decât viu, l-au scos a doua zi de i-au tăiat capul. Iar Aviv, diacon fiind cu rânduiala, a fost pârât în zilele împăratului Liciniu că învaţă în oraşe şi în sate cuvântul Domnului.

De aceea, ţinându-l spânzurat şi bătându-l, l-au adus iarăşi la cercetare, şi neînduplecându-se după voia tiranului, a fost dat focului, şi aşa îşi săvârşi mucenicia sa.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui noastru Chintian, episcopul Seleuciei.

Tot în această zi, pomenirea binecredincioşilor împăraţi Iustin şi Teodora.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Elpidie, Marcel, Eustohie şi cei împreună cu dânşii.

Fericitul Elpidie era unul din sfetnicii senatului, şi i se încredinţaseră tainicele lucrări ale apostatului împărat Iulian, în anii 361. Şi scriind legile s-a aflat că este creştin. Deci fiind dus la înfăţişare la apostatul şi nesupunându-se a se lepăda de Hristos, a fost îmbrăcat cu îmbrăcăminte aspră, ţesută din păr de capră, care avea cuie de fier petrecute prin ea, iar pe deasupra era unsă cu păcură fiartă şi cu aceasta se întăreau cuiele şi, bătut fiind peste haina aceea, cuiele găureau trupul Sfântului. Apoi a fost supus la alte multe feluri de chinuri. După aceasta a fost legat de cai sirepi şi sălbatici, împreună cu Eustohie şi Marcel, cu scopul de a fi ei spintecaţi. Dar dobitoacele, din dumnezeiască

putere, au rămas nemişcate. Atunci li s-au zdrobit membrele cu toiege groase şi au fost aruncaţi în foc, în care şi-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Zic unii însă că după aceasta au fost îngropate sfintele lor trupuri în muntele Carmelului. Iar făcându-se îndată fulgere şi trăsnete a venit acolo Stăpânul Hristos cu îngereştile Puteri şi a sărutat pe mucenici şi pe Eustohie şi pe Marcel, mutându-i într-un loc unde Însuşi a voit. Iar pe minunatul Elpidie l-a înviat şi întărindu-l l-a trimis ca de a doua oară să se lupte în mărturisire, pe care văzându-l Iulian, a poruncit să fie întins de patru părţi şi să fie bătut neîncetat, apoi să i se toarne oţet şi sare peste răni şi rănile să fie frecate cu târsâni de păr. După aceasta a fost supus la nenumărate chinuri, dar, fiind păzit Sfântul nevătămat din toate acestea, pe mulţi din cei necredincioşi i-a întors la credinţa lui Hristos, şi i-a înduplecat ca să-şi zdrobească idolii, şi la sfârşit fiind aruncat mucenicul într-un cuptor înroşit în foc şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu. Şi aşa a luat de la el cununa biruinţei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Dimitrie.

Acesta fiind prins pe vremea împăratului Maximian şi Maximin şi a guvernatorului Publie, multe chinuri a răbdat pentru Hristos şi pe urmă i s-a tăiat capul cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea Sf. Cuvios Paisie de la Neamţ.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

În cuptorul persienesc ti-nerii lui Avraam, cu râvna «dreptei credinţe, mai vârtos «decât cu văpaia focului fiind «aprinşi, au strigat: Binecu-«vântat eşti în Biserica slavei «Tale, Doamne».

Cel ce a mântuit în cuptor pe cei din Avraam, Acesta a mântuit acum şi pe tânăra cea străină din primejdia cea cumplită, prin mijlocirea slugilor Lui, ca un milostiv.

Pentru neomenia cea preacumplită, a luat răsplătire de năprasnă, pedepsit fiind pentru toate răutăţile, vrăjmaşul cel cu nume rău, de dreapta Ta judecată, Cuvinte, Înţelepciunea şi Puterea lui Dumnezeu.

Slavă...

Fiind întărită de nedejdea către voi, măriţilor, tânăra, care era închisă în mormânt cu morţii, nu şi-a pierdut nădejdea, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul şi Domnul meu.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca o oglindă de amestecătură nouă şi plină de strălucire, ai cuprins raza Luminii celei dumnezeieşti, care s-a sălăşluit întru tine, Fecioară. Binecuvântată eşti tu între femei, Stăpână fără prihană.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

A toată lumea prăznuire luminată a mucenicilor lui Hristos avem noi astăzi, care luminează cu harul minunilor pe cei ce aleargă cu credinţă şi cu bucurie duhovnicească şi cu dragoste strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Mărturisitorii credinţei în Dumnezeu cu uşurinţa au pierdut necredinţa, Stăpâne, nespăimântându-se de ameninţările tiranilor şi, fiind întăriţi cu credinţă, strigau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Preaînţelepţii mărturisitori, apărătorii dumnezeieştii dogme, au biruit taberele vrăjmaşilor, şi, omorâţi fiind prin sabie, s-a arătat biruinţă preamărită aievea şi luminată; căci ei căzând, pe cei potrivnici i-au biruit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născut-ai pe Hristos, Care se vede în două firi, purtând lămurit un Ipostas alcătuit, împreunându-se Dumnezeirea cu omenirea, după unirea firească cea mai presus de minte. Pentru aceea toţi bine te cuvântăm pe tine, Marie, mireasă a lui Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele «deschise în groapă le-a încuiat; «şi puterea focului au stins, cu «virtutea fiind încinşi, tinerii «cei iubitori de dreaptă cre«dinţă, strigând: Binecuvântaţi «toate lucrurile Domnului pe «Domnul!».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Urmând graiurilor Mântuitorului Hristos, cele dumnezeieşti şi de Dumnezeu insuflate, mărturisitorilor luminaţi de Dumnezeu, cu bucurie aţi ridicat Crucea pe umeri, urmând urmelor celor purtătoare de viaţă, vrednicilor de laudă.

Apropiindu-se de toată lumina Treimii cu veselie, vitejii mărturisitori au luat darurile luptelor, învrednicindu-se a petrece dimpreună cu cetele celor fără de trup.

Acum nu prin oglindă vedeţi nădejdile celor fericiţi, mărturisitorilor ai Mântuitorului, ci mai vârtos vedeţi de faţă frumuseţea preaînţelepţilor purtători de cununi, cei cu totul cinstiţi.

Slavă...

Arătându-vă întocmai cu numărul Treimii celei dumnezeieşti, mărturisitorilor de Dumnezeu grăitori, acum străluciţi cu razele Ei; şi ca cei ce aţi pătimit pentru Dânsa, viaţă nestricată aţi dobândit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Vrând să vină cu trup Cuvântul cel ce a împodobit toate, întru tine S-a sălăşluit, numai pe tine aflându-te mai sfântă decât pe toţi, şi te-a arătat Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat Maică Fecioară.

Irmos:

Hristos, Piatra cea netăiată de mână, Cea din «capul unghiului, din tine mun«tele cel netăiat, Fecioară, s-a «tăiat, împreunând firile cele «osebite. Pentru aceasta vese«lindu-ne, pe tine, Născătoare «de Dumnezeu, te mărim».

LUMINÂNDA

Podobie: Femei auziţi...

Precum odinioară aţi izbăvit de moartea cea amară, sfinţilor, pe tânăra cea aruncată de vie în mormânt, şi pe gotul cel fără de lege l-aţi dat morţii, izbăviţi-mă şi pe mine acum de patimile cele de neoprit, ca să săvârşesc cu bucurie pomenirea voastră cea purtătoare de lumină.

Slavă... Şi acum.., a Născătoarei:

Cel ce plineşte toate cu Dumnezeirea, ca Cel ce este de necuprins, din tine S-a întrupat în chip tainic, Fecioară, pentru milostivire, îndreptând căderea lui Adam, făcându-Se Adam nou. Pe Care roagă-L, ca pe Fiul tău, pentru noi, Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii şi a Născătoarei:

Dacă ai văzut pe Cruce pe Hristos, pe Care L-ai născut, Preacurată, te-ai mirat de îndelungă-răbdarea Lui cea de negrăit. Pentru aceasta împreună cu Dânsul pe tine te slăvim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Prochimen, glasul al 4-lea: Sfinţilor care sunt pe pământul Lui... Stih: Mai înainte vedem pe Domnul... Apostolul din Epistola către Efeseni (6, 10-17): Fraţilor, întăriţi-vă în Domnul..., Aliluia, glasul al 4-lea: Strigat-au dreptii... Stih: Multe sunt necazurile dreptilor... Evanghelia de la Luca (12, 8-12): Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Oricine va mărturisi pentru Mine...

CHINONICUL

Bucuraţi-vă dreptilor întru Domnul, celor drepti se cuvine laudă.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A ŞAISPREZECEA

Sfântul Apostol şi Evanghelist Matei.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus eşti chemat...

Cel ce încearcă inimile oamenilor, când a văzut cu dumnezeiască mai-înainte cunoştinţă dumnezeiasca ta voinţă, Apostole, din nedreptate şi din lume te-a mântuit. Atunci pe tine lumină a toată lumea te-a făcut poruncindu-ţi să luminezi marginile lumii şi să le faci să strălucească. A Cărui dumnezeiască Evanghelie te-ai învrednicit să o scrii lămurit, pe Care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Cel ce de la vamă ai fost chemat la ucenicie, când Cuvântul cel fără de început pe tine te-a chemat poruncindu-ţi, şi împărtăşirea Împărăţiei făgăduindu-ţi atunci, preafericite, toate lăsându-le şi de valul cel tulburător îndepărtându-te, cu osârdie ai urmat Lui; şi acum, de Dumnezeu văzătorule, cel ce te saturi de vederea Lui cea de negrăit, roagă-te să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

O pătrunzătoare vedere proorocească te-a arătat de mult pe tine, piatră scumpă, rostogolindu-te pe pământ şi meşteşugirile înşelăciunii sfărâmându-le. Iar Cuvântul cel ipostatic, preaînţelepte, te-a arătat pe tine lumină lumii şi propovăduitor al dreptăţii şi al adevărului, strălucind cu razele Luminii celei întreit-strălucitoare, preacinstite. Pe Acela roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Cu limbă de foc te-ai arătat arzând înşelăciunea, Preaînţelepte Matei, pururea fericite, primind înfăţişarea Mângâietorului, Care în fiinţă a venit la tine. De aceea ai făcut să se teamă toată mintea celor ce ascultau cuvântul tău, când propovăduiai măririle Celui Atotputernic; iar acum în tot pământul a ieşit vestea ta cea dumnezeiască. Pe Acela roagă-L să întărească pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Slujitorule al îndumnezeitei Treimi, când neapropiata Lumină cu trup a venit, precum a binevoit, ca să împrăştie întunericul necunoştinţei, atunci, chemat fiind, ai urmat porun-

cilor purtătoare de viaţă, şi ai fost făcut vistiernic dumnezeiesc al adevărurilor mai presus de înţelegere, şi ai fost aşezat luminător al Bisericii, Matei, locaş desfătat al lui Hristos. Pe Care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Cel ce te-ai preumblat în desfătarea Raiului, te-ai arătat, preafericite, fântână dumnezeiască curgătoare şi râu care izvorăşte apele cunoştinţei de Dumnezeu, adăpând faţa Bisericii; de atunci, vrednicule de laudă, ai acoperit cu cunoştinţa lui Hristos mările cele amare ale neamurilor, îndulcindu-le cu dumnezeiescul har şi prefăcându-le în izvor dulce lui Hristos Dumnezeului nostru. Pe Care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Lui Hristos, Celui ce te-a chemat la ucenicia cerească, ai urmat cu osârdie, de Dumnezeu primite, toată îndeletnicirea grijii pământeşti de îndată lepădând-o. Că luând cu supunere vrednica cunoştinţă a Împărăţiei celei de sus, te-ai depărtat de viaţa cea râvnitoare, de cele de jos şi de mărirea deşartă, evanghelist din vameş făcându-te, şi lumină celor din întuneric te-ai arătat, şi celor rătăciţi povăţuitor spre mântuire, şi acum, preacald rugător a toată lumea, şi celor ce te cinstesc pe tine, Matei, păzitor al mântuirii.

Şi acum.., a Născătoarei-Învierii:

Proorocul David, care pentru tine este al lui Dumnezeu părinte, în psalmi mai înainte pentru tine a glăsuit către Cel ce a făcut ţie măriri: Stătut-a împărăteasa aproape de-a dreapta Ta; că pe tine Maică pricinuitoare a vieţii te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a binevoit a Se face om, ca iarăşi să zidească chipul Său cel stricat de patimi, şi oaia cea rătăcită şi pierdută prin munţi aflând-o şi pe umeri ridicând-o, să o aducă la Tatăl, şi după voia Sa cu puterile cereşti să o împreuneze, şi să mântuiască, Născătoare de Dumnezeu, lumea, Hristos, Cel ce are mare şi bogată milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu trâmbiţa cuvintelor tale pe oameni ai adus la cunoştinţa lui Dumnezeu, pururea pomenite; şi adunările înşelăciunii de pe pământ le-ai alungat şi în unirea gândului pe credincioşi i-ai îndreptat; iar acum te rogi

ca de stricăciune şi de primejdii să fie izbăviţi cei ce cu credinţă săvârşesc pururea cinstită pomenirea ta.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Cel ce te-a întrarmat pe tine cu limba de foc a Duhului împotriva înşelăciunii, Apostole, Hristos, Dumnezeul nostru, prin Care ai luat, luminate, răsplătirile harului, pe Acela roagă-L de stricăciune şi de primejdii să mântuiască pe cei ce cu credinţă săvârşesc pururea cinstită pomenirea ta.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.

La adâncurile Duhului privind, Apostole, bogăţia cea nesfârşită ai cunoscut-o, şi, dintr-însa luând har de prisosit, în chip îmbelşugat ni l-ai împărţit nouă tuturor oamenilor; iar acum, te rogi ca din stricăciune şi din primejdii să se izbăvească cei ce cu credinţă săvârşesc pururea cinstită pomenirea ta.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Din adâncul răutăţii celei mai de jos, la înălţimea cea preaînaltă a virtuţii, ca un vultur ce zboară sus, în chip minunat, ai alergat, Matei prealăudate; că ai urmat urmelor lui Hristos, Cel ce a acoperit cerurile cu bunătatea şi a umplut de cunoştinţa Sa tot pământul; următor Lui înfocat întru toate te-ai arătat, binevestind pacea, viaţa şi mântuirea celor ce s-au plecat cu dreaptă credinţă dumnezeieştilor porunci. Întru care îndreptează-ne pe noi, cei ce facem cele plăcute Ziditorului, şi pe tine te fericim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Făcătorul şi Mântuitorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a mântuit. Pentru aceasta ţie, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat, strigăm fără încetare ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te, Stăpână, folositoarea şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

TROPARUL, glasul al 3-lea:

Apostole Sfinte şi Evangheliste Matei, roagă pe milostivul Dumnezeu, ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru...

Caută la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Apostolului de două ori. Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei-Învierii.

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Cel ce întâi a scris Evanghelia lui Hristos şi a luminat toată făptura cea de sub cer, Matei preaînţeleptul şi tăinuitorul cel preaales al lui Hristos, fiind cinstit acum cu sfinţite cântări, cere iertare de greşeli pentru toţi cei ce-L cinstesc pe El cu dragoste (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, Maică a lui Dumnezeu, care fecioară cu adevărat şi după naştere te-ai arătat, te ştim toţi cei ce cu dragoste alergăm la a ta bunătate. Că pe tine te avem păcătoşii ocrotitoare, pe tine te-am agonisit întru ispite mântuire, singura ceea ce eşti cu totul fără prihană.

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Cu faptele Ortodoxiei strălucind, toată credinţa cea rea ai stins-o, biruitor nebiruit arătându-te, Cel ce Evanghelia tuturor ai propovăduit şi Bisericile toate din destul le-ai împodobit, Apostole Matei, lui Hristos Dumnezeu roagă-te să ne dăruiască nouă mare milă (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

De fiinţa cea dumnezeiască nedespărţindu-Se, trup S-a făcut în pântecele tău, dar întrupându-Se, Dumnezeu a şi rămas Cel ce după naştere, pe Tine, Maică Fecioară, cu totul fără prihană, ca şi mai înainte de naştere te-a păzit, Unul Dumnezeu; pe Acela îndelung roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Psalmul 50.

CANOANELE

Amândouă din Octoih, fără mucenicine, şi al apostolului pe 6.

CANONUL apostolului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: Deschide-voi gura mea...

Din destul dă-mi harul cel ce s-a sălăşluit întru tine, Prealăudate Matei şi slugă a lui Hristos. Şi voi striga cu strălucire, propovăduind, şi voi cânta minunile tale, bucurându-mă.

Ai părăsit deplin tulburarea celor pământeşti, dacă ai auzit glasul Cuvântului ce S-a întrupat, şi iconom al harului te-ai arătat, propovăduitor primit de Dumnezeu, fericite.

Slavă...

Însuţi văzător fiind, şi slugă a Cuvântului, Celui ce a strălucit mai înainte de veci din Tatăl,

Apostole, ai înconjurat lumea binevestind venirea Lui tuturor neamurilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pierzarea morţii şi stricarea stricăciunii şi arătarea vieţii ai binevestit-o, înţelepte, că Fecioara, în pântece zămislind pe Cel necuprins, lumea a înnoit.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi...

Pe ai Tăi apostoli, Cuvinte al lui Dumnezeu, i-ai arătat luminători vieţii, care au alungat întunericul necredinţei, Stăpâne, şi cu dumnezeiască mărirea Ta lumea toată au luminat.

Cu toată armătura Ta întrarmând pe Matei preaalesul, Mântuitorule, mai tare decât pe tirani pe acesta l-ai făcut Stăpâne, şi pierzător l-ai arătat al înşelăciunii idoleşti, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Vestirea limbii tale celei de foc a ars capiştile demonilor, Matei de Dumnezeu insuflate, organ al Mângâietorului, prin care se propovăduieşte Hristos, Cuvântul cel mai înainte de veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Trâmbiţa cea de Dumnezeu cuvântătoare a lui Matei, înţelepţitul de Dumnezeu, a luminat popoarele, căci a vestit cu osârdie strălucirea Treimii şi întruparea cea mai presus de minte a Cuvântului, cea din tine, Preacurată.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Aurul părăsindu-l cu adevărat, şi pe Hristos iubind cu iubire de dreaptă credinţă, Apostole Matei, marginilor lumii te-ai arătat luminător, şi din vameş te-ai arătat apostol mărit, ucenic fiind şi propovăduitor al credinţei. Pentru aceasta adunându-ne, după datorie cinstim preacinstită pomenirea ta, şi cu credinţă prăznuim, cântând şi grăind: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Pe ceea ce este uşă cerească şi raclă, munte cu totul sfânt, nor strălucit să o lăudăm, pe scara cea cerească, raiul cel cuvântător, izbăvirea Evei şi odorul cel mare a toată lumea, că într-însa s-a lucrat mântuirea lumii şi iertarea greşelilor celor de demult. Pentru aceasta strigăm către dânsa: Roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce se închină cu credinţă preasfintei naşterii tale.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Sfatul cel dumnezeiesc...

De Cuvântul Tău cel ipostatic, Dumnezeule, fiind învăţat ucenicul cel văzător de Dumnezeu, a risipit înţelepciunea cea lumească, cu mare glas strigând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Ţie, celui fericit de Hristos, ce laudă îţi vom aduce, de Dumnezeu grăitorule? Că nu poate omul să spună cu cuvântul, după vrednicie, harul cel înflorit peste tine, minunate.

Slavă...

Văzând mintea ta cea neîntinată şi curată, Cel Preaînalt a pus-o, de Dumnezeu arătătorule, ca pe o făclie în sfeşnic înalt, să lumineze tuturor celor din întuneric.

Şi acum..., a Născătoarei:

Firea omenească cea smerită, ceea ce eşti binecuvântată, ai înălţat-o, ca ceea ce ai născut tăria Celui Preaînalt, mai presus de fire, Preacurată Maică, precum a învăţat Matei evanghelistul.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Primind harul Preasfântului Duh, te-ai arătat dumnezeiesc locaş, dumnezeieşte învăţând lumina cunoştinţei de Dumnezeu, şi ai fost încredinţat a întocmi în scris învăţăturile lui Hristos, ca un adevărat văzător de Dumnezeu.

Limba ta s-a făcut trestie a Mângâietorului, Care dă degrab izbăvire celor ce cunosc stăpânia Lui şi suflă în sufletele lor cunoştinţa cerească, o, întru tot cinstite Matei!

Slavă...

Pe tine, strălucind cu minuni şi cu haruri de tămăduiri, Hristos te-a trimis lumii, iar tu ai călcat puterea demonilor şi ai luminat sufletele tuturor credincioşilor, care te laudă pe tine, propovăduitorul păcii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioara a născut pe Fiul cel mai înainte de veci, Cel ce S-a îmbrăcat în firea omenească, precum grăitorul de Dumnezeu învăţându-ne a zis, şi a mântuit-o din stricăciune cu nemărginita bunătate, şi fecioară a rămas.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Venit-am întru adâncurile...

Evanghelist din vameş, când Ţi-a urmat Ţie, s-a făcut de Dumnezeu grăitorul, cu puterea Ta cea tare, Atotziditorule, Matei cel întru toate ales.

Se îndreptează, cu cuvintele cele de suflete hrănitoare ale Evangheliei, mulţimea neamu-

rilor, înălţându-se la vârful cel înalt al virtuţilor, o, preafericite Matei.

Slavă...

Sunt vânate, cu mrejele cele de Dumnezeu împletite ale lui Matei ucenicul, adunările credincioşilor totdeauna, spre a Ta cunoaştere, Făcătorule de bine, îndreptându-se.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară te-a binevestit pe tine Matei cel întru toate ales, scriind despre tine, ceea ce ai născut mai presus de fire şi fără stricăciune pe Cel ce a făcut toate, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

C O N D A C, glasul al 2-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat...

Jugul vămii lepădând, la jugul dreptăţii te-ai lipit, şi te-ai arătat neguţător întru toate ales, bogăţie adunând înţelepciunea cea din înălţime. Pentru aceasta ai propovăduit cuvântul adevărului, şi ai ridicat sufletele celor trândavi, arătând în scris ceasul judecăţii.

I C O S

Tirania vrăjmaşului cea fără saţiu mă sileşte pe mine, şi toată sămânţa sufletului meu o răpeşte, Matei, prietene al lui Hristos. Ci, dăruindu-mi însăşi sămânţa rugăciunilor tale, fă-o să rodească spre slujba ta, şi mă arată pe mine, cel mai mic cântăreţ al tău şi spuitor de isprăvile tale cele multe şi mari, şi pentru dragostea lui Hristos, cum ai urmat cu fierbinţeală, toate îndată şi lăsându-le, Celui ce te-a chemat pe tine, întâi tu fiind evanghelist în lume şi arătând în scris ceasul judecăţii.

S I N A X A R

În această lună, în ziua a şaisprezecea, pomenirea Sfântului Apostol şi Evanghelist Matei.

Acest dumnezeiesc Apostol, şezând la vamă, a auzit pe Domnul zicându-i: "Urmează Mie". Şi el, în ceasul acela, a lăsat toate şi a urmat Domnului, făcând găzduire Domnului în casa sa mare, precum spune el însuşi în Evanghelia sa. Iar de atunci a fost împreună numărat cu ceilalţi Apostoli. După ce a primit puterea Sfântului Duh, în ziua Cincizecimii, şi s-a înţelepţit cu cele dumnezeieşti, atunci a scris Evanghelia sa pe limba evreiască; după opt ani de la înălţarea lui Hristos, a trimis Evanghelia la evreii cei nou-luminaţi. Şi după ce a învăţat pe parţi şi pe mideni şi le-a aşezat lor biserici, şi multe minuni a făcut, în urmă şi-a luat sfârşitul prin foc prin cei necredincioşi. Iar când era încă în viaţă, acest dumnezeiesc Apostol, ceilalţi împreună ucenici şi apostoli înconjurau fiecare locul şi cetatea, ce-i cădea la sorţi, propovăduind Evanghelia lui Hristos. Iar acesta la parţi aflându-se, s-a suit singur într-un munte şi a zăbovit acolo, având o singură haină, şi fără

de acoperământ. După ce a trecut ceva vreme, i S-a arătat lui Dumnezeu ca un prunc, Cel ce a zidit din pământ pe om, şi, întinzându-Şi dreapta Sa, a dat Apostolului un toiag şi i-a zis: Ia acesta şi, pogorându-te din munte şi mergând la cetatea Mirmina, sădeşte toiagul acesta înaintea uşii bisericii de acolo, unde făcând rădăcini şi înălţându-se din mâna Mea cea dreaptă, se va face copac mult-roditor; şi din vârful crengilor sale se va pogorî mursă de miere, iar din rădăcina sa va ieşi izvor de apă, cu care spălându-se oamenii cetăţii, cei cu mintea de fiară, şi din mursa copacului împărtăşindu-se, li se vor îndulci simţirile şi vor înceta a mai face fărădelegi.

Atunci Matei, primind cu cucernicie toiagul cel dat de Domnul, s-a pogorât din munte şi s-a dus la Mirmina. Iar femeia împăratului parţilor, Fulvana cu numele, având demon viclean, a întâmpinat pe Apostol împreună fiind ea cu fiul şi cu fiică-sa, care şi aceştia erau ţinuţi de duhuri necurate. Şi toţi, cu glasuri aspre şi cu săltări sălbatice, strigau în preajma Apostolului, zicând: Cine te-a silit ca să vii aici şi la locurile noastre? Sau cine este Cel ce ţi-a dat ţie toiagul acesta spre pierzarea noastră? Atunci, Apostolul lui Hristos cu glas liniştit a certat duhurile cele necurate, iar pe cei ce pătimeau şi se aflau în zbuciumări i-a vindecat şi i-a făcut pe ei să urmeze lui cu bună rânduială şi cu minte.

Iar episcopul cetăţii aceleia, Platon cu numele, aflând de venirea Sfântului, a ieşit afară împreună cu clerul şi l-a întâmpinat, şi amândoi au intrat în cetate înaintea tuturor. Atunci Apostolul, înfigând toiagul în pământ, a slăvit pe Dumnezeu, Cel ce i S-a arătat lui ca un prunc şi i-a poruncit să facă aceasta. Şi, o, minune!, îndată toiagul cel uscat a prins rădăcini şi a făcut crengi şi roadă a dat, care pica mursă de miere, precum a zis Domnul. Lângă rădăcina copacului s-a făcut o fântână, ce izvora apă preacurată şi preadulce, încât toţi cei ce treceau pe acolo s-au spăimântat de această minune. Şi fiindcă vestea aceasta s-a împrăştiat în toate părţile cetăţii, alergau împreună mulţimile ca să vadă minunea. Cei care gustau din dulceaţa copacului şi se spălau cu apa din izvor lepădau îndată toată nebunia şi cruzimea cea sălbatică din sufletul lor, pe care o aveau cu înşelăciune din pricina închinării la idoli. Dar multe pătimind de la împărat, Apostolul Domnului prin foc şi-a primit sfârşitul. În urmă însă a făcut pe împăratul să se întoarcă la credinţa lui Hristos prin minunea ce au făcut moaştele lui. Împăratul, botezându-se, a luat numele Matei şi a zdrobit idolii, a înduplecat pe supuşii săi şi au crezut toţi în Hristos. Apoi şi episcop făcându-se, a lăsat după moarte episcopia fiului său, după aşezământul ce prin vedenie i-a făcut lui dumnezeiescul Apostol.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: N-au slujit făpturii...

Făcutu-te-ai dumnezeiască închipuire Strălucirii celei dintâi, ca un ucenic cu razele Ei

luminându-te, Căreia cântând ai zis: Prealăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Ca un slujitor al Cuvântului, preafericite, întru dumnezeieştile locaşuri, unde Hristos locuieşte, tu te-ai sălăşluit, precum ţie ţi-a făgăduit Dumnezeu cel Preaînalt, Domnul părinţilor, şi Însuşi Dumnezeul tuturor.

Slavă...

Bolile se alungă şi fuge mulţimea demonilor, prin darurile cele din tine, Matei, ale dumnezeiescului Duh, întru care ai şi cântat: Domnul părinţilor şi Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe prealăudata Fecioară ai adeverit-o, Apostole, cu dumnezeieştile tale cuvinte, pe ceea ce a născut pe Făcătorul a toate, Căruia toţi cântăm: Prealăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Cântarea a 8-a:

Irmos: **Pe tinerii cei bine...**

Cu voinţă neslăbită spre tine, Matei preasfinţitul, fiind îndumnezeit şi cu punere făcându-se ceea ce Tu din fire eşti, lumea a tras, Stăpâne, să cânte Ţie: Pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Ca pe un fulger lumii, Cuvântul a trimis pe grăitorul de Dumnezeu, ca să gonească întunericul şi pe păgâni să-i lumineze cu dogmele dreptei credinţe. Pentru aceasta a şi cântat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Prin cuvânt curat şi prin gândire s-a dat ţie a vorbi cu Hristos. Căci dacă ai lepădat materia, te-ai apropiat şi te-ai alipit de Dânsul, prealăudate. Pentru aceasta ai şi cântat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Spre facere de bine oamenilor, Cuvântul a binevoit a Se întrupa; că prin uşa Fecioarei a trecut Domnul şi Născătoare de Dumnezeu a arătat-o. Pentru aceasta strigăm: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: **Tot neamul pământesc...**

Dumnezeiasca coroană a frumuseţii celei înţelegătoare ai luat, Apostole, şi cu cununa cea preaînfrumuseţată a împărăţiei te-ai împodobit; şi cu dreapta cea atotputernică străluceşti, înţelepte, împreună

cu îngerii stând înaintea scaunului Stăpânului Hristos, preafericite.

Pomul vieţii după vrednicie ai dobândit, propovăduitorule al Dumnezeului celui viu, binevestind lumii dumnezeiasca cercetare de viaţă, căci cu pomul cunoştinţei nu ţi-ai stricat mintea, rămânând neclintit şi nemişcat stâlp al Bisericii, preafericite.

Slavă...

Mireasa lui Hristos, Biserica, ai împodobit-o dumnezeieşte cu Evanghelia ta, ca şi cu o coroană, de Dumnezeu fericite. Şi acum roagă-te ca să se mântuiască de toată bântuiala şi de cumplite primejdii cel care prăznuieşte în chip luminat dumnezeiască pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

De sânurile Părintelui celui fără de început nedespărţindu-Se Cuvântul cel fără de început, precum binevesteşte Matei, Dumnezeu fiind, S-a întrupat din tine, Curată, cu totul fără prihană, îmbrăcând întru totul chipul omenesc după toată asemănarea, şi toate însuşirile acestuia luându-le.

LUMINÂNDA

Podobie: **Cu Duhul înainte stând...**

Jugul vămii lepădând cu pricepere, lui Hristos ai urmat, o, Matei de Dumnezeu înţelepţite! Şi urmelor Lui minunat urmând, în împărtăşirea Împărăţiei Lui te-ai făcut moştean al măririi şi tăinuitor al celor negrăite (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Preasfinte mâinile tale, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, cu care pe Ziditorul ai purtat, tinde-le spre rugăciune pentru noi, robii tăi, către Dânsul, ca să ne izbăvească pe noi de toată ispita demonilor şi să ne învrednicească să dobândim bunătăţile cele ce vor să fie, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: **Dat-ai semn...**

Strălucit-ai, Apostole, luminos ca soarele cu razele Duhului, şi toată lumea ai luminat, fericite, cu cunoştinţa de Dumnezeu, şi ai alungat negura mulţimii zeilor, Matei preaînţelepte. Pentru aceasta, a ta prealuminată şi vrednică de minune prăznuire o săvârşim astăzi, ca pe un izvor de sfinţenie.

Întru înălţimea cunoştinţei de Dumnezeu şezând, Apostole, ai luat raza Duhului, care s-a arătat ţie în chip de foc şi în limbă de foc, şi ai ars vădit toată materia păgânătăţii cea cu mulţi zei. Pentru aceasta ca pe un apostol

şi de Dumnezeu grăitor te cinstim, săvârşind astăzi sfântă pomenirea ta.

Tunat-ai preaînţelepte, în lume învăţăturile cele sfinţite şi mântuitoare, şi toată făptura ai curăţit-o de nebunia idolească, Matei, şi ai luminat popoarele cu strălucirile Evangheliei. Iar capiştile idoleşti surpându-le cu harul, ai zidit biserici spre lauda lui Dumnezeu.

Glasul al 8-lea:

Să dănţuim astăzi cu cântări credincioşii, întru pomenirea cinstitului Apostol şi Evanghelist Matei. Căci acesta, aruncând jugul şi aurul vămii, a urmat lui Hristos, şi dumnezeiesc propovăduitor al Evangheliei s-a arătat. Pentru aceasta prooroceşte a ieşit vestirea lui în lume, şi se roagă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 2-lea:

A lui Vizantie.

Jugul nedreptăţii lăsând şi lăcomia aurului lepădând, la jugul dreptăţii ai alergat; şi nedeşertată bogăţie ai răpit, ca un neguţător înţelept schimbând cele vremelnice cu cele stătătoare, şi cele pieritoare cu cele ce rămân. Că mărgăritar de Dumnezeu strălucit şi de mult preţ agonisind, cele ce sunt ale cezarului, cezarului le-ai adus, şi cele ce se târăsc pe pământ înţelepţeşte le-ai lăsat. Şi lui Hristos Împăratului a toate cu plecăciune urmând, toată făptura ai îmbogăţit, înţelepte, cu evangheliceştile cuvântări de Dumnezeu. Ci cere şi acum, Matei preaalesule, celor ce te cinstesc pe tine, mântuire şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Când de pe lemn...

Toată viaţa mea în răutăţi cheltuind-o eu, ticălosul, acum am rămas, curată, cu totul pustiu de toată fapta bună. Şi văzând că se apropie moartea, tremur, vai mie, de judecata Fiului tău şi Dumnezeu. Din care scoate-mă, Fecioară, şi, mai înainte de nevoia aceea, întoarce-mă, Stăpână, şi mă mântuieşte.

Doxologia mare. Ecteniile şi otpustul. Ceasul întâi. Şi otpustul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul apostolului, Cântarea a 3-a şi a 6-a pe 8. Prochimen, glasul al 8-lea: **În tot pământul a ieşit vestirea lor...** Stih: **Cerurile spun...** Apostol din Epistola întâi către Corinteni (4, 9-16): **Fraţilor, socotesc că Dumnezeu pe noi apostolii....** Aliluia, glasul al 2-lea: **Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne...** Evanghelia de la Matei (9, 9-13): **În vremea aceea, trecând Iisus a văzut pe un om cu numele Matei, care şedea la vamă...**

CHINONICUL

În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A ŞAPTESPREZECEA

Pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru Grigorie, episcopul Neocezareii, făcătorul de minuni.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, glasul al 8-lea:

Podobie: Ce vă vom numi...

Ce te voi chema acum, Grigorie? Îndemânatic, că patimile le-ai supus minţii? Privitor, că ai ales rodul înţelepciunii, învrednicindu-te vederiei celei dumnezeieşti? Învăţător al dogmelor celor cereşti? Lucrător de cele sfinte, preasfinţite? Făcător de minuni, preaminunate? Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre (de două ori).

Ce te voi numi acum, preacuvioase? Povăţuitor al celor rătăciţi şi celor bolnavi doctor? Dătător îndestulat celor lipsiţi, care cer de la tine? Demonilor preatare izgonitor? Îndemnător al nevoinţei mucenicilor, care prooroceşte străluceşti cu harurile, vrednicule de minuni? Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre (de două ori).

Ce te voi numi, Grigorie? Tare surpător al păgânătăţii celei fără de Dumnezeu? Întăritor al dreptei credinţe şi învăţător preaînţelept? De pace dătător nebiruit? Risipitor nebiruit de războaie? Vieţuitor prin munţi şi văzător de cele de prin cetăţi? Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Ce te voi vesti acum, preacuvioase? Următor Apostolilor, că însuţi ai fost făcător de minuni? Că ai oprit râul cu chemarea lui Hristos? Şi ai uscat iezerul cel ucigător de fraţi? Stricător al adunărilor celor ce luptau împotriva lui Dumnezeu şi înmulţitor şi luminător al aşezământelor creştineşti? Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Venind întru adâncurile privirii, ierarhe al lui Hristos, în chip înţelept ai învăţat arătarea cea dumnezeiască a Treimii, văzând mai înainte neabătut, cu Duhul, pe Hristos Dumnezeul nostru, şi acum ne izvorăşti nouă adâncime de minuni. Prefăcând firea cea umedă a apelor în fire de piatră, şi pe purtătorul de grijă al capiştei scăpându-l din rătăcirea cea întunecoasă, ai aplecat pe izgonitori să se încredinţeze a crede adevărului. Şi arătându-le lor stâlp

de dreaptă credinţă al virtuţilor, te-ai numit prooroc al minunilor. Pentru aceasta te rugăm, nu înceta a ruga pe Mântuitorul pentru noi, să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: **Toată nădejdea...**

Fiind alunecat cu mintea şi robit cu înşelăciunea de înşelătorul, Mireasă a lui Dumnezeu, către milostivirea ta cea preaminunată, şi către rugăciunea ta cea fierbinte scap eu ticălosul, Preasfântă Fecioară: Scapă-mă de legătura supărărilor şi a nevoilor, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi mă mântuieşte de năvălirile demonilor, ca să te măresc, şi cu dragoste să te laud, să mă închin ţie şi să te măresc pe tine, Stăpână cea pururea fericită.

A Crucii şi a Născătoarei...

Văzându-Te, Doamne, spânzurat pe lemn în mijlocul tâlharilor, Maica Fecioară, care Te-a născut fără de dureri şi fără de stricăciune, s-a rănit la suflet cu săgeată cumplită, şi se sfărâma la cele dinlăuntru, suspinând cu amar, şi fără de milă zgâriindu-şi faţa şi, vărsând lacrimi de foc, cu suspin striga către Tine, Mântuitorule: Vai mie, Fiul meu, inima mea cea preadulce, cum pătimeşti acum pe nedrept?

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., a sfântului, glasul al 6-lea:

Priveghere de la Dumnezeu ţi s-a dat ţie, înţelepte, asemenea ca lui Daniel. Că precum aceluia s-a descoperit visul, în acelaşi chip ţie ţi s-a descoperit taina credinţei. Pentru aceea, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre, cuvioase părinte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cuvântul Arhanghelului ai primit, şi scaun de heruvimi te-ai arătat, şi în braţe ai purtat pe nădejdea sufletelor noastre, Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii, şi a Născătoarei:

Podobie: **A treia zi ai înviat...**

Văzându-Te răstignit, Hristoase, ceea ce Te-a născut striga: Ce taină străină este aceasta pe care o văd, Fiul meu? Cum mori pe lemn, fiind spânzurat cu trupul, Dătătorule de viaţă?

TROPARUL, glasul al 8-lea:

Întru rugăciuni priveghind, la lucrările minunilor răbdând, asemenea numire cu îndreptările ai câştigat. Ci te roagă lui Hristos Dumnezeu, Părinte Grigorie, să lumineze sufletele noastre, ca să nu adormim în moarte cu păcate.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-l la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul sfântului (de două ori), Slavă... Şi acum..., al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Amândouă din Octoih, şi al sfântului pe 6.

Canonul sfântului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea 1, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Pe Faraon cel ce era purtat în căruţă, l-a cufundat to-«iagul lui Moise, cel ce a făcut «minuni oarecând; în chipul «Crucii lovind şi despărţind «marea, pe Israel cel fugărit, «mergător pedestru l-a arătat, «pe cel ce cântă cântare lui «Dumnezeu».

Arată întru mine, Părinte Grigorie, şi acum luminat lucrarea cea dumnezeiască a minunilor, scăpându-mă din adâncul greşelilor mele, fericite, şi cu strălucirea ta luminează-mă, ca după vrednicie să te laud.

Ca un sârguitor şi înţelegător şi înţelept, ai ales mai bine cinstea sufletului, decât desfătările trupului, fericite, culegând cu iubire de osteneală dogmele înţelepciunii, prin care acela se hrăneşte, apropiindu-se de Dumnezeu, Grigorie.

Văzând şarpele cel cumplit, Grigorie, că ai soră curăţia ca pe un ajutor bun, a întărâtat asupra ta pe cei răi, pe care i-ai ruşinat, părinte, cu îndelungă-răbdare, vindecând pe femeia care era cuprinsă de patimi.

Slavă...

Pe pământ străin petrecând, cuvioase, tuturor te-ai arătat cucernic pentru virtute, bun credincios şi iubitor de Dumnezeu, luând har de la Dumnezeu de a face minuni, prin care eşti cunoscut, că ai strălucit în lume ca un soare, de Dumnezeu grăitorule.

Şi acum..., a Născătoarei:

Din rădăcină împărătească ai odrăslit, Curată, şi ai născut, în chip mai presus de gând şi de cuget, pe Împăratul Hristos, pe Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat din curate sângiurile tale în două firi şi într-un Ipostas.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Cel ce ai întărit din început...

Curăţindu-ţi gândul de furtuna patimilor, şi umplându-l de privire întru tot înţeleaptă, te-ai arătat locaş cu bunăcuviinţă înţelepciunii, şi te-ai îmbogăţit cu harul proorociei, Grigorie.

Vorbind cu Scriptura cea insuflată de Dumnezeu, preafe-

ricite, şi din multe feluri de vieţuiri înţelepţeşte alegând un chip de virtute, l-ai întărit întru tine, de Dumnezeu înţelepţite Grigorie.

Cunoscătorul de cele dumnezeieşti, cu dumnezeiască tăinuire învăţându-se taina teologiei, ne-a luminat pe noi a cinsti Treimea într-o fiinţă şi într-o fire, nezidită şi împreună veşnică.

Slavă...

Călăuzit de Dumnezeu, ca unul ce L-ai căutat cu dragoste, ai câştigat învăţător pe Preacurata şi Născătoarea de Dumnezeu Maria, şi pe fiul tunetului, care te-au învăţat lumina Treimii, pe tine, grăitorule de Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toiag care ai odrăslit pe Hristos, floarea nestricăciunii şi cădelniţă de aur, toţi pe tine te ştim, Curată, care porţi în braţele tale Cărbunele dumnezeieştii fiinţe, de Dumnezeu fericită Fecioară.

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile întru pricepere, «şi pământul pe ape l-ai înte- «meiat, pe piatra poruncilor «Tale, Hristoase, mă întăreşte, «că nu este sfânt afară de Tine, «Unule, Iubitorule de oameni».

SEDEALNA, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Nou Moise te-ai făcut prin fapte, primind tablele credinţei pe muntele arătării tainice de Dumnezeu, punând lege popoarelor dreapta credinţă a tainei Treimii, Grigorie. Pentru aceasta toţi credincioşii cinstim pomenirea ta, prin tine cerând mare milă pentru noi.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Singură şi preacurată Maică Fecioară, te-ai făcut cort dumnezeiesc al Cuvântului, întrecând cu curăţia pe îngeri, dar cu apele tale cele dumnezeieşti curăţeşte-mă pe mine, care mai mult decât toţi m-am făcut ţărână întinată cu păcatele trupului, ceea ce eşti cinstită, dându-mi, preacurată, mie mare milă.

A Crucii şi a Născătoarei:

Mieluşeaua Cuvântului cea neîntinată, Fecioara Maica cea nestricată, văzând pe Cruce spânzurat pe Cel care fără de durere a odrăslit dintr-însa, precum se cade unei maici tânguindu-se, striga: Vai mie, Fiul meu, cum pătimeşti de voie, vrând să mântuieşti pe om de patimile cele de necinste?

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu «Dumnezeul meu, Tu bucuria

«mea; Cel ce nu ai lăsat sânu-«rile părinteşti, şi a noastră «sărăcie ai cercetat-o. Pentru «aceasta cu proorocul Avacum «strig către Tine: Slavă puterii «Tale, Iubitorule de oameni».

Pământului celui bun te-ai asemănat, părinte de Dumnezeu înţelepţite, primind sămânţa Cuvântului, evangheliceşte o înmulţeşti însutit încă şi acum, Grigorie, aducând cu învăţăturile tale pe cei ce cu credinţă cântă: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Ca fulgerul strălucind viaţa ta, părinte, a alungat înşelăciunea demonilor; că de lumina virtuţii tale, n-a putut să se atingă întunericul acelora. Pentru aceea mai-marele capiştei, de la înşelăciunea cea pierzătoare de suflet, ca o piatră tăvălindu-se, se luminează.

Învrednicitu-te-ai a vedea norul luminii celei dumnezeieşti luând Legea cea scrisă de Dumnezeu a teologiei, părinte, ca Moise te-ai învăţat adeverirea. Pentru aceea te-ai arătat dătător de lege Bisericii lui Hristos, cugetătorule de Dumnezeu, Grigorie.

Slavă...

Abătutu-te-ai de la vorbăria ritorilor şi, luminându-te cu harul cuvântului, părinte, cu adevărat ai luat putere bogată apostolicească asupra demonilor; că mai-marele întunericului fuge de raza ta cea strălucitoare, Grigorie.

Şi acum..., a Născătoarei:

Chivotul care avea în el Legea cea scrisă de Dumnezeu, pe tine cea fără prihană te însemna mai înainte de departe, care ai zămislit în pântece nespus pe Cuvântul cel începător de viaţă, Care hrăneşte din destul sufletele celor ce strigă: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumina «neapusă? Şi m-a acoperit întu-«nericul cel străin pe mine tică-«losul. Ci, Te rog întoarce-mă, «şi la lumina poruncilor Tale «îndreptează căile mele».

Cu lucrarea cuvintelor tale ai arat inimile cele înţelenite şi ai semănat în ele dumnezeiasca sămânţă, ierarhe, şi ai adus Mântuitorului roadă de multe feluri, şi mântuire credincioşilor, grăitorule de Dumnezeu.

Stătătorul înaintea lui Dumnezeu, Fedim, fiind aprins cu râvnă, te-a uns pe tine, părinte, nefiind tu de faţă, încrezându-se dreptei credinţe şi vieţii tale celei curate, şi nădăjduind în

Dumnezeu, Cel ce pe toate le vede, grăitorule de cele dumnezeieşti, Grigorie.

Cu curgerile dogmelor tale ai stins focurile cele idoleşti, şi cu învăţăturile tale ai întărit pe credincioşi, preaînţelepte, ridicându-te ca Samuel la înălţime cu gândurile, şi te-ai făcut tare ca un copac.

Slavă...

Înţelepţite de Dumnezeu ierarhe, cu rugăciunile tale izbăvit fiind de cele cumplite, rupe zapisul greşelilor mele, părinte. Că, preot fiind, ai luat de la Dumnezeu putere să ierţi greşelile.

Şi acum..., a Născătoarei:

Înfrumuseţatu-te-ai, Fecioară, cu frumuseţile cele curate ale fecioriei tale, şi ruşinea cea urâtă a Evei celei dintâi ai împodobit-o, născând pe Hristos, Care dă îmbrăcămintea nemuririi celor ce te cinstesc pe tine.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Făcând minune ai uscat locul cel ucigător de frate, şi pornirile râului le-ai oprit, înţelepte, înfigându-ţi toiagul care s-a şi făcut copac, cu voia lui Dumnezeu, Grigorie.

Râvna de Dumnezeu te-a mâncat pe tine, Grigorie. Că nesuferind a vedea cum era ocărât Dumnezeu, ai nimicit pe poporul ce cugetă cele deşarte, cu rugăciunile tale, grăitorule de Dumnezeu.

Slavă...

Vrând să te defăimeze pe tine, ticălosul evreu cel cu credinţă rea a fost omorât, iar pe tine te-a slăvit Dumnezeu ca pe o slugă credincioasă, că te-ai arătat împlinitor al poruncilor Lui.

Şi acum..., a Născătoarei:

Venit-a peste tine, Preacurată, Duhul, Care lucrează toate, şi Cuvântul lui Dumnezeu S-a sălăşluit întru tine şi S-a făcut trup în chip de negrăit, rămânând Dumnezeu neschimbat.

Irmosul:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fără-«delegile mele, şi, Te rog, ridi-«că-mă din adâncul răutăţilor. «Că strig către Tine şi Tu mă «auzi, Dumnezeul mântuirii «mele».

C O N D A C, glasul al 4-lea:

Podobie: Căutând cele de sus...

Luând lucrarea multor minuni, cu semne înfricoşătoare pe demoni i-ai îngrozit, şi bolile oamenilor ai alungat, preaînţelepte Grigorie. Şi făcător de minuni eşti numit, din fapte luându-ţi numele.

ICOS

De unde voi începe a alcătui laude eu, ticălosul, văzând multele şi preaminunatele lucruri? De voi începe cu viaţa cuviosului, nu voi putea totul, că toată mintea o covârşeşte dumnezeiasca lui viaţă. Iar de voi începe cu minunile, şi întru aceasta mă voi ruşina, că mai mult decât nisipul sunt acestea. Pentru aceasta s-a numit de minuni făcător, din fapte luându-şi numele.

SINAXAR

În această lună, în ziua a şaptesprezecea, pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru Grigorie, făcătorul de minuni, episcopul Neocezareii.

Tot în această zi marele făcător de minuni a adormit.

Acesta a trăit în zilele împăratului Aurelian şi era din părinţi elini, şi de tânăr a ales partea cea bună, cunoscând adevărata credinţă în Hristos. Crescând el în vârstă, creştea şi dreapta credinţă într-însul. Iar din pricina mărimii şi mulţimii minunilor ce făcea, a dobândit numele său, căci a fost chemat făcător de minuni. Aflându-se încă la şcoală, în Alexandria, după obicei învăţând filosofia, a venit la el o femeie desfrânată cu gândul ca apoi să-l clevetească, îndemnată fiind de alţi ucenici ce erau cu dânsul. Însă cuprinsă fiind de demon care o zbuciuma, Sfântul a tămăduit-o cu rugăciunea sa.

A văzut Sfântul şi pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, aievea învăţându-l taina Sfintei Treimi. Şi după ce a fost hirotonit episcop al Neocezareii de Fedim, episcopul Amasiei, şi după ce a mers la biserica ce i s-a dat, se spune că a făcut multe minuni, care nu s-au auzit, şi mai mari decât se pot crede.

Că a pornit cu rugăciunea o piatră mare cât un munte şi a mutat-o în altă parte. Şi, fiind Sfântul călător, s-a abătut de a intrat într-o capişte idolească, unde a gonit demonii de acolo, şi după ce s-a dus Sfântul, n-au mai cutezat să intre demonii acolo. Aceasta aflând cel ce purta grija capiştei, s-a mâniat pe Sfântul. Iar Sfântul a scris pe o hârtie: "Eu, Grigorie, poruncesc ţie, satano, intră!", şi punând-o în capişte, au intrat iarăşi demonii în ea. Iar mai-marele capiştei s-a îngrozit de această minune şi a devenit ucenic lui Hristos, apropiindu-se de marele Grigorie.

Şi un lac mare, ce făcea valuri ca marea, l-a secat şi l-a făcut uscat, secând împreună şi vrajba pe care doi fraţi o aveau între dânşii, zicând fiecare că a fost lacul lui.

Oprit-a şi calea unui râu, rugat fiind de locuitorii de acolo, înfigându-şi toiagul în udătura pământului cea repede, făcând atunci minuni peste minuni. Căci, se vedea unde se întorcea apa înapoi, ca şi cum s-ar fi temut a se atinge de toiag, care toiag, uscat şi lipsit fiind de fireasca umezeală, s-a făcut copac verde şi frumos, şi nici îndelungarea vremii n-a stricat minunea, ci şi acum, precum se spune, apa ocoleşte pe departe, iar copacul stând de atâţia ani propovăduieşte puterea lui Hristos arătată prin marele Grigorie.

Afară de aceasta, pe un evreu, ce se prefăcea că este mort, zăcând răs-

turnat, l-a făcut cu adevărat mort, precum el se prefăcea.

Altădată, iarăşi făcând rugăciune în munte, s-a arătat ca fiind copac celor ce căutau să-i facă rău.

Deci, venind vremea să treacă către Domnul, a mulţumit lui Dumnezeu că, primind cetatea sa cu mulţi oameni şi fiind plină de necredincioşi şi păgânătate, a lăsat-o cu toţi aşezaţi în credinţă.

Tot în această zi, pomenirea Părintelui nostru, a Cuviosului şi Mărturisitorului Lazăr zugravul.

Acest Sfânt de mic copil s-a făcut monah şi a învăţat meşteşugul zugrăvirii. Iar pe lângă viaţa aspră şi înfrânarea ce întrebuinţa, se silea fericitul încă şi spre milostenie. Pentru care a şi primit harul preoţiei. Iar după ce s-a făcut preot a luptat împotriva tuturor eresurilor, şi atât de multe necazuri a suferit, nu numai de la nestorieni şi eutihieni şi dioscoreni, ci şi de la luptătorii împotriva icoanelor, încât este cu neputinţă prin cuvânt a se spune. Ci şi la Roma cea veche a fost trimis ca să ajute părinteştile şi apostoleştile dogme, cărora le dau război luptătorii împotriva icoanelor. Şi, întorcându-se de la Roma la Constantinopol, iarăşi a fost trimis la Roma pentru aceeaşi pricină; şi în drumul său de a doua oară la Roma, pe la mijlocul căii, s-a îmbolnăvit din tulburările vremii, şi aşa şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar cinstitul lui trup, fiind adus la împărăteasa cetăţilor, a fost aşezat în mânăstirea ce se numea a lui Evandru.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Zaharia Ciobotarul şi a lui Ioan.

Povestire foarte folositoare.

Un om oarecare, vestit în lucrările lumeşti, cu numele Ioan, lepădând toate îndulcirile vieţii, ducea o viaţă smerită şi monahicească. Şi îndeletnicindu-se cu fapte dumnezeieşti, se sârguia ca să placă numai lui Dumnezeu. Deci, ostenindu-se pururea întru rugăciuni şi cereri, tindea şi sporea către cele mai înaintate şi mai mari isprăvi. Fiindcă, pe lângă celelalte ale lui păşiri, avea obicei a se duce ca să privegheze toată noaptea la bisericile Domnului. Într-o noapte, s-a dus la biserica cea mare a Sfintei Sofia, ce se află în Constantinopol, şi, aflând uşile încuiate, a şezut acolo pe un scaun ce era aproape, fiind ostenit el, şi întru şederea sa îşi citea slujba cu glas şovăitor.

Şi iată a văzut o strălucire de lumină, ce venea de afară, şi privind mai cu luare-aminte, a văzut un bărbat cucernic, care urma după lumina aceea. Deci, bucurându-se pentru acea privire, a luat mai bine aminte, voind să vadă ce are să facă acel om. Şi când a ajuns omul acela la porţile bisericii Sfintei Sofia, ce erau închise, şi-a plecat genunchii înaintea porţilor, şi îndestul a făcut rugăciune, apoi a ridicat în sus mâinile sale şi, făcând semnul crucii pe porţi, îndată porţile s-au deschis singure, şi împreună cu lumina a intrat înăuntru şi bărbatul acela. Şi după ce a intrat, iarăşi a plecat genunchii pe pardoseală, unde deasupra era zugrăvită icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, şi, sculându-se,

a deschis şi acolo porţile. Şi venind în pridvor, la porţile cele frumoase de argint ale bisericii, destulă rugăciune a făcut acolo, apoi cu semnul crucii le-a deschis şi pe acelea, şi aşa a intrat în biserică cu totul luminat fiind.

Deci, mergând în mijlocul bisericii, şi-a ridicat mâinile în sus, înduplecând pe Dumnezeu. Iar după ce şi-a isprăvit rugăciunea, s-a întors înapoi şi trecea prin pridvorul bisericii, iar porţile se încuiau prin dumnezeiască lucrare îndată ce acela ieşi afară. Deci, stătea Sfântul om Ioan şi căuta cu luare-aminte, unde va merge acel bărbat dumnezeiesc, după ieşirea din biserică. Şi fiindcă acela mergea pe drumul drept, nu s-a lenevit avramicescul Ioan a-i urma, ca să afle unde se ascunde acest fel de scump mărgăritar al lui Dumnezeu. Şi, abătându-se acela puţin din dreptul drum, mergea spre schela cea pogorâtoare a Sfântului mucenic Iulian; şi, apropiindu-se de casa foarte mică, şi bătând cu mâna în uşă, a strigat încet numele femeii ce era înăuntru: Maria, şi aşa a intrat înăuntru. Atunci, lumina ce-l lumina pe cale s-a ridicat din mijloc, şi aşa între amândoi s-a făcut noapte întunecată.

Iar femeia acelui dumnezeiesc bărbat a aprins lumânarea din candelă şi a dus-o bărbatului ei; însă el nu s-a culcat pe pat, nici nu şi-a odihnit trupul în vreun alt chip, ci a început să lucreze, căci era ciobotar. Atunci şi cel ce-i urma lui, vrednicul de pomenire Ioan, fără de sfială a intrat înăuntrul casei, şi căzând la picioarele lui, le uda cu lacrimi, şi, rugându-l pe el, zicea: Nu te ascunde de mine, cine eşti, şi care este înalta ta vieţuire, prin care faci astfel de minuni, pe care le-am văzut însumi cu ochii mei. Iar, smerit, cugetătorul acela zicea: Iartă, bătrânule, pentru Domnul. Eu sunt om păcătos şi nu am săvârşit nici o faptă bună. Căci cine sunt eu păcătosul? Sau de unde am învăţat vreo înaltă vieţuire, precum singur zici, în vreme ce sunt sărac şi mă aflu lucrător meşteşugului celui mai neînsemnat; te-ai înşelat, omule, te-ai înşelat, şi ai văzut nălucă, iar nu adevărul.

Atunci, bătrânul a adăugat lacrimi peste lacrimi, şi nu înceta a-l jura pe el pe numele lui Dumnezeu, ca să-i arate lui fapta bună a sa cea mare. Căci zicea: De nu era lucrul dumnezeieştii pronii, ca să se descopere petrecerea ta, cu adevărat nu m-aş fi învrednicit eu, cel mai mic, să fiu privitor al acestui fel de taină. Deci, strâmtorat fiind de jurăminte, acel minunat bărbat s-a sculat de pe scaun şi, făcând mai întâi metaniile bătrânului, a început a zice aşa:

Bine să ştii, fratele meu, că nici o ispravă pe pământ n-am câştigat decât să mă înnoroiesc şi să mă întinez cu păcatele şi să cinstesc mai mult desfătarea trupească. Iar după aceasta, din bunătatea Dumnezeului meu, luând în minte frica muncii, după cum vezi mi-am luat femeie, dar n-am întinat curăţenia trupului. Ci amândoi cu unire păzim fecioria şi tăinuim aceasta, zicând că ea este stearpă. Şi până acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, păzim noi adevărata curăţenie a sufletului şi a trupului, pentru dorinţa şi dragostea Ziditorului nostru. Voi adăuga încă şi alta, pentru legătura jurământului.

Bogăţia mea toată nu este mai multă decât numai trei arginţi şi jumătate, şi cu aceştia cumpărând piei, lucrez meşteşugul ciobotelor; şi dobânda ce o scot de acolo o despart în două părţi: o parte, adică cea mai dreaptă şi de căpetenie, o hărăzesc lui Hristos, împărţind-o la săraci – fraţii lui Hristos; iar cealaltă parte o cheltuiesc la trebuinţele noastre; şi aşa pururea petrecând, aştept neîncetat pe înfricoşătorul Judecător ce va să vină. Şi-mi aduc aminte de cercetarea cea înfricoşătoare ce au să-mi facă cumpliţii demoni.

Această poveste auzind-o Ioan şi înspăimântându-se de curata şi fericita viaţă a pururea pomenitului Zaharia (căci aşa se numea), l-a lăudat pe el. Apoi, binecuvântându-l pe acel minunat bărbat, a ieşit din casa lui cu bucurie şi veselie. Şi Ioan s-a dus la casa unde găzduia, mulţumind lui Dumnezeu pentru minunile mari ce a văzut. Iar fericitul Zaharia, cel ce într-adevăr era lipsit de mândrie, voind ca să fugă de amăgirea deşertăciunii lumeşti, şi-a lăsat casa sa şi a fugit, cu desăvârşire necunoscut tuturor făcându-se.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Longhin, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ghenadie, patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Maxim, patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi pomenirea Prea Cuviosului Iustin care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ghenadie, cel ce s-a nevoit în Mânăstirea Vatoped, şi a fost dochiar, şi s-a învrednicit a vedea cum un butoi gol a izvorât untdelemn prin minunea Născătoarei de Dumnezeu, şi care cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat «în Babilon, oarecând. Pentru «aceasta tinerii în cuptor cu «bucuros picior, ca într-o gră«dină verde săltând, au cântat: «Binecuvântat eşti, Dumnezeul «părinţilor noştri».

Lauda părinţilor şi a dascălilor, cinstea cea cuvântătoare, luminătorul Bisericii, stâlp nemişcat al dreptei credinţe tu te-ai arătat, Grigorie, strigând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Strălucind cu minunile, ai luminat lumea. Pentru aceea, gânditorule de Dumnezeu, adunându-ne, te fericim noi cei ce ne îndulcim de cuvintele tale, strigând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Tuturor celor bolnavi ai izvorât vindecări, preaînţelepte. Că s-a revărsat harul din destul în buzele tale cu minunile, din care strigai: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Şi acum..., a Născătoarei:

Acum s-au umplut toate de lumină dumnezeiască prin tine, Preacurată; că tu te-ai arătat uşa prin care S-a împreunat Dumnezeu cu lumea, luminând pe cei ce strigă cu credinţă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a:

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Cei ce ne-am îmbogăţit prin tine de lumina Treimii celei de o fiinţă şi cinstită, Grigorie, săvârşind prăznuirea ta acum, cerem să ne luminăm cu harul cel făcător de minuni, strigând Stăpânului: Preoţi binecuvântaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Ca o oglindă de curând alcătuită primind strălucirile Dumnezeirii celei stăpânitoare, preafericite, ai luminat lumea trimiţând razele luminii celor ce cu dreaptă credinţă strigă cântând: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Fiind acoperit de Dumnezeu, preaînţelepte, a fi pricină de dreaptă credinţă celor ce cinstesc pe Dumnezeu, fiind tăinuit în munte, ca un alt Moise dătător de lege, învăţând strigai, Grigorie: Pe Făcătorul şi Mântuitorul, preoţi, binecuvântaţi-L, popoare, preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Făcutu-te-ai locaş Luminii celei neapuse, Preacurată, strălucind cu frumuseţile fecioriei, şi ai luminat pe toţi cei ce din suflet te mărturisesc pe tine cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, şi strigă: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul tiranul haldeilor l-a ars ne-«buneşte pentru cinstitorii de «Dumnezeu. Iar văzându-i pe «aceştia cu putere mai bună «mântuiţi, Făcătorului şi Mân-«tuitorului au strigat: Tineri, «binecuvântaţi-L, preoţi, lău-«daţi-L, popoare preaînălţaţi-L «întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Strălucind cu lumina vieţuirii celei alese, acum stai înaintea Luminii celei mari, fiind încununat cu faceri de minuni lucrate de Dumnezeu, ca un biruitor, cuvioase

Părinte Ierarhe Grigorie, făcătorule de minuni, gânditorule de Dumnezeu, luminătorule al Bisericii, podoaba dreptcredincioşilor.

Roagă-te ca să se îndrepteze acum, cu rugăciunile tale, preoţia cea împărătească, cea aleasă şi sfinţită, făcătorule de minuni; şi roagă-te ca, cei ce săvârşesc acum cu credinţă pomenirea ta, să se învrednicească a dobândi Împărăţia cea de sus şi dumnezeiasca veselie.

Slavă...

Biruind năpădirile demonilor şi supunând trupul cugetului şi făcându-te arhiereu fără de răutate şi cuvios, îmbrăcat fiind cu îmbrăcămintea dreptăţii, făcătorule de minuni, stai cu îndrăznire lângă scaunul Împăratului tuturor, întru tot fericite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Arătatu-te-ai, o, Fecioară, a fi Maică a lui Dumnezeu, născând mai presus de fire pe bunul Cuvânt cu trup, pe Care L-a izvorât Tatăl din inima Sa mai înainte de veci ca un bun. Pe Care acum Îl înţelegem mai presus decât trupurile, măcar că S-a îmbrăcat în trup.

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul, şi marginile pă«mântului s-au minunat, că «Dumnezeu S-a arătat oameni«lor în trup şi pântecele tău s-a «făcut mai desfătat decât ceru«rile. Pentru aceea pe tine, Năs«cătoare de Dumnezeu, începă«toriile cetelor îngereşti şi ome«neşti te mărim».

LUMINÂNDA

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

Pe Ierarhul Grigorie, care s-a arătat ales în lume cu multe feluri de minuni, să-l lăudăm, iubitorilor de prăznuire, cu cântări dumnezeieşti, ca prin rugăciunile lui să luăm dezlegare de greşeli.

Slavă..., altă Luminândă:

Cu minunile ai strălucit, făcătorule de minuni Grigorie, pe slujitorul cel idolesc l-ai scăpat din stricăciune şi de înşelăciunea diavolului, piatra ai ridicat-o cu porunca, iezerul l-ai uscat şi râul l-ai oprit. Pentru aceea toţi cu un glas te lăudăm, de trei ori fericite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce mi-a invidiat viaţa cea de demult dumnezeiască şi fericită în rai, vrăjmaşul cel preaviclean şi uneltitor, şi m-a depărtat din Eden, acum se omoară prin naşterea ta, Fecioară.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe lemnul Crucii văzând spânzurat pe Fiul tău şi Domnul, Maică Fecioară cu totul

fără prihană, plângând ai strigat: Cum ai apus, soarele slavei, Lumina cea preadulce?

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara cea cu...

Bucură-te cel ce eşti lăudat în chip lămurit în cuvântarea de Dumnezeu, preasfinţite. Stâlpul Bisercii şi temelia dogmelor, dumnezeiescule organ al Mângâietorului. Gândul cel ceresc, vioara Duhului, păstorule cel mare şi al lui Hristos, mai-Marelui păstorilor, oaie curată şi miel preablând. Izvor care izvorăşti apele dogmelor şi râuri de tămăduiri, sfinţite tăinuitorule Grigorie, roagă-te lui Hristos să dăruiască sufletelor noastre mare milă (de două ori).

Bucură-te podoaba ierarhilor, locaşul cel luminos al virtuţilor. Cumpăna Bisericii, canonul preoţiei, râul cel de ape dumnezeieşti, din care se adapă toată lumea cea de sub soare, spre bună rodire sufletească şi de mântuire, şi noroiul eresurilor se spală. Omule ceresc, înger pământesc, gură care deplin a învăţat dumnezeiasca lege, Grigorie, moştenitorule al lui Hristos, Cel ce dă lumii mare milă.

Cu ploile sfintelor tale rugăciuni ai uscat odinioară iezerul cel pricinuitor de vrajbă. Cu toiagul, care s-a făcut copac prin dumnezeiescul har, ai oprit, înţelepte, râul cel ce se vărsa fără orânduială. Capiştile demonilor le-ai surpat la pământ, Grigorie. Iarna necredinţei ai topit-o cu rugăciunile tale cele fierbinţi către Dumnezeu. Cu minuni ai întărit sufletele şi le-ai adus Făcătorului de bine al tuturor, de la Care ai luat plata ce ţi s-a cuvenit. Pe Acela roagă-L să dea sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

De ierarhul cel prealăudat întru minuni, şi cele fără de suflet ruşinându-se, în chip minunat se preschimbau: că iezerul se usca, îndreptând mintea fraţilor; toiagul crescând a oprit râul; piatra prin cuvânt s-a mutat, aducând pe cei necredincioşi către cunoştinţa lui Dumnezeu, prin care, Dumnezeule, dăruieşte sufletelor noastre mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este casă de doctorie duhovnicească. Că la aceea scăpând, ne izbăvim de boli sufleteşti.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe Emmanuel, Mielul şi Cuvântul lui Dumnezeu, văzându-L spânzurat cu trupul pe

lemn, Mieluşeaua, cea singură preacurată şi fecioară, lăcrimând, era cuprinsă de întristare.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Luând hotărârea preoţiei de la Dumnezeu, şi cu dumnezeiesc veşmânt fiind îmbrăcat din înălţime, pe cei ce erau mai înainte fii ai necredinţei i-ai făcut fiii luminii şi moştenitori, vărsându-se în buzele tale harul înţelepciunii lui Dumnezeu, însuţi lucrătorule al Domnului de lucruri preaslăvite, Grigorie. Pentru aceea şi acum întru pomenirea ta, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Glasul dumnezeiescului Gavriil aducem ţie cu bucurie şi strigăm: Bucură-te raiule care ai în mijlocul tău totdeauna pomul vieţii. Cămara cea preamărită a Cuvântului, bucură-te Fecioară, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

A Crucii şi a Născătoarei:

Podobie: Dat-ai semn...

Văzând Stăpâna cea cu totul fără prihană pe Stăpânul făpturii răstignit, cu tânguire striga: Vai mie, dumnezeiescule Fiu, cum suferi dureri fiind Dumnezeu fără de pătimire? Cetele îngerilor cu frică s-au spăimântat văzând taina răstignirii Tale celei de nespus, Iisuse atotputernice, Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile Octoihului şi ale sfântului, Cântarea a 3-a pe 4. Prochimen, glasul al 7-lea: Scumpă este înaintea Domnului... Stih: Ce voi răsplăti Domnului... Apostol, din Epistola întâi către Corinteni: Fraţilor, fiecăruia Duhul, în arătarea Lui... Aliluia, glasul al 2-lea: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate... Evanghelia de la Matei (10, 1; 5-8): În vremea aceea chemând Iisus pe cei doisprezece...

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul; de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A OPTSPREZECEA

Sfinţii Mucenici Platon şi Romano.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: ale Sfântului Platon 3 şi ale Sfântului Romano 3.

Stihirile Sfântului Platon, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Fiind plin de înţelepciune, cu gând bărbătesc ai răbdat tăierea mădularelor şi spin-

tecarea trupului, focul cel de neîndurat, foamea şi moartea, aşteptând slava cea veşnică şi neîncetată, care era gătită ţie, şi mai înainte ai văzut fericirea cea pururea vecuitoare.

Trecând cu vederea peste toate simţirile, şi mutându-ţi cugetul către viaţa cea de sus, cu gând cugetător de Dumnezeu şi cu suflet bărbătesc, ai nesocotit deşertăciunea şi slăbiciunea celor ce se văd. Pentru aceea fiind strujit şi cu foc fiind ars pentru Hristos, mucenice, prea vitejeşte ai răbdat.

Toată năvălirea vrăjmaşului şi pornirile prigonitorilor sfărâmându-le cu harul, te-ai încununat, preafericite, cu cununa biruinţei şi a veseliei celei nestricate, şi învrednicindu-te de dumnezeiasca strălucire cea de negrăit, unde eşti acum, cere iertare de păcate pentru cei ce te laudă pe tine.

Alte stihiri, ale Sfântului Romano, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu sihăstria aprinzându-te, cu nevoinţa întărindu-te, cu multele chinuri ungându-te, te-ai făcut sabie cu două ascuţişuri, tăind taberele demonilor, Romane, podoaba luptătorilor, dumnezeiasca laudă a cinstitei Biserici şi frumuseţe a celor ce în al lor sânge s-au săvârşit, prealăudate.

Fiind agăţat şi strujit, şi în temniţă fiind închis, şi de limbă fiind lipsit, mărite, şi fălcile sfărâmându-ţi-se, şi cu sugrumarea cea silnică primind fericit sfârşit, te-ai arătat neplecat şi nesupus, cu lucrarea dumnezeiescului Duh, Romane lăudate, purtătorule de lupte. Pentru aceasta cu credinţă te fericim.

Pruncul grăieşte ca un ritor, şi uimeşte pe cei fără de minte, şi se înfrumuseţează cu împotrivirile cele cinstite, şi cu săvârşirea se luminează, îmbogăţindu-se de lauda sfinţilor mucenici, a căror râvnă ai câştigat, vrednicule de minune, Romane, cel cu gând viteaz. Cu care împreună roagă-te, să ni se trimită nouă tuturor iertare de greşeli.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Înfricoşătoare şi uimitoare sunt biruinţele mucenicului Tău, Doamne, că, râvnind îndrăznirea pescarilor şi teologia ţesătorului de corturi, cu cuvinte şi cu fapte a surpat poveştile lui Platon şi flecăreala stoicilor. Că fiind jupuit, şi tăindu-i-se capul, cu vărsarea sângiurilor lui a înecat pe vrăjmaş. Iar acum tu, lauda mucenicilor, cel ce ai pro-

povăduit cu îndrăznire numele cel mare al lui Hristos, făcătorule de minuni Platone, preafericite, cere să se dea sufletelor noastre mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată care ai odrăslit Rodul vieţii. Ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu sfinţii mucenici şi cu toţi sfinţii, să miluiască sufletele noastre.

A Crucii şi a Născătoarei:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Fecioara şi Curata Maica Ta, văzând pe poporul cel fără de lege pironindu-Te pe nedrept pe lemn, i s-au rănit rărunchii, Mântuitorule, precum mai înainte spusese Simeon.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cărbune dumnezeiesc te-ai aprins de la Domnul cel atoateţiitor, Mare Mucenice Platone, toată înşelăciunea nebuniei idoleşti arzând-o, iar pe toţi credincioşii luminându-i cu învăpăierile minunilor. Pentru aceasta şi noi întru pomenirea ta astăzi, cu inimă veselă şi cu gând cugetător de Dumnezeu, lăudăm minunatele tale lupte, prin care ai surpat puterea diavolului la pământ, cerând ca să dobândim prin tine curăţire de greşeli şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dumnezeu din tine întrupat L-am cunoscut, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Pe Acela, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

A Crucii şi a Născătoarei:

Podobie: A treia zi ai înviat...

După ce Te-a văzut pe Tine spânzurat pe lemn, Hristoase, cea care Te-a născut striga cu plângere: Fiul meu şi Dumnezeul meu, cum mori acum pe Cruce? Cum şi în mormânt Te aşezi?

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne..., Slavă... Şi acum..., al Născătoarei.

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul sfântului (de două ori), Slavă... Şi acum..., al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Amândouă din Octoih, şi al sfântului pe 4.

CANONUL Sfântului Platon

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Pe Faraon, cel ce era purtat în căruţă, l-a cufundat «toiagul lui Moise, care a făcut

«minuni oarecând, în chipul «Crucii lovind şi despărţind «marea şi pe Israel cel fugărit «mergătorul pedestru l-a izbă- «vit; pe cel ce cântă cântare lui «Dumnezeu».

Pe lăţimea cea preacurată a Împărăţiei celei veşnice umblând, slăvite, mântuieşte de toată mâhnirea şi de strâmtorarea supărărilor pe cei ce te laudă, care călătoresc neîntors pe calea ce duce către cer.

Fiind întrarmat cu arma dreptei credinţe, te-ai arătat turn nemişcat, Platone; toată sălbăticirea încercărilor ai răbdat şi necazurile durerilor ai suferit, desfătându-te cu dumnezeiescul har.

Slavă...

Arătând împotrivire bărbătească, ai lepădat, preaînţelepte, materia cea muritoare şi stricăcioasă prin pătimire şi, îmbrăcându-te în haina nestricăciunii, stai bucurându-te înaintea Stăpânului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născut-ai cu trup, binecuvântată Fecioară, mai presus de gând, pe Cuvântul cel Unul-Născut şi împreună-veşnic cu Tatăl cel fără de început. Pentru aceea, drept înţelegând, te propovăduim şi cu cinste multă te numim Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Cel ce ai întărit...

Ca fiind fără de durere, ai suferit cu toată răbdarea văpaia cea iute a focului, cu totul fericite, fiind cu totul aprins de râvna dreptei credinţe, şi fiind înfierbântat cu dumnezeiescul foc al credinţei.

Pătimind bărbăteşte pentru Hristos, preafericite, ai luat de la El daruri cereşti şi cununi care rămân pururea, arătându-te purtător de cunună, Platone, gânditorule de Dumnezeu, preafericite.

Slavă...

Fiind întins pe lemn tare, cu cumplite chinuri ţi-a fost strujit trupul. Dar tăria sufletului tău răbda, întărindu-se cu dragostea către Stăpânul şi cu dorirea Împărăţiei.

Şi acum..., a Născătoarei:

Uşă a luminii eşti Născătoare de Dumnezeu, fiind luminată cu razele Duhului; că prin tine S-a pogorât către noi Cuvântul, luminând cu dumnezeiască lumină pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile întru pricepere «şi pământul pe ape l-ai înte- «meiat, pe piatra poruncilor

«Tale, Hristoase, mă întăreşte; «că nu este sfânt afară de Tine, «Unule, Iubitorule de oameni».

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Ca pe o stea preamare câştigându-te pe tine Biserica, prealăudate Romane, se luminează cu adevărat cu pătimirile tale, mărind pomenirea ta cea purtătoare de lumină.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Cu lăţimea pătimirilor lăţindu-te întru credinţă, mucenice înţelepte şi prealăudate, ai strâmtorat uneltirile vrăjmaşului şi le-ai nimicit şi, bine săvârşind călătoria cea dumnezeiască, veselindu-te ai ajuns la desfătarea Raiului. Drept aceea, strălucind cu lăţirea dreptei credinţe, Biserica astăzi prăznuieşte pomenirea ta şi strigă către tine, fericite: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste şi cu credinţă prăznuiesc pomenirea ta.

Slavă..., glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Fiind tânăr frumos, preafericite, ai biruit pe vrăjmaşul, înşelătorul cel vechi, cu ostenelile trupului şi cu puterea harului. Pentru aceasta, toată Biserica, într-o înţelegere, săvârşeşte pomenirea ta, Platone strălucite, mărind pe Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei:

Preacurată, ceea ce eşti cu totul fără prihană, chiverniseşte ticăloasa mea viaţă şi te milostiveşte spre sufletul meu, cel ce alunecă de mulţimea greşelilor în adâncul pierzării. Şi în ceasul înfricoşătoarei morţi, tu pe mine mă slobozeşte de la demonii cei ce mă clevetesc şi din toată tăgăduirea.

A Crucii şi a Născătoarei, asemenea:

O, minune înfricoşătoare; o, taină nouă, striga Fecioara cea curată şi cu totul fără prihană, dacă a văzut pe Domnul întins pe lemn. Cel ce ţine în mână toată lumea este osândit pe Cruce ca un vinovat de judecătorii cei fără de lege.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu «Dumnezeul meu, Tu bucuria «mea, cel ce nu ai părăsit sâ«nurile părinteşti şi a noastră «sărăcie ai cercetat-o. Pentru «aceasta, cu proorocul Avacum «strig către Tine: Slavă puterii «Tale, Iubitorule de oameni».

Fiind împreunat tot în dragostea Ziditorului, nu simţeai durerile trupului, fiind dezbrăcat

de trupul cel pătimitor şi muritor şi de hainele cele de piele, fiind îmbrăcat cu haina curăţiei şi cu a mântuirii, Platone.

Arătatu-te-ai dumnezeiesc lucrător de cele sfinte, ca un miel fără prihană şi desăvârşit, aducându-te pe tine, mucenice, ardere-de-tot Mântuitorului Hristos, Cel ce a fost junghiat pentru mântuirea tuturor. Că aprinzându-ţi-se sufletul cu dragostea Stăpânului, n-ai luat în seamă arderea trupului.

Slavă...

Urmând celor trei tineri din Babilon, nu te-ai spăimântat de focul cel ce mistuieşte toate, ci cu vitejie ai răbdat văpaia lui cea de neîndurat. Pentru aceea, după vrednicie te-a primit Dătătorul de rouă, dimpreună cu aceia, în cămara luminii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca una ce eşti de neam împărătesc, ne-ai născut nouă pe Cuvântul lui Dumnezeu, Care stăpâneşte pe toţi făcându-Se trup şi rămânând neschimbat. Pentru aceea, pe tine cu adevărat şi după vrednicie, o, Preasfântă Fecioară, te mărim.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lu«mină neapusă? Şi m-a acope«rit întunericul cel străin pe «mine, ticălosul. Dar Te rog în«toarce-mă şi la lumina porun«cilor Tale îndreptează căile «mele».

Genelor dormitare şi somn ochilor tăi n-ai dat, mucenice, până când ai adormit somnul cel fericit şi cuvenit, şi împreună cu cei ce iubesc pe Dumnezeu, Platone, ţi s-a tăiat capul cu sabia.

Ca şi cum ai fi pătimit în trup străin, aşa te-ai nevoit, prealăudate; ca şi cum ar fi pătimit alţii şi tu erai privitor, aşa te-ai nevoit; că fiind aprins de dumnezeiasca dragoste, nu te-ai îngrijorat de chinurile care ţi se pregăteau, mărite.

Slavă...

Aflat-ai avere şi mărire, avere adică nerăpită şi mărire nevestejită, dănţuind în locaşurile cele cereşti împreună cu îngerii, făcându-te părtaş nemuririi celei curate şi netrecătoare, prealăudate.

Şi acum.., a Născătoarei:

Dezlegare păcatelor dăruieşte cu rugăciunile tale robilor tăi, izbăvindu-i pe ei de încercări şi de primejdii, de nevoi şi de stăpânirea hulitorilor eretici, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pururea lăudată.

Cântarea a 6-a:

Irmos: **Curăţeşte-mă, Mântuitorule...**

Făcându-te ales mai presus de patimi şi de chinuri, ai răbdat tăierile trupului, mărite, că ai avut sprijinitor şi ajutător în lupte pe Hristos, Care te întărea.

Slavă...

Cu gândul sufletului uitându-te pururea la măreţia Ziditorului, şi ca prin oglindă văzând frumuseţea Lui cea de negrăit, ai nesocotit neînsemnătatea celor ce se văd.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca un chivot însufleţit, ai cuprins întru tine pe Dătătorul de lege. Şi ca un locaş sfânt, ai primit pe Cel Sfânt, să Se facă om spre binefacere oamenilor, pururea Fecioară.

Irmosul:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fără-«delegile mele, şi Te rog mă «ridică din adâncul relelor. «Căci către Tine am strigat şi «mă auzi, Dumnezeul mântui-«rii mele».

CONDACUL Sfântului Platon, glasul al 3-lea:

Podobie: **Fecioara astăzi...**

Sfântă pomenirea ta lumea veseleşte, chemând pe toţi în preacinstită biserica ta, unde acum cu bucurie adunându-ne, cântăm cu cântări şi cu lumi-nări. Pentru aceasta, Platone, strigăm: Izbăveşte de vrăjmaşi pe poporul tău, sfinte.

ICOS

Toată deşertăciunea elinească lăsând, învăţăturile ucenicilor lui Hristos cele folositoare de suflet, cu tărie le-a iubit Platon, de Dumnezeu înţelepţitul. Pentru aceasta, s-a arătat de toţi cinstit, ca o ancoră a credinţei în patria sa, a cărei numire lămurit Anghira se numeşte, că bine pe acesta crescându-l, acoperământ de încredere asupra vrăjmaşilor şi folositor cald în războaie află totdeauna, strigând: Izbăveşte de primejdii pe poporul tău, sfinte.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Platon.

Acesta era din ţara galatilor, din cetatea Anghirei, frate al Sfântului Mucenic Antioh. Şi pentru mărturisirea lui Hristos a fost adus înaintea guvernatorului Agripin, tânăr fiind de vârstă. Şi au fost rânduiţi doisprezece slujitori de l-au bătut şi l-au supus la tot felul de chinuri îngrozitoare pe care le-a îndurat ca un mucenic, iar la sfârşit i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Romano.

Acesta a trăit în zilele împăratului Maximian şi pentru dragostea

ce avea pentru Hristos a tras înapoi pe eparhul Asclipiad, care voia să intre în capiştea idolilor, zicându-i că idolii nu sunt dumnezei. De aceea l-au bătut peste gură şi l-au chinuit. Şi a cerut Sfântul să se aducă un copilaş, spre mustrarea eparhului. Şi l-a întrebat eparhul: Pe care Dumnezeu se cade să-l cinstim şi să ne închinăm lui? Iar el a răspuns: Pe Dumnezeul creştinilor. Deci, bătând eparhul pe copil, fiind şi maică-sa de faţă, copilului fiindu-i sete a cerut apă, dar maică-sa fiind binecredincioasă şi de Dumnezeu iubitoare i-a zis: Nu bea, fiul meu, din această apă, ci du-te şi bea din apa cea vie. Şi fiindcă copilul mustra încă pe tiran, iarăşi l-au bătut şi i-au tăiat capul. Iar Sfântului Romano i-au tăiat limba, dar şi după ce i-au tăiat-o a grăit, mulţumind lui Dumnezeu.

Deci, auzind împăratul Maximian de minunea aceasta a Sfântului a poruncit să fie sugrumat în temniţă, şi aşa a părăsit el această viaţă deşartă, luând cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului prunc care, întrebat fiind de eparhul său: "pe care Dumnezeu se cade a-L cinsti" şi răspunzând că "pe Hristos", de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Romano, diaconul palestineanul.

Acesta era din Palestina şi a fost diacon al bisericii din Cezareea Palestinei. Şi a săvârşit mărturisirea lui în oraşul Antiohiei, pe vremea lui Diocleţian. Deci, acest pururea-pomenit îndemna cu învăţătura sa la mucenicie pe creştinii care, temându-se de chinuri, nu mărturiseau pe Hristos. Drept aceea şi el însuşi fiind chemat, a stat înaintea judecătorului, mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat. Şi îndată a fost osândit să fie aruncat în foc; dar aflând Diocleţian n-a lăsat să-l arunce în foc, ci a poruncit să-i taie limba. Dar mucenicul lui Hristos, deşi s-a lipsit de limbă, mai tare însă şi mai curat vorbea, propovăduind în privelişte pe Hristos. După aceasta, l-au pus la închisoare şi i-au băgat picioarele în butuci şi, încingându-i gâtul cu funie, prin sugrumare l-au omorât.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zaheu, diaconul bisericii Gadirilor, şi Alfeu, care de sabie, s-au săvârşit.

Acest fericit Zaheu a fost dus înaintea judecătoriei închinătorilor de idoli, având pe grumajii săi un lanţ greu de fier. Şi întrebat fiind de judecător, a mărturisit în privelişte pe Hristos. Deci, a fost muncit cu grele şi crude chinuri. După aceea legându-l, l-a aruncat în închisoare şi i-a băgat picioarele în butuci şi, aşa fiind întins, a suferit cu bărbăţie patru zile şi patru nopţi.

După aceasta a fost adus la judecătorie şi Sfântul Alfeu, care era plin de Duhul Sfânt. Şi după ce i-a strujit tot trupul cu bătăile şi i-a ars coastele, l-a băgat în închisoare ca să pătimească acolo cele asemenea cu împreună-nevoitorul lui, Sfântul Zaheu. Iar în ziua următoare, li s-au tăiat amândurora capetele prin sabie şi aşa au luat, fericiţii, cununa nevoinţei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat «în Babilon, oarecând. Pentru «aceasta, tinerii în cuptor cu «bucuros picior, ca într-o gră«dină verde săltând, au cântat: «Binecuvântat eşti, Dumnezeul «părinţilor noştri!».

Pe tine, care ai pătimit după lege şi ai călcat pe vrăjmaşii tăi, te-a răsplătit Cel care conduce lupta, cu cununa biruinţei, pe tine care strigai şi ziceai: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Mutatu-te-ai, veselindu-te către Cel pururea dorit de tine, a Cărui patimă curată, care s-a făcut pricina mântuirii oamenilor, râvnind-o, cântai: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă...

Spăimântatu-s-au de răbdarea chinuirii tale toate puterile cerurilor şi oamenii ce priveau atunci; că tăiat fiind strigai Celui mai presus de fire: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Şi acum..., a Născătoarei:

Dezlegându-ne, Preacurată, cu dumnezeiască naşterea fecioriei tale, de legăturile morţii şi de blestemul lui Adam celui întâi zidit, ştiindu-te pe tine Născătoare de Dumnezeu, strigăm: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Cântarea a 8-a:

Irmos: **De şapte ori cuptorul...**

Cu cunoscutele pătimiri te-ai nevoit, prealăudate, dar cu şi mai multă luminată şi strălucită mărire te-a dăruit Hristos pe tine, care rămâi sălăşluit în veci în corturile cele cereşti, în care cu osârdie cânţi: Preoţi, binecuvântaţi-L, popoare, preaînălţaţi pe Hristos întru toţi vecii!

Ca pe un rugător preacredincios, ca pe un ajutor preafierbinte, te punem pe tine acum înaintea Împăratului tuturor şi Făcătorului lumii; roagă-L pentru noi cu îndrăznirea ta cea mucenicească, solind pentru cei ce te laudă şi cu credinţă cântă: Popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci!

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Învrednicitu-te-ai a lua împărăţie neclintită, prin credinţa ta cea lucrătoare, precum a făgăduit să-ţi dea ţie Dumnezeu cel nemincinos, pentru Care ţi-ai dat trupul focului şi chinurilor, cântând şi strigând: Preoţi, lăudaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos întru toţi vecii!

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Cuvântul lui Dumnezeu cel fără de început şi dimpreună cu Tatăl cunoscut, pe Cel ce cu voia cea părintească a alcătuit toată lumea din ce n-a fost, pe Acela L-ai născut cu cuviinţă dumnezeiască, făcându-Se trup pentru noi, oamenii. Pentru aceea, cu dreaptă credinţă, ştiindu-te pe tine Născătoare de Dumnezeu, pe Hristos înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tiranul haldeilor a ars cuptorul nebuneşte, de «şapte ori, pentru Dumnezeu. «Iar văzându-i pe aceştia prin-«tr-o putere mai bună mân-«tuiţi, Făcătorului şi Mântui-«torului a strigat: Tineri, bine-«cuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, «popoare, preaînălţaţi-L întru «toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Veniţi, iubitorilor de mucenici, să lăudăm pe mucenicul cel de Dumnezeu încununat, care şi-a întins viţele dreptei sale credinţe. Că făcându-se vie de mlădiţele vieţii, pune înaintea noastră roada care izvorăşte vin de umilinţă.

Cinstită se arată înaintea lui Dumnezeu moartea mucenicilor, că s-a făcut pricinuitoare cu totul adevărat a vieţii celei veşnice şi nepieritoare şi dă răsplătire bogată şi mărire negrăită şi moştenire nemuritoare.

Slavă...

Toată viaţa ta, mucenice, ai sfinţit-o Stăpânului Dumnezeu şi te-ai adus pe tine bucurându-te ca o jertfă bineplăcută şi vie. Pentru aceasta te-ai învrednicit, Platone, desfătării celei mai presus de minte. Dar roagă-te să ne izbăvim de încercări cei ce te lăudăm pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mântuieşte-mă Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Hristos Mântuitorul meu, Dumnezeu şi om, îndoit în fire, dar nu în Ipostas, Unul-Născut din Tatăl, mai înainte de toată făptura şi din tine Întâi Născut. Pentru aceea toţi pururea pe tine te mărim.

Irmosul:

Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa pogorâre a lui «Dumnezeu, căci Cel Preaînalt «de voie S-a pogorât până şi la «trup, din pântece fecioresc «făcându-Se om. Pentru aceea, «pe Preacurata Născătoarea «de Dumnezeu credincioşii o «mărim».

LUMINÂNDA

Podobie: **Cu duhul stând în Biserică...**

Înălţatu-te-ai ca un soare de la răsărit, preafericite, cu minunile strălucind tu, Romane, purtătorule de nevoinţe, şi împreună-ajutător de la Dumnezeu, te-ai dăruit credincioşilor, celor ce cheamă ajutorul tău cel nebiruit, ajutător şi mântuitor din primejdii de pe mare, din moarte şi din toată vătămarea.

Slavă..., altă Luminândă.

Podobie: **Femei auziţi...**

Văzându-te nebiruit tiranul, mare mucenice, te ispitea prin mai multe chinuri. Pe care dispreţuindu-l cu harul lui Hristos, te-ai nevoit pentru Dânsul până la moarte, Platone preaînţelepte. Pentru acesta şi acum purtând cunună, împărăţeşti împreună cu Ziditorul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Marie Preacurată, cădelniţă de aur, ceea ce ai fost încăpere Treimii celei neîncăpute, întru care Tatăl a binevoit şi Fiul S-a sălăşluit şi Duhul cel Preasfânt umbrindu-te pe tine, Fecioară, te-a arătat de Dumnezeu Născătoare.

A Crucii şi a Născătoarei:

Stând lângă Cruce, Preacurată, şi văzând pe Fiul tău pe lemn întins fără suflare, tânguindu-te ca o maică, te văitai plângând şi zicând: Ce minune este aceasta? Că Tu, Ziditorul lumii, ai suferit a fi întins pe Cruce.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., a Sfântului Platon, glasul al 2-lea:

Veniţi toţi iubitorii de mucenici şi, adunându-ne împreună, să încununăm cu laude ca de flori pe Platon cel de Dumnezeu încununat, ca pe un mucenic nebiruit; căci acesta întru necazurile nevoinţei, cu dumnezeiescul har lăţindu-se, a călcat pe balaurul cel neîmpăcat. Şi săvârşind cu bărbăţie calea muceniciei, s-a încununat cu cununa biruinţei celei neveştejite a dumnezeieştii măriri. Şi acum în ceruri împreună cu îngerii, dănţuind purtător de cunună, se roagă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

A Crucii şi a Născătoarei:

Podobie: **Când de pe lemn...**

Răstignirea Ta cea pe nedrept, Preabunule Cuvinte, Maica, ceea ce Te-a născut pe Tine văzând-o, plângea şi striga cu amar: Vai mie, Fiule preadulce, cum mori cu nedreptate,

vrând ca să mântuieşti pe oameni din stricăciune? Dar laud şi slăvesc iconomia Ta cea cu adevărat necuprinsă de minte, o, Iubitorule de oameni.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A NOUĂSPREZECEA

Sfântul Prooroc Avdie şi Sfântul sfinţitul Mucenic Varlaam.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe 6: ale proorocului 3 şi ale mucenicului 3.

Stihirile proorocului, glasul 1:

Podobie: **Prealăudaţilor mucenici...**

Făcându-te locaş luminos al Duhului, Avdie, şi luminat fiind de el, te-ai îmbogăţit cu feluri de proorocii îndumnezeite şi cu cunoştinţa de mai înainte a celor viitoare şi cu cunoştinţa adevărului. Iar acum roagă-te, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Un Dumnezeu este arătat prin însuşirile dintâi şi prin semne, după fiinţă; de acestea măriţii şi cinstiţii prooroci, prin împărtăşire şi prin har, se împărtăşesc după rânduială, Domnul luminând pe slujitorii Săi cu strălucirea Sa.

Fiind plin de lumină neapusă şi văzând slava cea mai presus de gând şi de cuget şi stând înaintea Stăpânului tuturor, Avdie fericite, ca un tâlcuitor slăvit şi dumnezeiesc vestitor de Dumnezeu, roagă-te Lui să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Alte stihiri, ale Sfântului Varlaam, glasul al 4-lea:

Podobie: **Ca pe un viteaz...**

Mai tare decât stâlpul de piatră şi mai puternic decât arama şi mai vârtos decât fierul te-ai făcut. Că fiecare dintre acestea se supune focului, topindu-se şi degrab risipindu-se, fiind biruit de puterea lui. Iar dreapta ta fiind neplecată când se întindea, a biruit jeraticul cel arzător, preaînţelepte.

Ca un preot ce ai fost, şi înaintea lui Dumnezeu stând şi către El apropiindu-te, fericite, nu prin sânge străin, ci mai vârtos cu sângele tău şi cu mână de mucenic, ai adus tămâie cu bun miros, nu la înşelăciunile demonilor, ci lui Hristos Mântuitorului şi Stăpânului, Celui ce pururea împărăţeşte.

Slavă...

Preot ce aduci jertfă şi miel adus jertfă, pe tine însuţi, prealăudate, cu amândouă, bucurându-ne, te numim, ca unul ce

te-ai făcut însuţi amândouă lui Dumnezeu. Ca o junghiere fără prihană, cu totul te-ai adus jertfă cu focul chinurilor. Pe Dumnezeu roagă-L să mântuiască pe cei ce cinstesc pomenirea ta cea pururea lăudată.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti cămară purtătoare de lumină a Stăpânului, de Dumnezeu dăruită, şi nor de lumină Celui ce a răsărit din pântecele tău, Preacurată, luminează-ne nouă şi sufletul şi cugetul, nimicind cursele celui viclean, şi cu rugăciunea ta, Fecioară, întăreşte gândurile noastre.

A Crucii şi a Născătoarei:

Dacă Te-a văzut, Doamne, Fecioara şi Maica Ta pe Cruce spânzurat, s-a spăimântat şi plângând a zis: Ce Ţi-au răsplătit Ţie cei ce s-au îndulcit de darurile Tale cele multe, Stăpâne? Ci mă rog, nu mă lăsa singură în lume, ci grăbeşte de înviază, împreună înviind pe strămoşi.

TROPARUL, glasul al 2-lea:

Pomenind prăznuirea prooroculuí tău Avdie, Doamne, printr-însul Te rugăm: Izbăveşte sufletele noastre.

Slavă..., al mucenicului, glasul al 4-lea:

Şi părtaş obiceiurilor...

Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...,** se cântă troparul sfântului (de două ori), **Slavă...,** al mucenicului, **Şi acum...,** al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50.

CANOANELE

Din Octoih unul, cu irmosul pe 6, şi ale sfinţilor două pe 8:

CANONUL prooroculuí

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Mântuitorului Dumnezeu, Celui ce a povăţuit pe «popor prin mare cu picioare «neudate şi pe Faraon cu toată «oastea l-a înecat, Aceluia unuia «să-I cântăm, că S-a proslăvit».

Stând înaintea Mântuitorului Dumnezeu, ca un prooroc, cu îndrăznire te roagă, de Dumnezeu insuflate, să se lumineze cu razele cele luminătoare cei ce te laudă pe tine cu credinţă, Avdie.

Cel ce cu cunoştinţă mai înainte vede lămurit toate, văzând netulbuarea şi curăţia şi lumina inimii tale, fericite, te-a ales pe tine, ca pe un prooroc de Dumnezeu primitor.

Văzând vedeniile cele ce cu adevărat s-au arătat ţie de la Dumnezeu, ai propovăduit fra-

ţilor celor nelegiuiţi piericiunea cea cumplită şi pierzarea lor cea după dreptate, fericite.

A Născătoarei:

Cei ce ne-am izbăvit prin tine, cu naşterea ta mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu curată, ne rugăm ţie: Izbăveşte-ne de primejdia cea lumească pe noi, care cu un glas aducem ţie cântare de biruinţă.

Alt Canon, al mucenicului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: **Cânt Ţie, Doamne...**

Cu strălucirile luptei tale luminându-te, păzeşte-ne cu rugăciunile tale pe noi, cei ce cu credinţă cinstim pomenirea ta, Varlaame.

Să fie cinstit cu cântări Varlaam cel minunat, cel ce a stins focul necredinţei cu focul credinţei celei drepte, cel insuflat de Dumnezeu.

Nevoindu-te pentru dreapta credinţă, purtătorule de cunună Varlaame, acum ai fost cinstit după vrednicie cu cununa măririi, din dreapta Atotţiitorului.

Slavă...

Putere ţi-a dăruit ţie Stăpânul asupra chinurilor celor de multe feluri, preafericite mucenice, cu care ai biruit mândria celor fără de Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei:

Scară cerească te-ai arătat, prin care S-a pogorât la noi Cuvântul, Fecioară, pe care de demult, mai înainte, te-a văzut strămoşul tău Iacob.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întăreşte gân-«dul meu, ca să laud şi să mă-«resc răstignirea Ta cea mân-«tuitoare».

Râu de ape tainice ieşind din adâncul harului Duhului te-ai făcut, fericite Avdie.

Din voia şi din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, te-ai rânduit a spune mai înainte cele ce aveau să fie şi a vesti mai înainte cele viitoare, vrednicule de laudă.

Luminându-te cu lumina cea dumnezeiască şi cerească, ai spus mai înainte mântuirea ce avea să fie neamurilor, preafericite.

A Născătoarei:

Sălăşluitu-S-a Cuvântul întru tine, Maică Fecioară, şi cu mijlocirea ta mântuieşte pe cei ce gândesc la tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon, al mucenicului.

Irmos: **Arcul celor puternici...**

Toată legătura trupului şi încheieturile mădularelor tale se rupeau, dar tăria sufletului tău se păzea nesfârşită.

Pornirile celor ce strujeau coastele tale, bărbăteşte le-ai suferit, arătând tare şi vitejească răbdare, preafericite.

Slavă...

Cine va lăuda precum se cade cu laude tăria, puterea şi cugetul cel nespăimântat al gândului tău, preafericite?

Şi acum..., a Născătoarei:

Încetat-a moartea stricăciunii arătându-Se oamenilor Viaţa cea ipostatică prin trup, Preacurată, din pântecele tău, Mireasă a lui Dumnezeu.

Irmosul:

Arcul celor puternici a slăbit şi cei neputincioşi «s-au încins cu putere. Pentru «aceasta s-a întărit întru Dom-«nul inima mea».

SEDEALNA prooroculuí, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău...**

Marele Avdie, având gândul său luminat cu dumnezeieştile străluciri, a propovăduit cele viitoare, grăind prin Sfântul Duh. Pe acesta astăzi cinstindu-l, cu gând creştinesc să săvârşim sfinţită pomenirea lui, mărind pe Hristos.

Slavă..., altă Sedealnă, a mucenicului, glasul al 4-lea:

Podobie: **Cel ce Te-ai înălţat...**

Ca un ostaş al lui Hristos, nespăimântat, biruitor adevărat nebiruit, lauda luptătorilor, preamărite, ai luat din cer cununa cea neveştejită şi, bucurându-te împreună cu îngerii, dănţuieşti neîncetat. Pentru aceasta, cu rugăciunile tale păzeşte pe cei ce laudă cu credinţă sfânta ta luptă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nu vom tăcea niciodată noi nevrednicii a vesti puterile tale, Născătoare de Dumnezeu. Că de nu ai fi stat tu rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână. Izbăveşte totdeauna pe robii tăi din toate nevoile, ceea ce eşti una binecuvântată.

A Crucii şi a Născătoarei, asemenea:

Văzându-Te, Hristoase, spânzurat pe Cruce, pe Tine cel născut din Tatăl cel fără de început, cea care Te-a născut mai pe urmă cu trup striga: Vai mie, preaiubite Iisuse! Cum tu, Cel ce eşti slăvit de îngeri ca un Dumnezeu, Fiule, de voie eşti răstignit acum de oamenii cei fără de lege? Te laud, îndelung-Răbdătorule.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am auzul puterii Crucii Tale, că Raiul s-a «deschis prin ea, şi am strigat: «Slavă puterii Tale, Doamne!».

Ca unul ce mai înainte ţi-ai curăţit sufletul de patimi, luând harul proorociei prin Duhul Sfânt, strigai: Slavă puterii Tale, Doamne!

Proorocul Avdie, luminându-se cu strălucirea Duhului Sfânt, ne-a luminat pe noi a striga Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne!

Arătatu-te-ai împodobitor al Bisericii ca mireasă, preafericite, propovăduind că din Sion va să iasă Mântuitorul, Căruia strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

A Născătoarei:

Născut-ai, Preacurată, cu cuviinţă dumnezeiască pe Cuvântul cel împreună fără de început şi împreună veşnic cu Tatăl, Căruia strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Alt Canon, al mucenicului.

Irmos: Acoperit-a cerurile...

Lepădând bârfelile cele ritoriceşti, ai primit învăţăturile cele adevărate ale Apostolilor şi te-ai făcut mărturisitor al adevărului.

Cel ce ai câştigat alegerea voirii mai tare decât focul, surpând nebunia tiranilor, strigi: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stând împotriva focului şi a chinurilor pentru Hristos până la moarte, cu suflet răbdător, cânţi cu glas mare: Slavă puterii Tale, Doamne!

Slavă...

Cu ardoare tare, preafericite, fiind legat, ai surpat înşelăciunea, şi cu cuget dumnezeiesc ai cântat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Şi acum..., a Născătoarei:

Întrupându-Se Cel fără de trup din Fecioară, a venit către oameni pe pământ. Pentru aceasta strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Mânecând, strigăm către Tine, Doamne: Mântu«ieşte-ne pe noi, că Tu eşti «Dumnezeul nostru, afară de «Tine pe altul nu ştim».

Mânecând către Domnul, ai luat din cer harul Preasfântului Duh, de Dumnezeu insuflate.

Având viaţa cea dumnezeiască în ajutor, te-ai învrednicit a vedea pe Cel ce nevăzut Se înţelege.

Răsăritu-ţi-a ţie lumină ca unui prooroc şi ţi s-a dăruit ţie însoţire veselia, preafericite.

A Născătoarei:

Cel ce a făcut toate numai cu voia, Preacurată, din tine S-a zidit asemenea ca noi, Cel preaîndumnezeit.

Alt Canon, al mucenicului

Irmos: **Cel ce ai răsărit lumina...**

Cel ce s-a făcut următor patimilor lui Hristos şi mucenic cântă: Slavă Ţie, slavă Ţie, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu.

Împletitu-ţi-s-a cununa şi plata biruinţei, pentru răbdarea cea multă, ţie, care cânţi: Slavă Ţie, slavă Ţie, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu!

Slavă...

Săgeţile cuvintelor tale le-ai înfipt în inimile vrăjmaşilor, strigând: Slavă Ţie, slavă Ţie, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu!

Şi acum..., a Născătoarei:

Ştiindu-te pe tine, Fecioară curată, munte sfânt şi ca un cort al Celui Preaînalt, strigăm către tine: Slavă ţie, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Înconjuratu-m-a adâncul, groapă s-a făcut mie chitul, «iar eu am strigat către Tine, «Iubitorule de oameni, şi m-a «mântuit dreapta Ta, Doamne».

Cu puterea dumnezeiescului Duh, vedeai cele ce aveau să fie, proorocule, privind chipurile dumnezeieştilor arătări ca într-o oglindă cu strălucirea sufletului.

Înduplecă pe Domnul, preafericite, cu rugăciunile tale, pentru cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta, cerând să li se dăruiască iertare de greşeli.

Milostiveşte-Te spre robii Tăi şi le dă lor iertare de greşeli, Iubitorule de oameni, având rugător pe proorocul Tău, care Te-a vestit pe Tine, mai înainte, lumii.

A Născătoarei:

Cel ce a înfiinţat toate cu cuvântul dumnezeieştii puteri este purtat în braţele tale, ceea ce eşti neispitită de nuntă. Pe Care roagă-L să se mântuiască sufletele noastre.

Alt Canon, al mucenicului

Irmos: **Strigat-a mai înainte...**

Cu dreapta cea care ardea să fie pălmuite feţele demonilor, iar inimile credincioşilor să salte şi cetele celor fără de trup cu strălucire să se veselească.

Se luminează adunarea cea aleasă şi purtătoare de lumină a celor întâi-născuţi, văzând semnele de biruinţă ale luptelor tale celor bune şi darurile şi biruinţele pătimirilor tale.

Slavă...

Sculaţi-vă acum zugravii cei buni şi înfrumuseţaţi chipul mucenicului cu meşteşugurile voastre cele bune, închipuind întru dânsul aievea pe Dătătorul de răsplată.

Şi acum..., a Născătoarei:

Veselească-se de tine strămoaşa, Maică a lui Dumnezeu cu totul fără prihană, slobozită fiind prin naşterea ta de blestemul cel de demult şi de osânda cea amară a morţii.

Irmosul:

Strigat-a, mai înainte închipuind îngroparea Ta «cea de trei zile, proorocul Ionà, «în chit rugându-se: Scoate-mă «din stricăciune, Iisuse, Împă«rate al puterilor».

CONDACUL cuviosului, glasul al 2-lea:

Podobie: **Arătatu-Te-ai astăzi...**

Arătatu-te-ai, preaminunate, tăriei ardere-de-tot, tămâie cu bun-miros, şi pe tine te-ai adus jertfă lui Hristos şi cununa cinstei ai primit, Varlaame luptătorule; roagă-te pentru noi pururea.

Alt condac, al proorocului, glasul al 2-lea:

Podobie: **Căutând cele de sus...**

Cu dumnezeiasca lumină strălucindu-ţi mintea, prin vedere lămurită ai vestit cele viitoare, Avdie de Dumnezeu primite, prooroc mare al harului făcându-te însuţi lui Dumnezeu şi rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

ICOS

Spus-ai, Hristoase, prin înţelepţii prooroci, negrăită slava Ta, arătându-ne nouă cuvântul Tău prin Duhul. Precum marele şi înaltul grăitor Avdie Te vestea pe Tine în lume Dumnezeul tuturor, pentru care şi zicea: Cel ce pe toate le împlineşte, Acesta vine ca să mântuiască şi să ridice fiinţa oamenilor ca un iubitor de oameni. Căci Cel ce ai fost, eşti Domnul, pe Care acest prooroc Îl însemna, rugându-se neîncetat pentru noi toţi.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Avdie.

Acesta se tâlcuieşte robul Domnului, ori mărturisit, şi era din pământul Sihem, din ţarina lui Vitaharam. El a trăit mai înainte de naşterea lui Hristos cu opt sute de ani. A slujit mai întâi regelui Samariei, Ahav, şi apoi lui Ohozia. După ce a trimis Ohozia către Sfântul şi marele Prooroc Ilie doi căpitani cu câte cincizeci de oameni, să-i spună să se pogoare din munte şi să meargă la el, şi aceştia, prin rugăciunea proorocului, au fost arşi, împreună cu cetele lor, de focul căzut din cer, atunci a trimis Ohozia la acest prooroc Avdie, ca să-l cheme şi să i-l aducă înainte

pe al treilea căpitan peste cincizeci de oameni, pe care nu-l nimicise Ilie. Acesta, mergând la prooroc, a căzut la picioarele lui şi s-a rugat să nu-l ardă, ci să se pogoare şi să meargă la rege. Iar proorocul lui Dumnezeu a făcut aceasta, aşa cum se pomeneşte în Cartea a patra a Regilor. Şi de atunci şi în urmă părăsind Avdie pe rege, a urmat proorocului Ilie, făcându-se ucenic al lui, şi proorocind multe a murit şi a fost îngropat în mormântul părinţilor săi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Varlaam.

Acest sfânt Mucenic Varlaam era din Antiohia Siriei, bătrân fiind cu vârsta şi, fiindcă mărturisea pe Hristos, a stat înaintea stăpânitorului Antiohiei şi, neînduplecându-se a jertfi la idoli, a fost bătut cu vine de bou; după aceea i s-au dezrădăcinat unghiile. Apoi, fiind dus la un jertfelnic idolesc, a poruncit ca să-i deschidă cu sila mâna dreaptă şi să-i pună în ea cărbuni aprinşi şi tămâie, căci socotea stăpânitorul că nu va putea suferi, ci va arunca cărbunii împreună cu tămâia deasupra jertfelnicului idolilor şi prin aceasta să se arate că a adus jertfă la idoli. Iar pătimitorul pentru Hristos a stat cu mare bărbăţie neschimbat şi netulburat, fără a mişca mâna cea dreaptă a sa, arătându-se cu adevărat mai puternic decât arama şi fierul, până când focul i-a mâncat toată carnea mâinii drepte a lui şi a căzut focul singur pe pământ; căci a ales viteazul luptător al adevărului cu cuget bărbătesc şi întărit ca mai bine să-i ardă mâna lui, fără a o mişca cât de puţin, decât să se arate păgânilor că a adus tămâie şi jertfă demonilor. Pentru aceasta şi în chinul acesta şi-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, luând de la Dânsul cununa mărturisirii. Deci, pe viteazul acesta luptător l-a cinstit cu cuvinte de laudă ritoriceşti atât Marele Vasile, cât şi dumnezeiescul Hrisostom.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Azi, făcătorul de minuni.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Diocleţian, în anii două sute optzeci şi nouă, trăgându-se din ţara isaurilor, ostaş cu meşteşugul. Deci, lăsând viaţa ostăşească, petrecea prin pustietăţi, în care aflându-se, făcea multe vindecări şi minuni. A fost însă pârât de oarecare vânători şi a fost adus la Diocleţian, şi credinţa în Hristos mărturisind, a fost trimis la eparhul Achilin însoţit de o sută cincizeci de ostaşi, care, în loc să piardă pe Sfântul, au crezut şi ei în Hristos, datorită minunii ce a făcut Sfântul în acea călătorie; căci, fiind ostaşii însetaţi, a scos Sfântul apă şi i-a adăpat în loc fără de apă. Deci, eparhul primind pe sfinţi în mâinile sale, i-a dus la un loc şi a pedepsit pe Sfântul Azi cu multe răni şi chinuri ca doară văzând ceilalţi să se teamă. Apoi l-au spânzurat pe el pe o roată şi sub el a aprins un foc mare, dar văpaia s-a stins şi Sfântul a rămas nevătămat. Pentru aceasta, femeia eparhului şi fiica lui au crezut în Hristos. Atunci, eparhul a poruncit mai întâi să se taie capetele celor o sută cincizeci de ostaşi şi femeii şi fiicei sale, iar mai în urmă a poruncit să bată pe Sfântul cumplit şi să-i taie şi lui

capul. Şi aşa fericiţii pătimitori pentru Hristos au luat cu toţii cununa cea neveştejită a mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor o sută cincizeci de ostaşi, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor femei, soţia şi fiica eparhului, care prin sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor doisprezece ostaşi, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi pomenirea Sfântului Mucenic Agapie, care s-a săvârşit fiind sfâşiat de fiare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iliodor, cel din Maghido a Pamfiliei.

Pe vremea împărăţiei lui Aurelian, în Roma, domnind Aetie în Maghido, cetatea Pamfiliei, în anii două sute şaptezeci şi doi, fericitul acesta Iliodor, aflându-se în aceeaşi cetate şi pe Hristos propovăduindu-L cu îndrăzneală, a fost pârât la guvernator. Deci, stând faţă înaintea lui şi auzind multe măguliri şi fiindcă nu s-a plecat a jertfi idolilor, a fost spânzurat şi strujit şi ars cu făclii aprinse, a căror iuţime de chinuri străbătând pe sfântul la inimă zicea: Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi! Şi îndată a venit glas din cer, zicând: Nu te teme, căci Eu cu tine sunt. Acest glas auzindu-l acei ce ţineau făcliile, către acestea văzând încă şi patru îngeri care îi opreau pe ei de a chinui pe sfântul, au crezut în Domnul, iar pe guvernator l-au înfruntat şi l-au ruşinat. Pentru aceasta, fiind aruncaţi în mare, au luat de la Domnul cununile muceniciei.

Atunci a poruncit guvernatorul să fie încins un bou de aramă şi înăuntrul lui să fie băgat mucenicul lui Hristos. Deci, după ce l-au băgat în el, a făcut rugăciune Sfântul, iar boul ce scânteia s-a făcut îndată rece şi mucenicul cânta înăuntrul lui. Deci, guvernatorul, auzind pe Sfântul cântând, s-a spăimântat şi apropiindu-se acolo şi cunoscând că boul ce cu puţin mai înainte era foarte arzător s-a prefăcut în foarte rece, a zis către Sfânt: O, cap necuvios, vrăjile tale şi acest foc l-au biruit. Iar Sfântul i-a răspuns: Vrăjile mele sunt Hristosul meu. Ci dă-mi vreme de trei zile, ca să socotesc ce trebuie să fac. Şi învoindu-se guvernatorul, Sfântul a intrat pe ascuns în capiştea ce se numea Panteon, fiindcă acolo erau toţi idolii, şi făcând în acesta rugăciune, îndată s-a făcut cutremur, şi din acel cutremur au căzut jos toţi idolii şi s-au zdrobit. Aceasta aflând, guvernatorul a adus pe mucenic de faţă la divanul său şi, umplându-se de mânie, a poruncit să fie spânzurat Sfântul şi să i se bată cuie înroşite în cap, pe care Sfântul le-a răbdat cu ajutorul lui Dumnezeu. Deci, văzând guvernatorul că nu se biruieşte Sfântul prin chinuri, a poruncit ca, legat cu lanţuri grele, să-l ducă la cetatea Atalenilor. Şi, după ce l-au dus acolo, iarăşi l-au întors înapoi şi iarăşi a stat, faţă la divanul său.

Deci multe vorbindu-i ca să jertfească idolilor şi văzându-l neînduplecat, a poruncit să fie băgate în deschizăturile lemnului pentru chinuri mâinile şi picioarele mucenicului. Şi, arzând în foc o tigaie mare,

l-a băgat în ea. Dar Sfântul stând în mijlocul tigăii îşi făcea rugăciunea şi pe cei ce erau împrejur îi îndemna să intre în tigaie, încredinţându-i că vor rămâne nevătămaţi de foc. Crezând cuvintelor lui, au intrat mulţi dintr-înşii şi, rămânând nevătămaţi precum, zicea Sfântul, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos, zicând: Cu adevărat mare este Dumnezeul creştinilor! Acestea, după ce le-a văzut, guvernatorul s-a temut ca nu cumva cei ce au crezut să răpească pe Sfântul din mâinile lui. De aceea, a poruncit ca să-l ducă pe el iarăşi la Maghido. Şi după ce a ajuns în cetate, iarăşi a fost înfăţişat la cercetare. Şi după ce a vorbit multe şi nu s-a înduplecat Sfântul să jertfească idolilor, a poruncit guvernatorul Aetie să i se taie limba şi, spânzurându-l, să fie bătut două ceasuri; după aceasta a pus pe dânsul frâu şi-l trăgea afară din cetate ca să-l omoare. Şi, făcând Sfântul semn cu mâna către cei ce-l trăgeau, ca să-i dea lui puţină vreme de rugăciune, a stat la rugăciune şi, plinindu-şi rugăciunea, i s-a tăiat capul şi aşa a luat fericitul cununa mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Antim, Talaleu, Cristofor şi Eufimia cu fiii lor şi Sfântul Panharie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuişete pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei cuvân-«tători de cântare i-ai mântuit, «binecuvântat eşti Dumnezeul «părinţilor noştri».

Mai presus de fire este cu adevărat mărirea proorocilor Tăi; binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Învrednicindu-te a locui cu Dumnezeu, cânţi: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Prin proorocii Tăi arăţi harul cel dumnezeiesc; binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei:

Fiind mântuiţi cu naşterea ta, Fecioară, cântăm: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al mucenicului

Irmos: **Nu ne ruşina pe noi...**

Cu ceata mucenicilor, ca un mucenic nebiruit, te-ai învrednicit a striga cu glas mare lui Hristos: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu făclii luminate ai intrat în dumnezeiasca cămară de mire, mare mucenice, strigând lui Hristos: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Având dreaptă mai tare decât focul, stând de-a dreapta Stăpânului tău, strigi: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiind mântuiţi cu preacurată naşterea ta, te lăudăm credincioşii neîncetat, strigând: Binecuvântat este, Preacurată, Rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de veci, «Fiul şi Dumnezeu, şi în anii cei «mai de pe urmă din Fecioara «Maică S-a întrupat, preoţi, «lăudaţi-L, popoare, preaînăl-«ţaţi-L întru toţi vecii».

Luminându-se de la Dumnezeu, proorocii proorocesc cunoştinţa celor viitoare, strigând cu cuget dumnezeiesc: Preoţi, lăudaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Ca un luminător preamare, ai luminat, preafericite, celor din întuneric, luminându-te Avdie cu dumnezeieştile străluciri, strigând: Popoare preaînălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

După dumnezeiasca fiinţă, Cel ce eşti de o fiinţă cu Părintele Tău, cu noi de un neam Te-ai arătat, din trup de maică neispitită de bărbat născându-Te. Pentru aceasta Te lăudăm şi Te preaînălţăm, Hristoase, în veci.

Alt Canon, al mucenicului

Irmos: **Pe Dumnezeu, Cel ce a izbăvit...**

Toată întrarmarea vrăjmaşului ai surpat-o, Varlaame, vrednicule de minune, şi ai ars toată înşelăciunea idolească, strigând: Pe Tine Te preaînălţăm, Hristoase, în veci.

Fiind împodobit cu bunăcuviinţă, stai înaintea lui Hristos, luptătorule pururea pomenite, purtând porfiră vopsită cu sângele mucenicesc şi slăvind pe Stăpânul în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Fiind înfierbântat cu focul dreptei credinţe, ca pe nişte spini ai ars toate nălucirile cele demonice, strigând: Lăudaţi şi preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cei ce te binecuvintează cu credinţă, se binecuvintează de Domnul, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Că ai născut pe Stăpânul, Cel ce binecuvintează făptura, pe Care Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, Cel ce a izbăvit în cuptorul cel cu foc «în Babilon pe tinerii evrei, «preoţi, binecuvântaţi-L, popoa-«re, preaînălţaţi-L pe El în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine, Maică a lui Dumnezeu, mai presus de minte «şi de cuvânt, care ai născut în «chip de negrăit sub ani pe Cel «fără de ani, credincioşii cu un «gând te mărim».

Fiind împodobit cu cuvânt dumnezeiesc şi cu faptă, te-ai înălţat cu duhul, Avdie minunate, şi te-ai învrednicit a vedea cele viitoare.

Sălăşluit fiind unde sunt cetele proorocilor şi strălucirile sfinţilor, roagă pe Domnul să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine cu credinţă.

Cu totul fiind dat lui Dumnezeu, curat ai vorbit dumnezeieştile arătări, de care şi acum te îndestulezi, preafericite.

A Născătoarei:

Pe tine, sfeşnic al luminii, te lăudăm, Curată, care ai primit pe Cuvântul întrupat şi, lespede harului ştiindu-te, te mărim.

Alt Canon, al mucenicului

Irmos: **Hristos, Piatra cea netăiată...**

Legea laudelor se biruieşte de mărimea luptelor tale. Numai Stăpânul Hristos ştie a te mări cu dumnezeiască strălucire. Pe Care roagă-L neîncetat pentru cei ce te laudă cu credinţă.

Cu totul te-ai adus pe tine jertfă vie Domnului, cu totul te-ai arătat împreună-moştenitor Împărăţiei Lui şi părtaş, şi cu Dânsul împreună împărăţeşti acum, veselindu-te, pururea pomenite.

Slavă...

Pentru dragostea Ta, Mântuitorule, împotrivindu-se dumnezeiescul mucenic până la sânge şi până la moarte, cu sabie şi cu foc şi cu chinuri a primit de la Tine nemurire, îndulcindu-se, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, ocrotitoare a lumii şi Maică a Lui Dumnezeu, Fecioară, bucurându-mă, te pun înainte apărătoare a toată viaţa mea şi a sufletului meu. Că tu, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, poţi a mântui pe cei ce te laudă.

Irmosul:

Hristos, Piatra cea netăiată de mână, Cea din «capul unghiului, din tine, «muntele cel netăiat, Fecioară, «S-a tăiat, unind firile cele ose«bite. Pentru aceasta veselin«du-ne, pe tine, Născătoare de «Dumnezeu, te mărim».

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECEA

Înainte-prăznuirea Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; şi cuviosul Părintele nostru Grigorie Decapolitul; şi cel între sfinţi Părintele nostru Proclu, arhiepiscopul Constantinopolului.

Să se ia aminte:

Pentru slujba Înainte-prăznuirii să se vadă şi "Învăţătura de tipic" de la sfârşitul acestei cărţi.

Pentru hramul Sfântului Grigorie şi pentru cinstirea sfintelor lui moaşte, care se află la sfânta Mânăstire Bistriţa-Vâlcea, şi pentru cei ce vor avea evlavie ca să-l prăznuiască numai pe Sfântul, i s-a aşezat slujba cu priveghere, după această slujbă.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am.....**, se pun stihirile pe 6: ale Înainte-prăznuirii 3 şi ale Sfântului Grigorie 3.

Stihirile Înainte-prăznuirii, glasul 1:

Podobie: **Ceea ce eşti bucuria...**

Fecioare purtând făclii cu bucurie petrec pe pururea Fecioara, proorocind cu Duhul ceea ce într-adevăr va să fie. Că Născătoarea de Dumnezeu, fiind locaş lui Dumnezeu, pruncă fiind, este adusă cu strălucire feciorească la Templu.

După făgăduinţa cea sfântă, Născătoarea de Dumnezeu şi Rodul cel lăudat, S-a arătat lumii cu adevărat. Precum cea mai presus decât toţi, cu bună cinstire a fost dusă în Templul lui Dumnezeu, plinind rugăciunea celor ce au născut-o şi fiind păzită cu dumnezeiescul Duh.

Cu cerească pâine fiind hrănită, Fecioară, cu credinţă în Templul Domnului, ai născut lumii pe Cuvântul vieţii, Căruia ca o Biserică aleasă şi cu totul fără de prihană mai înainte te-ai logodit prin Duhul în taină, Mireasă făcându-te lui Dumnezeu şi Tatălui.

Alte stihiri, ale Sfântului Grigorie, glas şi Podobie aceleaşi:

În cereştile locaşuri cu veselie locuind şi cu îngerii, părinte, cu îndrăznire stând înaintea tronului Domnului, roagă-te ca să dăruiască, celor ce săvârşesc pe pământ pomenirea ta, iertare de greşeli şi de patimi.

Cu secerea rugăciunilor, Părinte Grigorie, spinii patimilor tăindu-i şi arând cu plugul înfrânării pământul cel sufletesc, ai semănat în el seminţele dreptei credinţe, prin care creşti pentru noi roade de tămăduiri.

Vas al virtuţilor te numim pe tine, cuvioase, ca pe un iubitor de linişte, şi lucrător al privegherii şi stâlp al înfrânării şi locaş nestricat de rugăciune şi

vistierie de minuni, şi rugător pentru cei ce te cinstesc pe tine, Grigorie.

Slavă..., Şi acum..., a Înainte-prăznuirii, glasul al 4-lea:

Astăzi, Biserica cea care a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, în Templul Domnului se aduce şi Zaharia o primeşte pe dânsa. Astăzi Sfânta Sfintelor se bucură şi ceata îngerilor cu taină prăznuieşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi, împreună cu Gavriil să strigăm: Bucură-te ceea ce de la Dumnezeu eşti plină de har, Domnul este cu tine, Cel ce are mare milă.

Ia aminte

Dacă este vineri seara, **Slavă...,** a Înainte-prăznuirii, **Şi acum...,** Dogmatica glasului.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Sfântului Proclu, glasul al 4-lea:

Podobie: **Dat-ai semn...**

Cu luminarea dogmelor şi cu strălucirea vieţii, cu dreaptă credinţă ai împodobit arhieria, Procle pururea-pomenite, şi Bisericii stâlp te-ai arătat cu adevărat, luminând pe toţi cu cuvintele tale. Pentru aceasta, pe tine te fericim şi cu psalmi şi cu cântări prăznuim sfântă şi preacinstită pomenirea ta.

Stih: **Scumpă este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.**

În chip strălucit ai învăţat şi cu dumnezeiască înţelepciune ai propovăduit pe Născătoarea de Dumnezeu, Fecioară preacurată, care a născut pe Ziditorul cel mai înainte de veci şi Stăpânul, Fiul şi Cuvântul Tatălui, Care în vremurile cele din urmă şi om S-a făcut pentru noi de bunăvoie şi nu s-a schimbat cu firea. Şi pe Nestorie cel nelegiuit şi nebun l-ai ruşinat.

Stih: **Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi cu bucurie se vor bucura.**

Apele cele ca aurul luminoase ale înţelepciunii de Dumnezeu propovăduitorului le-ai scos, pururea pomenite, al căruia şi moştenitor al dreptei credinţe şi al scaunului te-ai arătat, întărind cu învăţăturile adevărului turma lui Hristos şi sfintele şi preacinstitele moaşte ca pe o podoabă preafrumoasă Bisericii le-ai dăruit.

Slavă... Şi acum...., a Înainte-Prăznuirii, glasul al 4-lea:

Veniţi toţi credincioşii, pe ceea ce este singura fără de prihană să o lăudăm, pe cea mai înainte propovăduită de prooroci şi în Biserică adusă, care mai înainte de veci a fost rânduită a fi Maică, şi în anii cei mai de pe urmă s-a arătat Născătoare de Dumnezeu. Doamne, pentru rugăciunile ei, pacea Ta dă-ne-o nouă şi mare milă.

Troparul sfinţilor, glasul al 4-lea: **Dumnezeul părinţilor noştri...**

Caută la sfârşitul cărţii.

Slavă... Şi acum..., al Înainte-prăznuirii, glasul al 4-lea:

Bucurie mai dinainte ne dăruieşte astăzi Ana, odrăslind rod nepotrivit întristării, pe singura pururea Fecioară, pe care o şi aduce astăzi cu bucurie, făgăduitele rugăciuni împlinindu-şi, în Templul Domnului, ca pe ceea ce este Biserica Cuvântului lui Dumnezeu şi Maică curată.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...,** se cântă troparul Înainte-prăznuirii (de două ori). **Slavă,** al sfinţilor, **Şi acum...** al Înainte-prăznuirii.

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: **Degrab ne întâmpină...**

Cele dinaintea uşilor Templului şi Sfânta Sfintelor, în chip văzut astăzi Zaharia, luminat împodobindu-le, bine le găteşte. Că va să intre înăuntrul acestora Fecioara, care a fost gătită spre sălăşluirea lui Dumnezeu, a cărei dumnezeiască Intrare în Templu mai înainte o prăznuim.

Slavă... Şi acum..., iarăşi aceasta.

După a doua Stihologie, sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: **Spăimântatu-s-a Iosif...**

Locaşul lui Dumnezeu, cămara cea de mult preţ, în Templul lui Dumnezeu, strălucită cu făclii şi cu bucurie, mai înainte vine să intre. Şi se bucură Zaharia, văzând lămurit ceata sfinţilor prooroci petrecând-o pe aceasta, şi se veseleşte şi, înainte prăznuind, cântă zicând: Bucurie mai înainte vesteşte Intrarea ta, Fecioară Maică nenuntită.

Slavă... Şi acum..., iarăşi aceasta.

Psalmul 50.

CANOANELE

Al Înainte-prăznuirii cu Irmosul pe 6 şi ale sfinţilor două pe 8.

CANONUL Înainte-prăznuirii

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul Sfânt «şi cuvânt voi răspunde împără«tesei Maici şi mă voi arăta lu«minat, prăznuind, şi voi cânta «Intrarea ei, bucurându-mă».

În Sfintele Sfintelor, cea preasfântă şi fără de prihană înainte merge a locui, ca să fie Biserică sfinţită lui Dumnezeu, Celui Preasfânt, şi înaintea ei merg tinerele fecioare.

Sfatul cel mai dinainte de veci, al Dumnezeului nostru Celui mai înainte de veci, s-a împlinit, mai înainte mergând tu a fi hrănită în Sfânta Sfintelor, spre a fi locaş Cuvântului, Fecioară cu totul fără de prihană.

Dumnezeieştii tăi părinţi, pe tine, ceea ce aveai să fii Născătoare de Dumnezeu, te-au dus să fii hrănită în Sfânta Sfintelor, împlinind rugăciunea cu care s-au rugat, Preacurată.

Dă putere, Stăpână, neputinţei inimii mele şi o întăreşte, că se clatină de patimi, ca să te fericească pe tine cu credinţă şi cu dragoste, cea pururea fericită şi cu totul fără prihană.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: **Pe Faraon cel ce se purta...**

Smeritul meu suflet cel omorât cu dulceţile trupului, cu rugăciunile tale înviază-l, Părinte Grigorie. Că viaţă neîmbătrânitoare acum ai luat, omorându-ţi mădularele cele de pe pământ, cuvioase, cu pustniceştile nevoinţe.

Înfrânându-ţi dulceţile trupului cu vitejia minţii, din vârsta prunciei te-ai făcut, părinte, organ al Duhului. Ale Cărui lucrări lămurit primindu-le înăuntru, cu chip sfânt eşti cunoscut.

Cu iubirea dumnezeaiscă poftele trupului ai veştejit, şi ţie însuţi, fericite, ţi-ai logodit soţie curăţia, din care s-au născut ţie fii toate virtuţile, pururea-pomenite, care te-au făcut dar al lui Dumnezeu.

A Născătoarei:

Ceea ce eşti scară cerească, care ajungi de la pământ la cer, şi prin care Cuvântul lui Dumnezeu cu oamenii a vorbit, binecuvântată Preacurată, minune nespusă, vedere cu mintea necuprinsă, mântuieşte pe cei ce caută scăpare la tine.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul 1:

Irmos: **Dreapta Ta cea purtătoare...**

Prin lucrare şi prin cuvânt adevărat cu îngerii cei înţelegători fiind de un chip, de Dumnezeu primite, şi împreună cu dânşii înaintea tronului cinstitei Treimi stând, Proclu, roagă-te să ne mântuiască pe noi.

Urmelor lui Gură de Aur urmând, înţelepte părinte pururea-pomenite, a aceluia cinstită şi dumnezeiască îmbrăcăminte a preoţiei, ca o moştenire părintească, ai luat după vrednicie, minunate.

Slavă...

De demult Isaia a strigat cu Duhul că Dumnezeu avea să vină pe pământ; iar Nestorie, cu minte vătămată, a hulit întruparea, care, de tine, de trei ori fericite, prin sinod a fost condamnat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu cuvinte de Dumnezeu insuflate, înfricoşătoarea întrupare cea din Fecioară a cuvântului Dumnezeului nostru o ai luminat, Proclu, şi Născătoare de Dumnezeu pe aceasta ai propovăduit-o, învăţăturilor celor preaînţelepte ale Apostolilor urmând.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea «ce eşti izvor viu şi îndestulat, «care s-au împreunat ceată du-«hovnicească, întăreşte-i şi, în-«tru dumnezeiască Intrarea ta, «cununilor măririi învredni-«ceşte-i».

Începând a merge înaintea Fecioarei, fecioarele, făclii ţinând, au arătat lămurit ceea ce avea să fie. Că dintr-însa avea să se nască luminarea cunoştinţei, care a dezlegat întunecarea înşelăciunii.

Râvnind de demult cu dumnezeiesc gând, Ana a împlinit făgăduinţa şi te-a pus în Sfânta Sfintelor pe tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care aveai să zămisleşti şi să naşti în duh minunat.

Soarele şi-a întins razele, văzând pe norul luminii întins cu voia lui Dumnezeu înăuntru, în Sfânta Sfintelor, din care avea să plouă iertare celor înţeleniţi cu greşelile.

Mă îndumnezeieşte Dumnezeu, sălăşluindu-Se întru tine pentru îndurare, Preacinstită curată, pe mine, cel furat prin mâncare mai înainte de înşelăciunea şarpelui. Şi în locul stricăciunii iarăşi desfătare nestricăcioasă îmi dăruieşte.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie.

Irmos: **Doamne, Cel ce ai făcut...**

În numele faptelor bune alergând, cuvioase, în norul privirii la cele de sus ai intrat şi ai cunoscut, pe cât ai putut cuprinde, pe Cel necuprins de fire, plin de lumină fiind, părinte.

Cel ce S-a născut în peşteră pentru mântuirea oamenilor de demult, pe tine cel ce ai locuit în peşteră, preafericite, cu lumină cerească te-a luminat, ca pe Pavel luminos arătându-te, Părinte Grigorie.

Uşa cea cerească, Preacurata Maică a lui Hristos, ţie, celui

înconjurat de asupririle demonice, părinte, ţi-a dat aripi şi puternic cu tărie te-a făcut asupra lor cu harul său.

A Născătoarei:

Bucură-te, ceea ce singură ai născut pe Domnul tuturor. Bucură-te, ceea ce ai solit viaţa oamenilor. Bucură-te, munte umbrit şi netăiat. Întărirea credincioşilor, bucură-te, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon, al Sfântului Proclu.

Irmos: **Cel ce singur ştii neputinţa...**

Lumină din lumină prin dumnezeiască vedenie, preafericite, luând, Bisericii lumină ai fost; pentru aceasta ţi-a răsărit şi dumnezeiască lumină cu cugetarea, precum este scris. Cu care fiind strălucit, luminezi pe cei ce laudă pomenirea ta, Proclu.

Trâmbiţând cu tunetul dogmelor, ca zidurile Ierihonului s-au surpat toate îndrăznelile eresurilor şi oştirile. Şi semne de biruinţă ai ridicat, propovăduind lămurit întruparea lui Dumnezeu cea din Fecioară.

Slavă...

De izvorul înţelepciunii lipindu-ţi gura ta, de Dumnezeu insuflate, şi dumnezeieştile ape ale înţelepciunii celei duhovniceşti luând, Proclu, ai înecat râurile cele tulburi, preafericite, adică învăţăturile lui Nestorie cele neîngăduite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce Unul-Născut din Tatăl sus în chip de negrăit se cunoaşte, Unul-Născut din tine jos, Preacurată, mai presus de cuvânt şi de înţelegere S-a născut şi a îndumnezeit pe om prin tine, cea cu totul fără prihană, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, care nu ştii de nuntă.

Irmosul:

Cel ce singur ştii neputinţa fiinţei omeneşti şi după «milostivire o ai închipuit, în«cinge-mă cu putere de sus, ca «să strig ţie: Sfânt este locaşul «cel însufleţit al slavei Tale «celei nerostite, Iubitorule de «oameni».

CONDACUL Sfântului Grigorie, glasul al 3-lea:

Podobie: **Fecioara astăzi...**

Soare luminos pe tine Biserica te cunoaşte, care cu podoabele faptelor bune şi cu razele tămăduirilor pe toţi luminezi, a lui Hristos slugă. Pentru aceasta prăznuim dumnezeiasca pomenire a ta şi cinstim nevoinţele tale, preafericite părinte, înţelepte Grigorie.

Alt condac, al Sfântului Proclu, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii...

După vrednicie astăzi prăznuieşte, cea mai cinstită decât toate cetăţile cu adevărat, cinstită mutarea ta, părinte al părinţilor, preafericite Proclu, înţelepte.

S E D E A L N A Sfântului Grigorie, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi...

Cu dumnezeiască strălucire fiind luminat, ai izgonit întunericul patimilor celor de suflet păgubitoare, Grigorie pururea-pomenite. Înălţându-te spre înălţimea nepătimirii cea preacurată, ai revărsat uimitor raze de tămăduiri, sălăşluindu-te în lumina cea neapusă a Împărăţiei lui Hristos.

Slavă...., altă Sedealnă, a Sfântului Proclu, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Întru înălţimea Bisericii, Domnul te-a pus ca pe o stea luminoasă, să luminezi pe cei ce cântă: Proclu, lauda părinţilor, pururea pomenite.

Şi acum..., a Înainte-prăznuirii, glasul al 4-lea:

Cinstita Intrare a Fecioarei, astăzi mai înainte prăznuind-o luminat credincioşii, cu cântări de Dumnezeu grăitoare pe dânsa să o lăudăm neîncetat, ca pe ceea ce este cu totul fără prihană.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Dumnezeiescul sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, «al întrupării Tale celei din «Fecioară, proorocul Avacum «înţelegându-l, a strigat: Slavă «puterii Tale, Doamne!».

Sfinţite limbi mai înainte te-au vestit, Curată, că aveai să fii locaş Firii celei neîncăpute. Pentru aceasta pe tine cetele fecioarelor te-au petrecut la cele sfinte, făclii purtând.

Laudă a dobândit Ioachim cu Ana, împreună mergând şi ducându-te pe tine în Sfânta Sfintelor cu veselie; ceea ce eşti Biserica lui Dumnezeu preasfântă, Preacurată Stăpână, cu totul fără prihană.

Dezleagă-se osândirea strămoşilor, că iată a înflorit viţa care ne-a rodit nouă Strugurele cel nestricat, Cel ce aduce vin de veselie marginilor.

Pe tine una, ceea ce eşti cu totul fără prihană, Cuvântul, Ziditorul aflându-te, S-a sălăşluit în pântecele tău, lucrând a noastră mântuire cu harul, Preacurată, pentru mila cea negrăită.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie.

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne...

Cel ce pentru noi străină pogorâre a avut, străin fiind pentru bunătate, pe tine

străin pentru Dânsul, din moştenire văzându-te, te-a primit, Grigorie, şi dumnezeiesc moştenitor al Împărăţiei Sale strălucit în virtuţi te-a făcut.

Pentru Hristos, Cel ce pentru noi, Prunc S-a făcut, cuvioase, la şcoala pruncilor te-ai dat pe tine, însuţi ca un prunc fiind după răutate, de Dumnezeu cugetătorule părinte, şi cu dumnezeiasca smerenie răutatea vrăjmaşului ai smerit-o, fericite Grigorie.

Cu ploile lacrimilor tale, Părinte Grigorie, ca şi cu nişte rouă dumnezeiască adăpându-te, toată fapta cea bună ai crescut, toată roada cea bună a dreptăţii ai înflorit, ca un pom roditor răsădit lângă izvoarele apelor ai rodit roadele pustniciei celei desăvârşite.

A Născătoarei:

Maica lui Dumnezeu binecuvântată, ceea ce eşti cu totul fără prihană, vindecă rănile sufletului meu. Stinge desfătările trupului. Inima mea cea întunecată lumineaz-o. Împacă-mi mintea mea şi mă izbăveşte de toată vătămarea şi defăimarea vrăjmaşilor.

Alt Canon, al Sfântului Proclu.

Irmos: **Munte umbrit...**

Ca nişte aur în foc, preasfinţite, cu înfrânarea, înţelepte, cinstit trupul tău curăţindu-ţi, frumos l-ai arătat Făcătorului; pentru aceasta veşmântul preoţiei în vecie ţi-a dăruit.

Vestirea cuvintelor şi tunetul cel cu bun glas al dogmelor învăţăturilor tale, Biserica lui Dumnezeu înţelepţeşte veselind-o, alungă îndrăzneala ereticilor, sfinţitorule Proclu, preavestite.

Slavă...

Întru învăţătura dumnezeieştii cunoştinţe fiind, ca un ierarh sfinţit, apoi cu bună dăruire tuturor ai făcut parte de luminare şi de dumnezeiască strălucire, spre mântuirea sufletelor, după vrednicie, minunate.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cărbunele cel dumnezeiesc în pântece, ceea ce eşti cu totul fără prihană, primindu-L mai presus de minte, nu te-ai ars cu adevărat. Că rugul de departe cu însemnare a închipuit naşterea ta, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de cinstită Intrarea ta; că tu, «Fecioară, care nu ştii de «nuntă, înăuntru ai intrat în «Templul lui Dumnezeu, ca o «preacurată Biserică, tuturor «celor ce te laudă pe tine, pace «dăruindu-le».

Norii să răspândească dreptate astăzi; căci ca în cer se întinde dumnezeiescul nor în Biserica lui Dumnezeu, care picură dulceaţa ce scoate toată amărăciunea sufletelor noastre.

Neobişnuită este zămislirea ta, neobişnuită este şi naşterea ta, neobişnuită este arătarea ta, Fecioară, şi ducerea ta înăuntrul Templului. Neobişnuite şi uimitoare sunt toate ale tale, care covârşesc cuvântul şi gândul, Preacurată.

Pe tine toată te-a sfinţit Preasfântul Duh, ceea ce ai petrecut înăuntrul Bisericii şi te-ai hrănit cu hrană cerească, Mireasa Tatălui cea preafrumoasă. Pentru aceasta ai fost şi Cuvântului Născătoare.

Spre tine toată nădejdea mea o pun, Fecioară, la îndurările tale alergând. Vătămării diavoleşti arată neîmpărtăşit sufletul meu cel căzut şi slăbit de înecările desfătărilor.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie.

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Cu lucrarea cuvântului, viţă aducătoare de roadă te-ai arătat, cuvioase, care aduce struguri de virtuţi, copţi şi foarte mari, care izvorăsc vin duhovnicesc de mântuire, părinte, care veseleşte inimile credincioşilor.

Roma cea strălucită, părinte, de la răsărit primindu-te pe tine luminător neapus prin credinţă, s-a luminat cu cinstitele tale daruri. Că pe Hristos L-ai avut în suflet ca o lumină, luminând pe cei ce te văd pe tine, părinte.

Pe şarpele ce se târa şi păndea călcâiul tău, Grigorie, cu dumnezeiască priveghere în căile vieţii umblând, ca un slujitor al lui Dumnezeu, ca un lucrător al poruncilor Lui, l-ai omorât cu puterea Duhului.

A Născătoarei:

Ocrotirea lumii, Maică pururea Fecioară, cârmuieşte-mă şi mă povăţuieşte la calea cea dreaptă şi îndreptează la cărările cele bune ale dreptăţii gândul meu, umblările sufletului meu îndreptându-le.

Alt Canon, al Sfântului Proclu.

Irmos: Luminează-ne pe noi...

Purtător de lumină ca un sfeşnic, preafericite, făcându-te, sfintei Biserici te-ai arătat apărător şi lămurit ai arătat naşterea lui Dumnezeu neschimbat din Sfânta Fecioară, Mărite Proclu.

Întruparea cea slăvită a lui Dumnezeu din Fecioară punând-o în praştia dogmelor, ai surpat mintea cea îndrăzneaţă a lui Nestorie, ca şi de demult dumnezeiescul David pe Goliat cel de altă seminţie.

Slavă...

De învăţăturile lui Pavel fiind plin şi a lui vedenie văzând, minunate, Eliseu al doilea te-ai arătat, cu ungerea dumnezeiască a preoţiei fiind uns în taină.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nici tulburare, nici amestecare, în pântecele Fecioarei, n-a luat Dumnezeu cu trup ieşind; ci Cel ce S-a născut Dumnezeu şi om fără schimbare, cu lucrările S-a arătat.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest «praznic dumnezeiesc şi cu to-«tul cinstit al Maicii lui Dum-«nezeu, veniţi să batem din «palme slăvind pe Hristos, «Cel ce S-a născut dintr-însa».

Întărindu-se cu dumnezeiescul har, dumnezeieştii părinţi ai Fecioarei pe aceasta, ca pe o porumbiţă fără prihană, au adus-o cu dragoste în Sfânta Sfintelor a fi hrănită.

Înaintea ta, ceea ce aveai să primeşti lumina, care iese din lumină, fecioare cinstite, aprinzând făclii, au mers cu chip luminat la dumnezeiescul Templu dănţuind.

Cămara cea plină de mărire, marea glăsuire a proorocilor, tronul cel sfânt înăuntru în Sfânta Sfintelor se pune, Împăratului tuturor gătită fiind.

Laud, Fecioară, zămislirea ta, laud naşterea ta cea de negrăit, laud acoperământul tău, prin care scap de toată vătămarea, la limanul tău alergând.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie.

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Cu înclinarea cea spre Dumnezeu fiind sfinţit, preasfinţite, prin adâncile priviri tainice şi dumnezeieşti străluciri, ca un prooroc sfinţit, ca un slujitor al lui Dumnezeu, te-ai învrednicit prin dumnezeiescul har.

Cu linişte viaţa ta săvârşindu-ţi, Grigorie, te-ai arătat mai presus decât toate valurile lumeşti şi mai înalt decât patimile, pe tot pământul străin şi călător.

Ca o oglindă curată cu dumnezeiască strălucire te-ai îmbogăţit. Iar ca un vas sfinţit Templul cel de sus ai împodobit, Grigorie, şi Biserica celor întâi-născuţi o ai luminat.

A Născătoarei:

Marie curată, Cămara Împăratului, pe mine cel ce m-am făcut peşteră necurată a tâlharilor, cu rugăciunile tale curăţindu-mă, arată-mă Biserică sfântă Celui ce S-a născut din tine.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi...

La marele tron suindu-te, cuvioase, cu cele mai mari isprăvi l-ai împodobit cu dumnezeiască cuviinţă. Pentru aceasta, adunându-ne, te lăudăm pe tine, arhiereule, cu mare glas, Proclu, pururea pomenite.

Ca pe alt chivot Bisericii lui Hristos trupul preafericitului Gură de Aur l-ai dat, Proclu, cu ale tale învăţături şi ai înveselit adunările dreptcredincioşilor cu venirea lui.

Slavă...

Pe ajutătorii eresurilor, cei ce ca nişte fiare înconjurau turma lui Hristos, i-ai alungat cu toiagul învăţăturilor tale, Proclu fericite, şi la păşunarea dreptei credinţe turma ţi-ai îndreptat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Văzutu-te-ai covârşind pe Heruvimi, de Dumnezeu cu har dăruită Fecioară, că pe Cel ce este purtat pe umerii lor, Preacurată, în braţele tale L-ai purtat. Pentru aceasta pe tine, Fecioară, pururea toţi te mărim.

Irmosul:

Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt şi nu «este izbăvitor, socotitu-ne-am «ca oi de junghiere, mântuieşte «pe poporul tău, Dumnezeul «nostru. Că Tu eşti tărie şi în«dreptare a celor neputincioşi».

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

De veselie astăzi lumea toată s-a umplut, întru strălucitul praznic al Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Acesta este cortul cel ceresc.

ICOS

Făcătorul tuturor, Ziditorul şi Stăpânul, plecându-Se pentru milostivirea cea negrăită şi, din singură iubirea Sa de oameni, pe cel ce l-a alcătuit cu mâinile Sale văzându-l căzut, s-a milostivit şi a-l ridica a binevoit, prin zidire mai îndumnezeită şi prin deşertare de Sine, ca Cel din fire bun şi milostiv. Pentru aceasta, pe Maria mijlocitoare a tainei Lui a luat-o, ca pe o fecioară şi curată, din care firea noastră a purtat, precum a binevoit. Aceasta este cortul cel ceresc.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Preacuviosului şi de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul.

Acest Sfânt era din Isauria, născut şi crescut într-una din cele zece cetăţi, ce se cheamă Irinopol, fecior al lui Serghie şi al Mariei, în vremurile necredincioşilor luptători împotriva icoanelor. Când a fost de

opt ani a fost dat la carte şi, învăţând bine, se îndeletnicea pe la biserici. Iar dacă s-a făcut de vârstă, se găteau părinţii să-l însoare; iar el fugind pe ascuns, mai ales pentru eresul luptătorilor împotriva icoanelor umbla din loc în loc, sărutând pe cei ce mărturiseau pentru sfintele icoane şi strângând la sine de la aceia folos sufletesc. Apoi, supunându-se pe sine la toată înfrânarea şi aspra petrecere, s-a luptat cu multe ispite şi mai ales cu cele aduse de la demoni; pentru care s-a şi arătat mare făcător de minuni. Acesta a mers şi în Asia şi la Bizanţ dorind să mărturisească pentru sfintele icoane. Iar de acolo s-a dus la Roma şi, străbătând tot Apusul şi spăimântând pe mulţi cu semnele şi cu minunile ce făcea, iarăşi s-a întors la Bizanţ; şi de acolo s-a dus la muntele Olimpului. Deci, suindu-se acolo şi topindu-se foarte, s-a îmbolnăvit de idropică, încât numai după glas era cunoscut de cei ce-l ştiau. Deci, pogorându-se din munte s-a dus la Tesalonic şi de acolo venind iarăşi la Bizanţ a aflat pe Simeon mărturisitorul şi purtătorul de Dumnezeu închis în temniţă pentru sfintele icoane. Şi închinându-i-se şi rugându-l mult să se roage pentru el, cu pace s-a săvârşit.

Sfintele moaşte, ale acestui Sfânt Grigorie, se află întregi în România la sfânta Mânăstire Bistriţa-Vâlcea, care este făcută din temelie de răposatul ban Barbu Craiovescul. Acesta cu multă cheltuială a adus aceste sfinte moaşte la această sfântă mânăstire, unde se află şi până astăzi făcătoare de minuni, prin care şi sfânta mânăstire de multe primejdii este ferită şi pământul acesta multă folosinţă şi ajutor are; iar cine merge la Sfântul cu smerenie şi cu credinţă află folosinţă şi tămăduire atât trupeşte, cât şi sufleteşte.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru Proclu, arhiepiscopul Constantinopolului, care a fost ucenic al fericitului Ioan Hrisostomul şi moştenitor al scaunului lui.

Acest între sfinţi Părintele nostru Proclu a fost pe vremea împărăţiei lui Teodosie cel Mic, în anii patru sute opt. Fiindcă era cucernic şi îmbunătăţit a fost hirotonit episcop al Ciziculuí de către Sfântul Sisinie, patriarhul Constantinopolului. Şi mergând la Cizic nu a fost primit de către clericii eparhiei sale, căci aveau hirotonit pe altul, cu numele Dalmat. Pentru aceasta s-a întors înapoi la Constantinopol, rămânând fără de eparhie. Iar după ce a murit Maximian, patriarhul Constantinopolului, care se prăznuieşte la douăzeci şi una ale lui aprilie, în timp ce încă se aflau moaştele lui în altarul marii biserici a fost ales Proclu patriarh al Constantinopolului. Şi s-a suit în scaun în ziua mântuitoarelor patimi ale Domnului, adică în Sfânta şi Marea Joi. Deci, binevieţuind şi bineconducând Biserica doisprezece ani şi trei luni, cu pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pătimirea Sfântului Mucenic Dasie cel din Durostor (Silistra).

Acest Sfânt a trăit pe vremea lui Maximian în anii două sute nouăzeci şi opt, aflându-se în cetatea Durostor, care se află aproape de fluviul Dunărea. În această cetate era obicei să săvârşească elinii în tot

anul serbarea zeului lor Cronos. Mai înainte cu treizeci de zile de această serbare, alegeau un ostaş tânăr şi frumos la faţă şi-l găteau spre jertfă. Pe acesta, mai întâi, îl îmbrăcau împărăteşte, apoi îl îndemnau ca să-şi facă el mai întâi orice poftă a sa şi apoi îl junghiau peste jertfelnicul lui Cronos. Când a venit rândul să fie jertfit şi ostaşul acesta, Dasie, ostaşii cei împreună cu dânsul îl sileau ca să-şi împlinească orice poftă a sa. Iar Dasie şi-a pus în minte un gând foarte bun şi înţelept şi a zis către ei: Fiindcă este să mor, mai bine îmi este să mor pentru Hristos ca un creştin. Deci, înfăţişat fiind la divanul guvernatorului a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos. De aceasta fiind înştiinţat Diocleţian şi Maximian, au adus înaintea lor pe Sfântul şi, fiindcă în privelişte a mărturisit bunacinstire, multe chinuri a luat de la ei şi la sfârşit i s-a tăiat capul prin sabie, şi aşa a luat fericitul cununa muceniciei.

Troparul şi Condacul Sfântului Mucenic Dasie din Axiopolis-Cernavodă

Troparul, glasul 4:

Dasie, mucenic al lui Hristos, pe tine te laudă obştea credincioşilor din Axiopolis. Că pe tiranul vrăjmaş, cu puterea crucii, cu statornicie în mărturisirea credinţei în Dumnezeu, vitejeşte l-ai călcat, făcându-te pe tine viteaz ostaş al lui Hristos. Că, lepădând păgânătatea, cununa cea adevărată, din mâna lui Hristos ai luat. Pe acesta roagă-L, preafericite mucenice Dasie, să mântuiască pe toţi cei ce săvârşesc pomenirea ta.

Condacul, glasul 8:

Pricină de veselie ne-a venit nouă astăzi pomenindu-te, mucenice Dasie, că, întrarmându-te dumnezeieşte cu neprihănirea sufletului şi ţinând în cuget rugăciunea cea neîncetată, cu tărie ai biruit taberele vrăjmaşilor, Sfinte Mucenice, făcătorule de minuni. Roagă-te neîncetat lui Hristos-Dumnezeu pentru noi toţi.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Nirsa, episcopul, şi Iosif, ucenicul său, şi episcopul, şi alţi împreună cu dânşii, care s-au săvârşit în Persia prin sabie.

Dintre aceştia, Nirsa era episcop bătrân cu vârsta de optzeci de ani, iar Iosif fiind cu aceeaşi vrednicie cinstit, adică episcop, era de optzeci şi nouă de ani. Împreună cu care şi alţi oarecare episcopi şi preoţi şi din rândul celor mai simpli şi femei fecioare şi sihastre. Toţi în multe chipuri fiind cercetaţi şi cu felurite chinuri fiind lămuriţi şi de credinţă nelepădându-se, li s-au tăiat capetele şi aşa au luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Isachie, Ioan şi Savorie, care cu pietre fiind loviţi s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Gheitazet şi alţi trei, care s-au săvârşit fiind împunşi cu suliţele.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor fecioare Tecla, Vautha şi Denahida, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Eustatie, Tespesie şi Anatolie.

Aceştia au trăit în Gangria Galatiei, pe vremea împăratului Maximian, în anul 300. Toţi erau fii ai lui Filoteu şi ai Euseviei. Tatăl lor era din Galatia, iar maica lor, din Nicomidia. Eustatie se sârguia spre învăţătura cărţilor, iar Tespesie şi Anatolie lucrau meşteşugul părintesc, fiind tatăl lor vânzător de haine. Filoteu, tatăl lor, venind odată de la Răsărit la Nicomidia împreună cu fiul său Anatolie a fost învăţat credinţa lui Hristos de Luchian preotul şi dascălul, cel ce călătorea împreună cu ei şi, supunându-se învăţăturilor aceluia, au crezut în Hristos şi s-au botezat. Iar Eustatie şi Tespesie, mergând şi ei la Nicomidia, s-au întâlnit cu fericitul Antim, episcopul Nicomidiei, şi învăţând de la el credinţa în Hristos s-au botezat şi ei; iar după aceea tatăl lor Filoteu a fost hirotonit preot, iar Eustatie hirotonit diacon.

Însă n-a trecut multă vreme şi au murit părinţii acestor sfinţi. Şi fiind pârâţi la Maximian că sunt creştini, au fost bătuţi cu toiege şi puşi la închisoare, în care venind dumnezeiescul înger, i-a dezlegat din legături. A doua zi au fost daţi la fiare şi, luptându-se cu ele, au rămas nevătămaţi. Deci, luându-i pe ei Antonie comitele şi ducându-i la Niceea i-a pedepsit cu multe chinuri şi după aceea i-a aruncat în temniţă, în care iarăşi arătându-li-se dumnezeiescul înger i-a uşurat pe ei de durerile rănilor şi trupurile lor le-a făcut sănătoase. Acestea văzându-le acel vărsător de sânge, a hotărât asupra lor moarte de sabie. Şi venind la locul hotărât spre tăiere, fără de veste şi-au dat sfinţii sufletele lor lui Dumnezeu, cu pace; iar gealaţii, cuprinşi de frica tiranului, le-au tăiat capetele, moarte fiindu-le trupurile.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teoctist mărturisitorul şi Patriciul, ce a fost famen, în zilele Teodorei Augusta, împărăteasa, în anii 829.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, «fără numai Făcătorului. Ci «groaza focului bărbăteşte căl-«când-o, se bucurau cântând. «Prealăudate, Doamne al pă-«rinţilor şi Dumnezeule, bine-«cuvântat eşti».

Ca pe un soare purtător de lumină te-au primit înăuntru în Biserica cea sfântă pe tine, ceea ce ai strălucit rază de mântuire marginilor, curată Fecioară, care aveai să fii Biserică preasfântă Fiului lui Dumnezeu.

Bateţi din palme toţi, văzând pe ceea ce nu ştie de nuntă purtând semnele mântuirii. Căci cu mână de înger s-a hrănit, ceea ce avea să nască, în chip tainic pentru noi, Pâinea cea cerească.

Toate sufletele drepţilor cele de dedesubt te-au binevestit şi mai înainte te-au arătat pe tine, porumbiţă de aur, care porţi încetarea potopului celui înţelegător şi în Sfânta Sfintelor cu dreaptă credinţă ai dănţuit.

Ca o frumoasă pe Cel frumos ai născut, Care urâţenia noastră a întors-o la chipul cel dintâi, Fecioară cu totul fără prihană, Căruia şi cântăm: Doamne, al părinţilor şi Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu...

Cu vărsările lacrimilor focul păcatului ai stins, şi izvorăşti apa nepătimirii şi curatele izvoare ale tămăduirilor, celor ce cântă, Grigorie: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu căruţă de văpaie a cinstitei dragoste şi a desăvârşirii suindu-te, la înălţime te-ai ridicat, întru care ţi-ai agonisit viaţa ta, de Dumnezeu înţeleptite, strigând: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Alinat-ai valurile patimilor cu stările la priveghere şi adormind cu somnul cel cuvenit drepţilor, la lumină ai trecut, Părinte Grigorie, strigând: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei:

Pe mine cel ce sunt mort prin păcat şi pierit, ceea ce ai născut viaţa, curată Fecioară, înviază-mă şi mă mântuieşte şi din gheenă mă scoate pe mine, cel ce cânt: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt canon, al Sfântului Proclu

Irmos: Pe tine te cunoaştem...

Trupul şi mintea şi sufletul ai curăţit cu lepădarea patimilor, Ierarhe Proclu înţelepte; de acolo ai învăţat pentru Dumnezeu, Cel ce a luat trup şi suflet şi minte, Care s-a născut din Fecioară fără schimbare, ca să ne mântuiască pe noi.

Foc înţelegător în gândurile tale aprinzând, ai ars eresul cel plin de uscăciune şi putred al răucredinciosului Nestorie. Pentru aceasta ţie ne rugăm, desfătările noastre cele pline de uscăciune, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu arzându-le, curăţeşte-ne pe noi.

Slavă...

Tu către Hristos dobândind îndrăznire, sfinte, roagă-L ca de toată primejdia să se mântuiască cei ce laudă pe pământ cu cântări mărită pomenirea ta şi care cântă lui Dumnezeu celui lăudat, Proclu minunate.

Şi acum..., a Născătoarei:

Porţi pe Dumnezeu cel înfăşurat cu trup în braţele tale,

Curată, ca un scaun de Heruvimi, pe Cel ce poartă toate cu cuvântul puterii, Căruia cântăm şi zicem: Lăudat şi preaslăvit este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Ascultă, pruncă Fecioară curată, să spună Gavriil «voia Celui Preaînalt cea de «demult adevărată: Fii gata «spre primirea lui Dumnezeu; «că prin tine, Cel necuprins cu oamenii va să petreacă. Pentru «aceasta şi bucurându-mă strig: «Binecuvântaţi, toate lucrurile «Domnului, pe Domnul».

Ascultă şi înţelege, bătrânule înţelepte Zaharie, Ana a zis: Cu voia lui Dumnezeu pe această Pruncă curată, ce o am, cu suflet voios o primeşte; că printr-însa va să fie mântuirea, şi în Templul cel sfânt du-o pe ea, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Binecuvântat este singur Domnul, strigat-a preotul; intrările vieţii acum lămurit le arată nouă, văzută făcând cămara care a încăput pe Dumnezeu; întru care vrea să locuiască Hristos, Împăratul a toate, către Care tot pământul strigă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Iată, bătrânule preaînţelepte, a zis Ana cu evlavie: Pe această preabună Pruncă, pe care mi-a dat-o Dumnezeu, în chip strălucit primeşte-o şi prooroceşte că singură va să aducă în fiinţă propovăduirile, cu care proorocii strigă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Acum am cunoscut prealămurit, femeie, a zis înţelepţeşte bătrânul, că pom răsare în mijlocul Templului, care va înflori cu adevărat dumnezeiască Roadă, Care va aduce în Rai pe oamenii cei goniţi în stricăciune, care vor striga cu bucurie: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cuvânt de tăinuiri nespuse a zis luminat bătrânul sufletului tău, Pruncă preacurată: Acest templu dumnezeiesc vei locui; că, de înger fiind hrănită, pe Îngerul sfatului celui mare vei naşte, căruia Îi cântă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Glasul lui Gavriil cântăm ţie cu bucurie, Fecioară curată: Bucură-te, ceea ce singură eşti pricina bucuriei tuturor. Bucură-te, curăţirea sufletelor, ceea ce ai născut curăţirea noastră şi răscumpărarea noastră a celor ce cântăm Lui: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu slujindu-te stăruitor, ai luat, preafericite, ceea ce ai cerut cu credinţă. Că noaptea dormind tu, arătându-se ţie îngerul, sabie de foc ţi-a dat, care ţi-a tăiat patimile inimii, şi cu foc fără materie te-a curăţit, şi cu mărire te-a luminat în chip tainic.

Ca un soare cu totul luminos, cu înţelegere te-ai ridicat strălucit cu lumina virtuţilor şi cu strălucirea minunilor, Grigorie, luminând împrejur tot pământul şi luminând pe cei ce cântă cu dreaptă credinţă: Tineri, binecuvântaţi, preoţi, lăudaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Cântare îngerească ai auzit, Grigorie, încă umblând în muritorul tău trup; din care simţirile sufletului lămurit îndulcindu-ţi, sfânt şi luminos te-ai cunoscut, strigând pentru Stăpânul: Preoţi, binecuvântaţi-L, popoare, preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

A Născătoarei:

Ceea ce pe Judecătorul şi Domnul mai presus de cuvânt L-ai născut, pe Acesta, ca pe un Fiu al tău, Preasfântă, roagă-L: În ceasul Judecăţii, de osândă şi de foc, şi de întunericul cel neluminat, şi de scrâşnirea dinţilor, să izbăvească pe cei ce cântă întru credinţă, cu bunăcuviinţă: Popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Irmos: În cuptor tinerii...

Ca într-o topitoare strălucind de lumină, slăvite, cu nevinovăţia patimile trupului curăţindu-ţi ca pe aur, tuturor ai strălucit cântând: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cu organul cinstitei tale limbi, fericite, veselindu-se de glas Biserica, pogorârea cea mântuitoare a lui Dumnezeu pe pământ o cântă, tuturor glăsuind lămurit şi strigând: Pe Tine Te preaînălţăm, Hristoase, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Alăută dumnezeiască te-ai arătat cu adevărat, vestire glăsuind celor ce primesc cu credinţă întruparea lui Dumnezeu cea mântuitoare pentru noi, dumnezeiescule Proclu, cu credinţă strigând: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Păzind Stăpânul semnele fecioriei tale nestricate, Fecioară,

a ieşit Hristos din tine mai presus de înţelegere, ca să mântuiască pe cei ce strigă: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu po-«doaba dreptei credinţe, mai «curat decât aurul au strălucit, «grăind: Binecuvântaţi, toate «lucrurile Domnului, pe Dom-«nul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi «întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind lumi-«nat şi să prăznuiască firea «minţilor celor fără de trup, «cinstind sfântă Intrarea în «Templu a Maicii lui Dum-«nezeu, şi să strige: Bucură-te, «preafericită Născătoare de «Dumnezeu curată, pururea «Fecioară».

Iată muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, cu făclii luminoase înăuntru întru cele sfinte este adus, din care piatra s-a tăiat şi capiştele şi chipurile cele demonice le-a zdrobit şi pe oameni, în locul acelora, îi face biserici şi locaşuri cinstite.

Juratu-S-a Domnul, şi acum a împlinit, dându-ne nouă din seminţia lui Iuda pe pururea Fecioara, din al cărei pântece a răsărit Pomul vieţii, Care mântuieşte de mâncarea cea aducătoare de moarte pe cei ce s-au supus căderii prin mâncare şi au fost furaţi cu amăgirea şarpelui.

Cu gură luminoasă Ana a strigat în Templul lui Dumnezeu: Ţie închin pe această Pruncă, pe care mi-ai dat-o, Stăpâne! Din care, pentru milostivirea cea negrăită, purtător de trup arătându-Te, vei mântui lumea pe care ai zidit-o. Măreşte-o pe dânsa ca pe o maică a Ta.

Iată, a luminat ziua mântuirii celor ce erau în noaptea celor cumplite; uşa cea cerească, deschizând uşile Bisericii, cu făclii este adusă înăuntru întru cele Sfinte, să fie hrănită de sfântă putere, spre a sta locaş sfânt lui Dumnezeu.

Luminează, Curată, ochii sufletului meu, ceea ce ai născut Lumina. Ca să nu mă acopere întunericul cel adânc al păcatului, nici să mă acopere adâncul deznădăjduirii, ci însăţi pe mine mă mântuieşte şi mă îndreptează la limanul voii lui Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Irmos: Spăimântatu-s-a tot auzul...

Cu sudorile pustniceşti ai stins cărbunii păcatului şi din cer în chipul focului ai luat har, care nu te-a ars, înţelepte, ci mai vârtos te-a răcorit şi cu tăria puternic, împotriva patimilor pe tine te-a arătat.

Ca un trandafir în văile pustniciei ai înflorit, Părinte Grigorie, şi ca un crin binemirositor. Pentru aceasta oasele tale izvorăsc mir cu dulce miros din destul. Căci miresme pline de viaţă sunt şi fălcile tale ca nişte cupe cu miruri s-au arătat.

Astăzi, împreună cu noi, adunarea îngerilor şi a cuvioşilor se veseleşte, a patriarhilor şi a proorocilor, întru pomenirea ta, Grigorie. Împreună cu noi prăznuiesc Apostolii, mucenicii, cu care pomeneşte pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă, vrednicule de laudă.

Racla unde zace cinstitul şi mult-pătimitorul tău trup har de minuni ne izvorăşte nouă, Părinte Grigorie, sfinţind sufletele şi trupurile noastre, ale celor ce ne îmbogăţim cu tine, ocrotitorul şi cald sprijinitorul.

A Născătoarei:

Glasul lui Gavriil, noi credincioşii cu bucurie glăsuim către tine: Bucură-te, Raiule, cel ce ai răsărit Pomul vieţii. Bucură-te, dezlegarea blestemului, încununarea mucenicilor, lauda cuvioşilor şi oamenilor celor drept-credincioşi întărirea.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Irmos: Chipul naşterii tale...

Chipuri şi umbre ai trecut şi la Hristos-Adevărul ai alergat, născându-te a doua oară prin baia Botezului şi preot preasfinţit ungându-te. Pentru aceasta, şi Născătoare de Dumnezeu ai propovăduit pe ceea ce L-a născut pe El.

Sfinţitele obiceiuri şi dogmele lui Gură de Aur şi râvna cea sfinţită a credinţei lui cuprinzându-le, fericite, ai vărsat noianul învăţăturilor tale, care cu harul usucă curgerile eresurilor.

Slavă...

Potoleşte cu sfinţite rugăciunile tale viforul cel ridicat asupra noastră şi alungă întunecarea ispitelor şi toată răutatea oamenilor, ca cel ce ai îndrăznire spre Mântuitorul şi Dumnezeul nostru.

Şi acum..., a Născătoarei:

O, minunile tale cele mai presus de minte! Că pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a făcut trup, tu una L-ai născut mai presus de fire, Maică Fecioară, pe Cel ce ţine înţelepţeşte toate cu dumnezeiască voinţă şi le chiverniseşte.

Irmosul:

Chipul naşterii tale celei curate l-a arătat rugul «cel aprins care nu se ardea; şi «acum te rugăm să stingi cup- «torul ispitelor cel sălbăticit «asupra noastră, ca să te mă- «rim neîncetat pe tine, Născă- «toare de Dumnezeu».

LUMINÂNDA Sfântului Grigorie

Podobie: **Privind ucenicii Tăi, Doamne...**

Trupul ţi-ai supus minţii tale şi l-ai deprins, de Dumnezeu luminate, cu mare înţelepciune. De unde şi înălţându-te, răsplătire ai luat în ceruri cu îngerii, a lăuda pe Mântuitorul tuturor.

Slavă..., a Sfântului Proclu:

Podobie: **Cu ucenicii să ne adunăm...**

Ca cel ce ai fost întocmai la obicei cu faptele cele bune ale înţeleptului Gură de Aur şi următor te-ai făcut scaunului aceluia, mărite Proclu de Dumnezeu propovăduitorule, răsturnând eresul lui Nestorie cel răucredincios, pe Născătoarea de Dumnezeu ai propovăduit-o cu adevărat curată şi fecioară; cu care pentru turma ta pe Hristos roagă-L.

Şi acum..., a Înainte-prăznuirii...

Pe ceea ce este biserică a Înţelepciunii lui Dumnezeu şi scaun mai înalt decât al Heruvimilor, pe Curata de Dumnezeu Născătoarea, bine o împodobeşte Zaharia, ca să o primească pe dânsa uşile Templului în Sfânta Sfintelor, şi cu noi, cele dinaintea-prăznuirii cântă Fecioarei, din care Hristos Domnul întrupându-Se, lumea mântuieşte.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Înainte-prăznuirii, glasul 1:

Podobie: **Ceea ce eşti bucuria...**

Veniţi, credincioşii, adunându-ne, cu cântări să cinstim pe ceea ce s-a născut în chip minunat din maică stearpă, pe Mireasa lui Dumnezeu, Maica Făcătorului, şi cu fecioare şi cu făclii să o întâmpinăm, intrând în Templu în cele Sfinte.

Stih: **Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei şi cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie.**

Ca nişte flori de multe feluri adunând din grădinile cele înţelegătoare ale cuvintelor celor duhovniceşti, cununi de laude cu bucurie să împletim Fecioarei şi dar după vrednicie să i le aducem înaintea prăznuirii.

Stih: **Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.**

Să se împodobească uşile Templului Domnului şi să se deschidă, şi pe ceea ce este casa slavei şi singura mai presus de ceruri, mai presus de minte, să o primească bucurându-se, şi pe Hristos Mântuitorul să-L laude.

Slavă... Şi acum..., glasul 1:

Alcătuire a lui Gheorghe din Nicomidia.

Să se bucure astăzi cerul de sus şi norii veselie să stropească, pentru prealăudate măririle Dumnezeului nostru. Că iată Uşa ce caută spre Răsărit, născându-se după făgăduinţă din cea stearpă şi neroditoare şi lui Dumnezeu sfinţită fiind spre locaş, astăzi în Templu ca un prinos fără prihană se aduce. Să se bucure David, lovind în alăută, că zice: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce. Înăuntru, în cortul lui Dumnezeu, înăuntrul altarului Lui, să se hrăneacă spre locaş Celui ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl fără stricăciune, spre mântuirea sufletelor noastre.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile Înainte-prăznuirii, Cântarea a 3-a şi a 6-a pe 8. După Vohod se zice troparul hramului lui Hristos, unde este hram. Şi troparul Înainte-prăznuirii şi al sfinţilor. Apoi condacul hramului lui Hristos şi al Sfântului Grigorie, **Slavă...** al Sfântului Proclu, **Şi acum...,** al Înainte-prăznuirii. Prochimen, glasul 1: **Gura mea va grăi înţelepciune...** Stih: **Auziţi acestea toate neamurile...** Apostolul zilei şi cel de a doua zi. Apoi al Sfântului Proclu din Epistola către Evrei (7, 26-8, 2): **Fraţilor, un astfel de Arhiereu se cuvenea... Aliluia;** glasul 1: **Gura dreptului grăieşte înţelepciune...** Asemenea şi Evanghelia zilei şi cea de a doua zi, şi a sfântului, de la Ioan (10, 9-26): **Zis-a Domnul: Eu sunt uşa...**

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul; de auzul rău nu se va teme.

TOT ÎN ACEASTĂ ZI

Slujba Preacuviosului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul, care s-a pus cu priveghere.

LA VECERNIA MICĂ

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile Sfântului Grigorie, pe 4, glasul 1:

Podobie: **Ceea ce eşti bucuria...**

În cereştile locaşuri cu veselie locuind... (de două ori).

Cu secera rugăciunilor, Părinte Grigorie...

Vas al virtuţilor te numim pe tine, cuvioase... (Caută-le la pag. 289).

Slavă..., glasul al 2-lea:

Preacuvioase, lepădându-te de lume şi de cele din lume, Evanghelia lui Hristos ai urmat şi în taină ai vieţuit în pustie ca în Rai. Prin înfrânarea trupului ai omorât desăvârşit şarpele cel ucigaş de oameni. Pentru aceasta, Fericite Grigorie, în ceruri te sălăşluieşti şi dimpreună stai înaintea scaunului lui Hristos Dumnezeu; pe Care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Înainte-prăznuirii, glasul al 4-lea:

Astăzi Biserica ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, în Templul Domnului se aduce şi Zaharia o primeşte. Astăzi Sfintele Sfintelor se bucură şi ceata îngerilor în taină prăznuieşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi, împreună cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, Domnul este cu tine, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: **Casa Efratului...**

Amăgirile viclenilor demoni biruindu-le cu puterea Crucii, luminat, ai arătat slava lui Hristos, Părinte Grigorie.

Stih: **Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.**

Ridicatu-te-ai ca Ilie în car de foc şi ai mers, fericite, fără mijlocire la Treime, Grigorie preafericite.

Stih: **Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte.**

Purtând Crucea Domnului pe mâinile tale, părinte, năluCirile demonilor, Grigorie, le-ai alungat.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Podobie: aceeaşi:

De lumina Treimii săturându-te, părinte, prin împărtăşirea cea dintâi, după aceea lumină închipuindu-te, te-ai arătat revărsând raze.

Şi acum..., asemenea:

Lumina Treimii a strălucit ţie, Fecioară, când a strigat Gavriil către tine: Bucură-te, cea plină de har.

TROPARUL sfântului, glasul al 3-lea:

Chip te-ai făcut înfrânării şi prin dumnezeiescul Duh pe toţi i-ai luminat. Alergarea dreptei credinţe o ai săvârşit şi cu învăţăturile lumea ai luminat şi ai mustrat cugetele celor răucredincioşi, Părinte cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă... Şi acum..., al Înainte-prăznuirii, glasul al 4-lea:

Bucurie mai înainte ne încredinţează nouă Ana astăzi, rod potrivnic întristării odrăslind, pe singura pururea fecioară, pe care, rugăciunile împlinindu-şi, a şi adus-o astăzi bucurându-se în Templul Domnului, ca pe ceea ce este Biserica Cuvântului lui Dumnezeu şi Maică curată.

Apoi ectenia mică şi otpustul.

LA VECERNIA MARE

După obişnuitul Psalm, se citeşte: **Fericit bărbatul...** Starea întâi.

La **Doamne, strigat-am...** se pun stihirile pe 8: ale Înainte-prăznuirii 3, şi ale Sfântului Grigorie 5.

Stihirile Înainte-prăznuirii, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Fecioarele purtând făclii au petrecut cu bucurie pe pururea Fecioara, proorocind într-adevăr cu duhul ceea ce avea să fie. Că Născătoarea de Dumnezeu fiind Biserica lui Dumnezeu, pruncă fiind, cu strălucire feciorească, a fost adusă la Templu.

După făgăduinţa cea sfântă, Născătoarea de Dumnezeu şi rodul cel lăudat s-a arătat lumii cu adevărat ca cea mai presus decât toţi. Aceasta plinind rugăciunea celor ce au născut-o şi fiind păzită de Dumnezeiescul Duh, cu bună cinste a fost dusă în Templul lui Dumnezeu.

Cu pâine cerească fiind hrănită, cu credinţă în Templul Domnului, Fecioară, ai născut lumii pe Cuvântul vieţii; Căruia ca o Biserică aleasă şi cu totul fără de prihană, ai fost încredinţată mai înainte prin Duhul cu taină, Mireasă făcându-te lui Dumnezeu şi Tatălui.

Alte stihiri, ale Sfântului Grigorie, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus eşti chemat...

Cu dumnezeiasca lumină fiind strălucit, când ai căutat cu curăţia minţii şi ai ales în locul celor de acum pe cele veşnice ce aveau să fie, atunci foc ai primit în inima ta şi, aprinzându-te cu dumnezeiasca dragoste, ai uitat trupul şi sângele şi spre nevoinţele sihăstriei te-ai gătit. Pentru aceasta patimile trupeşti sufletului tău le-ai supus, părinte preacuvioase (de două ori).

Suindu-te te-ai sălăşluit la înălţimea dumnezeieştilor munţi şi topindu-ţi acest smerit trup cu necazurile scârbelor, cu starea la priveghere şi cu neîncetatele rugăciuni, Părinte Grigorie, Preabunului împărtăşindu-te, te-ai luminat. Şi luând harul multor feluri de minuni, tuturor celor ce vin cu credinţă la racla sfintelor tale moaşte, vindecări le dăruieşti. Pentru aceasta ca pe un dumnezeiesc făcător de minuni şi învăţător, pe tine te slăvim (de două ori).

Năvălirile şi săgeţile demonilor, prin închipuirea rugăciunilor tale le-ai stricat şi cu puterea lui Dumnezeu biruinţă luând asupra lor, slăvite, de aici, părinte, Preabunul ţi-a dăruit ţie haruri de minuni, prin smerenia inimii tale odihnindu-te. Pentru aceasta şi minuni preaslăvite izvorăsc cinstitele tale moaşte. Că bună mireasmă te-ai arătat lui Hristos, Grigorie.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Pe cel după chip păzindu-l nevătămat, mintea stăpân ţi-ai

pus peste patimile cele păgubitoare, şi sihăstreşte, spre Cel după asemănare, cât este după putinţă, te-ai suit. Că bărbăteşte firea silindu-ţi, te-ai nevoit a supune pe cel mai rău celui mai bun şi trupul să-l faci rob duhului. Pentru aceasta, călugărilor te-ai arătat mai mare cetăţean pustiei, povăţuitor celor ce bine-călătoresc, îndreptător de fapte bune preaadevărat. Şi acum în ceruri oglinzile dezlegându-le, fericite, curat vezi Sfânta Treime, rugându-te fără mijlocire pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste te cinstesc pe tine.

Şi acum..., acelaşi glas:

Astăzi împreunările credincioşilor adunându-ne, duhovniceşte să prăznuim şi pe dumnezeiasca fiică Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea, care a fost adusă în Templul Domnului, cu bună credinţă să o lăudăm; pe cea mai înainte aleasă, din toate neamurile, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, a lui Hristos şi Dumnezeului nostru. Fecioare făclii purtând, mergeţi înainte, petrecând în duh preacinstit pe pururea Fecioara. Maicilor, întristarea toată lepădând, cu bucurie împreună urmaţi celei ce s-a făcut Maică lui Dumnezeu şi solitoare de bucurie lumii. Toţi împreună cu bucurie, împreună cu îngerul, bucură-te să strigăm celei pline de har, care pururea se roagă pentru sufletele noastre.

VOHOD: **Lumină lină...**

Prochimenul zilei şi

PAREMIILE

De la Înţelepciunea lui Solomon, citire:
(III, 1-9)

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, drepţii sunt morţi cu desăvârşire şi ieşirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Şi plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în faţa oamenilor, ei au îndurat suferinţe, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi fiind pedepsiţi cu puţin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare şi i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, aşa i-a lămurit, şi ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii şi ca nişte scântei care se lasă pe mirişte, aşa vor fi. Judeca-vor neamurile şi stăpâni vor fi peste popoare şi Domnul va împărăţi întru ei, în veci. Ei vor înţelege adevărul, ca unii care şi-au pus încrederea în Domnul; cei credincioşi vor petrece cu El în iubire, căci harul şi îndurarea sunt partea aleşilor Lui.

De la Înţelepciunea lui Solomon, citire:

(V, 15-23; VI, 1-3)

Cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi Cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna

Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său; asemenea unui scut, îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa şi cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate, El Îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică Îşi va face coif. Din sfinţenia Sa va face pavăză nebiruită; iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuţită şi lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte. Săgeţile fulgerului Său vor porni bine îndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praştie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel, fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultaţi deci, regilor, şi înţelegeţi, luaţi învăţătură, voi, care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi, voi cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre. Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

De la Înţelepciunea lui Solomon, citire:

(IV, 7-15)

Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrâneţile cinstite nu sunt cele aduse de o viaţă lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. Înţelepciunea este la om adevărata căruntеţe şi vârsta bătrâneţilor înseamnă o viaţă neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit şi, fiindcă trăia între păcătoşi, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa, înşelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune şi ameţeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârşire, dreptul a apucat ani îndelungaţi. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul S-a grăbit să-L scoată din mijlocul răutăţii. Neamurile văd, dar nu pricep nimic şi nu-şi bat capul cu aşa ceva, că adică harul lui Dumnezeu şi mila Lui sunt cu aleşii Săi şi că poartă grijă de sfinţii Săi.

LA LITIE

Stihira hramului şi stihirile sfântului, glasul 1:

Fericite părinte, cine va spune pătimirile tale cele din sihăstrie? Şi va grăi nevoinţele tale, luptele cu demonii şi petrecerea cea rea, lacrimile şi zdrobirea inimii, postirea şi golătatea, chinul din pricina gerului şi a vânturilor şi arsura soarelui? Ai trăit în trup ca cei fără de trup şi acum pe toţi credincioşii cu pomenirea ta îi veseleşti. Pentru care roagă-te lui Hristos să-i izbăvească pe dânşii de ispitele celui viclean, Preacuvioase Grigorie, cu rugăciunile tale.

Cele pământeşti toate ai lăsat, pe cele stricăcioase şi trecătoare nu le-ai luat în seamă. Cu poruncile lui Dumnezeu luminându-ţi sufletul, Fericite Grigorie, împodobitu-te-ai cu strălucirea minţii şi în pustie ai voit a te sălăşlui. Ai iubit cu totul pe Hristos, Care, venind împreună cu Tatăl şi cu Duhul, locaş a făcut întru tine; şi har de vindecări şi de minuni ai primit, a izgoni duhurile cele viclene. Că te-a proslăvit pe tine Hristos Dumnezeu, pe Care roagă-L, preacuvioase, să mântuiască sufletele noastre.

De petrecerea cea împreună cu îngerii şi de lumina vieţii veşnice şi de viaţa celor din lumină aducându-ţi aminte, din lume ai fugit şi Crucea ta cu bucurie luând, Grigorie, ai urmat Celui ce S-a răstignit pentru tine şi, prin arătare de înger, biruinţă asupra demonilor ai luat, preamărite, minuni săvârşind şi acum în lumina sfinţilor te veseleşti. Pentru aceasta pomenirea ta mărim şi ne rugăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Preacuvioase Părinte Grigorie, din pruncie cu osârdie spre fapte bune nevoindu-te, te-ai făcut organ al Sfântului Duh şi de la Dânsul luând lucrarea minunilor, ai îndemnat pe oameni să urască plăcerile. Şi acum cu dumnezeiasca lumină mai curat fiind strălucit, luminează şi gândurile noastre, ale celor ce cu credinţă te laudă pe tine şi cu dragoste se închină la sfintele tale moaşte.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Cuvioase părinte, glasul Evangheliei Domnului auzind, lumea ai părăsit, bogăţia şi slava întru nimic le-ai socotit. Pentru aceasta tuturor ai strigat: Iubiţi pe Dumnezeu şi veţi afla har veşnic. Nimic să nu cinstiţi mai mult decât dragostea Lui. Ca atunci când va veni întru slava Sa, să aflaţi odihnă cu toţi sfinţii; cu ale cărui rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., glasul al 4-lea;

Veniţi credincioşii, pe ceea ce singura este fără de prihană să o lăudăm, pe cea mărturisită de prooroci, în Templu adusă; care mai înainte de veci a fost rânduită a fi Maică şi în anii cei mai de pe urmă s-a arătat Născătoare de Dumnezeu. Doamne, pentru rugăciunile ei, dă-ne nouă pacea Ta şi mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn...

Când te-ai rănit cu dragostea lui Hristos, frumuseţile lumii ai

lăsat şi Aceluia, bucurându-te, ai urmat; şi cu osârdie pustia ai ajuns şi într-însa cu plăcere dumnezeiască bine ai vieţuit. Iar acum în mormânt fiind mort, în trup cu lucrare duhovnicească ca un viu te arăţi, izvorând minuni şi sfinţind pe poporul tău, Grigorie de Dumnezeu purtătorule, frumuseţea călugărilor.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.

Arătatu-te-ai vistierie de fapte bune, că pe toţi cei ce au pătimit în viaţă pentru Hristos, cu dragoste aprinzându-te, i-ai cercetat şi ridicându-i pe ei cu dumnezeieştile învăţături, ai şi dorit a te nevoi dimpreună cu dânşii prin credinţă, dumnezeieştilor îndreptări i-ai asemănat pe dânşii, cărora împărtăşindu-te, chip dumnezeiesc te-ai arătat şi dimpreună părtaş desfătării.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.

Trâmbiţă de taină te-ai arătat, prefăcând spre lauda cea duhovnicească pe toţi; şi surlă de Dumnezeu mişcată, lăudând dumnezeieştile tabere, pe toţi sfinţii slăvind şi biruinţele lor propovăduind. Pe cei ce pătimeau pentru sfintele icoane i-ai întărit, că tu din adâncul cuvintelor ai băut din izvoarele cele mântuitoare, care adapă casa lui Dumnezeu.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Şezând în carul cel alergător la cer, minunate, prin înfrânare ai ajuns viaţa cea desăvârşită a faptelor bune, pustia socotind-o Ierusalimul cel de sus. Şi prin nevoinţele cele cu durere cu vrednicie plată luând, dimpreună cu începătoriile cetelor cereşti te bucuri, fericite, făcându-te veşnicelor bunătăţi moştenitor şi locuitor al Împărăţiei. Pentru aceasta, purtătorule de Dumnezeu Grigorie, roagă-te Mântuitorului a toate să împace lumea şi să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., asemenea:

David mai înainte a glăsuit despre tine, Curată, mai înainte văzând sfinţirea Intrării tale în Templu, întru care marginile astăzi prăznuiesc, mărindu-te pe tine, Prealăudată. Că prin tine, ceea ce mai înainte de naştere ai fost fecioară şi după naştere ai rămas nestricată, Maică a Cuvântului vieţii, astăzi în Templu Zaharia se veseleşte primindu-te, Stăpână. Şi Sfânta Sfintelor se bucură, luându-te pe tine hrănitoarea vieţii noastre. Pentru aceasta şi noi cu psalmistul strigăm ţie: Roagă

pentru noi pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru să ne dăruiască nouă mare milă.

La binecuvântarea pâinilor.

Troparul sfântului, glasul al 3-lea:

Chip te-ai făcut înfrânării şi prin dumnezeiescul Duh... (de două ori). (Caută la Vecernia mică) şi **Născătoare de Dumnezeu Fecioară...** (o dată) şi citire a Cuvântului.

Iar de nu va fi priveghere, troparul sfântului, **Slavă... Şi acum...**, al Înainte-prăznuirii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...**, se cântă troparul Înainte-prăznuirii (de două ori); **Slavă...**, al sfântului, **Şi acum...**, al Înainte-prăznuirii.

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău...**

Răsărind ca un soare, preacuvioase, de departe străluceşti raze la toată lumea, făcătorule de minuni mare Grigorie, lauda preacuvioşilor. Pentru aceasta roagă pe Stăpânul tău să lumineze sufletele noastre, ale celor ce te lăudăm pe tine, de Dumnezeu înţelepţite, părintele nostru (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Înainte-prăznuirii:

Roada drepţilor cea sfântă, a lui Ioachim şi a Anei, se aduce lui Dumnezeu în Templu, cu trupul pruncă fiind hrănitoarea vieţii noastre, pe care a binecuvântat-o sfinţitul Zaharia. Pe aceasta toţi, ca pe Maica Domnului, cu credinţă să o fericim.

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: **Spăimântatu-s-a Iosif...**

Prin strălucirea credinţei celei lucrătoare de lumină, cu adevărat întocmai îngerilor te-ai arătat, Cuvioase Grigorie, arătând bărbăţie tare a minţii tale, cu postul biruind patimile cele oştitoare. Pentru aceasta şi după sfârşit, ca un viu stând înaintea Sfintei Treimi, roagă-te să ne mântuim noi (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Înainte-prăznuirii:

Mai înainte de zămislire, Curată, te-ai sfinţit lui Dumnezeu şi, născându-te pe pământ, ai fost adusă acum dar Lui, plinind făgăduinţa părintească, în dumnezeiescul Templu. Ceea ce eşti cu adevărat dumnezeiască Biserică, din pruncie Curată cu făclii luminoase petrecută fiind, te-ai arătat locaş Luminii celei neapropiate şi dumnezeieşti. Mare este cu adevărat mai înainte mergerea ta, ceea ce una eşti dumnezeiască Mireasă şi pururea Fecioară.

După Polieleu, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...**

Curăţindu-ţi întunericul patimilor şi luând poruncile lui Hristos, cu adevărat ca o lumină în post ai strălucit. Şi trupul ţi-ai omorât, iar cu duhul ai trăit, cursele vrăjmaşu-

lui, fericite, călcându-le. Pentru aceasta şi puterilor îngereşti celor de sus, cu harul Duhului, Părinte Grigorie, dimpreună părtaş te-ai făcut, iar acum roagă pe Hristos Dumnezeu iertare de păcate să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Înainte-prăznuirii:

Podobie: **Porunca cea cu tainã...**

Să se bucure David scriitorul de cântări şi să dănţuiască Ioachim împreună cu Ana, că rod sfânt dintr-înşii a ieşit, Maria cea purtătoare a Luminii, dumnezeiasca făclie. Şi intrând ea în Templu, s-a bucurat văzând-o fiul lui Varahie şi a binecuvântat-o şi, bucurându-se, a strigat: Bucură-te, minune a toată lumea.

Apoi Antifonul cel dintâi al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.

Stih: **Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie.**

Toată suflarea să laude pe Domnul...

Evanghelia de la Matei:

În vremea aceea mers-au după Iisus popoare multe...

Psalmul 50, **Slavă...,** glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile cuviosului Tău Grigorie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: **Miluieşte-ne Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.**

Şi stihira, glasul al 6-lea:

Preacuvioase Părinte Grigorie, în tot pământul a ieşit vestea nevoinţelor tale, pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele demonice ai pierdut şi ai ajuns cetele îngereşti, a căror viaţă fără prihană ai urmat; iar acum îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

CANOANELE

Al Înainte-prăznuirii cu Irmosul pe 6 şi ale sfântului două pe 8.

Canonul Înainte-prăznuirii şi cel dintâi al sfântului.

Alt Canon, al Preacuviosului Grigorie

Alcătuire a Sfântului Macarie.

Cântarea I, glasul 1:

Irmos: **Hristos Se naşte, slăviţi-L...**

Purtătorule de Dumnezeu, roagă pe singurul Dătător de bine să fie milostiv nouă, celor ce prăznuim întru tot sfântă pomenirea ta şi cere iertare de păcate, ca întru laude Domnului să cântăm, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Cel ce toate le vede, văzând viaţa ta cea îngerească, a ascultat rugăciunile tale şi înger trimiţând, sabie de foc ţi-a dat, tăindu-ţi patimile inimii. Pentru aceasta cu negrăită slavă cânţi, întru veselie: Domnului să-I cântăm, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Slavă...

Cu căldură ai alergat la Dumnezeu, dorind de mărirea cea fără de moarte, Părinte Grigorie, de tot pe tine te-ai sfinţit, cu viaţă fără prihană şi cu înfrânarea şi cu luminată inimă; şi neîncetat întru veselie lauzi: Să cântăm Dumnezeului nostru căci cu slavă S-a preaslăvit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toiagul lui Aaron cel înfrunzit, rădăcina ce a crescut din Iesei mai înainte au închipuit, Preacurată, Floarea lumii, care a răsărit pe Dumnezeu întrupat. Pe Care roagă-L neîncetat, pururea Fecioară, pentru noi cei ce alergăm la tine.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:

Irmos: Fiului Celui născut...

Vieţuind pe pământ viaţă întocmai ca a îngerilor, întocmai ca şi îngerii ai aflat lumina şi, ca dânşii, părtaş lor te-ai făcut; cu care dimpreună pururea te bucuri şi ca un dumnezeiesc prooroc şi ca un întâistătător al călugărilor, strigi: Sfânt eşti, Doamne!

Balaurul cel viclean cumplit se sălbăticise asupra ta, părinte, dar prin rugăciunile tale a pierit ca Aviron, pentru că dumnezeiescul har duhovnicesc te umbreşte în chip nevăzut pe tine, întru tot fericite, multora dând vindecare, Grigorie, de Dumnezeu înţelepţite.

Slavă...

Pe Hristos, ca pe Făcătorul şi Domnul, de Care toate se înfricoşează şi se cutremură, întru tine L-ai câştigat; pe Hristos în inima ta L-ai purtat, pe Hristos în tine L-ai avut grăitor, cu puterea Lui duhurile cele necurate le-ai certat, părinte, şi toate s-au supus ţie, ca unui ucenic vestit al Lui.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cămară preacurată mai presus de cuvânt a întrupării Cuvântului şi casă împărătească de taină şi scaun drept te numim şi te mărturisim pe tine. Şi, bucurându-ne de naşterea ta, te mărim, Marie, Mireasă a lui Dumnezeu.

Condacul şi Icosul Înainte-prăznuirii

(Caută înapoi la pagina 299).

S E D E A L N A Sfântului Grigorie, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Cu dumnezeiască strălucire fiind luminat, ai depărtat întunericul patimilor celor de suflet păgubitoare, Grigorie pururea mărite, şi înălţându-te spre înălţimea nepătimirii cea preacurată, ai revărsat cu strălucire raze de tămăduiri, sălăşluindu-te întru lumina cea neapusă a împărăţiei lui Hristos (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Înainte-prăznuirii, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Lăudaţi, fecioarelor, maicilor, mai înainte prăznuiţi, popoare, cu cântări slăviţi, preoţi, binecuvântaţi pe Preacurata Maica lui Dumnezeu, căci cu trupul mai înainte fiind încă pruncă în Templu a fost adusă, ca o Biserică a lui Dumnezeu preasfântă. Pentru aceea, praznic duhovnicesc săvârşind, să o lăudăm pe dânsa, ca pe folositoarea neamului omenesc.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei...

Poruncile Aceluia ai păzit, pentru Care de nimic toate le-ai socotit; luminându-te cu dragostea lui Hristos, frumuseţile lumii le-ai lăsat, de gâlcevile lumii ai fugit şi la pustie ajungând, de la Domnul, părinte, te-ai învăţat. Limanul cel mai presus de lume ai câştigat, fericite Grigorie.

Pom te-ai sădit în valea înfrânării, adăpat cu harul Duhului; iar acum roade de fapte bune şi de tămăduiri, înainte pune pomenirea ta, preacuvioase.

Slavă...

Din vârsta tinereţilor cu nerăutate, cu blândeţile şi cu smerenia împodobindu-te, iubitor de poruncile lui Dumnezeu te-ai arătat; şi mai înainte ai iubit frica Lui, care este începutul înţelepciunii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu sfinţite glasuri pe tine frumuseţea lui Iacov te lăudăm, ceea ce ai născut lumii Lumina cea întrupată, Care este din Lumina ce luminează sufletele celor ce prăznuiesc cu dragoste pomenirea sfinţilor Lui.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Dumnezeu fiind păcii...

Cu lumina Treimii strălucind, preaînţelepte, gândul tău ţi l-ai luminat şi ai întunecat relele întârâtări ale demonilor, şi căscarea gurilor fiarelor şi durerile bătăilor ca pe un păianjen le-ai socotit, aprinzându-te cu duhovnicesc foc, părinte preacuvioase, preaminunate Grigorie.

Preacuvioase părinte, înstrăinându-ţi gândul de cele pământeşti, de cereştile bunătăţi te-ai lipit, Grigorie, şi de acolo ai câştigat prealuminată strălucire, cu curăţia făcându-te preot luminat.

Slavă...

Dar de vindecări a multor feluri de neputinţe dându-se ţie, Părinte Grigorie, pe toţi vindeci degrab; şi asupra gândurilor celor necurate, înţelepte, Hristos ţi-a dăruit putere. Că biruind firea, părinte, te-ai învrednicit darurilor Duhului, Cel mai presus de fire.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Adam, cel ce prin putredul năravcăzut, l-ai ridicat, Preanevinovată, născând Viaţa cea ipostatică din pântecele cel fecioresc cu Duhul Sfânt şi la dumnezeiasca cea fără de patimă şi nestricăcioasa hrană l-ai chemat pe el, Stăpână.

Cântarea a 6-a:

Irmos: **Din pântece pe Ionà...**

Preabunului Domn ce s-a făcut sărac pentru noi, Părinte Grigorie, dumnezeieşte te-ai asemănat; umblând întru cuviinţă, de neagoniseală te-ai ţinut, bogăţia bunătăţilor celor veşnice ţi-ai învistierit, din care a răsărit ţie, prin dumnezeiescul Duh, înţelegătoare veselie.

Odraslă de înţelepciune, din început iubind frica lui Dumnezeu, ai înflorit în valea înfrânării, preacuvioase, ca un crin bine mirositor, bine înmiresmând în inima noastră, preamărite, cu dumnezeiasca ta viaţă.

Slavă...

Înstrăinatu-te-ai de moştenire şi de rudenii de bunăvoie, de Dumnezeu înţelepţite; Crucea pe umeri luând, fericite, prin înfrânare ai vieţuit, Grigorie înţelepte, şi te-ai apropiat de Hristos, la Care te-ai şi mutat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Zburdările patimilor tinereţilor mele potoleşte-le, Fecioară, şi cere ca milostiv şi împăciuitor să fie Fiul tău şi Dumnezeu acum, Curată, nouă, robilor tăi; şi ne păzeşte pe noi întregi de toate uneltirile celui potrivnic.

CONDACUL Sfântului Grigorie, glasul al 3-lea:

Podobie: **Fecioara astăzi...**

Soare luminos pe tine Biserica te cunoaşte, care cu podoabele faptelor bune şi cu razele tămăduirilor pe toţi luminezi, al lui Hristos slujitor. Pentru aceasta prăznuim prealăudată pomenirea ta şi cinstim nevoinţele tale, preafericite părinte, înţelepte Grigorie.

ICOS

Povăţuitorului bisericesc şi dascălului şi lucrătorului de sfinţenie, ca unui tăinuitor al celor negrăite, dimpreună cu un glas strigăm: Cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, deschide-ne nouă buzele şi ne învredniceşte să grăim cuvintele învăţăturilor tale şi să lăudăm nevoinţele tale. Că tu dimpreună părtaş arătându-te Treimii, ca alt soare luminezi în lume, strălucind cu minunile şi cu învăţăturile ca Moise, pururea învăţându-te în legea Domnului; cu cuvintele şi cu fapta te-ai făcut lumină lumii, rugându-te neîncetat pentru toţi cei ce te fericesc pe tine, întru tot fericite părinte, înţelepte Grigorie.

Cântarea a 7-a:

Irmos: **Tinerii în buna...**

Alergarea postului săvârşind şi credinţa, fericite, păzind, ca cel ce eşti plin cu adevărat de înţelegere duhovnicească, de Dumnezeu înţeleptite, cununa dreptăţii ai luat de la Hristos; şi acum te odihneşti în locaşurile cele luminate, dimpreună cu drepţii strălucind, preaslăvite. Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Una gândind, aceea ce te-a povăţuit pe tine la viaţă, frumuseţile lumii le-ai trecut, pentru aceasta moştenirea cea mai presus de lume ai câştigat, pentru care luminează sufletele celor ce te laudă pe tine, Grigorie, învrednicindu-i nespusei luminări şi înălţări, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Slavă...

Împovăraţi fiind de păcate şi gârbovi de patimi, la tine, părinte, alergăm, pentru amândouă căutând mântuire. Ci, ca un părinte ales, Stăpânului Hristos roagă-te să ne ridice din prăpăstiile cele păgubitoare de suflet, ca să cântăm cu mulţumire: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Şi acum..., a Născătoarei:

Curată de Dumnezeu Născătoare, rănile sufletului meu, smintelile şi căderile în păcate curăţeşte-le, prefăcându-le spre Izvoarele cele din coapsele naşterii tale şi spre repejunile cele ce curg dintr-însele, căci către tine strigăm şi la tine alergăm şi pe tine te chemăm, ceea ce eşti plină de har.

Cântarea a 8-a:

Irmos: **Cuptorul cel răcorit...**

Întru mutarea către Hristos, părinte, iubirea cea multă s-a supus ţie, ca de demult lui Moise, văzătorului de Dumnezeu. Căruia prin bunătăţi

asemenea făcându-te, ai despărţit marea patimilor şi neoprit ai trecut la pământul făgăduinţei, biruind pe cei potrivnici şi cântând: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea-înălţaţi întru toţi vecii.

Vestea graiurilor tale celor izvorâtoare de miere, preafericite, în tot pământul a ieşit, şi razele tale şi lumina minunilor şi dumnezeieştile arătări ale lucrurilor la marginile lumii au strălucit.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh Dumnezeu.

Racla moaştelor tale, izvor de vindecări s-a arătat, izvorând mir binemirositor, cu care, te rog, spală inima mea, bună mireasmă lui Hristos arătându-mă pe mine; mintea mea o veseleşte, ca să laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi să cânt: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea-înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce peste toate este desăvârşit şi cu firea şi cu fiinţa nepipăit, mie pipăit S-a arătat, din tine, cea neispitită de nuntă, cu trup înfăşurat. Pe Care cu deadinsul roagă-L să-mi uşureze sarcina fărădelegilor mele şi să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine. Preoţi, binecuvântaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Taină străină...

Graiurile dumnezeieştilor tale vestiri şi învăţăturile dumnezeiescului har, ca un fulger grabnic, au înconjurat tot pământul, căci Treimii într-o Unime şi Unimii în Treime a ne închina ne-ai învăţat pe noi, Grigorie, propovăduind.

Sfinţitu-te-a Domnul din pântece, fericite, şi către Dânsul ai îndreptat călătoriile tale. Drept aceea te-ai numărat cu preacuvioşii cei ce dumnezeieşte au vieţuit, cu care dimpreună te îndulceşti de dumnezeiasca slavă, prealăudate.

Slavă...

Asemenea îngerilor vieţuind pe pământ, având întru pomenire pe Hristos, Cel ce s-a răstignit pentru noi pe Cruce, viaţă răstignită ai avut şi sfârşit fericit ai luat şi împreună-părtaş dumnezeieştii Lui slave te-ai făcut. Ci, ca cel ce dimpreună cu îngerii stai înaintea Lui, roagă-L pentru cei ce cu dragoste laudă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Emmanuel, Stăpânul a toată făptura, L-ai născut fără stricăciune, rămânând fecioară,

şi după naştere, Maică fecioară; pe Acela neîncetat roagă-L, de ispitele vrăjmaşului să mântuiască pe cei ce scapă sub acoperământul tău.

LUMINÂNDA sfântului:

Podobie: **Privind ucenicii...**

Trupul ţi-ai supus minţii tale şi l-ai chivernisit, de Dumnezeu înţelepţite, cu mare înţelepciune. De unde şi înalt făcându-te, răsplătire ai luat în ceruri cu îngerii, a lăuda pe Mântuitorul tuturor (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Înainte-prăznuirii:

Pe ceea ce este Biserică a Înţelepciunii lui Dumnezeu şi scaun mai înalt decât heruvimii, Preacurata de Dumnezeu Născătoarea, bine o împodobeşte Zaharia, ca să o primească pe dânsa uşile Templului în Sfânta Sfintelor, şi cu noi cântă cele dinaintea-prăznuirii Fecioarei, din care Hristos Domnul întrupându-Se, lumea mântuieşte.

LA LAUDE

Stihirile pe 6: ale Înainte-prăznuirii 3, şi ale sfântului 3.

Stihirile Înainte-prăznuirii, glasul 1:

Podobie: **Ceea ce eşti bucuria...**

Veniţi credincioşii, adunându-ne, cu cântări să cinstim pe ceea ce s-a născut în chip minunat din maică stearpă, pe Mireasa lui Dumnezeu, Maica Făcătorului; şi cu fecioare şi cu făclii să o întâmpinăm pe ea, intrând în Templu în cele Sfinte.

Ca nişte flori de multe feluri adunând din grădinile cele înţelegătoare ale cuvintelor celor duhovniceşti, cununi de laude cu bucurie să împletim Fecioarei şi dar înaintea-prăznuirii aceleia, după vrednicie, să le aducem.

Să se împodobească uşile Templului Domnului şi să se deschidă, şi pe ceea ce este casă a slavei şi singura mai înaltă decât cerurile, mai presus de minte, să o primească bucurându-se, şi pe Hristos Mântuitorul să-L laude.

Alte stihiri, ale sfântului, glasul al 4-lea:

Ca un soare prealuminat răsărind, preacuvioase, întru tot sfântă pomenirea ta, raze străluceşte lucrarea faptelor tale celor bune, Preafericite Grigorie, luminând simţirile credincioşilor cu lumina minunilor tale. Pentru aceasta dar, prăznuind cu bucurie, lăudăm şi cu credinţă fericim întru tot cinstită pomenirea ta.

Ca un înger vieţuind pe pământ, mărite, prin înfrânare topindu-ţi trupul tău cu privegherea şi aducerea-aminte de moarte, cu osârdie învăţându-te, dumnezeieşti fapte ai crescut,

părinte, şi cu mari suişuri la vârful cel dorit, la Însuşi Hristos, cu adevărat prin aceasta te-ai apropiat.

Patimile trupeşti prin înfrânare şi prin neîncetata rugăciune le-ai omorât, şi pe şarpele cel amăgitor cu curgerile lacrimilor tale l-ai înecat, părinte. Şi lui Dumnezeu te-ai făcut bineplăcut mai mult decât cei mulţi, preaminunate Grigorie. Pentru aceasta cu dumnezeieşti daruri te-a împodobit pe tine Iisus, Iubitorul de oameni şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., glasul a 8-lea:

Mulţimile călugărilor pe tine îndreptătorul te cinstim, Grigorie, părintele nostru. Că prin tine pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut. Fericit eşti că lui Hristos ai slujit şi ai biruit puterea vrăjmaşului, cel ce eşti cu îngerii împreună-vorbitor, cu dreptii şi cu cuvioşii împreună-locuitor, cu care roagă-te Domnului să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, asemenea:

După ce te-ai născut tu, dumnezeiască Mireasă Stăpână, ai venit în Templu Domnului, ca să te hrăneşti în Sfânta Sfintelor ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil a fost trimis la tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, hrană ţie aducându-ţi. Cele cereşti toate s-au minunat, văzând pe Duhul Sfânt întru tine sălăşluindu-Se. Pentru aceasta, nespurcată, neîntinată, ceea ce eşti în cer şi pe pământ slăvită, Maica lui Dumnezeu, mântuieşte neamul nostru cu rugăciunile tale.

Doxologia mare. Ecteniile şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Înainte-prăznuirii, Cântarea a 3-a pe 4, şi din Canonul sfântului, Cântarea a 6-a pe 4. Prochimen, glasul al 2-lea: **Domnul este tăria mea şi lauda mea...** Stih: **Certând, m-a certat Domnul...** Apostolul din Epistola către Efeseni (6, 10-17): **Fraţilor, întăriţi-vă în Domnul... Aliluia,** Evanghelia de la Matei (11, 27-30): **Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate-Mi sunt date Mie de la Tatăl...**

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul; de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI UNA

Intrarea în Biserică a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria. Vezi şi "Învăţătura de tipic" tipărită la sfârşitul acestei cărţi.

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

De la Domnul luând roada făgăduinţei Ioachim şi Ana, pe Maica lui Dumnezeu, jertfă bine-primită, în Templu au adus-o astăzi, şi Zaharia marele arhiereu, binecuvântând-o, a primit-o (de două ori).

Sfânta Sfintelor a fost adusă întru cele sfinte a locui, după vrednicie, ca o jertfă de Dumnezeu primită; şi pe aceasta, fecioare cu fapte bune împodobite, înainte făclii purtând, au adus-o lui Dumnezeu, ca pe un vas preasfinţit.

Să se deschidă uşa Templului celui de Dumnezeu primitor, că pe aceea ce este Biserica Împăratului tuturor şi scaun, astăzi cu slavă primind-o, Ioachim a pus-o înăuntru, dând-o Domnului pe cea aleasă de El spre a fi Lui Maică.

Slavă... Şi acum..., glasul al 8-lea:

David mai înainte a glăsuit despre tine, Curată, mai înainte văzând sfinţirea intrării tale în Templu, întru care marginile astăzi prăznuind te binecuvintează pe tine, Prealăudată. Că prin tine, cea care mai înainte de naştere ai rămas nestricată, Maica Cuvântului vieţii, astăzi în Templu Zaharia se veseleşte, primindu-te, Stăpână. Şi Sfintele Sfintelor se bucură, luându-te pe tine, hrănitoarea vieţii noastre. Pentru aceasta şi noi cu cântări strigăm ţie: Roagă pentru noi pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru să ne dăruiască nouă mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Uşile Templului, primiţi înăuntru pe Fecioara, uşa cea încuiată, care este păzită pentru Cuvântul lui Dumnezeu cel Atotputernic.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie.

Fecioare, petreceţi pe Preacurata Fecioară, purtând făclii aprinse în Sfânta Sfintelor, ca pe o mireasă a Împăratului a toate.

Stih: Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.

Pâine cuvântătoare, cămara Cuvântului lui Dumnezeu, fiind primită de mâna îngerului ce o aduce, lui Dumnezeu mai înainte era logodită.

Slavă... Şi acum..., asemenea:

Lumina cea întreit strălucitoare aprinzându-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, în Templul slavei, hrană cerească ţi-a trimis ţie, mărindu-te.

TROPAR, glasul al 4-lea:

Astăzi înainte-însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te plinirea rânduielii Ziditorului.

Ectenia mică şi otpustul.

LA VECERNIA MARE

După obişnuitul Psalm, citim **Fericit bărbatul...** Starea întâi, iar de este sâmbătă seara, Catisma toată.

La **Doamne, strigat-am...**, se pun stihirile pe 8, glasul 1:

Podobie: **O, preaslăvită minune...**

Astăzi credincioşii să dănţuim în psalmi şi în cântări, Domnului cântând şi cinstind sfinţit cortul Lui, chivotul cel însufleţit, care pe Cuvântul cel neîncăput L-a încăput. Că se aduce lui Dumnezeu mai presus de fire, cu trupul pruncă fiind, şi marele preot Zaharia o primeşte pe aceasta, veselindu-se, ca pe un locaş al lui Dumnezeu (de două ori).

Astăzi Biserica cea însufleţită a sfintei slave a lui Hristos, Dumnezeului nostru, singura binecuvântată între femei, curată, se aduce în Templul legii, să vieţuiască în cele Sfinte. Şi se bucură împreună cu dânsa Ioachim şi Ana, cu duhul. Şi cetele fecioreşti Domnului cântă, cu psalmi lăudând şi cinstind pe Maica Lui.

Tu eşti propovăduirea proorocilor, slava apostolilor şi lauda mucenicilor şi a tuturor pământenilor înnoirea, Fecioară Maica lui Dumnezeu. Că prin tine cu Dumnezeu ne-am împăcat. Pentru aceasta cinstim intrarea ta în Templul Domnului şi împreună cu îngerii toţi cu cântări strigăm: Bucură-te cea Preacurată, cu rugăciunea ta mântuindu-ne.

Alte stihiri, glasul al 4-lea:

Podobie: **Ca pe un viteaz...**

În Sfânta Sfintelor, Sfânta şi cea fără prihană cu Duhul Sfânt se aduce şi prin înger se hrăneşte ceea ce cu adevărat este preasfântă biserică a Sfântului Dumnezeului nostru, Celui ce a sfinţit toate cu intrarea ei şi a îndumnezeit firea oamenilor cea alunecată (de două ori).

Fecioare bucurându-se şi făclii purtând, merg astăzi înaintea făcliei celei înţelegătoare şi o aduc pe ea în Sfânta Sfintelor cu sfinţenie, mai înainte arătând Raza cea negrăită, ce avea să răsară dintr-însa şi să lumineze cu Duhul pe cei ce şedeau în întunericul necunoştinţei.

Veselindu-te, primeşte, Zaharie, pe ceea ce au propovăduit-o proorocii lui Dumnezeu cu Duhul, a strigat Ana cea prealăudată, şi o du pe dânsa în Sfântul Templu, cu sfinţenie să se hrănească. Ca să fie Stăpânului tuturor dumnezeiesc scaun şi cămară şi pat şi luminată sălăşluire.

Slavă... Şi acum..., glasul al 8-lea:

După ce te-ai născut tu, dumnezeiască Mireasă, Stăpână, ai venit în Templul Domnului, ca să te hrăneşti în Sfintele Sfintelor ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil a fost trimis la tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, hrană ţie aducându-ţi. Iar cele cereşti toate s-au minunat, văzând pe Duhul Sfânt în tine sălăşluindu-Se. Pentru aceasta, nespurcată, neîntinată, ceea ce eşti în cer şi pe pământ slăvită, Maica lui Dumnezeu, mântuieşte neamul nostru cu rugăciunile tale.

V O H O D: Lumină lină...

Prochimenul zilei şi

P A R E M I I L E

De la Ieşire, citire:

(Cap. 40, vers. 1-5; 9-10; 16; 34-35)

A grăit Domnul cu Moise şi a zis: "În ziua întâi a lunii întâi, să aşezi cortul adunării. Şi să pui într-însul Chivotul Legii şi dinaintea chivotului să atârni perdeaua. Apoi să aduci înăuntru masa şi să aşezi pe ea toate lucrurile ei; şi sfeşnicul să-l duci înăuntru şi să aprinzi într-însul candelele lui. Să aşezi jertfelnicul cel de aur pentru tămâiere înaintea Chivotului Legii şi să atârni perdeaua la intrare în cortul adunării. După aceea să iei mir de ungere şi să ungi cortul şi toate cele din el şi să-l sfinţeşti pe el şi toate lucrurile lui şi va fi sfânt. Să ungi jertfelnicul arderilor de tot şi toate lucrurile lui şi să sfinţeşti jertfelnicul şi va fi sfinţenie mare". Şi a făcut Moise tot; cum i-a poruncit Domnul, aşa a făcut. Atunci un nor a acoperit cortul adunării şi locaşul s-a umplut de slava Domnului. Şi Moise n-a putut să intre în cortul adunării, pentru că-l cuprinsese pe acesta norul şi slava Domnului umpluse locaşul.

De la a treia carte a Împăraţilor, citire:

(Cap. 8, vers. 1; 3-7; 9-11)

Atunci a adunat Solomon la el în Ierusalim pe bătrânii lui Israel, pe căpeteniile seminţiilor şi pe toţi capii de familii ai fiilor lui Israel, ca să aducă chivotul cu Legea Domnului din cetatea lui David, adică din Sion. Iar după ce au venit toţi bătrânii lui Israel, au ridicat preoţii chivotul. Şi au adus chivotul Domnului şi cortul adunării şi toate lucrurile sfinte care au fost în cort; acestea le-au adus preoţii şi leviţii. Iar regele Solomon împreună cu toată obştea fiilor lui Israel, care se adunaseră la el, mergea înaintea chivotului. Şi au băgat preoţii chivotul cu Legea Domnului la locul lui, în Sfânta Sfintelor în templu, sub aripile heruvimilor; căci heruvimii îşi aveau aripile întinse peste locul chivotului şi heruvimii acopereau de sus chivotul şi

pârghiile lui. În chivot nu era nimic, decât cele două table de piatră pe care Moise le pusese acolo în Horeb, când Domnul a făcut legământ cu fiii lui Israel, după ieşirea lor din pământul Egiptului. Când preoţii au ieşit din locaşul sfânt, un nor a umplut templul Domnului. Şi n-au putut preoţii să stea la slujbă, din pricina norului, căci slava Domnului umpluse templul Domnului.

Din proorocia lui Iezechiel, citire:

(Cap. 43, vers. 27; 44, vers. 1-4).

Aşa grăieşte Domnul: "În ziua a opta şi mai departe, preoţii vor înălţa, pe jertfelnic, arderile de tot ale voastre şi jertfele de împăcare şi eu Mă voi milostivi spre voi", zice Domnul Dumnezeu. Apoi m-a dus bărbatul acela înapoi la poarta cea din afară a templului, spre răsărit, şi aceasta era închisă. Şi mi-a zis Domnul: "Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide şi nici un om nu va intra pe ea, căci Domnul Dumnezeul lui Israel a intrat pe ea. De aceea va fi închisă. Cât priveşte pe rege, el se va aşeza acolo, ca să mănânce pâine înaintea Domnului; pe calea porţii va intra şi pe aceeaşi cale va ieşi". După aceea m-a dus pe calea porţii de la miazănoapte, în faţa templului şi am privit, şi iată slava Domnului umplea templul Domnului, şi am căzut cu faţa la pământ.

LA LITIE

Stihirile, glasul 1, ale lui Gheorghe din Nicomidia.

Să se bucure astăzi cerul de sus şi norii veselie să stropească, pentru mult-lăudatele măriri ale Dumnezeului nostru. Că iată Uşa care caută spre răsărit, născându-se după făgăduinţă din cea stearpă şi neroditoare şi lui Dumnezeu sfinţită fiind spre locaş, astăzi în Templu ca o jertfă fără prihană este adusă. Să se bucure David, lovind în alăută, căci zice: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce. Înăuntru, în cortul lui Dumnezeu, înăuntrul altarului Lui, să se hrăneacă spre locaş Celui ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl fără stricăciune, spre mântuirea sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea, a aceluiaşi:

Astăzi Biserica ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, în Templul Domnului este adusă şi Zaharia pe dânsa o primeşte. Astăzi Sfintele Sfintelor se bucură, şi ceata îngerilor cu taină prăznuieşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi, cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti cu har dăruită, Domnul este cu tine, Cel ce are mare milă.

Asemenea:

Veniţi toţi credincioşii, să lăudăm pe cea singură fără de prihană, pe cea mărturisită de prooroci şi în Templu adusă. Care mai înainte de veci a fost

rânduită a fi Maică şi în anii cei mai de pe urmă s-a arătat Născătoare de Dumnezeu. Doamne, pentru rugăciunile ei, dă-ne nouă pacea Ta şi mare mila Ta.

Slavă... Şi acum..., glasul al 5-lea, a lui Leon Maistrul.

Strălucit-a zi de bucurie şi praznic preacinstit. Că astăzi ceea ce a fost mai înainte de naştere fecioară şi după naştere a rămas fecioară, în Templu sfânt este adusă. Şi Zaharia bătrânul, tatăl Mergătorului înainte, se bucură şi strigă cu veselie: Apropiatu-s-a nădejdea celor necăjiţi, în Templul cel sfânt, ca o sfântă, să se sfinţească spre sălăşluirea Împăratului tuturor.

Să se veselească Ioachim strămoşul şi Ana să se bucure, că au adus lui Dumnezeu, ca pe o junice de trei ani, pe Stăpâna cea fără prihană. Maicilor, împreună bucuraţi-vă, fecioare, săltaţi, şi cele sterpe, împreună dănţuiţi. Că ne-a deschis nouă Împărăţia cerurilor, cea mai înainte rânduită Împărătească a toate. Bucuraţi-vă, popoare şi vă veseliţi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara cea cu bun...

Bucură-se cerul şi pământul, văzând cerul cel înţelegător mergând în dumnezeiescul locaş a se hrăni cu cinste, pe singura Fecioară fără de prihană. Către care, mirându-se, Zaharia a strigat: Uşa Domnului, uşile Templului deschid ţie; bucurându-te, dănţuieşte într-însul. Că am cunoscut şi am crezut, că iată mântuirea lui Israel va veni lămurit şi Se va naşte din tine Dumnezeu Cuvântul, dăruind lumii mare milă.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie.

Ana aduce cu veselie în Templul lui Dumnezeu harul cel dumnezeiesc cu adevărat, pe Curata, pururea Fecioara, care i-a fost făgăduită. Chemând ca să meargă înaintea ei fecioare purtând făclii şi zicând: Mergi fiică, ca să fii Celui ce te-a dat şi prinos şi tămâie cu bun miros; intră în cele în care nu se intră şi cunoaşte Tainele şi te găteşte să fii lui Iisus Hristos sălăşluire veselă şi frumoasă, Celui ce dăruieşte lumii mare milă.

Stih: Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.

Înăuntru, în Templul lui Dumnezeu, Biserică în care Dumnezeu a încăput, a fost pusă Fecioara cea Preasfântă. Şi fecioare acum făclii purtând i-au mers înainte. Saltă însoţi-

rea părinţilor ei cea aleasă, Ioachim şi Ana, dănţuind, că au născut pe cea care a născut pe Făcătorul. Care, dănţuind întru dumnezeieştile locaşuri şi fiind hrănită din mâna îngerului, s-a arătat cea cu totul fără prihană Maică a lui Hristos, celui ce dă lumii mare milă.

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea, a lui Serghie Aghiopolitul.

Astăzi, cetele credincioşilor adunându-ne, duhovniceşte să prăznuim şi pe dumnezeiasca fiică, Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea, care a fost adusă în Templul Domnului, cu dreaptă credinţă să o lăudăm! Pe cea mai înainte aleasă din toate neamurile, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, lui Hristos şi Dumnezeului nostru. Fecioare, făclii purtând, mergeţi înainte petrecând în chip cinstit pe pururea Fecioara. Maicilor, întristarea toată lepădând, cu bucurie împreună urmaţi lăudând pe ceea ce s-a făcut Maică lui Dumnezeu şi solitoare de bucurie lumii. Toţi împreună, cu bucurie, cu îngerul să strigăm, bucură-te, celei pline de har, care pururea se roagă pentru sufletele noastre.

La binecuvântarea pâinilor.

Troparul, glasul al 4-lea:

Astăzi înainte-însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu... (de trei ori).

Caută-l la Vecernia mică.

Şi citirea Cuvântului.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul praznicului, de trei ori.

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul 1.

Podobie: Ceata îngerească...

Roada dreptilor, a lui Ioachim şi a Anei, se aduce lui Dumnezeu în Templul cel sfânt, cu trupul pruncă fiind, hrănitoarea vieţii noastre. Pe care a binecuvântat-o sfinţitul Zaharia, pe aceasta toţi, ca pe Maica Domnului, cu credinţă să o fericim.

Slavă... Şi acum..., iar aceasta:

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Davide, mergi înainte în Templul lui Dumnezeu şi, bucurându-te, primeşte pe Împărăteasa noastră şi către dânsa strigă: Intră, Doamnă, intră în cămara Împăratului, a Cărui slavă acoperit se cunoaşte. Din care va să izvorască nouă tuturor Lumina-Hristos.

Slavă... Şi acum..., acelaşi glas.

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Mai înainte de zămislire, curată, te-ai sfinţit lui Dumnezeu şi, născându-te pe pământ, dar te-ai adus acum Lui, plinind

făgăduinţa părintească, şi în dumnezeiescul Templu, ceea ce eşti dumnezeiască Biserică cu adevărat, din pruncie dăruită fiind, Curată, cu făclii luminoase te-ai arătat locaş Luminii celei neapropiate şi dumnezeieşti. Mare este cu adevărat mainainte mergerea ta, ceea ce singură eşti dumnezeiască Mireasă şi pururea Fecioară.

După Polieleu, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: **Porunca cea cu tainã...**

Să se bucure David scriitorul de cântări şi să dănţuiască Ioachim împreună cu Ana, că rod sfânt dintr-înşii a ieşit, Maria, dumnezeiasca făclie cea purtătoare de lumină, şi se bucură intrând în Templu. Pe care şi văzând-o fiul lui Varahie a binecuvântat-o şi, bucurându-se, a strigat: Bucură-te, minune a toată lumea!

Slavă... Şi acum..., iar aceasta.

Apoi Antifonul întâi al glasului al patrulea.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită pe poporul tău şi casa părintelui tău.

Stih: **Răspuns-a inima mea cuvânt bun.**

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca:

În vremea aceea, sculându-se Maria... (Cap. 1, 39-56)

Psalmul 50. **Slavă...**, glasul al 2-lea:

Astăzi, Biserica cea însufleţită a marelui Împărat în Templu intră, să se gătească Lui spre dumnezeiască sălăşluire; popoare, veseliţi-vă.

Şi acum..., iarăşi aceasta.

Apoi Stih: **Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.**

Şi stihira, glasul al 6-lea:

Astăzi, Biserica ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, în Templul Domnului se aduce şi Zaharia pe dânsa o primeşte. Astăzi Sfintele Sfintelor se bucură şi ceata îngerilor cu taină prăznuieşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi, împreună cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti cu har dăruită, Domnul este cu tine, Cel ce are mare milă.

CANOANELE

Ale praznicului 2. Unul glasul al 4-lea; iar altul glasul 1.

Irmoasele amânduror Canoane, de câte două ori, şi troparele pe 12, încât să fie ele pe 16, cu Irmoasele.

CANONUL întâi

Alcătuire a lui Chir Gheorghe.

Cântarea I, glasul al 4-lea

Irmosul:

Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duh şi «cuvânt răspunde-voi Împără-

«tesei Maice şi mă voi arăta «luminat prăznuind şi voi lăuda «intrarea ei, bucurându-mă».

A înţelepciunii vistierie, Preacurată, pe tine te ştim şi al harului izvor, care izvorăşti neîncetat picăturile tale cele de cunoştinţă, pe care te rugăm să le rourezi, Stăpână, ca să te laud pe tine pururea.

Biserică mai înaltă decât cerurile, Preacurată, fiind, şi cămară, în Templul lui Dumnezeu te-au adus, ca să te găteşti Lui spre dumnezeiasca sălăşluire a venirii Sale.

Lumina harului, Născătoare de Dumnezeu, răsărind, pe toţi i-a luminat şi i-a împreunat, ca să împodobească prealuminata prăznuire a ei cu cântări: Veniţi să ne adunăm.

Uşa cea mărită, de gânduri necuprinsă, deschizând uşile Templului lui Dumnezeu, acum porunceşte, când ne adunăm noi, să ne îndulcim cu minunile ei dumnezeieşti.

Alt Canon al praznicului

Alcătuire a lui Chir Vasile.

Cântarea I, glasul 1.

Irmosul:

Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, «Celui ce a făcut minuni minu«nate cu braţ înalt şi a izbăvit «pe Israel, că S-a preaslăvit».

Să ne adunăm astăzi la Născătoarea de Dumnezeu, cinstind-o cu cântări, şi să prăznuim praznic duhovnicesc. Că în Templul lui Dumnezeu, dar se aduce.

Cu cântări să lăudăm petrecerea Născătoarei de Dumnezeu cea preaslăvită, că în Templu astăzi, ca o Biserică a lui Dumnezeu, se aduce dar de mult preţ, după proorocie.

Ana cea fără de prihană s-a bucurat, ca o maică ce a adus lui Dumnezeu dar de mult preţ, în Templu. Şi Ioachim împreună cu dânsa prăznuieşte bucuros.

David strămoşul tău te-a lăudat de demult, Fecioară dumnezeiască Mireasă, numindu-te fiică Împăratului Hristos. Pe Care şi născându-L prunc, ca o maică L-ai alăptat.

Cu trupul de trei ani fiind, Născătoarea de Dumnezeu a fost adusă Domnului şi Zaharia, preotul lui Dumnezeu, primind-o pe ea, în Templu bucurându-se a aşezat-o.

Fecioare, purtătoare de făclii, începeţi astăzi să dănţuiţi; maicilor, cântaţi împărătesei Maici celei ce merge în Templul Împăratului Hristos.

Slavă..., a Treimii:

Treimea cea de o fiinţă, Părinte şi Cuvinte şi Duhule Sfin-

te, pe Tine cu credinţă Te slăvim ca pe Făcătorul tuturor, şi Ţie strigăm cu dreaptă credinţă: Mântuieşte-ne pe noi, Dumnezeule.

Şi acum..., a Născătoarei:

Din vopseaua sângelui tău, Preacurată, în porfiră îmbrăcându-Se a ieşit Împăratul şi Dumnezeu şi a înnoit tot neamul omenesc cu milostivirea Sa.

Catavasie:

Hristos Se naşte, slăviţi-L, «Hristos din ceruri, întâmpi-«naţi-L, Hristos pe pământ, «înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului «tot pământul şi cu veselie «lăudaţi-L, popoare, că S-a «preaslăvit».

VEZI: Din această zi, aceste Catavasii se cântă până la întâia zi a lui Ianuarie.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea «ce eşti izvor viu şi îndestulat, «care s-au împreunat ceată du-«hovnicească, întăreşte-i şi, în-«tru dumnezeiască intrarea ta, «cununilor măririi învredni-«ceşte-i».

Împodobit de nuntă astăzi s-a arătat frumos Templul Fecioarei şi cămara, primind Cămara cea însufleţită a lui Dumnezeu, pe cea Curată şi fără prihană şi mai luminată decât toată făptura.

David înainte începând dănţuirea saltă şi dănţuieşte cu noi şi împărătească împodobită şi preacinstită te numeşte pe tine, Preacurată, ceea ce stai în Templu înaintea Împăratului şi Dumnezeu.

Din cea din care a ieşit neamului omenesc călcarea poruncii, din aceea au înflorit îndreptarea şi nestricăciunea; Născătoarea de Dumnezeu este adusă astăzi în casa lui Dumnezeu.

Saltă oştile îngereşti şi mulţimea tuturor oamenilor şi înaintea feţei tale, Preacurată, aleargă astăzi fecioarele purtătoare de făclii strigând măririle tale în casa lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmosul:

Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase «Dumnezeule, Care peste ape «ai întărit cerul al doilea şi ai «întemeiat pământul peste ape, «Atotputernice».

Să prăznuim, iubitorilor de praznic, şi împreună să ne veselim cu duhul, mângâindu-ne astăzi în acest sfânt praznic al fiicei Împăratului şi Maicii Dumnezeului nostru.

Ioachime, veseleşte-te astăzi şi te bucură, Ana, cu duhul, aducând Domnului pe ceea ce

s-a născut din voi, de trei ani fiind, ca pe o junincă preacurată şi cu totul fără prihană.

Locaşul lui Dumnezeu în sfântul Templu este adusă, Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu trupul de trei ani fiind; şi purtând făclii, fecioarele merg înaintea ei.

Mieluşeaua lui Dumnezeu cea nepătată, Porumbiţa cea neîntinată, Cortul cel de Dumnezeu încăpător, Sfinţenia slavei a ales a locui în cortul cel sfânt.

Cea de trei ani cu trupul şi de mulţi ani cu duhul, cea mai desfătată decât cerurile şi mai înaltă decât Puterile cele de sus să fie lăudată cu cântări, dumnezeiasca Mireasă.

Prăznuind petrecerea Născătoarei de Dumnezeu în cele unde nimeni nu intră, şi noi cu fecioarele purtătoare de făclii înţelegătoare, cu veselie, astăzi să ne apropiem de Templu.

Preoţii lui Dumnezeu, îmbrăcaţi-vă întru dreptate cu darul şi întâmpinaţi în chip luminat, deschizând uşile Sfintei Sfintelor pentru fiica împăratului şi Dumnezeu.

Slavă..., a Treimii:

Lumină este Tatăl şi lumină Fiul Lui şi lumină este şi Duhul Mângâietorul. Pentru că Treimea strălucind, ca dintr-un soare, dumnezeieşte luminează şi păzeşte sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine proorocii te-au propovăduit mai înainte, chivot al sfinţeniei, Curată, şi cădelniţă de aur şi sfeşnic şi masă, şi noi ca pe un cort de Dumnezeu încăpător te lăudăm pe tine.

Catavasie:

Fiului Celui născut fără stri-
«căciune din Tatăl mai înainte
«de veci, şi mai pe urmă din
«Fecioara întrupat mai presus
«de fire, lui Hristos Dumnezeu,
«să-I strigăm: Cel ce ai înălţat
«fruntea noastră, sfânt eşti,
«Doamne».

SEDEALNA, glasul al 4-lea:

Podobie: **Spăimântatu-s-a Iosif...**

Spune, Davide, ce praznic este acesta de acum, pe care l-ai lăudat oarecând în cartea psalmilor, pe fiica prunca lui Dumnezeu şi Fecioara? Că ai zis: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei şi cele de aproape ale ei. Minunat şi a toată lumea praznic fă celor ce strigă: Născătoarea de Dumnezeu este pentru noi solitoarea mântuirii.

Slavă... Şi acum..., asemenea:

Mieluşeaua cea nepătată şi Cămara cea neîntinată, Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu

veselie este adusă în chip prealuminat. Pe care îngerii lui Dumnezeu o înconjoară cu credinţă şi toţi credincioşii o fericesc pururea şi cu mulţumire cântă ei neîncetat cu glas mare: Mărirea şi mântuirea noastră tu eşti, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Dumnezeiescul sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, «al întrupării Tale celei din «Fecioară, proorocul Avacum «înţelegându-l, a strigat: Slavă «puterii Tale, Doamne!».

Templul lui Dumnezeu primind astăzi uşa cea neumblată, a încetat toată umbra Legii; căci cu adevărat s-a arătat adevărul, strigând celor de pe pământ.

Muntele cel cu umbra deasă, pe care mai înainte l-a văzut de demult Avacum, mai înainte a vestit pe cea care a încăput înăuntru întru cele neumblate ale Templului; căci cu adevărat a odrăslit virtuţile şi acoperă marginile.

Să vedem tot pământul lucruri uimitoare, străine şi minunate: cum, primind de la înger hrană, Fecioara poartă chipurile rânduielii.

Templu şi cămară şi cer însufleţit arătându-te, dumnezeiască Mireasă, Împăratului, în Templul Legii ai fost adusă astăzi Aceluia, păzită fiind, Preacurată.

Alt Canon

Irmosul:

Cu duhul văzând mai înainte, proorocule Ava- «cum, întruparea Cuvântului, «ai propovăduit strigând: Când «se vor apropia anii, Te vei cu- «noaşte, când va veni vremea, «Te vei arăta. Slavă puterii «Tale, Doamne!».

Proorocule Isaia, prooroceşte nouă, care este Fecioara ce are în pântece? Cea din rădăcina Iudei a odrăslit şi s-a născut din David împăratul, din sămânţă sfântă, rod binecuvântat.

Începeţi, fecioare, şi cântaţi cântări, în mâini ţinând făclii, şi prăznuiţi cu noi, lăudând intrarea celei curate şi de Dumnezeu Născătoare, care acum merge în Templul Domnului cu strălucire.

Ioachime şi Ana, veseliţi-vă acum, când aduceţi în Templul Domnului pe cea Curată, care are să fie Maică lui Hristos Dumnezeu, Împăratului a toate, ceea ce s-a născut din voi ca o junincă de trei ani.

Sfântă a Sfintelor fiind tu, Curată, în sfântul Templu ai iubit a te sălăşlui şi cu îngerii, Fecioară, vorbind, petreci, cu minune din cer pâine luând, hrănitoarea vieţii.

Născând mai presus de nădejde pe Preasfânta curata, cu bună credinţă au făgăduit a o aduce lui Dumnezeu; şi au împlinit făgăduinţa, pe ceea ce s-a născut dintr-înşii, astăzi Ioachim şi Ana aducând-o ca pe o jertfă în casa lui Dumnezeu.

Odrăslit-a toiagul lui Aaron oarecând, mai înainte închipuind, Preacurată, naşterea cea dumnezeiască. Că mai presus de fire aveai să zămisleşti şi nestricată să rămâi şi după naştere, fecioară să te arăţi, Prunc alăptând, pe Dumnezeul tuturor.

Fecioare, pe Fecioara, maicilor, pe Maica, cu dreaptă credinţă adunaţi-vă să o cinstiţi împreună cu noi, pe ceea ce s-a născut şi a născut, care ca o jertfă fără prihană a fost adusă lui Dumnezeu, toţi împreună cu bucurie să o prăznuim.

Slavă..., a Treimii:

Treimea în feţe şi Unimea de un chip, cu dreaptă credinţă să O slăvim; pe Dumnezeu cel adevărat, pe Care Îl laudă mai-marii cetelor îngereşti şi ale arhanghelilor ca pe un Stăpân al făpturii, toţi cu credinţă, închinându-ne, pururea, să-L preaslăvim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Roagă neîncetat, Preasfântă Fecioară curată, pe Fiul tău şi Dumnezeu, pe Care L-ai născut cu trup, să mântuiască pe toţi robii tăi din multele feluri de curse ale diavolului şi de toate ispitele ce vin asupra lor.

Catavasie:

Toiag din rădăcina lui Iesei şi «floare dintr-însul, Hristoase, «din Fecioară ai odrăslit, tu Cel «lăudat, din muntele cel cu «umbra deasă. Venit-ai întru-«pându-Te din cea neispitită de «bărbat, Cel fără de trup şi «Dumnezeu, slavă puterii Tale, «Doamne!».

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de cinstită Intrarea ta. Că «tu, Fecioară, care nu ştii de «nuntă, înăuntru ai intrat în «Templul lui Dumnezeu, ca o «preacurată Biserică, tuturor «celor ce te laudă pe tine pace «dăruindu-le».

Sfinţenia cea preaslăvită şi sfinţita dăruire, astăzi Preacurata Fecioară închinată fiind în Templul lui Dumnezeu, Îm-

păratului a toate, Dumnezeului nostru, Unuia, spre locaş este păzită, precum Însuşi ştie.

Frumuseţea sufletului tău, Preacurată, văzând-o oarecând Zaharia, cu credinţă a strigat: Tu eşti răscumpărarea. Tu eşti bucuria tuturor. Tu eşti chemarea noastră prin care Cel neîncăput, încăput mie Se va arăta.

O, minunile tale cele mai presus de minte, Preacurată! Neobişnuită este naşterea ta! Neobişnuit este chipul creşterii tale! Neobişnuite şi minunate sunt ale tale toate şi oamenilor netâlcuite, dumnezeiască Mireasă.

Sfeşnic mult-luminos fiind, dumnezeiască Mireasă, astăzi ai strălucit în casa Domnului şi ne luminezi pe noi cu cinstite harurile minunilor tale, Curată, Născătoare de Dumnezeu prealăudată.

Alt Canon

Irmosul:

Răsari nouă Lumina cea pururea fiitoare, celor ce «mânecăm către judecăţile po«runcilor Tale, Stăpâne, Iubi«torule de oameni, Hristoase, «Dumnezeul nostru».

Lumini să purtăm dreptcredincioşii, toţi împreună alergând şi mărind pe Maica lui Dumnezeu. Că se aduce astăzi prinos Domnului, ca o jertfă bineprimită.

Să se veselească strămoşii astăzi, Stăpână, şi să se bucure ceea ce te-a născut pe tine, împreună cu părintele tău. Că rodul lor Domnului este adus.

Pe Mieluşeaua cea mult numită şi preaslăvită şi fără prihană, ca pe ceea ce cu trup a născut pe dumnezeiescul Mieluşel, toţi să o lăudăm, prăznuind cu credinţă.

Dumnezeieştile semne ale încredinţării naşterii tale, celei mai presus de minte, se scriu, curată Fecioară, astăzi întru Duhul Sfânt în Templul lui Dumnezeu.

Să se deschidă uşile cele dinaintea slavei Dumnezeului nostru şi să primească pe Maica lui Dumnezeu, ceea ce nu ştie de nuntă, ca pe o neîntinată junincă de trei ani.

Muntele cel de mult preţ şi umbros să-l lăudăm, pe pururea Fecioara care s-a făcut Maica lui Dumnezeu. Că aceasta a strălucit la margini lumină.

Slavă..., a Treimii:

Pe o Dumnezeire peste toate stăpânitoare şi pururea veşnică, să o slăvim, să ne închinăm ei, Celei cinstite în trei feţe, nedespărţite în fire şi cu aceeaşi slavă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Liman liniştit şi de necucerit, zid am agonisit rugăciunea ta în primejdii, de Dumnezeu Născătoare, pururea izbăvindu-ne din primejdii şi din necazuri.

Catavasie:

Dumnezeul păcii fiind şi Tată «îndurărilor, pe Îngerul sfa«tului tău celui mare dăruin«du-ni-L, pace L-ai trimis nouă. «Deci, povăţuiţi fiind la lumina «cunoştinţei de Dumnezeu, de «noapte mânecând, Te slăvim, «Iubitorule de oameni».

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest «praznic dumnezeiesc şi cu to«tul cinstit al Maicii lui Dum«nezeu, veniţi să batem din «palme, slăvind pe Hristos, «Cel ce S-a născut dintr-însa».

Cel ce toate le poartă cu cuvântul, rugăciunea dreptilor a auzit-o. Pentru aceasta boala stârpiciunii dezlegând ca un îndurat, le-a dăruit lor pricină de bucurie.

Vrând să arate Domnul neamurilor mântuirea Sa, pe ceea ce n-a ştiut de nuntă, acum dintre oameni a luat pe ceea ce este semnul împăcării şi al înnoirii.

Ca ceea ce eşti casa harului, întru care sunt puse comorile rânduielii celei negrăite a lui Dumnezeu, Preacurată, în Templu te-ai împărtăşit de dulceaţa cea curată.

Pe tine, stemă împărătească, primindu-te Templul, dumnezeiască Mireasă, s-a luminat şi la cele mai bune a trecut, văzând întru tine împlinirea celor mai înainte zise.

Alt Canon

Irmosul:

Pe proorocul Ionà urmând strig: Scoate din stricăciu«ne viaţa mea, Bunule, şi mă «mântuieşte, Mântuitorul lumii, «pe mine cel ce strig: Slavă Ţie».

Să prăznuim credincioşii praznic duhovnicesc, pe Maica lui Dumnezeu lăudând-o cu dreaptă credinţă. Că este mai sfântă decât minţile cele cereşti.

Cu cântări duhovniceşti să lăudăm, credincioşii, pe Maica Luminii, că astăzi s-a arătat nouă mai înainte mergând în casa lui Dumnezeu.

Nepătata Mieluşea şi curata Porumbiţă s-a dus să locuiască în casa lui Dumnezeu, cea fără prihană, mai înainte fiind rânduită a fi Maică a lui Hristos Dumnezeu.

În Templul legii intrări săvârşeşte Biserica lui Dumnezeu, Cortul cel ceresc, din care nouă, celor din întuneric, Lumina ne-a strălucit.

Pruncă fiind cu trupul şi desăvârşită cu sufletul, Sfântul Chivot în casa lui Dumnezeu intră ca să se hrănească cu dumnezeiescul har.

Din toate ispitele şi primejdiile sufleteşti mântuişte-ne pe noi, cei ce alergăm la tine, Prealăudată, cu rugăciunile tale, Maica lui Hristos Dumnezeu.

Slavă..., a Treimii:

Părinte şi fiule şi duhule cel drept, Unime în trei ipostasuri şi nedespărţită Treime, miluieşte pe cei ce se închină dumnezeieştii Tale stăpânii.

Şi acum..., a Născătoarei:

În pântecele tău încăput fiind Cel neîncăput de totul, Maica lui Dumnezeu, a ieşit din tine, Preacurată, îndoit în fire, Dumnezeu şi om.

Catavasie:

Din pântece pe Ionà ca pe un «prunc l-a lepădat fiara mării, «precum l-a primit; şi în «Fecioara sălăşluindu-Se Cu«vântul şi trup luând, a ieşit, «păzind-o nestricată. Că cel ce «nu a pătimit stricăciune, pe «ceea ce L-a născut, a păzit-o «nevătămată».

C O N D A C, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat...

Preacurat Templu al Mântuitorului, Cămara cea de mult preţ şi Fecioara, sfinţită vistieria slavei lui Dumnezeu, astăzi este adusă în casa Domnului, împreună aducând harul Duhului lui Dumnezeu, pe care o laudă îngerii lui Dumnezeu. Aceasta este cortul cel ceresc.

I C O S

Al Tainelor lui Dumnezeu celor negrăite şi dumnezeieşti, văzând în Fecioară harul arătat şi plinit cu adevărat, mă bucur. Şi chipul cel străin şi nespus a-l înţelege, nu mă pricep. Cum cea aleasă singură s-a arătat curată mai presus de toată făptura, cea văzută şi cea gândită. Pentru aceasta, vrând a o lăuda pe dânsa, mă spăimântez foarte cu gândul şi cu cuvântul. Însă îndrăznind, propovăduiesc şi măresc: Aceasta este cortul cel ceresc.

S I N A X A R

În această lună, în ziua a douăzeci şi una, Intrarea în Templu a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

Intrarea în Templul Legii a Stăpânei de Dumnezeu Născătoarei a pricinuit ortodocşilor creştini praznic minunat şi a toată lumea. Fiindcă s-a făcut aceasta într-un chip minunat şi este înainte-mergătoare a marii şi minunatei taine a întrupării

Cuvântului lui Dumnezeu, care avea a se face în lume prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu. Deci praznicul Intrării s-a început din pricina aceasta: Ana cea pururea-pomenită, fiindcă mai toată viaţa a petrecut-o stearpă fără să nască prunc, ruga împreună cu bărbatul său Ioachim pe Stăpânul firii, ca să le dăruiască lor prunc, şi făgăduindu-se că, dacă vor câştiga dorirea, îndată vor afierosi lui Dumnezeu pe pruncul cel născut. Şi aşa a născut pe ceea ce s-a făcut pricina mântuirii neamului omenesc, pe împăcătoarea şi împrietenitoarea lui Dumnezeu cu oamenii, pe pricina înnoirii de a doua oară a lui Adam cel căzut şi a scularii şi a îndumnezeirii lui, pe Preasfânta Stăpână de Dumnezeu Născătoare Maria.

Când a fost de trei ani, au luat-o părinţii ei şi au adus-o ca în ziua de astăzi în Templu. Şi plinindu-şi făgăduinţa au afierosit pe fiica lor lui Dumnezeu, Celui ce le-a dăruit-o; şi au dat-o pe ea preoţilor şi mai ales lui Zaharia, arhiereului celui de atunci. Acesta luând-o pe ea, a adus-o în cele mai dinăuntru ale Templului, unde numai singur arhiereul o dată pe an intra. Şi aceasta a făcut-o după voinţa lui Dumnezeu celui ce după puţin avea a Se naşte dintr-însa spre îndreptarea şi mântuirea lumii. Deci, acolo a rămas Fecioara doisprezece ani, cu rară cuviinţă, hrănindu-se cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil. Învrednicindu-se şi dumnezeieştii arătări, până ce s-a apropiat vremea dumnezeieştii Bunei Vestiri şi a descoperirilor celor cereşti şi mai presus de fire care i s-au arătat ei. Că a binevoit Dumnezeu a Se întrupa dintr-însa pentru iubirea de oameni, ca să înnoiască de a doua oară lumea cea stricată prin păcat. Atunci Născătoarea de Dumnezeu, ieşind din Sfintele Sfintelor, a fost dată lui Iosif logodnicului, ca acela să-i fie păzitor şi martor al fecioriei ei şi ca să slujească, atât la naşterea ei cea mai presus de fire, cât şi la fuga ei cea în Egipt şi la întoarcerea cea de acolo în pământul lui Israel.

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, fără «numai Făcătorului. Ci groaza «focului bărbăteşte călcând-o, «se bucurau cântând: Prea-«lăudate Doamne al părinţilor «şi Dumnezeule, binecuvân-«tat eşti».

Iată astăzi a strălucit marginilor primăvară veselă, luminând sufletele noastre, şi gândul şi mintea, cu harul, prăznuirea Născătoarei de Dumnezeu luminează. Astăzi, tainic, să ne veselim.

Daruri să aducă astăzi împărătesei Maici toate: cerul şi pământul şi cetele îngerilor şi mulţimea oamenilor şi să strige: În Templu este adusă bucuria şi veselia.

Scriptura a trecut, Legea a trecut şi ea ca o umbră şi razele harului au strălucit în Templul lui Dumnezeu, fiind adusă tu, prunca fără prihană, Fecioară Maică, totdeauna binecuvântată.

Supusu-s-au Celui născut al tău, Preacurată, ca unui Făcător şi Dumnezeu, cerul şi pământul şi cele de dedesupt şi toată limba oamenilor mărturiseşte că S-a arătat Domnul, Mântuitorul sufletelor noastre.

Alt Canon

Irmosul:

Cuptorul, Mântuitorule, se răcorea, iar tinerii «dănţuind cântau: Dumnezeul «părinţilor noştri, bine eşti «cuvântat».

Să dănţuim, iubitorilor de praznic, astăzi, să lăudăm pe curata Stăpână, pe Ioachim şi pe Ana după vrednicie cinstindu-i.

Prooroceşte cel ce grăieşti cu Duhul: Aduce-se-vor fecioare în urma ta, aduce-se-vor în Templu ţie, împărătesei Maici.

Bucuratu-s-au cetele îngerilor, veselitu-s-au duhurile dreptilor, când Maica lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor a fost adusă.

Şi cu trupul şi cu duhul s-a bucurat Maria cea fără prihană rămânând în Templul Domnului, ca un vas preasfinţit.

Primind hrană cerească, a sporit cu înţelepciunea şi cu harul, făcându-se maică după trup Mântuitorului Hristos.

Dusu-te-au pe tine în cele mai dinăuntru ale Templului înţelepţii tăi părinţi, Preacurată, ca să te hrăneşti în chip neobişniut spre sălăşluirea lui Hristos Dumnezeu.

Slavă..., a Treimii:

Să slăvim Treimea cea nedespărţită, să lăudăm o Dumnezeire, împreună cu Tatăl pe Cuvântul şi pe Duhul cel cu totul Sfânt.

Şi acum..., a Născătoarei:

Roagă pe Domnul pe Care L-ai născut, ca pe Cel ce este milostiv din fire, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele celor ce te laudă pe tine.

Catavasia:

Tinerii în dreaptă credinţă «fiind crescuţi, păgânească po«runcă nebăgând-o în seamă, «de groaza focului nu s-au spăi«mântat, ci, în mijlocul văpăii «stând, au cântat: Dumnezeul «părinţilor noştri, binecuvân«tat eşti».

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Ascultă pruncă Fecioară curată, să zică adică «Gavriil sfatul Celui Preaînalt,

«cel de demult şi adevărat: Fii «gata spre primirea lui Dum- «nezeu, că prin tine Cel necu- «prins cu oamenii are să pe- «treacă. Pentru aceasta şi bu- «curându-mă, strig: Binecu- «vântaţi toate lucrurile Dom- «nului pe Domnul».

Aducând oarecând Biserica cea curată în Casa Domnului, Ana, strigând, a zis cu credinţă preotului: Prunca cea dată mie de la Dumnezeu, luând-o acum, du-o în Templul Ziditorului tău şi, bucurându-te, cântă Lui: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Zaharia a zis Anei oarecând văzând cu duhul: Aduci acum pe Maica vieţii cea adevărată, pe care în chip lămurit proorocii lui Dumnezeu au propovăduit-o Născătoare de Dumnezeu, şi cum o va încăpea Templul pe ea? Pentru aceasta mirându-mă, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Roaba lui Dumnezeu am fost eu, a răspuns Ana, chemându-l pe dânsul cu credinţă şi cu rugăciune: am luat rodul durerii mele, şi după naştere pe cea născută o aduc Celui ce mi-a dăruit-o. Pentru aceasta, săltând, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cu adevărat este lucrul Legii, a zis ei preotul; şi străin lucru cu totul a fi cunosc, văzând pe ceea ce este adusă în casa lui Dumnezeu, covârşind în chip preaslăvit cu harul cele Sfinte. Pentru aceasta bucurându-mă strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Mă întăresc a zis Ana preotului, învăţând cele ce grăieşti: că tu cunoşti acestea cu Duhul lui Dumnezeu şi lămurit ai propovăduit cele ce sunt despre Fecioara. Primeşte dar pe cea curată în Templul Ziditorului tău şi, bucurându-te, cântă Lui: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Făclie purtătoare de lumină s-a aprins nouă, a strigat preotului, bucurie prea mare strălucind în Templu. Sufletele proorocilor să se veselească împreună cu mine, că văd lucruri minunate săvârşindu-se în Casa lui Dumnezeu, şi să strige pururea: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alt Canon

Irmosul:

Cel de care se înfricoşează îngerii şi toate oştile ca «de Făcătorul şi Domnul, lău- «daţi-L, preoţi, preamăriţi-L, «tineri, binecuvântaţi-L, po- «poare, şi preaînălţaţi-L întru «toţi vecii».

Se veselesc astăzi cu bucurie Ioachim şi Ana cea fără prihană, aducând Domnului Dumnezeu jertfă pe sfânta fiică, cea dăruită ei prin făgăduinţă.

Lăudaţi sunt sfinţii David şi Iesei, şi Iuda este cinstit: că din rădăcina lor a odrăslit rod, curata Fecioară, din care S-a născut Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Maria cea preacurată şi cort însufleţit a fost adusă astăzi în casa lui Dumnezeu şi a primit-o pe ea Zaharia cu mâinile ca pe un odor al Domnului.

Ca pe o uşă de mântuire şi ca pe un munte înţelegător, ca pe o scară însufleţită, să cinstim credincioşii după adevăr pe Fecioara şi Maica lui Dumnezeu, cea binecuvântată de mâinile preoţilor.

Proorocii, apostolii şi mucenicii lui Hristos, cetele îngerilor şi toţi pământenii să cinstim cu cântări pe Fecioara cea curată, ca pe o binecuvântată Maică a Celui Preaînalt.

Templului te-au adus pe tine, preacinstită curată, cei ce dumnezeieşte te-au născut; ca pe o jertfă curată şi străină, te sălăşluieşti întru cele neumblate, ca să te găteşti de mai înainte lui Dumnezeu, spre locaş Cuvântului.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Lăudat să fie cel întreit-sfânt, Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, Unimea cea nedespărţită, o Dumnezeire, Care ţine în mână toată făptura întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cuvântul cel fără început S-a început, cu trup născându-Se precum a binevoit, Dumnezeu şi om din prunca Fecioară, iarăşi zidindu-ne pe noi cei căzuţi mai înainte, pentru multa sa milostivire.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închi-
«puit chipul minunii celei mai
«presus de fire, că nu a ars pe
«tinerii pe care i-a primit, pre-
«cum nici focul Dumnezeirii nu
«a ars pântecele Fecioarei în
«care a intrat. Pentru aceasta
«cântând să strigăm: să bine-
«cuvânteze toată făptura pe
«Domnul şi să-L preaînalţe pe
«Dânsul întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Ceea ce eşti mai cinstită... nu se cântă, ci stihirile acestea:

Îngerii, Intrarea celei Preacurate văzând, s-au mirat, cum Fecioara a intrat în Sfânta Sfintelor.

Irmosul:

Ca de un chivot însufleţit
«al lui Dumnezeu, nici-
«cum să nu se atingă mâna ne-

«credincişilor, iar buzele cre-«dincioşilor, fără tăcere glasul «îngerului cântând, cu bucurie «să strige Născătoarei de Dum-«nezeu: Cu adevărat mai pre-«sus decât toţi eşti, Fecioară «curată».

Şi a doua ceată, asemenea, cântă acelaşi Irmos: apoi stihirile de rând.

Îngerii, Intrarea celei Preacurate văzând, s-au mirat, cum cu slavă a intrat în Sfânta Sfintelor.

Ca ceea ce ai prealuminată frumuseţea curăţiei sufletului, Născătoare de Dumnezeu, curată, şi de harul lui Dumnezeu din cer eşti plină cu lumina cea pururea fiitoare, luminezi totdeauna pe cei ce cu veselie strigă: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Îngerii, Intrarea Fecioarei văzând, s-au mirat, cum cu preaslăvire a intrat în Sfânta Sfintelor.

Mai presus zboară decât puterea cuvintelor, minunea ta, Născătoare de Dumnezeu curată. Că trupul întru tine îl socotesc, mai presus de cuvânt, neprimitor de curgerea păcatului. Pentru aceasta cu mulţumire strig către tine: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Îngerii şi oamenii Intrarea Fecioarei să o cinstim, căci cu slavă a intrat în Sfânta Sfintelor.

Cu prea mărire mai înainte te-a închipuit, curată, Legea, pe tine cort şi dumnezeiască năstrapă, şi catapeteasmă, şi toiag, Biserică nestricată, şi uşă a lui Dumnezeu. Pentru aceasta învăţăm a striga către tine: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Îngerii, Intrarea Fecioarei văzând, s-au mirat, cum cu dumnezeiască plăcere a intrat în Sfânta Sfintelor.

Dulce cântând ţie mai înainte a glăsuit David, numindu-te pe tine fiică a Împăratului, cu podoaba virtuţilor văzându-te împodobită, stând de-a dreapta înaintea lui Dumnezeu. Pentru aceasta proorcul a strigat: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Îngeri, săltaţi cu sfinţii, fecioare, împreună dănţuiţi, că fiica lui Dumnezeu a intrat în Sfânta Sfintelor.

De Dumnezeu primitoare mai înainte văzându-te Solomon, Născătoare de Dumnezeu, te-a vestit pe tine uşă deschisă Împăratului şi izvor viu pecetluit, din care apa cea netulbure a izvorât nouă, celor ce strigăm cu credinţă: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Îngerii şi oamenii, pe Fecioara, cu cântări să o mărim, căci cu dumnezeiască cuviinţă a intrat în Sfânta Sfintelor.

Dai harurile tale cele liniştite, Născătoare de Dumnezeu, sufletului meu, izvorând viaţă celor ce te cinstesc după dato-

rie, singură apărându-i şi acoperindu-i şi păzindu-i, ca să strige către tine: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Alte stihiri, glasul 1, cu stihul:

Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.

Irmosul:

Pe norul cel purtător de lumină, întru care Stăpâ«nul tuturor din cer ca ploaia «pe lână S-a pogorât şi s-a în«trupat pentru noi, făcându-Se «om Cel fără de început, să o «mărim toţi, ca pe Maica Dum«nezeului nostru, curată».

Şi cântă şi a doua ceată tot acest stih şi Irmosul. Apoi, între tropare, zicem tot stihul acesta.

Din cei drepţi a ieşit, din Ioachim şi din Ana, rodul făgăduinţei, dumnezeiasca pruncă Maria; şi ca nişte tămâie bine primită, cu trupul pruncă fiind, este adusă să locuiască în Sfânta Sfintelor din Templu, ca o sfântă.

Pe ceea ce a fost pruncă cu firea şi mai presus de fire s-a arătat Maică lui Dumnezeu, să o lăudăm cu cântări. Că în Templul Legii Domnului astăzi a fost adusă, spre mireasmă cu bun miros, ca un rod duhovnicesc al drepţilor.

Născătoarei de Dumnezeu, cu cuviinţă, să strigăm credincioşii cu îngerul: Bucură-te! Bucură-te, preabună Mireasă! Bucură-te, nor luminos, din care nouă, celor ce şedeam întru întunericul necunoştinţei, ne-a strălucit Domnul! Bucură-te, nădejdea tuturor!

Sfânta Sfintelor şi a lui Dumnezeu Maică Marie, cu rugăciunile tale, Curată, scapă-ne din cursele vrăjmaşului şi din tot eresul şi necazul pe noi, cei ce ne închinăm cu credinţă icoanei sfântului tău chip.

Cântare după vrednicie, Născătoare de Dumnezeu, toată zidirea, cu îngerul Gavriil, să-i strige, glăsuind: Bucură-te, Maica lui Dumnezeu, cu totul fără prihană, prin care ne-am mântuit din blestemul cel dintâi, făcându-ne părtaşi nestricăciunii.

Mai presus decât Heruvimii şi decât Serafimii mai înaltă şi mai desfătată decât cerurile te-ai arătat, Fecioară, ca ceea ce pe Cel neîncăput de toate, Dumnezeul nostru, în pântecele tău L-ai încăput şi L-ai născut în chip de negrăit; pe Care roagă-L îndelung pentru noi.

În loc de Slavă...

Măreşte, suflete al meu, Stăpânia Dumnezeirii celei în trei ipostasuri şi nedespărţite.

Firea cea în trei ipostasuri şi slava cea nedespărţită şi într-o Dumnezeire lăudată neîncetat, în cer şi pe pământ, Treimea cea nedespărţită să O slăvim, Tatălui şi Fiului şi împreună şi Duhului închinându-ne cu dreaptă credinţă.

În loc de Şi acum...

Măreşte, suflete al meu, pe cea mai cinstită şi mai mărită decât oştile cele de sus.

Pe cei ce aleargă cu credinţă sub milostivirea ta şi se închină cu bună cinstire Fiului tău, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ca unui Dumnezeu şi Domn al lumii, roagă-te ca să-i mântuiască de stricăciune, de primejdii şi de toate ispitele.

Catavasie:

Taină străină văd şi prea-«slăvită, cer fiind peştera, «scaun de heruvimi Fecioara, «ieslea sălăşluire, întru care s-a «culcat Cel neîncăput, Hristos «Dumnezeu, pe Care lăudân-«du-L îl mărim».

LUMINÂNDA

Podobie: Femei auziţi glas...

Pe care de demult mai înainte a vestit-o adunarea proorocilor, năstrapă şi toiag şi tăbliţă şi munte netăiat, pe Maria, a lui Dumnezeu fiică, cu credinţă să o lăudăm. Că astăzi este adusă în Sfânta Sfintelor, să fie crescută Domnului (de două ori).

Slavă... Şi acum..., altă Luminândă:

Podobie: Cu ucenicii săi..

Cetele fecioarelor, purtând făclii, astăzi petrec împreună cu îngerii pe singură pururea Fecioara şi curata Născătoarea de Dumnezeu, în casa Domnului, ca pe o sfinţită dăruire şi ca pe un locaş prea sfinţit, în care Dumnezeu în chip de negrăit a locuit, înnoind toată firea oamenilor pentru milostivirea milei.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Făclii purtând fecioarele, pe pururea Fecioara cu bucurie petrecând-o, vestesc cu adevărat în Duhul ceea ce va să fie. Că Biserica lui Dumnezeu fiind, Născătoarea de Dumnezeu în Templu cu mărire feciorească este adusă, pruncă fiind.

După făgăduinţa cea sfântă, Născătoare de Dumnezeu, şi rodul cel mărit cu adevărat s-a arătat lumii ca cea mai presus decât toţi, care cu bună cinste fiind adusă în Templul lui Dumnezeu, a împlinit rugăciunea celor ce au născut-o, fiind păzită cu dumnezeiescul Duh.

Cu pâine cerească fiind hrănită, Fecioară, cu credinţă în Templul Domnului, ai născut lumii pe Cuvântul, Pâinea vieţii. Căruia ca o Biserică aleasă şi

cu totul fără de prihană, mai înainte ai fost logodită prin Duhul în chip tainic, Mireasă făcându-te lui Dumnezeu şi Tatălui.

Să se deschidă uşa Templului celui de Dumnezeu primitor, că pe ceea ce este Biserică şi scaun Împăratului tuturor, astăzi cu mărire primind-o, Ioachim înăuntru a pus-o, sfinţind Domnului pe cea aleasă de El ca Maică a Sa.

Slavă... Şi acum..., glasul al 2-lea:

A lui Leon Maistrul.

Astăzi în Templu este adusă Fecioara cea cu totul fără prihană spre sălăşluirea Împăratului a toate, Dumnezeul şi hrănitorul a toată viaţa noastră. Astăzi sfinţenia cea preacurată, ca o junincă de trei ani, în Sfânta Sfintelor este adusă. Acesteia să-i strigăm ca îngerul: Bucură-te, ceea ce numai tu singură eşti între femei binecuvântată.

Doxologia mare. Ecteniile şi Otpustul. Şi se face ungere fraţilor de preot, cu sfânt untdelemn din candelă.

Ceasul 1 şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul întâi, Cântarea a 3-a pe 4, şi din Canonul al doilea, Cântarea a 6-a, pe 4. După Vohod, Troparul praznicului. **Slavă... Şi acum...,** Condacul. Prochimen, glasul al 3-lea: **Măreşte, suflete al meu, pe Domnul...** Stih: **Că a căutat spre smerenia roabei Sale...** Apostolul, din Epistola către evrei (9, 1-7): **Fraţilor, adevărat este că şi Vechiul Testament... Aliluia,** glasul al 8-lea: **Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta...** Stih: **Mai-marii poporului se vor pleca...** Evanghelia de la Luca (10, 38-42; 11, 27-28): **În vremea aceea a intrat Iisus într-un sat...**

CHINONICUL

Paharul mântuirii voi lua şi numele Domnului voi chema.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI DOUA

Sfântul Apostol Filimon şi cei împreună cu el. Şi Sfânta muceniţă Cecilia.

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe 6: ale Praznicului 3, şi ale sfinţilor 3.

Stihirile praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: **O, preaslăvită minune...**

O, preaslăvită minune! Acum se însemnează mai înainte cele negrăite ce au să fie, cele închipuite astăzi văzute se arată; că cea care a strălucit Lumina cea dumnezeiască în lume, ca o mireasă este adusă în Templul dumnezeiesc, pe care să o lăudăm ca pe o Biserică prea luminoasă, sfântă şi strălucită a Dumnezeirii, a dătătorului de lumină Hristos.

Cu adevărat pârgă bine primită au adus Ioachim înţeleptul împreună cu Ana Celui ce

i-a învrednicit să primească rod dumnezeiesc, pe Fecioara Maria, fiica lui Dumnezeu cu adevărat, prin care s-a dezlegat datoria întristării. Pe care să o lăudăm cu dreaptă credinţă, veselindu-ne. Că aceasta s-a făcut pricină de bucurie pentru toată lumea.

Veniţi să alergăm împreună în chip tainic şi, luminându-ne cu luminile credinţei, să începem înainte acum întâmpinarea Fecioarei. Că lumina intră în Templul lui Dumnezeu, mai înainte logodindu-se în chip lămurit prin Duhul. Căreia să-i serbăm prăznuirea cea plăcută, ospătându-ne toţi cu cuviinţă dumnezeiască la Intrarea ei.

Alte stihiri, ale Sfinţilor Apostoli, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn..

Fiind coardă a viei, Mărite Filimoane, ai picurat vin de dumnezeiască cunoştinţă în sufletele cele aflate în durere şi ai veselit inimile cele întunecate de întunericul înşelăciunii şi ţinute de negura nebuniei idoleşti. Pentru aceasta cu veselie prăznuim pomenirea ta cea luminată de Dumnezeu.

Cetatea gazenilor te cinsteşte, că prin tine a văzut lumina cunoştinţei, fericite. Iar cetatea colosenilor, având ca o bogăţie dumnezeiescul tău trup, culege tămăduirile şi harul cel ce izvorăşte totdeauna. Pentru aceea, săvârşind noi pomenirea ta, ne apărăm de primejdii, Mărite Filimoane, cu rugăciunile tale.

Cu credinţă să lăudăm împreună cu cinstita Apfia, şi pe înţeleptul ierarh Arhip, cântând pe Filimon şi pe Onisim, sfinţiţii de Dumnezeu propovăduitori, preacinstiţii dascăli, care au dezrădăcinat toată înşelăciunea mulţimii de zei cu cuvântul, şi au sădit cunoştinţa adevărului tuturor celor ce cinstesc totdeauna pomenirea lor cu dreaptă credinţă.

Slavă..., a sfinţilor, glasul al 6-lea:

Veniţi să lăudăm cu un glas pe văzătorii Cuvântului şi pe tăinuitorii minunilor Lui: Pe Filimon şi Onisim, pe Apfia şi pe Arhip, pe apostolii lui Hristos, strigând către dânşii: Bucuraţi-vă, luminătorii lumii, ocrotitori ai colosenilor. Bucuraţi-vă, cei ce sunteţi locuitori împreună cu îngerii, care aţi răsturnat bărbăteşte rătăcirea idolilor şi aţi propovăduit pe Mântuitorul Hristos, izbăvind pe oameni din rătăcire. Pentru aceasta, stând acum lângă scaunul Sfintei Treimi rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Praznicului, glasul 1, a lui Gheorghe din Nicomidia.

Să se bucure astăzi cerul de sus şi norii veselie să stropească, pentru preaminunatele măriri ale Dumnezeului nostru. Că iată, uşa ce caută spre Răsărit, fiind născută după făgăduinţă din cea stearpă, neroditoare şi lui Dumnezeu sfinţită fiind, spre locuire, în Templu, ca o jertfă fără prihană este adusă astăzi. Să se bucure David, lovind în alăută, că zice: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce. Înăuntru, în cortul lui Dumnezeu este adusă spre locuire şi înăuntrul altarului să fie hrănită pentru Cel ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl fără stricăciune, spre mântuirea sufletelor noastre.

(VEZI) Stihirile Sfintei Cecilia ale Vecerniei s-au pus la Laude.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Astăzi ca în chip de psalmi, cetele fecioarelor, făclii aprinzând, cu bucurie deschid calea celei singure cu totul fără prihană.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie.

Pe muntele cel cugetător, dumnezeiasca masă, podul şi năstrapa, primeşte-o, proorocule, pe cea singură fără prihană.

Stih: Aduce-se-vor întru bucurie şi veselie, aduce-se-vor în Templul Împăratului.

Uşile altarului deschizându-le, Zaharie, primeşte, proorocule, dumnezeiasca uşă a lui Dumnezeu, pe cea pururea Fecioară.

Slavă..., a sfinţilor, glasul al 2-lea:

Veniţi, adunarea credincioşilor, cu cântări de laude să lăudăm pe sfânta odraslă a colosenilor, pe păstorul gazenilor. Bucură-te, strigând lui, apostole mărite, care cu cuvintele tale cele de Dumnezeu înţelepţite ai întors pe oameni către dumnezeiasca cunoştinţă, vânând sufletele lor către calea pocăinţei. Bucură-te, că ai preaiubit pe sfinţi, pentru Hristos Dumnezeu, Filimoane prealăudate. Pentru care şi Pavel, scriind ţie, te cinsteşte cu laude, mărturisindu-te pe tine, odihna celor dinăuntru ale lor. Şi acum, în ceruri stând, înaintea scaunului Împăratului a toate, Dumnezeu, cere nouă curăţire de păcate şi mare milă.

Şi acum..., a praznicului, asemenea:

Astăzi în Templu se aduce Fecioara...

Caută înapoi la Laudele praznicului.

TROPARUL apostolilor, glasul al 3-lea:

Sfinţilor Apostoli, rugaţi pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Slavă... Şi acum..., al praznicului.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...,** troparul Praznicului, de două ori. **Slavă...,** al sfinţilor, **Şi acum...,** iarăşi al Praznicului.

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău...**

Pe tine, o, înţelepte, când te-a trimis, mărite, Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, către toate marginile pământului, ca o stea prealuminată, fericite, ai luminat sufletele celor ce zăceau în întuneric şi le-ai povăţuit la dumnezeiasca cunoştinţă, Filimoane apostole.

Slavă... Şi acum...,

Podobie: **Piatra fiind pecetluită...**

Fecioare, lăudaţi, maicilor, prăznuiţi, popoare, preamăriţi, preoţi, binecuvântaţi pe Preacurată Maica lui Dumnezeu, căci cu trupul pruncă fiind mai înainte, a fost adusă în Templul ca un locaş preasfinţit al lui Dumnezeu. Pentru aceasta, praznic duhovnicesc prăznuind, strigăm ei precum celei ce este întărirea neamului omenesc.

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău...**

Să cinstim, credincioşilor, cu un glas, slăvită pomenirea cinstiţilor Filimon, Onisim, Arhip şi Apfia, strigând către dânşii: Dumnezeieştilor propovăduitori şi slujitori ai Cuvântului, mântuiţi cu rugăciunile voastre sufletele noastre de veşnica muncă.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Podobie: **Arătatu-Te-ai astăzi...**

Dumnezeiască făclie luminoasă ai fost pus cetăţii colosenilor, mărite, sfinţite Apostole Filimoane fericite, luminătorule al marginilor lumii.

Şi acum..., asemenea:

Podobie: **Piatra fiind pecetluită...**

Davide, mergi înainte în Templul lui Dumnezeu şi, bucurându-te, primeşte pe Împărăteasa noastră şi către dânsa strigă: Intră, Doamnă, în Templul Împăratului, intră cea a cărei slavă acoperită se cunoaşte; din care miere şi lapte are să curgă nouă tuturor, Lumina-Hristos.

După psalmul 50

CANOANELE

Al praznicului cel dintâi cu Irmosul pe 6, şi al sfinţilor 2 pe 8.

Canonul Sfinţilor Apostoli

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmos: **Veniţi, popoare...**

Umblând prin locaşurile cele cereşti cu bucurie, lucrătorule de cele sfinte, dă-mi mie har, celui ce laud cu dumnezeiască insuflare sfântă pomenirea ta, că tu te-ai mărit.

Cu râurile cuvintelor tale ai adăpat inimile şi le-ai gătit a lucra înţelegeri cereşti cu credinţă, fericite Apostole Filimoane, vrednicule de laudă.

Lucrând cu sfinţenie sfinţita Evanghelie, cu strălucirile Duhului ai luminat sufletele, izbăvindu-le de întunericul nebuniei idoleşti, înţelepte apostole.

A Născătoarei:

Pe tine, ceea ce eşti neîntinată, cu adevărat te-a însemnat de demult dumnezeiasca ceată a proorocilor, cu multe feluri de însemnări, ca pe singura care ai născut pe Stăpânul.

Alt Canon, al sfintei

Cântarea I, glasul 1:

Irmos: **Hristos Se naşte, slăviţi-L...**

Locaş preasfânt al lui Hristos, sălăşluire cu chip de lumină a lui Hristos, Templu preacurat al lui Hristos, mărită şi cinstită Muceniţă Cecilia, cu rugăciunile tale luminează-ne pe noi cei ce te lăudăm.

Dorind de frumuseţea lui Hristos, întărindu-te de dragostea lui Hristos, supunându-te poruncilor lui Hristos, ai devenit moartă pentru lume şi pentru toţi cei din lume, muceniţă cinstită, şi te-ai învrednicit de viaţa cea veşnică.

Slavă...

Purtând suflet neîntinat şi trup curat şi neprihănit, te-ai făcut mireasă lui Hristos Dumnezeu, Care te păzeşte curată şi fără prihană, muceniţă, în veci, în cămara Mirelui cea înţelegătoare, de Dumnezeu fericită.

Şi acum..., a Născătoarei:

Roagă-te, Fecioară fără prihană, Domnului şi Stăpânului tău neîncetat, să ne mântuim noi robii tăi de stăpânirea patimilor, pe care L-ai întrupat, Preacurată, din sângiurile tale şi S-a împărtăşit cu noi.

Catavasie: **Hristos Se naşte, slăviţi-L...**

Cântarea a 3-a:

Irmos: **Întăreşte-ne pe noi întru...**

Propovăduind patimile lui Hristos şi învierea, ai ridicat ca din mormântul necredinţei şi al omorârii pe oameni, Filimoane, vrednicule de laudă.

Pe Onisim cel minunat şi pe Filimon, pe Apfia şi pe Arhip, pe stelele care luminează marginile pământului, să-i lăudăm cu cântări sfinţite.

Curăţind puterea cea de vedere a gândului, aţi dobândit dumnezeieştile vederi şi inimile cele rătăcite le-aţi întors spre cunoştinţă, preasfinţiţilor.

A Născătoarei:

Arătându-te curată şi cu totul nestricată, ai primit în pântece pe Dumnezeu Cuvântul, pe Cel ce a curăţit firea noastră, care era întinată cu căderile în păcate, Fecioară.

Alt Canon

Irmos: **Fiului, Celui născut...**

Căutând pe Hristos Dumnezeu, Care S-a întrupat din Fecioară în chip de negrăit, cu cuget curat strigai către Dânsul: După Tine am alergat, Stăpâne, şi de dragostea Ta mi-am legat sufletul meu.

Având cămară cerească şi zestre stătătoare, ai nesocotit pe cea de pe pământ şi pieritoare, ca vremelnică, curată muceniţă Cecilia, pentru Hristos păzindu-ţi fecioria neîntinată şi nemicşorată.

Slavă...

Cu dragostea cea nematerialnică, ai veştejit dragostele cele materialnice, şi pe logodnicul tău, cu cuvinte de viaţă şi preaînţelepte, l-ai înduplecat să păzească fecioria împreună cu tine, cu care dimpreună te-ai adunat cu cetele îngerilor, muceniţă vrednică de laudă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ca un pământ nelucrat şi ca o vie foarte roditoare, Preacurată, luând în pântece şi născând Strugurele cel fără de stricăciune, pe Hristos, din Care curge vinul cunoştinţei de Dumnezeu, roagă-L pe Dânsul ca pe un Dumnezeu să ne mântuiască pe noi.

Irmosul:

Fiului, Celui născut fără stricăciune din Tatăl mai «înainte de veci, şi mai pe urmă «din Fecioară întrupat mai «presus de fire, lui Hristos «Dumnezeu să-I strigăm: Cel «ce ai înălţat fruntea noastră, «sfânt eşti Doamne».

Condacul şi Icosul praznicului şi al Sfântului Filimon, glasul al 4-lea:

Podobie: **Arătatu-Te-ai astăzi...**

Sfinţite apostole al lui Hristos Filimoane, pe cei ce cu credinţă săvârşesc astăzi preasfântă pomenirea ta, izbăveşte-i pe toţi de tot felul de ispite şi de necazuri.

ICOS

Cine va putea lăuda după vrednicie pe cel pe care Pavel, căpetenia apostolilor, preaînălţându-l prin epistolă, îl mărturiseşte mare întru credinţa către Domnul, şi întru dragostea către sfinţi, şi odihnă trupurilor acelora, pentru covârşirea

milosteniei? Sau cine va binecuvânta durerile, pe care pentru propovăduirea Evangheliei ai suferit, Filimoane apostole, răsturnând înşelăciunea idolească, cea cu rea credinţă, şi întorcând neamurile către dreapta credinţă, şi vitejeşte nevoindu-te până la sânge. Ci, cu credinţă prăznuind adormirea ta, strigăm ţie: Mântuieşte-ne pe noi pe toţi de feluri de ispite şi de necazuri.

S E D E A L N A apostolilor, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Cu plugul cuvântului bine lucrând inimile cele înţelenite, lucrătorule de cele sfinte, le-ai gătit a lucra cunoştinţa cea dumnezeiască şi, surpând capiştile idolilor, ai ridicat biserici întru slava Ziditorului tău, fericite. Pentru aceasta, adunându-ne, mărim sfântă pomenirea ta, Filimoane, în duh luminat sfinţindu-ne şi cu un glas strigăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Sedealna sfintei, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Având pe Hristos Mire adevărat, ai urât dragostea mirelui celui pământesc, şi l-ai adus şi pe el la Dumnezeu, prin credinţă pătimind tare împreună cu tine, Cecilia, şi, luând cununa biruinţei, adu-ţi aminte de noi împreună cu el.

Şi acum..., a Praznicului, asemenea:

Roada dreptilor, a lui Ioachim şi a Anei, este adusă lui Dumnezeu în Templul cel sfânt, cu trupul pruncă fiind, hrănitoarea vieţii noastre, pe care a binecuvântat-o sfinţitul Zaharia. Pe aceasta toţi pământenii cu frică, întru credinţă, să o fericim.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Te laud pe tine că am auzit...

Cu puterea Crucii fiind înaripat, ai trecut neviforat noianul cel cumplit al încercărilor vieţii, fericite, ocârmuind pe mulţi din primejdia mării, către limanul mântuirii, cu har dumnezeiesc.

Luminători luminaţi pune înainte sfânta cetate a colosenilor pe sfinţitul Arhip, şi pe Filimon, şi pe Apfia, şi pe Onisim cel vestit, care luminează marginile lumii.

Izvorât-a râul cel sfânt al inimii tale, grăitorule de cele dumnezeieşti, şi au încetat apele şi râurile necredinţei; iar sufletele cele topite de arsura necunoştinţei le-a adăpat cu har.

A Născătoarei:

Te laud, cu adevărat Prealăudată, că ai născut mai pre-

sus de fire pe Dumnezeu Cuvântul. Şi mă rog să tămăduieşti bolile smeritului meu suflet, ca una ce eşti bună, Mireasă a lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: **Toiag din rădăcina lui Iesei...**

Înger luminos stând lângă tine, şi dându-ţi-se ţie păzitor, te-a luminat cu lumină dumnezeiască, izbăvindu-te de tot potrivnicul şi păzindu-te nestricată, curată, plăcută lui Hristos cu credinţă şi cu harul, mărită Cecilia.

Plecându-se sfintelor tale învăţături, o, Cecilia!, Valerian cel cu gând viteaz a părăsit întunericul cel foarte adânc, venind cu bucurie către Botezul cel făcut de Dumnezeu şi luminându-i-se sufletul, a strălucit cu lumina muceniciei.

Slavă...

Cămara cea de mire ai schimbat-o cu cămara de mire cea curată, pe cea pământească cu cea cerească, ceea ce eşti vrednică de laudă, întru care locuieşti cu bucurie, luminată cu frumuseţile fecioriei şi cu razele muceniciei, strălucită Muceniţă Cecilia, mireasă a lui Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toiag odrăslit fără de umezeală te-a închipuit Aaron pe tine, Fecioară, că ai înflorit pe Săditorul a toată lumea. Pe Care roagă-L totdeauna să sădească frica Sa în minţile tuturor binecredincioşilor, Stăpână cu totul fără de prihană.

Cântarea a 5-a:

Irmos: **Dătătorule de lumină, Doamne...**

Văzând pe cei îmbolnăviţi de putrejunea relelor nebuniei idoleşti, odinioară, i-ai vindecat cu cuvântul tău cel lucrător, strălucite Filimoane, fiind tare primejduiţi.

Ca un îndreptător nerătăcit, Filimoane, ai arătat căile cele cereşti celor rătăciţi cumplit şi i-ai povăţuit a iubi cu cuviinţă numai calea lui Hristos.

Praznic luminat face Biserica colosenilor cea cinstită a lui Hristos, cu bucurie cinstind pe Sfântul Arhip şi pe grăitorul de Dumnezeu Filimon.

A Născătoarei:

Stăpână, mântuieşte-ne pe noi care suntem înviforaţi de furtuna cea cumplită a încercărilor, şi de năvălirile barbarilor cele sălbatice, şi de împresurările cele rele ale demonilor.

Alt Canon

Irmos: **Dumnezeu fiind păcii...**

Căutând tu Valeriane baia cea dumnezeiască, ţi s-a arătat înger, luminându-ţi cu-

getul şi inima cu descoperire de cuvinte sfinţite, şi învăţându-te să te uneşti cu cetele cele cereşti, nevoindu-te pe pământ.

Trimisu-v-a vouă Hristos cununi văzute de trandafir dulce mirositor, căci v-aţi păzit cu fecioria şi trupul şi gândul, şi aţi fost legaţi împreună întru dumnezeiescul Duh. Că a lui Hristos bună mireasmă sunteţi, prin credinţă cu adevărat, prealăudaţilor.

Slavă...

Părăsind rătăcirea cea urâtă Tiburtie, ai primit miros de dumnezeiască cunoştinţă şi cu osârdie ai mers pe calea care duce către viaţa cea adevărată, crezând cu tot sufletul în Treime şi luptând pentru Ea cu toată râvna.

Şi acum..., a Născătoarei:

Arătatu-te-ai, Fecioară curată, mai aleasă decât sfinţii îngeri, că ai născut pe îngerul Sfatului celui mare, pe Dumnezeu Emmanuel, Care a făcut pe oameni cereşti, cu pogorârea Sa, Fecioară, pentru milostivirea Sa cea nespusă.

Cântarea a 6-a:

Irmos: **De adâncul greşelilor...**

Arătatu-te-ai cer, povestind mărirea cea mântuitoare a Celui ce te-a mărit pe tine şi te-a pus în rândul celor şaptezeci de ucenici, preafericite.

Înstrăinându-te de patrie, cu cuvântul tău cel străin ai vânat pe cei înstrăinaţi de Dumnezeu şi i-ai arătat locuitori Sionului, Ierarhe Filimoane.

Strălucind cu sfinte virtuţi şi lui Dumnezeu slujind în chip deosebit, te-ai suit spre cer, dănţuind împreună cu îngerii, Apfia.

A Născătoarei:

S-a întrupat Cuvântul în pântecele tău şi prin îndurarea Sa este cunoscut ca om, ca pe om să-l facă dumnezeu, Fecioară cu totul fără prihană.

Alt Canon

Irmos: **Din pântece pe Iona...**

Ridicând cu osârdie mâinile către Dumnezeu, au surpat capiştile cele idoleşti şi le-au sfărâmat şi îngâmfările demonilor le-au aruncat în adâncul pierzării mucenicii cei foarte tari. Pentru aceea au luat cununile de biruinţă cuvenite şi strălucite.

Miei cugetători fiind, sfinţilor, nu v-aţi îngrozit de pornirile fiarelor, nu aţi dat cinste nesocotită demonilor, nu aţi adus jertfă de pierzare. Ci mai vârtos pe voi înşivă v-aţi adus jertfe curate lui Dumnezeu.

Slavă...

Dorirea de Dumnezeu şi dragostea de la inimă, şi dumnezeiasca iubire te-a aprins pe tine cu totul şi te-a făcut înger cu trup, mărite, că ai plecat cu grăbire grumajii la sabie, şi pământul l-ai sfinţit cu sângiurile, şi văzduhul cu sufletul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Până la tine se ridica moartea, Fecioară, că ai purtat în pântece pe Hristos viaţa; pe Cel ce dăruieşte celor ce cred cu curăţie în El veselia cea nemuritoare şi dumnezeiască. Pe Acela roagă-L, Preasfântă Fecioară, să izbăvească pe robii tăi de primejdii.

Irmosul:

Din pântece pe Ionà, ca pe un prunc l-a lepădat «fiara mării, precum l-a pri«mit; şi în Fecioară sălăşluin«du-Se Cuvântul şi trup luând, «a ieşit păzind-o nestricată. Că «Cel ce nu a pătimit stricăciune «a păzit-o nevătămată pe ceea «ce L-a născut».

CONDACUL, Sfintei, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat...

Pe Cecilia, care s-a făcut mireasă lui Hristos de bună voie şi şi-a împodobit inima cu virtuţi, cu sfântă cuviinţă să o lăudăm mulţimea credincioşilor. Că ea a ruşinat semeţia lui Almachie, strălucind ca soarele în mijlocul celor ce o căutau, şi după aceea s-a arătat celor de pe pământ dumnezeiesc sprijin, întărind credinţa.

ICOS

Început de bună nădejde s-a dat sfinţilor, a face lucruri minunate, înfricoşătoare şi mari, care minuni sunt vrednice a fi de mirare, dimpreună cu care şi virtutea fecioarei Cecilia şi strălucirea cea neîntinată a ei sunt minunate. Că dezbrăcată fiind, a scăpat de mai-marele întunericului şi, alergând spre lupta vrăjmaşului, a stat întărită, fără de frică. Şi noi, pentru minunea aceasta a lucrurilor ce s-au făcut, adevărat să zicem: Pentru Hristos cu călcâiul a dat în Veliar, întărind credinţa.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci şi doua, pomenirea Sfinţilor Apostoli din cei şaptezeci, Filimon, Arhip, Onisim şi Apfia, cei ce au fost ucenici ai Apostolului Pavel.

Aceştia au fost pe vremea împărăţiei lui Nero, ucenici fiind Sfântului Pavel, şi au mărturisit la Colose, oraşul Frigiei, aproape de Laodiceea. Făcând păgânii praznic Artemidei, în Capiştea lor din Colose, sfinţii, cu alţii creştini dimpreună, lăudau pe Dumnezeu în sfânta biserică. Retrăgându-se ceilalţi când au năvălit idolatrii, au rămas numai ei singuri cu Apfia, credincioasă fiind şi ea, dorind mărturisirea lui

Hristos. Deci, prinzându-i, i-au adus la Androcleu mai-marele Efesului şi au fost bătuţi de el, dar nesupunându-se a face jertfă la idolul ce se chema de dânşii Mina, i-au îngropat până la brâu şi aşa i-au ucis cu pietre, săgetaţi fiind întâi de copii mici cu săgeţile.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Muceniţe Cecilia şi a Sfinţilor Mucenici Valerian şi Tiburtie.

Aceştia au suferit pe vremea împărăţiei lui Diocleţian. Cecilia era din Roma, din neam strălucit. Deci măritând-o după Valerian, l-a adus la credinţa în Hristos şi l-a hotărât a petrece în curăţie. Iar Valerian a întors pe Tiburtie, care îi era frate bun, şi la atâta faptă bună s-a ridicat Tiburtie încât şi cu îngerii vorbea în toate zilele. Dar, fiindcă îngropau ei moaştele mucenicilor lui Hristos, au fost pârâţi la Tuschie Almachie prefectul cetăţii şi, fiind aduşi înaintea lui şi mărturisind ei pe Hristos, au fost daţi pe seama lui Capelarie Maxim să li se taie capetele. Acesta, după ce a tăiat pe sfinţi, văzând îngeri petrecând şi purtând ca nişte odoare sufletele mucenicilor, a crezut şi el. Iar Sfânta Cecilia, fiind băgată într-o baie foarte tare înfierbântată, a fost silită să stea în ea trei zile. Apoi din porunca prefectului i s-a tăiat capul acolo în baie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Maxim Capelarie, care prin bătaie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea nevoinţei Sfinţilor mucenici Marcu, Ştefan şi a altui Marcu.

Aceştia erau pe vremea împăratului Diocleţian şi a mai-marelui Magnus, din cetatea Antiohiei Pisidiei. Deci fiind prinşi, şi pe Hristos în privelişte mărturisind şi multe chinuri suferind şi nevrând a se lepăda de Hristos, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea chinuirii Sfântului Mucenic Procopie, cel din Palestina.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Menignu Piuarul.

Acesta era din colonia Elespontului din cetatea Parios. Şi auzind pe oarecare ostaşi strigând în piaţă că Nazarineanul Iisus venind noaptea a furat pe cei legaţi ai noştri, aprinzându-se foarte cu duhul, multă grijă punea ca să câştige mucenicia. Căci în aceeaşi cetate a Sfântului, mulţi mucenici fiind închişi prin închisori de paznici, uşile fiind încuiate, sfinţii au fost dezlegaţi din legături de dumnezeiesc înger şi, nefiind găsiţi, foarte s-au tulburat mult prigonitorii. Iar Menignu auzind şi dumnezeiesc glas chemându-l pe el şi îndemnându-l către lupte, n-a zăbovit. Ci dând înapoi stăpânilor hainele ce le luase spre înălbire, şi poruncile date de tirani rupându-le, a fost bătut cumplit de chinuitori, apoi aruncat la pământ, spânzurat pe lemn, strujit, şi degetele picioarelor i s-au tăiat. Deci, adus fiind înaintea tiranilor şi nevrând ca să jertfească, a fost osândit la moarte; şi fiind lovit de gealat cu sabia, şi-a dat Domnului duhul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Avva.

Acesta era din neamul ismaeliţilor. Lăsându-şi el părinţii şi patria, şi bogăţia, a urmat unui monah şi, luând chipul monahicesc, a petrecut

împreună cu monahul câţiva ani. Mai în urmă s-au dus amândoi la marele Eusebie nevoitorul, care adormind întru Domnul, a rămas Avva în locul lui. Şi petrecând acolo treizeci şi opt de ani, pururea a sporit întru fapte bune, ca şi cum atunci ar fi început. Încălţăminte pe picioarele lui nu a pus niciodată; mâncarea lui era atât de puţină, încât să dea numai puţină putere trupului; de prisos socotea încă şi băutura de apă; fiind încins cu grele lanţuri de fier, prea puţin şedea; iar partea cea mai multă de zi şi noapte o petrecea stând drept şi făcând rugăciune. Sta şi pe genunchi, aducând rugăciuni Domnului; nimeni nu l-a văzut pe el culcat. Iar după ce a fost făcut igumen şi proiestos monahilor de acolo s-a arătat pe sine înaintea ascultătorilor fraţi chip şi pildă de înţelepciune şi de faptă bună. Aşa trăind şi multe zile făcându-şi, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Hristofor şi Eufimia, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Talaleu şi Antim, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Tadeu, care, fiind legat de roată şi din deal slobozit, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea chinuirii Sfinţilor mucenici Agapion, Sisinie şi Agapie.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru ierarhul şi făcătorul de minuni Climent, episcopul Bulgariei cel din Ohrida, care s-a numit şi Bulgaro-Chiricos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: De chipul cel de aur...

Fiind frumoase picioarele tale cele cinstite, Filimoane, ai umblat stăruitor pe cărările Evangheliei, şi ai vestit tuturor celor biruiţi pacea cea sfântă, şi ai împiedicat pornirile demonilor.

Cu lumina cuvintelor tale a fost izgonit întunericul cel adânc al gazenilor; că te-ai făcut între ei lucrător de cele sfinte, ca un preasfinţit, păstorind pe toţi în chip preaales, Apostole, şi învăţându-i a cânta: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Pentru întâia oară s-a împărtăşit de binele tău cetatea gazenilor. Că te-ai arătat şi mai mare scaunului ei, şi ierarh mântuitor, ca un arătător de cele sfinte, Filimoane, îndemnând să strige: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Iubind pe Hristos, care a iubit pe oameni pentru milostivire, pe cei ce erau urâţi pentru prieteşugul vrăjmaşului i-ai făcut prieteni lui Dumnezeu, Filimoane, ca să cânte: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei:

Puterea celor smeriţi şi sfeşnic luminos, şi dumnezeiască

masă, munte şi uşă neumblată, scaun lui Dumnezeu şi palat, şi toiag al lui Aaron şi năstrapă de aur eşti, Fecioară, care porţi pe Hristos, Cel ce este mana vieţii.

Alt Canon

Irmos: **Tinerii în dreapta credinţă...**

Cuptorul l-au prefăcut tinerii în rouă cu dreapta credinţă, iar tu, Cecilia, răcorindu-te cu baia Botezului, nu te-ai ars în baia cea arzătoare, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Tiburtie părăsind rătăcirea, cu învăţăturile tale cele nerătăcite, preaînţelepte, se îmbracă cu podoaba nestricăciunii cea dumnezeiască. Şi se numără împreună cu pătimitorii lui Hristos, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri binecuvântat eşti.

Slavă..., a Treimii:

Mărturisind cu dreaptă credinţă, pătimitorilor, raza cea în trei sori a Dumnezeirii, aţi risipit negura cea cu mulţi dumnezei, făcându-vă luminători şi luminând cugetele credincioşilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, strigăm ţie, ceea ce ai născut bucuria, Preacurată, şi ne-ai izbăvit de blestem, cu mijlocirea ta, Curată, ceea ce eşti neispitită de nuntă, pe noi pe toţi care cântăm: Dumnezeul părinţilor noştri binecuvântat eşti.

Cântarea a 8-a:

Irmos: **Pe Cel ce S-a pogorât...**

Purtând în inima ta Cuvântul ca pe un sfeşnic luminos, care aprinde pe cei mai de dinainte stinşi, pe cei ce zăceau în mult întuneric al necunoştinţei i-ai sculat spre ziua cunoştinţei de Dumnezeu, mărite.

Sfinţita ta mutare către Dumnezeu s-a mărit cu sfinţite însoţiri ale Apostolilor şi de gândurile celor fără de trup, a căror vieţuire ai avut pe pământ, ca un tăinuitor sfinţit, Filimoane, grăitorule de cele dumnezeieşti.

Picând mir cu miros dulce de sfinţite minuni arătat, fericite, ai umplut de miros bun minţile şi cugetele cele cu dreaptă credinţă şi patimile cele urât mirositoare le-ai alungat de la cei ce preaînalţă pe Hristos, înţelepte Filimoane.

Ca nişte stele luminoase împodobesc pururea cu cuviinţă întărirea Bisericii minunatul Arhip, împreună cu Apfia, Filimon şi Onisim, luminând sufletele noastre.

A Născătoarei:

Rai nou ni s-a arătat nouă, cu adevărat, pântecele tău, Cu-

rată, odrăslind Lemnul vieţii. Şi pe cei morţi înviindu-i cu roada lemnului, îi duci iar în rai, Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: **Cuptorul cel răcorit...**

Cu dumnezeieştile ploi ale minunilor tale speli necurăţia patimilor noastre, pe cei topiţi de arsura durerilor îi răcoreşti, cinstită Muceniţă Cecilia pururea pomenită, pe cei care strigă cu credinţă, cântând: Să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Cu osârdie călduroasă ai intrat în văpaia cea vâlvâietoare, cugetătoare de vitejie, şi nu te-a ars nicidecum, ci ai ieşit ca dintr-o baie de nestricăciune, Cecilia, cântând lui Hristos Împăratul tuturor: Să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

De răbdarea dumnezeiescului Valerian s-au spăimântat mulţimile îngerilor, că fiind izbit de toiege din toate părţile, mulţime de chinuri a răbdat cu mare tărie, sfărâmând pe vrăjmaşi şi cântând preaales: Să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Năstrapă care porţi mana Dumnezeirii te cunoaştem pe tine, Fecioară. Chivot şi masă şi sfeşnic, scaun al lui Dumnezeu, şi cămară şi pod care duci către viaţa cea dumnezeiască pe cei ce cântă: Să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii «celei mai presus de fire, că nu «a ars pe tinerii pe care i-a «primit, precum nici focul «Dumnezeirii nu a ars pânte-«cele Fecioarei în care a intrat. «Pentru aceasta, cântând să «strigăm: Să binecuvinteze «toată făptura pe Domnul şi «să-L preaînalţe pe Dânsul «întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: **Pe Dumnezeu Cuvântul...**

Fiind încuviinţat întru preasfinţita ceată a Sfinţilor Apostoli, locuieşti în ceruri, îndumnezeindu-te cu împărtăşirea cea dumnezeiască, şi strălucind cu lumină nespusă; şi fiind totdeauna plin de bucurie duhovnicească, Ierarhe Filimoane.

Cât este de minunat şi cât este de bun obiceiul tău, cât

este de frumoasă vieţuirea ta, câte este de slăvită adormirea ta, fericite apostole. Cât a fost de luminată ziua în care ai lăsat cele de pe pământ şi te-ai suit în sferele cerurilor, veselindu-te.

Astăzi se veseleşte toată Biserica lui Hristos, săvârşind bucurie de praznic duhovnicesc, întru pomenirea ta. Pe care păzeşte-o nemişcată cu rugăciunile tale cele bineprimite către Mântuitorul şi Dumnezeu, Filimoane preasfinţite.

Racla moaştelor tale izvorăşte picături de vindecări celor ce merg către ea, fericite Filimoane Apostole, bolile încetează şi sfinţeşte sufletele tuturor celor ce pururea prăznuiesc dumnezeiască pomenirea ta.

A Născătoarei:

Porţi pe Cel ce toate le poartă şi hrăneşti pe Cel ce hrăneşte toate, neştiind nicidecum mijlocirea zămislirii, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Minunea ta este mai presus de gând, că înfricoşează pe îngerii şi pe oamenii care te ştiu pe tine singură Fecioară, Maica lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: Chipul naşterii tale...

Grădină închisă eşti, izvor pecetluit, frumuseţe păstrată, mireasă aleasă, locaş cu chip luminos, rai bine înflorit şi dumnezeiesc al Împăratului Puterilor, cugetătoare de Dumnezeu, Cecilia.

Ajuns-aţi la limanul cel lin, povara dreptei credinţe aţi adăpostit-o şi cu razele Dumnezeirii celei în trei luminători vă luminaţi, sfinţindu-vă după har, vitejilor pătimitori, pururea lăudaţi, de Dumnezeu fericiţi.

Slavă..., a Treimii:

Părinte şi Fiule şi Duhule, Treime nedespărţită, dă dumnezeiască luminare celor ce cu credinţă cer de la Tine iertare de păcate, prin rugăciunile înţelepţilor Tăi mucenici, ca după datorie neîncetat să Te slăvim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Firea noastră cea lepădată, prin strălucirea naşterii tale a văzut lumină, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi a scăpat din noaptea necunoştinţei şi din tulburarea cea întunecoasă a patimilor. Pentru aceea, ca pe o pricină a mântuirii noastre, pe tine te cinstim.

Irmosul:

Chipul naşterii tale celei curate l-a arătat rugul cel «ce ardea nears. Şi acum te ru-«găm să stingi cuptorul ispitelor «cel sălbătăcit asupra noastră, «ca să te mărim pe tine, Născă-«toare de Dumnezeu, neîncetat».

LUMINÂNDA sfinţilor

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

Arătându-vă apostoli şi înşivă văzători Cuvântului, Arhipe preasfinţite, Filimoane, împreună cu Apfia şi cu Muceniţa Cecilia, aduceţi rugăciune către Ziditorul pentru noi, care cu credinţă săvârşim sfinţită pomenirea voastră, ca să luăm iertare de greşeli şi să dobândim milă, că îndrăznind vă punem rugători către Stăpânul.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului.

Mieluşeaua cea fără prihană, Fecioara cea preabună, astăzi intră în chip minunat în Templu şi înaintea ei merg cetele celor fără de trup şi mulţime de fecioare, pe care a primit-o în braţe sfinţitul preot, bucurându-se.

LA LAUDE

Stihirile sfinţilor pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Soarele cel slăvit, Iisus Dumnezeul nostru, te-a trimis, ca pe o rază cu multă lumină, la toate marginile lumii, pe tine, Filimoane Apostole, ca să alungi întunericul răutăţii şi să luminezi inimile cele întunecate de necunoştinţă şi de domnia patimilor, sfinţite propovăduitorule, preafericite.

Făcutu-te-ai sălăşluire curată Treimii, înfrumuseţându-ţi inima cu strălucirea virtuţilor, pururea pomenită Apfia, şi strălucind cu lumina dreptei credinţe mai luminat decât soarele, învăţându-te toată taina cea dumnezeiască. Pentru aceea, te veseleşti împreună cu ceata celor fără de trupuri, ceea ce eşti aleasă de Dumnezeu.

Împreună cu Sfântul Filimon, să lăudăm pe Arhip, pe propovăduitorul de cele sfinte, şi pe Onisim, ca pe nişte ierarhi cugetători de Dumnezeu, ca pe nişte mari mucenici, pe înţelepţii apostoli şi părtaşi luminării celei de sus, care stau lângă scaunul slavei şi ne cer nouă iertare păcatelor.

Alte stihiri, ale sfintei, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Trupul ţi l-ai păzit neîntinat, şi cugetul neprimitor de desfătări, şi te-ai adus pe tine mireasă nestricată Celui ce te-a împodobit şi te-a sfinţit cu mucenicia, pururea fericită. Pentru aceasta te-a şi primit în cămară de mire prealuminată şi nestricată, Cecilia prealăudată.

Binemirosindu-te Domnul pe tine, ca pe trandafiri cu mirosuri dulci, în chip vădit vânează prin mijlocirea ta, fecioară cinstită, pe cei doi fraţi, cuprinzându-i pe ei cu rugăciunea ta cea neîncetată. Pentru aceea,

părăsind credinţa cea învechită a rătăcirii, s-a învrednicit de Mirele cel dumnezeiesc, Care pentru nespusa Sa bunătate S-a născut din Fecioara pruncă.

Averea ai defăimat-o, poftind pe cea cerească, şi pe logodnicul tău nu l-ai băgat în seamă, numărându-te pe tine-n cetele fecioarelor, preaînţelepţeşte. Şi te-ai adus pe tine Mirelui celui ceresc, preacinstită, pătimind prea tare şi călcând la pământ bărbăteşte trufia vrăjmaşului, podoaba pătimirilor.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Pe trâmbiţa cea bineglăsuitoare a Preasfântului Duh, pe Filimon Apostolul să-l lăudăm. Căci acesta, limpede propovăduind întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, a scăpat de nebunia idolească popoarele cele rătăcite, fii lui Dumnezeu făcându-i. Pe care cu dragoste lăudându-l, să-l rugăm, zicând: Roagă-te pentru noi, cei ce cu credinţă săvârşim pururea cinstită pomenirea ta.

Şi acum..., a Prazniculuí, asemenea:

După ce te-ai născut tu, dumnezeiască Mireasă Stăpână, ai venit în Templul Domnului, ca să fii hrănită în Sfânta Sfintelor ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil a fost trimis la tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, hrană aducându-ţi. Cele cereşti toate s-au minunat, văzând pe Duhul Sfânt întru tine sălăşluindu-Se. Pentru aceasta nespurcată, neîntinată, ceea ce eşti în cer şi pe pământ slăvită, Maica lui Dumnezeu, mântuieşte neamul nostru.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Prazniculuí, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Primeşte, o Zaharie, înăuntrul templului, pe Sfânta Sfinţilor, în Sfânta Sfintelor, pe ceea ce este Născătoare de Dumnezeu.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie.

Din rădăcina lui David ai odrăslit, Fecioară, aducându-ţi Gavriil bucurie când striga: Că vei naşte pe Dumnezeu, Preacurată.

Stih: Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.

Ferice de sfinţita şi dumnezeiasca însoţire a lui Ioachim şi Anei, din care născându-te, Curată, ai fost adusă acum Ziditorului tău.

Slavă... Şi acum..., glasul al 4-lea:

Astăzi, Biserica ceea ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, în Templul Domnului se aduce şi Zaharia pe dânsa o primeşte; astăzi,

Sfânta Sfintelor se bucură şi ceata îngerilor cu taină prăznuieşte. Cu care împreună şi noi prăznuind astăzi, cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine, Cel ce are mare milă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile praznicului, Cântarea I, pe 6. Prochimen, glasul al 8-lea: **În tot pământul a ieşit vestirea lor...** Stih: **Cerurile spun...** Apostolul: Din Epistola către Filimon (1, 1-27): **Pavel, întemniţatul lui Hristos, şi fratele Timotei... Aliluia,** glasul 1: **Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne...** Evanghelia de la Luca (10, 1-15): **În vremea aceea a ales Domnul alţi şaptezeci de ucenici...**

CHINONICUL

În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI TREIA

Cel dintre sfinţi Părintele nostru Amfilohie, episcopul Iconiei. Şi Sfântul Părintele nostru Grigorie, episcopul Tacragantenilor.

LA VECERNIE

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe 6.

Stihirile Sfântului Amfilohie, glasul al 4-lea:

Podobie: **Dat-ai semn...**

Mintea de sine stăpânită şi gând de sine stăpânitor ai câştigat asupra patimilor, preafericite; cu bună înţelepciune ai dat stăpânirea la partea cea mai bună, împotriva celei mai rele, cumpănind, părinte, cu cumpăna cea dreaptă. Pentru aceea te-ai făcut cunoscător cunoştinţei de Dumnezeu, şi de înţelegere dumnezeiască, ierarhe de Dumnezeu insuflate.

Cursele eresurilor le-ai risipit şi mrejele le-ai stricat, cuvioase, cu îndreptarea dogmelor şi cu teologia cea preaaleasă; fugind şi de despărţire şi de strâmtorarea cea rea, ai ajuns curând la hotarele dreptei noastre credinţe, propovăduind Treimea întru o Unime a Dumnezeirii.

Cu înţelepciune meşteşugind pe împăratul cel de pe pământ, ai trecut pe fiul său, nebăgând seamă de dânsul, înţelepţeşte, învăţându-l. Că trecând cu vederea pe Fiul lui Dumnezeu fără de închinăciune, avea să se mânie foarte Tatăl, Care mai înainte de veac L-a născut fără de patimă, mai presus de gând neîntrupat, precum Însuşi ştie, cuvioase.

Alte stihiri, ale Sfântului Grigorie, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Părinte sfinţite Grigorie, din scutece ai fost dat lui Dumnezeu, alipindu-te cu voiri neîndoite a toate Făcătorului, şi, de la Dânsul luminându-te, ai trecut noaptea patimilor şi ai luminat lumină de vindecări şi haruri de minuni, gonind boli de mulţi ani şi duhurile rătăcirii.

Părinte minunate Grigorie, luminându-ţi-se gândul curat, cu arătări de lumină, degrab ai trecut marea patimilor cea cu multe valuri şi, cu aripi preacurate de nepătimire zburând, ai ajuns unde este nespusa frumuseţe cea minunată, rugându-te totdeauna pentru noi, cei care te lăudăm.

Părinte al părinţilor Grigorie, canonul preoţiei, icoana curăţiei, întărirea călugărilor, sprijinul Bisericii, sfeşnic al dragostei, scaun al sfinţirii, izvor al minunilor, şi limbă de foc, gură dulce grăitoare, vas al dumnezeiescului Duh şi rai înţelegător te-ai făcut, de Dumnezeu fericite.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului, glasul al 4-lea:

Veniţi toţi credincioşii, pe cea singură fără prihană să o lăudăm, pe cea mai înainte propovăduită de prooroci şi în Templu adusă; care mai înainte de veci a fost rânduită a fi Maică, şi în anii cei mai de pe urmă s-a arătat Născătoare de Dumnezeu. Doamne, pentru rugăciunile ei, dă-ne nouă pacea Ta şi mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Praznicului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Aduce-se-vor, zice dumnezeiescul părinte David, Împăratului fecioare, în Templul Domnului, pe urma ta, Fecioară, dănţuind cu făclii luminoase, şi în Sfânta Sfintelor te vor aduce, Curată, ca pe un chivot sfânt al lui Dumnezeu.

Stih: **Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei şi cele de aproape ale ei, aduce-se-vor Ţie.**

Ca nişte flori de multe feluri culegând, din grădini înţelegătoare, din cuvintele Duhului, să împletim cu bucurie cununile cele de laudă Fecioarei; şi în urma praznicului să le aducem la dânsa, har după vrednicie.

Stih: **Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.**

Să se deschidă uşa dumnezeiescului Templu şi să primească înăuntru Uşa cea cerească, şi firea oamenilor să prăznuiască, şi îngeri să salte, prăznuind în chip luminat împreună cu noi Intrarea Maicii lui Dumnezeu.

Slavă... Şi acum..., glasul al 5-lea:

Alcătuire a lui Leon Maistrul.

Strălucit-a zi de bucurie şi praznic preacinstit. Că astăzi, cea care era mai înainte de naştere fecioară, şi după naştere a rămas fecioară, în Templul sfânt este adusă; şi se bucură bătrânul Zaharia, tatăl Mergătorului-înainte, şi strigă cu veselie: Apropiatu-s-a nădejdea celor necăjiţi, în Templul cel sfânt ca o sfântă, să se sfinţească spre sălăşluire a Împăratului tuturor. Să se veselească Ioachim strămoşul şi Ana să se bucure, că au adus lui Dumnezeu, ca pe o junincă de trei ani, pe Stăpâna cea fără prihană. Maicilor, împreună bucuraţi-vă, fecioare, săltaţi, şi cele sterpe, împreună dănţuiţi. Că ne-a deschis nouă împărăţia cerurilor cea mai înainte rânduită împărătească a toate. Bucuraţi-vă popoare şi vă veseliţi.

Troparul părinţilor, glasul al 4-lea:

Dumnezeul părinţilor noştri...

Caută la sfârşitul cărţii.

Slavă... Şi acum..., al Praznicului.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...,** troparul Praznicului, de două ori, **Slavă...,** al sfinţilor, **Şi acum...,** iar al Praznicului.

După întâia Stihologie, Sedealna Sfântului Amfilohie, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău...**

Având cerească minte, de trei ori fericite, ai surpat cu totul cursele rău-credincioşilor, înfruntând cugetarea cea bârfitoare a eresurilor. Pentru aceasta pe tine, părinte, Biserica după vrednicie te-a făcut începător al păstorilor, în chipul lui Dumnezeu, şi rugător preacald.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului.

Împreună cu Ioachim, şi pe Ana, moşii (lui Dumnezeu), să-i fericim toţi credincioşii dumnezeieşte; căci în casa lui Dumnezeu au dat pe rodul lor, pe Preacurata şi Preasfânta Fecioară, într-însa cu cinste a se hrăni, spre locaş Cuvântului celui negrăit.

După a doua Stihologie, Sedealna Sfântului Grigorie, glasul al 4-lea:

Podobie: **Arătatu-Te-ai astăzi...**

Cu strălucirile cele dătătoare de lumină ale Sfântului Duh, Biserica luminează pe cei ce săvârşesc strălucită adormirea ta, cuvioase părinte, preafericite Grigorie.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului:

De veselie astăzi lumea toată s-a umplut întru binevestită

prăznuirea Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Aceasta este cortul cel ceresc.

Apoi Psalmul 50.

CANOANELE

Al Praznicului cel de al doilea cu irmosul pe 6 şi ale sfinţilor două, pe 8.

Canonul Sfântului Amfilohie

Alcătuire a lui Teofan

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: **Adâncul Mării Roşii...**

Fiind luminat cu raza dreptei credinţe, cursele eresurilor celor cu credinţă rea şi trufiile lor prea lesne le-ai risipit; în dreapta credinţă păzeşte pe cei ce te laudă pe tine, descoperitorule de cele sfinte.

Domnul, Care pururea voieşte mântuirea tuturor, te pune pe tine, ierarhe, înainte-povăţuitor turmei celei sfinte, văzându-te de tot strălucit şi cu cuvântul şi cu viaţa.

Alegând a pătimi după Lege pentru Biserica lui Hristos, te-ai îngrădit pe tine, părinte, cu toată întrarmarea Crucii, şi te-ai arătat prin har biruitor şi purtător de cunună.

A Născătoarei:

Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi pururea înfiinţat, Care este de aceeaşi fiinţă cu Cel ce L-a născut, în chip neînţeles, L-ai născut întrupat, ceea ce eşti neispitită de nuntă.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Alcătuire a lui Iosif

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: **Celui ce a sfărâmat...**

Cu razele Duhului pururea fiind luminat, sfinţite Grigorie, te-ai făcut stea vărsătoare de lumină; luminează-mă pe mine cu totul prin rugăciunile tale, ca să te laud pe tine.

Cel ce cunoaşte toate mai dinainte, umplându-ţi gândul de har, cu lumini date de Dumnezeu, din scutece te-a sfinţit pe tine, fiind casă strălucită cu virtuţi dumnezeieşti şi cu minuni, părinte.

Slavă...

Dormitarea lenevirii lepădând de la genele tale, te-ai arătat sfeşnic de priveghere, purtătorule de Dumnezeu; arătând cu lucrurile că este adevărată numirea ta, Grigorie.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu adevărat te mărturisim pe tine, Doamnă, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Domnul negrăit în două firi, şi în două voinţe cunoscut, Preacurată Fecioară.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Se veseleşte de tine...

Dumnezeiasca şi luminoasa strălucire a dogmelor tale a stins ceata cea nelegiuită a ereticilor, Amfilohie mărite.

Arhiereu făcându-te, fost-ai ca un râu îndestulat de Dumnezeu, ca ape făcătoare de viaţă, cu care noi dreptcredincioşii ne adăpăm.

Fiind luminat cu străluciri bogate, ţi-ai luminat gândul cu cuviinţa învăţăturilor tale, cuvioase.

A Născătoarei:

Sfeşnic strălucitor de lumină şi masă cu adevărat hrănitoare de suflete şi chivot te propovăduim pe tine, Preacurată, toţi credincioşii.

Alt Canon

Irmos: Întăritu-s-a inima mea...

Primind Ziditorul osteneala ta cea pentru Dânsul, părinte, te-a adus în pustie la un bătrân, care te-a învăţat tâlcuirea a toată Scriptura, Grigorie.

Petrecând toată săptămâna nemâncat, părinte, te-ai hrănit cu mâncare cerească şi te-ai adăpat cu ploile lacrimilor tale, dumnezeieşte îndulcindu-te.

Slavă...

De la Dumnezeu ţi s-a dat belşug inimii, ierarhe, că ai izvorât din destul ape preacurate ale învăţăturilor, cu care ai adăpat inimile credincioşilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Graiul propovăduitorilor celor grăitori de Dumnezeu s-a împlinit; că iată Fecioara a născut Prunc tânăr, mai vechi decât Adam şi împreună-şezător pe scaun cu Tatăl.

Irmosul:

Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, înălţatu-s-a «fruntea mea întru Dumnezeul «meu, lărgitu-s-a gura mea «asupra vrăjmaşilor mei; vese«litu-m-am de mântuirea ta».

Condacul şi Icosul Praznicului

Apoi Condacul Sfântului Grigorie, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi...

Ca un soare mare cu răsăriturile minunilor, luminând Biserica lui Dumnezeu, mântuit-ai cu rugăciunile tale pe mulţi oameni. Alungat-ai din turma ta pe cei cu rea-credinţă. Pentru aceasta te cinstim pe tine, părinte, cugetătorule de Dumnezeu, înţelepte Grigorie.

SEDEALNA Sfântului Amfilohie, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Luminatu-s-au marginile întru pomenirea ta, înţelepte, că trupul tău izvorăşte izvoare de tămăduiri, Amfilohie strălu-

cite. Pentru aceasta şi de toată neputinţa mântuieşti pe cei ce cu credinţă aleargă către cinstită Biserica ta; pentru care şi acum te rogi să ne mântuim noi.

Slavă..., a Sfântului Grigorie, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea...

Din scutece fiind închinat Domnului, ca odinioară întrutot-strălucitul Samuel, asemenea ai urmat Mântuitorului celui ce te-a chemat pe tine; şi curăţindu-ţi sufletul cu adăogirea de bunuri, cu vrednicie ai luat harul preoţiei. Pentru aceasta, păstorindu-ţi turma la păşunea cunoştinţei de Dumnezeu, ai făcut să strălucească în trup lucrările tămăduirilor, Grigorie. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Prazniculuí.

Podobie: Porunca cea cu taină...

Să se bucure David scriitorul de cântări şi să dănţuiască Ioachim împreună cu Ana, că rod sfânt dintr-înşii a ieşit, Maria cea purtătoare de lumină, dumnezeiască făclie, şi se bucură intrând în Templu; pe care şi văzând-o fiul lui Varahie, a binecuvântat-o şi, bucurându-se, a strigat: Bucură-te, minune a toată lumea.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Văzându-te Biserica...

Veniţi cugetătorilor de Dumnezeu, să săvârşim cu credinţă sfinţita prăznuire a dumnezeiescului şi grăitorului de Dumnezeu Amfilohie, întărindu-ne cu învăţăturile şi cu cuvântările lui de Dumnezeu.

Făcându-te aducător de mireasă a Bisericii celei întru Hristos, cu frumuseţea cuvintelor ai împodobit-o şi cu podoaba dreptei-credinţe ai luminat-o, purtătorule de Dumnezeu.

Limba ta cea cuvântătoare de Dumnezeu la toţi a vestit în chip luminat puterea cea de tine cinstită a Treimii celei stăpânitoare şi a slăvit o Dumnezeire în trei Ipostasuri.

A Născătoarei:

Cort nou te cunoaştem pe tine, Fecioară, şi sfinţenie curată a Stăpânului tuturor, că ai născut pe Cel cu trup după ipostas, Preacurată.

Alt Canon

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău...

Ca un pământ bun ai odrăslit spic, părinte, cu rod însutit, şi cu secera învăţăturilor tale ai tăiat părerile ereticilor, celor răucredincioşi, arătându-te apărător al sinodului, Cuvioase Grigorie.

Alegerea cea cerească te-a arătat pe tine, arhiereule, slugă lui Dumnezeu, ca să îndreptezi bine turma pe care a câştigat-o Hristos, cu sângele Său, Cel ce a ştiut mai înainte strălucirea sufletului tău, părinte.

Slavă...

Locaş lui Dumnezeu te-ai făcut curăţit de întinăciunea patimilor, şi stând în Biserică, sfinţite, arătat ai primit venirea Duhului, sub chip de porumbiţă curată, mărindu-te pe tine Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei:

Neamul omenesc s-a mântuit cu naşterea ta cea mai presus de gând, Preasfântă Stăpână şi cei din întunericul stricăciunii au văzut lumina care a strălucit din pântecele tău, Fecioară, care eşti pricina zidirii noastre.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Tu, Doamne, lumina mea...

Luminându-te cu lumina Dumnezeirii celei în trei Sori, ai şezut pe scaunul arhieriei, cugetătorule de Dumnezeu, Amfilohie.

Cu totul te-ai sfinţit pe tine lui Dumnezeu şi te-ai făcut cuvântător de Dumnezeu cu glas mare, Părinte preafericite Amfilohie.

Praznic de bucurie şi preasfinţit ne-a sosit nouă, al învăţătorului şi dumnezeiescului înţelept, care sfinţeşte lumea.

A Născătoarei:

Înfrumuseţarea cea cu bunăcuviinţă a tuturor credincioşilor, Preacurată Maică a lui Dumnezeu spală necurăţia sufletului meu, cu rugăciunile tale.

Alt Canon

Irmos: Negura sufletului...

Cu cuvântul tău ai curăţit de boala cea urâtă odinioară pe leprosul cel ce s-a apropiat de tine cu credinţă. Că de la Dumnezeu ai primit har de minuni, înţelepte, ca proorocul Elisei, gânditorule de Dumnezeu Grigorie.

Deschis-ai cu rugăciunea ta gura şi urechile gângavului, fericite, fiind îmbogăţit de lucrarea tămăduirilor, Grigorie. Şi ai grăit cele tainice ale teologiei, care usucă mările celor fără de Dumnezeu.

Slavă...

Curăţindu-te, părinte, de patimile cele pământeşti, ca Petru, căpetenia Apostolilor, cu umbra ta săvârşeai tămăduiri, vindecând pe cei cuprinşi de viforul bolilor celor cumplite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce n-a părăsit sânurile Tatălui, când S-a întrupat, Se vede în braţele tale, Curată, ţinându-L ca pe un prunc. Pe Acesta îmblânzeşte-L celor ce cu credinţă te cinstesc, Fecioară, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de...

Omorând cugetul trupului cel râvnitor de cele pământeşti, te-ai împodobit cu harul nepătimirii, părinte învăţătorule de cele sfinte, şi cu învăţături preacurate ai propovăduit Treimea.

Cu frica cea dumnezeiască întărindu-te tu, cel plăcut al lui Dumnezeu, şi curăţindu-ţi sufletul de întinări, te-ai arătat preasfinţit organ al teologiei, cuvioase.

A Născătoarei:

Ştiindu-te pe tine curat şi sfinţit locaş al Împăratului slavei, şi Biserică, şi scaun al Celui Preaînalt, ne rugăm ţie, Prealăudată, să mântuieşti sufletele noastre.

Alt Canon

Irmos: Precum ai izbăvit pe...

Se întăreşte cu rugăciunile tale, cuvioase, fecioara care era cu trupul slăbănoagă de mulţi ani, venind către tine cu credinţă, şi măreşte pe pricinuitorul tuturor, Hristos.

Urmând urmelor Stăpânului cu viaţă nespurcată, mărite, fără dreptate fiind necăjit şi năpăstuit, ai rămas nebiruit, Grigorie.

Slavă...

Cei ce vieţuiau cu răutate, răpindu-te pe tine, mielul cel fără de răutate, ca nişte fiare sălbatice te-au osândit în temniţă, pe tine, pe care te-a păzit harul cel dumnezeiesc, părinte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nu poate gândul să înţeleagă taina cea mare a naşterii tale, că ai purtat în pântece pe Dumnezeu, Care S-a făcut om mai presus de gând, pururea Fecioară.

Irmosul:

Precum ai izbăvit pe proorocul din adâncul cel mai «dedesubt, Hristoase Dum-«nezeule, şi pe mine mă izbă-«veşte de păcatele mele, ca un «iubitor de oameni, şi Te rog «îndreptează viaţa mea».

CONDACUL Sfântului Amfilohie, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând...

Dumnezeiescul tunet, trâmbiţa Duhului, săditorule de credincioşi şi tăietorule de eresuri, Ierarhe Amfilohie, slujitorule cel mare al Treimii, împreună cu îngerii fiind pururea, roagă-te neîncetat pentru noi toţi.

ICOS

De la Duhul Sfânt fiind insuflat preaînţeleptul ierarh al lui Hristos, Biserica a pecetluit-o, având puterea lucrării, mărit tăinuitor şi învăţător al credinţei primit, auzind buna citire a dumnezeieştilor Scripturi; cu

facerea închipuirii purtătoarei de viaţă şi cinstitei Cruci, pe Eunomie l-a depărtat, şi credinţa a luminat-o, propovăduind pe Hristos. Acesta se roagă neîncetat pentru noi toţi.

SINAXAR

În această lună în ziua a douăzeci şi treia, pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru Amfilohie, episcopul Iconiei.

Acest sfânt, după ce a trecut fiecare treaptă bisericească şi a strălucit cu nevoinţa şi dumnezeiasca cunoştinţă, a fost hirotonit episcop al Iconiei, cu voinţa lui Dumnezeu şi alegerea a tot poporul, în vremea împăraţilor Valentinian şi Valent, ajungând încă şi până în vremea marelui Teodosie şi a fiilor lui, în anii 374, învăţător făcându-se al dreptei credinţe şi cu vitejie stând pururea pomenitul împotriva eresurilor lui Arie şi ale lui Macedonie şi ale lui Eunomie, din care pricină, multe prigoniri şi necazuri a răbdat de la cei necredincioşi. Acesta s-a arătat împreună-nevoitor al părinţilor celor 150 ce s-au adunat la Sfântul şi a toată lumea al doilea Sinod împotriva lui Macedonie Pnevmatomahul (adică luptătorul împotriva Sfântului Duh), fiind unul dintre ei, în anii 381.

Iar după ce marele Teodosie a dat stăpânirea părţilor apusului Europei lui Valentinian cel tânăr şi a biruit pe tiranul Maxim, s-a întors la Constantinopol. Atunci, marele Amfilohie, intrând la împăratul, l-a rugat să alunge pe arieni. Şi fiindcă împăratul nu voia aceasta, a aflat acest minunat părinte o măiestrie prin care a putut să înduplece pe împărat.

Căci mergând la împărat, a salutat pe Teodosie ca pe un împărat, iar pe Arcadie, fiul lui, care atunci fusese uns nou împărat, l-a salutat în chip preaînjositor. Deci, mâniindu-se pentru aceasta Teodosie, a socotit necinstea fiului său arătată necinste adusă lui. Atunci, Sfântul preaînţelepţeşte a arătat lucrul, zicând: Vezi, o, împărate, cum nu suferi necinstirea fiului tău şi te mânii? Aşa să crezi că şi Dumnezeu şi Tatăl, asemenea Se întoarce şi urăşte pe aceia care hulesc pe Fiul Său şi zic că Acesta este mai prejos decât Tatăl. Atunci, socotind lucrul împăratului, îndată a scris lege ca să fie izgoniţi ereticii departe de la cei dreptcredincioşi. Iar pururea-pomenitul acesta Amfilohie mulţi ani a păstorit turma lui Hristos şi a alcătuit învăţături dreptcredincioase; şi ajungând la adânci bătrâneţi, s-a odihnit în pace.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru Grigorie, episcopul Bisericii acragantenilor.

Acesta a fost pe vremea împăratului Iustinian al doilea, care şi Rinotmit se chema, în anii 685. Se trăgea din cetatea Acraganta care se află în ostrovul Siciliei, fiind fiu din părinţi care se numeau Hariton şi Teodota, oameni evlavioşi şi împodobiţi cu toate faptele bune şi care trăiau cu îndestulare. Deci, când era Sfântul de opt ani, a fost dat de părinţii săi să înveţe Sfintele Scripturi. Şi atât de silitor şi nelenevitor s-a arătat la acestea, încât pe toţi i-a făcut a se minuna. Când a ajuns la optsprezece ani, a fost pecetluit cleric, adică făcut anagnost de către Sfântul Potamion, căci era îndemâ-

natic la citire pentru buna-glăsuire ce avea. Iar într-o noapte, în vremea când dormea Sfântul acesta înaintea patului arhidiaconului Damian, a auzit glasul dumnezeiescului înger, de trei ori chemându-l pe el, ca şi pe proorocul Samuel, şi zicându-i: «Grigorie, s-a auzit rugăciunea ta. Deci grăbeşte şi mergi». Iar Sfântul, fără a întârzia, a ieşit şi a mers la Cartagena, care acum se numeşte Tunis. Şi aflând acolo pe Marco monahul, purtătorul de Duh, care a fost trimis de Dumnezeu către el, a rămas lângă dânsul patru ani, iar de acolo a mers împreună cu acelaşi Marco la Antiohia. Apoi fiind îndemnat prin oarecare dumnezeiască descoperire, a mers la Ierusalim şi acolo a fost făcut diacon de către Macarie, episcopul Ierusalimului. După aceea, de acolo s-a dus la Constantinopol şi s-a arătat lui Gheorghie, cel care era atunci patriarh. Şi fiindcă atunci se adunase acolo sinod împotriva monoteliţilor, Serghie, Pir şi Pavel, s-a luptat cu dânşii Sfântul Grigorie şi atât de mult a mustrat nebunia lor, încât vestea despre el a ajuns până la urechile împăratului. De la Constantinopol s-a întors la Roma şi acolo a fost hirotonit episcop al patriei sale, cetatea Acragantiei, unde a strălucit foarte, săvârşind minuni şi împodobind-o cu vrednicia arhieriei. Pentru aceasta Savin şi Crischentie şi cu prietenii lor, pizmuind pe Sfântul, nenumărate ispite au ridicat asupra lui şi, vinovăţii plăsmuind împotriva lui, l-au prihănit pe el la papa al Romei, care, înşelat de cuvintele lor mincinoase, a închis pe Sfântul în temniţă doi ani şi jumătate.

Apoi, după porunca împăratului, a scos pe Sfântul din temniţă, pentru ca să se judece cu cei ce-l bârfiseră. Atunci a făcut Sfântul aceste minunate semne cu lemnele şi cărbunii, Dumnezeu mărind pe sluga sa: căci feţele necuraţilor şi necuvioşilor acelora bârfitori ai Sfântului s-au acoperit cu negreală întunecată, şi s-au înnegrit, încât şi până astăzi feţele celor din neamul bârfitorilor acelora au rămas înnegrite. Iar tânăra care fusese amăgită de aceia (şi a năpăstuit pe Sfântul), după ce a fost chinuită de un duh necurat, la urmă a fost vindecată de către Sfântul, înaintea poporului. Iar Sfântul s-a întors iarăşi la patria şi eparhia sa cu mare cuviinţă, făcând semne şi minuni mai mari decât cele dintâi. Deci aşa vieţuind dumnezeiescul părinte şi ajungând la adânci bătrâneţi, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Sisinie Mărturisitorul.

Acesta era pe vremea împăratului Diocleţian şi a guvernatorului Alexandru, având patrie cetatea Cizicului. Deci, fiind pârât la Alexandru că este creştin, a fost legat de cai sirepi care erau siliţi să alerge; apoi a fost bătut cu cruzime şi a primit oţet iute pe nas şi alte chinuri suferind şi minuni săvârşind, a fost aruncat la închisoare. Iar la Soborul întâi cel a toată lumea adunat împotriva lui Arie, fiind de faţă, Sfântul Sisinie a sugrumat pe Arie cu vinele dreptelor sale dogme, propovăduind pe Fiul de o fiinţă cu Tatăl, şi aşa, bine şi cu plăcere de Dumnezeu vieţuind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ishirion episcopul, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Elen, episcopul Tarsului, care cu pace s-a săvârşit.

Povestire din vedenia unui oarecare Ioan, foarte de folos.

Fost-a un om pe vremea împăratului Constantin cel Mare, cu numele Ioan, care era cunoscut împăratului prin meşteşugul său. Acesta, având viaţa înrăutăţită, nu a gândit niciodată la gheenă. Iar Domnul, Cel ce pe toate le iconomiseşte spre folos, a orânduit îndreptarea lui prin vedenie. Căci acesta a văzut odată în vis că a adus împăratului Constantin un lucru din meşteşugul său şi că pentru aceasta vorbea împăratului cu îndrăzneală şi se bucurau împreună. După aceasta a văzut pe împăratul că scoate o sabie goală şi, strângându-i părul la un loc, se grăbea să-i taie capul fără milă; iar Ioan pleca gâtul său, socotind că glumeşte cu împăratul. Însă, în vreme ce făcea aceasta, a auzit pe împăratul că îi zice cu groază: Când sabia va atinge părul tău, atunci gâtul tău se va umple de sângele tău. Deci i s-a părut lui că i s-a tăiat gâtul, şi când sabia a venit spre piept, nedumerindu-se şi temându-se, Ioan căuta ajutor de la cineva; şi de frica şi de groaza acelei lupte s-a trezit, şi venindu-şi în fire, stătea cu totul spăimântat. Deci, făcându-şi semnul crucii peste trupul lui, zicea: Mulţumescu-ţi ţie, visule, că grozava această luptă mi-ai arătat-o numai ca nălucire, nu şi ca faptă. Şi aşa a rămas iarăşi nepocăit şi neîndreptat.

Iar după ceva trecere de vreme, a căzut la grea boală şi chema ajutorul lui Dumnezeu. Atunci a văzut iarăşi, dar nu în vis, ci în uimire fiind, că stătea de faţă la un divan judecătoresc. Vedea încă şi un înfricoşător împărat şezând pe scaun şi îmbrăcat cu podoabă împărătească şi arhierească, şi de-a dreapta şi de-a stânga lui şedeau oarecare bărbaţi, cu sfinţită cuviinţă şi cucernicie, iar el stătea dedesubtul acelora; de-a dreapta împăratului şedeau oarecari fameni tineri şi frumoşi, iar de-a stânga lui şedea unul mai smerit şi mai primitor. Iar în partea din spatele împăratului era o prăpastie foarte întunecată şi adâncă, care numai la vedere pricinuia frică nespusă şi durere mare. Deci, în vreme ce el stătea cu frică şi cu cutremur, i-a zis lui Împăratul cel ce şedea: O, tinere, oare ştii cine sunt Eu? Iar Ioan i-a răspuns: Ştiu Stăpâne, că Tu eşti Cel ce Te-ai întrupat, Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu, precum dumnezeieştile noastre Scripturi glăsuiesc. Iar Împăratul a zis către dânsul: Şi dacă tu din Scripturi Mă cunoşti, şi cunoşti încă şi pe cei împreună cu Mine şezători, cum ai uitat ameninţarea care cu câţiva ani înainte ţi-a făcut ţie împăratul Constantin? Sau nu înţelegi ceea ce-ţi zic? Iar Ioan I-a răspuns: Înţeleg, Stăpâne, căci încă am în inima mea frica groazei aceleia. Şi a zis Împăratul: Dacă rămăşiţele fricii aceleia le ai încă în inimă, cum stăruieşti în răutăţi? Învaţă-te prin cercare, că Eu am fost Cel ce şi mai înainte ţi-am dat ţie groaza aceea, şi nu Constantin.

Şi acestea zicând, a văzut Ioan că numai cu semnul a poruncit Împă-

ratul celor ce-l înconjurau ca să arunce pe Ioan în prăpastia ce se vedea în spatele lor. Şi îndată ce au început famenii să împingă fără milă pe Ioan în prăpastie, el a chemat ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, că i se păruse că a văzut pe Născătoarea de Dumnezeu acolo în mijloc. Şi îndată a auzit pe Împăratul zicând: Lăsaţi-l pe el să meargă, pentru rugăciunile Maicii Mele.

Până aici este vedenia ce a văzut Ioan; iar el, spăimântându-se şi venindu-şi în fire, s-a dus la un monah cucernic şi i-a povestit totul; iar monahul i-a zis: Dă slavă lui Dumnezeu, frate, că te-ai învrednicit să iei asemenea învăţătură, şi de aceea trezeşte-te, iubitule, nu cumva şi tu să pătimeşti ca aceia despre care îţi voi povesti.

O asemenea vedenie ca a ta, a văzut-o un om. Adică, se afla în împărăteştile judecătorii, un om cu numele Gheorghe, care cu silnicie fiind dus legat ca să fie aruncat într-o prăpastie grozavă, cu totul s-a înspăimântat. Iar unul din cei ce stăteau acolo de faţă, având îndrăzneală către împăratul, a oprit pe cei ce-l duceau pe el în prăpastie şi-i ruga ca să-l lase, dându-le lor chezăşie că în douăzeci de zile se va îndrepta. Deci, după ce i s-a dat drumul, prin acest fel de chezăşie şi ajutor, s-a dus cel ce a văzut vedenia şi a înţeles ce înseamnă şi tălmăcirea lui Gheorghe, care era tras în prăpastie, căci îi era prieten şi cunoscut. Iar Gheorghe, auzindu-le acestea, nu le-a luat în seamă. Aşadar, a rămas ticălosul neîndreptat. Iar după ce au trecut cele douăzeci de zile, a fost răpit din viaţa aceasta, şi s-a dus ca să plătească făgăduita datorie. Acestea, cu chip de adăogire le-a povestit monahul acela către Ioan. Iar Ioan auzind acestea, şi având în mintea sa încă vii îngrozirile ce văzuse, şi-a mărturisit fără de ruşine toate păcatele sale, şi schimbându-şi viaţa spre mai bine, a petrecut mulţi ani cu plăcere de Dumnezeu vieţuind, şi aşa murind, s-a dus la veşnicele locaşuri.

Tot în această zi Sf. Cuvios Antonie de la Iezeru-Vâlcea.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: **În cuptorul persienesc...**

Luând aminte cu osârdie la graiurile tale cele dumnezeieşti şi de taină, părinte, fugim de tăietura ce făcea Arie Dumnezeirii, slăvind cu credinţă pe Treimea cea nezidită şi de o fiinţă.

Văzând pe Macedonie înfruntat de învăţăturile tale, părinte, cu credinţă slăvim pe Duhul cel bun, Care este cu Tatăl şi cu Fiul împreună fără de început.

Descoperind cu cuvântul întruparea Cuvântului, cea mai presus de cuvânt, ne-ai învăţat cu cuget dumnezeiesc a cinsti un Dumnezeu în două firi şi a ne feri de despărţire şi amestecare, de Dumnezeu primite.

A Născătoarei:

Veniţi să lăudăm pe Născătoarea de Dumnezeu cu osâr-

die, toţi cei ce ne-am mântuit prin credinţa în Cel ce S-a născut dintr-însa, strigând: Binecuvântată eşti tu între femei, cu totul fără prihană.

Alt Canon

Irmos: Cel ce ai mântuit prin înger...

Ziditorul a arătat minunea când ai fost judecat, fericite, că femeia cea păcătoasă, care a fost cuprinsă de întărâtările demonilor, tuturor te-a arătat pe tine curat, Grigorie.

Dumnezeieştii ucenici ai Mântuitorului, cei dătători de lumină, venind la tine, cuvioase, te dezleagă pe tine care erai legat pe lemn, sărutându-te cu bucurie.

Slavă...

Luând aminte Stăpânul la răbdarea ta, părinte, te-a luminat pe tine sfinţit, cu lucrări de minuni mai mari, ca să alungi negura bolilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca o maică ai născut pe Ziditorul tuturor, şi ca un scaun heruvimic ai purtat în mâini pe Cel ce ţine toată lumea, ceea ce eşti neispitită de nuntă.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Înfrumuseţatu-s-a gura ta care cu cântări a mărturisit în chip limpede pe Treimea cea fără de început, nezidită, de o fiinţă, neamestecată, în trei Ipostasuri, părinte de Dumnezeu înţelepţite, Căreia strigăm: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Bogăţie şi slavă adevărată ţi-a dat ţie Înţelepciunea cea ipostatică, că ai mărturisit, preaînţelepte, cu dreaptă-credinţă, şi ai surpat sprânceana eresurilor, şi ai cântat cu osârdie: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cel ce dă viaţă tuturor, pe tine, ca pe un ierarh credincios şi grăitor de Dumnezeu, te-a adus în Biserica celor întâi-născuţi, cuvioase, lucrând cele sfinte în chip tăinuit şi cu credinţă cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei:

Iată, acum a lipsit lămurit căpetenie conducătoare din neamul lui Iuda. Că tu, cea cu totul fără prihană, ai născut pe Cel ce de demult era aşteptat de neamuri, pe Hristos, Căruia cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alt Canon

Irmos: Cel ce acoperă cu ape...

Cu rugăciunea ta, fericite, se izbăveşte de groaznica chinuire demonică tânăra care, prin înşelăciunea bărbaţilor celor fără de lege, te-a năpăstuit

pe tine cel ce erai drept, şi în mijlocul soborului te-a mărit puitorul de nevoinţă, Hristos, în veci.

Cei ce au îndrăznit asupra ta cu înşelăciune, părinte, s-au umplut de negură întunecoasă, iar viaţa ta cea luminată, Grigorie, a strălucit înaintea părinţilor; înaintea cărora ai făcut minune purtând jăratec în mână.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Ca o stea prealuminoasă cu adevărat arătându-te, întru înălţimea Bisericii, părinte, ne luminezi pe noi totdeauna cu virtuţile şi cu razele minunilor, pe cei ce lăudăm pomenirea ta cea purtătoare de lumină, Ierarhe Grigorie, gânditorule de cele dumnezeieşti.

Şi acum..., a Născătoarei:

Naşterea ta cea preaslăvită înspăimântă cugetele noastre, ceea ce eşti binecuvântată; că Dumnezeu a luat din tine trup, rămânând Cel ce a fost neschimbat din fire, Născătoare de Dumnezeu, pe Care Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale Tale, «Cel ce pui mării hotar nisipul «şi toate le ţii, pe Tine Te laudă «soarele, pe Tine Te măreşte «luna, Ţie Îţi aduce toată făp-«tura laudă, ca Făcătorului «tuturor în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Cu toată dreapta-credinţă mărturisind o fire în trei Ipostasuri, pe Sfânta Treime, a toate-Împărătească, pe începătoarea Dumnezeirii cea necuprinsă, acum ai fost cinstit de Ea, descoperitorule de cele sfinte, Amfilohie.

Având încredere în Dumnezeu, ca un ierarh, purtătorule de Dumnezeu, stând înaintea Stăpânului tău, adu-ţi aminte totdeauna de cei ce săvârşesc sfânta şi purtătoarea de lumină pomenirea ta, preafericite.

Dă-mi mie har îndestulător, celui ce cu inimă sârguitoare am împletit ţie laudele, gânditorule de Dumnezeu, cerându-mi dezlegare de greşeli, ca un preot preacredincios, Cuvioase Părinte Amfilohie.

A Născătoarei:

Străpoată lui Adam te-ai arătat şi Maică lui Dumnezeu eşti cunoscută, că tu din veac te-ai arătat mai sfântă decât toată zidirea. Binecuvântată eşti, Preacurată; pentru aceea toţi te mărim.

Alt Canon

Irmos: Binecuvântat este Domnul...

Iată praznic luminat. Iată pomenire sfinţită. Iată harul care izvorăşte vindecări din destul tuturor credincioşilor care s-au adunat; dar să ne apropiem către el, că racla lui Grigorie ne izvorăşte nouă lumină pururea curgătoare şi nemurire.

Ca un râu te-ai umplut de apele lui Hristos. Ca un măslin izvorăşti untdelemn de viaţă. Ca un finic te-ai înălţat, Grigorie. Ca o viţă ne aduci nouă strugurii virtuţilor tale, din care ne adăpăm cu vinul nestricăciunii.

Să se veselească astăzi întru pomenirea ta, dimpreună cu noi, soborul preoţilor şi mulţimea cuvioşilor şi cetele tuturor îngerilor; cu care împreună stând înaintea Făcătorului luminat, adu-ţi aminte, părinte, de cei ce cu dragoste te laudă cu cântări.

Slavă...

Vas sfinţit al lui Hristos te-ai făcut, părinte, stâlp Bisericii şi liman credincioşilor şi sabie care taie înşelăciunile. Izvor de tămăduiri şi adâncime înţelesurilor celor dumnezeieşti şi lumină nestinsă şi păstor păstorilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai născut Lumina cea fără de ani, Care a strălucit din Tatăl, luminează gândul şi sufletul meu, Stăpână, alungând departe de la mine întunericul patimilor, Fecioară, ca să te fericesc pe tine, care pururea eşti fericită, nădejdea credincioşilor.

Irmosul:

Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israel, «Cel ce a ridicat nouă fruntea «spre mântuire, în casa lui Da«vid sluga Sa, întru care ne-a «cercetat pe noi Răsăritul cel «dintru înălţime şi ne-a îndrep«tat pe calea păcii».

LUMINÂNDA

Podobie: Cu duhul stând...

Ca nişte ierarhi cuvioşi, purtătorilor de Dumnezeu, arătându-vă păstori preaadevăraţi ai Mielului şi Păstorului, Amfilohie, cuvioase şi Grigorie, fericite, rugaţi-vă pentru noi toţi, cei ce săvârşim sfântă pomenirea voastră, să ne izbăvim de primejdiile sufleteşti şi de cele trupeşti.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului.

Cele mai dinăuntrul Bisericii, astăzi, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe tine te-au

primit, prin mâinile arhiereului, în care de la trei ani până la cinsprezece ai petrecut, fiind hrănită cu mâna dumnezeiescului înger, ca un chivot sfânt al Celui ce toate le-a zidit.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: **Casa Efratului...**

Ridicatu-s-a peretele cel din mijloc al îngrădirii, cu dumnezeiasca intrare a celei cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, şi cei de jos ne-am împreunat acum cu cei de sus.

Stih: **Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie.**

Cetele cele fecioreşti cântau dumnezeiască cântare, petrecând în casa lui Dumnezeu, cu purtare de făclii, pe însăşi cea cu totul fără prihană.

Stih: **Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în cămara Împăratului.**

Primeşte, o Zaharia, înăuntrul Templului, pe Sfânta Sfinţilor, pe ceea ce este Născătoare de Dumnezeu, în Sfânta Sfintelor.

Slavă... Şi acum..., glasul al 6-lea:

Astăzi ceata credincioşilor adunându-ne, duhovniceşte să prăznuim şi pe dumnezeiasca fiică, Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea, care a fost adusă în Templul Domnului, cu dreaptă credinţă să o lăudăm pe cea mai înainte aleasă dintre toate neamurile, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, a lui Hristos şi Dumnezeului nostru. Fecioare, făclii purtând, mergeţi înainte, cinstind cinstita petrecere a pururea Fecioarei; maicilor, întristarea toată lepădând, cu bucurie, pe ceea ce s-a făcut Maică lui Dumnezeu şi solitoare de bucurie lumii, toţi împreună cu îngerul să strigăm celei pline de har; Bucură-te, cea care pururea te rogi pentru sufletele noastre.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile Praznicului, Cântarea a 4-a şi a 5-a pe 6. Prochimen, glasul al 7-lea: **Scumpă este înaintea Domnului...** Stih: **Ce voi răsplăti Domnului...** Apostolul: Din Epistola către Evrei (13, 7-16): **Fraţilor, aduceţi-vă aminte de mai-marii voştri...** **Aliluia,** glasul al 2-lea: **Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate...** Evanghelia de la Ioan (15, 17-27; 16, 1-2): **Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Aceasta vă poruncesc...**

CHINONICUL

Bucuraţi-vă dreptilor întru Domnul, celor drepţi se cuvine laudă.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI PATRA

Cei între sfinţi Părinţii noştri Clement, episcopul Romei, şi Petru, episcopul Alexandriei.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: 3 ale Sfântului Clement şi 3 ale Sfântului Petru.

Stihirile Sfântului Clement, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn...

Fiind viţă a viei vieţii, părinte ierarhe, ai rodit prin Duhul strugurii frumoşi ai dogmelor, preaînţelepte; din care pică totdeauna vinul cel de mântuire al dumnezeieştii cunoştinţe şi veseleşte inimile tuturor binecredincioşilor celor ce te cinstesc cu adevărat, Clemente, purtătorule de Dumnezeu, întru-tot-fericite!

Făcându-te ucenic corifeului Petru, părinte, pe piatra lui te-ai zidit pe sineţi ca o piatră de mult preţ, prealăudate; şi cu întărirea cuvintelor tale ai surpat toată zidirea cea de mulţi zei şi ai ridicat biserici dumnezeieşti, întru cinstea Treimii, pentru Care te-ai nevoit, fericite, şi ai luat cununa muceniciei.

Ca un soare luminos ai răsărit de la apus, părinte, luminând pământul cu razele dogmelor tale şi cu minunile tale; şi ai ajuns în părţile răsăritului, de trei ori fericite, şi ai apus, fiind omorât. Şi te-ai ridicat de acolo la Hristos, Clemente, luminând neîncetat cu strălucirile cele bogate, după dumnezeiasca împărtăşire.

Stihirile Sfântului Petru, glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti...

Apărând unimea fiinţei Treimii celei mai presus de fiinţă, ca pe a unei unimi nezidite, pe Arie l-ai învins, arătându-ne nouă nedespărţirea Fiului, ca a Unuia ce este de aceeaşi dumnezeire cu Tatăl şi cu Duhul.

Curmatu-s-a furia cea ucigătoare a prigonitorilor şi vărsarea sângiurilor acum a încetat, amândouă fiind pecetluite, Petre înţelepte, cu sfânta ta mărturisire, precum odinioară a stat sângerarea pruncului Moise, prin pietricica ascuţită a Semforei.

Purtându-te ca un păstor, sfinte mucenice al lui Hristos, chinuri mucenicеşti ai primit cu bărbăţie, luând pentru amândouă o cunună, cu amândouă fiind împodobit: şi cu preoţia, şi cu chinurile cele mucenicеşti. Pentru aceea, roagă-te să ne mântuim.

Slavă..., a Sfântului Clement, glasul al 6-lea:

De aţâtarea patimilor odihnindu-ţi cugetul, l-ai făcut să se îndeletnicească cu cunoaşterea celor ce sunt cu adevărat, preasfinţite Clemente! Pentru aceea, Cel ce este cu adevărat şi mai înainte de toate te-a atras la aceasta, prin Petru, cel mai în vârstă dintre apostoli, care te-a învăţat pe tine cele dumnezeieşti şi te-a lăsat vrednic următor al lui. După acesta binecârmuind Biserica, preaînţelepte, prin sfârşit mucenicesc te-ai mutat la Dânsul, ca îndumnezeit împărtăşindu-te fără împiedicare cu Dumnezeu Cel adevărat; a Căruia îndumnezeire roagă-te să o dobândim şi noi neîncetat, sfinţite mucenice apostole!

Şi acum..., a Praznicului, glasul al 8-lea:

După ce te-ai născut tu, dumnezeiască Mireasă, Stăpână, ai fost adusă în locaşul Domnului, ca să fii crescută în Sfânta Sfintelor, ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil fost-a trimis la tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, hrană ţie aducându-ţi. Cele cereşti toate s-au minunat, văzând pe Duhul Sfânt întru tine sălăşluindu-Se. Pentru aceasta, neîntinată, ceea ce eşti în cer şi pe pământ mărită, Maica lui Dumnezeu, izbăveşte neamul nostru!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Praznicului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti...

Veniţi toţi, iubitorilor de praznic, să cinstim cu cântări pe una Născătoarea de Dumnezeu, cea curată şi fecioară. Fecioarelor, cu bucurie întâmpinaţi cu făclii luminoase pe Fecioara cea curată, care s-a adus în locaşul Ziditorului.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie.

Să se deschidă uşile, cu credinţă să primiţi, fecioare purtătoare de făclii, pe Maica Dumnezeului nostru cea curată şi pe bucuria tuturor, care s-a adus la templu, şi să strigaţi: Binecuvântată eşti între femei, Născătoare de Dumnezeu, pururea fecioară!

Stih: Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în cămara Împăratului.

După făgăduinţa cea sfântă, Născătoarea de Dumnezeu şi rodul cel slăvit cu adevărat s-a arătat lumii ca cea mai înaltă decât toţi. Care cu bună cinstire fiind dusă în locaşul lui Dumnezeu, rugăciunea celor ce au născut-o o împlineşte, fiind păzită de dumnezeiescul Duh.

Slavă..., a Sfântului Petru, glasul al 4-lea:

A lui Anatolie.

Cu mâna lui Dumnezeu fiind uns preot, cel ce porţi numele

lui Petru şi eşti părtaş la faptele lui, oile cele cuvântătoare în evangheliceştile păşuni le-ai păscut, ca un înţelept şi adevărat păstor. Şi arătându-te cu vrednicie următor al lui Marcu, calea credinţei cu sângele mucenicesc ai săvârşit. Pentru aceasta, ca cel ce pentru popor te-ai jertfit şi lui Hristos te-ai făcut asemenea la chip, mijloceşte pentru sufletele noastre!

Şi acum..., a Praznicului:

Glasul al 8-lea:

David mai înainte a glăsuit despre tine, Curată, mai înainte văzând închinarea intrării tale în templu; întru care marginile lumii astăzi prăznuind, te măresc pe tine, cu totul lăudată. Că cea mai înainte de naştere fecioară şi după naştere rămânând nevătămată, astăzi intră în templu. Se veseleşte Zaharia, primindu-te pe tine, Stăpână; şi Sfânta Sfintelor se bucură, primindu-te pe tine, hrănitoarea vieţii noastre. Pentru aceasta, şi noi cu cântări strigăm ţie: Înduplecă pentru noi pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru, să ne dăruiască mare milă!

Troparul sfinţilor

Dumnezeul părinţilor noştri... (vezi-l la sfârşitul cărţii).

Slavă... Şi acum..., al Praznicului.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...,** troparul Praznicului, de două ori **Slavă...,** al sfinţilor, **Şi acum...,** iarăşi al Praznicului.

După prima Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: **Arătatu-S-a astăzi lumii...**

De bucurie astăzi lumea toată s-a umplut, întru prăznuirea cea cinstită a Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Aceasta este acoperământul cel ceresc!

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: **Spăimântatu-s-a Iosif...**

Mieluşeaua cea curată şi cămara cea neprihănită, în locaşul lui Dumnezeu, Maria cu bucurie intră în chip minunat; pe care îngerii lui Dumnezeu o însoţesc cu strălucire, şi toţi credincioşii o fericesc pururea şi cu mulţumire cântă acesteia, fără încetare, cu mare glas: Tu eşti mărirea şi izbăvirea noastră, cu totul curată!

CANOANELE

Al Praznicului şi două ale sfinţilor

Canonul Sfântului Clement

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: **Deschide-voi gura mea...**

Stând lângă tronul Dumnezeirii Celei în trei străluciri, şi luminându-te cu dum-

nezeiasca lumină, părinte, luminează inima mea cea întunecată, ca să laud adormirea ta cea purtătoare de lumină!

Cu duhul te-ai plecat, cuvioase, cu cuviinţă spre adâncurile Duhului, şi pe cât ţi-a fost cu putinţă ai cunoscut pe Domnul, Care prin nepătrundere este înţeles, preafericite!

Întraripându-te cu puterea Crucii, ai străbătut marea vieţii, preaalesule mucenice; şi ai ajuns la limanul cel adăpostit, al luminării celei de sus, Clemente întru totul lăudate!

A Născătoarei:

Sfinţeşte, Stăpână, cugetul meu cel smerit, ceea ce ai născut pe Cuvântul Cel mai presus de fiinţă, şi eşti mai sfântă decât toate Puterile cele de sus, cea de Dumnezeu dăruită!

Canonul Sfântului Petru

Alcătuire a lui Teofan (afară de troparele Născătoarei), glasul al 8-lea:

Irmos: **Să cântăm Domnului...**

Având sălăşluire în locaşurile cele prealuminate, dă-mi mie luminare, cu rugăciunile tale, Petre, cu totul fericite!

Cu ştiinţa fiind învăţat şi cu preoţia luminându-te, preafericite Petre, te-ai adus jertfă lui Hristos prin sânge.

Slavă...

Podoabă înfrumuseţată şi ca un dar de mult preţ te-ai dăruit cinstitei Biserici, pentru Dumnezeu, preafericite!

Şi acum..., a Născătoarei:

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce mai presus de fire ai născut cu trup pe Cuvântul Cel veşnic şi mai presus de Dumnezeire, te lăudăm!

Catavasie: **Hristos Se naşte, slăviţi-L...**

Cântarea a 3-a:

Canonul Sfântului Clement

Irmos: **Nu întru înţelepciune...**

Pe tine te-a îndreptat către lumina cunoştinţei de Dumnezeu Soarele lumii, Cel strălucitor şi preacurat, Petre minunate, de Dumnezeu fericite!

Cu picăturile dumnezeieştilor învăţături ale lui Petru adăpându-se inima ta, te-ai făcut râu plin de apele Duhului, mucenice de Dumnezeu fericite!

În buzele tale s-a vărsat darul Duhului. Pentru aceea ai izvorât curgerile cunoştinţei de Dumnezeu, pururea fericite, şi ai adăpat toată Biserica lui Hristos.

A Născătoarei:

Ceea ce eşti Născătoarea Domnului, care negrăit ai născut pe Dumnezeu, Mântuitorul

a toată lumea, roagă-L să mă izbăvească de patimile care mă împresoară totdeauna!

Canonul Sfântului Petru

Irmos: **Nu este sfânt ca Domnul...**

Suitu-te-ai la cele cereşti, prin sângele tău, ca într-o căruţă, cuvioase, unde mergător înaintea noastră a intrat Hristos, Cel singur fără de păcat.

Părăsit-ai viaţa cea stricăcioasă şi ai aflat viaţa cea nemuritoare, fericite, unde dănţuieşti purtând cunună; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre!

Slavă...

Ca un finic preabine odrăslit ai înflorit, ca un măslin plin de roadă te-ai arătat în curţile Domnului, de Dumnezeu insuflate, ca o smirnă şi ca o tămâie, ca un mir preabinemirositor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară fiind ai născut, cea neispitită de nuntă, şi fecioară ai rămas, Maică neispitită de bărbat, Născătoare de Dumnezeu, Marie! Roagă pe Hristos Dumnezeul nostru să ne mântuim noi!

CONDACUL Sfântului Petru, glasul al 3-lea:

Podobie: **Fecioara astăzi...**

Cu dogmele dreptei credinţe luminând Biserica, pentru dânsa te-ai luptat, de Dumnezeu fericite Petre, izgonind pe Arie ereticul. Pentru aceasta, săvârşind preasfântă pomenirea ta, cu dreaptă credinţă strigăm: Bucură-te, o, Petre, piatra credinţei!

ICOS

La minunata Alexandrie, grăbindu-ne, să alergăm cu gândul şi să vedem acolo săvârşite lucruri mari şi minunate. Cum pe sineşi se dă spre jertfă, ca o oaie fără de răutate, ierarhul şi marele apărător Petru, care împreună ne-a chemat pe noi şi ne-a pus înainte sfântul său cap, ca pe o mâncare cinstită. Întru care desfătându-ne, deci, strigăm cu bună credinţă: Bucură-te, o, Petre, piatra credinţei!

SEDEALNA Sfântului Clement, glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea...**

Întinzându-te pe pământ ca o viţă mult-roditoare, prin tăierea chinurilor ai înflorit struguri frumoşi, din care pururea curge must de mântuire, veselind inimile tuturor credincioşilor, vrednicule de laudă. Pentru aceasta adunându-ne, săvârşim cu bucurie sfântă pomenirea ta, slăvind pe Hristos, mult-pătimitorule ierarhe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de

greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Sedealna Sfântului Petru, asemenea:

Din alegerea lui Hristos cea de sus călăuzind turma, ai păstorit-o la păşunile cele binevieţuitoare ale învăţăturilor tale cele preaînţelepte, alungând pe Arie ca pe un lup sălbatic, care năvălea asupra ei cu nelegiuite învăţături. Drept aceea, dându-ţi sufletul pentru dânsa, te-ai dovedit bun păstor, precum a zis Domnul. Arhiereule fericite, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Mai înainte de zămislire, Curată, ai fost închinată lui Dumnezeu; şi, născându-te pe pământ, te-ai adus acum Lui dar, împlinind făgăduinţa părintească. Şi în locaş dumnezeiesc fiind dusă, ca ceea ce eşti cu adevărat locaş dumnezeiesc, cu făclii luminoase, din pruncie te-ai arătat limpede locaş al Luminii celei neapropiate şi dumnezeieşti. Mare este cu adevărat mai înainte-mergerea ta, ceea ce eşti singură Mireasă dumnezeiască şi pururea fecioară!

Cântarea a 4-a:

Canonul Sfântului Clement

Irmos: Cel ce şade în slavă...

Luminată fiind inima ta cu razele Duhului, ai luminat sufletele tuturor cu cuvintele dreptei credinţe. Iar întunericul cel preaadânc al necunoştinţei nebunilor închinători de idoli, l-ai risipit, preasfinţite.

Via cea prearoditoare, Iisus, te-a odrăslit pe tine, preafericite, ca pe o viţă purtătoare de struguri ai cunoştinţei, care izvorăsc în linurile muceniciei vinul cel ce veseleşte inimile tuturor credincioşilor.

Pe drept te fericim pe tine, preaînţelepte, fiind ucenic al propovăduitorului, care a fost ucenic al Cuvântului Celui ce l-a fericit pe el ca pe un prearâvnitor, după vrednicie, primind descoperirea de la Tatăl ceresc cu adevărat.

A Născătoarei:

Din nou zideşti firea omenească, cea sfărâmată şi supusă stricăciunii, Preacurată, zămislind cu trup pe Dumnezeu şi mai presus de fire născându-L, ceea ce eşti neispitită de nuntă; Căruia strigăm: Slavă puterii Tale, Hristoase!

Canonul Sfântului Petru

Irmos: **Din munte umbros cu desime...**

Străbătând calea virtuţilor, părinte, ai ajuns la locaşurile cele de sus, purtătorule de Dumnezeu, fiind împodobit cu ungerea preoţiei şi strălucind cu sângele muceniciei.

Cu stropii şi cu valurile sângiurilor tale, fericite, ai stins văpaia rătăcirii şi ai risipit negura prigonitorilor, sfinţite mucenice, vrednicule de laudă!

Slavă...

Ca un nou Petru te-ai arătat nouă cu adevărat, strălucind cu daruri apostoliceşti; şi te-ai făcut lucrător de cele sfinte şi următor al patimilor Stăpânului tău, preafericite!

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te!, îţi cântăm ţie de la noi, Sfântă Născătoare de Dumnezeu! Bucură-te, ceea ce ai născut lumii bucuria! Bucură-te, ceea ce singură eşti sprijinitoarea oamenilor! Bucură-te, ocrotitoarea tuturor!

Cântarea a 5-a:

Canonul Sfântului Clement

Irmos: **Nu vor vedea necredincioşii...**

Cu sângele muceniciei roşindu-ţi haina ta cea sfinţită, slăvite, ai făcut-o mai luminoasă, intrând cu ea în Sfânta Sfintelor.

Jertfă fără de sânge ai adus lui Hristos, Celui ce S-a jertfit pentru noi; şi, jertfindu-te, te-ai adus Lui ca o junghiere curată şi fără prihană, pătimitorule, de Dumnezeu fericite!

Ca cel ce ai fost întâistătător al Romei, ca pe un ucenic al lui Petru, şi ca pe unul ce ai păstorit cu sfinţenie turma cea sfinţită, o, preasfinţite, te-a primit pe tine cetăţean Sionul cel de sus.

A Născătoarei:

Pe cea Curată să o cinstim cu gând curat; pe frumuseţea lui Iacov, împodobindu-ne cu faptele cele dumnezeieşti, să o lăudăm cu bună cinstire, ca pe Maica Dumnezeului nostru.

Canonul Sfântului Petru

Irmos: **Mânecând, strigăm către Tine...**

Întărindu-te pe piatra credinţei, răbdătorule de patimi, ai rămas neclintit de încercările ce te-au împresurat.

Cu sabia cea de văpaie a Duhului, ierarhe, ai înjunghiat pe hulitorul Arie, din dumnezeiască judecată.

Slavă...

Fiind întărit cu puterea Mântuitorului, slăvite, ai călcat puterea şi tăria vrăjmaşului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Linişteşte viforul cel neastâmpărat al patimilor mele, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, pe Ocârmuitorul şi Domnul.

Cântarea a 6-a:

Canonul Sfântului Clement

Irmos: **Strigat-a, mai înainte închipuind...**

Având ca temelie şi întărire cuvintele lui Petru, le-ai întemeiat pe ele ca o casă a Treimii, şi locaşurile idolilor le-ai sfărâmat.

Umblând pe pământ, te-ai tăvălit ca o piatră şi toată întărirea rătăcirii ai sfărâmat-o, ierarhe Clemente, preaviteazule, purtătorule de chinuri al lui Hristos!

Luat-ai cununile biruinţei, veselindu-te, ca unul ce ai biruit prin lupte meşteşugirile vrăjmaşului, cel ce eşti pârgă sfinţită şi cinstită a sfinţilor mucenici.

A Născătoarei:

Aflat-a tainic Isaia adâncimea naşterii tale şi te-a propovăduit ca pe o fecioară, având în pântece pe Cel ce din milostivire S-a întrupat din tine, cea neispitită de nuntă.

Canonul Sfântului Petru

Irmos: **Dă-mi mie haină luminoasă...**

Vieţuind lui Dumnezeu cu înţelepciune şi cu dreptate, sfârşit fericit ai luat de la El, preafericite!

Jertfă desăvârşită şi bineprimită te-ai adus pe tine lui Dumnezeu, Celui ce pentru tine S-a făcut jertfă, Petre minunatule!

Slavă...

Plin fiind de cuvintele Duhului, te-a făcut organ insuflat de Duhul, cântând cele de taină, arătătorule de cele dumnezeieşti!

Şi acum..., a Născătoarei:

Locaş al lui Dumnezeu şi chivot, şi cămară însufleţită, şi uşă cerească te vestim pe tine, credincioşii, Născătoare de Dumnezeu!

Irmosul:

Dă-mi mie haină luminoasă, Cela ce Te îmbraci «cu lumina ca şi cu o haină, «mult-Milostive Hristoase, «Dumnezeul nostru».

CONDACUL sfinţilor, glasul al 4-lea:

Podobie: **Arătatu-Te-ai astăzi...**

Ca cei ce sunteţi turnuri neclintite şi dumnezeieşti ale Bisericii, stâlpi de Dumnezeu însufleţiţi şi puternici ai dreptei-credinţe, Clemente şi Petre, prealăudaţilor, ocrotiţi pe toţi cu mijlocirile voastre!

ICOS

Cei ce au strălucit în lume cu cinstita mărturisire cea singură şi neclintită şi s-au arătat în chip negrăit, astăzi cu vrednicie

se bucură Clement, cel ce este cu adevărat mlădiţa cea frumoasă a lui Hristos, care hrăneşte lumea cu ciorchinii cunoştinţei de Dumnezeu; şi Petru, piatra cea tare şi nesfărâmată a învăţăturilor Mântuitorului. Amândoi slujitori ai harului dumnezeiesc şi cunoscători ai înţelepciunii negrăite, şi ocrotitorii cei plini de râvnă ai cinstitei Biserici, ajutători ai celor bântuiţi de felurite necazuri şi izbăvitori ai celor ce strigă: Cu mijlocirile voastre ocrotiţi pe toţi!

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci şi patra, pomenirea celui între sfinţi Părintele nostru Clement, episcopul Romei.

Fericitul şi preaînţeleptul Clement era roman de neam şi se trăgea din neam împărătesc, fecior al lui Faust şi al Matildei. Deci, silindu-se la toată învăţătura înţelepciunii elineşti şi aflând pe Apostolul Petru, a fost învăţat de dânsul credinţa în Hristos cea adevărată, şi făcându-se propovăduitor al Evangheliei şi scriind Aşezămintele Sfinţilor Apostoli, a fost făcut şi episcop al Romei. Însă fiind prins de împăratul Domiţian, a fost chinuit şi izgonit la o cetate pustie de lângă Cherson şi acolo, legându-i de grumaji o ancoră de fier de cele de corabie, l-au aruncat în adâncul mării; şi aşa s-a sfârşit de trei ori fericitul.

Iar Dumnezeul minunilor, şi după moarte mărind pe sluga Sa, a făcut o mare şi peste fire minune. Că de atunci şi în urmă în fiecare an la pomenirea Sfântului Clement se depărtează apa de la mal ca la trei mile, lăsând să meargă ca pe uscat pe cei ce se duceau acolo să prăznuiască şapte zile, făcând astfel mare bucurie celor ce nădăjduiau în Domnul.

Deci odată, depărtându-se marea şi intrând poporul, şi săvârşind praznicul Sfântului şi ieşind, s-a întâmplat că a rămas acolo un copil mic, uitat de părinţii lui. Iar marea întorcându-se şi locul iarăşi acoperindu-l, părinţii copilului plângeau şi se tânguiau pentru lipsa lui prin tot oraşul, pricinuind şi celorlalţi cetăţeni plângere şi jale. Iar a fost în anul următor, când iarăşi s-a retras marea în lături, au mers şi au aflat copilul sănătos şezând lângă mormântul Sfântului. Pe care întrebându-l cum s-a hrănit şi cum a fost păzit nevătămat, au aflat că l-a hrănit Sfântul cel ce zăcea acolo şi l-a păzit cu darul rugăciunilor sale nevătămat de fiarele mării. Deci, luându-l şi mulţumind Sfântului s-au dus în casa lor slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului Mucenic Petru, episcopul Alexandriei.

Acesta a trăit în zilele împăratului Maximian, fiind învăţător al dreptei credinţe şi propovăduitor al dogmelor celor drepte, căruia împăratul voia să-i taie capul, căci aflase de cele ce făcea el. Atunci îi supăra Arie cerând iertăciune, rugându-se şi tot poporul pentru aceasta. Iar Sfântul neînduplecându-se, nu i-a dat iertare, ci l-a alungat blestemându-l şi zicând a fi despărţit de mărirea lui Hristos şi în veacul acesta şi în

cel viitor. Că zicea către ei că a văzut pe Domnul în chip de cocon mic strălucind mai mult decât soarele, dar purtând o haină ruptă din cap până în picioare, şi întrebându-L pentru ce-I este ruptă haina a aflat de la El că Arie I-a rupt-o. Cu semnul acesta Domnul arată despărţirea şi osebirea ce a făcut Arie Fiului de către Tatăl, nemărturisindu-L pe El de o fiinţă cu Tatăl. Asemenea a arătat şi celelalte dogme şi cuvinte de hulă ale lui Arie. Acest Sfânt s-a săvârşit după porunca împăratului prin tăierea capului, câştigând cununa cea neveştejită.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Malh, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Carion, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ermoghen, episcopul acragandinilor, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Filumen şi Hristofor, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evghenie, care s-a săvârşit zidit într-o gaură.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Procopie şi Hristofor, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alexandru cel din Corint şi a Preacuviosului Părintelui nostru Grigorie cel ce a pustnicit la piatra de aur, care se trăgea dinspre părţile Răsăritului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodor cel din Antiohia.

Acest Sfânt a trăit pe vremea apostatului Iulian. Şi a fost prins de pe uliţă de eparhul Salustie, pentru o pricină ca aceasta: Când rău-credinciosul Iulian a poruncit ca să se ridice de la Dafne, adică dinaintea cetăţii Antiohiei, moaştele Sfinţilor Mucenici Vavila şi a celor împreună cu dânsul, atunci creştinii cei ce duceau sfintele moaşte cântau un psalm al lui David şi la fiecare stare ziceau stihul acesta: «Să se ruşineze toţi cei ce se închină celor ciopliţi». Pentru că păgânii socoteau biruinţă şi neputinţă a lui Apolon din Dafne mutarea sfintelor moaşte. Acest stih auzindu-l Iulian s-a tulburat. Deci, după porunca lui a fost prins Sfântul Teodor, fiindcă era şi el râvnitor bunei-cinstiri şi era unul din cei ce cântau pomenitul stih. Şi fiind spânzurat pe lemn pătimitorul lui Hristos, a fost rănit pe spate de bătăile vinelor de bou şi i s-au jupuit coastele cu unghiile; şi aşa era chinuit Sfântul de dimineaţă până în seară, apoi legat fiind cu lanţuri, a fost aruncat în închisoare.

Iar a doua zi, aflând Iulian de bărbăţia ce a arătat tânărul, şi ştiind câţi creştini rabdă până în sfârşit mucenicia şi că uciderea prin chinuri tiranilor li se socoteşte ruşine, iar mucenicilor li se socoteşte biruinţă, slavă şi bucurie, Paravatul a poruncit să elibereze pe Sfântul din închisoare.

După acestea, au întrebat unii pe Sfântul dacă simţea dureri în timpul chinurilor. La care a răspuns că la început simţea puţină oarecare durere; apoi i s-a arătat cineva ţinând în mâini o basma moale şi răcoritoare, cu care-i ştergea de pe obraz sudoarea şi-l îndemna spre îndrăzneală şi bărbăţie. Pentru aceasta, când chinuitorii au contenit de a-l chinui, zicea Sfântul că nu s-a bucurat pentru aceasta, ci mai vârtos s-a

mâhnit. Căci prin contenirea chinurilor a contenit şi cel ce se arăta (care era înger ceresc) şi nu-i mai pricinuia lui mai mult îndrăzneala şi mângâierea cerească. Sfântul Teodor acestea pătimind, în veci se veseleşte cu Domnul, odihnindu-se cu pace.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Mucenic Hrisogon şi a Cuviosului Marcu Trigleanul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Canonul Sfântului Clement

Irmos: **N-au slujit făpturii...**

Aprinzându-te de râvna credinţei, ai stins până la cenuşă focul necredinţei, înţelepte, şi ai luminat pe credincioşii care strigă cu frică: Prealăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, binecuvântat eşti!

De la Roma fiind înfăşurat cu lanţurile, ca şi cu nişte lănţuşele de aur, ai străbătut marea, cu chinuri, şi ai ajuns la Cherson, unde ai primit mucenicia şi chinurile cele amare, sfinţite tăinuitorule al lui Hristos!

Arătatu-te-ai alăută, răsunându-ne nouă viersul cel mântuitor, preafericite mucenice, şi îndulcind către dragostea dumnezeiască inimile celor ce strigă cu credinţă: Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

A Născătoarei:

Cela ce cu voia Sa dă tuturor fiinţă, Preacurată, din tine ia începere de vreme şi Se naşte, dezlegând păcatele cele vechi ale fiinţei omeneşti celei căzute şi trecătoare, Preacurată!

Canonul Sfântului Petru

Irmos: **Tinerii cei cinstitori...**

Împodobindu-te prin vieţuire plăcută lui Dumnezeu, şi fiind luminat cu dumnezeiască lumină, ai intrat la cele netrecătoare ale cerurilor, veselindu-te, înţelepte, şi strigând Făcătorului: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Ca să fii bineplăcut lui Dumnezeu, fericite, de bunăvoie te-ai dat pe sineţi în mâinile celor fără de lege, întru tot fericite, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă...

Fiind cu totul luminat, te-ai învrednicit a vedea pe Hristos, arătându-ţi ţie mai înainte haina Lui, cea ţesută de sus, sfâşiată rău, cuvioase, strigând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Şi acum..., a Născătoarei:

Intrat-a în pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, Cel ce locuieşte în ceruri şi le cuprinde şi se hrăneşte cu laptele

sânului tău Cel ce hrăneşte acum toată suflarea cu voinţa, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Cântarea a 8-a:

Canonul Sfântului Clement

Irmos: **Mântuitorule al tuturor...**

Îmbrăcatu-te-ai, mărite, cu haina nestricăciunii cea ţesută din darul cel de sus, lepădând haina dezmierdării trupeşti, ierarhe, şi sălăşluieşti întru împărăţiile cele de sus.

Îngropatu-s-au dimpreună cu tine, mucenice mult-pătimitorule, lanţurile cu care, fiind legat, ai risipit înşelăciunea vrăjmaşului, ierarhe, strigând: Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul!

Despărţitu-s-a apa cea nedespărţită şi, printr-o minune şi mai mare, noianul cel necălcat a fost văzut netezind cale celor ce treceau, acolo unde zăcea dumnezeiescul tău trup, ierarhe!

Cela ce ai ales ca sălăşluire după moarte adâncul apei, în loc de mormânt, mucenice, cu dumnezeieştile tale rugăciuni cele dătătoare de viaţă şi cinstite, scoate sufletul meu cel înecat în patimi!

A Născătoarei:

O, ce vedere înfricoşătoare şi negrăită! În pântece sălăşluieşte Cel ce neîncăput şi fără de schimbare Se face trup; şi mă îndumnezeieşte prin milostivire, iar pe ceea ce L-a născut o păzeşte curată şi după naştere.

Canonul Sfântului Petru

Irmos: **Pe Cel slăvit în muntele cel sfânt...**

Stricăciunea hulei celei rele a lui Arie, cea vătămătoare, ai oprit-o, smulgând-o din adunarea credincioşilor şi izgonind-o din cuprinsul Bisericii, de Dumnezeu înţelepţite!

Înaintestătător al cetei apostolilor s-a arătat Petru; iar tu te-ai făcut stâlp mucenicilor, Petre, preaînţelepte, purtătorule de Dumnezeu şi sfinţit slujitor al dumnezeieştilor taine.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Luminatu-te-ai din dumnezeiasca insuflare, cu cunoştinţa celor ce vor să fie, grăitorule de Dumnezeu, cunoscând mai înainte mutarea ta de pe pământ, prin mucenicie, către Dumnezeu Cel dintru înălţime, Petre, de Dumnezeu înţelepţite!

Şi acum..., a Născătoarei:

După naştere ai rămas fecioară, ca şi mai înainte de naştere, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, născând pe Ziditorul lumii; pentru aceea te lăudăm şi te mărim întru toţi vecii.

Irmosul:

Pe Cel slăvit în muntele cel sfânt şi pe Cel ce în rug a «arătat lui Moise taina naşterii «pururea-Fecioarei, pe Dom«nul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi «întru toţi vecii!».

Cântarea a 9-a:

Canonul Sfântului Clement

Irmos: Eva cu adevărat...

Iată cetele patriarhilor te-au primit pe tine părtaş cu ei, Clemente mărite, şi cu dragoste se veselesc neîncetat. Cu care împreună se bucură şi mucenicii, apostolii, proorocii şi dreptii cei din veac, vrednicule de laudă!

Ca pe un strugure copt al vieţii te-a adus pe tine Petru, cu lucrarea Duhului, ca pe cel ce eşti viţă a viei lui Iisus Dumnezeul nostru; că ai picurat vinul dreptei credinţe care stinge beţia păgânătăţii.

Fiind plin de înţelepciune şi de dar, părinte, ai izvorât adâncime de învăţături şi râuri dumnezeieşti de tămăduiri, prin care usuci şuvoaiele patimilor noastre, cu ploile Duhului, Clemente, podoaba mucenicilor!

Sositu-ne-a nouă pomenirea ta, slăvite, cea de Dumnezeu luminată şi sfinţită şi preaalească, sfântă şi vestită şi lăudată şi de lumină purtătoare, veselind inimile şi sufletele celor ce după datorie te laudă pe tine.

A Născătoarei:

Porţi în braţe pe Dumnezeu, Preasfântă, ca pe un scaun de foc, Preacurată, Care a luat fire omenească şi S-a amestecat cu ea prin unire tainică, din nemăsurată milostivire. Pentru aceea toţi te mărim.

Canonul Sfântului Petru

Irmos: Naşterea pururea-Fecioarei...

Să lăudăm pe minunatul Petru, cel mai dinainte rânduit să săvârşească cu sfinţenie cele ale preoţiei şi care a primit sfârşitul preoţiei cu bună laudă, făcându-se următor patimii lui Hristos.

Pe Petru cel purtător de Dumnezeu să-l lăudăm, care s-a întărit cu toiagul puterii lui Hristos şi cu sfinţenie a slujit şi s-a sfinţit, aducându-se jertfă lui Hristos.

Să lăudăm pe Petru cel de Dumnezeu ales, care a fost pătruns de toată lumina Treimii şi cu strălucirea Ei cea prealuminoasă fiind îndulcit, cere mântuire pentru noi.

Slavă...

Mijloceşte cu îndestulare mântuirea sufletului meu! Căci ca un ierarh ai putere a lega şi

a dezlega, îndreptându-mi greşelile cu rugăciunile tale, preasfinţite!

Şi acum..., a Născătoarei:

Tu eşti pavăza noastră şi zidul, Născătoare de Dumnezeu! Tu eşti sprijinitoare celor ce aleargă la tine; pe tine te rugăm şi acum pentru mijlocire, ca să ne izbăvim de vrăjmaşii noştri.

Irmosul:

Pe Cel ce mai înainte a arătat în munte dătătorului «de Lege, în foc şi în rug, naşte-«rea cea din pururea-Fecioară, «spre mântuirea noastră a cre-«dincioşilor, cu cântări neînce-«tate să-L mărim!».

SVETILNA sfinţilor

Podobie: Femeilor, auziţi glas...

Luminată zi a strălucit nouă astăzi, aducându-ne pe slăviţii următori ai Sfinţilor Apostoli, pe Petru şi Clement, pe propovăduitorii credinţei şi nebiruiţii mucenici, a căror pomenire de peste an, toţi cu credinţă să o săvârşim!

A Praznicului

Pe care de demult mai înainte a vestit-o ceata proorocilor, vas ales şi toiag, şi tăbliţă şi munte netăiat, pe Maria, a lui Dumnezeu fiică, cu credinţă să o lăudăm, că astăzi se aduce în Sfânta Sfintelor, fiind închinată Domnului.

LA LAUDE

Se pun patru stihiri şi se cântă stihirile podobnice ale sfinţilor (două ale Sfântului Clement şi două ale Sfântului Petru), glasul 1:

Podobie: Bucură-te, cămara cea...

Bucură-te, limanul cel luminat şi dătător de bucurie al dumnezeiescului Duh, înţelepte, cel ce eşti viţa cea înmugurită şi cu mult rod pentru adăpările cele de taină, preafericite! Din care a picurat dulceaţa adăpătoare a învăţăturilor de mântuire şi care bucură totdeauna inimile celor ce te cinstesc pe tine, preafericite! Mucenice nebiruit, omule ceresc, stâlpul Bisericii, întărirea celor binecredincioşi, pe Hristos roagă-L să dăruiască sufletelor noastre mare milă!

Bucură-te, izvorul învăţăturilor, tâlcuitorule în scris al celor negrăite, cunoscătorule al celor tăinuite, stâlp tare şi temelie neclintită a Bisericii, dreptar preaexact, scriitor preaînţelept al tainelor, limbă binegrăitoare care taie toată erezia ca o sabie preaascuţită şi cu două tăişuri; organ cu dulce sunet, mintea cea cerească, Clemente, slava mucenicilor, sprijinul sfinţiţilor mucenici, roagă pe Hristos să dăruiască sufletelor noastre mare milă!

Având cugetul dreptcredincios şi mai ales stăpânitor al pa-

timilor, te-ai supus cu tărie la sfârşitul şi la moartea cea prin sabie ascuţită, preafericite! Pentru aceea ai dobândit dumnezeiasca fericire, şi din părtăşia şi din bucuria cea dulce a Mântuitorului te-ai învrednicit să guşti. Petre, preafericite, piatra credinţei, mlădiţa dumnezeieştilor mucenici, podoaba ierarhilor, pe Hristos roagă-L să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Strălucind prin veşmântul preoţiei şi cu cununa muceniciei fiind împodobit, te-ai înfăţişat lui Hristos, Arhiereul şi Dumnezeul tuturor, Celui ce S-a arătat mai întâi mucenic, de la Care ai şi primit îndoită răsplătire. Pe Care Îl mărturiseai ca fiind de o fiinţă şi împreună fără de început şi împreună-împărăţind cu Tatăl, Cel ce L-a născut; pe Arie cel cu nume rău l-ai îndepărtat, preafericite, smulgându-l cu totul din adunarea credincioşilor. Pe Hristos îmblânzeşte-L să dăruiască lumii mare milă!

Slavă... Şi acum..., a Praznicului:

Glasul al 4-lea:

Astăzi locaşul cel ce pe Dumnezeu L-a încăput, Născătoare de Dumnezeu, în locaşul Domnului se aduce şi Zaharia pe dânsa o primeşte. Astăzi Sfânta Sfintelor se veseleşte şi ceata îngerilor cu taină sărbătoreşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi împreună cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, cu tine este Domnul, Cel ce are mare milă!

STIHOAVNA

Stihirile podobnice ale Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: **Casa Efratului...**

Lumina cea cu trei străluciri luminându-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare, în locaşul slavei, hrană cerească îţi trimite, mărindu-te pe tine.

Stih: **Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei şi cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie.**

Din rădăcina lui David ai odrăslit, Fecioară, iar Gavriil, «Bucură-te!» aducând ţie, striga: Pe Dumnezeu vei naşte, Preacurată!

Stih: **Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în palatul Împăratului.**

Ferice de minunata însoţire a lui Ioachim şi a Anei, din care, Curată, născându-te, te-ai adus acum Ziditorului tău.

Slavă... Şi acum..., asemenea:

Porţi ale cerurilor, primiţi pe Fecioara Maria, Preacurata Născătoare de Dumnezeu, cea neispitită de bărbat, din care a venit izbăvirea celor muritori.

Şi celelalte ale Utreniei, şi apolisul.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI CINCEA

Pomenirea Sfintei Mari Mucenițe a lui Hristos şi preaînțeleapta Ecaterina. Şi Sfântul Marele Mucenic Mercurie.

În această zi se odovăieşte şi praznicul Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

LA VECERNIE

După psalmul începător, cântăm: **Fericit bărbatul...**

La **Doamne, strigat-am...,** se pun stihirile pe şase: trei ale Praznicului şi trei ale Sfintei Ecaterina.

Stihirile Praznicului, glasul 1:

Podobie: **O, preaslăvită minune...**

Astăzi credincioşii să dănțuim în psalmi şi cu cântări...

Astăzi Biserica cea însuflețită...

Tu eşti propovăduirea proorocilor... (caută-le în urmă, la Vecernia Praznicului).

Stihirile sfintei mucenițe, acelaşi glas:

Podobie: **Ceea ce eşti bucuria...**

Astăzi se veseleşte cetatea Alexandriei, păstrând cu scumpătate veşmintele tale, muceniță, întru dumnezeiască biserica ta. Pentru aceasta şi noi, cu credință, prăznuim cinstită pomenirea ta, Ecaterina. Roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Pomenirea Ecaterinei acum să o prăznuim; că aceasta cu adevărat toate puterile vrăjmaşului şi împotrivirea ritorilor, cu cuvântul şi cu fapta, le-a surpat cu tărie. Deci, pentru rugăciunile ei, izbăveşte-ne pe noi de eresuri, Dumnezeule.

Bucură-te, preamărită muceniță, cinstită Ecaterina, că în muntele Sinai, în care Moise a văzut rugul cel nears, în acela Hristos, trupul tău cel plăcut lui Dumnezeu acum mutându-l, îl păzeşte, până la vremea venirii Sale celei de a doua.

Slavă..., a sfintei, glasul al 2-lea:

La prăznuirea de Dumnezeu înțelepțitei mucenițe Ecaterina, cu bucurie să ne adunăm, o, iubitorilor de mucenici, şi pe aceasta cu laude ca şi cu nişte flori să o încununăm, strigând către dânsa: Bucură-te, ceea ce ai mustrat gura cea îndrăzneață a ritorilor celor gălăgioşi, ca a unor plini de neştiință, şi i-ai îndrumat la dumnezeiasca credință. Bucură-te, ceea ce trupul la multe feluri de chinuri ți-ai dat, pentru dragostea Făcătorului tău, nefiind înfrântă, ca o cetate nebiruită. Bucură-te, ceea ce în locaşurile cele de sus răsplătirea durerilor ai moştenit şi întru slava cea veşnică te desfătezi, pe care dorind-o cântăreții tăi, să nu cădem din nădejde.

Şi acum..., a Praznicului, glasul al 8-lea:

După ce te-ai născut tu, dumnezeiască Mireasă, Stăpână, ai fost adusă în locaşul Domnului, ca să fii crescută în Sfânta Sfintelor, ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil fost-a trimis la tine, cea cu totul fără prihană, hrană ţie aducându-ţi. Cele cereşti toate s-au minunat văzând pe Duhul Sfânt întru tine sălăşluindu-Se. Pentru aceasta, neîntinată, ceea ce eşti în cer şi pe pământ mărită, Maica lui Dumnezeu, izbăveşte neamul nostru.

VOHOD: Lumină lină... şi Prochimenul zilei. Apoi

PAREMIILE

Din proorocia lui Isaia, citire:

(XLIII, 9-14)

Acestea zice Domnul: Neamurile toate laolaltă să se adune şi să se strângă popoarele! Care dintre ele ne-au dat de ştire aceasta şi ne-au făcut proorocii? Să-şi aducă martorii şi să dovedească, să audă toţi şi să zică: «Adevărat!». Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, şi sluga pe care am ales-o, ca să ştiţi, să credeţi şi să pricepeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost Dumnezeu şi nici după Mine nu va mai fi! Eu, Eu sunt Domnul şi nu este izbăvitor afară de Mine! Eu sunt Cel care am vestit, Cel care am izbăvit şi Cel care am prezis şi nu sunt străin la voi. Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul. Eu sunt Dumnezeu din veşnicie şi de aici încolo Eu sunt! Nimeni nu poate să iasă de sub puterea Mea şi ceea ce fac Eu, cine poate strica? Aşa zice Domnul, Izbăvitorul vostru, Sfântul lui Israel.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire:

(III, 1-9)

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, drepţii sunt morţi cu desăvârşire şi ieşirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Şi plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în faţa oamenilor, ei au îndurat suferinţe, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi fiind pedepsiţi cu puţin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare şi i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, aşa i-a lămurit, şi ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii şi ca nişte scântei care se lasă pe mirişte, aşa vor fi. Judeca-vor neamurile şi stăpâni vor fi peste popoare şi Domnul va împărăţi întru ei, în veci. Ei vor înţelege adevărul, ca unii care şi-au pus încrederea în Domnul; cei credincioşi vor petrece cu El în iubire, căci harul şi îndurarea sunt partea aleşilor Lui.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire:

(V, 15; VI, 3)

Însă cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi Cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său; asemenea unui scut, îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa şi

cu ele va întări făptura mâinilor Sale, ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate El Îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică Îşi va face coif. Din sfinţenia Sa va face pavăză nebiruită; iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuţită şi lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte. Săgeţile fulgerului Său vor porni bineîndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praştie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel, fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultaţi deci, regilor, şi înţelegeţi, luaţi învăţătură, voi, care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi, voi cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre. Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

LA LITIE

Slavă..., a sfintei mucenițe, glasul al 2-lea:

Ca pe un vas cu mir sângele tău l-ai adus jertfă Mirelui tău, Hristos, Ecaterina, nebiruită purtătoare de chinuri, şi ai primit răsplătire cunună nestricăcioasă de la Dânsul ca vrednică de laudă. Pentru aceea şi flecăreala ritorilor ai ruşinat-o şi pe aceia spre cunoştinţa de Dumnezeu i-ai îndemnat şi cununa muceniciei au câştigat cu împărăteasa cea înţeleaptă. Pentru care roagă-te lui Hristos-Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Praznicului, glasul al 4-lea:

Astăzi, locaşul cel ce pe Dumnezeu L-a încăput, Născătoarea de Dumnezeu, în locaşul Domnului se aduce şi Zaharia pe dânsa o primeşte. Astăzi, Sfânta Sfintelor se veseleşte şi ceata îngerilor cu taină sărbătoreşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi împreună cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, cu tine este Domnul, Cel ce are mare milă!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Praznicului, ori cele de faţă, ale Sfântului Mercurie, glasul al 4-lea.

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu ajutorul Duhului, purtătorule de chinuri, Mercurie, biruind pe potrivnicul, ca un oştean nebiruit, cu arma credinţei ai tăiat miile de etiopieni nevăzuţi. Şi sfârşind lupta ta cu toţi pătimitorii, după lege te-ai încununat, mare mucenice, preafericite.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Înger din cer tămăduindu-ţi rănile, trimis a fost cu voia dum-

nezeiescului Duh. De care, întărit fiind, vrednicule de laudă, împuns fiind cu frigările cele înroşite cu răutate, stăteai spânzurat şi întins şi legat de o piatră prea grea şi cu sângiurile tale fiind stropit peste tot, mucenice.

Stih: **Sfinţilor celor din pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.**

Slujind ca ostaş împăratului pământesc, Mercurie, şi silit fiind de el să jertfeşti idolilor fericite iubitorule de Dumnezeu, ai fost supus la chinuri şi la pârjolirea focului şi la moarte năpraznică. Şi te-ai suit spre Hristos, purtătorule de cunună şi, unindu-te cu cetele mucenicilor, te rogi pentru lume.

Slavă..., a sfintei muceniţe, glasul al 2-lea:

A lui Vavila Monahul.

Cu viaţa cea fără materie deprinzându-te şi la divanul păgânesc fiind adusă, ai fost purtătoare de biruinţă, cinstită Ecaterina, înflorit purtând dumnezeiască strălucire. Şi cu dumnezeiască putere îmbrăcată fiind, porunca tiranului ai nesocotit, iar cuvintele cele deşarte ale ritorilor le-ai spulberat, tu mult-pătimitoare.

Şi acum..., a Praznicului, glasul al 6-lea:

Astăzi, mulţimile credincioşilor adunându-ne, duhovniceşte să prăznuim! Şi pe dumnezeiasca fiică, Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea, care a fost adusă în locaşul Domnului, cu dreaptă credinţă să o lăudăm. Pe cea mai înainte aleasă din toate neamurile, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, a lui Hristos şi Dumnezeului nostru, fecioare, făclii purtând, mergeţi înainte cinstind preamărită mergerea pururea-Fecioarei. Maicilor, lepădând toată întristarea, cu bucurie împreună urmaţi, lăudând pe ceea ce s-a făcut Maică lui Dumnezeu şi solitoare de bucurie lumii. Toţi împreună, cu bucurie, cu îngerul să strigăm: Bucură-te!, celei pline de dar, care se roagă pururea pentru sufletele noastre.

Troparul Praznicului, apoi

Troparul sfintei, glasul al 4-lea:

Cu înţelepciunea ca şi cu razele soarelui ai luminat pe filosofii cei păgâni şi ca o lună prealuminoasă, care strălucea în noaptea necredinţei, întunericul l-ai gonit; iar pe împărăteasa ai încredinţat-o, dimpreună şi pe prigonitorul l-ai mustrat, mireasă de Dumnezeu chemată, fericită Ecaterino! Cu bucurie ai alergat la cămara cea cerească, către Hristos, Mirele cel preafrumos, şi de la Dânsul te-ai încununat cu cunună împărătească. Înaintea

Căruia împreună cu îngerii stând, roagă-te pentru noi, cei ce cinstim sfântă pomenirea ta.

Slavă..., a mucenicului, asemenea:

Nevoinţele muceniciei răbdându-le, ca un ostaş nebiruit, ai stat înaintea împăratului Celui nemuritor, mucenice Mercurie. Unde, împreună cu cetele pătimitorilor luând îndrăzneală, grăbeşte cu rugăciunile tale spre ajutorul celor ce cu credinţă cinstesc pomenirea ta.

Şi acum..., iarăşi al Praznicului.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...,** troparul Praznicului şi al Sfintei Ecaterina câte o dată, apoi **Slavă...,** al mucenicului, **Şi acum...,** al Praznicului.

După prima Catismă, Sedealna sfintei, glasul 1:

Podobie: **Mormântul tău, Mântuitorule...**

Mergând cu bunăîndrăzneală spre chinuri, de trei ori fericită, bărbăteşte ai mărturisit pe Hristos, muceniţă! Iar pe tiranul cel păgân şi neînţelept l-ai mustrat şi ai ruşinat cetele ritorilor, şi te-ai suit la locaşurile cele cereşti; pentru aceea, te mărim.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului, asemenea:

Roada dreptilor, a lui Ioachim şi a Anei, se aduce lui Dumnezeu în locaşul cel sfânt, pruncă fiind cu trupul, hrănitoare a vieţii noastre. Pe aceasta a binecuvântat-o sfinţitul Zaharia. Pe aceasta toţi, ca pe Maica Domnului, cu credinţă să o fericim.

După a doua Catismă, Sedealna sfintei, glasul al 4-lea:

Podobie: **Spăimântatu-s-a Iosif...**

Fecioara şi curata Ecaterina cea înţeleaptă, cu puterea lui Hristos fiind întărită cu adevărat, cu îndrăzneală intră în arena luptelor. Şi pe tiranul cel crud şi pe toată mulţimea vrăjmaşilor celor păgâni biruind cu tărie, cu bucurie cânta neîncetat cu mare glas: Hristoase, slava mea, Mântuitorule şi Izbăvitorule, Tu primeşte, deci, duhul meu.

Slavă... Şi acum..., a Praznicului, asemenea:

Mai înainte de zămislire, Curată, ai fost închinată lui Dumnezeu şi, născându-te pe pământ, te-ai adus acum Lui dar, împlinind făgăduinţa părintească. Şi în locaş dumnezeiesc fiind dusă, ca ceea ce eşti cu adevărat locaş dumnezeiesc, cu făclii luminoase, din pruncie te-ai arătat limpede locaş al Luminii celei neapropiate şi dumnezeieşti. Mare este, cu adevărat, mai-naainte-mergerea ta, ceea ce eşti singură mireasă dumnezeiască şi pururea fecioară.

După Polieleu, Sedealna sfintei, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu tainã...

Cetatea cea dumnezeiască şi vestită a alexandrinilor prăznuieşte cinstită pomenirea ta, cinstind pătimirile tale, Ecaterina, pe care le-ai îndurat cu înţelepţească vitejie pentru Hristos. Şi mândrindu-se mult, strigă ţie: O, fecioară, mult-pătimitoare, în ceruri sălăşluindu-te şi fiind acum împreună cu Ziditorul tău, bucură-te, muceniţă cu totul minunată.

Slavă... Şi acum..., a Prazniculuí, asemenea:

Să se bucure David, scriitorul de cântări, şi să dănţuiască Ioachim împreună cu Ana, că rod sfânt dintr-însa a ieşit, Maria, dumnezeiască făclie purtătoare de lumină şi se bucură intrând în templu. Pe care şi văzând-o fiul lui Varahia a binecuvântat-o şi, bucurându-se, a strigat: bucură-te, minune a toată lumea.

Apoi Antifonul I al glasului al 4-lea:

Din tinereţile mele...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Stih: Sfinţilor celor din pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Evanghelia de la Matei:

(XXV, 1-13)

Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemenea este împărăţia cerurilor celor zece fecioare...

Psalmul 50

Slavă...

Pentru rugăciunile purtătoarei de chinuri, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noatre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Apoi stihira idiomelă glasul al 2-lea:

Stih: Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.

Cu viaţa cea fără de materie îndeletnicindu-te... (caut-o în urmă, la Stihoavna Vecerniei).

CANOANELE

Întâi al Prazniculuí, cu irmosul pe 6 (caută-l în urmă), apoi al Sfintei Ecaterina pe 4 şi al Sfântului Mercurie tot pe 4.

CANONUL sfintei muceniţe

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Pe Faraon urmăritorul...

Pentru rugăciunile preaînţeleptei muceniţe Ecaterina, Hristoase ochiul sufletului meu cel întunecat luminează-l, dându-mi mie, Stăpâne, razele

revărsării luminii Tale, care împrăştie toată negura greşelilor mele celor ucigătoare de suflet.

Călăuzită fiind de dumnezeieştile porunci ale Stăpânului, preaînţeleaptă, şi cu dragostea Lui aprinzându-te, ai alergat sârguitoare la lupte; şi minţile tiranilor le-ai uluit, Ecaterina, cu cuvântul, cu înţelepciunea şi cu darul.

Ocârmuită fiind de mâna cea tare a lui Hristos mărită, de viforul idolesc ai scăpat neatinsă, muceniţă, plutind pe valuri cu pânzele crucii şi cu dumnezeieştile vânturi ale Duhului, înălţând cântare lui Dumnezeu.

Bucurându-te cu podoabele fecioriei, înţeleaptă Ecaterina, şi dumnezeiască cunoştinţă din cer având, pe întâistătătorii cunoştinţei cei cu nume mincinos cu bunăîndrăzneală şi bărbăteşte i-ai ruşinat, cu putere biruindu-i.

A Născătoarei:

Cel ce te cunoaşte, Născătoare de Dumnezeu Preacurată, întoarcere de la tot eresul poartă. Că ai născut pe cel ce S-a făcut trup fără schimbare, pe Cel mai înalt decât toată făptura, Născătoare de Dumnezeu, pe Cuvântul lui Dumnezeu cel veşnic.

Canonul Sfântului Mercurie

Alcătuire a lui Iosif
glasul 1:

Irmos: Cel tăiat a tăiat pe...

Împreună cu cetele de sus stând înaintea Izvorului bunătăţilor bucurându-te, Mercurie, şi umplându-te de dumnezeiasca îndulcire, pururea pomenite, păzeşte pe cei ce cu dragoste săvârşesc pomenirea ta, cântând Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit.

De bună voie ai intrat la nevoinţele muceniciei, înţelepte, fiind întărit cu puterea lui Hristos, Celui ce de voie a răbdat pentru noi, cu trupul, patimile cele mântuitoare şi, bucurându-te, strigai: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Slavă...

Cuvântul tiranului lămurit l-ai defăimat, fiind înfrumuseţat cu mărturisirea lui Hristos, fericite. Şi ai suferit tot felul de chinuri, veselindu-te, Mercurie, şi strigând Celui ce te-a întărit: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Din Fecioară-pruncă Te-ai arătat întrupat, pentru noi, făcându-Te om ca şi noi. Şi ai arătat pe viteazul pătimitor Mercurie, mărturisitor credin-

cios al patimilor Tale, cântând Ţie neîncetat: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a:

Canonul Sfintei Ecaterina

Irmos: **Cel ce ai întărit cerurile...**

Din îndemnurile inimii tale ai venit la patimă de bună voie, pe Hristos urmând. Şi biruind luminat pe stăpânitorul întunericului lumii, de cunună purtătoare te-ai arătat, Ecaterina, de Dumnezeu primită.

Cu tăria minţii ai înfruntat pe tiranii cei afundaţi în adâncul păgânătăţii, grăind lămurit despre învăţăturile cunoştinţei de Dumnezeu, luminată fiind cu dumnezeiască înţelepciune, muceniţă, cu totul lăudată.

Cel ce a şoptit în urechile Evei ispita asemănării cu Dumnezeirea este zdrobit acum de o fecioară tânără. Că îngrădindu-se cu arma crucii, a ruşinat Ecaterina, muceniţa, pe acel îngâmfat fără măsură.

A Născătoarei:

Cugetul meu cel omorât înviază-l cu lucrarea Vieţii celei ce S-a arătat din tine lumii, ungându-mi rănile şi urmele păcatului, de Dumnezeu Născătoare, ceea ce eşti una cu totul fără prihană.

Canonul Sfântului Mercurie

Irmos: **Tu eşti întărirea celor ce...**

Fiind cu totul aprins de dragostea cea dumnezeiască, slăvite, focul şi lanţurile şi săbiile şi chinurile, ca pe un vis le-ai socotit.

Lăudat-ai pe Ziditorul, suferind bătăi cumplite, mucenice înţelepte, şi primind vindecarea rănilor.

Slavă...

Întărindu-te cu toiagul cel dumnezeiesc, ca un luptător cu bună putere ai smerit trufia vrăjmaşului, mucenice cu suflet viteaz.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca să însemneze mai înainte naşterea ta cea mai presus de gând, Curată, s-a arătat rug arzând cu foc, dar nicidecum mistuindu-se.

Irmosul:

Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, «Tu eşti lumina celor întune-«caţi, şi pe Tine Te laudă duhul «meu».

Condacul şi Icosul Praznicului, apoi Condacul Sfântului Mercurie, glasul al 3-lea:

Podobie: **Fecioara astăzi...**

Astăzi prăznuim credincioşii, cu cântări într-un glas, toată întrarmarea cea sfinţită a lui Mercurie. Îngerii cu veselie

împreună binevoiesc, mucenicii acum se bucură cu veselie. Pentru aceea s-a arătat slavă şi laudă mucenicilor.

ICOS

Mult-pătimitorul şi mucenicul Mercurie, fiind mai înainte ostaş, a ieşit la luptă, înfruntând credinţa cea cu nume mincinos a rătăcirii şi a păgânătăţii elinilor, mărind credinţa cea statornică şi adevărată a Împăratului Hristos, fiind îmbrăcat cu cinstita Cruce, ca un ostaş întrarmat al Lui, şi lăudându-se luminat cu dumnezeieştile patimi. Pentru aceea, toţi cu un glas să-l binecuvântăm, ca pe o slavă şi laudă a mucenicilor.

SEDEALNA sfintei, glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea...**

Înţelepciunea cea cu adevărat din cer, prin gura lui Mihail primind, muceniţă prealăudată şi întru lupte nebiruită, cu înţelepciunea cea lumească pe ritori ai ruşinat; iar cu înţelepciunea cea dumnezeiască rătăcirea ai micşorat. Pentru aceasta, văzând nevoinţa ta, Ziditorul a stat de faţă întărindu-te şi zicând: Vino, suie-te, că vistieriile te aşteaptă. Roagă-te lui Hristos-Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Sedealna sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: **Degrab ne întâmpină pe noi...**

Mucenicul Mercurie nevoindu-se, a ruşinat pe vicleanul şi s-a arătat tare purtător de cunună al lui Hristos. Pentru aceasta, acum s-a împreunat cu cetele cele cereşti, după vrednicie, împărtăşindu-se de slavă nesfârşită. Pentru aceea, cu credinţă săvârşim pomenirea lui.

Şi acum..., a Praznicului, asemenea:

Davide, mergi înainte în locaşul lui Dumnezeu şi, bucurându-te, primeşte pe Împărăteasa noastră şi către dânsa strigă: Intră, Doamnă, în locaşul Împăratului, intră. A Căruia slavă acoperit se cunoaşte, din care miere şi lapte va să curgă tuturor Lumina-Hristos.

Cântarea a 4-a:

Canonul Sfintei Ecaterina

Irmos: **Tu eşti tăria mea, Doamne...**

Vitejească împotrivire ai arătat, Muceniţă Ecaterina, pururea-lăudată, împotrivindu-te vrăjmaşului cu multă răbdare şi zdrobindu-l cu picioarele tale cele înfrumuseţate prin puterea Crucii, purtătoare de biruinţă, lauda mucenicilor.

Mireasă a lui Hristos te-ai arătat, Ecaterina preafericită, cu razele cele luminoase ale dumnezeieştii frumuseţi lumi-

nându-te, şi cu podoabă strălucind. Pentru aceasta şi veselindu-te, cânţi Stăpânului: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Mândria prigonitorilor ai surpat-o şi cu dumnezeiescul cuvânt al înţelepciunii tale, ca dintr-o prăpastie a slujirii înşelătoare a idolilor pe cei amăgiţi i-ai smuls învăţând pe cei ce cântă să strige lui Hristos: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Binevestita şi de lumină purtătoare prăznuire a slăvitei tale pomeniri, prealăudată, zdrobind cu tărie îndrăzneala vrăjmaşului, ca un soare a răsărit. Pentru care, cu mare glas Stăpânului strigăm: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Acum s-a surpat, Fecioară, tăria celor ce se leapădă de închinarea cinstitei icoanei tale şi a Celui ce mai presus de minte S-a întrupat din tine, şi lumea toată a luminat, şi a tuturor sfinţilor. Iar pe cei ce te cinstesc cu credinţă i-ai luminat, ceea ce eşti una prealăudată!

Canonul sfântului

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina...

Apropiatu-te-ai de Stăpânul tău, cu patimile mărturisirii celei dumnezeieşti, gânditorule de Dumnezeu, şi de la Dânsul ai luat cununi luminate, mărite, ca un nebiruit.

Îmbrăcatu-te-ai acum cu haină ţesută din darul cel de sus, mucenice, dezbrăcându-te de hainele stricăciunii şi ale pieirii.

Slavă...

Nevoindu-te până la sânge împotriva păcatului, mărite, te-ai arătat purtător de biruinţă, şi slavei celei de sus te-ai învrednicit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Peste tine S-a pogorât Cuvântul Cel mântuitor, pururea Fecioară, ca o ploaie, şi a uscat ploile mulţimii idolilor.

Cântarea a 5-a:

Canonul Sfintei Ecaterina

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Cu dragostea Stăpânului tău fiind aprinsă, muceniţă prealăudată, şi căutând să vezi frumuseţea Lui cea fără asemănare, cu gând de bunăvoie rănilor pe tine te-ai dat, strălucind cu darurile fecioariei.

Cu chinuri preasfinţite înfrumuseţându-te pe tine însăţi înţelepţeşte, bună fecioară, ai intrat în cămara cerească a lui Hristos. Şi acum, luminat veselindu-te, cu Mirele tău împreună eşti, preafericită!

Fecioară prealuminată te-ai arătat, iubind pe Unul cel dorit, şi în urma Lui preagrabnică alergare săvârşind, la mireasma Mirelui tău celui duhovniceşte deşertat, ai strigat: Alerg, Mirele meu.

A Născătoarei:

Adevărată de Dumnezeu Născătoare pe tine toţi cunoscându-te, preacurată Stăpână, pe Cel ce S-a născut din tine Dumnezeu-Cuvântul ştiindu-L, Îl vestim cunoscut în două firi şi două voinţe de sine stăpâne, Fecioară dumnezeiască Mireasă.

Canonul sfântului

Irmos: Mânecând, strig către Tine...

Fiind întins şi fără de milă tăiat cu ascuţituri, ai răbdat, Mercurie, fiind întărit cu dumnezeieşti nădejdi.

Întărindu-ţi inima pe piatra cea duhovnicească, fiind împovărat cu piatra cea grea, nu te-ai smintit, Mercurie.

Slavă...

Făcându-te părtaş patimilor Stăpânului tău, te-ai împărtăşit slavei şi strălucirii Sale dumnezeieşti.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară, care ai născut pe Viaţa care a omorât pe moarte, omoară păcatul meu cel viu.

Cântarea a 6-a:

Canonul Sfintei Ecaterina

Irmos: De adâncul păcatelor...

Pe tine toată, strălucită cu preafrumoasă raza fecioriei şi cu mucenicestile sângiuri înroşită, văzându-te Cuvântul cel bun şi preacurat, în cămările cereşti te-a sălăşluit, fecioară!

Izbutit-ai să zdrobeşti prin cruce puterea tiranilor şi deşertăciunea înţelepciunii lumeşti ai vădit, izvorând dogmele învăţăturii celei de Dumnezeu insuflate, înţeleaptă Ecaterina, pururea pomenită.

Pe cel ce cu înşelăciune mai întâi a izgonit pe Adam din desfătarea Raiului, l-ai zdrobit pe pământ, muceniţă prealăudată, durerile rănilor cu tărie răbdând şi cu cununile împărăţiei încununându-te.

A Născătoarei:

Pe Judecătorul şi Fiul tău, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, milostiv fă-L în ziua Judecăţii şi izbăvitor din nevoi, cu rugăciunile tale, Maică. Căci către tine, una, nădejdea îmi pun.

Canonul sfântului

Irmos: Vărsa-voi rugăciunea mea...

Cuvântul Cel veşnic te întărea pe tine, înţelepte mucenice, văzându-te răbdând pentru Dânsul tot felul de chi-

nuri. Şi prin înger te îndemna să fii îndrăzneţ, Mercurie, şi nicidecum să te îngrozeşti de stăruinţa tiranilor.

Omorât a fost balaurul cel cu multe capete şi călcat de picioarele cele frumoase ale pătimitorului şi viteazului ostaş. Că prin îndemnuri de bunăvoie a mers spre munci şi spre chinuri şi către moarte, umplându-se de strălucire.

Slavă...

Toată alegerea inimii o ai adus Stăpânului, fericite, şi, răbdând pentru El chinuri, încununat ai fost de Dânsul ca un biruitor. Iar acum, împreună cu toţi mucenicii, stai înaintea Lui, în ceruri.

Şi acum..., a Născătoarei:

La glasul îngerului ai zămislit întru tine pe Îngerul Sfatului celui mare, Fecioară. Şi ai născut întrupat din preasfinte sângiurile tale, Preacurată, pe Cel ce a arătat tuturor intrările în viaţă, pentru nespusa Lui milostivire.

Irmosul:

Vărsa-voi rugăciunea mea către Domnul şi Lui voi «spune necazurile mele. Că s-a «umplut sufletul meu de rău-«tăţi şi viaţa mea de Iad s-a «apropiat. Deci, ca Ionà mă «rog: Dumnezeule, din strică-«ciune scoate-mă».

CONDACUL sfintei, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând...

Ceată cinstită ridicaţi acum dumnezeieşte, iubitorilor de mucenici, cinstind pe preaînţeleapta Ecaterina. Că aceasta în locul luptei pe Hristos a propovăduit şi pe balaurul l-a zdrobit, cunoştinţa ritorilor ruşinând.

ICOS

Înţelepciunea cea de la Dumnezeu primind din pruncie muceniţa, a învăţat bine şi toată înţelepciunea cea lumească. Cunoscând prin aceasta cu amănuntul mişcarea şi facerea stihiilor şi pe Cel ce a făcut acestea din început cu cuvântul, noaptea şi ziua a adus Lui mulţumită. Şi pe idoli a zdrobit, ca şi pe cei ce slujeau lor fără minte, iar ştiinţa ritorilor a ruşinat-o.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci şi cincea, pomenirea Sfintei Mare Muceniţe Ecaterina.

Aceasta a trăit pe vremea împăratului Maximian, prin anii 304, şi se trăgea din cetatea Alexandriei, fiică fiind a unui principe care se numea Consta. Era foarte frumoasă şi înaltă la trup, având ca la optsprezece ani. Aceasta a învăţat desăvârşit toată învăţătura şi ştiinţa grecească şi latinească, citind pe Homer şi pe Virgiliu, marele poet al latinilor, pe Asclepios şi pe doctorii Hipocrat şi Gallin, pe filosofii Aristo-

tel şi Platon, pe Filistion şi Evsevie, şi învăţătura cea tainică a marilor magi (astronomi) Ianni şi Iambri, pe a lui Dionisie şi profeţiile Sibilei. A învăţat ea încă şi tot meşteşugul ritoricesc (al grăirii frumoase), cât se afla pe atunci în lume. Deci nu numai acestea, ci şi multe alte limbi şi dialecte ale multor neamuri cunoştea. Nu numai cei ce au văzut-o o admirau, ci şi acei care nu mai auziseră de renumele şi înţelepciunea ei. Deci în anii împăratului Maximian şi a fiului său Maxentie a fost prinsă pentru mărturisirea cea în Hristos şi a fost cercetată cu multe feluri de chinuri. Iar cu înţelepciunea sa şi cu bunagrăire, a înduplecat pe o sută şi cincizeci de ritori ca să creadă în Hristos, împreună şi cu alţi mulţi păgâni. Cu care împreună i s-a tăiat capul fericitei şi a luat cununa mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor o sută cincizeci de ritori, care, prin Sfânta Ecaterina crezând în Hristos, s-au săvârşit fiind aruncaţi în foc.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei împărătesei soţia lui Maxentie, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Porfirie Stratilatul împreună cu două sute de ostaşi ai săi, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Mercurie.

Acesta a trăit pe vremea împăraţilor Deciu şi Valerian în anii 255 şi se trăgea după neam din Răsărit, fiind fiu al unui oarecare scit ce se numea Gordian. Fiindcă odată a biruit pe barbari, căci se arătase înaintea lui Îngerul Domnului şi a insuflat în inima lui îndrăzneală şi bărbăţie, pentru aceasta a fost ridicat la vrednicia de arhistrateg, adică general ori voievod. Dar pentru mărturisirea lui Hristos a stat înaintea lui Deciu şi, fiind legat de patru pari, i-au crestat trupul cu cuţitele şi l-au chinuit în nenumărate chipuri. Iar în cele din urmă a fost adus la Cezareea Capadociei unde i-au tăiat capul. Şi aşa a luat pururea-pomenitul cununa muceniciei. Deci era Sfântul, când a mărturisit pe Hristos, de douăzeci şi cinci de ani. Voinic la trup, frumos la faţă, galben la păr, care îl împodobea, şi firească rumeneală având, care strălucea pe obrazul lui.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Petru Sihastrul.

Acest Sfânt părinte al nostru Petru a fost născut din părinţi dreptcredincioşi de la Marea Neagră şi după ce a petrecut cu părinţii săi numai şapte ani, toată cealaltă parte a vieţii sale a petrecut-o la filozofie şi la sihăstrie. Căci mai întâi s-a nevoit în Galatia, apoi pentru ştiinţa sa, s-a dus în Palestina, şi după ce s-a închinat acolo la toate sfinţitele şi sfintele locuri, s-a pogorât la Antiohia; şi închizându-se într-o chilie, lua aminte de sine, vorbind cu Dumnezeu prin sfintele rugăciuni, fără să mănânce alte bucate decât puţină pâine cântărită, bând şi puţină apă; şi pe acestea însă le întrebuinţa la fiecare două zile. Drept aceea pentru virtuţile sale a luat de la Dumnezeu stăpânire asupra demonilor şi a vindecat pe un oarecare Daniel. Pe acesta apoi catehizându-l, l-a făcut de aceeaşi râvnă cu el împreună sihastru. Şi multor orbi le-a vindecat

ochii şi alte feluri de boli a tămăduit; şi alte încă multe isprăvi se vestesc despre acest cuvios, unele în scris, iar altele prin singură predanie. Acesta dar, mare şi vestit făcându-se în toată Antiohia şi în toate laturile ei şi, vieţuind ani nouăzeci şi nouă, s-a mutat către veşnicele locaşuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor şase sute şaptezeci de mucenici, care de sabie s-au săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Canonul Sfintei Ecaterina

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu...

Laudă a mucenicilor şi învăţătoare a dreptei credinţe ai fost, luminatului tău Mire, Hristos, mulţime de mucenici aducând. Cu care împreună strigi, prealăudată, cântând: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cuvântul tău, preaînţeleaptă, spre mântuire pe mulţi i-a smuls din nebunia idolească. Şi mucenici purtători de lumină i-a arătat pe cei ce cu mare glas, împreună cu tine, strigă: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Fecioara urmându-Te, Ţie s-a adus ca jertfă, de sabie fiind tăiată, a Ta preacurată patimă urmând şi Ţie, Ziditorului, strigând şi grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei:

Sfântul Sfinţilor, întru tine cu sfinţenie sălăşluindu-Se, Curată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, întrupându-Se din tine, S-a născut, ca să mântuiască pe cei ce strigă ţie cu credinţă: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Canonul sfântului

Irmos: Tinerii evreilor în cuptor...

Cu lumina strălucirii celei de sus fiind împodobit, viteazule ostaş, luminezi pe cei ce te laudă acum pe tine şi cântă: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Lăudat-ai pe Făcătorul de bine al tuturor, aprinzându-te de râvna Lui, fericite, şi mistuindu-te de focul cel înţelegător şi cântând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Cei ce aduceau cinstire pietrelor, având simţire împietrită, au îngreunat grumajii tăi cu piatră, mucenice Mercurie; iar tu strigai: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Slavă...

Amestecând sângele tău cel cinstit cu sângiurile Stăpânului Celui iubitor de oameni, te-ai arătat părtaş patimilor Lui, Mercurie, strigând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cetele îngerilor se spăimântează de adâncimea tainei tale, Născătoare de Dumnezeu. Că din tine S-a arătat Dumnezeu întrupat, Căruia cântăm, Preacurată: Doamne Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Cântarea a 8-a:

Canonul Sfintei Ecaterina

Irmos: De şapte ori tiranul...

Prin învăţăturile tale crezând împărăteasa, a trecut la creştinătate şi a răbdat cu tărie simţirea durerilor. Şi împărăţiei cerurilor celei neschimbate s-a învrednicit lămurit, strigând: Pe Stăpânul preoţi, binecuvântaţi-L, popoare, preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Cu mucenicii să fie cererile credincioşilor! Că purtătoarea de chinuri stă înaintea lui Hristos, cerând cele mai bune şi dătătoare de mântuire celor ce săvârşesc cu osârdie preasfântă şi cinstită pomenirea ei şi cu credinţă cântă: Popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Deschizând uşile Raiului, te-a primit Mirele pe tine, preaînţeleaptă, şi cămară preacinstită ţi-a pregătit să locuieşti. Şi împărăţiei părtaşă, ca pe ceea ce ai împărtăşit patimile Lui, te-a arătat. Înaintea Căruia stând acum, fiica Împăratului, strălucit împodobită, să nu ne uiţi pe noi.

Cu cuvinte amăgitoare te ispitea tiranul, vorbe de momeală folosind cumplitul şi nădăjduind că va slăbi tăria ta, mărită. Dar tu, năzuind să te faci mireasă a lui Hristos, ai strigat: Pe Stăpânul, preoţi, binecuvântaţi-L, popoare, preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

A Născătoarei:

Mai sfinţită decât ceata îngerilor cea mai presus de lume eşti, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Că pe Ziditorul şi Stăpânul lor L-ai născut din pântece fecioresc şi neispitită de nuntă, pe Dumnezeu Cel întrupat în două firi, fără amestecare şi fără schimbare şi într-un Ipostas.

Canonul Sfântului Mercurie

Irmos acelaşi.

Ceata pătimitorilor te-a primit pe tine adaos, fiind înfrumuseţat şi luminat cu minunatele podoabe ale preacinstitelor tale patimi, şi a mărturisirii tale celei de dreaptă credinţă şi cinstite. Iar acum strigi neîncetat: Preoţi, binecuvântaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Cu cuget de dreaptă credinţă ţi-ai săvârşit nevoinţa, mărite,

şi cu înţeleaptă vitejie ai ruşinat pe vrăjmaşul. Şi biruinţă cerească dobândind, ca un biruitor, te veseleşti acum cu cetele îngereşti. Cu care strigi neîncetat: Preoţi, binecuvântaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Sfârşindu-te prin sabie, fericite Mercurie, şi dobândind sfârşitul pe care-l doreai, pământul l-ai adăpat cu vărsarea sângiurilor. Iar pe purtătorul de biruinţă şi fericit trupul tău l-ai arătat mai curat decât zăpada, cântând: Preoţi, binecuvântaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca pe o pricină a reînnoirii noastre, Preacurată, toţi credincioşii te lăudăm pe tine. Că ai născut mai presus de fire pe Dumnezeu, Care este pricina tuturor; Care din a Sa milostivire a înnoit chipul cel sfărâmat din răutate, ceea ce eşti singură binecuvântată şi plină de har.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori tiranul a ars nebuneşte cuptorul cel «de foc pentru cinstitorii de «Dumnezeu. Dar văzându-i pe «aceştia mântuiţi printr-o pu«tere mai mare, a strigat: Pe «Făcătorul şi Mântuitorul, ti«neri, binecuvântaţi-L, preoţi, «lăudaţi-L, popoare, preaînăl«ţaţi-L întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Canonul Sfintei Ecaterina

Irmos: Spăimântatu-s-a cerul...

Mutatu-te-ai la cămările cele luminoase, cu îmbrăcăminte de mireasă împodobită fiind, făclie feciorească purtând în dreapta, iar în cealaltă purtând capul tău cel tăiat. Şi acum, stând înaintea lui Hristos, Mirelui tău, pe cei ce te laudă pe tine ocroteşte-i.

Primită a fost rugăciunea ta, de Dumnezeu înţelepţită. Că pe cei ce cheamă cu credinţă numele tău cel cinstit, îi mântuieşte Stăpânul de ispite şi bună sănătate le dăruieşte, tămăduindu-i de neputinţe sufleteşti şi trupeşti. Pentru aceasta, bucurându-ne, pe tine te fericim, Ecaterina.

Ajuns-ai acum cu cuviinţă la limanul cel lin, străbătând liniştit marea cea luminoasă, muceniţă, nefiind ispitită de valuri, preaînţeleaptă. Şi bogăţie de multe feluri lui Hristos aducând mulţimea de mucenici, fecioară Ecateria, preafericită.

Înăuntru în cămările cereşti dănţuind acum cu ceata fecioarelor, strălucind împrejur cu razele mucenicesti, preaînţeleaptă Ecaterina, dezleagă legăturile greşelilor mele, cu osârdie rugând pe Făcătorul de bine al tuturor, pentru Care sângele ţi-ai vărsat.

A Născătoarei:

Arătatu-te-ai Maică a lui Dumnezeu, o, Fecioară, mai presus de fire născând cu trup pe Cuvântul cel bun, pe Care Tatăl L-a născut din Sine mai înainte de toţi vecii, ca un bun. Pe Care acum şi mai presus de trupuri Îl ştim, deşi în trup S-a şi îmbrăcat.

Canonul sfântului

Irmos: **Înfricoşatu-s-a tot auzul...**

Rănile mucenicilor împrăştie acum mireasma harului, şi cu cuvânt negrăit alungă patimile noastre cele rău mirositoare. Iar osemintele lor izvorăsc valuri de tămăduiri, adăpând sufletele celor ce laudă biruinţele lor.

Ca pe un turn tare al Bisericii lui Hristos, ca pe un stâlp neclintit şi ca pe un zid cu adevărat nebiruit, ca pe un ostaş neînfrânt al lui Dumnezeu, Împăratul tuturor ca pe un izgonitor al vrăjmaşilor, şi ca pe un luminător duhovnicesc a toată lumea, te lăudăm pe tine cu sfinţenie, mucenice.

Înger de lumină ai avut întru ajutor la pătimirea ta, cugetătorule de Dumnezeu. Pentru aceea, măcar că ai fost schingiuit şi ars cu făclii, şi bătut ai fost cumplit şi cu sabie tăiat, nu te-ai spăimântat, preaviteazule mucenice al lui Hristos.

Slavă...

Zi plină de lumină, de veselie şi de bucurie ne-a strălucit nouă, dumnezeiască pomenirea ta, celor ce te cinstim pe tine, mucenice Mercurie. Întru care adu-ţi aminte de noi, cei ce te pomenim pe tine, şi izbăveşte-ne pe noi de încercări cumplite, de primejdii şi de patimi.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti Uşa luminii, luminează sufletul meu cel orbit de patimi, întunecat şi primejduit de cugete viclene. Şi mă scoate din încercări, din primejdii şi din strâmtorări, ca să te măresc pe tine, nădejdea şi întărirea credincioşilor.

Irmosul:

Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu po-«gorâre, căci Cel Preaînalt de «voie S-a pogorât până şi la «trup, din pântece fecioresc «făcându-Se om. Pentru aceea, «pe Preacurata Născătoare de «Dumnezeu credincioşii o «mărim».

LUMINÂNDA sfintei:

Podobie: Cu duhul stând...

Întăritu-ţi-ai mintea femeiască, fecioară Ecaterina preacinstită, lauda purtătorilor de chinuri. Şi neştiinţa filosofilor întru Dumnezeu o ai înfruntat, ca pe o bârfire şi închipuire, agonisindu-ţi ajutătoare cu adevărat pe Maica lui Dumnezeu, cea cu totul fără prihană.

Slavă..., a mucenicului, asemenea:

Taberele vrăjmaşilor şi semeţiile demonilor le-ai surpat la pământ, Mercurie fericite. Şi ai primit cununa din mâna Zauditorului tău, ca un mărturisitor al adevărului, şi izbăveşti pe toţi din tot felul de necazuri şi de smintelile celui străin.

Şi acum..., a Praznicului, asemenea:

Cele mai dinăuntru ale templului, astăzi, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, pe tine te primesc, prin mâinile arhiereului; întru care, de la trei ani până la cincisprezece ai rămas, fiind hrănită cu mâna dumnezeiescului înger, ca un chivot sfânt al Celui ce toate le-a zidit.

LA LAUDE

Stihirile sfintei pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Săvârşind pomenirea cea preasfinţită a cinstitei pătimirii tale, Ecaterina prealăudată, slăvim cu glasuri neîncetate pe Iisus, Iubitorul de oameni şi Mântuitorul şi Domnul, Care ţi-a dăruit răbdare tare şi te-a arătat purtătoare de birunţă şi cuvânt ţi-a dat, care a spăimântat pe ritori (de două ori).

Muceniţă de bunăvoie te-ai arătat, Ecaterina prealăudată. Pe tiranul cu tărie l-ai înfruntat, osândind nebunia cea cumplită a păgânătăţii, cu luminarea cunoştinţei de Dumnezeu şi cu dumnezeiescul har. Pentru aceasta, ca pe o muceniţă şi ca pe o fecioară cu totul fără prihană, te-a încununat Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Darul Duhului ai luat, Ecaterina prealăudată, întru deschiderea gurii, curăţindu-te pe tine însăţi cu osârdie prin vieţuire. Şi cu înţelepţească răbdare trufia tiranilor ai surpat; şi sufletească podoabă cu dumnezeiască înţelepciune mai presus de frumuseţea trupului ai pus, ceea ce eşti podoaba pătimitorilor.

Slavă..., glasul al 2-lea:

A lui Vavila Monahul

Cu viaţa cea fără materie deprinzându-te şi jertfelnicul cel păgânesc surpând, ai stat purtătoare de biruinţă, cinstită Ecaterina, înflorit purtând dumnezeiasca strălucire. Şi cu putere dumnezeiască fiind îmbră-

cată, porunca tiranului ai nesocotit, iar cuvintele cele deşarte ale ritorilor le-ai spulberat, o, mult-pătimitoare.

Şi acum..., a Praznicului, acelaşi glas:

Astăzi în templu se aduce Fecioara cea cu totul fără prihană, spre sălăşluirea Împăratului a toate, Dumnezeul şi Hrănitorul a toată viaţa noastră. Astăzi Sfinţenia cea preacurată, ca o junincă de trei ani, în Sfânta Sfintelor se aduce. Acesteia să-i strigăm, ca îngerul: Bucură-te, ceea ce eşti una între femei binecuvântată!

Doxologia mare şi apolisul.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Praznicului, Cântarea a treia pe patru; şi din Canonul muceniţei, Cântarea a şasea, pe patru.

Prochimen, glasul al 4-lea: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi... Stih: În biserici binecuvântaţi pe Dumnezeu...

Apostolul muceniţei: Din Epistola către Galateni (3, 23-4, 2): Fraţilor, mai înainte de venirea credinţei... Şi Apostolul mucenicului: Din Epistola a doua către Timotei (1, 8-18): Fiule Timotei, nu te ruşina... Aliluia, glasul al 2-lea: Preoţii Tăi, Doamne,... Stih: Căci Domnul a ales Sionul...

Evanghelia de la Luca (21, 12-19): Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Păziţi-vă de oameni, pentru că ei vor pune mâinile pe voi...

CHINONICUL

Bucuraţi-vă, dreptilor întru Domnul, celor drepţi se cuvine lauda.

Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

Pentru Odovania Praznicului a se vedea rânduiala de tipic de la sfârşitul acestei cărţi.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI ŞASEA

Preacuviosul Părintele nostru Alipie Stâlpnicul şi Cuviosul Părintele nostru Nicon, cel ce s-a numit «Pocăiţi-vă».

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6.

Stihirile Sfântului Alipie, glasul 1:

Podobie: Prealăudaţilor mucenici...

Preafericite Alipie, din tinereţe ţi-ai dat viaţa ta lui Hristos Dumnezeul nostru. Acesta întărindu-te, ai supus cugetului patimile trupului, partea cea mai rea plecând-o celei mai bune. Pentru aceasta, roagă-te să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Gânditorule de Dumnezeu Alipie, mare luminător te-ai arătat, care, cu strălucirea minunilor şi cu dumnezeieşti lucrări, luminezi toată lumea cea de sub soare. Pentru aceasta, după adormire, te-a primit Lumina cea neapusă. Deci, roagă-te să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Stâlp neclintit te-ai făcut sihaştrilor, înţelepte Alipie, stând deasupra stâlpului, îngreunându-te de arsură, de ger şi de multă postire. Pentru aceea ai dobândit dumnezeieştile daruri ale Duhului, a vindeca bolile şi a goni patimile cele cumplite. Şi acum te roagă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Alte stihiri, ale Sfântului Nicon, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Înălţat-au trupul tău ostenelile şi chinurile durerilor şi purtările le-a înălţat lumina, care, strălucind cu dumnezeiescul Duh, a luminat toate cu putere mai presus de gând. Că minunat s-a mărit sicriul tău, izvorând vindecări credincioşilor. Uimitoare vedere, cum mormântul n-a legat, nici piatra n-a oprit puterea. Ci precum mai înainte de sfârşit strigai nouă «pocăiţi-vă», asemenea şi acum, după moarte, ne tragi către cunoştinţă.

Veniţi să ne închinăm tot poporul în casa Domnului, unde este trupul cel preasfinţit al preafericitului, pe care cinstindu-l cu cântări veselitoare şi cu făclii luminate, să strigăm către dânsul: Sfinte, apucă mai înainte şi miluieşte pe cei din nevoi şi ne răpeşte din valul şi din viforul necazurilor, ca să mărim sicriul tău cel veselitor şi preacinstit şi să cinstim chipul tău, care izvorăşte mir.

Avuţie de neluat te are pe tine cetatea Laconelor, fericite vrednic de minune Nicon, care străluceşti cu luminări strălucitoare, căreia şi acum dăruieşte-i pace şi o umple cu semne de biruinţă, smerind trufia vrăjmaşilor şi taberele lor, cu săgeţile rugăciunilor tale, părintele nostru; şi umple inimile noastre de împărtăşirea ta cea milostivă, care te lăudăm pe tine cu credinţă, rugându-te cu îndrăznire pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Mulţimile călugărilor pe tine, îndreptătorule, te cinstim, Alipie părintele nostru. Că prin tine, cu adevărat am cunoscut a umbla pe cărarea cea dreaptă. Fericit eşti că lui Hristos ai slujit şi ai biruit puterea vrăjmaşului, cel ce eşti cu îngerii împreună-vorbitor, cu dreptii şi cu cuvioşii împreună-locuitor. Cu care roagă-te Domnului să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: O, preamărită minune...

Stăpână Fecioară preacurată, care pe Fiul lui Dumnezeu L-ai născut cu trup, pe Acela ca pe un bun roagă-L să ne scoată din ispite şi din necazuri pe noi,

cei ce cu credinţă te fericim şi cerem al tău ajutor, o, Preacurată! Şi ne dăruieşte iertare greşelilor celor ce am păcătuit.

A Crucii, a Născătoarei :

Răstignirea Ta, Stăpâne, pe care pentru noi oamenii îndelung răbdând o ai suferit, Fecioara văzând-o, cu plângere a strigat Ţie: Fiul meu, cum Te-au pironit pe cruce fiii evreilor şi Te-au omorât? Ci scoală, ca să dobândească mărire cei ce cu credinţă laudă, Cuvinte, cinstitele Tale patimi.

Stihoavna din Octoih

TROPARUL, glasul 1:

Al răbdării stâlp ai fost, râvnind părinţilor celor mai dinainte, cuvioase, lui Iov întru patimi, lui Iosif întru ispite şi vieţii celor fără de trup, fiind în trup, Alipie părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., al Sfântului Nicon, glasul al 3-lea:

Se bucură Lacedemonia având sfânta raclă a moaştelor tale, care izvorăşte izvoare de tămăduiri, şi mântuieşte din nevoi pe toţi cei ce aleargă la tine cu credinţă, Părinte Nicon cuvioase. Pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-l la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...**, se cântă troparul sfântului (de două ori), **Slavă...** al cuviosului, **Şi acum...**, al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Unul din Octoih, cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor două pe 8.

CANONUL Sfântului Alipie

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Calul şi pe călăraşul în Marea Roşie, Cel ce a «sfărâmat războaiele cu braţ «înalt, Hristos i-a scuturat şi pe «Israel l-a mântuit, pe cel ce «cântă cântare de biruinţă».

Fiind plin de har, umple sufletul meu de bucurie, ca să laud viaţa ta şi petrecerea ta, Alipie, prin care ai veselit pe toţi, deopotrivă cu îngerii nevoindu-te.

Ca pe alt Samuel te-a sfinţit Dumnezeu din pântecele maicii tale, Alipie fericite, şi te-a făcut a vedea cele ce au să fie, ca pe un prooroc dumnezeiesc, vrednicule de laudă.

Ca să arate Dumnezeu strălucirea ta pe care ai avut-o, pe urmă bine nevoindu-te, când

te-ai născut, cuvioase, a umplut locaşul de lumină dumnezeiască, mai presus de gând.

A Născătoarei:

Graiul cinstitului prooroc a luat sfârşit, că iată, Fecioara a născut pe Dumnezeu cu trup, Care a ridicat pe oamenii cei ce erau mai înainte zdrobiţi de păcatele greşelilor.

Alt Canon, al Sfântului Nicon

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: **Pe Faraon cel ce se purta...**

Fiindu-ţi cuprins sufletul de dragostea patriei cereşti şi poftind frumuseţile cele de acolo şi mărirea cea stătătoare, te-ai îndepărtat pe sineţi de patria cea de pe pământ şi de părinţi, Nicon pururea pomenite.

Slavă...

Mutându-te din loc în loc, ai fugit de lucrurile cele trecătoare, lepădând avuţia cea lumească, cu mutările de loc, nesuferind, fericite, pe nici unul din cei trupeşti să-ţi ocărască bunul neam al sufletului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Preamărite s-au grăit în neamurile neamurilor pentru tine, ceea ce ai încăput în pântece pe Dumnezeu Cuvântul şi rămânând curată, Născătoare de Dumnezeu, Marie; pentru aceea toţi te cinstim pe tine, care după Dumnezeu ne eşti nouă ocrotitoare.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai înfipt pe nimic pământul cu porunca Ta şi «ai ridicat neţinut pe cel îngreu«nat, pe piatra cea neclintită a «poruncilor Tale, Hristoase, în«tăreşte Biserica Ta, Unule, Bu«nule şi Iubitorule de oameni».

Ca un luminător pus pe sfeşnicul faptei celei mai bune, cu virtuţile cele luminoase, părinte, tot sufletul care cu credinţă s-a apropiat de tine, l-ai luminat cu cugete de dreaptă credinţă, izbăvindu-l de întunericul păcatului.

Făcându-ţi mişcările sfinţitului tău gând către paza dumnezeieştilor legi ale duhului, te-ai arătat înger pe pământ, luând vieţuirea îngerilor, fiind cu trup, părinte purtătorule de Dumnezeu Alipie.

Cu mintea te-ai arătat înstrăinat de cele supărătoare ale vieţii, pururea pomenite, şi cu osârdie ai mers către greutăţile petrecerii sihăstriei, arătându-ţi inima ta a fi locaş Duhului, cuvioase.

A Născătoarei:

Fecioară, palat curat al Cuvântului, arată sufletul meu

casă a Duhului. Şi mă adapă cu apa izvorului celui începător de viaţă pe mine, care mă aprind de arsura păcatului. Ca după datorie să te măresc pe tine.

Alt Canon, al Sfântului Nicon

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut...

Alergând de la Răsărit la Apus, pe toţi i-ai aprins cu propovăduirea pocăinţei. Pentru aceasta ai aflat numire pe potriva ta, arătându-te purtător de numele pocăinţei, cuvioase.

Slavă...

Punând în sufletul tău, părinte, râvna Mergătorului înainte, propovăduiai mai înainte arătarea lui Hristos cea de a doua în lume şi ziceai: Faceţi din inimă roade vrednice de pocăinţă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ceea ce singură ai născut pe Domnul a toată lumea! Bucură-te, ceea ce ai cauzat viaţa oamenilor! Bucură-te, munte umbros şi netăiat! Bucură-te, ceea ce eşti fără prihană, sprijinul credincioşilor!

Irmosul:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra bolţii «cereşti şi ai zidit Biserica, «Tu pe mine mă întăreşte întru «dragostea Ta, că Tu eşti mar-«ginea doririlor şi credincioşi-«lor întărire, Unule, Iubitorule «de oameni».

CONDACUL Sfântului Nicon, glasul al 6-lea:

Podobie: Plinind rânduiala...

Vieţii îngereşti urmând, cele frumoase ale lumii ca nişte gunoaie le-ai socotit, cărarea pocăinţei arătându-ne nouă, de Dumnezeu purtătorule Nicon cuvioase. Pentru aceasta pe tine te cinstim, săvârşind acum pomenirea ta. Că eşti cu adevărat izvorul tămăduirilor.

ICOS

Lui Dumnezeu te-ai făgăduit, părinte, din pruncie, fugind de mărirea deşartă a vieţii şi toată fapta bună din tinereţe alegând, ai pustnicit prealuminat. Crucea Domnului pe umeri luând, pe cărările Lui, Nicon, ai umblat luminat. Şi urmând toată îndrăzneala Botezătorului Ioan şi râvna pocăinţei, propovăduitor te-ai arătat, strigând prin cetăţi «pocăiţi-vă», apropiatu-s-a Împărăţia cerească a lui Hristos cea fără sfârşit, celor ce cu credinţă dreaptă şi cu gând curat o primesc acum. Pentru aceasta şi sicriului moaştelor tale ne închinăm cu dreaptă credinţă, că este cu adevărat izvor de tămăduiri.

SEDEALNA Sfântului Alipie, glasul al 8-lea:

Podobie: **Pe Înţelepciunea...**

Alt Simeon te-ai arătat nouă, înţelepte, că înălţându-ţi trupul de la pământ pe stâlp, Părinte Alipie, ai biruit cetele demonilor, cugetătorule de Dumnezeu, tânguindu-se amar, şi i-ai alungat pe ei în locuri neumblate. Pentru aceea te-ai arătat podoabă dumnezeiască, laudă părinţilor, întărire sihaştrilor. Pentru aceasta, strigăm ţie cu credinţă: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă... a Sfântului Nicon, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău...**

Râvnei celei cinstite a Botezătorului ai urmat şi în lume ai propovăduit arătarea Ziditorului cea înfricoşătoare şi de a doua, şi tuturor ai strigat: Acum faceţi roade vrednice Domnului şi pocăinţă deplină din inimă, cuvioase, părintele nostru.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ocârmuieşte, Curată, ticălosul meu suflet şi te milostiveşte spre el, cel ce alunecă de mulţimea greşelilor în adâncul pierzării, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi, în ceasul înfricoşătoarei morţi, tu pe mine mă răpeşte de la demonii cei ce mă clevetesc şi de hotărârea cea înfricoşătoare.

A Crucii, a Născătoarei:

O, minune înfricoşătoare! O, taină nouă!, striga Curata şi cea fără prihană Fecioara, când a văzut pe Domnul întins pe lemn. Cel ce poartă toate în palmă, ca un osândit Se osândeşte pe Cruce de judecătorii cei fără de lege.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Dumnezeiască pogorârea Ta cunoscând-o Ava- «cum cu mai înainte vederea, «Hristoase, cu frică a strigat «către Tine: Spre mântuirea «poporului Tău ai venit, ca să «mântuieşti pe unşii Tăi».

Dragoste adevărată, milostivire şi credinţă, nădejde întărită şi vieţuire neînşelată luând asupra ta, părinte, te-ai făcut slujitor lui Hristos.

Stând în stâlp, neclintit de pornirile cele potrivnice, ai biruit tabăra demonilor şi celor ce se clătinau te-ai făcut întărire nemişcată, preafericite.

Făcutu-te-ai plin de ape dumnezeieşti şi ai răcorit sufletele cele topite de arsura cumplitului păcat, gânditorule de Dumnezeu, întru tot fericite Alipie.

Arătatu-te-ai demonilor cu adevărat, cu totul înfricoşător şi neapropiat, chinuindu-i cu biciul sfinţitelor tale rugăciuni şi departe alungându-i, Alipie.

A Născătoarei:

Vindecă patimile sufletului meu şi-mi luminează gândul şi inima mea, Stăpână, ceea ce ai născut pe Hristos, Dătătorul de lumină, pe Domnul cel Preabun.

Alt Canon, al Sfântului Nicon

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Dorind de cunoştinţă adevărată, fericite, fapta ţi-ai făcut-o treaptă de suiş către socotinţă, lepădându-te de bârfele păgânilor.

Slavă...

Curăţindu-ţi-se mai înainte ochii inimii cu fapte dumnezeieşti, vesteai mai înainte cele viitoare, având cuget văzător.

Şi acum..., a Născătoarei:

Dăruieşte-ne nouă iertare greşelilor, ca Cel ce eşti fără de păcat, şi împacă lumea Ta, Dumnezeule, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, la «Tine vin şi către Tine strig: «Luminează sufletul meu cel «întunecat, Hristoase, ca un «milostiv».

Fiind dat cu totul la Atotţiitorul, părinte, ai suferit cu osârdie stare îndelungată fără de acoperământ, pătimind tare de ploi şi de zăduf.

Stând totdeauna, cuvioase, în laude şi în rugăciuni, ai luat harul strălucirii celei în trei lumini prin curăţia minţii şi ai strălucit lumină de vindecări.

Îngrădindu-ţi trupul tău în stâlp, nu te-ai oprit să alergi cu gândul către Cel dorit al tău, plin fiind de lumină.

A Născătoarei:

Născut-ai Sfânt, pe Dumnezeu, Sfântă Fecioară, Care S-a făcut om pentru milostivire şi sfinţeşte pe cei ce-L slăvesc pe Dânsul, cu credinţă şi cu frică.

Alt Canon

Irmos: Mânecând, strigăm...

Pe cel ce era la tine neruşinat, care era lovit cu rană de Dumnezeu trimisă, l-ai însănătoşit cu rugăciunile tale şi l-ai făcut a te cinsti pe tine.

Slavă...

Casă prealăudată ai ridicat Mântuitorului, făcându-te tu mai întâi casă vie şi însufleţită, sfinte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Viaţă ne-ai odrăslit nouă, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, pe Ziditorul şi Domnul, Care înviază toate.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Marea patimilor cea sălbăticită, cu viforul cel «stricător de suflet, potoleşte-o, «Stăpâne Hristoase, şi din stri«căciune mă scoate ca un mi«lostiv».

Duhurile răutăţii de faţă împroşcând cu pietre, nicidecum nu te-au clătinat pe tine stând în stâlp şi pe piatra cea întărită.

Mult ai răbdat, cuvioase, dându-ţi ţie Domnul răbdarea cea adevărată şi de toate nevoile te-a izbăvit.

În chip uimitor lumină se vedea deasupra stâlpului tău, cuvioase, în toate zilele, luminându-ţi simţirile sufletului, făcătorule de minuni.

A Născătoarei:

Tare mângâiere în necazuri, scăpare şi ocrotitoare ştiută, toţi te avem pe tine; mântuieşte de primejdii pe robii tăi.

Alt Canon

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Dumnezeul cel ce S-a preaslăvit întru mădularele tale te-a slăvit pe tine, cu minunate minuni. Pentru aceea ţi-ai şi împlinit lipsa vieţii pe stâlp, ca să vorbească cu tine în casa cea dumnezeiască.

Slavă...

Ca pe alt Moise te-a cunoscut pe tine Lacedemonia, îngreunând Egiptul patimilor cu bătăile dumnezeieştilor tale învăţături ale pocăinţei, scoţând-o din răutate.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mântuitu-ne-am de cumplite greşeli cu rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, şi luăm dumnezeiasca strălucire a Fiului şi Dumnezeului tău, Cel ce S-a întrupat negrăit din tine cea fără prihană.

Irmosul:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fără«delegile mele, şi mă ridică din «adâncul răutăţilor, rogu-mă. «Căci către Tine am strigat şi «mă auzi, Dumnezeul mântui«rii mele».

CONDACUL Cuviosului Alipie, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca o pârgă a firii...

Ca un temei al faptelor bune şi împodobire a sihaştrilor, Biserica te măreşte pe tine astăzi şi te laudă, Alipie. Cu rugăciunile tale, dă celor ce cinstesc din dragoste vitejiile şi luptele tale, scăpare din cumplite greşeli, ca cel ce eşti cu numele neîntristării numit.

ICOS

De viaţa lui Alipie cea dumnezeiască şi întocmai cu a înge-

rilor, veniţi de vă miraţi preoţi, împăraţi, călugări şi mireni şi popoarele cele de Dumnezeu înţelepţite. Şi să urmăm faptelor lui, ca şi părţii lui să ne învrednicim, cu rugăciunile lui, o, iubitorilor de praznic. Pentru că acesta cerească laudă cântă neîncetat lui Dumnezeu, ca cel ce este cu numele neîntristării numit.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Alipie Stâlpnicul.

Acesta a trăit în zilele împăratului Heraclie, în anii 608, şi se trăgea din cetatea Adrianopolei paflagonilor. Mai înainte de a se naşte el, s-a arătat prin nişte semne dumnezeieşti maicii sale în ce chip vrea să fie. Şi după naştere a mirat atât pe oamenii cei de atunci, cât şi pe cei de acum, cu vederea şi cu auzirea lui. Că se arătă maică-sa când era grea cu dânsul, că ţinea în braţe un mieluşel frumos, care avea în corniţele lui făclii aprinse. Acesta era semn al virtuţilor şi strălucirii ce avea să aibă el mai pe urmă, căci s-a luptat cu toată nevoinţa şi a întrecut pe mulţi cu răbdarea, că a stat pe stâlp în soare 53 de ani. De aceea rănindu-l şi pe el vicleanul diavol, ca şi pe Iov, cu rană, pentru aceasta Sfântul în pizma vrăjmaşului s-a rezemat întru acel stâlp numai pe o parte de a răbdat 13 ani, de nu s-a mai întors pe cealaltă parte, până când şi-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu. Iar toată vremea vieţii lui a fost o sută de ani.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nicon, numit şi «Pocăiţi-vă».

Acesta se trăgea din ţara Armeniei, fiind fiu al unui oarecare om mare. Deci, auzind dumnezeiescul glas ce zice: «Tot cel ce va lăsa pe tată sau pe mamă» şi celelalte, şi-a lăsat tot şi s-a dus la o mânăstire, unde a arătat tot felul de nevoinţe şi a întrecut pe toţi monahii cei mai dinainte de dânsul, cu desăvârşită aspră petrecere. Iar tatăl său aflând că se află la mânăstire, cerceta toate locaşurile călugărilor. Iar Sfântul, ieşind din acea mânăstire, a colindat tot Răsăritul propovăduind tuturor şi zicând: «Pocăiţi-vă». Deci s-a dus şi în insula Creta la toate cetăţile şi oraşele din ea; apoi s-a dus la cetatea Lacedemoniei, în care a făcut multe minuni şi a zidit o biserică în numele lui Hristos, Mântuitorul nostru. Unde, aflându-se până în sfârşit, s-a mutat către Hristos cel dorit, luând cununa nevoinţei.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Stelian Paflagonul.

Acesta a fost sfinţit din pântecele maicii sale şi s-a făcut locaş Duhului Sfânt. Pentru aceasta, împărţindu-şi bogăţia la săraci şi făcându-se monah, a covârşit pe toţi monahii cei de atunci prin nevoinţă obositoare şi vieţuire aspră. Apoi s-a dus în pustie, şi a intrat într-o peşteră în care primea hrană de la un dumnezeiesc înger. Şi s-a făcut doctor de felurite nevindecate patimi. Căci, când urma boală aducătoare de moarte şi mureau pruncii, şi părinţii rămâneau fără de copii, atunci câte maici chemau cu credinţă numele acelui Sfânt

Stelian şi zugrăveau sfânta lui icoană, iarăşi năşteau alţi prunci. Însă şi prunci bolnavi izbăvea de boală. Deci, aşa vieţuind pururea-pomenitul şi vindecări şi minuni multe săvârşind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Părintelui nostru Acachie cel din Scara.

Acest cuvios era într-o mânăstire ce se afla în Asia. Şi când era tânăr cu vârsta ducea sihăstrească viaţă. Avea îndrumător şi stareţ pe un monah foarte leneş şi neînfrânat. Deci, atâtea necazuri şi supărări răbda de la el fericitul, încât la mulţi poate par necrezute. Căci uneori avea ochiul negru de lovituri, alteori gâtul şi alteori avea rănit chipul. Iar după ce au trecut nouă ani, sub ascultarea acelui nemilostiv bătrân, s-a mutat către Domnul şi a fost îngropat în cimitirul părinţilor. Atunci bătrânul său s-a dus la un mare şi înţelept părinte şi i-a zis: Fratele Acachie a murit. Iar acel părinte n-a crezut cuvintelor lui, dar bătrânul iarăşi i-a zis: Vino de vezi. Deci s-au dus amândoi la cimitir. Atunci, acel mare părinte a întrebat pe Cuviosul Acachie ca pe un viu aşa: Frate Acachie, ai murit? Iar mereu-mulţumitorul şi desăvârşit-ascultătorul a arătat încă şi după moarte supunerea sa, căci, răspunzând, a zis: Cum este cu putinţă, părinte cuvioase, să moară omul făcând ascultare? Atunci, îndrumătorul şi stareţul de mai înainte îngrozindu-se de această preamărită minune a căzut cu faţa la pământ în lacrimi. Şi făcându-şi chilie lângă mormântul cuviosului, acolo şi-a petrecut viaţa, cu înfrânare, mărturisindu-se părinţilor pentru bătăile ce le dădea Sfântului şi zicând cuvântul acesta «Ucidere am făcut».

Iar cinstitele moaşte ale Cuviosului Acachie au fost păzite prin dumnezeiască putere mai presus de toată stricăciunea şi de fireasca dezlegare. Şi au rămas întregi multe înconjurări de ani. S-a întâmplat odată ca să iasă monahii acelei mânăstiri să secere, vremea la aceasta chemându-i, şi numai doi fraţi au rămas în mânăstire. Unul ca să păzească, iar celălalt pentru că era bolnav. Şi s-a întâmplat că a murit cel bolnav, iar celălalt frate singur fiind, nu putea să-i sape mormântul şi să facă şi celelalte trebuincioase spre îngropare. Aşadar, deschizând mormântul cel gata al Sfântului Acachie, a pus acolo pe fratele cel mort împreună cu Sfântul. A doua zi, mergând la mormânt, a aflat pe fratele cel mort aruncat afară din mormânt; şi iarăşi l-a băgat în mormânt. Şi fiindcă iarăşi l-a aflat pe el aruncat afară, se tânguia către Sfântul, îndreptându-se şi zicând: Auzit-am, Sfinte Acachie, că nimeni altul n-a sporit întru ascultare ca tine. Dar acum, precum văd, te-ai făcut atât de neascultător şi mândru, încât nu primeşti pe fratele în mormântul tău, ci îl arunci afară. Deci, sau lasă-l pe el să se afle cu tine într-un mormânt, sau, de-l vei arunca pe el iarăşi afară, mai mult nu te voi suferi, ci te voi scoate eu afară din mormânt. Şi a pus pe fratele iarăşi în mormântul Sfântului şi s-a dus. Iar a doua zi ducându-se iarăşi, pe fratele cel mort l-a aflat zăcând în mormânt, iar pe Sfântul Acachie nu l-a aflat. Şi aşa până astăzi se vede deşert mormântul care poartă numele Sfântului Acachie.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Iacov Pustnicul.

Acest fericit Iacov, ducându-se la muntele ce este la treizeci de stadii de la oraşul Cirului, zăbovea neavând peşteră, nici cort, nici colibă, ca prin acestea să scape de fireştile nevoi. Trupul lui era legat cu lanţuri foarte grele pe sub cămaşa sa cea de păr, cu care erau legate şi gâtul şi mijlocul său. Asemenea, avea lanţuri spânzurate împrejurul gâtului său, două pe partea dinainte şi două pe partea dinapoi, care, petrecându-se prin cercul de jos de alături, închipuiau litera H; şi pe la coatele mâinilor avea câte un lanţ de fier. Hrana lui era, seara, linte muiată. Iar din aceste osteneli el a secerat darurile Duhului Sfânt. Căci pe un prunc mort, pe care îl plângea tatăl său, care zicea către Sfântul: Ştiu, robule al lui Dumnezeu, că poţi, numai nu te îngreuia a face rugăciune. Sfântul, înduplecându-se de lacrimile tatălui, l-a înviat pe copil şi l-a dat sănătos în mâinile tatălui său. Din multele fapte ale Sfântului acestuia numai una să pomenim. Un oarecare aducea Sfântului apă de departe, de două ori pe săptămână. Şi închipuindu-se diavolul pe sine întru asemănarea Sfântului, întâmpina pe la mijlocul căii pe cel ce ducea apa şi, luându-i apa, îl trimitea acasă, pentru ca prin lipsa de apă să pună pe Sfântul în nedumerire. Iar odată venind aducătorul de apă şi nesimţindu-l spurcatul diavol, l-a văzut bătrânul şi i-a zis: Ce este aceasta, fiule? Multă vreme a trecut de când n-ai adus apă, şi am ajuns nu în mică supărare pentru lipsa de apă. Iar acela i-a răspuns: Pururea părinte, la ceasul şi ziua rânduită, eu aduc apă, dar tu, întâmpinându-mă, când într-un loc, când într-altul, nu-mi îngăduiai ca să vin aici. Iar Sfântul a zis către dânsul: De acum înainte, măcar de mii de ori de mă vei vedea că te întâmpin şi te opresc, sau te cert pe tine, fiule, să nu-mi dai vasul până ce nu vei ajunge la locul acesta. Aşa nevoindu-se şi mare făcător de minuni făcându-se, întru bucurie s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Sil, episcopul Corintului din Persida.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii bisericii Sfântului Gheorghe cel din Cipari, şi pomenirea Sfâtului Noului mucenic Gheorghe Hiotul, care a pătimit la anul 1807.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Domnul părinţilor cel preaînălţat văpaia a «stins-o, pe tineri i-a rourat, pe «cei ce cântau cu un glas: Dum-«nezeule, binecuvântat eşti».

Prearăbdătorul şi tarele Alipie, întru mulţi ani îngreunându-se de îngheţuri, se încălzea cu căldura Duhului preaslăvit.

Având vieţuire către cerească înălţime, n-ai băgat în seamă trupul, ca pe cel ce era să se strice, şi când acest trup putrezea, n-ai băgat în seamă durerile.

Nu te-ai îngrijit de osteneli, de toată patima dulce te-ai lepădat, părinte, şi, luptându-te cu frigul şi cu zăduful, te-ai nevoit în văzduh, cântând: Dumnezeule, binecuvântat eşti.

A Născătoarei:

Cel necuprins a luat trup cu minte şi cu suflet din tine, pururea Fecioară, ca să mântuiască pe cei ce strigă: Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Alt Canon

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Suindu-te părinte pe cele patru virtuţi ca într-o căruţă, ai alergat la înălţime ca alt Ilie, cântând Mântuitorului tău: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Slavă...

Ca un râvnitor ţi-ai lăsat, părinte, haina celor ce te iubesc. Întru care necăjindu-ţi şi îngreunându-ţi trupul, îţi odihneai sufletul, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce eşti înţelepciunea cea ipostatică a Celui Preaînalt, umple de înţelepciune şi de putere dumnezeiască, prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu, pe toţi cei ce cu credinţă cântă Ţie: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Ţie, Făcătorule a toate, tinerii în cuptor danţ a «toată lumea împreună cântau: «Toate lucrurile pe Domnul «lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi în-«tru toţi vecii».

Nou Samuel te-ai arătat, Alipie, văzând mai înainte cu curăţia minţii ceea ce va să fie, şi spunând tuturor mai înainte, ca un prooroc dumnezeiesc, cele ce ţi s-au arătat ţie de la Domnul, părinte.

Stâlpul Bisericii cel cu chip de lumină, turnul cel neclintit, zidul cel nemişcat al tuturor oamenilor care cred în Dumnezeu, sluga lui Hristos, Alipie să se cinstească.

Bine ai adormit părinte cu somnul, care este rânduit tuturor drepţilor, adormind mai înainte multe feluri de patimi, cu rugăciunile şi cu priveghe-rea. Pentru aceasta, avându-te acum pe tine ocrotitor neadormit ne-am îmbogăţit.

A Născătoarei:

Naşterea ta a făcut pierdut acum rodul păcatului, care s-a născut prin înşelăciunea şarpelui, Fecioară, ceea ce singură eşti pierderea blestemului. Pentru aceasta te cinstim întru toţi vecii.

Alt Canon

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Îmbrăcămintea sufletului cea curată şi nespurcată, trupul tău cel răbdător şi fără patimă, având-l Lacedemonia ca o comoară dumnezeiască, cere sănătate durerilor celor trupeşti şi sufleteşti, cântând cu un glas: Tineri, binecuvântaţi, preoţi, lăudaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Mormântul, izvorând daruri de tămăduiri, vindecă toată durerea bolilor şi a patimilor, şi tot felul de răutate şi toată slăbiciunea tuturor celor ce cu credinţă cântă: Tineri, binecuvântaţi, preoţi, lăudaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Înduplecă pe Mântuitorul şi Domnul pentru noi, cei ce scăpăm la acoperământul tău, cuvioase, ca unul ce eşti cu numele biruinţei şi stai înaintea lui Dumnezeu, să ne scape de toată răutatea şi supărarea vrăjmaşilor demoni şi de boli, pe cei ce cu credinţă te lăudăm întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mintea nu poate să spună lucrul cel înfricoşător al naşterii tale, cum naşti şi fecioreşti după naştere, Preacurată, precum Însuşi Domnul tuturor ştie. Pe Care nu înceta rugându-L, Fecioară, să se mântuiască cei ce cu credinţă strigă Fiului tău: Popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul tiranul haldeilor l-a ars ne-«buneşte cinstitorilor de Dum-«nezeu. Iar văzându-i pe aceş-«tia cu putere mai bună mân-«tuiţi, Făcătorului şi Mântui-«torului a strigat: Tineri, bine-«cuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, «popoare, preaînălţaţi-L întru «toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Isaia dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut «fiu pe Emmanuel, pe Dum-«nezeu şi Omul. Răsăritul este «numele Lui, pe Care mărin-«du-L, pe Fecioara o fericim».

Viaţa ta cea sfinţită, din scutece s-a arătat lui Dumnezeu, strălucind cu lumina virtuţilor, fericite. Iar moartea ta s-a făcut scumpă înaintea lui Hristos, părinte Alipie, vârful sihaştrilor.

Ca un luminător prealuminat luminezi tot pământul, alungând înşelăciunea patimilor şi

risipind întunericul păcatului; şi cu dumnezeieştile străluciri de tămăduiri, luminezi pe cei ce te laudă pe tine.

Şedere pe stâlp ai făcut, înţelepte, în cincizeci şi trei de ani nevoindu-te cu osârdie ca un pătimitor, cu căldura şi cu iarna necontenit fiind îngreunat.

Sfântă pomenirea ta ne sfinţeşte pe noi, înţelepte, cu Sfântul Duh, săvârşind-o pe ea sfinţit şi pe tine lăudându-te, părinte, cu credinţă întru dânsa, ca pe un sprijinitor şi ocrotitor al sufletelor noastre.

A Născătoarei:

Dăruieşte-mi mie lumină, ticălosului şi păcătosului şi celui ce sunt în întunericul patimilor, şi mă izbăveşte pe mine de lucruri rele şi de văpaia care mă aşteaptă pe mine, Stăpână preacurată, ocrotitoarea celor ce te laudă.

Alt Canon

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

De faţă îndulcindu-te, părinte, de viaţă, pentru care te-ai nevoit pe pământ, după putinţă încuviinţându-te cu viaţă îngerească, şi mutându-te, fericite Nicone, către petrecerile cele fără de materie, roagă-te, purtătorule de Dumnezeu, să se mântuiască cei ce cu credinţă aleargă la Biserica ta.

Slavă...

Te bucuri în cer cu îngerii, stând înaintea Dumnezeului tuturor. Şi pe pământ izvorăşte daruri sicriul, în care cu cinste zace sfântul şi cinstitul tău trup, celor ce cu credinţă se apropie şi cu frică se ating de moaştele tale, Preafericite Nicone.

Şi acum..., a Născătoarei:

Întru tine s-a cinstit curăţia fecioriei, Prealăudată Marie, că numai tu, zămislind pe Dumnezeu în pântecele tău, mai presus de fire, L-ai născut întrupat, rămânând fecioară preadevărată. Pentru aceea, mai ales, Născătoare de Dumnezeu te lăudăm pe tine, şi ne închinăm ţie şi te mărim.

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pă«mântului s-au minunat. Că «Dumnezeu S-a arătat oame«nilor trupeşte şi pântecele tău «s-a făcut mai desfătat decât «cerurile. Pentru aceea pe tine, «Născătoare de Dumnezeu, în«cepătoriile cetelor îngereşti şi «omeneşti, te mărim».

LUMINÂNDA Sfântului Alipie.

Podobie: Femei, auziţi...

Mai presus de om te-ai luptat, părinte cuvioase, cu puterea lui Hristos. Că ai stat pe stâlp ani cincizeci şi trei, înţelepte Alipie,

strâmtorându-te de pretutindeni, şi acum ai aflat săvârşirea tuturor virtuţilor, fericite.

Slavă..., a Sfântului Nicon:

Sicriul unde zace trupul tău cel cu bună laudă izvorăşte daruri de tămăduiri din destul tuturor celor ce vin cu credinţă către tine pururea, purtătorule de Dumnezeu, Nicone.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toate cetele Îngerilor şi ale Arhanghelilor te laudă pe tine, Fecioară, Maica lui Dumnezeu celui Preaînalt, şi tot neamul omenesc te preamăreşte pe tine cu dragoste.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe cei ce se închină cu toată inima şi cu toată cucernicia Crucii şi patimilor Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, părtaşi slavei şi locuitori raiului îi arată.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Îndestulându-te de cele dorite, cuvioase, luminezi cugetele tuturor celor de pe pământ, care cu credinţă săvârşesc pomenirea ta, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru. Şi s-au adunat la dumnezeiasca ta Biserică, cu toată buna-credinţă, preafericite (de două ori).

Urmând tu râvnei Mergătorului-înainte, strigai tuturor, preafericite: Pocăiţi-vă din toată inima, că a sosit împărăţia lui Hristos; pe Care roagă-L neîncetat pentru noi, care cu credinţă te mărim pe tine.

De la Răsărit ai alergat, părinte, la Apus şi pe toţi i-ai luminat cu cuvintele pocăinţei, cunoscându-te cetatea ta, Lacedemonia, ca pe alt Moise, tăind acum Egiptul patimilor cu învăţăturile pocăinţei.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestea isprăvilor tale. Pentru aceasta, în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele demonice le-ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat; îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Prefacerea celor scârbiţi, izbăvirea celor neputincioşi fiind, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, păzeşte cetatea şi poporul, pacea celor din războaie, liniştea celor înviforaţi, una ocrotitoare a credincioşilor.

A Crucii şi a Născătoarei:

Dacă Te-a văzut Preacurata pe Cruce spânzurat, tânguindu-se, striga ca o maică: Fiul meu cel preadulce şi Dumnezeul meu, cum suferi patimă de ocară?

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI ŞAPTEA

Sfântul Marele Mucenic Iacov Persul.

La **Doamne, strigat-am...**, se pun stihirile pe 6, glasul al 2-lea:

Podobie: **Când de pe lemn...**

Părăsind cele veselitoare ale lumii, neamul, strălucirea, bogăţia şi frumuseţea, şi lepădându-te de toată simţirea şi tăindu-ţi-se trupul, ai urmat patimilor lui Hristos, Iacove, bucurându-te. Şi, ca un părtaş al patimilor Lui, ai ajuns acum a fi părtaş cu adevărat măririi şi împărăţiei Lui (de două ori).

Secerându-ţi-se mădularele trupului şi răbdând dureri şi rănile cele nesuferite, mucenice al lui Hristos, vrednicule de laudă Iacove, şi călcând cu bărbăţie cruzimea tiranilor, ai luat cununa biruinţei cea de mult preţ. Cu care acum împodobindu-te, fericite, stai înaintea dumnezeiescului scaun al Stăpânului tău, împreună cu cei ce au luptat împreună cu tine (de două ori).

Având către Hristos îndrăznire, mucenice pururea-pomenite, stai în ajutor cu fierbinţeală, pentru toţi cei ce săvârşesc cinstită prăznuirea ta, scăpându-i de nevoi, păzindu-i de patimi, izbăvindu-i de toată întâmplarea celor rele, dându-le şi mântuire sufletească, cu sfinţitele tale rugăciuni, ca să mărim nevoinţele tale cele luminate (de două ori).

Slavă..., glasul al 2-lea, a lui Studit.

Răbdând în lupte, mucenice Iacove, ai dat trupul tău pentru Hristos Dumnezeu. Şi tăindu-ţi-se mâinile şi picioarele, şi coapsele, şi braţele, şi pulpele, şi degetele, şi mai pe urmă capul tău, ai zburat în ceruri, împărăţind cu Împăratul a toată lumea. Pentru aceasta, mai viteazule decât toţi mucenicii, nu lipsi a te ruga să se mântuiască sufletele noastre de toată vătămarea celui străin.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: **Când de pe lemn...**

Singură Preasfântă Mireasă a lui Dumnezeu ai zămislit în pântece fără strâmtorare pe Dumnezeu cel neîncăput, făcându-Se om pentru bunătate. Pentru aceasta te rog, scapă-mă de patimile care mă necăjesc, ca, umblând pe calea cea strâmtă şi dreaptă, să ajung la calea care duce la viaţă, Fecioară.

A Crucii şi a Născătoarei, asemenea:

Când a văzut Mieluşeaua cea preacurată pe Mielul său, de voie trăgându-Se spre junghiere ca un om, tânguindu-se, zicea: Te grăbeşti Hristoase să mă faci fără de fiu pe mine, care Te-am născut? Pentru ce ai făcut aceasta, Mântuitorule a toată lumea? Dar încă laud şi măresc bunătatea Ta cea mai presus de gând şi de cuvânt, Iubitorule de oameni.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., a sfântului, glasul al 5-lea:

Ai fost minunat lăudat, Iacove, făcându-te îndelung-răbdător în toate chinurile. Că tăindu-ţi-se degetele şi mâinile, braţele, picioarele şi pulpele până la coapse, ai răbdat. Mai pe urmă, rugându-te, ţi-au tăiat şi cinstitul cap, mucenice mult-pătimitorule; nu înceta pentru noi rugându-te lui Hristos, să se miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Bucură-te, frumuseţea lui Iacov, pe care a ales-o Dumnezeu, pe care a iubit-o, Uşa celor ce se mântuiesc, linguriţa cea purtătoare de văpaie, pierzarea blestemului, cu totul binecuvântată, pântece încăpător de Dumnezeu, îndreptarea celor căzuţi, mai sfântă decât Heruvimii, şi mai aleasă decât făptura, vedere cu anevoie a se vedea, auzire preanouă, grai nespus, căruţă a Cuvântului, nor din care a răsărit Soarele Hristos, luminând pe cei din întuneric, şi dând mare milă.

A Crucii şi a Născătoarei, asemenea:

Mieluşeaua, văzând pe Mielul său odinioară mergând spre junghiere, cu osârdie urma, strigând către El acestea: Unde mergi Fiul meu, preadulce Hristoase? Pentru ce ai făcut această călătorie? Au doară te aşteaptă altă nuntă în Cana, unde mai înainte ai făcut din apă vinul? Dă-mi cuvânt mie, roabei Tale. Fiul meu preaiubit, nu mă trece cu vederea, Îndurate, pe mine care Te-am născut mai presus de cuvânt, Dumnezeule, Cel ce dăruieşti lumii mare milă.

TROPARUL, glasul al 4-lea:

Cu mucenicia cea neobişnuită şi înfricoşătoare şi cu vitejiile răbdării, pe toţi i-ai minunat, mult-pătimitorule, cu tăierea fiecărei părţi din trup, rugăciuni de mulţumită preaminunat ai dat către Dumnezeu. Pentru aceasta în pătimirea ta cunună ai luat, şi te-ai suit către scaunul Împăratului ceresc al lui Hristos Dumnezeu, Iacove. Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-l la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul sfântului (de două ori), Slavă... Şi acum..., al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih

Psalmul 50

CANOANELE

Amândouă din octoih, fără mucenicine şi al sfântului pe 6.

CANONUL sfântului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos «Dumnezeu, Celui ce a despăr«ţit marea, şi a trecut pe po«porul pe care l-a izbăvit din «robia egiptenilor, că S-a prea«mărit».

Stând acum înaintea scaunului lui Hristos, purtând cunună, mărite mucenice Iacove, cu rugăciunile tale, dă-mi lumină strălucitoare şi har din ceruri.

Răsăritu-ne-ai ca nişte zori multluminoase, ieşind de la Răsărit, şi ai luminat Biserica lui Hristos cu strălucirea patimilor, fericite Iacove.

Slavă...

Arătând împotrivire de tânăr ca un biruitor, te-ai învrednicit de lauda şi de răsplata celor desăvârşite şi măririi celei veşnice, mucenice Iacove.

Şi acum..., a Născătoarei:

Trâmbiţe proorocesti te-au propovăduit pe tine mai înainte, învăţând taina care s-a făcut cu tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, văzând de departe minunile tale.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru...

Făcutu-te-ai ca o viţă aleasă a lui Hristos, curăţit cu secera chinurilor, şi, aducând multă roadă, te-ai dus la linurile Mântuitorului.

Înţelepţeşte ai trecut cu vederea cele ce se strică şi lesne se risipesc, ale celor curgătoare, purtătorule de cunună. Şi ca un isteţ ai ales mai de cinste nemişcarea celor ce pururea sunt stătătoare.

Slavă...

Tăindu-ţi-se trupul din cruzimea tiranilor, ţi s-au pricinuit cununi, luminate Iacove, şi îndulcirea desfătării Raiului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Miluitu-s-a cu adevărat omenirea, prin dumnezeiasca ta naştere, Fecioară, unindu-se după ipostas cu Stăpânul tuturor, Mireasă a lui Dumnezeu.

Irmosul:

Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cel ce prin «lemn ai omorât păcatul, şi «frica de Tine o sădeşti în ini-«mile noastre, celor ce Te lău-«dăm pe Tine».

S E D E A L N A, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea...

Răsărind Hristos celor de pe pământ stea arătată de curând de la Persida, pe dumnezeiescul Iacov şi pururea-pomenitul mucenic, printr-însul a alungat negura înşelăciunii, şi credincioşilor le-a luminat harul Duhului. Pentru aceasta, noi, cei ce săvârşim pomenirea lui, să prăznuim cu credinţă şi să strigăm, zicând: Purtătorule de chinuri, mult-pătimitorule, roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Sufletul meu, Fecioară, cel smerit, din pruncie întinându-l eu, cel necurat, şi cu cuvintele şi cu faptele, pe mine însumi m-am întinat; şi nu am ce face, sau unde să scap, nici altă nădejde afară de tine, Fecioară, nu ştiu. Vai mie, netrebnicul! Pentru aceasta sunt rugător către tine, Preacurată, şi, acum alergând, mă rog mărturisindu-mă ţie: Greşit-am. Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu iertare de greşeli să-mi dăruiască, că întru tine, Fecioară, nădejdile mi-am pus eu, robul tău.

A Crucii şi a Născătoarei:

Pe tine, Dumnezeul, şi Stăpânul şi Mântuitorul, Curata văzându-Te spânzurat pe Cruce fără dreptate, tânguindu-se, striga Ţie: Că lumea se veseleşte luând mântuire, iar pântecele meu arde văzând răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Preabunule Dumnezeule, Cel ce eşti fără răutate, Doamne. Ci grăbeşte de Te scoală a treia zi din morţi, o, Iubitorule de oameni, şi mântuieşte turma Ta de toată primejdia şi de toată răutatea.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, auzul rânduielii Tale şi Te-am «preamărit pe Tine, Unule, Iu-«bitorule de oameni».

Fiind întărit cu toată întrarmarea ce ţi s-a dat de la Dumnezeu, mărite, toată rătăcirea celor ce se închină focului ai ars-o.

Cere pentru noi curăţire, cei ce săvârşim cinstită pomenirea ta, ca cel ce ai îndrăzneală, mucenice Iacove.

Slavă...

Pâraiele sângelui care au curs din mădularele tale, de trei ori fericite, au stins toată văpaia înşelăciunii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Îndreptează gândurile mele, Preacurată, către limanul cel bine liniştit al nepătimirii şi al curăţiei.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor «Doamne, întru lumina porun-«cilor Tale povăţuieşte-ne pe «noi, că afară de Tine pe alt «Dumnezeu nu ştim».

Ca un pământ bun şi roditor te-ai făcut cu adevărat înţelepte, tăindu-te cu plugul chinurilor celor amare, aducând Ziditorului lucrare de pământ cu multă roadă.

Stins-ai, preaalesule, săgeţile cele înfierbântate ale vrăjmaşului, cu sângele mădularelor trupului tău cele tăiate, de trei ori fericite, că te-ai arătat îngrădit cu nădejdea şi cu credinţa.

Cu totul fiind rodit, ca o jertfă a lui Hristos, preaînţelepte, când ţi se tăiau cumplit mădularele tale aduceai pururea potrivită cântare şi plăcută laudă.

Slavă...

Dă curăţie întinăciunilor sufletului meu, slăvite mucenice al lui Hristos, dând răscumpărare durerilor tale şi pâraiele sângiurilor tale, prealăudate.

Şi acum..., a Născătoarei:

Glasul cel adevărat aducând cu inima şi cu limba, naşterii tale celei cinstite şi înfricoşătoare, te numim pe tine acum, Născătoare de Dumnezeu curată.

Cântarea a 6-a:

Irmos: **De adâncul greşelilor...**

Primind cu înţelepciune învăţătura rudeniilor tale celor de aproape, cu bucurie ai mers către lupte, slăvite, şi ai luat cununile biruinţei.

Pătimind ca în trup străin, ai răbdat, mucenice Iacove, şi, tăindu-ţi-se mădularele, trimiteai laudă Stăpânului.

De faţă te-ai îmbrăcat cu haină de mântuire şi cu veşmânt de veselie, vopsit cu sângele tău, preaînţelepte, ca un mucenic purtător de biruinţă.

Slavă...

Săvârşind călătoria mucenicie, ai luat sfinţită cunună de biruinţă; şi acum după vrednicie dănţuieşti împreună cu cetele mucenicilor, Iacove mărite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Neispitită de bărbat ai născut Fecioară, rămânând fecioară,

arătând semnele Dumnezeirii celei adevărate, a Fiului şi Dumnezeului tău.

Irmosul:

De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adân-«cul milostivirii Tale cel neur-«mat; din stricăciune, Dum-«nezeule, scoate-mă».

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: Căutând cele de sus...

Îndemnat fiind de bună soţia ta, ca cel cu suflet răbdător, şi de înfricoşătoarea judecată temându-te, porunca perşilor şi îngrozirea ai surpat, Iacove, şi te-ai arătat mucenic minunat, la trup ca o viţă fiind tăiat.

ICOS

Din suflet să suspinăm toţi, lacrimi vărsând, văzând pe mucenicul amar tăiat în bucăţi. Căci ca nişte câini lătrând, adunându-se călăii, au rupt mădularele minunatului şi viteazului între mărturisitori mucenic. Ce este dar, voi spune: De socotiţi puţin aşteptaţi, şi voi zice toate cu osârdie, cum ca o jertfă Domnului s-a adus; la trup ca o viţă fiind tăiat.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci şi şaptea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Iacov Persul.

Acesta a trăit pe vremea lui Onoriu şi Arcadie, împăraţi creştini, în anii 395. Creştin de la strămoşii săi, locuind în cetatea perşilor ce se numea Bitlava, în ţara eluzisiilor, de neam cinstit şi luminat, şi foarte iubit de Izdegherd, împăratul perşilor. Şi pentru că era iubit de el foarte, s-a lepădat de credinţa lui Hristos şi s-a tras împreună cu împăratul la pierzare. Deci, s-au înstrăinat mumă-sa şi femeia lui de dânsul, căci a ales mai mult dragostea împăratului decât a lui Hristos şi, pentru mărirea trecătoare, a dobândit ruşine veşnică şi osândă, cum îi scriau ele. Din aceste cuvinte umilindu-se cu sufletul, s-a depărtat de legea cea deşartă a împăratului şi plângea că s-a despărţit de Hristos. Drept aceea, stând înaintea împăratului, a mărturisit credinţa cea în Hristos. Iar împăratul, mâniindu-se foarte asupra lui, a poruncit să-i taie fiecare încheietură a mădularelor trupului lui. Deci tăindu-l tot bucăţi, de prin toate încheieturile, ale mâinilor, ale picioarelor şi ale braţelor, i-au rămas numai capul şi pântecele. După aceea, i-au tăiat şi capul. Şi aşa a luat de trei ori fericitul cununa nevoinţei cea nestricăcioasă.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Pinufrie, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Natanael, care cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei «trei tineri au dispreţuit porun-«ca cea prea fără de Dumnezeu

«şi, fiind aruncaţi în mijlocul «focului răcorindu-se au cân-«tat: Binecuvântat eşti, Dum-«nezeul părinţilor noştri».

Cu întărirea gândului şi cu răbdarea sufletului, tăinduţi-se trupul, mucenice, ai fost neschimbat şi neplecat, fiind întărit cu dumnezeiasca credinţă, Iacove, şi strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Îndreptându-ţi cugetele tale către ţintirea chemării celei de sus, şi, fiind înconjurat cu chinurile, nu te-ai înecat, ci, cu lesnire, ai răbdat rănile celor fără de lege, şi tăindu-te, cântai: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Fericit eşti şi bine îţi va fi ţie acum, preafericite, că ai biruit sălbăticia vicleanului cea neîmblânzită şi nebunia tiranului, şi ai strigat cu osârdie: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Arătatu-te-ai sfeşnic ca aurul strălucit, luminii celei neapuse, şi făcliei şi strălucirii celei dumnezeieşti, luminând toată lumea cu raza cinstitei feciorii, care mântuieşti pe cei ce cântă: Binecuvântată eşti, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Dumnezeu care S-a...

Întărindu-te cu puterea lui Dumnezeu, ai risipit adunările şi împotrivirile celor vicleni, fericite, şi, primind tărie, ai luat cununa biruinţei, strigând: Binecuvântaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Tăierile mădularelor le vedeai ca pe nişte adaosuri de bunuri, mucenice, neuitându-te la durerile de acum, ci socotind pe cele ce au să fie înfrumuseţata încununare a mucenicilor, care s-a preagătit de Judecătorul cel drept.

Câştigând întărită răbdare, mai presus de fire, ai fost ca un turn sigur, fericite, primind pornirile şi săgeţile vrăjmaşilor fără de frică şi strigând: Binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Cu multă iuţime pornindu-se asupra ta vrăjmaşul, începătorul de răutate şi pierzătorul de suflet, şi îndemnând pe tirani să-ţi surpe tăria sufletului tău, n-au putut, mărite, că erai îmbrăcat cu toată întrarmarea lui Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fântână limpede a nemuririi te ştim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ca pe una ce ai năs-

cut pe Cuvântul Tatălui cel nemuritor, Care a mântuit de moarte pe toţi cei ce-L preaînalţă pe El în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu care S-a pogorât în cuptorul cel cu «foc la tinerii evreilor, şi văpaia «în răcoreală a prefăcut-o, ca «pe Domnul lăudaţi-L lucru«rile, şi-L preaînălţaţi întru «toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel...

Dănţuind împreună cu mucenicii ca un mucenic, de trei ori fericite, şi, stând înaintea scaunului lui Hristos, cu rugăciunile tale izbăveşte de primejdii cumplite pe cei ce săvârşesc pomenirea ta şi praznicul tău cel purtător de lumină cu veselie.

În ceruri te-ai sălăşluit cu adevărat ca un mucenic, o, Iacove, unde sunt adunările mucenicilor, unde se odihneşte sfinţita mulţime a tuturor sfinţilor, unde sunt duhurile drepţilor, unde este Biserica celor născuţi acum.

Purtând făclie, stai acum înaintea Mântuitorului tuturor, pentru Care ai răbdat tăierea mădularelor trupului tău şi cu tărie ai nesocotit ispita focului şi a bătăilor. Pentru aceasta toţi cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Slavă...

Fiind împodobit cu porfiră împestriţă, vopsită cu sângiurile tale, acum împărăţeşti împreună cu Hristos, Iacove. Că prin patimi ai aflat izvorul nepătimirii, cu care te-ai învrednicit a te îndulci în veci, preafericite.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca pe una ce ai zămislit pe Dumnezeu şi ai fost adevărată Maică lui Dumnezeu, pe tine te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, asemănând chemarea cu firea lucrurilor şi cu cuviinţă aducându-ţi ţie dumnezeiescul glas.

Irmosul:

Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, Care cu «negrăită înţelepciune a venit «să înnoiască pe Adam, cel că«zut rău prin mâncare în stri«căciune, din Sfânta Fecioară «în chip de negrăit întrupân«du-Se pentru noi credincioşii, «cu un gând întru laude Îl «slăvim».

LUMINÂNDA

Podobie: Femei, auziţi...

Aprinzându-te de râvna lui Hristos, Mucenice Iacove, ai

ars rătăcirea perşilor şi, ca o viţă a viei, tăindu-ţi-se trupul din porunca tiranului, preaînţelepte, cântai cântare cuvioasă şi laudă Treimii celei neapropiate.

A Născătoarei:

Marie Preacurată, Cădelniţă de aur, ceea ce ai fost încăpere a neîncăputei Treimi, întru care Tatăl bine a voit, şi Fiul S-a sălăşluit, şi Duhul cel Preasfânt umbrindu-te pe tine, Fecioară, te-ai arătat Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii şi a Născătoarei:

Stând lângă crucea Fiului tău, Preacurată, şi văzând pironit cu cuie pe Cel mai presus de fire ieşit din pântecele tău, strigai: Fiul meu, cum pătimeşti, Cel ce cu glasul Tău clatini tot pământul? Cu adevărat milostivindu-Te spre neamul omenesc, suferi cu milostivire.

LA LAUDE

Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Trecând cu vederea legătura trupului, ţi-ai dat mădularele trupului fără cruţare, purtătorule de nevoinţe. Pentru aceasta Însuşi Hristos, puitorul de nevoinţe, cu mărirea biruinţei din cer te-a împodobit pe tine.

Soarele slavei, Hristos, cu razele cunoştinţei, gânditor luminându-te pe tine, purtătorule de nevoinţe, te-a mântuit cu Dumnezeiescul Dar de întunericul necunoştinţei şi de înşelăciunea necredinţei.

Trecând norul chinurilor, purtătorule de nevoinţă, te-ai sălăşluit întru lumina veseliei lui Hristos. Întru care adu-ţi aminte de cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta şi te laudă pe tine, Iacove.

Slavă..., a sfântului, glasul al 8-lea:

A lui Gheorghe Sicheliotul.

Cu credinţă adunându-vă astăzi, iubitorilor de privelişte, uitaţi-vă de vedeţi lupta străină şi schimbată a lui Iacov, care ne-a strălucit nouă de la Persida, ca steaua ce s-a arătat magilor, şi i-a povăţuit către cunoştinţa cea adevărată. Că acest viteaz, când cădea, biruia pe vrăjmaşi, şi când i se tăiau mădularele, slăbeau vinele tiranilor, întărindu-se el cu purtarea de grijă cea de sus, strigând: Deşi îmi tăiaţi mădularele care sunt simţitoare, dar am pe Hristos, Care toate îmi face mie după gândire. Pentru aceasta văzând mai înainte viaţa cea viitoare, prin moartea care era înaintea tuturor, spre aceea se sârguia să treacă. Întru care şi

petrecând, ne cere de la Dătătorul de cunună Dumnezeu, iertare, luminare şi mare milă, nouă celor ce săvârşim pomenirea lui.

Şi acum..., a Născătoarei:

Podobie: O, preamărită minune...

Fiind cuprins de întunericul necunoştinţei şi îngreuiat de somnul cumplitei mâhniri şi acoperit de negura necazului şi oprit de nevoi, nu mă lăsa să pier până în sfârşit, Stăpână milostivă, păzeşte-mă de toate supărările acestea. Că numai pe tine te am nădejde, după Dumnezeu.

A Crucii şi a Născătoarei:

Cum voi suferi văzând junghierea Ta cea fără dreptate, Cuvinte? Cum voi vedea dumnezeieştii Tăi ochi închişi, care au luminat pe orbi? Cum voi vedea buzele Tale tăcând, care au deschis buzele celor mulţi? Pântece, sfărâmă-te, inima mea, rupe-te, nu sufăr a trăi, striga Preacurata cu amar lăcrimând.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile Octoihului pe 4, şi ale sfântului, Cântarea a 3-a pe 4. Prochimen glasul al 4-lea: Sfinţilor care sunt pe pământul Lui... Stih: Mai înainte vedeam pe Domnul... Apostolul: Din Epistola a doua către Timotei (1, 8-18): Fiule Timotei, nu te ruşina de mărturisirea Domnului nostru... Aliluia, glasul al 4-lea: Strigat-au dreptii... Stih: Multe sunt necazurile drepţilor... Evanghelia de la Ioan (15, 1-7): Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Eu sunt viţa cea adevărată...

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul; de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI OPTA

Sfântul Cuvios Mucenic Ştefan cel Nou şi Sfântul Mucenic Irinarh.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6; ale cuviosului 3 şi ale mucenicului 3.

Stihirile cuviosului, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Fiind afierosit din tinereţe cu totul Domnului, te-ai făcut afară de trup şi de dragoste lumească, preasfinţite, făcându-te sihastru ales şi locaş dumnezeiescului Duh, Ştefane; că închizându-te în casă foarte strâmtă, fericite, ţi-ai întrarmat gândul către cer, ca să vezi frumuseţea cea negrăită a Împăratului Hristos şi Dumnezeu, la a Cărui asemănare închinându-te, ai pătimit foarte tare.

Postind patruzeci de zile ca Stăpânul, fiind păzit în tem-

niţă, te-ai gătit către mucenicie, sfinţite Ştefane, întărirea sihaştrilor şi podoaba mucenicilor. Pentru aceasta, ca nişte fiare năvălind spre tine cei fără de milă, ca pe un miel fără de răutate te-au târât şi te-au sfârâmat fără dreptate şi cu cei fără de lege te-au pus, nevoindu-te tare şi rugându-te cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Poporul cel fără de lege plecându-se nelegiuirilor împăratului celui fără de lege, te-a împroşcat cu pietre pe tine, cuvioase, fără de milă, ca pe cel întâi-pătimitor şi cinstit Ştefan, capul tău cel sfânt l-au sfărâmat şi, cu cruzime târându-te pe drumurile cele mai mari, au vărsat măruntaiele tale, preafericite, nemilostivindu-se de tine nici după moarte. O, minunată vârtutea ta! O, ce gând! O, cât este de multă răbdarea ta, Ştefane, prin care ai luat cunună neveştejită!

Alte stihiri, ale mucenicului, acelaşi glas.

Podobie: A treia zi ai înviat, Hristoase...

Nevoinţele cinstitului luptător şi ostenelile ostaşului lui Hristos, lăudându-le după vrednicie credincioşii, să strigăm Domnului: Pentru rugăciunile lui, scoate-ne pe noi din toată nevoia.

Datu-ţi-s-a de la Dumnezeu pace multă ţie, celui ce ai trecut valul celor cumplite, Irinarhe preafericite, viteazule ostaş şi rugătorule pentru cei ce te laudă pe tine.

Împreună cu tine au pătimit ceată de femei şi dumnezeiască adunare de copii, cu Sfântul Acachie tare săvârşindu-şi nevoinţele, înşelăciunea împuţinând, Irinarhe fericite.

Slavă..., a Sfântului Ştefan, glasul al 6-lea:

A lui Studit.

Din pruncie te-ai afierosit lui Dumnezeu, preasfinţite Ştefane, ca marele prooroc Samuel. Şi suindu-te în munte ca un sihastru, bine i-ai plăcut Lui, şi iarăşi te-ai dezbrăcat bărbăteşte spre pătimire şi pentru icoana Lui foarte tare ai răbdat izgoniri şi pătimiri, şi ai suferit a fi în legături şi în temniţe, fiind târât şi bătut şi cu pietre împroşcat, şi zdrobindu-ţi-se capul, te-ai învrednicit cununilor de la Hristos Dumnezeu. Căruia roagă-te pentru cei ce din dragoste săvârşesc pururea cinstită pomenirea ta, să se izbăvească de patimi şi de încercări, şi de judecata ce va să fie, şi să izbăvească sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cunoscut-am că Dumnezeu este întrupat din tine, Născă-

toare de Dumnezeu Fecioară, însăţi curată şi singură binecuvântată. Pentru aceasta lăudându-te, neîncetat pe tine te mărim.

A Crucii şi a Născătoarei:

Podobie: Toată nedejdea...

Dacă a văzut odinioară Mieluşeaua cea nepătată şi Stăpâna cea fără prihană pe Mielul său înălţat pe Cruce, se văita ca o maică şi spăimântându-se striga: Ce este această vedere nouă şi minunată, preadulcele meu Fiu? Cum poporul cel nemulţumitor Te-a dat judecăţii lui Pilat? Şi Te osândesc la moarte pe Tine, Viaţa tuturor? Însă laud, Cuvinte, pogorârea Ta cea de negrăit.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., a Sfântului Ştefan, glasul al 8-lea:

Păzind cea după chip fără de vătămare, cuvioase părinte, ai stat împotrivă bărbăteşte pentru icoana lui Hristos; nespăimântându-te de îngrozirea lui Copronim, ci cu sabia Duhului l-ai ucis pe el. Pentru aceasta având îndrăzneală către Dumnezeu, păzeşte turma ta de toate eresurile, Ştefane, mult-pătimitorule.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

A Crucii şi a Născătoarei:

Podobie: O, preamărită minune...

Ce vedere este aceasta ce se vede, care se arată ochilor mei, o, Stăpâne? Cel ce toată zidirea o cuprinzi, eşti spânzurat pe lemn şi mori, Cel ce dai tuturor viaţă, zicea Născătoarea de Dumnezeu plângând, când a văzut pe Cruce înălţat pe Cel ce a strălucit dintr-însa în chip de negrăit, Dumnezeu şi Om.

TROPARUL

Sfântului Ştefan, glasul al 4-lea:

Pustniceşte mai înainte pregătindu-te în munte, taberele vrăjmaşilor celor netrupeşti cu toată arma Crucii le-ai pierdut, întru tot fericite. Şi iarăşi spre chinuire bărbăteşte te-ai îmbrăcat, ucigând pe Copronim cu sabia credinţei. Şi pentru amândouă te-ai încununat de la Dumnezeu, cuvioase mucenice Ştefane, pururea pomenite.

Slavă..., al mucenicului, asemenea:

Mucenicul Tău, Doamne, Irinarh...

Şi acum..., al Născătoarei.

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La **Dumnezeu este Domnul...**, se cântă troparul sfântului (de două ori), **Slavă...**, al mucenicului, **Şi acum...**, al Născătoarei de la troparul sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Din Octoih unul cu irmosul pe 6, şi ale sfinţilor, două pe 8.

CANONUL Sfântului Ştefan.

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin «adânc, pe prigonitorul Faraon «văzându-l înecat, a strigat: «Lui Dumnezeu cântare de bi«ruinţă să-I cântăm».

Cu bucurie trecând tu pe calea cea strâmtă a nevoinţei, cu întinderea muceniciei tale ai strâmtorat pornirea vrăjmaşilor şi ai moştenit viaţă largă, fericite.

Rădăcină neroditoare te-a rodit pe tine mai înainte cea cu numele Anei, ca odinioară pe Samuel, şi te-a dat pe tine dar lui Dumnezeu, însemnând darul vieţii tale, înţelepte.

Foarte cu sfinţenie mergând la dumnezeiasca ceată a sihaştrilor, ai strălucit cu virtuţile ca o stea prealuminoasă, luminând tainic pe credincioşi, Cuvioase Ştefane.

Chinuindu-ţi trupul cu închisoarea locuinţei celei strâmte, ţi-ai ridicat gândul către cele cereşti, înţelepte, lăţindu-te bine cu suişuri.

A Născătoarei:

Pe uşa cea neumblată, pe locaşul cel curat al curăţiei, pe cea frumoasă între femei, pe Preasfânta Stăpână, cu glasuri sfinţite să o mărim poporul cel sfinţit.

Alt Canon, al mucenicului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, acelaşi glas şi irmos:

De smintelile vieţii şi de patimile ce mă supără pe mine, alină-mi mintea mea, Mucenice Irinarhe, şi mă învredniceşte să laud senin pomenirea ta.

Vitejeşti cununi ca un viteaz luptător luând, Mucenice Irinarhe, te-ai mutat de pe pământ la pacea cea fără luptă şi la lumina vieţii cea adevărată, de Dumnezeu fericite.

Slavă...

Cu izvoarele sângelui stingând văpaia prigonitorilor, ai udat gândurile credincioşilor, ca să înflorească cu dreaptă credinţă dragostea vieţii veşnice, Mucenice Irinarhe.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Cuvântul cel neîncăput şi L-ai născut, Cortule în care Dumnezeu a încăput, mântuieşte-mă de întreit valul răutăţilor celor cumplite, care mă îmbulzesc pe mine, Curată.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este sfânt precum Tu...

Mintea ta cu plecarea către Dumnezeu înfrumuseţându-se, părinte, s-a arătat foarte frumoasă şi plină de tot harul cu adevărat şi părtaşă dumnezeieştii lumini.

Închinându-te cinstitei icoane a lui Hristos, şi celei ce L-a născut pe El, fericite, ai urât porunca cea nelegiuită a împăratului celui nelegiuit, cu puterea dumnezeiescului Duh.

Legându-te cel nebun cu fier pe tine, cel ce ai avut inimă de fier, te trimite în temniţă ca pe un păzitor al învăţăturilor credincioase, Ştefane preafericite.

Picioarele tale cele frumoase, cuvioase, le-ai avut de faţă umblând luminat pe cărările muceniciei şi zdrobind capetele vrăjmaşilor, Ştefane fericite.

A Născătoarei:

Din tine, cea singură Curată, S-a întrupat Cuvântul Dumnezeu cel Preaînalt, precum ştie. Şi ne-a mântuit pe noi din stricăciune, cei ce ne închinăm dumnezeieştii bunăvoinţei Lui, celei pentru milostivire.

Alt Canon

Irmos acelaşi:

Întăritu-te-ai cu dumnezeiască putere şi ai mers spre lupte, cu îndrăzneală, preafericite, suferind răni şi chinuri de la duşmani, purtătorule de luptă, mucenice preaviteazule.

Putere ţi-a dat ţie Hristos, marele purtător de luptă, să strici înşelăciunea şi să ruşinezi pe vrăjmaşul cel ce se laudă fără de ruşine şi fără de vreme în zadar se făleşte, mucenice Irinarhe.

Slavă...

Surpat-a pe şarpele cel începător de răutate, ceata sfinţilor cu osteneli bărbăteşti luptându-se tare, şi cu puterea dumnezeiescului Duh, răbdând bătăi şi legături.

Şi acum..., a Născătoarei:

Dumnezeiasca scară, pe care a văzut-o luminat de demult Iacov întinsă de pe pământ la cereasca înălţime, pe Preacurata Maria, palat Stăpânului, să o lăudăm.

Irmosul:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, «Care ai înălţat fruntea credin-«cioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai «întărit pe noi pe piatra mărtu-«risirii Tale».

CONDACUL Sfântului Irinarh, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând...

Stea luminoasă şi nerătăcită te-ai arătat lumii, care vesteşti pe Soarele Hristos cu razele

tale, purtătorule de luptă Irinarhe, şi înşelăciunea toată ai stins-o, iar nouă lumină ne-ai dat, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

SEDEALNA, glasul 1:

Podobie: **Mormântul Tău...**

Lămurindu-te cu sihăstria ca aurul în ulcea, ai strălucit, înţelepte, cu pătimirea cea după lege şi ai luat cunună asemenea numirii tale. Pentru aceasta bucurându-ne prăznuim preasfântă pomenirea ta, cinstindu-ţi nevoinţele tale, pururea pomenite Ştefane.

Altă Sedealnă, glasul al 4-lea:

Podobie: **Cel ce Te-ai înălţat...**

Pildă te-ai făcut călugărilor, şi pătimitorilor te-ai cunoscut înfrumuseţare, împodobindu-te cu amândouă, vrednicule de minune Ştefane. Pentru aceasta ai şi luat cununi îndoite, ale sihăstriei şi ale pătimirii. Ci, roagă neîncetat pe Hristos pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, părinte Ştefane.

Slavă..., a mucenicului, asemenea:

Pământul şi apa au împărţit luptele tale cele tari, luptătorule cel cu cuget viteaz, prin care ai risipit trufia rătăcirii şi ai moştenit strălucirea cea mai presus de lume, cea veşnică, dimpreună cu toţi sfinţii mucenici, preafericite. Deci, roagă-te lui Hristos pentru toţi cei ce te cinstesc pe tine, de trei ori fericite Irinarhe.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti scăpare celor ce se află întru înfricoşări şi împăcare cu Dumnezeu celor greşiţi, Preasfântă Stăpână, păzeşte-ne de toată primejdia şi de răutatea oamenilor, şi de osânda cea îngrozitoare şi de patimile necinstei, pe noi cei ce cu credinţă neîndoită te chemăm pe tine, pururea Fecioară prealăudată.

A Crucii şi a Născătoarei:

Stând lângă Crucea Fiului tău şi Dumnezeu, Fecioară, strigai cu durere suspinând şi lăcrimând fierbinte: Vai mie, o preadulce, cum suferi lovituri de la bărbaţii cei fără de lege, şi pătrunderile cuielor şi moartea făcătorilor de rele, cu adevărat îngrijind să mântuieşti neamul omenesc!

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, «cinstita Biserică cu dumneze-«iască cuviinţă cântă, strigând: «Din cuget curat întru Domnul «prăznuind».

Luminat fiind cu lumina Duhului, prin dumnezeiasca rugăciune, ai dat, părinte, lumină

orbilor, urmând Stăpânului şi Dumnezeului tău, de Dumnezeu insuflate.

Cei ce înotau în mare te-au văzut pe tine de departe, cârmuindu-i pe dânşii către limanul cel lin, fericite, cu dumnezeiescul har, care au chemat cu credinţă numele tău, părinte Ştefane.

Jertfindu-te ca o junghiere sfinţită, te-ai adus Celui jertfit pentru tine, Ştefane, şi te-ai odihnit în corturile celor întâi-născuţi veselindu-te.

Cu cinstitul tău cuvânt, cel ce mai înainte pe jumătate era uscat, cu totul s-a arătat sănătos, minunându-se, mucenice, de harul ce s-a dat ţie de la înălţime din destul, spre îndreptarea oamenilor.

A Născătoarei:

Întru tine, cea cu totul fără prihană, mi-am pus nădejdea mântuirii mele, către acoperământul tău am alergat, fii mie ajutor, Fecioară, scoţându-mă din cele de groază.

Alt Canon

Irmos acelaşi:

După lege ai alergat, după lege te-ai luptat, după lege ai şi fost încununat, cu legea lui Dumnezeu fiind întărit, şi nevătămat pe tine însuţi păzindu-te, preafericite.

Nesuferind, fericite, a urma înşelăciunii, la dumnezeiasca cunoştinţă ca un înţelept bucurându-te te-ai apropiat, lumina cea înţelegătoare luând şi luminător arătându-te.

Nicicum nu te-a ascuns pe tine adâncimea iezerului primindu-te, întru tot fericite mucenice, cunoscându-te că eşti mărturisitor cu totul adevărat al dumnezeieştilor patimi ale lui Hristos, Irinarhe.

Slavă...

Făcându-vă jertfă sfântă şi înjunghiaţi fiind şi zgâriaţi dimpreună şi cu foc pe toate părţile arzându-vă, nu v-aţi lepădat de Hristos, purtătorilor de chinuri, vrednicilor de laudă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară ai rămas după naştere, precum ai fost şi înainte de naştere. Că ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, Cel ce ne-a izbăvit pe noi prin mijlocirea ta, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele «celor ce aleargă la Tine cu «dragoste, mă rog, luminea«ză-le, ca să Te vadă, Cuvinte al «lui Dumnezeu, pe Tine, Ade«văratul Dumnezeu, pe Cel ce «chemi din negura greşelilor».

Cu cununile mucenicilor a încununat ostenelile tale cele pustniceşti cu adevărat, cuvioase, însuşi singurul purtător de luptă Dumnezeul nostru, Care te-a întărit pe tine împotriva ucigaşilor.

Luptându-te cu bună laudă, mucenice, ai fost împreună cu mulţimea mucenicilor în temniţă împreună vorbind cu ei. Care ca nişte stele înconjurându-te pe tine, ca pe soarele cel neapus, mai mult se luminau.

Cu cuvinte dumnezeieşti fericim pe sfinţii mărturisitori şi râvnitorii dumnezeieştilor patimi, pe cei trei sute şi patruzeci şi doi, care au biruit pe cei necredincioşi.

Smulgerea părului în batjocură, tăierea urechilor şi a mâinilor, şi arderea sfintelor mădulare, a răbdat pentru icoana lui Hristos poporul cel vestit al cuvioşilor.

A Născătoarei:

Preasfântă, ceea ce singură ai născut pe pământ cu adevărat pe Dumnezeu cel mai presus de sfinţi, sfinţeşte pe cei ce te propovăduiesc pe tine pururea Născătoare de Dumnezeu, şi-i mântuieşte cu mijlocirea ta.

Alt Canon

Irmos acelaşi:

Cu sabia răbdării celei tari, a mucenicului celui cu minte vitejească, s-a rănit vrăjmaşul, şi sub picioarele lui l-a supus, şi de râs s-a arătat, fiind ruşinat.

Piciorul tău a stat întru dreptate, precum zice proorocul, înţelepte mucenice, cu cuget nestrămutat, punând piedică celui cu multă măiestrie şi înfrumuseţându-te cu cărările muceniciei.

Slavă...

Tu răutatea prigonitorilor ai întors-o înapoi, mucenic fără de răutate şi fără de vicleşug arătându-te, preafericite Irinarh. Şi pentru sfârşitul tău cel prin sânge cu cununile nestricăciunii te-ai încununat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cunoscând de departe cu taină ceata proorocilor cea de Dumnezeu luminată adâncul cel negrăit al naşterii tale, Fecioară dumnezeiască Mireasă, cu sfinţite semne pe tine mai înainte te-a însemnat.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Aflătorii răutăţii n-au putut să rabde puterea cuvintelor tale, Ştefane, pentru aceea te-au dat pe tine la legături, şi la pedepse, şi la moarte silnică, înşelătorul cel foarte crud.

Ca o pâine ce se coace în foc, fără milă fiind spânzurat de pi-

cioare, te-ai făcut ardere-de-tot, Pavele, şi te-ai adus jertfă lui Dumnezeu, învrednicindu-te a fi împreună-locuitor cu mucenicii.

După lege s-au nevoit în Efes cei treizeci şi opt de cuvioşi sihaştri, închişi, şi cu sugrumare pierzându-şi viaţa, pe aceştia cu credinţă şi cu dragoste să-i fericim.

Tare ai stat împotriva judecătorului şi, rănindu-ţi-se trupul cu răni, ai voit să mori pentru Hristos cel singur nemuritor, vrednicule de laudă, Petre cel cu nume mare.

A Născătoarei:

Pe singura cea prealăudată, pe cea frumoasă între femei, pe Născătoarea de Dumnezeu, pe Peretele cel nesfărâmat al creştinilor, pe Stăpâna cea preacurată, cu inimă neîndoită să o fericim.

Alt Canon

Irmos acelaşi:

Suitu-te-ai pe ape, fiind cârmuit cu mâna cea de-viaţă-începătoare, Irinarhe şi, fiind mântuit, ai cufundat în ele închinăciunea prigonitorilor, cu rugăciunea cea răbdătoare, preasfinţite.

Cu cele mici cumpărând cele mari, s-au dat pe sine chinurilor, sfinţitele femei, omorând cu duhul pe şarpele, amăgitorul Evei, începătorul de răutate.

Slavă...

Sfinţii tineri s-au adus pe sine jertfe curate şi prinoase depline Mielului, Celui ce S-a jertfit pentru noi, ca o jertfă adevărată, spre miros de bună mireasmă, veselindu-se.

Şi acum..., a Născătoarei:

Iată S-a întrupat Domnul din curat sângele tău, Fecioară Maică, şi cu oamenii S-a unit, fără de schimbare, pentru mila cea negrăită, mântuirea noastră lucrând.

Irmosul:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul «ispitelor, la limanul Tău cel lin «alergând, strig către Tine: «Scoate din stricăciune viaţa «mea, mult-Milostive».

C O N D A C, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Prăznuieşte astăzi Biserica prăznuire de veselie, întru pomenirea ta, şi cu credinţă lăudând-o, strigă către tine, Ştefane sfinte, lauda cuvioşilor.

I C O S

În tot pământul cu adevărat s-a răspândit vestea faptelor tale, înţelepte cuvioase mucenice, pe care le-ai lucrat minunat. Pentru aceasta te rog, ca pe cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, cuvioase, roagă-te să-mi dea mie cuvânt vrednic, ca să

laud luptele pe care le-ai suferit de la vrăjmaşii cei văzuţi şi cei nevăzuţi. Pe care mai întâi pustniceşte i-ai surpat, toate zburdările trupului omorându-le, şi cu pătimirea acum pe tiran l-ai biruit Ştefane, cel ce eşti lauda cuvioşilor.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci şi opta, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru şi Mărturisitorul Ştefan cel Nou.

Acesta a trăit pe vremea împărăţiei lui Atanasie, căruia îi zic şi Artemie, fiind patriarh Sfântul Ghermano, şi a fost născut şi crescut în împărătească cetate, fiind fiu din părinţi creştini, anume Ioan şi Ana. Din tânără vârstă se îndeletnicea cu cartea şi se afla în toate zilele cu maică-sa la biserica lui Dumnezeu, dându-se pe sine la post şi la viaţă aspră. Pentru aceasta a luat şi cinul îngeresc, când a fost în vârstă de şaisprezece ani, şi de atunci mai mult sporea la duhovniceştile nevoinţe, biruind toate pornirile trupului. Deci, n-a trecut multă vreme şi minunatul Ioan, egumenul său, s-a odihnit cu pace. Şi a fost aşezat fericitul Ştefan egumen la acel vestit munte al lui Avxentie, săvârşind calea nevoinţei. Iar când semănătorul de zâzanie, diavolul, a voit a porni război mare şi neîncetat asupra Bisericii, adică să nu se mai închine credincioşii la sfintele şi cinstitele icoane, a cărui cea dintâi unealtă a acestui lucru s-a făcut Leon Isaurul, care şi Conon s-a numit, l-a înfruntat fericitul Ghermano şi l-a dojenit din destul. Iar cel dintr-însul născut, vrăjmaşul Constantin Copronim, a făcut şi mai mari răutăţi decât tatăl său, prădând şi pustiind Biserica, şi arzând sfintele icoane, şi izgonind şi chinuind în tot felul pe monahi. Deci, acesta aflând şi de Sfântul Ştefan că se închină la icoane şi că-l numeşte pe el eretic, neascultând de porunca lui şi nevrând să iscălească la eres, a trimis de l-a prins şi după multe chinuri l-a închis în temniţa ce se numeşte Pretorion, unde erau închişi şi alţi aleşi părinţi, pentru pricina aceasta adunaţi, fiind toţi la număr patruzeci şi doi. Încă erau şi alţii cu Preacuviosul Petru şi Andrei, de prin multe ţări, trei sute la număr, dintre care unii aveau nasurile tăiate, alţii urechile, alţii ochii scoşi şi mâinile tăiate şi bărbile rase. Pe care aflându-i fericitul Ştefan îi săruta şi-i îndemna la luptă, făcând la închisoarea Pretoriului toată rânduiala şi slujba călugărească, aşa precum s-ar fi aflat în mânăstire. Aflând împăratul de aceasta şi cum că Pretoriul a fost prefăcut în mânăstire prin Ştefan, după unsprezece luni de când fusese închis în acel Pretoriu, l-au scos din închisoare şi l-au adus înaintea lui. Atunci împăratul a poruncit de l-au aruncat jos şi l-au bătut cu pietre şi cu lemne. Iar unul din ucigaşii aceia a luat un lemn şi l-a lovit în moalele capului de i-a despicat capul. Şi aşa şi-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu şi a luat cununa mărturisirii. Iar cinstitul său trup a fost aruncat de păgânii aceia în mare. Apoi a fost îngropat de nişte creştini la locul unde zace şi astăzi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Andrei, care s-a săvârşit chinuit fiind pentru închinarea la sfintele icoane.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Petru, care s-a săvârşit fiind bătut pentru icoane.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ana, care s-a săvârşit, fiind bătută că a jelit pe Sfântul Ştefan.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici care au mărturisit împreună cu Sfântul Ştefan pentru Sfintele icoane.

Mulţi din ostaşii mai sus-amintitului împărat Constantin Copronim, ortodocşi fiind s-au lepădat de lume şi s-au făcut monahi. Pe aceştia pedepsindu-i nelegiuitul împărat, i-a scos din viaţa aceasta. Căci pe unul dintre ei, Vasilie cu numele, mai întâi l-a orbit, apoi în urmă neplecându-se a se lepăda de închinarea la sfintele icoane, l-a lovit cu călcâiul în pântece şi i-a vărsat măruntaiele şi aşa s-a săvârşit. Altul, fiind închis la Soseniu şi tăindu-i-se nasul, a fost surghiunit la Cherson. Şi vrând a-l omorî a fugit în Hazaria, întru care şi episcop făcându-se mai pe urmă s-a săvârşit. Iar altul, Ştefan cu numele, fiind surghiunit la Sugdaia şi multora fiind de folos, a aflat sfârşitul vieţii. Asemenea şi doi Grigorie împreună cu mulţi alţii fiind surghiuniţi, au adormit în Domnul. Dar şi Ioan cel din Legatari fiind surghiunit la Dafnusia şi de multe ori din porunca împăratului fiind bătut, şi-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Irinarh şi cele dimpreună cu dânsul şapte sfinte femei.

Mucenicul Irinarh se trăgea cu neamul din cetatea Sevastia. Tânăr fiind, era în slujba ucigaşilor, şi când erau pedepsiţi sfinţii mucenici, slujea şi el la pedepsiri. Şi întâmplându-se în zilele împăratului Diocleţian nişte femei creştine să fie cercetate de Maxim, domnul Sevastiei, s-a luminat sufletul lui Irinarh din dumnezeiescul har al lui Hristos şi, văzând pe femeile acelea îmbărbătându-se pentru Hristos şi ruşinând pe tiranul cu minunile ce făcea, pentru aceasta a mărturisit şi el pe faţă cu îndrăzneală pe Hristos. Şi vădindu-se astfel că este creştin, a fost chinuit în multe feluri din porunca tiranului, şi la urmă i-au tăiat capul, împreună şi preotului Acachie, care-l botezase.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Timotei şi Teodor, episcopii; Petru, Ioan, Serghie, Teodor şi Nichifor, preoţii; Vasile şi Toma diaconii; Ierotei, Daniel, Hariton, Socrat, Comasie şi Eusebie monahii şi Etimasie, care toţi de sabie s-au săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşi-«lor tineri. Iar pe haldei arzân-«du-i porunca lui Dumnezeu, «pe chinuitorul l-a plecat a «striga: Binecuvântat eşti Dum-«nezeul părinţilor noştri».

Vestitu-ţi-s-a ţie sfârşitul, fericite, din voia cea lucrătoare de toate. Pentru aceea dându-te

pe sineţi la mai multă postire, din ce în ce mai mult te-ai preamărit, fiind ucis pentru Hristos, Cel ce este Dumnezeu peste toţi.

Ca un purtător de numele celui întâi-pătimitor, te-ai mărit dimpreună cu el, că împroşcându-te cu pietre, şi fiind târât, şi bătut fără milă, ai umplut pământul de sângiuri, şi sufletul tău l-ai dat lui Dumnezeu bucurându-te.

Pe uliţele cetăţii fiind târât fără milă, Mucenice Ştefane, ai netezit cărarea muceniciei credincioşilor. Pe care umblând cu tărie, arătat ai ajuns către cetatea cea cerească.

A Născătoarei:

Preasfinţiţii prooroci foarte lămurit au arătat mai înainte taina cinstitei naşterii tale, Curată, şi acum noi pricepând săvârşirile luminat, te fericim pe tine cu dreaptă credinţă.

Alt Canon

Irmos acelaşi:

De îndurarea ta cea către trup te-ai despreunat, mintea ta, preafericite, aprinzându-ţi, şi cu focul dumnezeieştii dragoste arzându-te, înţelepte, cântarea tinerilor ai cântat: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Fericitu-s-a adunarea cea sfântă a tinerilor şi ceata sfântă de şapte femei, răbdând împreună sfâşierile, focul şi chinurile cu tărie, şi învrednicindu-se de bunurile cele cereşti.

Slavă...

Alungă-se duhurile vicleniei din singură chemarea ta, cunoscându-te pe tine luptător nebiruit al lui Hristos, Irinarhe, cântând cu căldură: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe mine cel cuprins de lene ridică-mă spre lucrarea dumnezeieştilor fapte, Preacurată, întărindu-mă asupra vrăjmaşilor, celor ce se oştesc asupra mea cumplit şi cu gânduri potrivnice mă amăgesc.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Ca nişte fiare foarte furioase au cuprins pe mielul lui Hristos bătându-l, ucigându-l, şi împreună cu oamenii cei fără de lege îngropându-l, cei ce vieţuiesc cu nelegiuirea în veci.

Fără de milă capul ţi l-a sfărâmat vrăjmaşul, cap pe care Dumnezeu întru înălţime l-a încununat cu cununa cea de biruinţă, purtătorule de cunună mult-pătimitorule, lauda mucenicilor şi a tuturor cuvioşilor.

Împotrivindu-se stăruitor prigonitorului, gânditorul de Dum-

nezeu Andrei, chinuit cu răni, şi fără de milă este omorât dreptul, cântând Stăpânului Hristos în veci.

Făcându-te acum casă preasfântă, ai avut locuind întru inima ta pe Cel ce Se odihneşte întru toţi sfinţii, mult-pătimitorule Ştefane, întru toţi vecii.

A Născătoarei:

Cu stropirea dumnezeiescului sânge, care s-a deşertat din coasta Fiului şi Dumnezeului tău, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, rogu-mă, Fecioară, spală întinăciunea care este asupra mea de la păcatul cel rău.

Alt Canon

Irmos acelaşi:

Curgerile sângiurilor încă picând, şi cu frumuseţea rănilor fiind împodobit, Făcătorului de biruinţă te-ai arătat vrednic, Irinarhe, daruri de biruinţă de la Dânsul luând.

Înălţându-te cu dragostea Atotţiitorului, ai smerit sprânceana cea înălţată a prigonitorilor, şi mândria idolească ai ruşinat-o, mucenice purtătorule de lupte, preafericite Irinarhe.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

De milostivirea cea dumnezeiască învredniceşte-mă, mucenice, scăpându-mă de încercări şi de primejdii, pe mine cel ce cu credinţă caldă te cinstesc pe tine, Irinarhe, şi care alerg sub acoperământul tău.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, munte sfânt şi de Dumnezeu umblat. Bucură-te, arătarea lucrurilor celor negrăite, şi aşezarea cea înfricoşătoare, şi vederea cea cu anevoie de văzut. Bucură-te, chemarea celor căzuţi, Fecioară.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie, cuvioşilor rouă ai izvorât, şi jertfa drep-«tului cu apă ai ars-o; căci «toate le faci, Hristoase, cu sin-«gură voinţa. Pe Tine Te prea-«înălţăm întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Te veseleşti văzând cetele îngerilor, ale patriarhilor, ale cuvioşilor, ale proorocilor, ale apostolilor şi ale tuturor drepţilor, de Dumnezeu insuflate. Cu care împreunându-te, adu-ţi aminte, fii apărător celor ce pe pământ te fericesc cinstit.

Ca lumina, ca zorile, ca soarele cel mare, ca cerul înfrumuseţat cu stele, cu luminările minunilor şi ale sfintelor răni te-ai făcut, luminând cu adevărat

cugetul tuturor celor ce te laudă pe tine, Ştefane mucenice, mult-pătimitorule.

Nevoinţele cele tari ale sihăstriei, surpând începătoriile întunericului mai înainte, părinte, mai pe urmă pătimind foarte tare, le-ai dat de tot pierzării, Ştefane, lauda mucenicilor şi lauda cuvioşilor.

Pomenirea ta cea strălucită astăzi luminează marginile pământului cu razele darurilor Duhului cele prealuminoase. Şi pe noi, cei ce o prăznuim pe dânsa acum cu bucurie, luminează-ne şi ne sfinţeşte, de Dumnezeu fericite Ştefane.

A Născătoarei:

Locaşule al luminii, cea de Dumnezeu dăruită, cu adevărat întărirea sfinţilor mucenici şi lauda tuturor cuvioşilor, izbăveşte-ne pe noi de nevoi şi de primejdii şi de năvălirea vrăjmaşilor, pe cei ce te lăudăm.

Alt Canon

Irmos acelaşi:

Pe însăşi cea mai de pe urmă şi desăvârşită dorire ai ajuns, cugetătorule de Dumnezeu Irinarhe, şi părtaş lui Hristos te-ai făcut, cântând cu cei fără de trupuri: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Treime atotputernică.

Scăpând de cursele celor ce te vânau pe tine, în ceata cerească te-ai odihnit, mărite, şi cu oştile mucenicilor te-ai împreunat, şi cu ale celor împreună cu tine luptători. Ş acum te roagă pentru noi toţi, ca să te fericim pe tine.

Slavă...

Tărie şi putere pe Hristos punând, ai trecut noianul cel cumplit al demonilor, şi la limanurile cele de sus ai ajuns, cu totul fiind împodobit, cu totul fiind încurajat din destul cu vărsările de lumină ale Duhului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Neputând cunoaşte minunea cea necuprinsă a naşterii tale, Fecioară Maică, cu tăcere mai mult aceasta o mărim, şi te preamărim pe tine, una cea preafericită şi bună între femei şi prea fără prihană.

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, «spre Care nu cutează a căuta «cetele îngereşti. Iar prin tine, «Preacurată, S-a arătat oame«nilor Cuvântul întrupat, pe «Care mărindu-L cu oştile ce«reşti, pe tine te fericim».

LUMINÂNDA

Podobie: Cercetatu-ne-a pe noi de sus...

Luat-ai de la Hristos cunună îndoită, Ştefan, nevoindu-te în-

tru sihăstrie prea mult, şi mărturisind că cinsteşti icoana Lui şi a tuturor sfinţilor, cu care dimpreună adu-ţi aminte de noi.

Slavă..., asemenea:

Pe cei ce nu se închină icoanei lui Hristos, ca pe unii fără de Dumnezeu i-ai ruşinat, Ştefane, şi te-ai împodobit cu podoabele şi cu rănile muceniciei; pentru aceasta pururea cu credinţă te fericim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Neîntinată Stăpână, Curată şi singură neispitită de nuntă, Împărăteasă şi Doamnă! Roagă-te tu Răscumpărătorului nostru, Celui născut din tine, să mântuiască lumea de toate relele şi de necazuri.

A Crucii şi a Născătoarei, asemenea:

Stând lângă Crucea Ta, Hristoase, ceea ce Te-a născut şi rupându-se la cele dinlăuntru, ca o maică striga Ţie: O, Fiul meu preadulce, cum ai apus de la ochii mei, Cel ce eşti lumina cea neapropiată.

La Stihoavnă, stihirile Octoihului:

Slavă..., a Sfântului Ştefan, glasul al 3-lea:

Afierosit fiind lui Dumnezeu din pântecele maicii tale, ca alt Samuel, Cuvioase Ştefane, după purtarea numelui, cunună te-ai arătat credincioşilor, toiag şi întărire bunei cinstiri, şi Sfântului Duh curat locaş. Cere-ne nouă, celor ce te cinstim pe tine, mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea tuturor celor din nevoi, întru tine îndrăznim, întru tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui născut din tine pentru netrebnicii robii tăi.

A Crucii şi a Născătoarei:

Văzând pe Cel născut din tine, Preacurată, spânzurat pe lemn fără de suflare, cu amar strigai: Preaiubitul meu Fiu, unde a apus frumuseţea feţei Tale, de voie ascunzându-se sub umbra morţii.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile Octoihului pe 4, şi ale Sfântului Ştefan, Cântarea a 3-a pe 4. Prochimen, glasul al 7-lea: **Cerurile mărturisesc minunile Tale...** Stih: **Dumnezeu e preaslăvit...** Apostolul din Epistola către Timotei: **Fiule Timotei, întăreşte-te în harul care e în Hristos Iisus... Aliluia.** Evanghelia de la Matei (10, 23-31): **Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Când vă vor prigoni în oraşul acesta...**

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul; de auzul rău nu se va teme.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A DOUĂZECI ŞI NOUA

Sfântul Mucenic Paramon.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile, pe 6: 3 din Octoih şi 3 ale sfântului, pe glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus eşti chemat...

Fiind strălucit cu arătarea luminii dumnezeiescului Duh arătat, preafericite Paramoane, de tot te-ai scârbit de întunericul cel preaadânc al multor zei, şi aflând vreme bună, fericite, din voia ta ai mers către nevoinţele cele ce erau de faţă cu cuget viteaz, şi, arătându-te purtător de biruinţă, ai surpat pe trufaşul şi vrăjmaşul tuturor oamenilor, slăvind pe Hristos; pe Care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Văzând mulţimea cea cu mult număr, care era junghiată, Paramoane, pentru Dumnezeul şi Împăratul tuturor, te-ai aprins cu râvnă dumnezeiască şi ai strigat: Slugă dreaptă sunt lui Hristos totdeauna, cunoaşteţi tiranilor fără de lege; şi iată că am venit acum de nimeni chemat, să mă jertfesc ca un miel fără de răutate. Dar nu zăboviţi; că mă nevoiesc a mă face jertfă primită Celui ce S-a jertfit cu trupul pentru mine de a Sa bunăvoie.

Cinstită ceata purtătorilor de lupte, fiind cinstită cu înşeptită zecime şi cu întreită sutime, a surpat prin credinţă rătăcirea cea cu mulţi zei a celor fără de lege, cu care dimpreună nevoindu-te cu cuget viteaz, Paramoane, te-ai încununat şi te-ai numărat cu cetele celor fără de trupuri, bucurându-te; cu care împreună roagă-te să ne mântuim de toată nevoia şi de încercări noi, cei ce te lăudăm pe tine şi cu curăţie te fericim.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Nu ascund eu, ticălosul, răutăţile mele, că toate cele ce urăşte Dumnezeu le am eu, spurcându-mi trupul şi duhul şi gândul meu, cu cugete şi cu fapte şi cu cuvinte de ocară şi fără de lege, şi hulind cu limba pe cei ce păcătuiesc; eu sunt care fac cele mai rele. Născătoare de Dumnezeu, dă-mi îndreptare de acestea toate ca, trezindu-mă din obişnuirea mea cea rea, să cad şi să plâng în rămăşiţa vieţii mele pentru relele ce am făcut.

A Crucii şi a Născătoarei:

Nu te tângui, Maica Mea, pentru Mine, Fiul tău şi Dumnezeu, văzându-Mă spânzurat

pe lemn, Care am spânzurat tot pământul pe ape fără ţinere şi am zidit toată lumea. Că Mă voi scula şi Mă voi preamări, şi voi sfărâma cu putere împărăţiile iadului, şi voi pierde puterea lui, şi voi scoate pe cei legaţi de răutatea lui, ca un milostiv, şi le voi dărui lor împărăţia cea veşnică.

STIHOAVNA din Octoih.

TROPARUL, glasul al 4-lea:

Mucenicul Tău, Doamne, Paramon...

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Caută-le la sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul sfântului (de două ori), Slavă... Şi acum..., al Născătoarei, de la glasul troparului sfântului.

Sedelnele de rând din Octoih.

Psalmul 50

CANOANELE

Amândouă din Octoih, şi al sfântului pe 4.

CANONUL sfântului

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Adâncul Mării Roşii cu urme neudate pedestru «trecându-l Israel cel de de-«mult, cu mâinile lui, Moise, «în chipul Crucii, puterea lui «Amalec în pustie a biruit».

Cu luminile Duhului cele luminătoare, luminează Mucenice Paramoane inima mea, celui ce laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină, şi mă întăreşte să stau întru dumnezeieştile legi.

Îmbogăţitu-te-ai luminat, fericite, cu buna laudă a mucenicilor, încuviinţându-te cu podoabe mucenicesti, şi te-ai înfrumuseţat cu răni frumoase, Paramoane. Pentru aceasta cu credinţă te fericim.

Slavă...

Fiind plin de apele cele făcătoare de viaţă ale Duhului, ai răcorit pe cei topiţi de fierbinţeala cea rea a necredinţei şi i-ai îndreptat către apa odihnei, slăvite.

Şi acum..., a Născătoarei:

În vreme ai născut pe Cel fără de vreme, Curată, făcându-Se om, pe Care roagă-L neîncetat, ca pe Fiul tău şi Domnul, să vindece patimile sufletului meu cele învechite, ceea ce eşti fără prihană.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Se veseleşte de Tine...

Smerindu-te pentru Hristos, ai surpat înălţarea vrăjmaşului şi taberele lui le-ai tăiat cu sabia răbdării.

Risipit-ai sfatul cel rău asupra credinţei noastre şi ai pătimit tare, răbdătorule de patimi, mucenice Paramoane.

Slavă...

Întăritu-te-ai cu dumnezeiescul har ca un ostaş tare şi chinurile cele cumplite ca un vis le-ai socotit, Mucenice Paramoane.

Şi acum..., a Născătoarei:

Întăreşte-mi gândul care se răzvrăteşte de multe patimi, Maică a lui Dumnezeu preacurată, ca după datorie să te măresc.

Irmosul:

Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: «Tu eşti puterea mea, Doamne, «şi scăparea şi întărirea».

SEDEALNA, glasul al 4-lea:

Podobie: **Degrab ne întâmpină...**

Mucenicul Paramon, nevoindu-se cu tărie, dumnezeieşte a stins focul multor zei cu râurile sângelui. Pentru aceasta luând harul dumnezeiesc al tămăduirilor alungă demoni şi opreşte boli. Cu rugăciunile lui, Hristoase, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Cu toţi să lăudăm astăzi harul Maicii Dumnezeului nostru, că printr-însa a strălucit bucuria în lume şi aflând toată firea oamenilor dezlegarea blestemului, bucurându-se, strigă: Cu rugăciunile ei, Doamne, izbăveşte-ne pe noi de necazuri.

A Crucii şi a Născătoarei, asemenea:

Dacă ai văzut pe Fiul tău şi Dumnezeu pe Cruce, Fecioară prealăudată şi neispitită de nuntă, lăudai lăcrimând şi strigând: Slavă voirii Tale celei înfricoşate, Cuvinte, că voind ai fost ucis, Viaţa tuturor, ca să mântuieşti lumea din stricăciune, ca un preabun.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, «Soarele dreptăţii, a stat întru «a sa rânduială, precum se cu«vine strigând: Slavă puterii «Tale, Doamne».

Fiindu-ţi inima întărită cu bărbăţie şi înfierbântată cu îndrăznire, mărite, chinurile cele de multe feluri le-ai socotit ca nişte săgetături de prunci, mucenice al lui Hristos.

Văzând pe luptătorii ucişi din poruncile tiranului, mucenicul Paramon a luat râvnă dumnezeiască asemenea cu aceia şi singur de la sine a mers spre patimi.

Întins fiind şi cu suliţe fără de milă împuns şi biruind tu meşteşugurile vrăjmaşului, te-a încununat Hristos dătătorul de răsplată, fericite Paramoane.

Slavă...

Mirându-te de răbdarea mucenicilor şi lăudând sfârşitul lor, mărite, te-ai împărtăşit râvnei credinţei lor şi preacinstitei pătimiri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu naşterea ta cea purtătoare de viaţă, Fecioară Marie, ai reîntinerit pe toţi oamenii cei omorâţi pentru călcarea poruncii; pentru aceasta te slăvim şi cu cuviinţă dumnezeiască te fericim.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Tu, Doamne, lumina mea, în lume ai venit, Lumina «cea sfântă, care întorci din «întunericul necunoştinţei pe «cei ce Te laudă pe Tine cu cre«dinţă».

Dar de mult preţ te-ai adus pe sineţi Ziditorului tău, pătimind şi biruind rătăcirea, cel ce eşti podoaba mucenicilor.

Statuile şi idolii demonilor le-ai sfărâmat, înţelepte, fiindu-ţi cugetul întărit pe piatra dumnezeieştii credinţe, Paramoane.

Slavă...

Mulţimea demonilor cu bărbăţie ai rănit-o cu rana trupului tău, pătimitorule cel cu gând viteaz. Pentru aceasta te fericim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiind Domnul întocmai la cinste cu Tatăl şi cu Duhul, S-a întrupat din curatele tale sângiuri, făcându-Se om.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Nu te-ai înconvoiat în vremea luptelor, ci mai mult te-ai ridicat cu tărie către dumnezeiasca luptă. Pentru aceasta ai luat şi cununile măririi.

Socotitu-te-ai pe tine însuţi în rândul adunării mucenicilor, care s-au săvârşit cu osârdie înaintea pătimirii tale, pururea pomenite, şi împreună cu ei te-ai învrednicit de cămara cea cerească.

Slavă...

Suliţele te-au făcut pe tine următor lui Hristos, cu care rănit fiind, mucenice, ai zburat către El, purtând cunună, omorând pe cei fără de minte cu săbiile răbdării.

Şi acum..., a Născătoarei:

Izbăveşte-mă de smintelile vieţii, Preacurată, pe mine, cel cuprins în noaptea nevederii a cugetelor celor necuvioase, fiind întunecat pururea de răutatea vrăjmaşului.

Irmosul:

Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă «către Tine, de sângele demoni-

«lor curăţindu-se cu sângele cel «curs, prin milostivire, din «coasta Ta».

C O N D A C, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Cu răbdarea dumnezeieştilor porunci ţi-ai curăţit sufletul de spurcăciuni şi către săvârşirea pătimirii ai ajuns. Că te-ai lepădat a jertfi idolilor celor înşelători şi, urmând lui Hristos, cu suliţa ai fost împus. Dar cu osârdie roagă-te pentru lume, preafericite Paramoane.

S I N A X A R

În această lună, în ziua a douăzeci şi noua, pomenirea Sfântului Mucenic Paramon şi a Sfinţilor trei sute şaptezeci de mucenici, care au mărturisit împreună cu el.

Aceştia au trăit pe vremea împăratului Deciu şi a lui Achilin, mai-marele Răsăritului. Iar pricina credinţei în Hristos şi a sfârşitului lor, aceasta a fost. La locul Balsatiei ce se cheamă Ieron, se află multe şi bogate izvoare de ape fierbinţi, în chip minunat tămăduind bolile. Deci, mergând la acel loc pentru tămăduirea trupului său, Achilin, care cârmuia Răsăritul, a poruncit să-i aducă după dânsul de la Nicomidia pe câţi creştini erau acolo, legaţi pentru credinţa cea în Hristos. Şi mergând Achilin în capiştea Isidei, şi făcând întinatele jertfe, a poruncit sfinţilor mucenici să se închine şi să aducă jertfă la idoli. Dar ei lepădându-se a face una ca aceea, a poruncit să fie daţi la moarte toţi. Şi aşa vitejii mucenici au luat cununa nevoinţei de la Împăratul a toate Hristos Dumnezeu, întărindu-se cu puterea Lui, fiind la număr trei sute şaptezeci. Pe aceştia văzându-i Sfântul Paramon aşa fără milă omorâţi, a strigat cu glas mare, zicând: Mare păgânătate văd, că necuratul acesta stăpânitor înjunghie ca pe nişte dobitoace atâţia drepţi. Iar Achilin auzind aceasta şi aprinzându-se de mânie, îndată a poruncit să-l omoare. Deci, l-au prins trimişii şi nu îngăduiau ca unul să-l omoare, ci cu toţii înaintea judecătorului se sileau şi se nevoiau să verse sânge nevinovat cu mâinile şi cu armele lor, unii lovindu-l cu suliţele, alţii băgându-i trestii ascuţite prin limbă şi în celelalte mădulare ale trupului, şi şi-a dat sfârşitul în locul acela, sub privirile tiranului, şi l-au trimis la cereştile locaşuri, ca să se bucure veşnic împreună cu cei trei sute şaptezeci de mucenici. Deci, sfintele lui moaşte au fost îngropate împreună cu moaştele sfinţilor celor pomeniţi mai sus.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Filumen.

Sfântul Mucenic Filumen a trăit pe vremea împăratului Aurelian, trăgându-se din Licaonia (care este o parte a Capadociei). Lucrul său era să aducă grâu de vândut la Galatia. Acesta dar fiind pârât la mai-marele Ancirei, Felix, şi fiind adus înaintea lui, a mărturisit că este creştin. De aceea a fost supus la felurite şi nenumărate chinuri, după care şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, de la Care a primit cununa muceniciei cea nevestejită.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Tesalonicului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului Mucenic Ioan din Persida.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor şase Mucenici, care s-au săvârşit fiind prigoniţi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Urban, episcopul Macedoniei, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Dionisie, episcopul Corintului, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Pancosmie, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Pitirun, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Valerin, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Fedros, care în chinuri s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu râvna «dreptei credinţe, mai vârtos «decât cu văpaia focului fiind «aprinşi, au strigat: Binecu«vântat eşti în Biserica măririi «Tale, Doamne».

Îmbogăţindu-te învederat de la Dumnezeu cu harul tămăduirilor şi al minunilor, înţelepte mucenice Paramoane, vindeci pe cei ce strigă: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

Întinse fiind înaintea ta uneltele de tortură, nu te-ai îngrijorat, fiindu-ţi grija la ceruri, vrednicule de laudă, şi strigând: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Slavă...

Cu focul sângiurilor ai ars toată materia cea rea a necredinţei, mărite, iar cu roua minunilor tale răcoreşti pe cei din arsura necazurilor, Paramoane.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ceea ce singură ai născut oamenilor bucurie, bucură-te, Cerule şi Scaun de Heruvimi şi Palat preaslăvit al Împăratului veacurilor, Stăpână cu totul fără prihană.

Cântarea a 8-a:

Irmos: **Mâinile întinzându-şi Daniel...**

Câştigându-te pe tine păzitor priveghetor al sufletelor, ne-am îmbogăţit, mucenice, biruitorule în multe lupte; căci tu adormi totdeauna nălucirile demonilor, şi valurile trupului cele rele, şi viforul cugetelor celor ce strigă: Toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul.

Cu pâraiele sfinţitelor tale sângiuri ţi-ai vopsit ţie porfiră care nicicum nu se învecheşte, şi fiind înfrumuseţat luminat, locuieşti întru cele cereşti, strigând, fericite: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Ca un miel curat şi ca o junghiere fără prihană şi ca o arădere-de-tot sfinţită cu jeraticul luptei, mucenice, te-ai adus Supraveghetorului tău în lupte, pe Hristos, cântând, înţelepte: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Umbrele legii şi cinstitele propovăduiri ale proorocilor te-au însemnat mai înainte că ai să fii Născătoare Dumnezeului nostru, Curată, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, căruia toţi cântăm: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele «deschise în groapă le-a încuiat «şi puterea focului a stins; cu «virtute încingându-se, tinerii «cei iubitori de dreapta cre«dinţă strigau: Binecuvântaţi, «toate lucrurile Domnului, pe «Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Iată că a strălucit pomenire revărsătoare de lumină, a luminatului purtător de lupte, luminând inimile tuturor credincioşilor, prin dumnezeiescul Duh, celor ce dănţuiesc cu bucurie şi-l fericesc cu credinţă.

Ca unul ce eşti cetaş cu zecimea cea înşeptită şi cu suta cea întreită a mucenicilor celor nebiruiţi, cu care dimpreună zace trupul tău, mucenice al lui Hristos, roagă-te cu aceştia să ne mântuim noi.

Trecând călătoria cea cu dureri şi plină cu multe feluri de chinuri, şi cu strălucire biruind pe acestea, împreună cu Hristos, Cel ce a biruit lumea, v-aţi încununat şi v-aţi sălăşluit în ceruri, purtând cununile mucenicilor.

Slavă...

Ridicatu-te-ai de pe pământ şi ai luat răsplata luptelor tale; şi acum ne izvorăşti nouă râuri de minuni, celor ce te cinstim şi cu dreaptă credinţă prăznuim pomenirea ta, Paramoane.

Şi acum..., a Născătoarei:

Luminează ochii sufletului meu cei întunecaţi cu nevederea păcatului celui făcător de stricăciune, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, Preacurată, că tu eşti ajutătoare şi luminare credincioşilor, Curată.

Irmosul:

Hristos, Piatra cea netăiată de mână, Cea din «capul unghiului, din tine Mun«tele cel netăiat, Fecioară, S-a

«tăiat, unind firile cele osebite. «Pentru aceasta, veselindu-ne, «pe tine, Născătoare de Dum-«nezeu, te mărim».

LUMINÂNDA

Podobie: Femei, auziți...

Mulțimea ostașilor cea nebiruită, cu dumnezeiască cântare, pe nebiruiții mucenici, cu bună credință înțelepțește să-i lăudăm, având începător cetei pe Paramon cel minunat, care a călcat pe chinuitorul, și împreună cu toți mucenicii au primit cununa măririi.

A Născătoarei:

Bucură-te, Palatul lui Dumnezeu! Bucură-te, Munte netăiat! Bucură-te, Rugul cel nears! Bucură-te, Scaunul slavei! Bucură-te, Masă dumnezeiască! Bucură-te, Cădelniță cu totul de aur! Bucură-te, Sfeșnic preaminunat! Bucură-te, Norul luminii, Fecioară Maică Marie!

Și cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială și otpustul.

ÎN ACEASTĂ LUNĂ

ZIUA A TREIZECEA

Sfântul, slăvitul și întru-tot-lăudatul Apostol Andrei, cel întâi chemat.

După obișnuitul psalm, citim: Fericit bărbatul... starea întâi.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 8, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus ești chemat...

Cel ce cu lumina Mergătorului înainte te-ai împodobit, când Raza cea ipostatică a slavei Tatălui S-a arătat, neamul omenesc pentru milostivire vrând să-l mântuiască, atunci întâi tu, mărite, la Dânsul ai alergat, fiind strălucit la minte, cu strălucirea cea desăvârșită a Dumnezeirii Lui. Pentru aceasta și propovăduitor și apostol ai fost al lui Hristos Dumnezeului nostru. Pe Care roagă-L să mântuiască și să lumineze sufletele noastre (de trei ori).

Cel ce cu glasul Mergătorului înainte ai fost chemat, când Cuvântul cel Preasfânt S-a întrupat, viață nouă dăruindu-ne și mântuire celor de pe pământ binevestindu-le, atunci, preaînțelepte, Acestuia ai urmat, și pe tine ca pe o pârgă desăvârșită și preasfântă Lui te-ai sfințit, pe Care L-ai și cunoscut, și ai vestit fratelui tău pe Dumnezeul nostru, pe Care roagă-L să mântuiască și să lumineze sufletele noastre (de trei ori).

Cel ce ai fost ucenic celui ce a odrăslit din cea stearpă, când Cel născut din Fecioară a răsărit, învățătorul dreptei credințe, cel ce a arătat și curăția în-

frânării, atunci tu, Andrei fericite, preafierbinte iubitor al virtuţii te-ai făcut, înălţări în inima ta punând, şi te-ai înălţat la strălucirea cea negrăită a lui Hristos, Dumnezeul nostru, pe Care roagă-L să mântuiască sufletele noastre (de două ori).

Slavă..., glasul al 4-lea:

A lui Anatolie.

Prinderea peştilor lăsând, Apostole, pe oameni ai vânat cu trestia învăţăturii, aruncând ca o undiţă îndemnarea la dreapta credinţă şi scoţând din adâncul înşelăciunii toate neamurile, Andreie apostole, cu Petru fiind de un sânge şi lumii învăţător cu mare glas, nu înceta să te rogi pentru noi, cei ce cu credinţă şi cu dragoste, preamărite, bine lăudăm pururea cinstită pomenirea ta.

Şi acum..., acelaşi glas:

Isaie dănţuieşte, pe Cuvântul lui Dumnezeu primeşte-L, spune Fecioarei Maria. Rugul va să se aprindă cu foc şi nu va arde de raza Dumnezeirii. Vitleeme, bine te împodobeşte, deschide-ţi uşa, Edene! Şi magi mergeţi de vedeţi mântuirea în iesle înfăşată. Steaua L-a arătat deasupra peşterii pe Dătătorul de viaţă Domnul, Cel ce mântuieşte neamul nostru.

V O H O D: Lumină lină...

Prochimenul zilei şi

P A R E M I I L E

Din întâia carte sobornicească a Sfântului Apostol Petru, citire:

(I, 1-25; II, 1-6)

Petru, Apostol al lui Iisus Hristos, către cei ce trăiesc împrăştiaţi printre străini, în Pont, în Galatia, în Capadocia, în Asia şi în Bitinia, aleşi după cea mai dinainte ştiinţă a lui Dumnezeu-Tatăl, şi prin sfinţirea de către Duhul, spre ascultare şi stropirea cu sângele lui Iisus Hristos: Har vouă şi pacea să se înmulţească! Binecuvântat fie Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morţi, ne-a născut din nou, spre nădejde vie, spre moştenire nestricăcioasă şi neîntinată şi neveştejită, păstrată în ceruri pentru voi, cei ce sunteţi păziţi cu puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, spre mântuire, gata să se dea pe faţă în vremea de apoi. Întru aceasta vă bucuraţi, măcar că acum ar trebui să fiţi trişti, încercaţi fiind de multe feluri de ispite pentru puţină vreme, pentru ca, credinţa voastră încercată, mult mai de preţ decât aurul cel pieritor, dar lămurit prin foc, să fie găsită spre laudă şi spre slavă şi spre cinste, la arătarea lui Iisus Hristos. Pe El, fără să-l fi văzut, Îl iubiţi; întru El, deşi acum nu-L vedeţi, voi credeţi şi vă bucuraţi cu bucurie negrăită şi preamărită, dobândind răsplata credinţei voastre, mântuirea sufletelor. Această mântuire au căutat-o cu stăruinţă şi au cercetat-o cu

de-amănuntul proorocii, care au proorocit despre harul ce avea să vină la voi. Cercetând în care şi în ce fel de vreme le arăta Duhul lui Hristos, Care era întru ei, când le mărturisea de mai înainte despre patimile lui Hristos şi despre măririle cele de după ele, lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înşişi, ci pentru voi, slujeau ei aceste lucruri, care acum vi s-au vestit prin cei ce, întru Duhul Sfânt trimis din cer, v-au propovăduit Evanghelia, spre care şi îngerii doresc să privească. Pentru aceea, încingând mijloacele cugetului vostru, trezindu-vă, nădăjduiţi desăvârşit în harul care vi se va da vouă, la arătarea lui Iisus Hristos. Ca fii ascultători, nu vă potriviţi poftelor de mai înainte, din vremea neştiinţei voastre, ci, după Sfântul Care v-a chemat pe voi, fiţi şi voi înşivă sfinţi în toată petrecerea vieţii. Că scris este: "Fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt Sfânt". Şi dacă chemaţi Tată pe Cel ce judecă cu nepărtinire, după lucrul fiecăruia, petreceţi în frică zilele vremelniciei voastre, ştiind că nu cu lucruri stricăcioase, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din viaţa voastră deşartă, lăsată de la părinţi, ci cu scumpul sânge al lui Hristos, ca al unui miel nevinovat şi neprihănit, Care a fost cunoscut mai dinainte de întemeierea lumii, dar Care s-a arătat, în anii cei mai de pe urmă, pentru voi, cei ce prin el aţi crezut în Dumnezeu, Care L-a înviat pe el din morţi, şi I-a dat Lui slavă, ca să vă fie credinţa şi nădejdea voastră în Dumnezeu. Curăţindu-vă sufletele prin ascultarea de adevăr, spre nefăţarnică iubire de fraţi, iubiţi-vă unul pe altul, din toată inima, cu toată stăruinţa, fiind născuţi din nou nu din sămânţă stricăcioasă, ci din nestricăcioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu cel viu şi care rămâne în veac. Pentru că tot trupul este ca iarba, şi toată slava lui ca floarea ierbii: uscatu-s-a iarba şi floarea a căzut, iar cuvântul Domnului rămâne în veac. Şi acesta este cuvântul care vi s-a binevestit. Deci, lepădând toată răutatea şi tot vicleşugul şi făţărniciile şi pizmele şi toate clevetirile, ca nişte prunci de curând născuţi, să doriţi laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut, ca prin el să creşteţi spre mântuire, de vreme ce aţi gustat şi aţi văzut că bun este Domnul. Apropiaţi-vă de El, Piatra cea vie, de oameni într-adevăr neluată în seamă, dar la Dumnezeu aleasă şi de preţ; şi voi înşivă, ca pietre vii, zidiţi-vă drept casă duhovnicească, preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe duhovniceşti, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos; pentru că scris este în Scriptură: Iată, pun în Sion Piatra din capul unghiului, aleasă, de mare preţ, şi cel ce va crede în Ea nu se va ruşina.

Din întâia carte sobornicească a Sfântului Apostol Petru, citire:

(II, 21-25; III, 1-9)

Iubiţilor, spre aceasta aţi fost chemaţi, că şi Hristos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să păşiţi pe urmele Lui, Care n-a săvârşit nici un păcat, nici s-a aflat vicleşug în gura Lui, şi Care, ocărât fiind, nu răspundea cu ocară; suferind, nu

ameninţa, ci Se lăsa în ştirea Celui ce judecă cu dreptate. El a purtat păcatele noastre, în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind faţă de păcate, să vieţuim dreptăţii: cu a Cărui rană v-aţi vindecat. Căci eraţi ca nişte oi rătăcite, dar v-aţi întors acum la Păstorul şi la Păzitorul sufletelor voastre. Asemenea şi voi, femeilor, supuneţi-vă bărbaţilor voştri, aşa încât, chiar dacă sunt unii care nu se pleacă cuvântului, să fie câştigaţi, fără propovăduire, prin purtarea femeilor lor, văzând de aproape viaţa voastră curată şi plină de sfială. Podoaba voastră să nu fie cea din afară: împletirea părului, podoabele de aur şi îmbrăcarea hainelor scumpe, ci să fie omul cel tainic al inimii, întru nestricăcioasa podoabă a duhului blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Că aşa se împodobeau, odinioară, şi sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, supunându-se bărbaţilor lor, precum Sara asculta pe Avraam şi-l numea pe el domn, ale cărei fiice sunteţi, dacă faceţi ce e bine şi nu vă temeţi de nimic. Voi, bărbaţilor, de asemenea, trăiţi înţelepţeşte cu femeile voastre, ca fiind făpturi mai slabe, şi faceţi-le parte de cinste, ca unora care, împreună cu voi, sunt moştenitoare ale harului vieţii, aşa încât rugăciunile voastre să nu fie împiedicate. În sfârşit, fiţi toţi într-un gând, împreună-pătimitori, iubitori de fraţi, milostivi, smeriţi.

Nu răsplătiţi răul cu rău sau ocara cu ocară, ci, dimpotrivă, binecuvântaţi, căci spre aceasta aţi fost chemaţi, ca să moşteniţi binecuvântarea.

Din întâia carte sobornicească a Sfântului Apostol Petru, citire:

(IV, 1-11)

Iubiţilor, fiindcă Hristos a pătimit cu trupul, înarmaţi-vă şi voi cu gândul acesta: că cine a suferit cu trupul a isprăvit cu păcatul, ca să nu mai trăiască timpul ce mai are de trăit în trup după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu. Destul este că, în vremurile trecute, aţi făcut cu desăvârşire voia neamurilor, umblând în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe fără măsură, în petreceri cu vin mult şi în neiertate slujiri idoleşti. De aceea ei se miră că voi nu mai alergaţi cu ei în aceeaşi revărsare a desfrâului, şi vă hulesc. Ei îşi vor da seama înaintea Celui ce este gata să judece viii şi morţii. Că spre aceasta s-a binevestit şi morţilor, ca să fie judecaţi ca oameni, după trup, dar să vieze, după Dumnezeu cu duhul. Iar sfârşitul tuturor s-a apropiat; fiţi dar cu mintea întreagă şi privegheaţi în rugăciuni. Dar mai presus de toate, ţineţi din răsputeri la dragostea dintre voi, pentru că dragostea acoperă mulţime de păcate. Fiţi, între voi, iubitori de străini, fără de cârtire. După darul pe care l-a primit fiecare, slujiţi unii altora, ca nişte buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu. Dacă vorbeşte cineva, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu; dacă slujeşte cineva, slujba lui să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca întru toate Dumnezeu să se slăvească prin Iisus Hristos, Căruia Îi este slava şi stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

LA LITIE

Stihira hramului şi ale apostolului, glas 1. Alcătuire a lui Andrei Ierusalimiteanul.

Ucenicul cel întâi chemat, şi următorul pătimirii Tale, închipuindu-se Ţie, Doamne, Andrei Apostolul, pe cei rătăciţi oarecând întru adâncul necunoştinţei cu undiţa Crucii scoţându-i, i-a adus la Tine. Pentru aceasta mântuindu-ne noi credincioşii, strigăm către Tine: Pentru rugăciunile lui, Preabunule, împacă viaţa noastră şi mântuieşte sufletele noastre.

Să lăudăm credincioşii pe fratele lui Petru, pe Andrei, ucenicul lui Hristos. Că acesta marea cu mrejele încercând oarecând, peşti a vânat. Iar acum lumea a vânat cu trestia Crucii, şi pe păgâni din înşelăciune i-a întors la botez. Şi înaintea lui Hristos stând, cere lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

Focul cel înţelegător care luminează gândurile şi arde păcatele, înlăuntru în inimă luându-l, Apostolul lui Hristos şi ucenicul, străluceşte cu razele cele de taină ale învăţăturilor, în inimile păgânilor cele neluminate, şi iarăşi arde basmele cele pline de vreascuri ale păgânilor. Că focul Duhului o lucrare ca aceasta are. O, minune străină şi înfricoşătoare! Limbă de lut şi fire de ţărână, trup de pământ, au luat cunoştinţă înţelegătoare şi fără materie. Ci, o, tăinuitorule al celor negrăite şi văzătorule al celor cereşti, roagă-te să se lumineze sufletele noastre.

Glasul al 8-lea, a lui Malax.

Pe Dumnezeu cel dorit văzându-L în trup pe pământ umblând, de Dumnezeu văzătorule, întâiule chemat, către cel de un sânge ai strigat bucurându-te: Aflat-am, o, Simon, pe Cel dorit. Iar către Mântuitorul ca David ai strigat: În ce chip doreşte cerbul izvoarele apelor, aşa doreşte sufletul meu către Tine, Hristoase Dumnezeule. De unde şi spre dorire dor adăugând, prin Cruce ai trecut la Acela pe Care l-ai dorit, ca un adevărat ucenic, şi ca cel ce ai fost înţelept următor al patimii Lui prin Cruce. Pentru aceasta şi părtaş slavei Lui făcându-te, cu deadinsul roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 8-lea, a lui Andrei Ierusalimiteanul sau a lui Anatolie.

Pe propovăduitorul credinţei şi slujitorul cuvântului, pe Andrei să-l lăudăm, că acesta din adânc pe oameni a vânat, în loc de trestie Crucea în mâini ţinând şi, ca o strună aruncând puterea, a scos suflete din înşelăciunea vrăjmaşului şi le-a adus lui Dumnezeu dar bine-

primit pururea. Pe acesta credincioşii împreună cu ceata ucenicilor lui Hristos să-l lăudăm, ca să se roage Lui să ne fie nouă milostiv în ziua judecăţii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 5-lea.

Podobie: Bucură-te, cămară...

Bucură-te, cer cuvântător, care vesteşti totdeauna slava lui Dumnezeu. Cel ce întâi pe Hristos Cel ce te-a chemat L-ai ascultat cu căldură, şi nedespărţit cu Dânsul ai petrecut. De la Care fiind luminat, te-ai văzut a doua lumină; şi pe cei din întuneric cu fulgerele tale i-ai luminat, bunătăţii Lui urmând. Pentru aceasta preasfântă prăznuirea ta săvârşim şi sicriul moaştelor tale cu bucurie îl sărutăm, din care izvorăşti mântuire şi mare milă celor ce cer.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lui şi la marginile lumii cuvintele lui.

Pe Întâiul celor dorite aflându-L, Care pentru milostivire S-a îmbrăcat cu firea noastră, Andrei de Dumnezeu înţeleptite, te-ai alipit de Dânsul cu fierbinte dragoste, către cel de un sânge strigând: Pe Cel ce L-au propovăduit proorocii cu duhul, L-am aflat. Vino la frumuseţile Lui, să ne mângâiem, şi cu sufletul, şi cu gândul, ca, fiind luminaţi cu strălucirile Lui, noaptea înşelăciunii şi întunericul necunoştinţei să-l gonim, binecuvântând pe Hristos, Cel ce dă lumii mare milă.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.

Pe păgânii care nu ştiau pe Dumnezeu, ca dintr-un adânc din necunoştinţă i-ai vânat cu mreaja cuvintelor tale şi ai tulburat vădit mările cele sărate. Rob preaales arătându-te al Celui ce stăpâneşte marea, pururea slăvite, şi putrejunea necredinţei ai uscat. Sare preţioasă punând înţelepciunea ta, de care s-au şi mirat, Apostole slăvite, cei ce se lipeau fără de ruşine de înţelepciunea ta cea nebună, pe Hristos neştiind, Cel ce dă lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 3-lea, a lui Ghermanos.

Pe cel de un sânge cu Petru şi ucenicul lui Hristos, Vânătorul de peşti şi pescuitorul de oameni, cu cântări să-l cinstim, pe Andrei Apostolul. Că învăţăturile lui Iisus pe toţi i-a învăţat cu dogme; şi ca o mâncare peştilor, trupul şi-a dat celor fără de lege, şi pe aceia i-a vânat. Cu rugăciunile lui, Hristoase, dă poporului Tău pace şi mare milă.

Şi acum..., acelaşi glas:

Iosife, spune nouă, cum pe Fecioara pe care ai luat-o din cele Sfinte, având în pântece o aduci în Betleem? Eu, zice, proorocii cercând, şi răspuns luând de la înger, m-am încredinţat că pe Dumnezeu va naşte Maria în chip de neînţeles. La a cărui închinare magii de la răsărituri vor veni, cu daruri scumpe slujind Lui. Cel ce Te-ai întrupat pentru noi, Doamne, slavă Ţie.

TROPARUL, glasul al 4-lea:

Cel ce eşti întâi chemat între Apostoli şi lui Petru frate adevărat, Stăpânului tuturor, Andrei, roagă-te pace lumii să dăruiască şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Taina cea din veac ascunsă...

Caută la Sfârşitul cărţii.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., troparul apostolului de 2 ori. Slavă... Şi acum..., al Născătoarei-Învierii.

După întâia Stihologie, Sedealna, glasul 1.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Ca pe un dumnezeiesc ucenic şi întâi-chemat decât toţi ucenicii lui Hristos, cu dragoste te lăudăm pe tine, Andreie Apostole, şi în credinţă strigăm către tine: Izbăveşte turma ta, care de la Dumnezeu ţi s-a încredinţat, de tot necazul şi de nevoi, şi de sminteli, şi de toată răutatea (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Mâinile tale, Cinstită, acum tinzându-le cu milă, dăruieşte-ne nouă ajutor din cel sfânt, şi ne dă să săvârşim viaţă fără primejdii cei ce mărim preasfântă naşterea ta, şi pe tine, Stăpână Fecioară, te mărturisim nădejde şi laudă.

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Pe tine cel întâi-chemat, Hristos te-a aflat tăinuitor preaales, Andrei fericite, care şi poruncile Lui cu osârdie vestindu-le lumii, ca şi cum ai fi fost cu aripi, ai luminat adunările păgânilor. Pe Acela, preafericite, ca pe un Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Dumnezeiesc Cort ai fost Cuvântului, una Preacurată Născătoare de Dumnezeu, care cu curăţia pe îngeri i-ai covârşit. Pe mine, cel ce sunt spurcat mai mult decât toţi cu greşelile trupeşti, curăţeşte-mă, Preasfântă cinstită, cu apele rugăciunilor tale, dăruindu-ne mare milă.

După Polieleu, Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Pe Apostolul toţi să-l lăudăm, ca pe un însuşi văzător al Cuvântului, şi dumnezeiesc propovăduitor, şi al păgânilor duhovnicesc vânător cu adevărat. Că ne-a adus pe noi la cunoştinţa lui Hristos, Andrei, de-Dumnezeugrăitorul, marele nostru folositor cu adevărat. Şi acum se roagă neîncetat ca să se mântuiască sufletele noastre (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti acoperământ celor ce şi-au pus nădejdile spre tine fără îndoială, Fecioară Preacurată, din feluri de ispite şi din înconjurări, şi din primejdii cumplite scapă-ne pe noi, rugându-te Fiului tău, împreună cu Apostolii Lui, şi mântuieşte pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Apoi Antifonul cel dintâi al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

În tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor.

Stih: **Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.**

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei...

În vremea aceea, pe când umbla Iisus pe lângă Marea Galileii...

După Psalmul 50, Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Apostolului tău Andrei, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: **Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.**

Şi stihira, glasul al 6-lea:

Pe propovăduitorul credinţei şi slujitorul Cuvântului, pe Andrei să-l lăudăm, că acesta din adânc pe oameni a vânat, în loc de trestie Crucea în mâini ţinând şi, ca o strună aruncând puterea, a scos suflete din înşelăciunea vrăjmaşului şi le-a adus lui Dumnezeu dar bine primit pururea. Pe acesta credincioşii împreună cu ceata ucenicilor lui Hristos să-l lăudăm, ca să se roage Lui să ne fie nouă milostiv în ziua Judecăţii.

CANOANELE

Al Născătoarei de Dumnezeu cu irmosul pe 6, şi ale apostolului două pe 8.

CANONUL Născătoarei de Dumnezeu.

Cântarea I, glasul 1:

Irmosul:

Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, «Celui ce a făcut semne minu-«nate cu braţ înalt şi a mântuit «pe Israel, că S-a preamărit».

Ceea ce singură ai născut întrupat sub ani pe Dumnezeul cel fără de ani, Preasfântă Cu-

rată, vindecă toate patimile preaticălosului meu suflet, cele de mulţi ani.

Rănile sufletului meu, Preacurată, înfocarea inimii, şi schimbările minţii, pierde-le ca o bună cu rugăciunile tale.

Ceea ce ai născut Lumina, pe Mântuitorul meu, izbăveşte-mă de întuneric şi de chinurile veşnice de acolo, Preacurată, ca mântuindu-mă să laud milostivirea ta.

Cântare de umilinţă Născătoarei de Dumnezeu cu ardoare să-i aducem, o, suflete al meu ticălos, care te-ai întinat rău, ca să ne izbăvim din focul cel veşnic.

CANONUL apostolului.

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

Cântarea I, glasul 1:

Irmos: **Dreapta Ta cea purtătoare...**

Sufletul meu cel tulburat de gânduri şi de cuvinte, curăţeşte-l cu dumnezeiescul har, care s-a sălăşluit întru tine, propovăduitorul lui Hristos, Andrei. Ca ţie curat să izvorăsc cântare vrednică.

Preacinstită căpetenia ucenicilor săi, Mergătorul înainte al lui Hristos, cel ce a odrăslit din cea stearpă, lui Hristos celui preaslăvit, Care S-a născut din Fecioară, pe Andrei, bucurându-se, l-a adus.

Cu dragoste, cu dorinţă neschimbată, treptele virtuţii începând şi la suişuri pururea gândind, din putere slabă la preaînaltă putere, Andrei, ai ajuns.

A Născătoarei:

Bucură-te, Izvorul harului, bucură-te, Scară şi Uşă cerească, bucură-te, Sfeşnic şi Năstrapă de aur şi Munte netăiat, ceea ce pe Dătătorul de viaţă Hristos, lumii L-ai născut.

Alt Canon al apostolului.

Cântarea I, glasul acelaşi:

Irmos: **Lui Dumnezeu, Celui ce...**

Cu trestia Evangheliei din adâncul rătăcirii scoţând, Andrei prealăudate, tu ai prins popoare precum ţi-a făgăduit Hristos, Cel ce te-a învăţat a prinde pe oameni ca pe nişte peşti.

Cel ce este stâlp al credinţei, scaunul învăţăturilor celor adevărate ale lui Hristos, Andrei cel de Dumnezeu insuflat, toate marginile pământului astăzi le cheamă, să facă prăznuirea de fiecare an. Deci să ne adunăm toţi credincioşii.

Pe chitul mării cu mrejele cercându-l, cel ce ai fost cu meşteşugul pescar, în năvodul Duhului, neamurile şi popoarele le-ai pescuit cu Duhul, şi adâncul cel de sus, mult-minunate, lămurit l-ai descoperit nouă.

Cel ce eşti cetăţean de taină, însuşi văzătorule şi ritore al cunoştinţei lui Hristos celei negrăite, care ai luat de sus Duhul Sfânt, Cel ce grăieşte în limbi şi şade prin foc împărţind darurile, roagă-L să ne mântuiască pe noi.

Slavă..., a Treimii:

Unimii Celei mai presus de fire, Treimei Celei fără de început, cu credinţă mă închin neîmpărţind Dumnezeirea. Că este un chip singură prin sine, nedespărţită; şi O împreunez în fiinţa persoanelor, şi în feţe cu credinţă O despart.

Şi acum..., a Născătoarei:

Prunc S-a făcut din Fecioară Dumnezeu, şi a înnoit pe cei stricaţi din Adam, şi a stricat zidul cel din mijloc şi peretele vrăjmăşiei cu trupul Său, blestemul strămoaşei l-a binecuvântat, din Preacurata Maică ieşind.

Catavasie:

Hristos Se naşte, măriţi-L...

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase «Dumnezeule, Care peste ape «ai întărit cerul al doilea, şi ai «întemeiat pământul peste ape, «Atotputernice».

Toată nerodirea minţii mele celei sterpe o pierde, şi roditor de virtuţi sufletul meu arată-l, întru-tot-sfântă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti ajutătoare credincioşilor.

Izbăveşte-mă de toată primejdia şi de multe sminteli ale şarpelui, de flacăra cea veşnică şi de întuneric, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care ne-ai născut nouă lumina cea neînserată.

De judecata cea de neocolit, Fecioară, şi de focul cel nestins, şi de hotărârea cea cumplită cu totul mă tem, Curată. Sârguieşte-te şi mântuieşte mai înainte de sfârşit pe robul tău, ceea ce eşti bună.

Născătoare de Dumnezeu neispitită de nuntă, rugăciunile noastre du-le Făcătorului tău şi Dumnezeu, Celui ce S-a născut din pântecele tău, ca să aflăm desăvârşit mântuire de cele cumplite.

Alt Canon

Irmos: Unule, Cel ce ştii...

Alergat-ai cu sete, nu chemat fiind, Andrei, ci de bunăvoie la Izvorul vieţii ca un cerb, şi pe Acesta aflându-L, tuturor L-ai propovăduit. Şi bând, ai adăpat cu apele nestricăciunii marginile cele topite de sete.

Cunoscut-ai aşezămintele firii, Andrei, vrednicule de minuni, şi părtaş pe fratele tău l-ai primit, strigând: Aflat-am pe Cel dorit; şi celui ce a făcut calea naşterii celei trupeşti i-ai arătat cunoştinţa Duhului.

Cu mreaja cuvântului, din adâncul înşelăciunii, ai prins peşti cuvântători, Apostole, şi la masa lui Hristos mâncare curată I-ai adus, luminaţi cu harul Celui ce S-a arătat întru asemănarea trupului.

A Născătoarei:

Pe Dumnezeu zămislindu-L în pântece, Fecioară, prin Duhul cel Preasfânt, ai rămas nearsă, pentru că rugul cel aprins care n-a ars mai înainte lămurit te-a însemnat lui Moise, dătătorului de lege, pe tine ceea ce ai primit focul cel nesuferit.

Alt Canon

Irmos: Să întărească inima mea...

Celui ce a chemat cu cuvântul "vino după Mine", lui Hristos îndată şi a urmat cu Andrei şi Chefa, pe tată-său lăsând şi luntrea şi mrejele, ca nişte apărători ai credinţei.

Capiştile prefăcându-le în biserici lui Dumnezeu, preacinstite, ai sfinţit într-însele pe fiii botezului, pe care harul i-a înnoit prin apă cu Duhul.

Mărgăritarul cel de mult preţ, cel ascuns în ţarina inimii tale, în taină lumii l-ai pus înainte, Apostole, pe care cu credinţă păgânii aflându-l, comoară l-au făcut.

Ca o vistierie Evanghelia în mâini luând mult-lăudate, tot pământul ai îmbogăţit de dumnezeiasca învăţătură. Pentru aceasta şi pomenirea ta cinsteşte, împreună cu luptele tale.

Slavă..., a Treimii:

O Treime, o Putere cu dreaptă credinţă toţi să lăudăm; pe Dumnezeu, Cel fără de început, Cel nezidit, Cel de o fiinţă, Cel de un scaun, Cel în trei ipostasuri, întreit-luminător, pe Acesta să-L preamărim.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiecare maică după ce naşte prunc, nu poate să mai fie fecioară. Iar tu, după ce ai născut pe Hristos, maică fecioară ai rămas, cu lapte hrănind pe Viaţa noastră şi curată rămânând.

S E D E A L N A, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Ca pe cel chemat mai întâi decât toţi ucenicii şi însuţi văzătorul Cuvântului şi slujitorul, Andrei Apostole, după datorie te cinstim pe tine. Că Mielului celui ce a ridicat păcatele lumii, cu neîndoielnică credinţă, fier-

binte ai urmat. Încă şi patimilor părtaşi te-ai arătat, ale Celui ce a răbdat moarte cu trupul de bunăvoie. Pentru aceasta strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., altă Sedealnă, asemenea:

Semeţiile idolilor surpându-le şi patimile Mântuitorului dorind, Andrei fericite, te-ai arătat Apostol, din cer tuturor izvorând minuni, şi păgânilor te-ai făcut învăţător, preafericite. Pentru aceasta, a ta pomenire după vrednicie cinstind, întru cântări o mărim şi cu credinţă o lăudăm, Apostole al Domnului: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, Scaunul lui Dumnezeu cel în chipul focului. Bucură-te, Fecioară, Jilţul Împăratului, Patul cel cu porfiră aşternut, Cămara cea cu aur împestrită, Hlamida cea cu roşu vopsită, Altar preacinstit, Căruţă purtătoare de fulger, Sfeşnic mult-luminat. Bucură-te, de Dumnezeu Născătoare, Cetatea cea cu douăsprezece ziduri, şi Uşa cea cu aur ferecată, şi Camera de sărbătoare, cea cu chip frumos, Masa cea strălucită cu aurul, Cortul cel împodobit lui Dumnezeu. Bucură-te, mărită Mireasă, din care Soarele a izvorât. Bucură-te, ceea ce una eşti cuviinţa sufletului meu.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

În Duh văzând mai înainte, proorocule Avacum, întru«parea Cuvântului, ai propo«văduit strigând: Când se vor «apropia anii Te vei cunoaşte, «când va veni vremea Te vei «arăta; slavă puterii Tale, «Doamne».

Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti cort neîntinat, pe mine cel întinat cu greşeli curăţeşte-mă acum cu preacuratele picături ale îndurărilor tale. Şi-mi dă mână de ajutor ca să strig: Slavă ţie Curată de Dumnezeu slăvită.

Biserică sfinţită a lui Dumnezeu, Celui ce S-a sălăşluit întru tine mai presus de minte, te-ai arătat, Fecioară. Pe Dânsul roagă-L să ne curăţească pe noi de întinăciunea păcatelor, ca să ne cunoaştem case şi locaşuri ale Duhului.

Miluieşte-mă, ceea ce una ai născut, Născătoare de Dumnezeu, pe Izvorul milei. Şi-mi dezleagă cumplita boală a su-

fletului meu şi împietrirea inimii, curgeri de lacrimi şi umilinţă mai înainte de sfârşit dându-mi, şi scăpare de cele cumplite.

Spăimântatu-s-au oştile îngerilor, văzând cum Cel nevăzut în chipul nostru din tine S-a văzut, Fecioară de Dumnezeu Născătoare. Pe Care roagă-L să învrednicească de mântuire pe toţi cei ce cu credinţă te măresc pe tine.

Alt Canon

Irmos: **Munte umbrit de harul...**

Dumnezeiasca putere a atotfăcătorului şi de lumină strălucitorului Duh, pierzătoarea celui rău, întru tine, Andrei, sălăşluindu-se cu dumnezeiască cuviinţă, în chipul limbii de foc, te-a arătat propovăduitor celor negrăite.

Nu arme trupeşti spre mântuire a luat, spre surparea celor tari ale vrăjmaşului, Andrei preacinstitul, ci cu Hristos întărindu-se, robind pe păgâni, i-a adus spre ascultare.

Pe cei ce săvârşesc cu dragoste pomenirea ta întru cântări, din harul cel de prisosit al Învăţătorului tău Hristos, Andrei preafericite, cu apele duhovniceştii veselii umple-i neîncetat, cu rugăciunile tale.

A Născătoarei:

Lăudăm marea şi înfricoşata taină a ta. Că de căpeteniile cetelor celor mai presus de lume tăinuindu-se, Acela ce este de-a pururea la tine S-a pogorât ca ploaia pe lână, Prealăudată, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Alt Canon

Irmos: **Cu Duhul văzând mai înainte...**

Mrejele tale lepădând şi luând Crucea, pe cale ai urmat lui Hristos, Celui ce te-a chemat, şi mreaja Duhului întinzând, în loc de peşti pe oameni ai vânat. Slavă Duhului Celui ce ţi s-a dat ţie.

Văpaia Duhului pe limbă luând, te-ai făcut, Apostole, bărbat de-Dumnezeu-primitor, frumuseţile celor cereşti înconjurând, şi podoabele cele înţelegătoare dintr-însele cunoscând, şi nouă descoperindu-le acelea.

Pustia cea însetată ai adăpat-o, înţelepte, cu dumnezeieştile tale cuvinte şi ai arătat-o prea-mult roditoare, fiii Bisericii rodind sămânţa propovăduirii. Slavă Duhului Celui ce ţi s-a dat ţie.

Frumuseţea Ta cea negrăită, Andrei mai înainte văzând-o, Iisuse, pe fratele său luminat l-a chemat: Petre, cel ce eşti de un sânge cu mine, aflat-am pe

Mesia cel propovăduit în Lege şi în prooroci. Vino să ne alipim cu adevărat de Viaţă.

Slavă..., a Treimii:

Treimea întru Unime să o lăudăm credincioşii, întru o Dumnezeire, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul cel dumnezeiesc, o Fiinţă şi o Fire, în chip nedespărţit, neosebit, neîmpărţit. Că Unul este Dumnezeu în Treimea feţelor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Unul din Treime negrăit în pântece zămislindu-L, L-ai născut fără stricăciune ca pe un fiu. Şi Treimea adăogire nicicum n-a avut, şi curăţia precum a fost şi mai înainte de naştere întreagă a rămas, Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pacea Ta o dă nouă, Fiule al lui Dumnezeu. Că fără «de Tine alt Dumnezeu nu cu- «noaştem, numele Tău numim. «Că Dumnezeu al viilor şi al «morţilor Tu eşti».

Mort m-a făcut pe mine gustarea cea rea oarecând în Eden. Iar tu, Curată, care ai născut Viaţa, pe Cel ce a murit pe lemn de demult, înviază-mă şi pace dăruieşte-mi.

Mântuieşte-mă, Preacurată, de primejdii cumplite. Ridică din gunoiul patimilor şi scapă de robire şi de răutatea răilor demoni pe netrebnicul robul tău.

Ochii sufletului meu deschide-i Curată, ca să văd eu luminat, dumnezeiasca strălucire şi slava ta, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca să dobândesc milă şi mărirea cea veşnică.

Împărătească şi Fecioară te vesteşte David pe tine cea curată, ceea ce eşti neîntinată, pentru aceea te rog: Fă-mă pe mine moştenitor al Împărăţiei celei cereşti, ca să te fericesc pe tine.

Alt Canon

Irmos: Străluceşte nouă luminat...

Luat-ai pe Acela pe care L-ai dorit, Andrei Apostole, întru locaşurile cele nestricăcioase cu Dânsul locuind, şi snopii ostenelilor tale secerând după vrednicie. Pentru aceasta cu cântări te mărim.

Iubit-ai pe Stăpânul şi după Dânsul ai mers, pe urmele Lui la viaţă fiind povăţuit, şi patimilor Lui fără minciună, preacinstite Andrei, până la moarte urmând.

Încordându-te pe tine ca pe o săgeată puternică, fericite, te-a trimis în toată lumea Domnul, rănind pe demoni şi pe oamenii cei răniţi de păgânătate vindecând.

A Născătoarei:

Se veselesc puterile cereşti văzându-te. Se bucură împreună cu dânsele şi adunările oamenilor. Că prin Cel născut al tău s-au împreunat, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, pe tine după vrednicie slăvindu-te.

Alt Canon

Irmos: Lumina Ta cea neapusă, Hristoase...

Dorind Crucea, ucenice al lui Hristos, ai dobândit cu Crucea ta nestricata Împărăţie. La care pe toţi tăinuitorii lui Dumnezeu trăgându-i cu Crucea, moştenire ne-ai dat nouă, celor cuvântători de Dumnezeirea Lui.

Căutat-ai pe Hristos, Viaţa cea adevărată, şi căutându-L, tu întâi L-ai aflat. Şi aflându-L, cu taină L-ai primit, şi ai luat pe aceea, în Cel ce ţi-a dat-o, şi te-ai făcut vistierie de viaţă nestricată.

Cuvintele dumnezeieştilor tale tunete s-au vărsat în lume, şi de la margini până la marginile pământului au trecut. Că au înconjurat ca o roată, şi au luminat fulgerele tale lumii, precum zice David.

Pomeneşte-ne, ucenice al lui Hristos, pe noi, cei ce săvârşim pomenirea ta şi cinstim moaştele tale. Roagă-te pururea stăruitor pentru turma căreia ai fost dintru început şi păzitor şi mântuire.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Dumnezeu, pe Treimea cea nedespărţită, Împărăţie în trei Feţe, să O slăvim cu un glas credincioşii, cu neîncetate teologhisiri, pe Dânsa întru credinţă cu cântări lăudând-O.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născut-ai Lumina neştiind în ce chip, prealuminate sfeşnice, care ai purtat Soarele, şi te-ai făcut locaş nou luminii celei fără de materie, care izvorăşte în tot pământul razele cunoştinţei de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Proorocului Ionà urmând, strig: Scapă din stricăciu-«ne viaţa mea, Bunule, şi mă «mântuieşte, Mântuitorul lumii, «pe mine cel ce strig: Slavă Ţie».

Pe mine, cel întinat la suflet cu multe păcate, te rog spre înduplecare pe tine, cortul cel neîntinat: Spală-mă de tot felul de întinăciune cu mijlocirea ta.

Cârmuitoare te fă mie, Curată, celui ce înot în noianul cel cumplit al ispitelor vieţii. Şi îndreptează-mă către calea mântuirii şi mă mântuieşte.

Marie, ceea ce te-ai arătat Cort al sfinţeniei, pe ticălosul meu suflet cel întinat cu desfătările sfinţeşte-l şi fă-l părtaş al dumnezeieştii măriri.

Pe tine, Maica lui Dumnezeu, şi cea bună între femei, stăruitor te rog, să nu mă treci cu vederea, Curată, ci milostiveşte-te şi întreg păzeşte-mă de toată vătămarea.

Alt Canon

Irmos: Înconjuratu-ne-au pe noi...

Marea vieţii trecând în luntrea trupului, pe Hristos, Cel ce toate le îndreptează, ai aflat cârmaci, preafericite, şi de Dânsul fericite Andrei, bucurându-te, te-ai alipit.

Duhurile se alungă cu cuvântul, bolile fug, mulţimea patimilor sufleteşti departe de la cei bolnavi se duce cu harul cel dat ţie de la Dumnezeu, Andreie.

Ca un văl plin de duh blând fiind mişcat, fericite, ai uscat mările cele viclene ale mulţimii zeilor cu dumnezeieştile curgeri; şi râurile cunoştinţei de Dumnezeu tuturor le-ai izvorât.

A Născătoarei:

Se veselesc de tine, Fecioară Curată, strămoşii neamului nostru, Edenul luându-l prin tine, pe care pentru neascultare l-au pierdut. Că tu curată şi mai înainte de naştere ai fost, şi după naştere.

Alt Canon

Irmos: Proorocului Ionà urmând...

Cel ce din Betsaida a ieşit, ne cheamă pe noi să săvârşim prăznuirea sa, punându-ne nouă înainte şi vitejiile luptelor sale.

Cel cu meşteşugul pescar şi cu credinţa ucenic, ca un adânc cercetând inimile credincioşilor, aruncă undiţa Cuvântului şi ne pescuieşte pe noi.

Focul dragostei lui Hristos în inima ta purtând, ucenice, ai strigat împotriva păgânilor: Văpaia voastră s-a stins cu adevărat, arătându-Se Hristos.

Cu sarea lui Hristos mintea sărându-vă, mâncărurile voastre dulci s-au făcut nouă, adică învăţăturile cereştii şi nestricatei desfătări.

Slavă..., a Treimii:

Tatălui şi Fiului şi Duhului celui drept să ne închinăm credincioşii, Firii celei în trei Ipostasuri, Celei nedespărţite, strigând: Slavă lui Dumnezeu în Treime.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu bunăvoirea Tatălui S-a întrupat Fiul în pântecele tău, Curată, prin Duhul lui Dumnezeu, şi a mântuit chipul cel dintâi, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

CONDAC, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cea întru rugăciuni...

Pe grăitorul de Dumnezeu cel cu numele de bărbăţie numit, şi cel mai întâi chemat dintre ucenicii Mântuitorului, pe fratele lui Petru să-l lăudăm. Că precum de demult acestuia şi nouă acum a strigat: Veniţi, aflat-am pe Cel dorit.

ICOS

De demult, David a oprit pe un păcătos ca mine, ca să spună dreptăţile lui Dumnezeu cu cuviinţă. Însă spre credinţă învaţă iarăşi şi cu lacrimi mai multe grăieşte. Că astăzi de aţi asculta glasul lui, să nu vă învârtoşaţi inimile voastre, precum oarecând Israel l-a amărât. Şi aduce încă în psalmi: Cântaţi Domnului tot pământul, veniţi, aflat-am pe Cel dorit.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfântului, slăvitului şi întru tot lăudatului Apostol Andrei, cel întâi chemat.

Acesta era din oraşul Betsaida, fecior al unui oarecare Iona evreul, fratele lui Petru, cel dintâi dintre ucenicii lui Hristos. Acesta a fost mai întâi ucenic al lui Ioan Înaintemergătorul şi Botezătorul. Apoi, dacă a auzit pe dascălul său arătând cu degetul şi zicând: "Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii", lăsându-l pe el a urmat după Hristos. Şi zicând lui Petru: "Aflat-am pe Iisus cel din Nazaret", l-a atras spre dragostea lui Hristos. Se află şi altele multe în Sfânta Scriptură despre dânsul. Acestuia, după ce a urmat lui Hristos, când a fost după Înălţarea Lui de au luat sorţi Apostolii, şi au mers care într-o ţară, care într-alta, atunci acestui întâi-chemat i-a căzut soarta şi a luat Bitinia, şi Marea Neagră, şi părţile Propontidei, şi Calcedonul, Bizanţul, Tracia, Macedonia şi părţile cele ce ajung până la fluviul Dunărea, Tesalia, Grecia şi părţile Ahaiei, asemenea şi Aminsos, Trapezunta, Iracleea şi Amastris. Însă acestea le-a umblat nu aşa degrab, cum le trecem cu cuvântul, ci în fiecare ţară răbdând multe împotrivă şi multe lucruri cu nevoi, le-a biruit pe toate cu îndemnul şi cu ajutorul lui Hristos. Dintre care cetăţi aducând una la mijloc, voi lăsa pe celelalte celor ce le ştiu. Căci mergând acesta la Sinope şi propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, a suferit multe necazuri şi torturi de la cei ce locuiau acolo, pentru că acei sălbatici oameni l-au trântit jos şi, apucându-l de mâini şi de picioare, l-au tras grăpiş, şi cu dinţii l-au scuturat, şi l-au bătut cu lemne şi cu pietre, şi l-au lepădat departe de cetate, dar el iarăşi s-a arătat cu totul întreg şi sănătos de răni, cu harul Învăţătorului şi Mântuitorului său.

Deci, sculându-se de acolo, a trecut multe cetăţi şi oraşe, precum: Neocezareea, Samosata, la alani, la abasgi, zichii, bosforiţi şi hersoniţi, apoi s-a întors la Bizanţ şi acolo hirotonind episcop pe Stahie, şi colindând celelalte ţări, a venit la luminatul Ostrov al Peloponesului şi în Paleapatra,

primit fiind în gazdă de un om anume Sosie, care bolea greu, l-a tămăduit şi îndată toată cetatea Patrelor a venit la Hristos. Şi Maximila, femeia proconsulului, fiind vindecată de cumplită boală şi dobândind grabnică tămăduire, a crezut în Hristos, împreună cu preaînţeleptul Stratoclis, fratele proconsulului Egheat, şi alţii mulţi ce aveau multe feluri de boli s-au tămăduit prin punerea mâinilor Apostolului. Pentru aceasta mâniindu-se Egheat, şi prinzând pe Apostolul Domnului şi răstignindu-l cu capul în jos pe o cruce, l-a scos din viaţa aceasta. Pentru aceasta şi el, nedreptul, dreaptă răsplătire a luat de la Dumnezeu, căci căzând într-o râpă înaltă, s-a risipit. Iar moaştele Apostolului, după aceea, peste multă vreme, au fost mutate la Constantinopol, în zilele împăratului Constanţiu, fiul mai-marelui Constantin, prin porunca lui, de Mucenicul Artemie. Şi au fost aşezate cu ale lui Luca Evanghelistul, şi cu ale lui Timotei în luminata biserică a Sfinţilor Apostoli.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinţi Părintelui nostru Frumenţiu, episcopul Indiei.

În zilele împăratului Constantin cel Mare, în anii 330, un filosof ce era din Tir, s-a dus să colinde în India cea mai dinăuntru, având împreună cu el şi doi fraţi, după trup tineri, ale căror nume erau Edesiu şi Frumenţiu. Iar întorcându-se din India, a stat la un liman ca să ia apă, şi acolo au căzut în mâinile tâlharilor şi ale barbarilor, care pe unii din cei din corabie i-au aruncat în mare, iar pe alţii i-au tăiat. Din cei omorâţi, unul era şi pomenitul filosof. Câţi au rămas vii, între care erau şi cei doi fraţi după trup, Edesiu şi Frumenţiu, au fost daţi împăratului Indiei.

Deci, văzând împăratul pe aceşti doi tineri că erau potriviţi cu scopul ce el cugeta, i-a pus pe ei supraveghetori şi iconomi împărătescului său palat. Dar şi fiul împăratului, care a moştenit împărăţia după tatăl său, a învrednicit pe tineri de mai mare cinste şi îndrăzneală. Deci, fiindcă ei aveau mare putere la împăratul Indiei, pentru aceasta porunceau cu îndrăzneală neguţătorilor ce veneau din părţile romanilor ca să se adune la o biserică, după obiceiul lor, şi să săvârşească Dumnezeiasca Liturghie. Iar trecând câţiva ani s-au dus tinerii la împăratul şi i-au cerut ca să le dea lor plată pentru dragostea cea către el. Iar plata era ca să-i lase să se întoarcă în patria lor. Această dorire dobândind-o, s-au dus mai întâi în pământul romanilor. Şi Edesiu s-a dus la Tir, ca să-şi afle părinţii şi rudeniile sale, iar Frumenţiu a cinstit mai mult osârdia către cele dumnezeieşti, decât vederea părinţilor săi. Deci, ajungând la Alexandria, a arătat arhiepiscopului de acolo că indienii doresc mult să primească lumina slăvirii de Dumnezeu şi a credinţei. La aceasta a răspuns arhiepiscopul Atanasie (căci acesta era cel care pe acea vreme împodobea scaunul Alexandriei): Iubitul meu, cine este mai bun şi mai potrivit decât tine, ca să alunge din sufletele lor întunericul înşelăciunii şi să le pricinuiască lor lumina dumnezeieştii propovăduiri?

Acestea zicând, l-a hirotonit pe el arhiereu şi l-a trimis în India, ca, cu plugul învăţăturii sale, să lucreze la acel neam. Deci, dumnezeiescul Frumenţiu, nimic socotind atunci ca să meargă spre a-şi vedea rudeniile sale, ci pentru dragostea credinţei celei drepte şi pentru binele aproapelui, lăsându-şi patria şi rudeniile, a îndrăznit să călătorească pe mare, până ce a ajuns în India.

Iar după ce a ajuns acolo fericitul, cu osârdie a binelucrat înţelenitele inimi ale indienilor, semănând în ele sămânţa credinţei. Drept aceea le-a şi făcut vrednice spre rodirea cunoştinţei de Dumnezeu şi a faptei bune, având împreună-lucrător harul cel dat de la Dumnezeu. Căci el, urmând toată ziua apostoleştilor învăţături şi făcând minuni multe, nu numai pe cei demonizaţi îi mântuia şi tot felul de boală vindeca, ci şi din cei ce se împotriveau şi nu primeau în grabă cele de dânsul zise, iar pe alţii îi dădea Satanei. După cum a făcut Apostolul, care zice: "Daţi-l pe el Satanei spre pierzarea trupului, ca să se mântuiască duhul lui". Iar pe alţii îi făcea să se usuce şi altora le orbea ochii.

Drept aceea, pentru această pricină, toţi au primit şi au rodit în sufletele lor sămânţa credinţei lui Hristos. Pentru care şi în puţină vreme singur sfinţitul Frumenţiu, cu ajutorul şi harul lui Dumnezeu, a botezat toată latura indienilor. Şi a zidit biserici, şi a hirotonit preoţi, şi capiştele idoleşti le-a surpat, şi pe idoli i-a zdrobit. Aşadar, pentru toate acestea, se minunau toţi şi însuşi împăratul, şi zicea Sfântului: Pentru care pricină, o, iubitule, în curgerea de vreme a atâtor mulţi ani ce ai vieţuit mai înainte împreună cu noi, nu ai făcut niciodată vreun semn şi minune? Şi acum de unde ţi s-a dat ţie acest fel de har şi de putere, iubitule? Iar fericitul Frumenţiu a răspuns: Nu este al meu harul, o, preacinstiţilor şi adevăraţilor ai lui Hristos prieteni, ci al preoţiei, care mi s-a dat mie de la Însuşi Hristos. Căci văzând bun cugetul vostru, lăsând pentru aceasta patria şi rudenia, după cuvântul Domnului, m-am dus la Alexandria şi, arătând cele despre voi marelui Atanasie, păstorul Bisericii aceleia, şi cu tainică ungere a arhieriei, fiind hirotonit de el, şi cu harul apostolesc fiind luminat, prin rugăciunea lui către Dumnezeu, am fost trimis către voi. Iar voi cu credinţă şi cu dragoste primindu-mă, harul preoţiei, dar mai ales al lui Dumnezeu, lucrează prin mine precum vedeţi, şi face asemenea minuni. Aşadar, Frumenţiu acesta întocmai cu Apostolii, întru mulţi ani vieţuind cu plăcere de Dumnezeu între indieni şi, învăţându-i poruncile lui Dumnezeu, şi spre lucrarea poruncilor prefăcându-i, s-a mutat către Domnul. Ale cărui cinstite moaşte dau tot felul de vindecări celor ce se apropie de ele, întru slava adevăratului Dumnezeu. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

De tinerii Tăi, cei din cuptor, Mântuitorule, nu s-a «atins, nici i-a supărat pe dânşii

«focul. Atunci acei trei ca şi cu «o gură cântau şi binecuvântau «grăind: Binecuvântat este «Dumnezeul părinţilor noştri».

Sufletul meu cel întinat cu patimile sfinţeşte-l, curată Stăpână, ceea ce eşti cu totul neîntinată, şi cumplitele robiri ale minţii şi orbirea inimii şi pornirile demonilor degrab pierde-le.

Mintea mea cea omorâtă de patimile trupului, ceea ce eşti cu totul fără prihană, înviaz-o, şi cele plăcute lui Dumnezeu a le săvârşi întăreşte-mă, ca să te măresc pe tine şi să laud de-a pururea milostivirea ta.

Izbăveşte de gheenă, Stăpână curată, pe robul tău; scapă-mă de osânda cea înfricoşată a Fiului tău, izbăveşte-mă de tot chinul pe mine cel osândit, rugând pe Dumnezeul cel Preabun.

Omoară-mi degrab, Stăpână curată, patimile trupului şi ale smeritului meu suflet; spală-mi întinăciunea cea cumplită, Fecioară, şi de pâra demonilor celor răi izbăveşte-mă şi mă mântuieşte.

Alt Canon

Irmos: Pe Tine cuptor înţelegător...

Făgăduinţa Ta cea nemincinoasă arătat s-a împlinit, Hristoase. Că dumnezeiescul Tău ucenic, viforul cu cuvântul oprind, întru linişte cuvioasă l-a mutat, cântând: Dumnezeule al părinţilor, Cel lăudat şi preaslăvit.

La muntele Sionului cel înţelegător, a te sui, Apostole, poruncindu-ţi-se, şi paharul mântuirii luând, bucurându-te l-ai băut, trecând prin moarte la dumnezeiasca viaţă, unde este Hristos Dumnezeul părinţilor, Cel preaslăvit.

Tu pământean fiind, Apostole, mai presus de fire faci minuni. Că prin dragoste unindu-te, ai urmat lui Hristos, Celui ce te-a iubit, cântând: Lăudat este Dumnezeu şi preaslăvit.

A Născătoarei:

Bucură-te, Curată, din care a ieşit Păstorul, cu adevărat Cel preaînalt, Cel ce S-a îmbrăcat în pielea lui Adam, şi pe mine tot omul în pântecele tău iarăşi m-a zidit Dumnezeul părinţilor, Cel lăudat şi preaslăvit.

Alt Canon

Irmos: Tinerii în cuptor...

Focul Preasfântului Duh, cel ce s-a pogorât de sus, Apostole al lui Hristos, în limbi noi, cu care niciodată n-ai grăit, ţi-a poruncit ţie să grăieşti marginilor lumii măririle Lui.

Preaspăimântează tot cugetul învăţătura pe care au răspândit-o în tot pământul tăinuitorii lui Hristos şi văzătorii

celor de sus! Că singuri, voi doisprezece fiind, mulţimile pământului aţi luminat.

Minunat s-a făcut harul Tău, Stăpâne Hristoase, întru ucenicii cei de Dumnezeu înţelepţiţi. Că mici şi simpli fiind, tot pământul au înconjurat, de la marginille lui până la toate marginile.

Cine te-a învăţat a grăi, Apostole? Cine ţi-a luminat mintea ta, ca să vezi limpede raza slavei celei neapropiate, care a strălucit lumina adevărului în inimile noastre?

Slavă..., a Treimii:

În Treime să lăudăm credincioşii slăvind pe Tatăl cel fără de început, şi pe Fiul, şi pe Duhul cel drept, o Fiinţă singură, pe Care întreit să o lăudăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti în veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca pe Cel ce Unul eşti din Treime, pe Tine Hristoase Te slăvim, că din Fecioară întrupându-Te fără schimbare, cele omeneşti toate le-ai purtat, nedespărţindu-Te de firea pământească, Iisuse, măcar de Te-ai şi unit cu noi.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

De Care se înfricoşează îngerii şi toate oştile, ca de «Făcătorul şi Domnul, lăuda-«ţi-L, preoţi, preamăriţi-L, ti-«neri, binecuvântaţi-L, po-«poare, şi-L preaînălţaţi întru «toţi vecii».

Cel fără de trup Se întrupează din tine cu dumnezeiască cuviinţă. Pe Care roagă-L, întrutot-curată, să omoare patimile trupului meu şi să învieze sufletul meu cel omorât cu păcatele.

Vindecat-ai zdrobirea lui Adam celui de ţărână, născând pe Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ceea ce eşti cu totul neîntinată. Pe Dânsul roagă-L să tămăduiască rănile sufletului meu, cel ce nevindecat boleşte.

Scoală-mă pe mine cel ce zac în adâncul relelor, fă război vrăjmaşilor celor ce se luptă cu mine; sufletul meu cel rănit cu plăceri necuvenite, Curată, să nu-l treci cu vederea, ci îndură-te şi-l mântuieşte.

Vindecă, Preacurată, patimile inimii mele, ceea ce ai născut pe Doctorul tuturor, şi părţii celor drepţi părtaş arată-mă, Fecioară, pe Hristos rugându-L.

Alt Canon

Irmos: În cuptor tinerii...

Dumnezeiască pomenire a ta, cea de lumină purtătoare şi de veselie făcătoare, Andrei Apostole al lui Hristos, raze de tămăduiri ne strălu-

ceşte nouă, celor ce strigăm: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Fiind părtaş la firea omenească, ai depăşit legile ei, şi la locuinţa îngerilor ai trecut, Andrei Apostole, şi strigi: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Suflarea cea de sus a Duhului lui Dumnezeu mai înainte aprinzându-te, ritor de Dumnezeu grăitor te-a arătat pe tine, Apostole, cel ce strigi Hristosului tău: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Strălucit ca un fulger spre lumină păgânilor ai ieşit, întunericul necunoştinţei alungând şi luminând pe credincioşii cei ce strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei:

Pe ceea ce fără sămânţă şi mai presus de fire, din dumnezeiescul fulger a născut pe Hristos, Mărgăritarul cel de mult preţ, să o lăudăm toţi strigând: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon

Irmos: **Rugul cel aprins în Sinai...**

Cu meşteşugul pescăriei, din mare ai vânat peşti, preaînţelepte; iar acum cu credinţa pe oameni vânezi lui Hristos, din rătăcirea vrăjmaşului. Că adâncă era oarecând rătăcirea care cufunda pe păgâni în viforul necunoştinţei.

Adâncul vieţii cel înţelegător, fără valuri l-ai trecut, Apostole, întinzând pânza Duhului, prin credinţa lui Hristos. Pentru aceasta şi la limanul vieţii ai ajuns, bucurându-te întru toţi vecii.

Împreună cu Soarele cel înţelegător, Care a apus pe lemn de a Sa bunăvoie, luminătorul soarelui, căutând a se dezlega şi a apune întru Hristos, pe lemnul Crucii a fost spânzurat marele Andrei, luminătorul Bisericii.

O, ucenice şi prietene al lui Hristos, cel împreună-numărat cu Apostolii Lui, când va şedea pe scaun Judecătorul, împreună cu voi cei doisprezece să judece, precum făgăduinţa grăieşte, fiţi atunci nouă zid al iubirii de oameni.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Unimea cea întreit luminată şi Treimea cea împreună-şezătoare, să O slăvim nedespărţind-O, ci împreunând-O pe Ea

după fire, ca pe o Fiinţă cu adevărat unită, în trei feţe neamestecată.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Unul din Treime zămislindu-L, L-ai născut întrupat din tine, pe Cel ce a înnoit legile firii cu naşterea ta, Curată. Pe Acesta, ca pe Dumnezeu, pururea pentru noi rugându-L nu înceta, de Dumnezeu Născătoare.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Norul cel purtător de lumină, întru care Stăpânul «tuturor din cer ca ploaia pe «lână S-a pogorât, şi S-a întru«pat pentru noi, făcându-Se om «Cel fără de început, să-L mă«rim toţi, ca pe o maică curată «a Dumnezeului nostru».

Iubitor de păcate fiind, întru lenevire petrec şi de judecata cea nemitarnică mă cutremur. Întru care păzeşte-mă cu sfintele tale rugăciuni nevinovat şi neosândit, ca să te fericesc pe tine de-a pururea, ca pe o ocrotitoare.

Mă înfricoşez de judecată, Fecioară, şi de ochiul cel neamăgit al Fiului tău, căci am săvârşit fapte urâte pe pământ; pentru aceasta strig ţie: Preamilostivă Stăpână, ajută-mi, şi din nevoia cea de atunci scoate-mă, şi mă mântuieşte, Curată.

Cât de înfricoşătoare este ziua cercetării, Fecioară! Cât de înfricoşată este hotărârea! Cât de cumplită ruşinea! Cine va suferi de aceea, Stăpână cu totul neîntinată? Miluieşte ticălosul meu suflet şi mai înainte de sfârşit, dă-mi iertare greşelilor Curată.

Ceea ce ai născut lumina cea dumnezeiască, pe mine cel întunecat cu toate năvălirile vrăjmaşului, şi care cu trândăvire vieţuiesc, şi întărât pe Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană, luminează-mă, povăţuieşte-mă către lucrările cele bune, ca ceea ce eşti pricina tuturor celor bune.

Alt Canon

Irmos: Chipul naşterii Tale...

Ca un ucenic preaales al Celui ce S-a pironit de bunăvoie pe Cruce, Stăpânului Tău până la moarte urmând, te-ai suit bucurându-te la înălţimea Crucii, mergere făcând la ceruri, fericite Apostole.

Uşa Edenului ţie ţi s-a deschis, şi ţi s-a pus înainte scară cerească, şi te-au primit cereştile locaşuri, şi ai stat bucurându-te, Apostole, înaintea lui Hristos, Dătătorul de viaţă, pentru lume rugător preabun.

Cu patimi asemănătoare cu ale Învăţătorului tău, te-ai prea-

mărit, fericite Andrei preaînţelepte. Că prin Cruce sfârşit sfânt ai luat, şi te-ai sfinţit prin legătură cu Dumnezeu. Pentru aceasta te rugăm: Pentru noi roagă-te pururea.

Bucură-te pereche preaalească, ceea ce acum cetăţenie ai moştenit în ceruri, şi conduci aplecarea cântăreţilor, întrecând puterea acelora, şi luminezi cu strălucirile dumnezeieştilor haruri.

A Născătoarei:

Din rădăcina proorocească a lui David, dumnezeiescul părinte, ai odrăslit, Fecioară, dar şi pe David cu adevărat tu l-ai slăvit, ca ceea ce ai născut pe Domnul slavei Cel proorocit. Pe Care după vrednicie Îl mărim.

Alt Canon

Irmos: Pe norul cel purtător...

Cel ce mreaja gândirii celei de taină ai întins şi ca nişte peşti în ea ai prins frumuseţile cereştilor înţelesuri, roagă-te, Sfinte Apostole, Sfintei Treimi, să ne izvorască şi nouă ispăşire.

Mulţumim neamurilor celor prin tine luminate şi de pe pământ la ceruri de tine ridicate. Că de la slujirea vrăjmaşului depărtându-ne, ne-am făcut împreună-locuitori cu sfinţii îngeri şi părtaşi slavei Domnului.

Văzătorilor de cele negrăite, şi slujitori ai Cuvântului, şi tăinuitorilor, şi privitorilor la cele fără urmă, rugaţi-vă, Apostoli, ca şi noi următori să fim Împărăţiei lui Hristos şi părtaşi ai dumnezeirii Lui.

Cei ce aţi luat putere de la Hristos de a lega şi a dezlega, să dezlegaţi pe toţi de legăturile multor greşeli când va veni Hristos, şi voi toţi cei doisprezece veţi şedea pe tot atâtea scaune, să judecaţi toate seminţiile lui Israel.

Slavă..., a Treimii:

Firea cea în trei Ipostasuri, şi slava cea nedespărţită, care se laudă întru o Dumnezeire, neîncetat în cer şi pe pământ, Treimea cea nedespărţită să O slăvim, Fiului, împreună şi Tatălui şi Duhului, închinându-ne cu dreaptă credinţă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe cei ce scapă sub milostivirea ta cu credinţă, şi se închină cu evlavie Fiului tău, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, pe Acela, ca pe Dumnezeul şi Domnul lumii, roagă-L să ne izbăvească de stricăciune, şi de primejdii şi de toate încercările.

LUMINÂNDA

Podobie: Cu duhul în Biserică...

Cuvântul, Cel mai înainte fără început, aflându-te pe tine,

preafericite, mai întâi chemat decât toţi Apostolii te-a arătat, Andrei pururea-pomenite. Şi pe urmele Acestuia mergând, te-ai arătat povăţuitor celor rătăciţi, suindu-i pe ei la calea cea cerească şi dumnezeiască.

Slavă..., altă LUMINÂNDĂ

Podobie: Femei, auziţi glas...

Pe cel de un sânge cu Petru, mai întâiul între ucenici, cel ce s-a făcut însuşi văzător şi slujitor al Cuvântului, pe Andrei apostolul mărit să-l lăudăm. Că pe neamuri a luminat şi răstignit s-a sfârşit, ca ucenic al Stăpânului.

Şi acum..., a Născătoarei, asemenea:

Pe Dumnezeu pe care L-ai născut, Fecioară cu totul fără prihană, roagă-L pentru toţi cei ce te cinstesc pe tine cu dreaptă credinţă, împreună cu Apostolul cel vestit, ca să dobândim dumnezeiasca strălucire a Fiului tău şi stare împreună cu cei aleşi şi sfinţi, căci poţi câte voieşti.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria...

Betsaido, veseleşte-te acum, că întru tine au înflorit din grădină de taină crinii cei mai bine mirositori, Petru şi Andrei, care au umplut toată lumea de mireasma propovăduirii credinţei, prin harul lui Hristos, ai Cărui părtaşi ai patimilor s-au făcut.

Andrei, bucură-te şi saltă că ai primit vădit întru strălucirea Cuvântului pe Soarele slavei, pe Hristos dătătorul de viaţă, pe Care, şi ţinându-L cu credinţă, L-ai propovăduit. Pe Acela roagă-L neîncetat pentru noi, care cu credinţă te lăudăm pe tine.

Grăitorul de taina dumnezeieştii rânduieli a lui Hristos, cel ce s-a ales întâi a fi ucenic al Cuvântului, Andrei, văzătorul de Dumnezeu, pe Petru cel de un sânge văzându-l, strigând, grăieşte: Am aflat pe Mesia, pe Care Scriptura şi proorocii mai înainte L-au propovăduit.

Cetatea Patrelor pe tine păstor te-a dobândit, şi dumnezeiesc folositor cetăţii, şi izbăvitor din toate nevoile, şi păzitor, Andrei înţelepte, care cu mulţumită te cinsteşte pe tine şi te roagă neîncetat pentru ea, să scape neatinsă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Pe propovăduitorul credinţei şi slujitorul Cuvântului, pe Andrei să-l lăudăm, că acesta din adânc pe oameni a pescuit, în

loc de trestie Crucea în mâini ţinând şi, ca o strună aruncând puterea, a scos suflete din înşelăciunea vrăjmaşului şi le-a adus lui Dumnezeu dar bine primit pururea. Pe acesta credincioşii împreună cu ceata ucenicilor lui Hristos să-l lăudăm, ca să se roage Lui să ne fie nouă milostiv în ziua judecăţii.

Şi acum..., acelaşi glas.

Primeşte, Betleeme, Mitropolia lui Dumnezeu. Că lumina cea neapusă vine să o nască întru tine. Îngeri, minunaţi-vă în cer! Oameni, preaslăviţi pe pământ! Magi de la Persida, întreit mărit dar aduceţi! Păstori, fluierând cântare întreit sfântă, cântaţi! Toată suflarea să laude pe Făcătorul a toate.

Doxologia mare.

Ecteniile şi otpustul.

Ceasul întâi şi cel desăvârşit otpust.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul apostolului, Cântarea a 3-a şi a 6-a pe 8. Prochimen, glasul al 8-lea: În tot pământul a ieşit vestirea lor...

Stih: Cerurile spun... Apostolul din Epistola întâi către Corinteni (4, 9-16): Fraţilor, socotesc că Dumnezeu pe noi, apostolii..., Aliluia, glasul 1: Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne. Evanghelia de la Ioan (1, 35-51): În vremea aceea stătea Ioan şi doi dintre ucenicii lui...

CHINONICUL

În tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor.

SFÂRŞITUL SLUJBELOR DIN FIECARE ZI

ÎNVĂŢĂTURĂ
DE TIPIC

ÎNVĂŢĂTURĂ DE TIPIC

I. Înaintepăznuirea Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu (20 noiembrie)

De va cădea această sărbătoare duminica, sâmbăta seara, la Vecernia mică, se pun stihirile Învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu, după obicei.

La Vecernia mare, **Catisma după obicei. La:** Doamne, strigat-am..., **se pun stihirile pe 10: 3 ale Învierii, una a lui Anatolie, 3 ale Înaintepăznuirii şi 3 ale Cuviosului Grigore.** Slavă..., **a Înaintepăznuirii.** Şi acum..., **a Născătoarei, a glasului de rând.**

L i t i a, după obicei.

La S t i h o a v n ă, stihirile Învierii, Slavă... Şi acum..., **a Înaintepăznuirii.**

La binecuvântarea pâinilor, troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară... **de trei ori. Iar de nu este Priveghere, troparul Învierii,** Slavă..., **al Sfântului Grigore, glasul al 3-lea:** Chip te-ai făcut înfrânării... Şi acum..., **al Înaintepăznuirii şi otpustul.**

La U t r e n i e: **la** Dumnezeu este Domnul... **se pune troparul Învierii de două ori.** Slavă..., **al sfântului,** Şi acum..., **al Înaintepăznuirii. După obişnuitele stihologii şi sedelnele Învierii cu troparele Născătoarei, polieleul şi troparele Învierii:** Soborul îngeresc..., **ectenia, ipacoi şi antifoanele glasului. Prochimenul şi evanghelia Învierii:** Învierea lui Hristos văzând... **Psalmul 50 şi stihira Învierii.**

C a n o a n e l e: al Învierii, cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu, pe 2, al Înaintepăznuirii, pe 4 şi al Sfântului Grigore, pe 4. Catavasii: Deschide-voi gura mea... **După Cântarea a 3-a, condacul şi icosul Înaintepăznurii şi condacul Sfântului Grigore,** Slavă..., **sedealna lui,** Şi acum..., **a Înaintepăznuirii. După Cântarea a 6-a, condacul şi icosul Învierii. La Cântarea a 9-a se cântă** Ceea ce eşti mai cinstită... **Luminânda Învierii,** Slavă..., **a Sfântului Grigore,** Şi acum..., **a Înaintepăznuirii.**

La L a u d e, stihirile Învierii 4 şi ale Înaintepăznuirii podobnice 3, cele de la stihoavnă, cu stihira cea de la Slăvă... **şi cu stihurile lor.** Slavă..., **stihira evangheliei,** Şi acum..., Preabinecuvântată eşti... **Doxologia mare. După** Sfinte Dum-

nezeule..., **troparul Învierii numai. Ecteniile şi otpustul. Apoi Ceasul întâi, la care se zice troparul Învierii,** Slavă..., **al Înaintepăznuirii,** Şi acum..., **al Născătoarei ceasului. După** Tatăl nostru..., **condacul Înaintepăznuirii. Asemenea şi la celelalte ceasuri, condacele: al Învierii şi al Înaintepăznuirii se zic schimbându-le.**

La Liturghie: Fericirile glasului pe 6 şi din Canonul Înaintepăznuirii, Cântarea a 3-a pe 4. După vohod, troparul Învierii, al Înaintepăznuirii şi al hramului sfântului, apoi troparul Sfântului Grigore, condacul Învierii şi al hramului, Slavă..., **al Sfântului Grigore,** Şi acum..., **al Înaintepăznuirii, prochimen, apostol,** Aliluia. **Evanghelia şi chinonicul, întâi ale Învierii, apoi ale sfântului; slujba pentru cuvios.**

Iar slujba Sfântului Proclu se cântă când va voi cel mai mare.

II. Intrarea în Biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu (21 noiembrie)

A. De se va întâmpla acest praznic duminică, sâmbătă seara, la Vecernia mică, la Doamne, strigat-am..., **stihirile Învierii ale glasului, pe 4,** Slavă... Şi acum..., **a prazniculuí, care este la** Doamne, strigat-am..., **a Vecerniei mici. La Stihoavnă o stihiră a Învierii, după aceea stihoavna Prazniculuí, a Vecerniei mari cu stihurile cele de prăznuire,** Slavă... Şi acum..., **a Prazniculuí. Troparul Învierii.** Slavă... Şi acum..., **al Prazniculuí. După aceasta ectenia mică şi otpustul.**

La Vecernia mare, la Doamne, strigat-am..., **se pun stihirile pe 10: 3 ale Învierii, una a lui Anatolie şi 6 ale Prazniculuí.** Slavă..., Şi acum..., **a Prazniculuí; după aceasta, vohod, prochimenul zilei şi paremiile Prazniculuí 3.**

La Litie, stihirile, Slavă... Şi acum..., **a Prazniculuí:** Strălucit-a zi de bucurie...

La Stihoavnă, stihirile Învierii. Slavă... Şi acum..., **a Prazniculuí. La binecuvântarea pâinilor, troparul Prazniculuí de 3 ori. Şi citire a Cuvântului.**

La Utrenie, la Dumnezeu este Domnul..., **troparul Învierii de 2 ori,** Slavă... Şi acum..., **al Prazniculuí. După obişnuitele stihologii, sedelnele Învierii cu ale Născătoarei şi citire din tâlcuirea evangheliei. După aceea polieleul, cu mărimurile Prazniculuí şi troparele Învierii:** Soborul îngeresc..., **ipacoi al glasului şi sedelnele, toate ale Prazniculuí, câte o dată.** Slavă... Şi acum..., **a Prazniculuí. Antifoanele glasului, prochimen şi evanghelia Prazniculuí.** Învierea lui Hristos văzând... **Psalmul 50 şi sărutarea Evangheliei după obicei, apoi** Slavă..., **stihira Prazniculuí.** Şi acum..., **tot aceeaşi; şi stihira Prazniculuí.**

Canonul Învierii, cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 şi ale Prazniculuí 2 pe 8. Catavasie: Hristos Se naşte, măriţi-L..., **amândouă stranele împreună. După a 3-a Cântare, condacul şi Icosul Învierii şi sedelnele Prazniculuí de 2 ori şi citirea Prazniculuí. După a 6-a Cântare, condacul şi Icosul Prazniculuí şi citim prologul. La a 9-a Cântare, stihiri nu se zic, ci:** Ceea ce eşti mai cinstită..., **svetilna Învierii,** Slavă... Şi acum..., **a Prazniculuí.**

La Laude, stihirile Învierii 4 şi ale Prazniculuí 4, cu stihurile Prazniculuí. Slavă..., **a Prazniculuí.** Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., **apoi Doxologia mare.**

După Sfinte Dumnezeule..., **troparul Învierii numai. Ecteniile şi otpustul. Stihira evangheliei. La ceasuri, troparul Învierii,** Slavă..., **troparul Praznicului,** Şi acum..., **al Născătoarei-ceasurilor. După** Tatăl nostru..., **condacul Învierii. Asemenea şi la toate ceasurile, condacele se zic schimbându-le.**

La Liturghie, **Fericirile Învierii, ale glasului de rând pe 6 şi ale Praznicului, Cântarea a 3-a pe 4. După** Ieşire, **troparul Învierii şi al Praznicului,** Slavă..., **condacul Învierii,** Şi acum..., **al Praznicului. Prochimen, apostol,** Aliluia **şi evanghelia. Chinonicul, mai înainte al zilei, apoi al prăznuirii.**

B. De se va întâmpla acest praznic duminica şi va fi vreun sfânt ce se prăznuieşte pe 4 sau pe 6, atunci se va observa următoarea rânduială: Sâmbătă seara, la Vecernia mică, stihirile Învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu după obicei.

La Vecernia mare **după obişnuita catismă, la** Doamne, strigat-am..., **se pun stihirile pe 10: 3 ale Învierii, una a lui Anatolie, 3 ale Praznicului şi 3 ale sfântului din Minei. Iar de se cântă sfântul pe 6, sau are şi polieleu, atunci se cântă ale Învierii 3, ale Praznicului 3 şi ale sfântului 4.** Slavă..., **a Praznicului,** Şi acum..., **Dogmatica glasului, vohod, prochimenul zilei.**

La L i t i e stihirile Praznicului şi ale sfântului, dacă are polieleu. Slavă..., Şi acum..., **a Praznicului; iar de are sfântul** Slavă..., Slavă..., **a sfântului,** Şi acum..., **a Praznicului.**

La S t i h o a v n ă, stihirile Învierii, Slavă..., **a sfântului dacă are, iar de nu,** Slavă..., Şi acum..., **a Praznicului:** Acum liberează... Sfinte Dumnezeule... **şi după** Tatăl nostru..., **la binecuvântarea pâinilor, troparul:** Născătoare de Dumnezeu Fecioară... **de 2 ori şi al Praznicului o dată şi citire.**

La Utrenie, **la** Dumnezeu este Domnul..., **troparul Învierii de 2 ori.** Slavă...., **al sfântului de este, iar de nu,** Slavă... Şi acum..., **al Praznicului. După obişnuitele catisme, sedelnele Învierii, cu ale Născătoarei şi citire din tâlcuirea evangheliei. Apoi polieleul şi troparele Învierii:** Soborul îngeresc..., **ipacoi, antifoanele şi prochimenul glasului. Evanghelia Învierii:** Învierea lui Hristos văzând... **Psalmul 50, stihira Învierii şi celelalte.**

Canonul Învierii, cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2, al Praznicului pe 4 şi al sfântului pe 4. Iar dacă are sfântul polieleu, Canonul Învierii cu irmosul pe 4, al Praznicului pe 4 şi al sfântului pe 6. Catavasii: Hristos Se naşte, slăviţi-L... **După a 3-a Cântare, condacul şi icosul Praznicului şi al sfântului, de are, şi sedealna sfântului,** Slavă... Şi acum..., **a Praznicului şi citire. După a 6-a Cântare, condacul şi icosul Învierii şi se citeşte prologul. După a 9-a Cântare:** Ceea ce eşti mai cinstită..., **svetilna Învierii,** Slavă..., **a sfântului de are, iar de nu,** Slavă... Şi acum..., **a Praznicului.**

La L a u d e, stihirile Învierii 4 şi ale Praznicului cu cea de la Slavă..., **4 ale Stihoavnei Utreniei zilei celei de rând, cu stihurile Praznicului. Iar de are sfântul stihiri, la laude se cântă stihirile Învierii pe 4 şi ale sfântului cu cea de la** Slavă..., **pe 4, cu stihurile ei.** Slavă..., **stihira evangheliei.** Şi acum..., Preabinecuvântată eşti... **Doxologia mare. După** Sfinte Dumnezeule..., **troparul Învierii**

numai. Ecteniile, otpustul, învăţătură a lui Studit şi obişnuita ieşire în Pridvor. Apoi Ceasul 1. La Ceasul 1, troparul Învierii, Slavă..., **troparul Praznicului,** Şi acum..., **al Născătoarei-Ceasului. După** Tatăl nostru..., **condacul Praznicului. La Ceasul al 3-lea, troparul Învierii,** slavă..., **al sfântului,** Şi acum..., **al Născătoarei-Ceasului. După** Tatăl nostru..., **condacul Învierii. Asemenea şi la celelalte ceasuri se zic troparele Învierii totdeauna, cu al Praznicului şi cu al sfântului, schimbând troparele, dacă este şi al sfântului. Iar condacul Învierii şi al Praznicului se zic schimbându-le şi, de este polieleu, şi al sfântului.**

La Liturghie, **Fericirile glasului de rând pe 6 şi ale Praznicului, Cântarea cea de rând pe 4. Iar de are şi sfântul Cântare în tipic, ale Învierii pe 4, ale Praznicului, Cântarea cea de rând pe 4 şi ale sfântului, Cântarea a 6-a pe 4. După Vohod, troparul Învierii, al Praznicului, al hramului sfântului şi al sfântului, de are. Apoi condacul Învierii,** Slavă..., **al sfântului,** Şi acum..., **al Praznicului; iar de nu are sfântul tropar şi condac,** Slavă..., **condacul Învierii,** Şi acum..., **condacul Praznicului, prochimen, apostol, Aliluia, Evanghelia, chinonicul zilei şi al sfântului de are; iar de nu, una a Duminicii celei de rând.**

Spre ştiinţă să fie că acest praznic se prăznuieşte numai cinci zile.

C. De va cădea Odovania Praznicului şi pomenirea Sfintei Muceniţe Ecaterina duminica, **atunci se va observa următoarea rânduială:**

Sâmbătă seara, la Vecernie (Priveghere), **după psalmul începător şi** Fericit bărbatul..., **la** Doamne, strigat-am..., **se cântă 4 stihiri ale Învierii, 3 ale Praznicului şi 3 ale Sfintei Ecaterina. Apoi** Slavă..., **a Praznicului,** Şi acum..., **a Născătoarei-Învierii, de la glasul de rând. Vohod,** Lumină lină... **şi prochimenul. La Stihoavnă, stihirile Învierii,** Slavă..., **a Sfintei Ecaterina,** Şi acum..., **a Praznicului. La tropare: troparul Învierii glasului de rând, apoi al sfintei, al Praznicului şi apolisul.**

La Utrenie, **după** Dumnezeu este Domnul..., **troparele ca seara la Vecernie. Apoi catismele de rând. Sedelnele Învierii şi una a Praznicului. Binecuvântările Învierii, ipacoi al Învierii, antifoanele glasului de rând, prochimenul asemenea. După Psalmul 50, Canonul Învierii, al Praznicului şi al Sfintei Ecaterina. După Cântarea a 3-a, sedealna sfintei şi a Praznicului; după Cântarea a 6-a, condacul şi icosul Învierii şi sinaxarul. Catavasii:** Hristos Se naşte, măriţi-L... **La Cântarea a 9-a:** Ceea ce eşti mai cinstită... **şi Cântarea a 9-a a Praznicului, cu megalinariile. Svetilna Învierii, a sfintei şi a Praznicului.**

La L a u d e se cântă 4 stihiri ale Învierii şi 4 ale sfintei. Slavă..., Astăzi în templu se aduce..., Şi acum..., Preabinecuvântată eşti, Născătoare de Dumnezeu..., **Doxologia mare şi troparul.**

La Liturghie: **Antifoanele Praznicului. La al treilea antifon:** Cel ce ai înviat din morţi... **După Vohod, troparul Învierii, al Praznicului, al sfintei, al hramului bisericii şi condacul:** Biserica cea preacurată... **Apostolul sfintei şi evanghelia Învierii. La Axion:** Îngerii intrarea Pracuratei văzând... Ca de un sicriu... **Chinonic:** Paharul mântuirii..., Văzut-am lumina cea adevărată... **şi celelalte ale Liturghiei.**

După Odovania Praznicului, în prima duminică sau sărbătoare se cântă Condacul preserbării Crăciunului: Fecioara, astăzi...

ADAOSURI
LA MINEIE

TROPARELE DE OBŞTE ALE SFINŢILOR

LA UN PROOROC

Tropar, glasul al 2-lea:

Prăznuind pomenirea proorocului Tău (N), Doamne, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

LA UN APOSTOL

Tropar, glasul al 3-lea:

Apostole Sfinte (N), roagă pe milostivul Dumnezeu, ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

LA MAI MULŢI APOSTOLI

Tropar, glasul al 3-lea:

Sfinţilor Apostoli, rugaţi pe milostivul Dumnezeu, ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

LA UN ARHIEREU

Tropar, glasul al 4-lea:

Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta, ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia, cele bogate. Părinte Ierarhe (N), roagă pe Hristos Dumnezeu, ca să mântuiască sufletele noastre.

LA MAI MULŢI ARHIEREI

Tropar, glasul al 4-lea:

Dumnezeul părinţilor noştri, Care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

LA UN SFINŢIT MUCENIC

Tropar, glasul al 4-lea:

Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, Sfinţite Mucenice (N), roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

LA UN MUCENIC

Tropar, glasul al 4-lea:

Mucenicul Tău, Doamne (N), întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la tine, Dumnezeul nostru; că, având puterea Ta, pe chinuitori a învins;

zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

LA MAI MULŢI MUCENICI

Tropar, glasul al 4-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că, având puterea Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

LA O MUCENIŢĂ

Tropar, glasul al 4-lea:

Mieluşeaua Ta, Iisuse (N), strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc, şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez întru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

LA UN MĂRTURISITOR

Tropar, glasul al 8-lea:

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată (N), înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, ca să mântuiască sufletele noastre.

LA UN CUVIOS

Tropar, glasul al 8-lea:

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, (N), Părintele nostru, Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

ALTUL, TOT LA UN CUVIOS

Tropar, glasul 1:

Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părintele nostru, (N); şi cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

LA O CUVIOASĂ

Tropar, glasul al 8-lea:

Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi, lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă (N), duhul tău.

TROPARELE NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

Pe fiecare glas, care se cântă peste tot anul la Vecernie, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul...., şi la sfârşitul Utreniei.

GLASUL I

DUMINICĂ SEARA

Şi luni dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Minunea minunilor văzând-o întru tine, ceea ce eşti plină de har, făptura se bucură; că ai zămislit fără sămânţă şi ai născut, în chip de negrăit, pe Cel pe Care căpeteniile cetelor îngereşti a-L vedea nu pot. Pe Acela roagă-L pentru sufletele noastre.

La sfârşitul Utreniei:

Preacurată de Dumnezeu Născătoare, ceea ce eşti binecuvântată în ceruri şi pe pământ slăvită, bucură-te, Mireasă nenuntită!

LUNI SEARA

Şi marţi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Ceea ce ai zămislit fără de ardere focul Dumnezeirii şi ai născut fără de sămânţă pe Domnul, Izvorul vieţii, cea plină de har, Născătoare de Dumnezeu, miluieşte pe cei ce te măresc pe tine.

La sfârşitul Utreniei:

Pe Cel ce este în cer fără de maică, pe pământ L-ai născut fără de tată, mai presus de înţeles şi de auz; pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

MARŢI SEARA

Şi miercuri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

A ta folosinţă agonisind, Preacurată, şi, cu rugăciunile

tale din nevoi izbăvindu-ne, pretutindeni fiind păziţi cu Crucea Fiului tău, după datorie toţi cu cucernicie pe tine te mărim.

La sfârşitul Utreniei:

Preacurată, de Dumnezeu Născătoare... (vezi pag. 495).

MIERCURI SEARA

Şi joi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Ceea ce ai zămislit fără de ardere... (vezi pag. 495).

La sfârşitul Utreniei:

Pe Cel ce este în cer fără de maică... (vezi pag. 495).

JOI SEARA

Şi vineri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

A ta folosinţă agonisind... (vezi pag. 495).

La sfârşitul Utreniei:

Preacurată, de Dumnezeu Născătoare... (vezi pag. 495).

VINERI SEARA

Şi sâmbătă dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Gavriil zicând ţie, Fecioară: Bucură-te, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor întru tine, Chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai desfătată decât cerurile, ceea ce ai purtat în braţe pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine; slavă Celui ce S-a născut din tine; slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi, prin naşterea ta.

La sfârşitul Utreniei:

Pe Cel ce este în cer fără de maică... (vezi pag. 495).

GLASUL AL II-LEA

DUMINICĂ SEARA

Şi luni dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Ceea ce eşti izvorul milei învredniceşte-ne pe noi milostivirii, Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos; arată precum de-a pururea puterea ta; că, întru tine nădăjduind, strigăm ţie: Bucură-te, ca şi oarecând Gavriil, al celor fără de trup mai-marele voievod.

La sfârşitul Utreniei:

Maică Sfântă a Luminii celei negrăite, cinstindu-te pe tine cu îngereşti cântări, cu dreaptă-credinţă te mărim.

LUNI SEARA

Şi marţi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Firii celei dumnezeieşti ne-am făcut părtaşi prin tine, de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară; că pe Dumnezeu întrupat L-ai născut nouă. Pentru aceasta după datorie pe

tine toţi, cu dreaptă credinţă, te mărim.

La sfârşitul Utreniei:

Pe tine te mărim Născătoare de Dumnezeu, strigând: Bucură-te, Norul Luminii celei neapuse, care ai purtat în braţe pe Însuşi Domnul slavei!

MARŢI SEARA

Şi miercuri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Preamărită eşti tu, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe tine te lăudăm; că prin Crucea Fiului tău, iadul s-a prădat, moartea s-a omorât şi noi, cei morţi, ne-am sculat şi vieţii ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta, mulţumind, slăvim ca pe un puternic pe Hristos Dumnezeul nostru, Cel Unul mult-Milostiv.

La sfârşitul Utreniei:

Născătoare de Dumnezeu, pe tine te mărim, strigând: Bucură-te, Toiagul din care Dumnezeu, odrăslind fără de sămânţă, a pierdut prin lemn moartea.

MIERCURI SEARA

Şi joi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Firii celei dumnezeieşti ne-am făcut părtaşi... (vezi pag. 496).

La sfârşitul Utreniei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu... (vezi mai sus).

JOI SEARA

Şi vineri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Preamărită eşti tu, Născătoare de Dumnezeu... (vezi mai sus).

La sfârşitul Utreniei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu... (vezi mai sus).

VINERI SEARA

Şi sâmbătă dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt preaslăvite, Născătoare de Dumnezeu; curăţia fiindu-ţi pecetluită şi fecioria păzită, Maică te-ai cunoscut cu adevărat, născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

La sfârşitul Utreniei:

Maică Sfântă a Luminii celei negrăite, cinstindu-te pe tine, cu îngereşti cântări, cu dreaptă credinţă te mărim.

Iar de se va întâmpla **Aliluia,** la fiecare glas se zic aceste tropare:

Apostolilor, mucenicilor şi proorocilor, ierarhilor, cuvioşilor şi drepţilor, care bine aţi săvârşit lupta şi credinţa aţi păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela, ca pe un bun, rugaţi-L pentru noi, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., al morţilor:

Pomeneşte, Doamne, ca un bun pe robii Tăi şi câte în viaţă au greşit, iartă-le; că nu este nimeni fără păcat, afară de Tine, Cel ce poţi a da odihnă şi celor răposaţi.

Şi acum...

Maică Sfântă a Luminii celei negrăite... (vezi pag. 497).

GLASUL AL III-LEA

DUMINICĂ SEARA

Şi luni dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

De frumuseţea fecioriei tale şi de prealuminată curăţia ta, Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu; Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti cu daruri dăruită.

La sfârşitul Utreniei:

Fiecare unde se mântuieşte, acolo după dreptate şi aleargă; şi care altă scăpare de felul acesta poate fi, Născătoare de Dumnezeu, în afară de tine, ceea ce acoperi sufletele noastre!

LUNI SEARA

Şi marţi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Ceea ce eşti scăparea şi puterea noastră, de Dumnezeu Născătoare, ajutătoarea cea tare a lumii, acoperă-ne cu rugăciunile tale pe noi, robii tăi, de toată nevoia, una binecuvântată.

La sfârşitul Utreniei:

Fiecare unde se mântuieşte... (vezi mai sus).

MARŢI SEARA

Şi miercuri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Toiag de putere câştigând Crucea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, cu dânsa surpăm întărâtările vrăjmaşilor, noi, cei ce cu dragoste neîncetat pe tine te mărim.

La sfârşitul Utreniei:

Ceea ce eşti scăparea şi puterea noastră... (vezi mai sus).

MIERCURI SEARA

Şi joi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Proorocii mai înainte au propovăduit, Apostolii au învăţat, mucenicii au mărturisit şi noi am crezut că tu eşti cu adevărat de Dumnezeu Născătoare; pentru aceasta şi mărim naşterea ta cea de negrăit.

La sfârşitul Utreniei:

Fiecare unde se mântuieşte... (vezi mai sus).

JOI SEARA

Şi vineri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Toiag de putere câştigând Crucea Fiului tău... (vezi pag. 498).

La sfârşitul Utreniei:

Ceea ce eşti scăparea şi puterea noastră... (vezi pag. 498).

VINERI SEARA

Şi sâmbătă dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară. Căci, cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce primind patimă, ne-a mântuit pe noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

La sfârşitul Utreniei:

Proorocii mai înainte au propovăduit, Apostolii au învăţat... (vezi pag. 498).

GLASUL AL IV-LEA

DUMINICĂ SEARA

Şi luni dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Celei ce s-a hrănit în Templu, în Sfânta Sfintelor, celei îmbrăcate cu credinţa şi cu înţelepciunea şi cu neîntinata feciorie, arhistrategul Gavriil i-a adus din cer închinăciune şi strigarea: Bucură-te! Bucură-te, cea binecuvântată! Bucură-te, preamărită, Domnul este cu tine!

La sfârşitul Utreniei:

Pe tine cea decât făptura mai înaltă, a te lăuda după vrednicie nepricepându-ne, de Dumnezeu Născătoare, te rugăm, în dar, miluieşte-ne pe noi.

LUNI SEARA

Şi marţi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Către Născătoarea de Dumnezeu acum să alergăm cu osârdie noi, păcătoşii şi smeriţii, şi să cădem cu pocăinţă, strigând din adâncul sufletului: Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi, sârguieşte că pierim de mulţimea păcatelor; nu întoarce pe robii tăi deşerţi, că pe tine singură nădejde te-am câştigat.

La sfârşitul Utreniei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu, strigând: Tu eşti rugul în care fără de ardere Moise a văzut focul Dumnezeirii, ca o flacără.

MARŢI SEARA

Şi miercuri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos, sabie a străbătut prin sfânt sufletul tău, când ai văzut răstignit de voie pe Fiul şi Dumnezeul tău;

pe Care, binecuvântată, nu înceta rugându-L, să ne dăruiască nouă iertare de greşeli.

La sfârşitul Utreniei:

Născătoare de Dumnezeu, pe tine te mărim, strigând: Tu eşti muntele din care în chip negrăit s-a tăiat Piatra, de Care porţile iadului s-au sfărâmat.

MIERCURI SEARA

Şi joi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Pe Cuvântul Tatălui, Hristos Dumnezeul nostru, întrupat din tine, L-am cunoscut, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce eşti singură binecuvântată; pentru aceasta, neîncetat lăudându-te, pe tine te mărim.

La sfârşitul Utreniei:

Pe tine cea decât făptura mai înaltă... (vezi pag. 499).

JOI SEARA

Şi vineri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Fecioară cu totul fără prihană... (vezi pag. 499).

La sfârşitul Utreniei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu... (vezi pag. 499).

VINERI SEARA

Şi sâmbătă dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat. Dumnezeu întrupându-Se întru unire neamestecată şi Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

La sfârşitul Utreniei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu... (vezi pag. 499).

GLASUL AL V-LEA

DUMINICĂ SEARA

Şi luni dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Cu îngerii, cele cereşti, cu oamenii, cele pământeşti strigăm cu glas de bucurie, Născătoare de Dumnezeu, către tine: Bucură-te, Poarta cea mai desfătată decât cerurile! Bucură-te, singura mântuire a pământenilor! Bucură-te, Curată, ceea ce eşti plină de har, care ai născut pe Dumnezeu cel întrupat!

La sfârşitul Utreniei:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară, Hristoase Dumnezeule, şi fii luminii printr-însa ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

LUNI SEARA

Şi marţi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Acoperământul tău cel grabnic şi ajutorul şi mila arată-le

spre robii tăi; şi valurile deşartelor gânduri le linişteşte, Curată, de Dumnezeu Născătoare, şi sufletul meu cel căzut ridică-l; că ştiu, Fecioară, că poţi câte le voieşti.

La sfârşitul Utreniei:

Maică a lui Dumnezeu, Preasfântă, Cetatea creştinilor, mântuieşte ca totdeauna pe poporul tău, care se roagă către tine cu osârdie. Stai împotriva gândurilor celor ruşinoase şi mândre, ca să strigăm către tine: Bucură-te, pururea Fecioară!

MARŢI SEARA

Şi miercuri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Cu Crucea Fiului tău, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, înşelăciunea idolilor toată s-a surpat şi tăria demonilor s-a călcat; pentru aceasta, credincioşii, după datorie, pururea te lăudăm şi te binecuvântăm şi, Născătoare de Dumnezeu întru adevăr mărturisindu-te, te mărim.

La sfârşitul Utreniei:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară... (vezi pag. 500).

MIERCURI SEARA

Şi joi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Taina cea minunată a Fecioarei lumii s-a arătat mântuire; că dintr-însa Te-ai născut fără sămânţă şi cu trup fără stricăciune Te-ai arătat, bucuria tuturor, Doamne, slavă Ţie.

La sfârşitul Utreniei:

Maică a lui Dumnezeu, Preasfântă... (vezi mai sus).

JOI SEARA

Şi vineri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Cu Crucea Fiului tău, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită... (vezi mai sus).

La sfârşitul Utreniei:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară... (vezi pag. 500).

VINERI SEARA

Şi sâmbătă dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Bucură-te, Uşa Domnului cea neumblată! Bucură-te, Zidul şi acoperământul celor ce aleargă la tine! Bucură-te, Limanul cel neînviforat! Ceea ce, neispitită de nuntă, ai născut cu trup pe Făcătorul tău şi Dumnezeu, nu lipsi a te ruga pentru cei ce laudă şi se închină naşterii tale.

La sfârşitul Utreniei:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară... (vezi pag. 500).

GLASUL AL VI-LEA

DUMINICĂ SEARA

Şi luni dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Începătură a mântuirii s-a făcut vestirea lui Gavriil către Fecioara; că a auzit: Bucură-te!

Şi n-a fugit de închinăciune, nici s-a îndoit, ca Sara în cort, ci aşa a zis: Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău!

La sfârşitul Utreniei:

Arhanghelicesc cuvânt ai primit şi tron de heruvimi te-ai arătat şi în braţele tale ai purtat, de Dumnezeu Născătoare, pe Nădejdea sufletelor noastre.

LUNI SEARA

Şi marţi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură şi tare solire cerem: Îndură-te spre poporul cel fără de ajutor, roagă-L pe Îndurătorul Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre de toată ameninţarea, ceea ce eşti una binecuvântată.

La sfârşitul Utreniei:

Nimeni din cei ce aleargă la tine nu iese ruşinat, Curată Fecioară, de Dumnezeu Născătoare; ci cere milă şi ia dar spre folosul cererii.

MARŢI SEARA

Şi miercuri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, roagă-L pe Fiul tău, Cel ce S-a pironit de bunăvoie pe cruce, şi lumea din înşelăciune a izbăvit, pe Hristos Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre.

La sfârşitul Utreniei:

Pe Cel ce S-a născut mai înainte de veci din Tată fără de maică, pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, în anii cei de apoi L-ai născut întrupat, din curate sângiurile tale, fără bărbat, de Dumnezeu Născătoare; pe Acela roagă-L să ne dăruiască nouă iertare de păcate mai înainte de sfârşit.

MIERCURI SEARA

Şi joi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Sfântă Stăpână, Curată, Maica Dumnezeului nostru, care ai născut în chip de negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te totdeauna bunătăţii Lui, împreună cu Sfinţii Apostoli, să ne izbăvească de patimi şi să ne dea nouă iertare de păcate.

La sfârşitul Utreniei:

De mari haruri, Curată Fecioară, Maica lui Dumnezeu, te-ai învrednicit; că ai născut cu trup pe Unul din Treime, pe Hristos, Dătătorul de viaţă, spre mântuirea sufletelor noastre.

JOI SEARA

Şi vineri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, roagă-L... (vezi mai sus).

La sfârşitul Utreniei:

Pe Cel ce S-a născut... (vezi pag. 502).

VINERI SEARA

Şi sâmbătă dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Mai înainte a spus Ghedeon zămislirea şi David a tâlcuit naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu; că S-a pogorât ca ploaia pe lână Cuvântul în pântecele tău şi ai odrăslit fără de sămânţă, Pământule sfinte, lumii mântuire, pe Hristos Dumnezeul nostru, ceea ce eşti plină de har.

La sfârşitul Utreniei:

Pe Cel ce S-a născut... (vezi pag. 502).

GLASUL AL VII-LEA

DUMINICĂ SEARA

Şi luni dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

De Dumnezeu Născătoare Fecioară neîntinată, pe Fiul tău roagă-L, cu puterile cele de sus, iertare de greşeli mai înainte de sfârşit să ne dăruiască nouă, celor ce cu credinţă pe tine te slăvim.

La sfârşitul Utreniei:

Covârşit-ai puterile cereşti, pentru că biserică dumnezeiască te-ai arătat, binecuvântată, de Dumnezeu Născătoare, care ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

LUNI SEARA

Şi marţi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Ţie, Născătoare de Dumnezeu, aducem strigarea: Bucură-te! Că decât îngerii mai înaltă te-ai arătat, pe Dumnezeu născând.

La sfârşitul Utreniei:

Împacă, cu rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, viaţa noastră, celor ce strigăm către Tine: Milostive, Doamne, slavă Ţie!

MARŢI SEARA

Şi miercuri dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Pe Hristos Dumnezeu, Cel ce a fost răstignit pentru noi şi a stricat puterea morţii, roagă-L neîncetat, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, să mântuiască sufletele noastre.

La sfârşitul Utreniei:

Izbăveşte-ne, Născătoare de Dumnezeu, de păcatele ce ne cuprind pe noi; că altă nădejde nu avem credincioşii, fără numai pe tine şi pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut din tine.

MIERCURI SEARA

Şi joi dimineaţa la: **Dumnezeu este Domnul...**

Rodul pântecelui tău, Preacurată, este plinirea prooro-